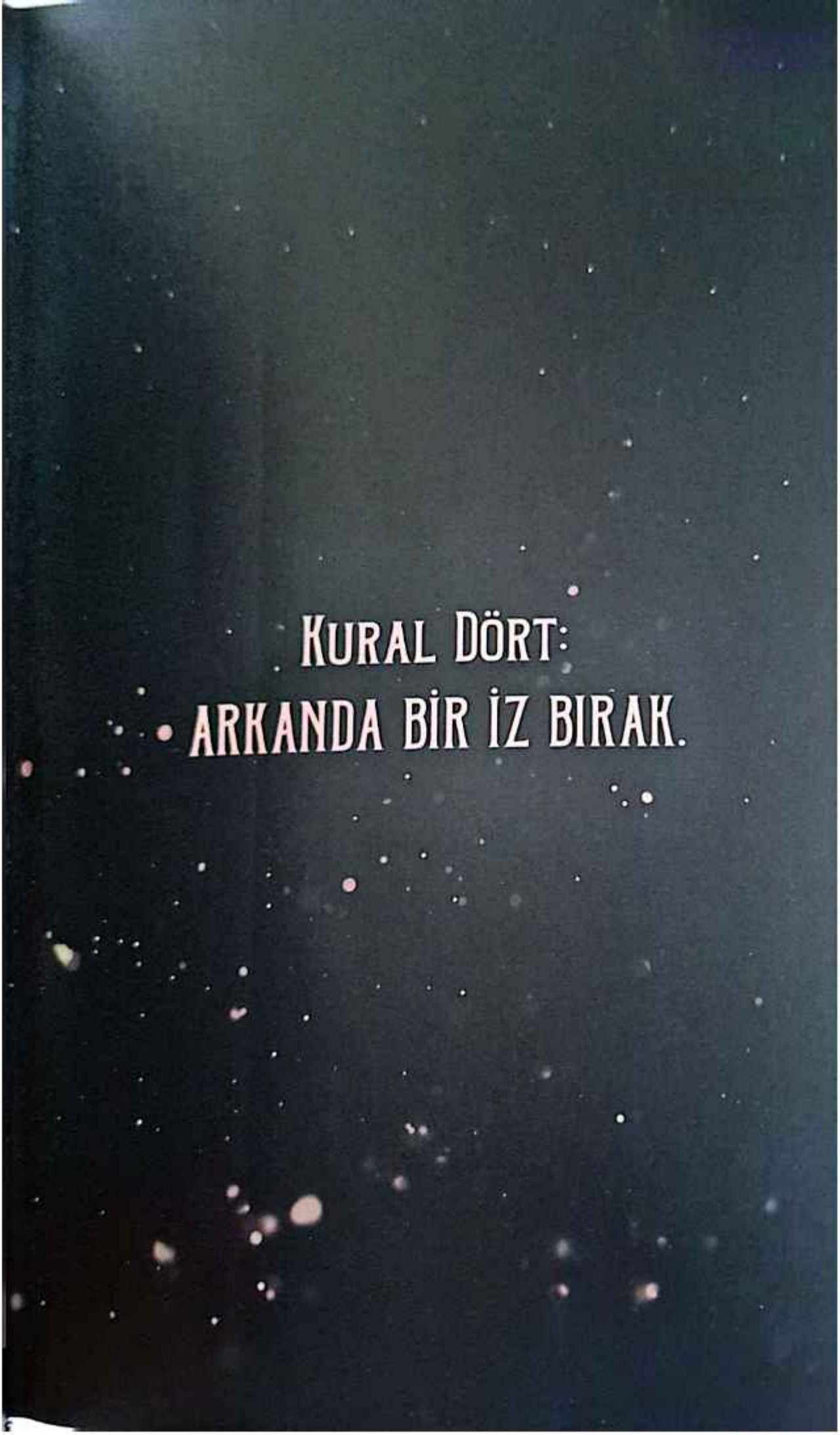

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

ÖZGE NAZ

BRONZ

MECNUN

CamScanner ile tarandı

Annesi tarafından yokmuş gibi davranılan kız çocuklarına...

Annem beni sevmedi.
Annem *beni* sevmedi.
Annem beni *sevmedi.*

CamScanner ile tarandı

MECNUN RESİTALİ'NE DAVETLİSİNİZ

CamScanner ile tarandı

KARTINI SEÇ

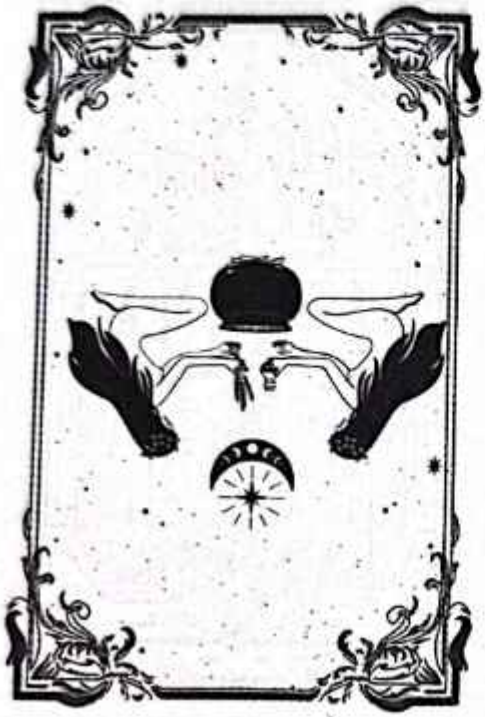

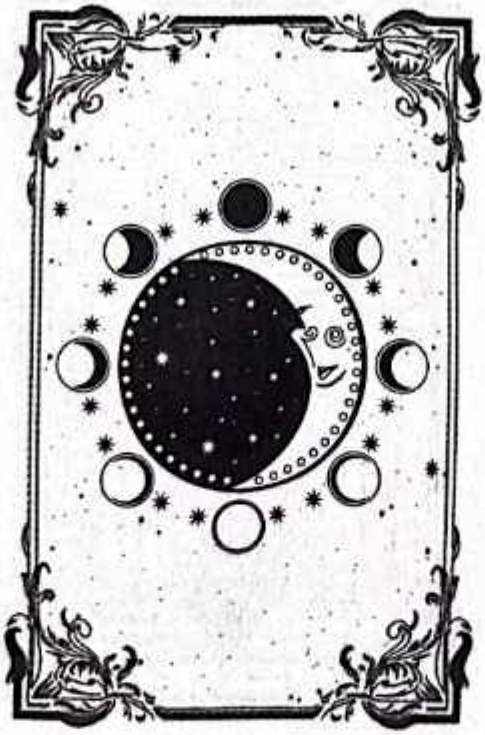

CamScanner ile tarandı

BAKALIM, HANGİ KART ÇIKTI?

CamScanner ile tarandı

SEÇTİĞİN KARTIN ANLAMI!

AZİZ

Gelenekleri, maneviyatı ve bilgeliği temsil eder. Düzen, inanç sistemleri ve doğruyu arama arzusunu simgeler.

DÜZ

- Gelenek
- Uyum
- Maneviyat
- İnançlı

TERS

- Kurallara karşı gelme
- Sorgulama
- Modaya uyan
- Kendi kurallarını koyan

KUPA BEŞLİSİ

Geçmişteki kayıpların yasını tutarken, halen ayakta duran değerleri görmezden gelmeyi simgeler. Pişmanlık, hüzün ve ders alma temalıdır

DÜZ

- Sakinlik
- Bilinçaltı
- Büyük bir sır
- Zıtların uyumu

TERS

- Belirsizlik
- Uyumsuzluk
- Yanlış zamanlama
- Duygularının farkına varamamak

AY

Bilinçaltını, illüzyonları ve gizli kalmış gerçekleri temsil eder. Korkuların, sezglerin ve duygusal karmaşanın kartıdır.

DÜZ

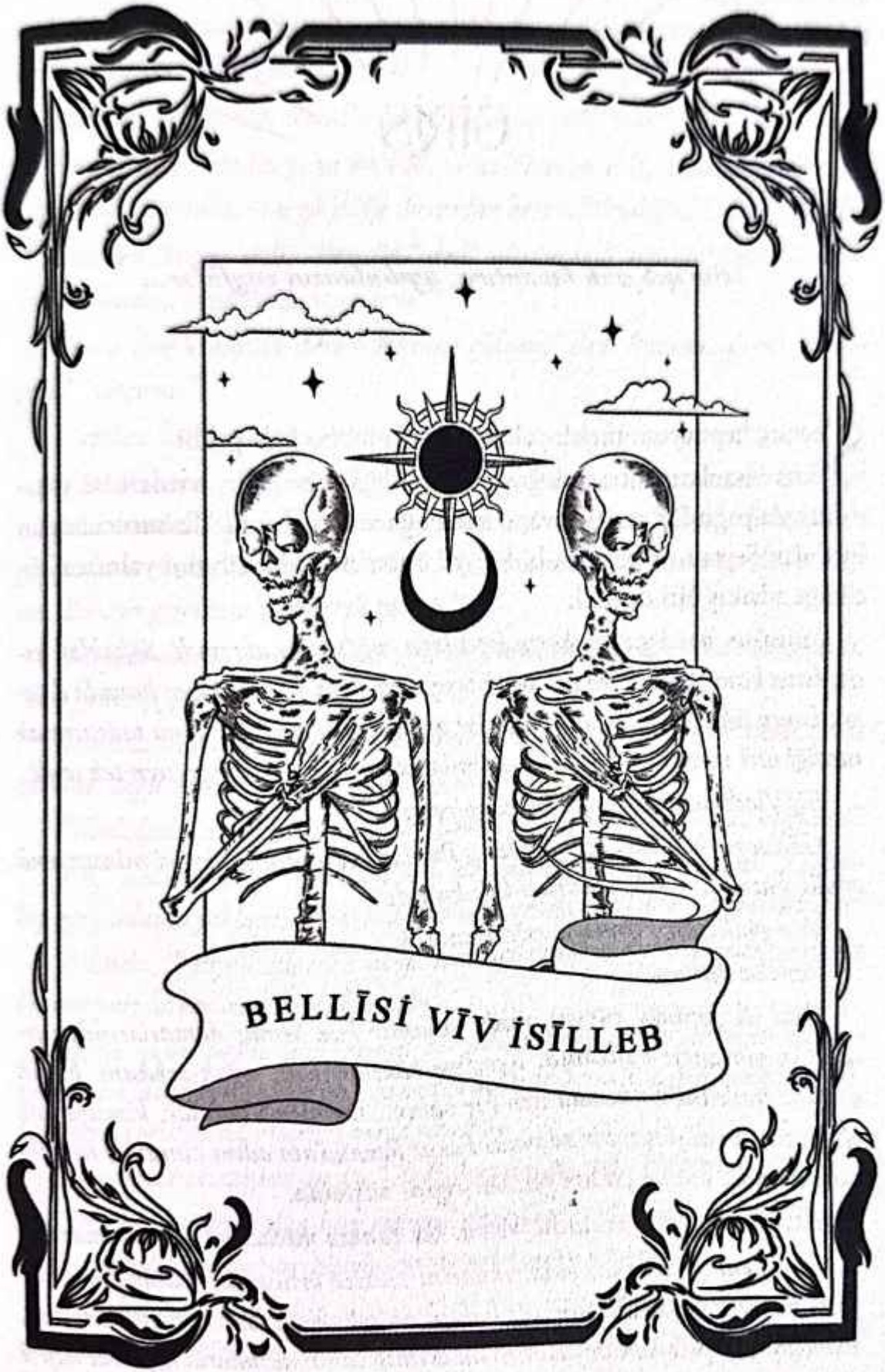
- Yanılsama
- Kaygı
- Bilinçaltı
- Gölgelerle yüzleşme

TERS

- Gerçeklerin ortaya çıkması
- Aldatmanın son bulması
- İç görü kazanma
- Sis perdesinin aralanması

BU KART SANA KİTAP BOYUNCA EŞLİK ETSİN...
UNUTMA, KİMSE GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ DEĞİL!

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

GİRİŞ

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Şeytan, hep şeytan mıydı yoksa zamanla mı bu hâle geldi?

Bazı insanların fıtratı doğuştan karanlığa meyillidir; bazıları ise yaşadıklarıyla yoğrulur, yavaş yavaş o karanlığa teslim olurdu. İlk kuruculardan biri olan Şeytan da bundan birkaç yıl öncesine kadar zihnini yalnızca kötülüğe adamış biri değildi.

Rusya'nın sert kışında, karın lapa lapa yağdığı bir akşamdı. Sokaklar sessiz, hava kemiklere işleyen bir soğuk taşıyordu. Onu bu buz kesen havada dışarı çıkaran tek şey, bir süredir gözlerini ayıramadığı kadındı. Onu tanıştırmak istediği biri vardı ve sabırsızlığı, adımlarını soğuğun önüne geçiren tek şeydi.

Bir Vladislav olmak, daima zor olmuştu.

Güç, soğukkanlılık, acımasızlık... Bunlar, soyadının yüklediği mirastı ama gönül, bazen en köklü zincirleri bile kırardı.

Ve o gönül, bir Petrova'ya esir düşmüştü.

Rozalia Petrova.

Onu ilk gördüğü zaman, sanki yıllardır buz kesmiş damarlarından sıcak kan yürümeye başlamıştı. Kendine hâkimiyetini, soğuk zekâsını, bütün o inatçı iradesini bir kenara iten bir bakış... Damien Vladislav, kimseye âşık olmayacağını düşünen bir adamdı. Fakat Rozalia'nın adını zihninde her tekrarladığında, bunun çoktan gerçekleştiğini biliyordu.

Bazen aşk, insanı vururdu. Ve bu, her zaman mecazi anlamda olmazdı.

Kar, Leningrad'ın taş kaldırımlarını sessizce örtüyordu. Lambaların solgun sarı ışığı, havadaki ince sisle buluşuyor, sokaklara loş bir büyü katıyordu. Damien, yün paltosunun yakasını kaldırmış, sakin adımlarla köşedeki kafeye doğru yürüyordu. Elinde, cebine sakladığı siyah deri eldivenleri vardı. Bugün Rozalia'yla buluşacaktı.

CamScanner ile tarandı

Kapıyı açtığında içeriden yükselen sobanın sıcaklığı yüzüne vurdu. Köşedeki masada, başında kürk şapkası, dudaklarında zarif bir ruj, elinde ince saplı bir sigara tutan Rozalia oturuyordu. Yanında, buzlu camın ardından kar manzarası görünüyordu.

Damien yaklaşınca, Rozalia başını kaldırıp gülümsedi. "Bay Vladislav..."

Bu kadın... Tüm Rusya'ya bedeldi. Güzeldi, alımlıydı, kendine has bir duruşu vardı. Damien, onu gördüğü ilk andan beri etkilendiğini kabul ediyordu.

Damien, başını eğdi. "Rozalia," dedi, alışılmadık yumuşaklıkla. "Resmiyeti bir kenara bıraktık sanıyordum?"

"Sana Bay Vladislav demek hoşuma gidiyor," dedi Rozalia, alımlı bir tavırla. "Geçsene."

Damien, karşısına geçip oturdu. "Soğukta seni bekletmek istemezdim."

"Merak etme, alışığım," dedi kadın, sigarasından bir nefes alarak. "Leningrad kışına doğmuş birini kolay kolay üşütemezsin." Dikkatli bakışları genç adamı süzdü. Omuzlarında kar birikintileri vardı. "Biraz karda kalmışsın. Buraya gerçekten yürüyerek mi geldin?"

"Meydandan yürüyerek geldim," dedi Damien. Deri eldivenlerini çıkardı. "Sen gösterişi çok fazla sevmiyorsun."

"Aslında severim," dedi Rozalia, geriye yaslanarak. "Yoksa bir Vladislav'la işim ne, değil mi? Bir meşhur sözün vardı..."

"Vladislav olunmaz," diye tamamladı onu Damien. "Vladislav doğulur."

"Ah," dedi Rozalia. "Bir Vladislav olmadığım için ne şanssızım." Doğrulup genç adama yaklaştı. "Beni tanıştırmak istediğin kişi de bir Vladislav mı?"

"Aslında..." diye başlamak istedi Damien fakat açılan kapıdan gelen ses lafının yarıda kesilmesine neden oldu.

İçeriye uzun boylu, fötr şapkalı bir adam girdi. Omuzlarından kar taneleri yere düşerken şapkasını çıkardı. Yüzünde derin bir gülümseme vardı. Damien'i görünce adımlarını oraya yöneltti.

"Umarım bekletmemişimdir," dedi, kendinden emin bir ses tonuyla.

"Her zaman geç kalan biri oldun," dedi Damien, ölçülü bir tebessümle. "Gel. Bahsedip durduğum kişiyle seni tanıştırayım. İşte, Roza..."

Kehribar bakışlara sahip olan adamla Rozalia'nın bakışları o an kilitlendi. Arada sanki görünmez bir hat gerildi. Damien, o bağı hissetti ama adını koyamadı.

"Roza?" dedi genç adam, bariz bir şaşkınlıkla.

CamScanner ile tarandı

Rozalia'nın gözleri büyüdü. Dudaklarında ansızın beliren bir gülümsemeyle, "İmparator?" dedi. Bu, kendince ona taktığı bir lakaptı. Fakat yıllar sonra yalnızca bir lakap olarak kalmayacaktı.

Adam işittiği kelimeyle birlikte, "Sensin," dedi. "Gerçekten sensin, Roza." Bilirdi ki bu hitabı ona söyleyen tek kadın oydu.

"Tanrı'm..." dedi Rozalia. "Kaç yıl oldu?"

"En son mezuniyet balosunda görmüştüm seni," diye yanıtladı adam.

"Mezun olur olmaz Moskova'ya gitmiştin, değil mi?"

"Evet," dedi adam, sandalyeyi çekip, otururken. "Ve sen hâlâ aynı..." Bakışlarını genç kadının ihtişamından alamadı. "Yalnızca daha tehlikeli bir güzelliğin var."

Damien sessizce izliyordu. Gözleri, masanın üzerinde birbirine yaklaşan ellerde, ardından birbirlerinin yüzünde uzun uzun duran bakışlarda takılı kaldı. İçinde, tanımlayamadığı keskin bir huzursuzluk yükseliyordu.

"Demek tanışıyordunuz," dedi Damien.

Rozalia başını salladı. "Okul yıllarından," dedi. "İkinizin arkadaş olmasına şaşırdım. Dünya gerçekten çok küçük!"

Rozalia'nın İmparator diye hitap ettiği adam, bu karşılaşmaya inanamıyordu. O yüzden başını iki yana salladı. "Sen hâlâ düzeni değiştirme hayalinde misin Roza?"

Kadın başını kaldırdığında gözlerinde o yangının devam ettiğini göstermek istedi. "Evet," dedi, kesin bir dille. "Eski kuralları yıkmak, yeni bir düzen kurmak... Bu hayalimden hiç vazgeçmedim, İmparator."

Adam başını salladı. "O zaman hâlâ aynı taraftayız. Ben de öyleyim."

Damien'in boğazı biri tarafından sıkıldı sanki. Onların paylaştığı bu ortak düşünce, sanki kendisini masanın dışına itiyordu. "Bunu daha önce kimseye anlatmadığını söylemiştin," diye araya girerek varlığını hissettirdi.

Rozalia, "Ciddi olarak anlattığım ilk kişi sensin," dedi. Bakışlarını diğer adama çevirdi. "Onun bildiği şeyler biraz çocukça hayallerdi."

"Hiç çocukça değildi," dedi. "Şimdi bile hayranlıkla dinleyebilirim, İmparatoriçe."

Rozalia yalnızca gülümsedi. Onun gülüşü nedensizce Damien'in kalbine saplanmıştı. Bu adama gülüyor olmasından hoşlanmamıştı.

"Tarot kartlarını hâlâ taşıyor musun?" diye sordu genç adam.

Rozalia keskin bir bakış attı. "Her zaman yanımdadır."

Kadife kesesini çantasından çıkarırken bileklerinden keskin bir parfüm kokusu masaya yayıldı. Kartları özenle karıştırdı, masaya dağıttı. Adam öne

CamScanner ile tarandı

eğildi, başları neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştı. Damien'in parmakları birbirine kenetlendi. Kadının ona ait olmadan elinden kaydığını hissetti.

"Hangisini merak ediyorsun?" diye sordu Rozalia, adama bakarak.

Adam gülümsedi. "Geleceği."

Sobanın çıtırtısı dışında her şey Damien için sustu. İkisini izlerken fark etti. Bu karşılaşma, sadece eski bir tanışıklığın hatırlanması değildi. Çok daha derine inen, tehlikeli bir bağ vardı burada.

Kadife kesenin üstünde, altın iplerle işlenmiş eski Rus motifleri vardı. Damien bu ayrıntıyı daha önce fark etmemişti. Demek ki bu kartlar ona özeldi.

Adam geriye yaslandı. "Eski günleri özlüyor musun?"

"Eski olan hiçbir şeyi özlemem," dedi Rozalia, kendinden emin bir edayla. "Bazı şeyler geçmişte kalmalı."

"Senin gibi düşünüyorum, Roza," dedi Damien.

Rozalia dört kart çekip, ters olarak masaya koydu. "İlk kart geçmiş," dedi, ilkini açarken. "Âşıklar..."

Adam hafifçe güldü. "Pek tesadüf değil mi?"

Rozalia da güldü. "Tesadüf diye bir şey yoktur, İmparator. Sen daha iyi bilirsin." İkinci kartı açtı. "Kule."

Damien bu kartın anlamını bildiği için, "Yıkım," dedi. "Değişim. Tam da konuştuğumuz mesele."

Rozalia, masaya doğru biraz daha yaklaşarak, "Evet," dedi. "Her şeyin yıkılması, yeniden inşa edilmesi bazen tek çaredir." Üçüncü kartı açtı. "İmparatoriçe."

Damien gülümsedi. "Bu sana benziyor."

Rozalia kahkaha attı. Kısa fakat derin bir kahkahaydı. "Bana mı? Belki..."

Damien ona doğru yaklaştı. "Belki değil. Güçlü, zarif ve yenilikçi. Tam bir İmparatoriçe."

Rozalia, kartı keskin bakışlarla inceledi. Parmakları destenin üzerinde dolaştı, ardından Damien'e baktı. "Bu son kartı da senin için açıyorum."

Damien'in bakışları onun ellerine kilitlendi. Rozalia, kartı yavaşça çevirip masaya bıraktı. Siyah, kırmızı ve altın tonlarıyla boynuzlu biri, zincirlenmiş iki insan vardı. Şeytan Kartı.

Masada kısa bir sessizlik oldu. İlk sessizliği bozan İmparator olurken, kaşlarını kaldırıp, "İlginç," dedi.

"Hem de ne ilginç," dedi Rozalia karttan gözlerini alamazken. "Hep korkutucu bulmuşumdur."

CamScanner ile tarandı

Damien geriye yaslandığında dudaklarında neredeyse fark edilmeyecek kadar ince bir gülümseme belirdi. "Hissettiklerimi anlatan daha iyi bir kart olamazdı."

Rozalia, onun bu cevabına bakarken gözlerinde merakla karışık bir kıvılcım vardı. "Demek öyle... O hâlde zincirlerini seviyorsun."

"Zincirlerim, bana ait olanı tutmak içinse evet, seviyorum," dedi Damien. Netti.

"Bazı zincirler sahibini de esir alır," dedi diğer adam, alttan gelen bir uyarıyla. "Dikkatli ol, kardeşim."

Damien'in bakışları keskinleşti. "Zincirlerim beni yalnızca daha da güçlü kılar," diye karşılık verdi. "Dikkatli olması gereken, benim dışımdakilerdir."

Rozalia, ikisi arasında gidip gelen bu gerilimi fark etti ve bundan hoşlandı. İki adamın yan yana yarattığı enerji, tehditkâr olduğu kadar büyüleyiciydi. "İşte senden daha azını bekleyemezdim, Damien," dedi, dudaklarında ince bir tebessümle. "Sonuçta Şeytan Kartı tutkuyu, arzuyu ve kontrolü temsil eder."

"Şeytan'a bir İmparatoriçe yakışır, ne dersin?" dedi Damien, göz kırparak.

Genç adam da geri adım atmadı. "İmparator olmadan olmaz," diye karşılık verdi.

Rozalia, yavaşça arkasına yaslandı. Gözleri iki adamın yüzünde gezindi. Birbirine benzeyen ama bir o kadar da yabancı iki yüz... İkisi de güç timsaliydi ve onun yanında zayıflara yer yoktu. Bu iki adamla yapabileceklerinin sınırı yoktu.

İnce sigarasını dudaklarına yerleştirdi. İki adam, neredeyse aynı anda çakmaklarını uzattı. Rozalia ikisine de bakmadan sigarasını kendi çakmağıyla yaktı.

"Aslında bakarsanız..." dedi Rozalia, dumanı ağır ağır üflerken. "İkinize de ihtiyacım yok, beyler."

Bir kadın isterse yanında adam olurdu, adam isterse diye değil.

İki genç adam, yüzlerindeki ifadeyi gizleyemeden geriye çekildi. Rozalia'nın bakışları, masadan taşarak etrafa yayıldı. Bu şehirde çok adam vardı ama hiçbiri istediği güçte değildi. Ona, yeniliğin hızına ayak uydurabilecek insanlar lazımdı.

Geriye kalan herkes, eski dünyanın yüküydü.

Akşam, ağır ağır geceye devrildi.

CamScanner ile tarandı

Kafenin içindeki sıcak hava, dışarıdaki keskin ayaza rağmen hâlâ tarçın ve tütün kokuyordu. Masanın üzerinde açık duran kartlar artık sessizdi. Rozalia'nın parmakları son kez destenin kenarlarını düzeltti.

"Sanırım bu kadar yeter," dedi Rozalia, kartları kadife kesesine yerleştirirken. Sesinde hem yorgunluğun hem de biten bir oyunun tatmini vardı. "Gece sizin olsun, beyler."

"Tekrar karşılaşmamız şerefine sabaha kadar otururuz diye düşünmüştüm," dedi İmparator. "Bu kadar erken mi ayrılıyorsun?"

"Çalışmam gerekiyor," dedi Rozalia. "Dünya kendi kendine yeni bir düzen kuramaz."

Paltosunu aldıktan sonra boynuna kürk atkısını sardı. Damien de onunla birlikte kalktı. İmparator da fötr şapkasını giydi, yakasını kaldırdı. Üçü birlikte kapıdan çıkarken içerinin sıcaklığı yerini dışarının keskin ayazına bıraktı. Leningrad gecesi, karın beyaz örtüsü ve sarı lambaların loş halkalarıyla bambaşka bir sessizlik taşıyordu.

Sokak taşlarında kar birikintileri çıtırdıyordu. Rozalia önde, iki adam arkada yürüyordu. Damien'in bakışları sürekli onların arasındaki mesafeyi ölçüyor, İmparator'un adımlarındaki rahatlığı, Rozalia'ya yönelen bakışlarındaki ilgiyi fark ediyordu.

Rozalia köşe başında durdu. "Ben buradan devam ederim," dedi. "Otelim az ötede, merak etmeyin."

"Otele girdiğini görmem lazım yoksa aklım sende kalır," dedi Damien.

"Küçük bir kız çocuğu değilim," diye karşılık verdi Rozalia. "Yolun kalanını yalnız yürüyeceğim. Düşünmem gereken şeyler var." Damien itiraz edecek gibi oldu ama Rozalia elini kaldırdı. "Bay Vladislav... Güven bana."

Damien'in dişleri kenetlendi. "Peki," diyerek kabullendi. Rozalia, sıcak bir gülümsemeyle ikisinin de yanağına bir öpücük kondurup kendinden emin bir edayla karanlık sokağa doğru yürüdü.

İki adam onun gidişini izlerken bir süre sessiz kaldı. O dokunuştan ikisi de etkilenmişti. Kadının karanlıkta kaybolmasıyla kendi yollarına dönüp yürümeye başladılar.

"Güzel bir geceydi, değil mi?" dedi İmparator.

Damien, gözlerini ileriye dikerek, "Pek değil," diye karşılık verdi.

"Hadi ama," dedi adam, sigarasını yakıp, bir nefes çekerek. "Harika bir geceydi, kardeşim. Beni onunla tekrar karşılaştıracağını bilseydim daha erken gelirdim."

Damien'in bakışları sertleşti. "Ondan hoşlandın."

CamScanner ile tarandı

Adam başını yana eğdi. "Hoşlanılmayacak gibi değil."

Damien durup gözlerini onun gözlerine dikti. "Seni buraya neden çağırdığımı anlamayacak kadar aptal bir adamsın, İmparator."

Adam sigarasından bir nefes daha alıp dumanı yavaşça havaya üfledi. "Neye canın sıkıldı?"

"Sadece aptallığa tahammülüm yok."

"Bu kadının karşısında daha çok aptallaşacağım gibi," dedi İmparator. Gözlerini zifirî karanlığa sahip gökyüzüne kaldırdı. "Bizi yeniden karşılaştırman... Bu, şu ana kadar yaptığın en iyi şey, kardeşim."

Damien'in çenesi kasıldı. "Şeytan hiçbir zaman iyilik namına bir şey yapmaz."

Zaman, şimdiki ana bir düğüm misali yavaş yavaş aktı.

Şeytan, İmparatoriçe'den ilk andan itibaren hoşlanmıştı. Onun zarafeti, keskin zekâsı ve boyun eğmeyen duruşu, Damien'in alışık olduğu tüm kadınları silip atmıştı zihninden. Fakat asla hesaba katmadığı şey İmparator'un da o kadını seveceğiydi.

Artık geriye bir gerçek kalmıştı.

İki adam, aynı kadını seviyordu.

Biri saklamak, öteki ise dünyaya duyurmak zorunda kalmıştı.

Aşkı hiç tatmamış olan Şeytan, onu başkasına bırakır mıydı? O, sevdiğini ya sonsuza dek yanında tutar ya da sonsuza dek yok ederdi.

Tıpkı şimdi yok ettiği gibi...

"Her şeyi mahvettin!" diye haykırdı İmparatoriçe. Nefesi düzensizdi, öfkeden titriyordu. "Her şeyi ama her şeyi elimden aldın!"

Şeytan, karşısındaki kadının gözlerindeki o acıya baktı. Onun yaralanmış kalbini görmek, içinde soğuk bir zafer duygusu uyandırmalıydı. Ama o an fark etti ki zafer sandığı şey yalnızca daha derin bir yangının başlangıcıydı.

Kadın mahvolmuştu.

Onu mahveden de kendisiydi.

İmparatoriçe adımlarını ona doğru atıp tam önünde durdu. Öfkesi, avuçlarından dışarı taştı. Genç adamın göğsünü yumrukladı. "Sen yaptın," dedi, acıdan yoğunlaşan sesiyle. "Sen yaptın! Onun aklına girdin ve nişanı attırdın!"

Adam sustu.

Kadının yıkılışı, tüm düşüncelerini darmadağın etmişti. Aşk, gerçekten insanı bu kadar mahveden bir şey miydi?

Her şeye rağmen bu kadın kahrolsun istemiyordu.

CamScanner ile tarandı

"Seni kurtardım," dedi, büyük bir soğukkanlılıkla. Bir damla bile pişmanlık taşımıyordu.

İmparatoriçe'nin gözleri karardı. "Beni kurtarmadın!" dedi. "Beni öldürdün, aşkımı öldürdün!" Dudakları zangır zangır titriyordu. "Ona ihanet ettiğime nasıl inandırmış olabilirsin? Nişanlım sana nasıl inanmış olabilir?"

Şeytan üstüne basa basa, "O seni sevmiyordu, Roza," dedi. "Bunu anlaman için daha ne yapmalıyım? İmparator'un sana karşı hissettiği şey aşk değildi!"

Şeytan'ın lafını kesen şey İmparatoriçe'nin sert tokadı oldu. Kadının avucundaki yanma, içinde hissettiği yangının sadece küçük bir parçasıydı. "Sen aşka sahip olmadığın için başkasınınkini de yok etmekten keyif alıyorsun!" dedi. "Sen aşktan ne anlarsın? Senin o taş kalbin ne anlar?"

"Uğruna ölmek istediğin adam, neden kalbini seninle bir yapmadı?" diye sordu Şeytan. Genç kadının bileğinden tutup kendine doğru çekti. "Neden seninle birlikte ameliyat masasına yatan ben oldum da o olmadı, güzel Roza?"

İmparatoriçe yükselen göğüs kafesiyle, "Zamana ihtiyacı vardı," dedi. "Sen de biliyorsun ki bu herkesin kolay kolay kabul edebileceği bir şey değildi!"

Şeytan başını iki yana salladı. Ona sıkı sıkı sarılarak kendisinden uzaklaşmasına izin vermedi. Alnını, onun alnına yasladı. Kadın bu durumdan rahatsız olsa da Şeytan durmadı, onu iyice kendisine bastırdı.

"Aşk, insanı aptallaştırır," dedi. "Fakat sen düpedüz kör olmuşsun, Roza."

İmparatoriçe büyük bir hırsla, "Sana da her zaman kör olacağım!" dedi.

"İmparator nişanı atmasına rağmen ona geri mi döneceksin, Roza? Gururunu ayaklar altına mı alacaksın?"

"Asla," dedi İmparatoriçe. "O, bendeki kendini senin aklına uyarak sonsuza dek öldürdü."

"Ah, Roza..."

İmparatoriçe, sert fakat derinden gelen bir fısıltıyla, "Damien," dedi. "O hapsetmeye çalıştığın zincirlerin içinde olmayacağım. İmparator'u kandırmış olabilirsin ama beni hiçbir zaman kandıramayacaksın. O istediğin kadın olmayacağım!"

"Sen ilk andan beri bana zincirlenmiş bir hâldesin, sadece kabul etmiyorsun."

CamScanner ile tarandı

"Öyle olmadığımı sana en acı verici şekilde kanıtlayacağım," dedi, yemin edercesine.

Şeytan'ın gözleri kısıldı. "Ne yapacaksın? Sırf canımı acıtmak için düşmanımla ortak mı olacaksın, güzel Roza?" İçten içe bu ihtimalden tiksiniyordu. Kadının gözü karaydı. Biliyordu, yapamayacağı şey yoktu.

İmparatoriçe, onun kollarının arasından ani bir hareketle sıyrıldı. Adımlarındaki sertlik, gözlerindeki alevle yarışıyordu. "Victor Vanizan..." dedi. Sesi neredeyse kısık ama içinde zehir saklıydı. "Şu adam, düşmanınız. Neden olmasın?"

Şeytan, aralarındaki mesafeyi bir adımda kapatarak, "Onu öldürürüm," diye patladı.

İmparatoriçe hiç geri adım atmadı. "Yanında ben olacağım için ona dokunamayacaksın."

"Onunla ortak olamazsın, Roza," dedi, burnundan soluyarak. Sesinde hem öfke hem korku vardı. "Bunu ikimize de yapamazsın."

Kadın, hayatını altüst eden o gözlerin içine baktı. "Victor Vanizan'la yalnızca ortak olmayacağım..." derken zehirli kelimeler dudaklarından ağır ağır aktı. "Onun karısı da olacağım."

Şeytan'ın yüzündeki ifade, ilk kez kontrolsüz bir şekilde değişti. Dudakları aralanırken nefesi boğazına takıldı. "Yapamazsın!"

"Senin zincirlerini kırmanın başka yolu yok," dedi İmparatoriçe. "Beni kendine hapsettiğini sandığın her anın bedelini ödeyeceksin. Ve o bedeli, düşmanının soyadını taşıyarak ödetmeyi seçiyorum, Şeytan. Beni karşına almakla hata ettin!"

Aşk bitmişti.

Geriye *yalnızca* intikam kalmıştı.

Kurucular dağılmış, bir kadın örgütten atılmış, bir adamın kalbinden kovulmuştu.

Fakat başka bir adamın kalbinde sonsuza dek yaşamıştı.

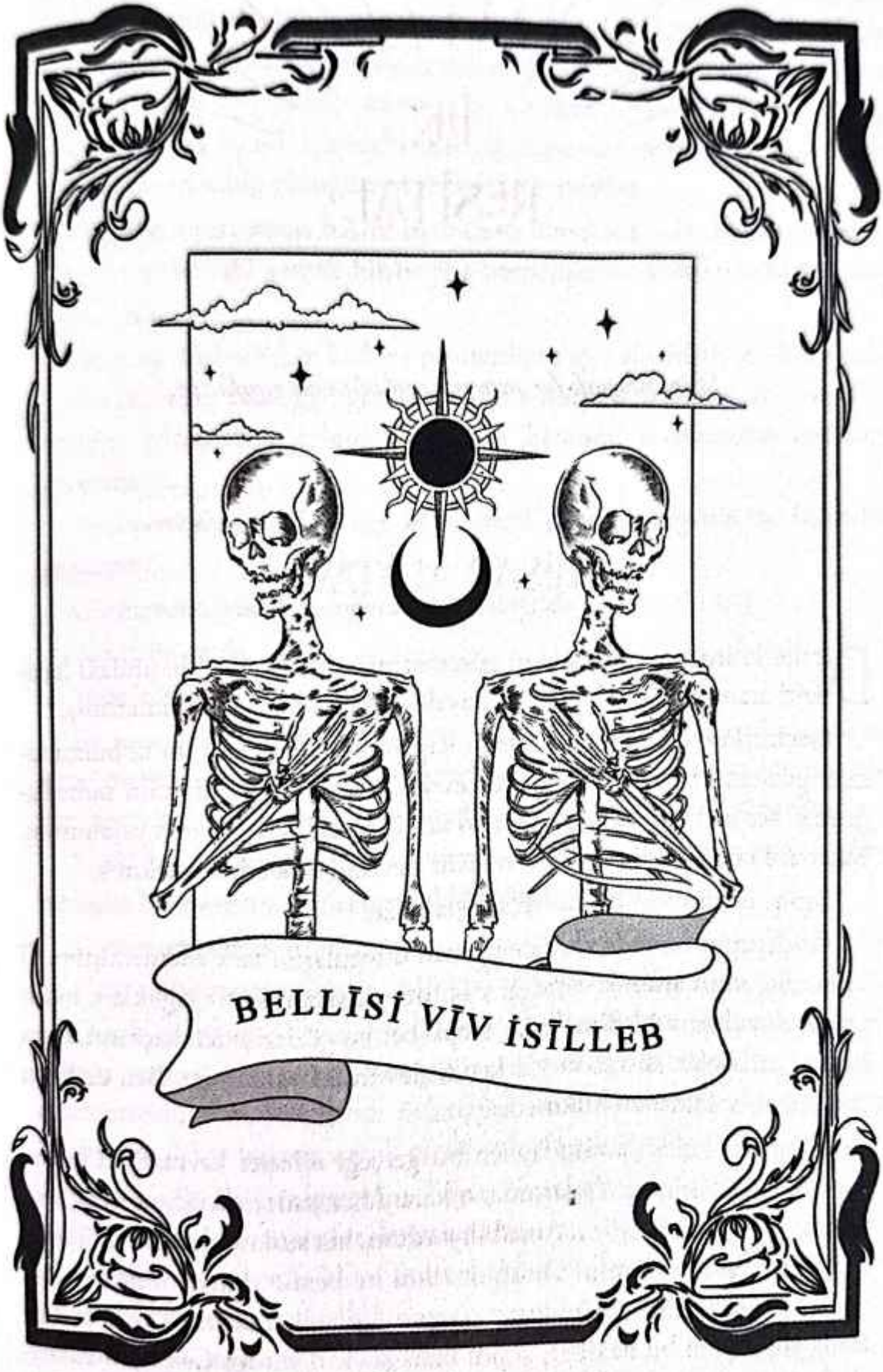
Bazen aşk, sadece intikamın başka bir ismiydi.

Arkana'da bu duygu, kitaplarda bile adı anılmayan, yasaklı, en ölümcül silahtı.

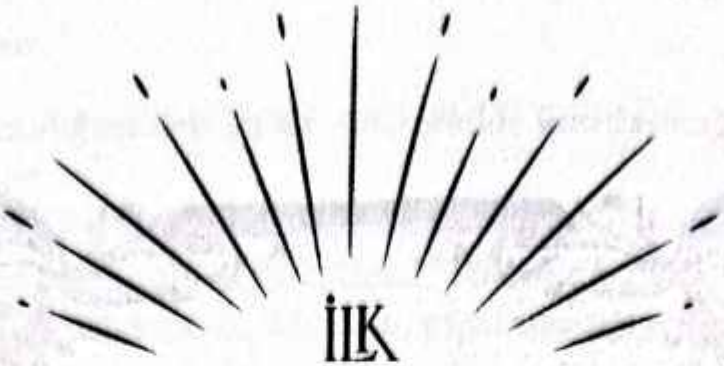
Çünkü aşk, kalbi ele geçirir; intikam ise ruhu fethederdi. Biri seni yaşatır, diğeri seni öldürürdü. İkisi birleştiğinde, bütün imparatorluklara diz çöktürürdü.

Arkana'da aşk ve intikam aynı bedende yaşarsa ve o beden bir kadına aitse tarih, kanla yeniden yazılırdı.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

İLK RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

HİSAR ALATAV

Derler ki insan en çok seveni göremezmiş; gözleri, yanı başındaki hakikati aramaz, görmek istediği hayalden başka bir yöne bakmazmış.

Geçmişin o derin girdaplarında kaybolurken anlıyordum ki bunca zaman gözlerim hep yanlış yerlere çevrilmişti. Kendi benliğimin sarhoşluğunda, her şeyi görebildiğimi sanan kör bir hükümdar olarak yaşamıştım. Fakat asıl körlük, yakınımdaki o sessiz devrimi fark edememekmiş.

Bronz benim için bir devrim başlatmıştı.

Gözlerimin önünde alev alev yanan duygularını fark edememiştim. O suskunluğunun ardında taşıdığı yük, duygularının sessiz çığlıkları, hiçbir zaman duyulmayan kelimeleri... Hepsi benim gözlerimden kaçmıştı. Oysa Bronz, bana olan duygularıyla kendi devrimini yaratmıştı. Ben de bunu görmeden, anlamadan hükmetmiştim.

Geçmişin külleri arasındayken bu gerçeği nihayet kavradığım noktadaydım. O yılların yanılgılarında, o karanlıkta, sadece kendime odaklanarak Bronz'u görmemiştim. Ama biliyordum, her suskun devrim, tarihin en sarsıcı dönüşümü olurdu. Onun devrimi ise benim dünyamı paramparça eden, ruhumun zincirlerini kıran o sessiz ihtilaldi. Geçmişin tozlu aynalarında gördüğüm bu hakikat, şimdi bana şöyle diyordu: *Görmeyen hükmedemez; yalnızca sevgiye kör olan, kendi yıkımını inşa eder.*

Büyük bir yıkım inşa etmiştim.

CamScanner ile tarandı

Hiç sevilmediğimi söyleyip duran ben, nasıl olur da bir sevgiyi görmezden gelmiştim? İnsan, kendine söylediği yalanlara öylesine inanırdı ki gerçek yanı başında olsa bile onu tanıyamazdı. Ben de öyleydim. Kalbimin etrafına ördüğüm duvarlar arasında, yalnızlığıma methiyeler düzerken onun sessizce taşıdığı sevgiyi hiçe saymıştım. Gözlerim, sadece görmek istediği şeyleri arıyordu. Kendi içimdeki eksikliği dışarıda tamamlamaya çalışırken aslında çoktan sahip olduğum şeyi fark etmemiştim.

Yalnızlık tiyatromun başrol oyuncusu olmaktan öyle memnundum ki sahnenin ardındaki gerçek hikâyeyi görememiştim. Gözlerim kördü, kalbim sağırdı.

Geçmişi düşündükçe kalbim pişmanlığın ağır zincirleriyle sıkışıyordu. Çünkü bilirdim ki sevgiyi göremeyen, sevilmeyi hak edemezdi. Bronz'un sevgisini görmezden gelmekle, aslında kendimi sevilmekten mahrum bırakmıştım.

Sevilmemekten korkan bir kalp, nasıl olur da sevginin ta kendisini göremezdi?

Görmezden geldiğim sadece Bronz değildi.

Biri daha vardı.

Yasmin Yakut.

Bir savaş meydanında silahsız kalmıştım. Ona bir şey olana kadar hayatımın merkezinde olduğunun farkında değildim. Canımın ta içindeymiş, tüm hücrelerime yayılmış, dostluktan öteymişiz de ben anlayamamıştım.

Sanki hep benimleydi. Ve ben hep benimle olan bu ışığı, dostluk adını verdiğim bir paravanın arkasına saklamıştım.

Yasmin vurulmuştu.

Hem de babamın sağ kolu, Mikhail tarafından.

O ışık ise sönmek üzereydi. Her şey birkaç saniye içinde değişmişti. Yasmin yere yığılırken etraf kan gölüne dönmüştü. Kandan hiç bu kadar nefret etmemiştim. Şok içinde öylece kalakalmıştım. İnsan, bir anın nasıl bir ömre bedel olduğunu ancak böyle anlarda anlıyordu.

Üstelik öğrendiğim gerçek... Yağız, Yasmin'in öz oğlu değildi. Buna başta inanmak istememiştim. İstememiştim çünkü Yasmin, Yağız'a o kadar güzel annelik yapıyordu ki bu ihtimal aklıma bile gelmemişti. Hiç hissettirmemiş, belli dahi etmemişti.

Zihnim geçmişe doğru aktı.

Odanın karanlığına gömülmüştüm. Buraya oda demek bile fazlaydı. Dar, havasız ve rutubet kokan dört duvarın içinde, insana sadece başını sokacak

CamScanner ile tarandı

kadar bir alan bırakılmıştı. Yine de teşkilatın soğuk taş koridorlarında kimsenin sahip olmadığı tek lüksüm buydu. Günlerdir süren eğitim, vücudumun her yerine ağır bir yük olmuştu, kaslarım taş kesilmiş ve eklemlerim sızım sızım yanıyordu.

Kapı tıklatıldığında ses çıkarmadım. İlk ihtimal, Tarkan ya da Barkan'ın beni kontrol etmeye gelmiş olmasıydı. Onlara cevap vermek istemiyordum.

Ancak kapı yavaşça aralandığında elim refleksle yastığımın altındaki bıçağa kaydı. Tetikteydim. Teşkilatta, dikkatsizliğin bedeli her zaman ağır ödetilirdi. Fakat bir ses duyulduğunda parmaklarım gevşedi.

"His?"

Yasmin'di.

Yeni gelen tuhaf kadın.

Sesindeki titrekliğe çocuk ağlama sesi de karışıyordu. İkisi de ağlıyordu. Yasmin'in gözyaşlarını duydum, ardından bebeğin hıçkırıklarını.

"His," dedi yeniden, kırık teli andıran sesiyle. "Uyanık mısın?"

Yağız'ın ağlaması şiddetle yükseldi, duvarların soğuğunu yırtarak kulaklarımın içine doldu. Onu görmek istemiyordum. Daha doğrusu, hiçbir çocuğu görmek istemiyordum. Çocuklar kaburgalarımda ölmüş, gömülmüş bir tarafı uyandırıyordu.

İkisi de bu odadan gitmeliydi.

Ama gitmiyorlardı.

"Uyanık olduğunu biliyorum," dedi Yasmin. "Onun ağlamasından nefret edersin, bu sese çoktan uyanmış olman lazım."

Doğruldum. Uyuyor numarası yapmanın bir anlamı yoktu. Kollarında Yağız hâlâ ağlıyor, minik göğsü hıçkırıklarla inip kalkıyordu. Yasmin'in gözleri kan çanağına dönmüştü, saçları darmadağınıktı ve günlerdir uyumamıştı.

En sonunda dudaklarımda zehir tadıyla, "Beni yalnız bırak," dedim.

"Yapamam," dedi Yasmin. "Onu uyutamıyorum. Ne yaptıysam susturamadım. Sana yalvarıyorum... Şu söylediğin ninni... Onu tekrar söyler misin?"

Ona sadece baktım. Bu kadın benim hakkımda korkutucu şeyler duyduğunu söylemişti. Islak gözlerinde bariz bir korku da vardı. Tüm bunlara rağmen, "Birkaç dakika, lütfen," dedi.

Bağrıma oturan taş sessizliğim bozulmasın istedim. "Hayır," dedim, buz gibi bir sesle.

Yasmin'in nefesi kesildi. Yutkundu, kollarında çocuğu sallarken dizlerinin bağı çözüldü. "Lütfen..." derken sesi kırgın çıktı. "Ne kadar çaresiz kaldığımı görmüyor musun?"

CamScanner ile tarandı

Görüyordum, evet... Yasmin'in gözlerindeki çaresizliği, kucağında titreyen çocuğun durmadan ağlayışını, omuzlarından sarkan yorgunluğu... Hepsini görüyordum. Peki, ya o benim gözlerimdeki donmuş acıyı görmüyor muydu?

Annemin sesi zihnimde yankılandı. Bu ninniyi yalnızca abime söylerdi. Onun için geceyi dağıtan bir şefkat melodisiydi. Bana hiçbir zaman söylenmemişti. Benim payıma düşen, kapı arkasında beklemek olmuştu. Çocukken annemin sesini duymak için nefesimi tutar ama bana hiç gelmeyen o ninninin yokluğunda uyumaya çalışırdım. Şimdi ise hiç tanımadığım bir bebeğin gözyaşlarını dindirmek için o ninniyi mırıldanacaktım.

Teselli edilmemiş bir kız çocuğunun, acıyla kirlenmiş ninnisi...

"Onu yatır," dedim, yataktan kalkarken. Tavrım yumuşak değildi. "Eğer biraz daha ağlamaya devam ederse teşkilatı terk edeceğim ve suçlu olarak sizi göstereceğim."

Yasmin, gözlerinde yaşlarla başını salladı. Çaresizlikle kucağındaki çocuğu sıkıca kavrayıp oturdu. "Pışş... Pışş... Pışş..." dedi. "Abla şimdi sana o ninniyi söyleyecek."

Boğazıma yapışan kuruluğu gidermek istedim. Yatağın karşısına geçtim. Yasmin, sırtını yatak başlığına yaslamış, kucağında oğluyla birlikte duruyordu. Sesim çıktığında, sanki bir yabancının dudakları konuşuyordu.

"Tili-tili-bom..."

Boğazım düğüm düğüm oldu, kelimeler dikiş tutmayan bütün yaralarımı kanatıyordu.

"Zakroy glaza skoreyee. Spi, moy ryabyonok, spi do utra."

Yağız'ın gözyaşları ağır ağır dinerken ağlaması hıçkırıklara dönüştü. Küçük göğsü yavaşça inip kalkıyor, sanki benim sesime tutunarak uykuya doğru sürükleniyordu. Yasmin'in omzuna başını bırakırken, göz kapakları titreyip kapandı.

"Spi, moya lastochka, spi bez strakha. Mama vernetsya, budet rjadom s toboy."

Ninni bittiğinde, odada yalnızca uyuyan bir bebeğin derin, huzurlu nefesi kaldı. Zihnimde ise hâlâ hiçbir zaman susturulamamış bir kız çocuğunun ağlayışı yankılanıyordu. Ona ninni hiç söylenmemişti. Şimdi ben, kız çocuğunun yarasını kendi sesimle daha da derinleştirmiştim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Yasmin. "Nasıl yapıyorsun, bilmiyorum ama bu ninni sayesinde uyuyor. Aslında olay ninni bile değil, sesin..."

"Teşekkür etme," dedim.

CamScanner ile tarandı

Annemin yüzü bir an gözlerimin önünde belirdiğinde istemsiz bir şekilde sarsıldım. Öfkeli göz bebekleri, soğuk dudakları karşımdaydı sanki. Ben konuşmaya başladığımda hatta bazen nefes aldığımda bile yüzünde o tanıdık tiksinti belirirdi. Sesim... Onu delirtirdi. Susmamı istercesine bakardı. Hep. Ben çocuk aklımla sessizliğin bir korunma biçimi olduğuna inanmıştım.

Ama şimdi bu ses, bir çocuğu uyutuyordu. Yasmin'in gözlerinde bir şefkat parlıyordu. Oysa ben, bu sesin lanet olduğunu kabullenmiştim.

"Eğer bir gün..." dedi, titreyerek. "Ben olmazsam onu yine bu şekilde uyutur musun?"

Diken olan kelimelerle karşılık verip, "O şeye asla bakmam," dedim.

Yasmin, huzurla uyuyan çocuğa baktı. Şey dememe takılmış gibiydi. Aksini iddia edercesine dudaklarını Yağız'ın burnuna bastırdı. Yavaşça geri çekilirken dudaklarında acıyla karışık bir gülümseme belirdi.

"O senin sesini sevdi," dedi, fısıltıyla. "Sen de onu seveceksin." Başını kaldırıp gözlerini gözlerime dikti. "Bunu gözlerinde görüyorum."

Bakamadım. Odamın karanlığından sıyrıldım ve onları ardımda bırakıp çıktım. Koridorun taş kokan soğukluğuna karıştım.

Çocukları sevmek mi?

Arkana'da ilk kural buydu. Çocuklar sevilmezdi. Onlar yalnızca yeni kurbanlar, yeni piyonlar ve vârislerdi. Ben... Ben de o sevilmeyen çocuklardan biriydim.

Ninniler aslında bazılarını uyutur, bazılarını ise sonsuza dek uyandırmazdı.

O anlardan sıyrıldım. Vücudum buz kesmişti.

Eğer bir gün ben olmazsam onu yine bu şekilde uyutur musun, demişti Yasmin bana. Zihnim resmen haykırdı. *Ne olur bırakma beni, Yasmin! Bırakma. Bırakma ve Yağız'ı birlikte uyutalım. Sensiz hiçbir gece uyku olmaz ona. O benim sesimle değil, senin varlığınla uyuyordu.*

Şimdi sen olmazsan nasıl uyuyacak?

Biliyordum, uyuyamazdı. Çünkü çocukların uykusu, annelerinin nefesiyle örülürdü. O nefes eksilirse dünya bile eksik olurdu. Küçük ördek annesiz kalamazdı, suyun üstünde öylece çırpınır, boğulmaya yüz tutardı.

Ben de boğuluyordum işte.

Derin bir kuyunun dibinde nefessiz kalmıştım sanki. Bir yanım çırpınıyordu, bir yanım çoktan teslim olmuştu. Bütün hislerim alınmış, adımın içinden his sökülüp atılmıştı. Geriye yalnızca hissizlik kalmıştı. Ölüydüm. Yaşayanların arasında dolaşan ama kalbi çoktan mezara inmiş bir ölü.

CamScanner ile tarandı

"His," dedi Serdal. Sesi uzaklardan gelen bozuk bir radyo frekansını andırdı. Bütün düşüncelerime balyoz vurdu. "Üstünü değiştir."

Değiştir... Neyimi değiştirebilirdim ki? Üstümü mü? Ruhumu mu yoksa kaderimi mi? Bedenim kımıldamadı. Yalnızca boşlukla dolu gözlerim kaldı geriye.

"His."

Tepkisiz kaldım. Hissizlik çökmüştü.

"Hisar."

Bu ses, kalın ve buyruk doluydu. Bir emir gibi kulaklarıma saplandığında itaat eden bir asker olarak başımı kaldırdım. Yavaş, ağır, ruhsuz bir hareketle o kehribar harelere baktım. Gözlerim ona çevrildiğinde bakışlarımı değil, bütün acımı kaldırmıştım.

"Sana sesleniyoruz, duymuyor musun?" dedi Bronz. Sabrı kırılmaya yakındı ama ben onun öfkesini bile duyamıyordum. Kulaklarım yalnızca bir ismi bekliyordu.

"Yasmin'den..." Sesim titrerken boğazım taşlarla doluydu. "Yasmin'den bir haber var mı?"

Ellerim uyuşmuş bir hâldeydi, damarlarımda dolaşan kan buz kesmişti. Ayaklarımın altından toprak çekilmişti sanki. Vücudum karıncalanıyordu.

Bronz gözlerimin içine baktı. Kaçamak yoktu.

"Ameliyatta," dedi.

O tek kelime vücudumu deldi, geçti. Hastaneye geldiğimizden beri hep aynı cümle tekrar ediliyordu. *Ameliyatta.* Zaman, yelkovan ve akrebin arasında durmuş, saat yalnızca bu tek kelimenin arasına sıkışıp kalmıştı. Ne bir gelişme ne bir umut kırıntısı... Bekleyiş, bir tür işkenceye dönüşmüştü.

"Ölmesine izin veremem," derken çaresizliğin, hiddetin ve sevginin aynı anda dile dolandığı bir fısıltı döküldü dudaklarımdan. "Bronz, ölmesine izin veremem."

Parmak uçlarım titrerken Bronz'un eli çeneme yerleşti. Dokunuşu sert değildi. Varlığını hissettirmekti niyeti. "Hisar," dedi yavaşça. "Beni dinle."

"Bronz..." Dudaklarım kuruydu, kelimeler acıyla döküldü. "Onu kaybetmeye hiç bu kadar yakın olmamıştım."

Gözlerimdeki çaresizlik okyanus kadar derindi. Yıllardır sakladığım bütün korkuların kabuğu çatladı, hepsi tek tek dışarı sızdı.

Benim aksime sakinlikle, "Farkındayım," dedi. O sakinlik beni daha da çıldırtıyordu çünkü benim yandığım yerde o soğukkanlıydı. "Fakat böyle yaparak ona yardımcı olamazsın."

CamScanner ile tarandı

Kendimden nefret ettim. Bütün geçmişim, bütün anılarım üzerime çöktü. Bir sürü hatırlayamadığım, geri dönüp düzeltemediğim an... Yasmin'in yüzü gözlerimin önünde bir ışık olarak belirdi, daha sonra o ışık acımasızca kan kırmızısına boyandı.

Dişlerimin arasından fısıltıyla, "Berbat bir arkadaşım," dedim. Çenem titredi, yutkunamadım. "Onu koruyamadım."

Gözlerimin önüne Yasmin'in gülüşü geldi. O güzel, şen şakrak kahkahaları... Ve ardından o kahkahanın üzerine çöken gölgeler, kanın keskin kokusu... Ruhumda parçalanan şeyin adı vicdandı belki, belki de kardeşlikti.

"Savaşın ortasında herkesi koruyamazsın," dedi Bronz. Sesi donuk ve gerçekçiydi. Acımı bastırmaya çalışıyordu. Ama ben onun gözlerinin kenarında beliren o görünmez kırığı görebiliyordum. Her ne kadar taş kesilmiş olsa da belli etmeyen duygular taşıyordu.

"Yine de onu koruyabilirdim!" diye patladım. Suçluluk duygusu, bedenime zırh olup beni parçaladı.

"His." Serdal, karşıma geçtiğinde normal hâlinden daha sert bir üslupla bakıyordu bana. Uzun boyundan ötürü kafamı kaldırdım. "Bu şekilde daha fazla durma. Üstün başın kan içinde. Kıyafetlerini değiştir."

Bakışlarım bedenime doğru düştü. Kan damlaları, dikişsiz bir nakış gibi üzerime yayılmıştı. Kimin kanı olduğunu bilmiyordum artık. *Benim mi? Onun mu yoksa başka birinin mi?* Savaş, kanı sahibinden koparıp her yere bulaştırıyordu.

Gözlerimi kapatırken dudaklarımdan dökülen duayla, "Yasmin iyi olsun," dedim.

Serdal hiç tereddüt etmeden, "İyi olacak," diye cevap verdi.

Kolumu tuttuğunda gözlerimi araladım. Alaca gözleri, gözlerime saplandı. O gözlerde her zaman bir sertlik, bir disiplin olsa da bu defa korkunun izlerini gördüm.

"Olmak zorunda," diye devam etti. "En iyi hastanede, en iyi doktorların elinde."

Kelimeleri kulağıma gelse de zihnim onları kabul etmiyordu. İnanmak istercesine baktım ama beynim inatla aynı cümleyi tekrar ediyordu. *Ona bir şey olursa...* Kalbim hızla çarptı. Ona bir şey olursa ben ne yapardım? Yağız'a nasıl anlatırdım? Bir çocuğun dünyasını nasıl yıkardım?

"O yüzden sen de iyi ol," dedi Serdal, bu kez daha yumuşak bir tonla. "Başımızda bir deli var, ikincisi sen olma."

"Olamam," dedim. Kelimeler dişlerimin arasından kırık cam parçaları gibi dökülüyordu. "O adamı mahvetmek istiyorum. Her şeyini yerle bir

CamScanner ile tarandı

etmek istiyorum. Yine de Yasmin'i bırakıp gidemiyorum. Yasmin'in durumu iyi olduğunda beni hiçbiriniz tutamayacaksınız!"

"His..." dedi Serdal. Gözlerinde endişe ve uyarı vardı. "Sağlıklı düşünmüyorsun. Sanaç da aynı şekilde."

Koridorun öte ucundan, "Açın şu kelepçeyi!" diye bağırışlar yükseldi.

Sanaç'tı bu. Bakışlarımı sesin geldiği yere doğru çevirdim. Sandalyeye oturtulmuş, bilekleri bağlı bir hâlde kıvranıyordu. Gözlerinde öfke değil, yangın vardı.

"Sakinleşene kadar açmayacağız," dedi Serdal, kararlı bir sesle. Bana dönüp bakışlarını üzerime kilitledi. "Seni de kelepçelemek istemiyoruz."

"Kelepçelediğin an onu geri açarım," dedim. Gözlerim söylediklerimi doğrular nitelikteydi. "Şimdi bile beni tutamazsınız!"

Serdal benimle ilgili ne yapacağını kafasında tartıyordu. Tam o sırada Bronz araya girdi. İkimizin arasına adımını koydu, bakışlarıyla Serdal'ı geri çekti. "Bana bırak, Serdal," dedi. Sesi tartışmaya yer bırakmıyordu. "Sen Sanaç'a bak."

Bronz'un duruşunda koca bir dağın siper edilişini gördüm. Hissettiğim bütün öfke, bütün kırılma, onun varlığına çarpıp bana geri dönüyordu. Yasmin'in akıbeti öğrenilene kadar hiçbir şey beni sakinleştiremeyecekti.

"Ameliyatı kısa sürmeyecek ve şu an beklemekten başka çaremiz yok," dedi Bronz. "Kendine geldiğinde onu görmek isteyeceksin ama bu şekilde mi karşısına çıkacaksın, Hisar?"

"Haklısın," diyerek başımı ağır bir hareketle salladım. "Mikhail'i öldürmüş şekilde karşısına çıkmalıyım."

Bronz beni kendime getirmek istercesine sertçe, "Hisar," dedi.

"Ne? Hisar ne, Bronz?" dedim. Öfkemle beraber çaresizliğimi de açığa vurmuştum.

"Kanlar içinde durma."

"Sen çok mu farklısın?" Gözlerim istemsizce onu inceledi. Takım elbisesi, ilk kez bu kadar kana bulanmıştı. Omzunda sıyırmış kurşun izi, gömleğinin yakasında lekeler... Şakağından tekrar kan sızıyor, ince bir çizgi hâlinde yüzüne akıyordu. O hâlde bile karşımdaki dağ gibi dik duruyordu. Elimi kaldırıp yanağına yerleştirdim. "Üstelik şakağın tekrar kanıyor..."

Aklımdan geçen tek düşünce, onun hâlâ ayakta olmasının bedelini bedeninin ödüyor oluşuydu. Büyük ihtimalle sırf benim yanımda olmak için hasta yatağından kalkıp gelmişti.

CamScanner ile tarandı

Dayanamadım. Diğer elimi göğsüne koydum. Kalbinin olduğu yere. Sıcaklığını hissetmek istedim. Yaşadığını, burada benimle birlikte olduğunu bilmek istedim.

Her zamanki gibi Bronz da aynı anda elini, elimin üzerine koydu. Güçlü eli benimkini kavrayıp göğsünde hareket ettirdi. Elimi yine yanlış yere koymuştum ve o beni doğru yere çekmişti. Durdum, bekledim, hissettim. Kalbinin atışı, parmak uçlarımdan bütün bedenime yayıldı. Bir ritim, bir hatırlatmaydı.

Buradayım.

Ben varım artık.

"Üstelik..." dedim fakat sesim bu kez fısıltıdan öteye geçmedi.

"Üstelik?" diye tekrarladı Bronz.

"Kalbinde bir hasar var," diyebildim.

Bronz gerildi. Onu ilk kez bu kadar kasılmış bir şekilde görüyordum. Bir adım geri çekildiğinde göğsündeki elimi yavaşça indirdi. Bakışlarını bakışlarımdan ayırmadan, "Şimdi bunun sırası değil," dedi. "Önceliğimiz Yasmin."

"Bronz," diye fısıldadım. Parmak uçlarımda yükselip kulağına yaklaştım. "Önceliğimiz Yasmin," diyerek onu onayladım. "Fakat bu seni geri plana attığım anlamına gelmiyor. Uzun uzun konuşmak istiyorum seninle. Eğer... Aklımı toparlamış olsaydım bu konuşmayı şimdi yapardım ama aklım gerçekten yerinde değil."

"Aklını tutuyorum ben senin," dedi, aynı dinginlikle. "Konuşacağız, Hisar ama şimdi değil. Bu konuşmayı yapmanın ne yeri ne de zamanı."

Gözlerimi kapadığımda başımı iki yana salladım. "Hiçbir şeyin ne yeri ne de zamanı... Ne zaman olacak?" diye sordum. "Ne zaman olacak, Bronz?"

Kendinden emin, bir cellat soğukkanlılığıyla, "Olmuyorsa olduururum," dedi Bronz. Onun için bu öylesine bir cümle değildi, kaderin duvarına çakılmış bir mühürdü. Yapardı. Yapacağını bilmek hem güven hem korku veriyordu.

"His!" diye seslendi Sanaç. "His, buraya gel!"

O ses, boğulmuş bir adamın son çığlığını andırıyordu. Gözlerimi araladığımda, Bronz'a tuhaf bir ifadeyle baktığımı hissettim. Ne gördüğünü bilmiyordum ama bir şeylerin kırıldığını hissettim. Tamir etmek de ikimizin elindeydi. Bundan sonrası için hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

CamScanner ile tarandı

"Sanaç'ın yanına geçeyim," dedim, yavaşça.

Bronz, beni tanıdığını belli ederek, "Sakın bir Hisarlık yapma," dedi.

Elimi teslim olurcasına kaldırdım. "Beni en iyi Sanaç anlar," dedim. Çünkü onun gözlerinde kendi yaralarımın yankısını görüyordum.

Sanaç'ın yanına yürüdüm. Adımlarım yavaştı, koridorun taş zeminine her bastığımda suçluluk duygusu biraz daha büyüyordu. O da benden hâllice, harabe bir hâlde oturuyordu. Sanki ruhlarımız aynı savaşın enkazından kurtulmuş iki yıkıntıydı.

Beni görür görmez gözleri parladığında o parlamanın öfke değil, yalvarış olduğunu biliyordum. "Şunu çıkartmama yardım et," dedi, bileğini göstererek. Kelepçeler tenine gömülmüş, iz bırakmıştı.

"Sanaç..." dedim. Onu durdurmam gerekiyordu ama kelimelerim tükendi.

"His..." dedi, neredeyse fısıldayarak. Gözlerinde yanıp sönen bir ateş vardı. "Hadi, çıkart şunu. Çiçeğimin yanında olmalıyım. Ona bakmalıyım. Ne durumda olduğunu bilmeliyim!"

"İçeri giremezsin," derken bu dediğime ben bile inanmadım.

"Böyle de duramam!" diye patladı. Kelepçeler zangırdadı, metal sesi kemiklerime işledi. Onun çırpınışında kendi çaresizliğimi gördüm.

Dayanamadım. Yanına geçip oturduğumda titreyen parmaklarımla kilidi açmaya başladım. Kelepçe çözüldüğünde, nefesi boğazından yırtılırcasına, "Ah, sikeyim!" dedi.

Daha fazla tutamadım kendimi. Ona sarıldım. Yorgun, paramparça, delik deşik hâlimle omzuna yaslandım. "Sanaç..." dedim, yorgun bir şekilde. "Kendimi çok... Çok kötü hissediyorum!"

Sözlerim dudaklarımdan döküldüğünde, boğazımda düğümlenmiş hıçkırıklar açığa çıktı. Hissettiğim her şey çöküntüye uğradı. His Alatav değildim. Parçalanmış bir ruh, suçluluğa batmış bir kız kardeştim.

Sanaç'ın elleri önce tereddüt etti. Omuzlarımda boşluğa düşmüş bir şekilde bekledi, bekledi ama sonunda pes ederek benim ona sarıldığım gibi o da bana sarıldı. Kırgınlık, öfke ve suçluluk tek bir bedende birleşti.

"Çok kızgınım," dedi Sanaç. "Çok kızgınım ama hiçbir şey yapamıyorum. Ben kime bağırıp çağıracağım, His? Kime hesap soracağım?"

Gözlerimi kapadım. Sanki onun sorusu sadece bana değil, bütün yaşanılanlaraydı. Ama bir cevap yoktu.

"Tek bildiğim..." dedim, zorlukla. "Yasmin'in suçsuz olması."

CamScanner ile tarandı

Geriye çekildim. Onun yüzüne baktığımda, Sanaç'ın gözleri kan çanağına dönmüş, alnı terlemişti. Öne doğru eğildi, elleri dizlerinde titriyordu.

"Sarışın'ın söyledikleri..." dedi, iç çekerek. "Bunlar nasıl olabilir? Bunları benden nasıl sakladınız?"

"Bilmiyordum," dedim.

Kafasını iki yana salladı. "Sen mi bilmiyorsun, His?" dedi. "Sen Bronz'un evini bile biliyorsun!"

"Yemin ederim, bilmiyordum!"

"Yalan söyleme!" diye çıkıştı. "Şimdi yalan söyleme, His! Ulan, ben senin yanında sana ağlamadım mı? Benden nasıl saklarsın!"

Acıyla baktım ona. Sanaç'ın bir gün dizime yattığını hatırlıyordum ama ağladığı zamanı... Hatırlayamıyordum. Belki de onunla sandığımdan çok şey paylaşmıştım fakat anımsayamıyordum. Her zamanki gibi unutmuştum.

"Yalancı çobanın tekiyim ama bu yalan değil," dedim, gerçekçi bir ifadeyle. "İkimiz bir anlaşma yaptık. Ben ona ailemi söylemedim, o da bana Yağız'la ilgili gerçeği..."

Sanaç'ın yüzü kasıldı. Dudakları öfkeyle hareket etse de gözleri paramparçaydı. "Kendi kardeşinin çocuğuna..." dedi, kırgınlıkla. "Hem de bunca yıl..."

Oturduğu yerden kalktı. Ayaklarının altındaki zemin bile onu zor tutuyordu. İçine sığmayan öfke, göğsünü talan ederek dışarı taşmıştı.

"Aklım almıyor!" diye bağırırken, sesi duvarlara çarpıp yankılandı. "Aklım almıyor! O çocuk onun aynısıydı. Gözleri, konuşması, hareketleri... Başka bir ihtimal aklıma gelmedi. Onu suçladım hep!"

"Bilmiyordun ki."

Sanaç beni duymadı bile. Ellerini saçlarına geçirip başını iki yana salladı. Dudakları titriyordu. "Dinlemedim onu, His." Sesinde asılı kalan yoğun bir pişmanlık vardı. "Dinlemedim. Kaç kere konuşmak istedi. Belki de anlatacaktı ama ben susturdum. Öfkemle boğdum onu. Dinlemedim!"

Sanaç'ın ağzından dökülen her kelime, şimdiye kadar hep sakladığı bütün zayıflıklarının itirafıydı. Onun parçalanışını izlerken boğazımda bir yumru daha büyüdü. Hepimiz birbirimizi dinleseydik, belki hiçbirimiz bu kadar eksik kalmazdık.

Lakin biz, birbirimizi dinlemeyendik.

Duymayan.

Görmeyen.

CamScanner ile tarandı

Sahip çıkmayan.

Ve en sonunda, birbirini yok eden.

Altı kişilik bir zincirdik ama her birimiz farklı yönlere kopmuştuk. O zinciri tutmaya gücü yeten tek bir kişi vardı. Her defasında aramızdaki boşlukları doldurmaya çalışan, biz paramparça olurken bizi bir arada tutmaya direnen, ne kadar yaralı olursa olsun, ne kadar yalnız kalırsa kalsın vazgeçmeyen...

Ona *Bronz* derlerdi.

Hepimizin günahlarını sessizce sırtlanan, hepimizi olduğumuz şekilde kabul eden oydu. Bizim öfkemize, körlüğümüze, suskunluğumuza rağmen ayakta duran tek kişiydi. Belki hiçbirimiz hak etmedik onun çabasını. Lakin o, yine de hak edileni vermeye çalışmıştı.

Gözlerim ona kaydı. Şakağından süzülen kan, gözlerindeki yorgunluk, gömleğine işlemiş savaş kokusu... Her şeye rağmen yine o kopmuş zinciri toparlamaya çalışıyordu.

Tekrar Sanaç'a döndüm. Bir kalp yarası... Bir kalp karası... Bir kalp sancısı... Hepsini kendi içinde yaşıyordu.

Gözlerindeki boşluk bana her şeyi anlatıyordu. Öfkeyle doluydu ancak öfkesini kime yönelteceğini bilmiyordu. İçinde biriken bütün suçluluk, bütün pişmanlık, damarlarında dolaşan zehir gibiydi. Her nefesinde biraz daha zehirlendiğini görebiliyordum.

Omuzları düşmüştü. Parmakları kanamıştı yumruklarının şiddetinden ama en çok gözleri yaralıydı. Çığlık atmak istiyor, ağlamak istiyor, bağırıp parçalamak istiyordu dünyayı fakat yapamıyordu. Sıkışıp kalmıştı.

Ben baktıkça sanki onun kalbinde dönen kasırgayı kendi göğsümde hissediyordum. Kalbi parçalanırken onunla birlikte benim de kalbim parça parça oluyordu.

Bir insan bu kadar pişmanlıkla yaşar mıydı? Yoksa pişmanlık dediğin şey de bir ölüm şekli miydi?

Yasmin'in vurulmuş olması, her geçen saniye beni de öldürüyordu. Her nefesim biraz daha eksiliyordu, ciğerlerime çektiğim hava bile kanla doluydu sanki.

Pişmandım. Onu koruyamadığım için. Gerçek yaralarını göremediğim, derin acılarını bilemediğim için. En çok da... Arkadaş olamadığım için.

Oysa ne zorluklara göğüs germişti. Sessizce, kimseden medet ummadan. Bizim görmediğimiz, belki de görmek istemediğimiz fırtınaların içinde tek başına dimdik kalmaya çalışmıştı.

CamScanner ile tarandı

Bir çiçekti o. Gözümün önünde solup gittiğini fark etmediğim bir çiçek. Günbegün yaprakları dökülürken ben başka tarafa bakmıştım. Suya ihtiyacı varken sessizliğe gömülmüştüm.

Yaralı çiçeğim benim. Koruyamadım seni.

"Onun için kolay değildi, biliyordum," dedim, çatallı bir sesle. Başımı arkamdaki soğuk duvara yasladığımda taş bütün ağırlığıyla ruhuma geçti. "Ama hiç bu kadar ağır bir yük taşıdığını da bilemedim, Sanaç. Bilsem, ikinizin de acı çekmesine izin verir miydim hiç?"

Sanaç'ın gözleri karardı. Yılların pişmanlığını kusarcasına, "Gözlerimin içine baktı," dedi. Yumruğu duvara indi. Taşın sesi koridoru doldururken beni de irkiltti. "Gözlerimin içine baka baka, *ölsem de affetsen beni*, dedi. Ben ona rağmen dinlemedim!"

"Sanaç, yapma..." derken boğazım düğümlendi.

Ancak onun gözleri artık beni görmüyordu.

"Kahretsin!" diye haykırırken bir yumruk daha indirdi duvara. Parmak eklemleri parçalanırken çıkardığı ses ciğerlerimi dağladı. "Eğer o gece... O gece onu dinlemiş olsaydım... Her şey... Her şey çok farklı olabilirdi!"

Onu tutup çekmeye çalıştım fakat Sanaç kendinden çoktan geçmişti.

"Sanaç," dedi Bronz, otoriter bir ifadeyle. Yanına yaklaşarak omzundan tuttu. Sanaç'ın öfkesi, pişmanlığı, bütün kaslarını kireç gibi germişti.

"His," dedi Viran, bana kızgınlıkla bakarken. "Onu neden kelepçelediğimizi anlamışsındır umarım!"

Bakışlarımı kaçırmadım. "Öyle durmasına izin veremezdim, Viran."

Viran ters bir bakış attıktan sonra buzdan ibaret sesiyle, "Şimdi böyle iyi mi oldu?" dedi. Adımlarını Sanaç'a çevirdi.

Sanaç artık kendinden geçmişti. O, yalnızca yumrukluyordu. Durmadan, usanmadan, inatla. Sanki her yumrukla kendi kalbini paramparça etmeye çalışıyordu. Sanki taş duvar onun günahlarını yutacak da onu biraz olsun hafifletecekti. Ama hafiflemiyordu. Yumrukları daha da ağırlaşıyordu.

"Sarışın'a bir şey olursa..." dedi, ciğerinden kopan bir iniltiyle. "Yaşayamam ben. Yaşayamam, abi ben, yaşayamam."

Kelimeler kulağıma çarptıkça ruhumdan bir şey koptu. Yarım kalan bir sevdanın çığlığını dinliyordum ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Ben o çocuğu benim sandım!" diye haykırdı Sanaç. "Öyle olduğuna inandırdım kendimi! Aksini hiç düşünmedim! Ağır konuştum. Çok ağır konuştum!"

CamScanner ile tarandı

Yağız...

Her şeyden habersiz, masumiyetin en berrak hâliydi. Dünyanın karanlığından bihaber, annesinin nefesiyle var olan küçücük bir çocuktu. Yasmin'in uğruna savaşlara girdiği, ölümü bile göze aldığı tek varlık oydu. Yaşamının sebebiydi. Onun için ayakta kalmış, onun için her darbeye direnmişti.

"Ben şimdi o çocuğun yüzüne nasıl bakacağım?" Başını ellerinin arasına aldı. Parmakları saçlarına gömüldüğünde zihnini söküp atmak istediği belliydi. Dizlerinin üzerine kapanmış, ruhu kendi yükünün altında eziliyordu. "O kadını kaybedersem nasıl bakacağım o çocuğun yüzüne?"

Yağız'ı savaşın ortasında kurban etmemek için güvenli bir yere göndermiştik. Onu korumak istemiştik. Ama güven de aldatıcı bir kelimeydi çünkü hiçbir yer, hiçbir an gerçekte güvenli değildi. Bir süredir yanımızda değildi. Küçücük elleriyle boynuma sarılışını, annesine koşarkenki telaşını, uykusundan uyandığında *Yaşmin*, diye seslenişini özlemiştim.

En son hatırladığım kadarıyla Yasmin onu almaya gidecekti.

Fakat Arkana'da savaş çıkmıştı. Ve savaşlar, bir çocuğun annesine kavuşma hakkını bile çalacak kadar acımasızdı.

Kaşlarım çatıldı.

Fark ettiğim bir şey vardı. Daha doğrusu gözden kaçırdığım bir şey... Yağız şu an neredeydi?

"Yağız..." dedim, ansızın korkuyla. "Nasıl unuturum! Kahretsin!"

Bronz'un bakışlarını üzerimde hissettim. "Neyi?" diye sordu.

"Yağız'ı," dedim, devam eden korkumla. Buraya yanıma hiçbir şey almadan gelmiştim. Daha doğrusu şoka girdiğim için Bronz tarafından getirilmiştim. "Yağız'ı unuttum!"

Zihnimdeki kırık parçaları birleştirmeye çalıştım. Sesim neredeyse duyulmayacak kadar kısık çıktı. "Yasmin, Yağız'ı almaya gidiyordu. Onu almış mıydı ki? Nerede Yağız?"

Sözlerim duvarlara çarpıp geri geldi. Koridor birden sessizliğe gömüldüğünde Sanaç aniden durdu. Yumrukları havada asılı kaldı. Gözlerindeki öfkenin yerini donmuş bir korku aldı. "Yağız..." dedi, aynı hissiyatla. "Tek mi şu an?"

Endişem gittikçe büyüyordu. Hislerim, o savaşın yalnızca bir kaos olmadığını fısıldıyordu. Birilerine gün doğmuş olabilirdi. Bir fırsat, bir kapı aralanmış olabilirdi. En korkuncu da bu fırsatı değerlendirecek bir isim vardı: Atlas Vladislav... Kuklacı.

CamScanner ile tarandı

O, çocuğu, Yağız'ı istiyordu. Ve bunun uğruna yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

"Bilmiyorum," dedim. Elim cebime giderken parmaklarımın boşluğa çarpmasıyla göğsüm biraz daha sıkıştı. "Telefon lazım bana."

"Safa!" diye seslendi Bronz. "Derhâl telefonumu getir."

Safa koşar adımlarla yanımıza geldiğinde yüzünde sorgusuz bir acele vardı. "Buyur, abi," dedi, telefonu uzatırken. Bronz hiç vakit kaybetmeden aldı, tek hamlede bana uzattı. Elime değdiği anda, vücudumu saran panik biraz olsun biçim buldu.

Birkaç adım geri çekildim. Kalabalığın arasından uzaklaşmak istedim. Telefonu sıkıca avuçlarken, parmaklarım titreyerek tuşlara kaydı. Yağız'ın kaldığı bölgeye doğrudan ulaşamazdım ama dolambaçlı yolları biliyordum.

Tarkan'ın numarasını tuşladım. Saniyeler içinde açıldı.

"İmparator?" dedi, dikkatli bir sesle.

"Benim," dedim. "His."

Tarkan derin bir nefes alıp, "His," dedi, rahatlayan bir tınıyla. "Yasmin hakkında bir gelişme var mı?"

"Yok," dedim, kuruyan dudaklarımla. "Durumu hâlâ kritik. Hayati tehlikesi devam ediyor. Siz neler yaptınız?"

"Verda ve Barkan'la birlikte yaralı olanlarla ilgileniyoruz," dedi.

"Gelişmelerden haberdar edersiniz." Kendimi toparlamaya çalıştım. "Seni aramamın nedeni başka... Küçük ördek için." Nefesimi dengelemeye çalıştım. "Telefonum yanımda değil. Telefonumdaki her şeyi gizli bir kanal aracılığıyla buraya yönlendirebilir misin?"

Tarkan tereddütsüz bir şekilde, "Beş dakika içinde her şey elinde olur," dedi.

"Çok," dedim. "En geç üç dakika ve süren başladı, Tarkan."

"Başka bir şey var mı Lokum?"

Bronz boğazını temizleyerek araya girdi. "İmparatoriçe."

Başımı kaldırıp, ona bakarken gözlerim iradesizce onda sabitlendi. Eş zamanlı olarak Tarkan'ın gerildiğini hattın öte ucundan bile hissettim. Sesindeki rahatlık, bir anda yerini dikkate bıraktı. "Olursa beni ararsınız, İmparatoriçe."

Telefonu kapatırken gözlerim Bronz'da kalmaya devam etti. İfadesizdi. Ancak bakışlarının arkasında kıpırdayan bir şey vardı. Onu okumak imkânsızdı.

"Ne?" dedi, gözlerimdeki soran ifadeyi görürken. "Saygı, her şeydir."

CamScanner ile tarandı

"Şimdi sırası değil," dedim, kesik bir nefesle. Telefonu avuçlarımda sımsıkı tutarak yakındaki sandalyelerden birine oturdum. Bacaklarım beni daha fazla taşımıyordu.

Yasmin'in hayati tehlikesi, Yağız'ın belirsizliği... Hepsi bir arada zihnimi lime lime ediyordu. Kafamın içinde çarpışan sesleri susturmak, mantığa tutunmak zorundaydım. Sakin kalmalıydım.

Çok geçmeden Tarkan, dakikalar içinde telefonumu uzaktan bağlayıp kendi cihazıma erişmemi sağladı. Ekranda koordinatlar, acil durum numaraları, şifrelenmiş kanallar birbiri ardına akıyordu.

Yağız'ın yanında olmasını umduğum telefonun numarasını tuşladım. Çaldığını duymaya fırsat kalmadan karşı taraf açıldı.

"Alo?" dedim, kesilen nefesimle.

"Anne?"

O küçücük ses, kulaklarıma ulaştığı anda göğüs kafesimdeki cehenneme bir damla su düştü.

"Yağış," dedim. "Benim, teyzen."

"Teyze!" dedi, özlediğim ses tonuyla. "Annem nerede?"

Gözlerim yanmaya başladı. "Biraz uzakta," dedim. Benim için yalan söylemek en kolayıydı. Neden söyleyemiyordum? Niye söyleyemiyordum?

"Yaşmin beni almaya gelecekti. Gelmedi." Sesindeki korku bıçak gibi tenimi kesti. "Beni bıraktı mı teyze? Gelmeyecek mi annem?"

"Bırakmadı," dedim hemen, nefes almadan. "Hiç öyle bir şey olabilir mi küçük ördeğim?" Sanaç da bizi dinliyordu. "Ben şimdi seni almaya geleceğim. Beni bekle, olur mu?"

"Annem niye gelmiyor?" diye sordu. Sesinde öyle bir hüzün vardı ki bütün savaşların gürültüsü bu küçücük çocuğun özlemi karşısında anlamsızlaşıyordu.

"İşi var," dedim, zorlukla. "Yoksa gelir. Sen biliyorsun çiçeğimizi."

"Yaşmin'i özledim," dedi, bunu bana hissettirerek. "Seni de."

Kalbim delik deşik oldu. "Beni bekle, tamam mı Yağış?" dedim. "Ben seni almaya geleceğim."

"Kapıya çıkıyorum hemen!" dedi, heyecanla.

"Çıkma," dedim, panikle. "Çıkma sakın. Ben gelmeden sakın çıkma dışarı. Biraz sürebilir. Sen beni öğretmenlerinle birlikte bekle."

"Çok uzun sürer mi?"

Bronz'a baktım. "En hızlı şekilde geleceğime eminim," dedim.

CamScanner ile tarandı

"Çabuk gel, teyze," dedi, üzgün bir şekilde. "Bir daha da sakın ayrılmayalım. Ben burada çok yalnız kaldım."

Yutkunamadım. "Yağış..." dedim, gözlerim yana yana. "Gelince hiç yalnız kalmayacaksın. Söz veriyorum sana." Telefonu sıkı sıkı tuttum. "Öpüyorum o bal yanaklarından. Gelince ısırmadık yerini de bırakmayacağım!"

"Öptüm!" dedi Yağız sevinçle. Telefonu kapadıktan sonra Bronz'un Safa ve Zorlu'yla konuştuğunu gördüm.

Sanaç, meraklı bir ifadeyle yanıma gelerek, "His," dedi. "Tek miymiş Yağız?"

"Yasmin onu alamamış," dedim, kahrolmuş bir şekilde. "Almaması mı daha iyi oldu, bilemedim ama ona geleceğini söylemiş fakat gidememiş."

"Güvenli bir yerde mi?"

Başımı salladım. "Çok güvenli bir yerde," dedim. "Yasmin'i bırakıp gitmek istemesem de Yağız'ı orada bırakamam. Gözümün önünde olması daha güvenli hissettirecek. Belki Yasmin onu hisseder ve hayata tutunur."

Serdal ilgiyle, "Yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu.

"Sizden tek istediğim bana dakika başı rapor vermeniz," dedim. "Her andan, her durumdan."

"Habersiz bırakmayız," dedi Serdal, güvenle.

Sanaç, çaresizlikle ameliyathane kapısına doğru yürüdü. Düşük omuzlarla kapıya yaslandı. Onu öyle görmek içimi delik deşik etti. Elimden hiçbir şey gelmiyordu. Yasmin'in hayatı pamuk ipliğine bağlıydı ve yapabileceğimiz tek şey sabretmekti. Beklemekti. En zor olan buydu.

Bronz yanıma geldiğinde, "Gidiyoruz," dedi.

Safa araya girip, "Ben de eşlik edecek miyim abi?" diye sordu.

"Burada kal," dedi Bronz. "Zorlu bize eşlik edecek."

Safa'nın yüzü düştü. "Emrin olur, abi."

"Viran," diye seslendi Bronz. "Sen Arkana'ya geç. Serdal burada, Sanaç'la birlikte kalsın."

"Sen nasıl istersen," dedi Viran ve ceketini eline alarak yavaş adımlarla yürümeye başladı.

Zorlu'nun sert bakışları arasında yürümeye başladığımda üstümdeki kıyafetlerin kanla dolu olması beni rahatsız etmişti. Bronz da kendimi incelediğimi fark ettiğinde, "Bu şekilde o çocuğun karşısına çıkamazsın," dedi.

"Biliyorum," dedim. "Üstümü değiştirmem lazım. Belki de kısa bir duş... Saçımın içinde bile kurumuş kanlar var."

CamScanner ile tarandı

Başını yavaşça salladı Bronz. "Her şeyi ayarladım," dedi. "Havalimanına gitmeden önce otele geçeceğiz. Orada az bir vaktimiz olacak. Otele vardığımızda bana gideceğimiz yerin koordinatlarını ilet."

"Şehre indiğimizde arabayı ben kullanırım."

"Hisar," dedi.

Adım atmayı bıraktım.

Bakışlarımı Bronz'a çevirdiğimde yüzündeki siniri gördüm. Kaşlarının arasında derinleşen çizgiler, dudaklarının kenarında beliren o sabırsızlık... Gözlerimin içine baktı, sanki kaçacak hiçbir boşluk bırakmıyordu.

"Koordinatları ilettiğin gibi oraya en hızlı şekilde gideceğiz," dedi.

Dişlerimi sıktım. Dudaklarım gerildi. Öfkemi saklamaya çalıştıkça daha da açığa çıkıyordu. O da bunu fark etti. Çehresi neredeyse yumuşayacakken tekrar sertleşti.

"Aşmamız gereken konular var," dedi, kendinden emin bir tonla. "Bunu da aşacağım."

"Bronz..." derken çıkışmamak için çaba gösterdim. "Bir anda sana karşı şeffaf olmamı bekleyemezsin!"

"Adım atabilirsin," diye karşılık verdi. "Yağız'a bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun, Hisar?"

Katı bir sesle, "İzin vermem," dedim. Ancak dedikten sonra fark etmiştim.

"Yani yapacağımı düşünüyorsun, öyle mi?" Gözlerindeki hayal kırıklığı o an çok açıktı. "Otele kadar vaktin var. Eğer o zamana kadar benden daha hızlı olabileceğini gösterebilirsen koordinatları verme."

Konuşmayı bitirir bitirmez kolumu bıraktı. Ardından arkasını dönüp yürümeye başladı. Altı adım gerisinde Zorlu belirdi. Bana ters bir bakış attığında o bakışta tehditten çok uyarı vardı. *Bronz'un kararını sorgulama*, diyordu gözleri. Çok geçmeden Bronz'un peşine düştü.

Onların arkasından bakarken boğazıma bir yumru oturdu. Bronz'un beni sıkıştırmasından nefret ettiğim bir zaman dilimindeydim yine. Onun ağırlığı her zaman üzerimdeydi. Beni boğuyordu ama aynı zamanda nefesim oluyordu.

Beni duygudan duyguya sokan bir adamdı.

Helikopter kaldırabilirdim. Belki bir uçak. Ancak bunlar için izin gerekiyordu, prosedür gerekiyordu. Bu izinler ise zaman demekti. Benimse zamanım yoktu. Bildiğim bir şey varsa anlık bir uçuşu yapabilecek tek kişi oydu.

CamScanner ile tarandı

Koordinatları vermem demek, orayı bir daha asla kullanamayacağım anlamına geliyordu. Güvenli bölge, bir daha bizim olmayacaktı.

Yeni bir yer bulabilirdim. Zihnimi kapattım. Hiçbir şey düşünmemem gerekiyordu. Otele kadar vaktim vardı. Bu vakti yalnızca bedenimi değil, zihnimi de temizlemek için kullanmalıydım.

Üzüntüden yalnızca beynim donmamıştı, aynı zamanda kim olduğumu da unutmuştum.

İmparatoriçe.

Arkana ne için vardı? Bana hizmet etmek, gücümü büyütmek, sevdiklerimi korumak için.

Artık tereddüt etmeyecektim. Ben, bir çocuğu korumak için savaşan kadın değildim sadece. Ben, İmparatoriçe'ydim ve Arkana'nın bütün gücünü bunun uğruna kullanacaktım.

Bazı gerçekler vardı ki insanın ayaklarının altındaki toprağı çekip alır, sarsar, darmadağın ederdi. Bazılarıysa yalnızca kalbi değil, insanın ruhunu da öldürürdü.

Sanaç Valacan, o ikinci gerçekle yüzleşiyordu.

Hastanenin keskin ilaç kokulu koridorlarında, ameliyathane kapısının önünde kaskatı kesilmişti. Sanki o kapının ardında yatan Yasmin değil, kendi kalbiydi. Dakikalar işkence gibi uzuyor; saatler, boğazına düğümlenen bir ilmek olup onu sıkıyordu.

Sandalyeye çökmüş, başını avuçlarının arasına almıştı. Her nefes alışında pişmanlık göğsünü delip geçiyordu. Ona bir kez daha şefkatle dokunabilme ihtimali, bir kez daha gözlerine bakabilme şansı... Belki de hiçbir zaman olmayacaktı.

"Keşke..." diye fısıldadı, dudakları titrerken. *Keşke gururuma yenik düşseydim. Keşke onu kırmasaydım. Keşke daha çok sevdiğimi söyleyebilseydim.*

Şimdi o kapı açılsa ve doktorlar, *elimizden geleni yaptık, hastayı kaybettik,* dese bütün dünyanın üzerine yıkılacağını biliyordu. Çünkü Sanaç, Yasmin'in yokluğunu taşıyamazdı.

Bunca zaman da taşıyamamıştı.

Onun için pişmanlık artık yalnızca bir duygu değil, damarlarında dolaşan bir zehirdi. Bu zehrin panzehri de yine o kapının ardındaki kadındı.

Bunca zaman boyunca onu aramıştı. Nerede olduğunu, yaşayıp yaşamadığını, nefes alıp almadığını merak etmişti. Her iz sürüşü bir çıkmaz

CamScanner ile tarandı

sokakta son bulmuş, her umut kırıntısı ellerinin arasından kum misali kayıp gitmişti. Yasmin, onun zihninde bir hayalet olmuş, varlığıyla yokluğu arasında asılı kalmış bir sırdı.

Ve yıllar sonra karşısına çıktığında... Sanaç'ın dudaklarından tek kelime bile dökülmemişti. Onunla konuşmak istememişti. Çünkü Yasmin, ona affedilemeyecek bir şey yapmıştı. Sanaç'la affetmek kelimesi aynı cümlenin içinde dahi barınamazken şimdi kalbinin her köşesi pişmanlıkla doluydu.

Eğer onu dinlemiş olsaydı, şimdi ne değişmiş olurdu?

Sanaç, kalp sancısı çeken bir adamdı. Sevdiği kadının her şeye rağmen onu terk etmesi, en sağlam taşlarını yerinden sökmüştü. Onun yokluğu, Sanaç'ın hiç bilmediği bambaşka bir yüzünü ortaya çıkarmıştı. Öfkeyle beslenen, kırgınlıkla yaşayan, her hatırada yeniden kanayan bir yüz...

Ama o kadının kanlar içinde kıvranırken söylediği kelimeler... İşte onlar, Sanaç'ın bütün dünyasını darmadağın etmişti. Bunca zaman kendisini inandırdığı şeylerin hiçbirinin doğru olmadığını öğrenmişti.

Hepsi birer yanılsamadan ibaretti.

Zihni, boşlukları kendi acısıyla doldurduğu için bunlara kanmıştı. Yasmin, onun kan çiçeğiydi ve yine kanmıştı.

Şimdi ise bu gerçeği kabullenmek bile zordu. Tıpkı Yasmin'in kaybını kabullenmek gibi... Her ihtimal, kalbine saplanan bir hançerdi. Ameliyathane kapısının önünde otururken tek bildiği şey şuydu: Eğer Yasmin'i yitirirse kendinden geriye kalacak hiçbir şey olmayacaktı.

Serdal birkaç adım geride, onun titrek omuzlarını izlerken zihni birden geçmişe kaydı. O karanlık ana, hayatının tüm dengelerini paramparça eden o ana...

Kalbinin en saklı yerinde olan Nur ve küçük Aslan... Gözlerinin önünde hâlâ yerde cansız yatıyorlardı. Küçücük bir bedenden taşan kan, göle dönmüş, etrafı kırmızıya boyamıştı. Her anı zihnine kazınmıştı. O günü bir daha silip atması mümkün değildi.

Hastaneye gitmek için çok geçti. Onların gözlerini açması için çok geçti. Çığlıklarının duyulması için, ellerinin sıcak kalması için çok geçti. Serdal, ailesini kurtaramamıştı. Aslında kendi ruhunu da kurtaramamıştı. Onun bütün benliği o odada, o kan gölünde kalmıştı.

Sanaç'ın, Yasmin'in kanlar akan bedenine koşuşunu izlerken geçmişin hayaleti yeniden boğazına sarılmıştı. Sanaç'ın elleri titremiş, gözlerinden akan yaşlar kontrolsüzce yanaklarına süzülmüştü. Serdal onu ilk kez böyle görmüştü. O güçlü, dik duran, herkese neşesiyle meydan okuyan adam, ilk defa böylesine yıkılmıştı.

CamScanner ile tarandı

Çünkü konu Yasmin'se gözyaşını en çok döken her zaman Sanaç olurdu.

Serdal yaklaştı, kardeş gibi gördüğü adamın yanında sessizce durdu. "Kardeşim..." dedi. "Kurtulacak." Sözlerinin altını çizerek tekrar etti. "Kurtulacak. Umut var. Hep olacak da."

Sanaç başını kaldırmadan, "Yine de geç kaldım," dedi. "Çok geç kaldım, abi."

Serdal elini onun omzuna koyduğunda kendi kaybından kalan kırık parçaları paylaşmak istedi. "Nefes alıyorsa umut var," dedi, kararlı bir sesle.

"Ya soluğu kesilirse?" diye sordu. "Ya beni tamamen terk ederse? Bu sefer hiç dönmezse?"

Serdal uzun bir süre sustu. Gözlerini buzlu cama çevirdi. Camın ardında, Yasmin'in hayatla ölüm arasında salınan bedeni vardı.

"O bir kere ölmüş oluyor," dedi Serdal, ağır ağır. "Sen ise her gün."

Sözleri, acı bir gerçeklikten ibaretti.

Serdal, bir süre gözlerini buzlu cama dikili tuttu. Orada yatan Yasmin'in solgun yüzü, bir anda Nur'un yüzüne karıştı zihninde. Ardından küçük Aslan'ın kahkahaları yankılandı kulaklarında. Çocuk gülüşüyle dolan o ev, kan kokusuna bulanmıştı bir gün. Ve o günün gölgesi hâlâ yakasını bırakmıyordu.

Ata, hadi bahçeye çıkalım, diye çekiştirmişti küçük Aslan, o sabah.

Nur ise mutfaktan *yakışıklı beyler, birazdan kahvaltı hazır olacak*, diye seslenmişti. Sıradan, basit, huzurlu bir sabahtı. O güzel kahvaltıdan sonra Serdal antrenman için dışarıya çıkmıştı, eve geri döndüğünde cehennemin eşiğine adım attığını bilmiyordu.

Nur'un gözleri açık kalmıştı. Aslan'ın minik elleri, cansız bir şekilde annesinin elinin arasında kalmıştı.

Serdal o anı unutamıyordu. Belki yüz defa, belki bin defa kendi kendine aynı soruyu sormuştu: *Eğer daha hızlı olsaydım, eğer eve daha önce gelseydim, eğer evden hiç gitmeseydim...*

Lakin cevap hep aynıydı.

Geçti.

Geç kalınmıştı.

Sanaç'ın yanında dururken Yasmin'in kanlar içindeki bedeni ona o günü hatırlatıyordu. O zaman kurtaramamıştı. Belki bu kez... Belki Yasmin için, belki Sanaç için... Belki biraz da kendi yaralı ruhu için farklı olurdu.

CamScanner ile tarandı

Gözlerini yumduğunda o eski hayalin ağırlığını yüreğinde bir kez daha hissetti. Göz kapaklarının ardında Nur'un gülümsemesi, Aslan'ın koşuşu belirdi. Onları görebildiği yerler artık rüyayla hatıra arasındaki ince çizgiydi. Teknolojiden faydalansa da işe yaramıyordu. O yüzden bir söz vermişti.

Artık hiçbir aile, onunki gibi paramparça olmayacaktı.

O sırada servis kapısı yavaşça açıldı. Metalin sürtünme sesi koridora yayıldığında, herkesin nefesi kesildi. İçeriden beyaz önlüğüyle bir doktor çıktı. Başında bone, yüzünde maske vardı. Gözleri yorgun ama sakindi.

Sanaç, refleksle doğruldu. "Durumu..." diyerek Rusça konuştu. "Durumu nasıl?"

Doktorun bakışları, onun nemli gözlerine kilitlendi. "Ameliyat devam ediyor."

Sanaç'ın eli istemsizce duvara indi. "Ne bitmez ameliyatmış, amına koyayım ya!" diye patladı.

Doktor, öfkeye zerre tepki vermedi. Ses tonu değişmeden, "Sakin olun," dedi. "Onu kurtarmak için elimizden geleni yapıyoruz. Bu şekilde bize yardımcı olamazsınız."

İki adamın da yanından geçip gittiğinde kısa sürede uzaklaştı. Fakat tam da o anda koridorun köşesinde Safa belirdi. Doktorla göz göze geldiler.

Her şey saniyeler içinde yaşandı.

Safa, o gözleri gördüğü anda donup kaldı. Bütün damarlarına buz akmıştı. Tanıyordu. Çok iyi tanıyordu. Bir maskenin ardında saklansa da o gözlere bir zamanlar uzun süre maruz kalmıştı. O bakışların karanlığını unutması mümkün değildi.

Kalbi delicesine çarptı. İçinde bastırılmış bir tetik mekanizması vardı, o bakış onu harekete geçirdi. Birdenbire bütün parçalar birleşti.

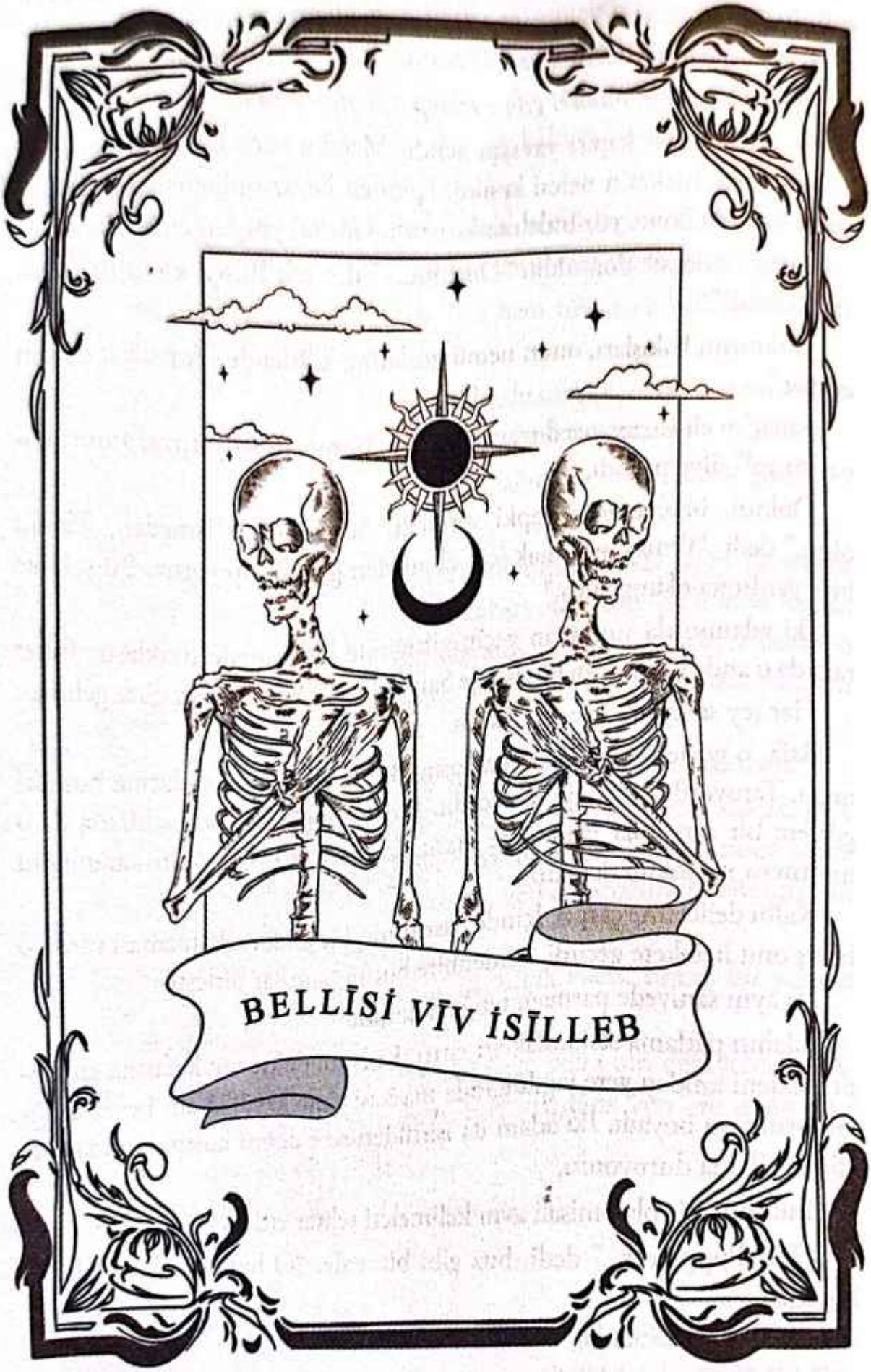
Ve aynı saniyede parmağı tetiğe dokundu.

Silahın patlama sesi kulakları yırttı. Kurşun, doktorun kafasına saplandı. Bedeni aniden yere yığıldığında maskesi yana kaydı. Kan, beyaz önlüğü kırmızıya boyadı. İki adam da işittikleri sese doğru koştuklarında Safa elinde silahla duruyordu.

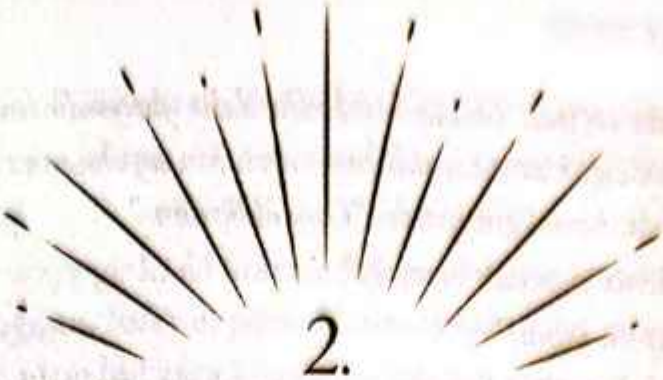
Takılmış bir plak misali aynı kelimeleri tekrar etti.

"The Puppeteer..." dedi, buz gibi bir sesle. "O burada. O burada. O burada."

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

2.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Kukla mısın? Kuklacı mı?

Cevap ne olursa olsun, ikisi de aynı gölgenin farklı suretleri olmaktan öteye gidemezdi. Çünkü mutlaka onların da üzerinde bir kudret vardı.

Arkana, kaderin iplerini çoktan örmüştü. İplerin kimin elinde olduğunun bir önemi yoktu. Çünkü asıl oyun, çok daha yukarıda kurulmuştu. Her adım, her nefes, her ihanet ve her kavuşma, önceden yazılmış satırların yankısıydı sadece.

Hiç kimsenin doğumu rastlantı değildi, hiç kimsenin ölümü de.

Kimi kukla sanır kendini kimi kuklacı...

Oysa her ikisi de aynı kitabın harfleri, aynı kalemin çizdiği kaderin şekilleriydi.

Gerçek özgürlük yoktu. Yalnızca yazılmış bir oyunun içinde, yazarı asla görünmeyen bir iradenin seyircisiz tiyatrosu vardı.

Bu tiyatroda oynatılan kuklalardan biri de Safa Beylemir'di.

Safa, gözlerini açtığında zincirlerin soğukluğu bileklerini resmen yakıyordu. Nemli taş duvarların arasında boğucu bir koku vardı. Kan, pas ve çürümüş et kokusu burnuna dolmuştu. Çırpındı ama boşunaydı. Yüzünün üstüne eğilen eller, derisinin üzerinde geziniyor, metalin soğuk yüzeyi çenesine dokunuyordu.

"Yüzün..." dedi, boğuk ses. "Çok güzel."

Karanlığın içinden bir silüet belirdi. Nefesi pusluydu. Lambanın titrek ışığı altında ona dokunan kişinin yüzünü gördü. O yüz... Yanıklarla kaplıydı. Derisi kabuk kabuk soyulmuş, kimi yerlerde et açığa çıkmıştı. Safa'nın kalbine derin bir korku indi.

CamScanner ile tarandı

Başını yana çevirdi. Orada bir beden daha yatıyordu ancak cansız bir bedendi. Onun çığlıklarına, canlı canlı derisinin soyulmasına şahit olmuştu. "O..." dedi Safa, hissizliğin içinde. "Onu öldürdün."

"Kimse yüzsüz yaşamak istemez."

"Neden yaptın bunu?"

Atlas Vladislav, elini Safa'nın yanağına sürdü, derisini yokladı. "Benim yüzümü aldılar," dedi, düşük bir sesle. "Ben de başkalarınınkini topluyorum."

Safa, endişeyle titrediğinde Vladislav'ın dudakları cani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sevgilimin karşısına bu yüzle çıkamam," dedi. "Onu saklandığı yerden almam gerekiyor ama öncesinde kendime bir maske yapmalıyım. Onu korkutmak istemem. Senin yüzün güzel bir maske olacak."

Safa bağırmaya çalıştı fakat boğazından yalnızca kısık bir inilti çıktı. Zincirleri gerildikçe derisi acıyla yırtılıyordu. Gözlerini kaçırmak istedi ama o yanık yüz gözlerinin içine bıçak gibi saplanmıştı.

"Bak bana," dedi Atlas Vladislav. "Unutma bu yüzü. Bu gözleri her yerde hatırlayacaksın."

Safa, dişlerinin arasından tükürürcesine, "Sen..." dedi. "Sen insan değilsin."

Atlas Vladislav derinden gelen bir kahkaha attı. O ses koridorlara kadar ulaştı. "Değilim," dedi. "O insanı çoktan öldürdüler. Ben artık sadece ipleri tutanım."

Bıçağını kaldırdığında Safa'nın yüzüne yaklaştırdı. Metalin ucu yanak kemiğine değdiğinde Safa bağırmadan edemedi.

"Ben Kuklacı'yım." Kısa bir duraksamadan sonra Vladislav devam etti. "Kendime bir yüz bulana kadar da durmayacağım. Çünkü karşısına çıkmam gereken bir kadın, intikam almam gereken bir adam var."

İnsanın en büyük yanılgısı, ipleri kendisinin tuttuğunu sanması olmuştur.

Kurşun sesi koridoru yırtarken herkesin nefesi kesildi. Doktor yere yığılmış, akan kanlar, beyaz önlüğüne hızla yayılmıştı. Safa, titreyen elleriyle silahı kavramıştı. Göz bebekleri büyümüş, alnından ter damlıyordu.

"O gözler!" diye haykırdı. "Aynı gözler! Bu o, Kuklacı! O burada!"

Yıllar önce zincirlenmiş hâliyle, o yanık yüzle göz göze gelişini yeniden yaşıyor, şimdi karşısındaki adamla o anı birbirine karıştırıyordu.

Safa, silahını tekrar doğrultmaya yeltendi. Parmakları tetiğe asılıydı. Tam o anda Serdal öne atıldı ve bileğini kavradı. Safa öyle bir güçle direndi ki silah yeniden ateş alacak sandılar.

CamScanner ile tarandı

"Safa, bırak!" diye haykırdı Serdal. Namluyu yana çevirmeye çalışırken Safa dişlerini sıkıyor, zincire vurulmuş günlerini gözlerinin önünden atamıyordu.

Sanaç da araya girdi, iki kolunu Safa'nın omuzlarına doladı. Üç adam koridorda boğuştu. Safa'nın parmaklarını tetiğin üzerinden sökmek kolay olmazken üç adam birbirine kenetlenmişti.

Sonunda silahı kavradıkları gibi Safa'yı duvara yasladılar. Silah, Serdal'ın elinde kalırken Safa yorgun bir şekilde sendeledi.

Sanaç, Safa'yı tutup, "Ne oldu burada, oğlum?" diye sordu.

"Kuklacı," dedi Safa, can havliyle. "Geldi. Burada. Geldi. Burada." Gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Bitti, Safa, tamam! Bitti!" diye bağırdı Sanaç. Genç adamı tutmakta zorlanıyordu.

"Görmediniz mi?" dedi Safa. "O buradaydı. O gözleri gördüm. Kuklacı... Buradaydı."

Sanaç gözlerini kapatıp dişlerini sıktı. Hangi gerçeğin daha korkutucu olduğunu bilmiyordu. Safa'nın tetiklenmiş zihninin mi yoksa gerçekten Kuklacı'nın burada olmasının ihtimalinin mi?

Koşarak gelen sağlık görevlileri doktorun başına diz çöktü. Elleri kanın üzerinde dolaştığında çok geçmeden umutlar söndü. İçlerinden biri başını kaldırdı. Yüzü kireç gibiyken, Rusça konuşarak, "Ölmüş," dedi.

Serdal'ın bakışları karardı, eli telefonuna gitti ve hızlıca bilgi gönderdi. "Acil durum mevcut!" dedi. "Derhâl olduğumuz konuma bir ekip istiyorum!"

Safa'yı yere bastırmışlardı. Artık hareket edemiyordu. Serdal silahı uzağa fırlattı, ellerini kardeşçe ama sert bir baskıyla Safa'nın göğsüne bastırdı.

"Neden yaptın bunu?" diye kükredi Sanaç. Sesinde öfkeyle harmanlanmış çaresizlik vardı. "Neden? O doktor çiçeğimi kurtaracaktı!"

Safa, bir an bile kıpırdamadı. Göz bebekleri boşluğa sabitlenmiş, tavanda görünmez bir yüzü seyrediyordu. "Onu..." dedi, nefesini güçlükle alarak. "Onu öldürmüş bile olabilir."

Ağzından dökülenler koridorun soğuk duvarlarında yankılandığında zaman bir anda ağırlaştı. Serdal'ın bakışları Safa'ya mıh gibi saplanırken Sanaç'ın dizlerinin bağı çözüldü. Kan beynine sıçramıştı ama kalbine çöken korku öfkesinden daha büyüktü.

Sanaç'ın gözleri yavaşça, ağır bir hareketle ameliyathanenin kapısına döndü. Tam o sırada Yasmin'in bağlı olduğu monitörlerden sesler yükseldi.

CamScanner ile tarandı

Acil durum kodları yankılandı, sağlık görevlileri ameliyathanenin kapısına doğru yöneldi.

Sanaç'ın yüreği o sesle parçalandı. Çiçeği, kalbinin ortasında sakladığı tek çiçeği, belki de o kapının ardında solmuştu.

Ameliyathanenin kapısı ona mezar taşından farksız görünüyordu.

Belki de çok geçti.

Belki de çiçeği çoktan ölmüştü.

HİSAR ALATAV

Kendi ölüm tarihime kadar gün saydığım zaman diliminde, solmaya yüz tutmuş çiçeğimin iyi haberlerini alabilmek için saniyeleri sayıyordum. Zaman, benim için iki farklı çizgiye bölünmüştü: Biri sona doğru hızla akan, diğeri umutla yarışan.

Ölümü bilmek mi en zordu yoksa ondan kaçmak mı?

İnsan, celladını beklerken mi daha çok tükenirdi yoksa ondan saklanırken mi?

Kaç mumum kaldığını bilmiyordum.

Fakat Yasmin'in çok mumu olmasını istedim.

Arabaya geçtiğimizde hissettiğim sıkıntılar bedenimden taşacak seviyeye gelmişti. Koltuğa rahatça yaslanamamıştım, bacaklarım istemsizce titriyordu. Ayaklarım sanki zamanı hızlandırabilecekmişim gibi sürekli zemine vuruyordu. Ellerim de boş durmuyordu. Kapının kolunu kavrıyor, bırakıyor, daha sonra yeniden kavrıyordum. Parmağımın ucu, koltuk kumaşına bastırdıkça tırnaklarımın bıraktığı izleri görebiliyordum.

Sanki ne kadar oynarsam mutlak sonun yönünü değiştirebilirdim. Ama nafileydi. Ölüm, kanımda dolaşan ikinci bir kalp atışıydı ve nereye gitsem benimleydi.

En sonunda Bronz bıkmış olacak ki elimi kavradı. Yavaşça ama kararlı bir şekilde, parmaklarımı kendi avuçlarının içine aldı. Sert ve sıcak elleri, fırtınada sığınılan taş duvar gibi kendini hissettirdi.

"Sakin olmanı istemiyorum senden," dedi. Sesi tok ve netti. "Ama en azından eline de zarar verme."

Bakışlarımı ona çevirdim, kehribarları aynı canlılıkla parlıyordu. Ben bu gözleri mi yıllardır görmemiştim? Hem de böylesine parlarken...

CamScanner ile tarandı

Boğazımdaki kuruluğu gidermek adına yavaşça yutkundum. "Benim çiçeğime zarar verdiler," dedim, ıssız bir tonla. "Elime zarar gelmiş, çok mu?"

"Çok." Sert elleri, avuçlarımı şefkatle kavramıştı. Başparmağıyla titreyen parmaklarımı okşarken ekledi. "Elin senin hassan noktan."

Başımı iki yana salladım. "Konu hiçbir zaman ben olmayacağım."

O ise gözlerini benden ayırmadan, "Benim için konu her zaman sen olacaksın," dedi.

"Bronz," diyerek onu durdurmak istedim.

Aynı sertlikle, "Hisar," dedi. Alnını yavaşça alnıma yasladı. Nefesi yüzümde, bakışlarının ağırlığı kalbimdeydi. "Sabırlı olmaya çalışıyorum," derken sabırdan çok öfke yüklüydü. "Ama sabır denen şey de kalmadı bende. Niye hâlâ bu savaşta tek başınaymışsın gibi konuşuyorsun?"

"Çünkü..." dedim. Kelimeler taş gibi boğazımda oturuyordu. "Bütün savaşlarımı tek başıma verdim."

Gözleri alev aldı. "Artık tek başına olmadığını söyledim sana," diye çıkıştı. Sesindeki sarsıntı bir kırılmanın yankısıydı. "Ama bunun bile önemi yok senin için!"

Avucunun arasında duran elimi kıpırdattım. Kaçmak yerine, onun parmaklarını kendi parmaklarıma doladım. Ellerimiz, iki inatçı ruh olmasına rağmen sıkı sıkıya kenetlendi.

Kan misali süzülen kelimelerle, "Önemi yok değil," dedim yavaşça. "Önemi nasıl olmasın ki Bronz? Ben her şeyi mahvetmekten korkuyorum. Kimse bana böyle yaklaşmadı ki!"

Gözleri gözlerimde, sert ama titremeyen bir bakışla bakarken gerildiğini hissettim. Söylediklerim hoşuna gitmemişti. Rahatsız olmuştu. Avuçlarının içi ellerimi kavramış, parmaklarıma sığınacak bir sıcaklık vermişti.

"Sadece bana bırak," dedi, tok bir sesle. "Senden bir şey beklediğim yok, Hisar."

"Bırakamıyorum," diye karşılık verdiğimde kaşları çatıldı. Sinirlenmeye başlıyordu. Sabrının da kalmadığını söylemişken nefesi ağırlaştı. "Ama bırakacağım," diye ekledim. "Bir daha bu konuşmayı yaptırmayacağım sana." Ellerimiz kenetli olmasına rağmen geriye çekildim. Bakışlarımı kaçırdım. Dudaklarımda acı bir kıvrımla, "Unutmazsam tabii," dedim.

Boynuma doğru eğildi. Nefesi kulağımın yakınında dolaşırken sesi ince bir bıçak gibi tenime değdi. "Unutturmam sana," dedi.

CamScanner ile tarandı

İçimdeki direnişi kırmaya yeten kelimelerdi. Gözlerimi kapatıp derin bir soluk aldım. "Biliyorum," dedim, ona inanarak. İlk kez korkularımı tek başına taşımam gerekmiyormuş gibi hissettim.

"Bizim olan bir savaştayız artık," dedi, sözlerini mühürlercesine. "Acını anlıyorum ama sadece bu kadar. Bu, kendini mahvetmene izin vereceğim anlamına gelmiyor. Benim görmek istediğim Hisar bu değil."

"Ben de böyle olmak istemiyorum," dedim, kısık bir sesle. "Ama Yasmin'in kanıma kadar işlendiğini ben bile bilmiyordum. Ben ilk defa bu kadar bocaladım, Bronz."

"Bunu sana söylemene gerek bile yok," dedi Bronz. Gözleri gözlerime saplanmış bir kılıç gibiydi. "Sen güçlü kal ki o da güçlü olsun." Elini kaldırdığında kalın parmakları saç tellerime dokundu. Yavaş ve özenli bir hareketle saçımı kulağımın arkasına itti. O küçücük dokunuş bile, hissettiğim yıkımın ortasında sığınılacak bir kaleydi. "Yasmin, senden güç alacaktır."

İkimiz de sustuk. Öylece birbirimize baktık. Kelimelerimizi yutmuş, nefeslerimizi birbirine bağlamıştık. Dışarıda savaş vardı, kan vardı, bitmeye çok uzak bir kaos vardı ama asıl savaş gözlerimizin içinde yaşanıyordu. O bakışların ortasında kimse yenilmeyecek, kimse pes etmeyecekti.

Gözlerim dudaklarına doğru kaydı. Nefeslerimiz birbirine karışıyor, birbirimizin varlığını soluyorduk. Onun da aynı şekilde bana baktığını hissettiğimde gözlerimi ondan kaçırdım. O dudaklara kana kana dokunmak istiyordum. Başka zaman olsa saldırırdım kesin. Ancak ne yeri ne de zamanıydı.

Gözlerim, ön koltukta oturan Zorlu'nun ensesine takıldı. Direksiyonu öyle sıkı tutmuştu ki parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. Araba sessizliğin içinde akarken, hiçbir virajda bizi savurmadan, hiçbir frende bizi sarsmadan ilerliyordu. Zorlu'nun dikkati kimsede yoktu.

"Zorlu iyi ki bizi duymuyor," dedim. "Yoksa bu şekilde konuştuğun için arabayı çoktan şarampole çevirmişti."

"Biz artık ortağız," dedi. "Ve bunu o da biliyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne ara söyledin ona?"

"Söylememe gerek yok," dedi, kendinden emin bir tonda. "Anlamıştır."

"Garip," dedim, bakışlarımı camdan dışarı kaydırarak. "*Seninle asla ortak olmam*, demiştim."

"Bazen büyük konuştuğun oluyor."

Dikenlerimi saklayamadan ona baktım. "Her zaman gerçekçi olan taraf sen olacaksın, değil mi?"

CamScanner ile tarandı

"Her zaman," dedi.

Arkasına yaslandı fakat elini elimden çekmedi. Hatta boşta kalan elini belime yerleştirdiğinde beni kendine doğru yasladı. Eli, benim kucağımdaydı ve yaşadığım stresten ötürü tırnaklarım bundan nasibini almasın diye sıkı sıkıya tutuyordu.

Başımı onun omzuna yasladım, dışarıdan geçen ışıkların cama düşen gölgelerini izlerken tıpkı onun gibi tepkisiz olmak istedim. Ama yapamıyordum.

"Bu şekilde durman beni çok sinir ediyor," dedim, dişlerimin arasından.

Kaşlarını kaldırdı. "Ne şekilde durmam?"

"Buzdolabı gibi," diye yanıtladım. "Her şeyini içine saklıyorsun."

Bir süre gözlerini benden ayırmadı. Yüzünde ne öfke ne hüzün vardı. Sadece o ağır ve sabit bakışı taşıyordu. "Birinin bu şekilde durması gerekiyor."

Ama hayır... Kimsenin bu şekilde durması gerekmiyordu. Birinin taş kesilip bütün acıları sırtlanmasına, herkesin yükünü tek başına omuzlamasına gerek yoktu. Yine de Bronz kendini buna mecbur hissediyordu. Sanki dünya darmadağın olmasın diye kendi içini parçalayıp ayakta durmak zorundaydı. Her şeyi ve herkesi kontrol altında tutma çabası, ruhunu günden güne kemiriyordu.

Bunu istemiyordum. Onun böyle yanmasını, kendi elleriyle kendini yakmasını istemiyordum. Çünkü Bronz da bir zamanlar sadece bir çocuktan ibaretti aslında. Sistemin çarkları arasında ezilmiş, kandırılmış, kendi iradesi dışında bir kalıba sokulmuş bir çocuk... Onu farklı kılan tek şey, kurucu torunu olmasıydı. İşte bu yüzden bütün suçu -her yanlışın, her ölümün, her kanın sorumluluğunu- kendi üzerine yüklüyordu.

Omuzlarına baktım, o koca omuzlara. Üzerinde nice ağırlık vardı ama aslında taşıdığı şey kendisinin bile kaldıramayacağı kadar ağırdı.

Ne yapacağız seninle, Bronz?

Kısa bir yolculuğun ardından araba yavaşladı. Sessizlikle kaplanmış sokakta, tekerleklerin sesi bile fazla geliyordu. Zorlu direksiyonu çevirip, motoru kapatıp bize döndü. Bakışları yalnızca Bronz'daydı.

Bronz başını hafifçe salladı. İşaret buydu. Zorlu arabadan indi, kapıyı açtı. Bronz adımını attığı gibi bütün çevreyi süzdü, ardından eli bana uzandı.

Elini tuttum ve arabadan çıktım. Çıktığım an, Bronz'un sert çekişiyle kendimi gövdesine yakın buldum. Yan yana, birbirimize yaslanarak otele

CamScanner ile tarandı

doğru yürümeye başladık. Adımlarımızın sesi, sessizliğe çarpıp yankılandı. Etrafta kuş dahi uçmuyordu.

Otele girdiğimizde asansörün kapısı sessizce kapandı. Metal kutunun içinde yükselirken sanki bir gökdelene değil, savaşın kalbine doğru tırmanıyorduk.

Bronz yanımda dimdik duruyordu. Gözlerini asansörün içindeki aynaya değil, bana dikmişti. "Bir savaşın içinden çıktık. Ve savaş henüz bitmiş değil." Gözleri kısıldı. "KALE boş durmayacak. Bunu fırsat bilen herkes bize saldırabilir. Dememe gerek yok ama..." Beni baştan aşağıya derin bakışlarla süzdü. "Tetikte dur, Hisar."

Başımı sallayarak onu onayladım.

Kapı açıldığında ikimiz de emin adımlarla dışarıya çıktık. En üst katta bulunan, tek kapıya doğru ilerlediğimizde Bronz benden bir adım fazla atıyordu. O kadar dikkatliydi ki bütün algıları açılmış hâldeydi.

Odadan içeriye girer girmez, "Kaç dakikamız var?" diye sordum.

"An itibarıyla dokuz," dedi Bronz, saati kontrol ederken.

"Üç dakika duş almalıyız," dedim, hızlıca. "Üç dakika hazırlanmalı ve üç dakika içinde de yola çıkmalıyız."

Başını iki yana salladı. "Dokuz dakika yalnızca burası için geçerli."

Boğazımda bir düğümle, "Bir dakika bile kaybetmek istemiyorum," dedim. Sesimin çatlamaması için çaba gösterdim. "Yasmin hayata tutunduğunda oğlunu yanında göremezse ne olacak? Ben sana söyleyeyim, Bronz, o sarışın bomba hepimize fena patlar."

Kravatını çözmeye başlarken bakışlarındaki kararlılık silinmedi. "O zaman hemen duşunu al."

Kaşlarımı kaldırıp, "Al mı?" dedim. "Beraber alıyoruz. Ayrıca seni bekleyemem, Bronz."

Tereddüt etmeden bileğini kavradım. Onu kendime doğru çektim. Adımlarımı hızlandırıp, direncine fırsat bırakmadan yanımda sürükledim. Duşun kapısını açtığımda fayanslardan yükselen soğuk bana çarptı, tenimde bir ürperti bıraktı. Soğuğu sevmiyordum, daha çok da bu soğuğun içime sızmasından korkuyordum.

Suyu hızlıca açtım, üzerimdeki kıyafetleri aceleyle çıkarmaya başladım. Bronz bana ayak uydurdu.

Elimi boynuna yerleştirip, parmak uçlarımda yükselerek yüzüne yaklaştım. Bronz elini belime koydu ve hiç zorlanmadan beni kucağına aldı.

CamScanner ile tarandı

Kollarının arasında havalanırken bacaklarımı beline doladım. Sırtımda arbededen kalma açık yaralar vardı, o yüzden elleri sırtıma dokunamadı.

"Hisar..." dedi, hem endişeyle hem de uyarıyla. "Yaralısın."

Başımı yana eğip gözlerinin içine baktım. "Neden sadece kendine bakmıyorsun? Sen yaralı değil misin?"

Bakışlarını kaçırmadı. "Ben sana bakmak istiyorum."

Omzuna uzandım, parmaklarım kanla karışmış o koyu lekeye dokundu. Teni soğuk değildi, aksine ateş gibi yanıyordu. Kumaş çoktan parçalanmış, siyaha dönmüş kan lekeleri gömleğinin omzuna yapışmıştı. Parmak uçlarım dikiş gibi açılmış kenarlara değdiğinde Bronz'un nefesi belli belirsiz titredi.

"Omzun..." derken sesim istemsizce kısıldı. "Çok feci."

Gömleğinin altındaki yarayı gözümle seçebiliyordum artık. Derisi yırtılmış, kenarları morarmıştı. Yaranın çevresinde kurumuş kan kabukları oluşmuştu ama her hareket edişinde, özellikle de bana sarıldığında, yeniden açılıyordu sanki.

"Küçük bir sıyrık."

"Senin küçük anlayışın beni öldürüyor, Bronz!"

Bir an suskun kaldı. Su damlaları, yarasındaki kanla birleşip pembe izler hâlinde teninde süzülüyordu. Bu manzara içimi yaktı.

"Bu savaşta yara almadan çıkmak mümkün değil, Hisar."

Farkında olduğum diğer şey ise yaralar yalnızca bedeninde değildi. Derisinin altında saklı başka yaralar da vardı: Kanayan, kabuk tutmamış, hiç iyileşmeyecek olan yaralar...

Gömleğini vücudundan sıyırdım. Kumaş kanla, terle ve savaşın kirli tozuyla tenine yapışmıştı. Tamamen çekip çıkardığımda kısık bir nefes bıraktı.

Ve gözlerim göğsüne düştü.

Orada, göğsünde kör bir bıçakla yarılmış izler vardı. Kalbine atılmış dikişler... Özenle kapatılmış ama asla gizlenememiş. Bir yara izi değil, bir hükümdü.

Üç vurgunun izi.

Ona vurgun yapmıştım ve o bir vurgun daha yemişti kalbinden.

Viran, kalp krizi geçirdiğini söylemişti ama yalnızca bu kadardı. Hiçbir zaman o anı, nedenini ya da nasılını anlatmamıştı. İşte şimdi, gözlerimin önünde, sessiz bir itiraf gibi duruyordu.

Buna ben sebep olmuştum.

CamScanner ile tarandı

O gece... O oylama gecesi. Onun üstüne gitmiştim. Kalbine defalarca vurmuştum. Sözlerim yumruk, bakışlarım hançer, nefesim bile zehrolmuştu. Zaten sınırda duran kalbine ben son darbeyi indirmiştim.

"Oylama gecesi... Kalp krizi geçirmişsin." Dudaklarım titriyordu ama kesinlikle soğuktan değildi. "O gün... Göğsüne defalarca vurdum, Bronz. Ben... Ben ne yaptım?"

Bronz gözlerini üzerime dikip, "Sen hiçbir şey yapmadın," dedi.

"Yaptım," dedim. Gözlerimden akan kendi yaşım mıydı yoksa başımızdan akan su muydu bilemedim. "Sana çok zarar verdim. Hem de çok fazla. Bile bile..."

Başımı yavaşça eğdim ve o dikişlerin yakınına başımı yasladım. Gözlerim o dikişlere mıhlanmıştı. "Şimdi bana *ben sana bakmak istiyorum*, diyorsun. Ben sana baksam da seni göremedim, Bronz. Hem de yıllarca. Yıllarca seni nasıl göremedim?"

Kalbim paramparçaydı. Çünkü yarayı sadece teninde değil, ruhunda da açtığımı biliyordum. O sıkışma, benim en büyük günahımdı.

Annemden bana kalan bir günah.

"Şşt," diyerek teselli etmeye çalıştı. "Her şey bizim isteğimiz dışında gerçekleşti."

Parmaklarım o dikişlere dokundu. Parmak uçlarımda bir acı belirdi. Her piyano tuşuna bastığımda hissettiğim duyguların aynısıydı. Acı veriyor ama yine de dokunmaktan vazgeçmiyordum. "Sevilmek nasıl bir şey, o kadar bilemedim ki... Annem beni sevmeyince kimsenin beni sevmeyeceğine inandım, Bronz."

"Ailen konusunda söylediklerim..."

"Haklıydın," dedim, keskin bir nefesle. Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Ama lütfen, izin ver de ben konuşayım."

Beni durdurmak istercesine, "Duşunu al," dedi. "Yağız'a geç kalmayalım. Zaten konuşacağız, Hisar."

"Biliyorum, daha uzun uzun konuşacağız ama..." Bekleyemiyordum. Sabırsızdım. Her şeye geç kaldığım gibi buna da geç kalmak istemiyordum. "Eminim ki saatlerce kanlı kıyafetlerle durduğun için rahatsız olmuşsundur ama buna bile gıkın çıkmadı."

Gözlerini kaçırmadı. "Sorun değil."

Harflerin boğazımda taş misali geçtiğini hissederek, "Sorun..." dedim. "Sorun, Bronz. Her şey sorun."

CamScanner ile tarandı

Yüzündeki o sarsılmaz ifade kırıldığında kaşlarını sert bir şekilde çattı. Başını hafifçe yana yatırdığında, "Kendini mi suçluyorsun?" diye sordu.

Gözlerim daha çok doldu. "Nasıl suçlamayacağım ki?"

Aklıma geldikçe çığlık ata ata ağlamak istiyordum. Babamın kuklası Arkana'ya gelip, bana gerçekleri anlattığında yere çöküp ağlamamak için kendimi zor tutmuştum. Onun karşısında yıkılmayacak bir İmparatoriçe gibi davranmak zorunda olduğum için tepki vermemiştim ama şimdi...

Şimdi tüm çıplaklığımla, acılarımla, gerçeklerle hüngür hüngür ağlamak istiyordum. Karşımdaki adam buna izin vermeyecekti, biliyordum.

"Babamın yaptıkları..." dedim, omzuma binen acımasız yüklerle. "Arkana'da verilen karar... Eva'nın yaşadıkları..."

Yüzü gölgelendiğinde harelerine koyu bir karanlık çöktü. Her cümlem, sanki onun boğazına bir düğüm olmuş, olduğu yerde onu boğmuştu. Çünkü biz yalnızca birbirimizin değil, geçmişimizin de kanayan yaralarını taşıyorduk. Ve bu yük, bir kişinin değil, iki kırık ruhun boynuna asılmış zincirdi.

"Bilmediğim çok şey olduğuna eminim," dedim, yüzlerimiz arasında bir nefes kadarlık boşluk varken. "Senden alacağım günler var, Bronz. Bana onları vermeni istiyorum. Bana hepsini ver ki eksik neyse bileyim. Neyi kaçırdıysam ve neyi göremediysem... Hepsini tamamlayayım."

Bakışlarını gözlerime dikti. Gözlerinin derinliği ürkütücü olduğu kadar güven vericiydi. "Gerçekten hatırlamak istiyor musun?"

"Evet..." dedim, dudaklarım titrerken. "Unuttuğum ne varsa bilmek istiyorum. Çok gün geçirdik ve ben her şeyi hatırlamak istiyorum. Sadece..."

Sustuğumda araya o gür sesi girdi. "Ne oldu?"

"Ya tekrar unutursam Bronz?"

"Hiç unutmayana kadar sana tekrar tekrar anlatır, hatırlamanı sağlarım, Hisar," dedi, beni kucağına daha çok çekerek. Onun bedeninde yükseldim ve bu sefer aşağıdan değil, yukarıdan bakmaya başladım. Tenimden akıp giden bütün sular, onun teninde yaşam buldu. "Gerekirse her günü, her anı, her saati. Benimle ortak olduğun sürece her şeyi tekrarlarım. Yeter ki sen karşımda değil, yanımda ol."

Sessiz kaldım. Dudaklarım kıpırdamadı ama gözlerim... Gözlerim aklımdan geçen her şeyi bağırıyordu. Güvensizliğimi, oyunlarımı, korkumu, sakladığım her şeyi... Hepsi oradaydı. Bronz, onları bir bir görüyordu.

Gözlerimin içine baktığında, yalnızca bakmıyordu. Anlıyordu. Çözüyor, derinlerde sakladıklarımı tek tek ortaya çıkarıyordu. O an fark ettim ki ben sustukça o daha çok duyuyordu beni.

CamScanner ile tarandı

Birimiz bakardı.

Diğerimiz görürdü.

Görmek çok daha ağır bir meseleydi. Çünkü görmek, yüzeyin ötesine geçmekti. Kabuğun altındaki yarayı, taşan kanı, söylenmeyen sözü fark etmekti. Bronz ise benim bütün çıplaklığımı görüyordu; dilimden dökülmeyeni, yüreğimden taşanı...

Bakmak, yalnızca gözlere dokunmaktı.

Görmek ise ruhu kavramaktı.

İşte o an, bakmakla görmek arasında dağlar kadar fark olduğunu anladım. Bronz o dağın ötesine geçmişti.

Ben sustum ancak o gördü.

Ve beni görmesi bana belki de ilk kez yaşadığımı hissettirdi.

Onun kucağından yavaşça indiğimde, "Kaç dakika oldu?" diye sordum. Bir yandan tenimizdeki bütün kanların, kirlerin, savaşın izinin akmasını sağlamış, diğer yandan konuşamadıklarımızı dökmüştük.

"Altı dakika," dedi Bronz. "Yalnızca üç dakikamız kaldı. Çıkalım, Hisar."

Başımı salladığımda saçlarımdaki suları sıktım. Saçlarımı omuz hizasında kestiğim için eskisi kadar duşta uğraştırmıyordu beni.

Havlulardan hem kendine hem de bana uzattığında elinden aldım. Onun yanında çıplak durmaktan rahatsız değildim, hiçbir zaman da olmamıştım. O da oldukça rahat gözüküyordu. Küçük bir havluyu başıma koydu. Büyük elleriyle havluyu tutup saçlarımın arasındaki nemi almak için yavaşça hareket ettirdi. Parmaklarının baskısı hafifti. Hareketlerinde bir dikkat vardı. Sanki saç tellerim bile onun gözünde kırılmaya değer bir şeydi.

O sırada bizim dışımızda bir adım sesi duydum. Hızlıca Bronz'a doğru döndüm ve ona elimle kapıyı işaret ettim. Hareketleri durdu, benimle birlikte dinledi.

"Biri var," dedi, sessizce.

Gözümdeki şüpheyle hızla eğildim ve kıyafetlerimiz arasında kalan silahı kavradım. Parmağım tetiğe dokunur dokunmaz namluyu doğrulttuğumda Bronz bir hışımla koluma yapıştı. Silahı elimden koparırcasına aldı.

"Onu ne ara aldın, Hisar?" diye kükredi.

"*Tetikte ol*, demedin mi?"

Kaşlarını çatıp öne eğildi. "Dikkat anlamında söyledim! Silah ya da bıçak taşı demedim!"

CamScanner ile tarandı

Silahı almasıyla havlunun kenarından parlayan bıçağımı çıkarıp gösterdim. "Ben onlarsız gezersem kendimi çıplak hissederim."

Bakışları elimdeki bıçağı görmesiyle daha da kardı. "Ah, başımın belası, ah..." dedi. "Tam bir yürüyen cephanesin!"

Bıçağı da elimden alır almaz havlumu düzeltti. Sert ama şefkatli elleriyle havlunun kenarını sıktı. Beni bir savaştan değil, kendimden koruyordu.

Havlusunu tekrar sıkı bir şekilde beline sardı. Benim silahımı beline yerleştirdi, kendi silahını eline aldı. İleriye doğru adım atarken temkinliydi. Onunla birlikte çıkmak üzereyken kolumu yakaladı ve beni durdurdu.

Çıkmama izin vermedi. Kapıyı araladığında önce kendisi çıktı. Omuzları dimdik, bakışları keskindi. Orada kim varsa onunla göz göze gelmişti.

"Neden buradasın?" diye sordu.

Karşı taraftan bir ses gelmedi.

"Aşağıda bekle, Zorlu," dedi, tüm ağırlığıyla. "Bir daha bu konuşmayı yapmayacağız. Tekrar edersen emir vereceğim. Eminim bunu istemezsin."

Kapının sertçe kapatıldığını işittim. Bronz, elindeki silahı indirip bakışlarını bana çevirdi. "Gel," dediğinde banyodan çıktı.

Yalın ayaklarla parmak uçlarımda yükselerek birkaç adım attım. "Neden gelmiş?" diye sordum.

Bronz askıda olan kıyafetlerine yöneldi. "Sadece kontrol etmek istemiş."

"Seni öldürmediğimden emin olmak için geldiğini biliyoruz," dedim. Gözlerim yatağın üzerine bırakılmış yeni kıyafetlere kaydı.

"Sadece güvenlik kontrolü," dedi Bronz, gömleğini eline alırken.

"Sadece hasar kontrolü," diye düzelttim onu. Havluyu tenimden tamamen sıyırdım ve iç çamaşırını elime aldım. Bronz bakışlarını olduğum yere hiç çevirmedi.

Giyindikten sonra ona döndüğümde bakışlarımı ondan alamadım. Gömleğini iliklerken kaslarının hareketine, omzunun altındaki yaraya, yüzündeki dimdik güvene... O sanki hiç rahatsız değil, tam aksine kendine güvenen bir ruh hâlindeydi.

Telefonuna bildirim geldiğinde bakışlarım oraya kaydı. Elime telefonu aldım. Büyük Arkana kartlarına sahip, Ermiş, Güneş ve Ay'dan gelen mesajlardı. Verda, Tarkan ve Barkan diğer yaralı olan kart sahipleriyle ilgileniyor ve durumları hakkında bizi haberdar ediyordu.

O an helikopterin sesini duydum. Pencereye yöneldim, perdenin arasından maviliği yararak yaklaşan karaltıyı gördüm. Motor sesi tüm binayı titretiyordu.

CamScanner ile tarandı

"Tam zamanında," dedim, fısıltıyla.

Bronz, gömleğinin kolunu iliklerken gözlerini bana çevirdi. Gözlerinde hem sorgu hem öfke mevcuttu. "Ne işler karıştırıyorsun sen, Hisar?" dedi.

"Hazırlandıysan çatıya çıkmamız gerekiyor."

"Ne yaptığını söyle."

"Arkana'nın bana sunduğu imkânları kullanıyorum," dedim, soğukkanlılıkla. "Bir İmparatoriçe oluyorum."

Başını salladığında yüzündeki çizgileri sertleşti. "Anlaşılan yine başına buyruk davranacaksın."

"Kabul et, Bronz," dedim, diken misali tenine batacak sertlikte. "Sen başına buyruk olan bu kadına âşıksın."

Ceketini omuzlarına geçirirken iri cüssesiyle karşımda yükseldi. Dimdik, sarsılmazdı fakat gözlerinin derinliklerinde başka bir şey vardı. Başımı kaldırdığımda bakışlarım onunla buluştu. Yüzümde azap, göğsümde koca bir ağırlık vardı.

Onun aksini iddia etmesini bekledim. *Ne saçmalıyorsun sen, Hisar*, desin istedim. Beni yalanlasın, bana karşı çıksın, duygularını inkâr etsin... Çünkü inkâr etseydi, ben de kendi kalbimi bastırabilecektim.

Ama yapmadı. Yalnızca, "Çıkalım," dedi.

Konuşmadan söyledi. Dokunmadan hissettirdi. Sessizliğiyle bile itiraf ediyordu. Duygularıyla da karşımdaydı.

Benden nefret ettiğini sandığım adamın içinde, aslında bana dair bambaşka duygular saklıydı. Yıllar boyunca kalbine gömülmüş, üzerine taşlar konmuş, unutturulmak istenmiş ama yok olmamıştı. Babam tarafından, Arkana tarafından, benden nefret etmesi sağlanmıştı. Duygularına nefret tohumları ekilmiş, köklerine kadar işlenmişti. O tohumlar büyüyüp onu zehirlemişti ama ben şimdi o bakışlarda, toprağın altından hâlâ yeşermeye çalışan bir başka şey gördüm. Saklanan, bastırılan, çürütülmeye zorlanan o eski duygular...

Ben, unuttuklarıma kavuşabilecek miydim?

Ve o, ondan zorla alınan duygularına geri dönebilecek miydi?

Yüksek güvenlikli bölgeye iniş yaptığımızda, etrafımızı disiplinle dizilmiş bir asker ordusu sardı. Silahların parıltısı, botların yere vuran sert adımları ve soğuk bakışları havayı keskinleştiriyordu. Bronz'un yüzüne baktığımda bu ihtişamlı görüntüden hiç hoşnut olmadığı belli oluyordu.

CamScanner ile tarandı

O Bronz'du. Kendine güvenen, gücünü asla göstermek zorunda olmayan adamdı. Onu tanıdığım sürece yanında korumaları olurdu, evet ama böylesine bir orduyla yürüdüğüne neredeyse hiç şahit olmamıştım. Gücü sessizlikti onun, gövde gösterisi değil.

Yolculuk boyunca camdan yansıyan yüzümde saçlarımın uçlarının kabardığını gördüm. Neredeyse tamamen kurumuşlardı. Bronz ise baştan sona sessiz kalmış, tek kelime etmeden tabletine gömülmüştü. Gözleri ekrandaydı ancak zihninin başka yerde olduğunu biliyordum.

Helikopterden uzaklaştığımızda yüzümdeki ifademi değiştirdim. Öyle ki Bronz'un bile bana olan bakışları değişmişti. Bu kadar çabuk bir şekilde ruh hâlimi değiştirmiş olmam beklemediği bir şeydi.

Taşlı yolun kenarındaki ağaçların gölgeleri arasından ilerlediğimizde, kapının önünde sabırsızlıkla yerinde zıplayan küçücük bir bedeni fark ettim. Gözlerim istemsizce doldu. Bu sefer acıdan değil, özlemdendi.

"Yağız," dedim.

"Teyze!"

Küçük adımlarıyla bana koştuğunu görünce dizlerimin üstüne çöktüm. Kollarımı açtığımda bana çarparcasına sarıldı. Küçücük gövdesi bütün özlemini bana aktarıyordu. Sarılışındaki kuvveti hissettirdi.

Etrafı inceledi. "Bir sürü askerle gelmişsin!"

Kollarımı sımsıkı sardım. Saçlarının kokusu burnuma doldu ve kalbim bir anlığına savaşları, acıları, bütün yaraları unuttu.

"Seni kuru kuru almak istemedim," dedim, kulağına fısıldayarak. Geri çekilip gözlerinin içine baktım. "Hoşuna gitti mi?"

"Çok!" dedi Yağız, heyecanla.

"Neden dışarıdasın sen?" diye sordum. Küçük yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Yanakları kıpkırmızıydı, parmak uçlarımın altında buz kesmişti. "Yanakların buz gibi olmuş." Yanaklarını öperek ısıtmak istedim.

Tam o sırada görevliler yanımıza yaklaştı. Yüzlerinde yoğun bir çaresizlik vardı. "Onu hiçbir şekilde içeri alamıyoruz," dedi, İngilizce konuşarak. "İki gündür kapıda bekliyor. Yasmin Hanım yola çıktığını söylemişti. O günden beri annesini bekliyor."

Derin bir acı hissettim. Gözlerim tekrar Yağız'a kaydı. Küçük bedeni kalın giysilerle sarılmıştı: Bere, atkı, ceket... Her şeyini giymişti. Ama o giysilerin hiçbiri, yüreğindeki boşluğu örtememişti belli ki.

CamScanner ile tarandı

Yağız boynunu uzatıp, kalabalığa bakarak, "Annem yok mu?" dedi. Gözleri tek tek yüzleri tarıyor, askerlerin, görevlilerin arasından annesini arıyordu. Çaresiz bir tavırla tekrar tekrar baktı.

Kalbim yerinden söküldü sanki. Gözlerim doldu ama ona güçlü görünmek zorundaydım. Küçük omuzlarına dokundum. "Seni annene götürmeye geldim," dedim.

Anne çocuk ilişkisi benim zayıf noktamdı.

Bronz görevlilere yönelerek, "Siz, ona ait tüm eşyaları getirin," dedi.

Görevliler başlarını eğerek uzaklaştı. Yağız'ın gözleri ise hâlâ bendeydi. Yüzü düşmüştü. Beni paramparça eden bir sesle, "Annem gelecek, değil mi?" dedi.

Boğazım düğümlendi. Kalbim parçalanıyordu. *Ne diyebilirdim ki?* Ona gerçeği söylesem dünyası yıkılırdı. Yalan söylesem gözlerime bakıp anında anlardı.

"Annenin çok yoğun çalıştığını biliyorsun," dedim, kısık bir tonla. "Sana güzel bir hayat vermek için o kadar çalışıyor ki biraz yorgun düşüyor. Senin yanına gelmeyi çok istese de gelemedi."

Omuz silkti. "Ben güzel bir hayat istemiyorum ki," dedi. Saçımı tutup oynamaya başladı. "Annemi istiyorum, babamı istiyorum, seni istiyorum, His."

"Özledin mi beni?" diye sordum, titreyerek. Kollarımı bir kez daha sardım etrafına. Küçücük omuzlarını göğsüme bastırdığımda saçlarının kokusunu derin derin içime çektim. "Ben seni çok özledim."

"Özledim," dedi. Sesindeki kırılma içime dokundu. Yavaşça gözleri doldu, dudakları titredi. "Bir daha buraya gelmek istemiyorum," deyip ağlamaya başladı. Hıçkırıkları küçük bedenini sarsıyordu. "Beni uzaklara göndermeyin, teyze. Çok özledim seni."

Çaresizce alnını öptüm, gözyaşlarını silmeye çalıştım. "Özür dilerim, tamam mı?" dedim, gözlerinin içine bakarak. "Seni uzaklaştırdığımız için özür dilerim, Yağış. Ne olur ağlama, o gözyaşlarına ölürüm senin."

Yağız, kısa bir ağlamadan sonra gözyaşlarını ellerinin tersiyle silip başımızda dikilen adama doğru baktı. Bronz'un kehribar gözleri onun küçük bakışıyla buluştu.

"Merhaba," dedi Bronz, tok bir sesle.

Yağız, yüzünü buruşturdu. "Sana hiç merhaba değil!" diye patladı. Küçük elleri yumruk oldu. "Sen neden teyzemin yanındasın?"

Bronz hiç istifini bozmadı. "Rahatsız mı oluyorsun?" diye sordu.

CamScanner ile tarandı

"Teyzemin yanında kimseyi görmek istemiyorum!" dedi Yağız.

Bronz başını salladı ve iri elini kaldırıp yavaşça Yağız'ın başına koydu. Küçük saçlarını hafifçe okşadı. "Seninle aynı fikirdeyim, Yağız," dedi.

"Neden üzgünsün, teyze? Beni gördüğüne hiç sevinmedin mi?" dedi Yağız. Küçücük yüzünde öyle masum bir merak vardı ki kalbime bıçak saplandı.

"Hiç sevinmez olur muyum?" dedim. Onun fark etmeyeceğini sandım, oysa gözlerim bütün gerçeği ele veriyordu.

"O zaman neden ağladın?" Küçük parmağıyla gözlerimin kenarına dokundu. Gözlerimden süzülen yaşları görüp kaşlarını çattı. "Gözlerin kıpkırmızı."

Sessizliğe büründüm. Ona nasıl anlatabilirdim ki? Kırmızı gözlerimin ardında yatan koca bir savaş vardı. Ölümle yaşam arasında gidip gelen Yasmin vardı. *Ona nasıl söyleyebilirim?*

Yutkundum. "Senden ayrı kaldım ya..." dedim, sesim bir fısıltıdan ibaretti. "Onun için ağladım."

Başını iki yana sallayıp, "Yalan söylüyorsun," dedi. "Sen bana hiç yalan söylemezsin, teyze. Bir şey mi oldu?"

Yağız, bana olan güvenini öyle bir sadelikle dile getirmişti ki yalanım boğazıma dolandı. *Haklısın, küçük ördeğim, sana yalan söylememeliyim. Ama gerçeği söylersem gözlerindeki ışığı söndürmüş olurum.*

Yağız, Bronz'a dönerek öfkeyle baktı. Küçük elleri yumruk olurken, "Teyzemi sen mi ağlattın?" diye sordu.

Bronz'un yüzünde hiçbir değişim olmadı. Sanki yıllardır böyle tepkiler görmeye alışkınmış gibi sakin kaldı. "Ben ağlattım," dedi, kesin bir dille. "Onu öperken biraz sert öpmüşüm. Canı acımış. O yüzden ağlıyor."

Yağız'ın gözleri kocaman açıldı. Dudakları şaşkınlıkla aralandı. Sanki gerçekten gözünde canlandırmıştı bu sahneyi.

"Ne?" dedim, şaşkınlıkla. Hızla doğrularak Bronz'a baktım. "Neden böyle bir şey söylüyorsun?"

Bronz aynı dinginlikle, sadece benim duyabileceğim şekilde, "Dikkatini dağıtmak için," dedi.

"O daha çocuk," dedim.

Bronz başını yana eğdi. O keskin bakışlarını üzerimden çekmeden, "Çocuklar, yetişkinlerden daha akıllıdır, Hisar," dedi.

CamScanner ile tarandı

Yağız ikimize bakıyordu. Şaşkın, meraklı ve biraz da kıskanmış gözlerle bizi süzdü. Küçük kollarıyla bacağıma sarıldı. "Bir daha benim teyzemi öpme!" dedi. "Ben teyzemi öperken canını hiç acıtmam. Değil mi His?"

Göğsüm hem sızladı hem de gülümsedi. Küçücük bedeninde koca bir sahipleniş vardı. Eğilip kollarıma aldım ve sıkıca kucakladım. "Öp de görsün bakalım. Demek ki Bronz öpmeyi bilmiyor," dedim.

Yağız hiç beklemeden yanağıma bütün gücüyle kocaman bir öpücük kondurdu. O öpücükte özlemi, sevgiyi, sahiplenişi hissettim. Gözlerimi kapadım ve beni tekrar tekrar öpmesinin keyfini çıkardım. Zihnimdeki savaşlar susmuştu. Bir çocuğun sevgisi kadar saf ve güçlü hiçbir şey yoktu.

Bronz ise sessizdi. Kehribar gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu. İkimizin arasındaki o saf sevgiye tanıklık ederken kendi içinde bir şeyler kopuyordu sanki. Âdemelması sertçe hareket etti, yutkundu.

Aynı şekilde helikoptere yürürken Yağız sevinçli görünüyordu. Hiçbir şeyden haberi yoktu ve olsun da istemiyordum.

Yağız'ı helikoptere bindirdim. Kemerlerini kontrollü bir şekilde bağladıktan sonra elimden tuttu. Ondan uzaklaşmama izin vermediği için yanına oturdum ve başından öptüm.

Bronz da binip karşımıza oturduğunda pantolonunu düzeltti. Yağız ona bakarak o da onun gibi bacaklarını yere uzattı ama boyundan ötürü ayakları zemine değmedi. Onun yerine pantolonunun paçalarını düzeltti. Sanırım ondan çok hazzetmese de hareketlerinden etkileniyordu.

"His," dedi Yağız.

"Söyle, ördeğim."

"Sanaç'ı görecek miyim?"

"Evet."

"Peki, ya babamı?"

"Onu görmene biraz daha var. Onu görmek istiyor musun?" diye sordum. Başını salladı. Şimdilik göremezdi. KALE'yle açık bir savaş hâlindeydik ve Utkan oraya bağlı bir askerdi.

Oturduğu yerde biraz yükseldi ve yolculuk boyunca dışarıyı izleyerek bana gördüğü her şeyi gösterdi.

Yolculuğumuz bittiğinde Yağız gittikçe sabırsızlanıyordu. Kapı açılır açılmaz dışarı fırlamak istedi. Minik gözleri, aşağıda bekleyen korumaların arasından bir yüz arıyordu. Sanki annesi o kalabalığın içinden çıkıp gelecekmiş gibi baktı.

CamScanner ile tarandı

O anda Bronz'un telefonu çaldı. Ses, gergin havayı daha da ağırlaştırdı. Kaşları anında çatıldı. Arayan kimse, yüzündeki ifadeyi daha baştan gölgelemişti. Telefonu eline alıp, birkaç adım uzaklaşmadan önce, "Siz arabaya geçin," dedi. Zorlu'ya göz ucuyla işaret ettiğinde, Zorlu'nun bakışları hemen üzerimize sabitlendi.

"Hadi gel," dedim, Yağız'ın elinden tutarak.

Arabaya geçtiğimizde minik kalbinin atışlarını bile duyuyor gibiydim. Çantasını elime aldım, içinden tabletini ve kulaklığını çıkardım. Onu oyalamanın tek yoluydu. Tabletini önüne koyup kulaklığı taktım. Çizgi filmlerin renkli dünyasına kapılmasını umdum çünkü gözlerim de aklım da Bronz'daydı.

O ise hararetle konuşuyordu. Elindeki telefonu öyle sıkıyordu ki sanki biraz daha bastırsa paramparça olacaktı. Çenesindeki kaslar gergindi, gözlerinde bariz bir alev vardı.

Telefon kapanınca bize doğru yürümeye başladı. Adımlarında acele yoktu ama ağırlık vardı. Ne taşıyorsa çok ağırdı.

Hemen kapıyı araladım, aşağıya indim. Zorlu önüme geçerek yolumu kesti. Bakışlarını üzerimden ayırmadan durdu.

"Sinirimi çıkartacak bir insan arıyorum," dedim, soğuk bir tonda. "Bu sen olma, Zorlu."

Yüzünde en ufak bir kıpırdanma olmadı. Sanki taştan oyulmuştu. Bronz'a doğru yürüdüm. Ortada buluştuk. Rüzgâr, etrafımızdaki sessizliği daha da keskinleştiriyordu.

"Hastaneden bir haber mi var?" dedim, nabzım yükselirken.

"Evet," dedi, iç çekerek. İç çekişi, söyleyeceklerinden daha ağırdı.

"Bronz..." dedim, titreyerek. "Hayır, hayır, hayır. Eğer düşündüğüm şeyse sakın söyleme!"

"Sakin ol," dedi. Sesinde sakinlik vardı ama gözlerinde değildi. Nefesimi tuttum. "Hastanede bir durum gerçekleşmiş," diye devam etti. "O yüzsüzle ilgili..."

Atlas Vladislav. Kuklacı. İsmini bile düşünmek, derimin altına soğuk bir iğne saplanmış gibi hissettirdi.

"Geleceğini biliyordum!" dedim, dişlerimi sıkarak.

"Kendisi değil. Her zaman olduğu gibi kuklasını göndermiş." Kanım dondu. "Fakat durum kontrol altında," diye ekledi. Gözlerini üzerime dikti. "Yasmin..."

CamScanner ile tarandı

Kalbim, kaburgalarımı zorluyordu. "Lütfen," dedim. Gözlerim dolmak üzereydi. "Lütfen iyi olduğunu söyle."

"İyi diyemem ama yaşam savaşı devam ediyor," dedi, tok bir sesle. "Yalnızca..."

"Ne?" dedim, nefesim boğazımda düğümlenirken.

"Sadece tahliye edilmesi gerekmiş ve bu da durumunun kötüye gitmesine neden olmuş." Ayaklarımın altından toprağın kaydığını hissettim. Gözlerim bir anlığına kararadı. Bronz, koluma girdi. "Hisar," dedi.

"Çıkmamalıydım o hastaneden," dedim, sesim titrerken. "Onu yalnız bırakmamalıydım. İyiye gitmesi gerekiyordu, daha kötüye değil!"

"Doktor olan sen değilsin," dedi Bronz, gerçekçi bir tavırla. "Orada olman hiçbir şeyi değiştiremeyecekti. Sen yapman gerekeni yapıp Yağız'ın yanına gittin. Bak, o çocuk günlerdir kapının önünde annesini bekliyormuş."

Yüreğim zangır zangır titredi. Yasmin'e bir şey olursa kendimi hiçbir zaman affetmeyecektim. O benim her savaşımda yanımdayken ben onu her savaşında yalnız bırakmıştım.

"Serdal'la konuşmak istiyorum," dedim.

Bronz hiçbir şey söylemeden, başını sallayıp telefonu bana uzattı. Parmaklarım titrerken Serdal'ın numarasını tuşladım. Bekleme sesleri her anı iğne gibi batırıyordu sinirlerime.

"Serdal!" dedim, hızlıca.

"Haberleri aldın mı His?"

Boğazımdan güçlükle çıkan bir sesle, "Aldım," dedim. "Yasmin için bir gelişme var mı?"

Ağır bir nefes vererek, "Durumu stabil," dedi. "Fakat güvenliği en üst seviyeye çıkardık."

Kanım kaynadı. "Neden öncesinde en üst seviyede değildi, Serdal?" diye patladım.

"His," derken sesi sertleşmişti. "Buraya apar topar geldik! Bu herif nasıl bir teknoloji kullanıyor, bilmiyorum ama içerideki kişiyi etki altına almış!"

Sözleri beynimde şimşek etkisi yarattı. *İçeridekini etki altına almak... Demek ki tehlike en başından beri oradaydı.* "Hayati tehlikeyi atlatana kadar her şeyi en üst seviyede istiyorum, Serdal," dedim. Artık sesim titremiyordu. "Yabancı kimse olmayacak. Bu bir rica değil."

Kısa bir sessizlik oldu. Serdal derin bir saygıyla, "Emrin olur, İmparatoriçe," dedi.

CamScanner ile tarandı

"Sanaç ne durumda?" diye sordum.

"Zorluk çıkardığı için sakinleştirici verildi," dedi Serdal. "Ya kendine ya da etrafa zarar veriyor."

"Anladım," dedim. "En kısa sürede orada olacağız."

Telefonu kapadım. Parmaklarım hâlâ titriyordu. İçimde kaynayan öfke, Yasmin'i koruyamamanın suçluluğu, Kuklacı'nın gölgesinin her yere sızabileceğini bilmenin çaresizliği... Hepsi birbirine karışıyordu.

Ama tek bir şeyden emindim.

Bu savaşı kimse benden daha fazla sahiplenemezdi.

Arkama döndüğümde Bronz'la bakıştım. "Yağız'ı bu saatten sonra asla ama asla gözümün önünden ayıramam," dedim.

Bronz, kısa bir suskunluğun ardından kaşlarını çatmadan yalnızca ciddi bir ifadeyle, "Hastaneye götürmek konusunda emin misin?" diye sordu.

"Mecburum," dedim, gözlerim yere değmeden. "Ben neredeysem o da orada olacak. Yasmin onu bana emanet etti. Ki emanet etmese bile Yağız'ı bırakamam."

Başını salladı. "Sen nasıl istersen."

"Sanaç rahatsız olacak," diye ekledim. Sesimde ince bir huzursuzluk vardı. "Ama yapabileceğim bir şey yok. Belki Yağız'ın varlığı Yasmin'e güç olur."

Bronz'un bakışları sabitti. "Sanaç neden rahatsız olsun?"

"Onunla farklı bir bağ kurmuştu," dedim. Kelimeler resmen boğazıma saplanıyordu. "Ve o bağ resmen koparılarak söküldü. Onu görmek istemeyebilir."

"Onun şu an tek istediği Yasmin'in yaşama tutunması."

Başımı salladım. Hepimizin acısı farklıydı.

Geniş arabaya doğru yürüdüğümüzde kapılar açıldı. İkimiz de geçip karşısına oturduk. Yağız, tabletine gömülmüş, kulaklıklarını hiç çıkarmamıştı. Parlayan ekran ışığı yüzüne vuruyor, arada bir kahkaha atıyordu. Gözlerim Yağız'ın gülüşünde takılı kaldı. Çok masumdu.

Bakışlarım Bronz'a kaydı. Yağız'a öyle tuhaf bakıyordu ki gözümden kaçmamıştı. "Neden öyle bakıyorsun?" diye merakla sordum.

"Nasıl bakıyorum?" dedi, gözlerini ondan ayırmadan.

"Tuhaf bakıyorsun," dedim. "Bir sorun mu var?"

Kısa bir sessizlikten sonra, "Şaşkınım sadece," dedi. "Atlas'ın yeğeni... O soya ait bir çocuk. Bu beklediğim bir şey değildi, Hisar."

CamScanner ile tarandı

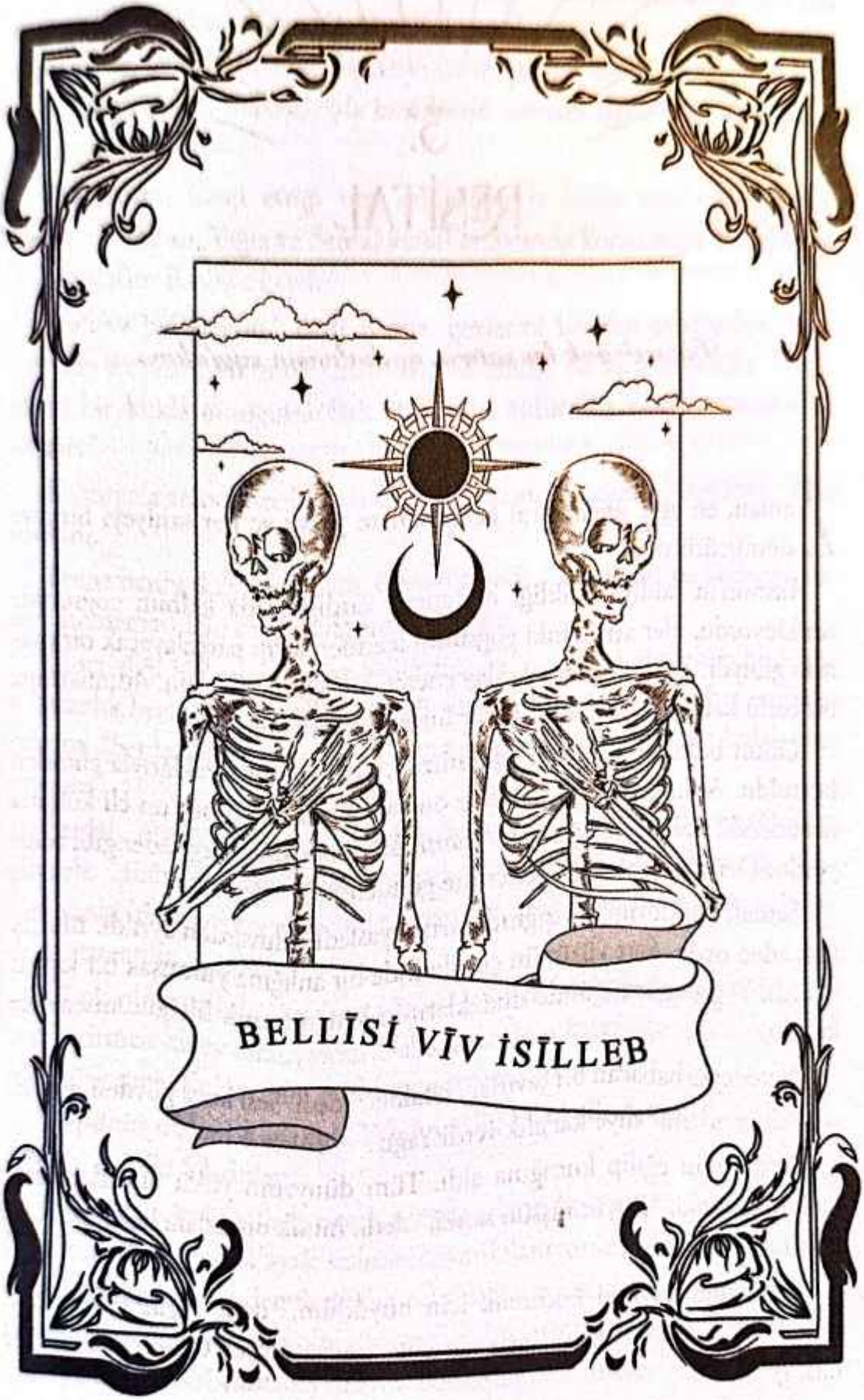
Kalbim sıkıştı. Kimsenin beklediği bir şey değildi. "Bu nasıl olabilir, aklım almıyor," dedim. Yasmin'in her davranışı, her korkusu gözümde yeniden canlanıyordu. "Onun bunca zamandır yaşadığı dehşeti şimdi daha iyi anlıyorum. Sürekli bir doktordan bahsediyordu. Yüksek ihtimalle bahsettiği doktor oydu." Ellerimle saçlarımı geriye ittim, öne doğru eğildim. "Yasmin'in ve Atlas'ın kardeşi... İkisinin de yaşı küçük olmalıydı. Bir hata mıydı?"

Bronz, gözlerini Yağız'ın yüzünden bir an olsun ayırmadan, "Bu çocuk bir hata olmayacak kadar güzel bir varlık," dedi.

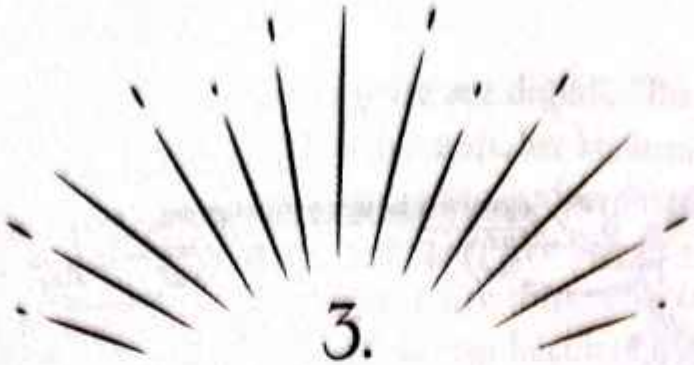
Bakışlarım Yağız'ın minik yüzüne kaydı. Gülümsemesini izledim. Hiç büyümesin istedim. O gerçek hayatın kötülüğüne maruz kalmasın istedim.

"Her şeyi bilen Yasmin," dedim, bir umutla. "Umarım bir an önce tehlikeyi atlatır da neler olduğunu anlatır. Düşünmekten kafayı yiyeceğim yoksa!"

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

3.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Zaman, en ağır işkencesini bekleyenlere yapar ve her saniyeyi bir asra dönüştürürdü.

Yasmin'in tahliye edildiği hastaneye vardığımızda kalbim göğsümde zonkluyordu. Her atış, sanki göğsümü içeriden kırıp parçalayacak bir tokmak gibiydi. Zaman, acımızla alay edercesine ağır ilerliyordu. Adımlarımız bir türlü katı eritmiyor, koridorlar bitmek bilmiyordu.

Onun bulunduğu kata çıktığımızda, Yağız minik ayaklarıyla elimden kurtuldu. Ardından koşmak üzere öne atıldım fakat Bronz'un eli koluma kenetlendi. Bakışlarını gördüm. *Kontrolsüz olma, şimdi değil,* der gibi bakıyordu. Derin bir soluğu ciğerlerime gönderdim.

Serdal, koridorun loş ışığında sırtını yasladığı duvardan ayrıldı. Bizi ilk fark eden oydu. Sert yüzünün çizgilerinde bir anlığına yumuşak bir kıpırtı belirdi. Yağız'ı gördüğünde dudaklarının kenarı buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Neredeyse babacan bir tavırla, "Ufaklık," dedi. Sesi koca gövdesine zıttı.

"Koca adam!" diye karşılık verdi Yağız.

Serdal onu eğilip kucağına aldı. Tüm dünyanın yükü omuzlarından kalkmıştı sanki. "Büyümüşsün sanki," dedi, minik omuzlara bakarak. Kollarını sıkıp bıraktı.

"Annemle teyzemi korumak için büyüdüm," dedi Yağız. Gözlerinde büyük bir ciddiyet vardı. Kaslarını göstermeye çalıştı. O an gözüme çok tatlı geldi.

Serdal'ın yüzü daha da yumuşarken gözlerinde buğu belirdi. "Aferin sana," deyip başından öptü.

CamScanner ile tarandı

"Serdal," dedim. "Sarışın hangi kısımda?"

"Tek bu kat kullanıma açık," dedi Serdal. "Diğer hastaneler gibi düşünme. Bronz burayı Rusya'daki acil durumlar için inşa ettirmişti. Bütün tedaviler bu katta yapılacak. Dışarıya da tamamen kapalı, burayı bulmaları mümkün değil." Bakışlarıyla koridorun sonunu işaret etti. "O kapının arkasında."

Bakışlarımı işaret ettiği yere çevirdiğimde buzlu camla karşılaştım. Nabzım hızlandı. Yağız ve Serdal kendi aralarında konuşmaya daldıklarında bakışlarım Bronz'a kaydı.

"Safa'ya bakacağım," dedi Bronz, gözlerini benden ayırmadan. Tavrı sert olsa da sesinin altında saklanmış bir endişe de hissediliyordu. "Doktorun bir kukla olduğunu fark edip onu öldürmüş ama kendinden de geçmiş."

Kaburgalarımda ince bir sızı hissederken yutkundum. "O iyi mi?" diye sordum.

Bronz başını iki yana salladı. Çenesi gerildi. "Bilmiyorum. Sadece kimseye sıkmaması için bağladıklarını söylediler."

Çaresizliği iliklerime kadar hissettim. Safa'nın gözlerindeki o boşluğu, o karanlık boşluğu daha önce görmüştüm. Onu görmeden rahat etmeyecektim. "Serdal," diye seslendim. "Ona birkaç dakikalığına göz kulak olur musun?"

Serdal, Yağız'ın saçlarını okşarken başını kaldırdı. Gözlerinde beliren güvenle, "Rahatına bak," dedi. Bronz'la birlikte aşağıya indiğimizde göğsüm sanki bir mengenenin içinde sıkışmıştı. Her adımda bu hissiyat biraz daha artıyordu.

Çünkü biliyordum. Safa'nın gözleri bir kez boşluğa düştüğünde, onu geri getirmek kolay olmuyordu. Daha önce de o karanlığa kapılmıştı. Benim gözlerimi, Kuklacı'nın gözlerine benzetmişti.

Hepsinin nedeni o adamdı. Yanık yüzlü, ipleri elinde tutan, zincirlerin efendisi... Atlas Vladislav.

En alt kata indiğimizde nemli taş duvarların kokusu yüzümüze çarptı. Koridorun loşluğunda ayak seslerimiz yankılanıyordu. Bronz'un adımları önden giderken peşinden ilerledim. Önümüzde paslı bir kapı belirdiğinde burasının sıradan bir oda olmadığını fısıldıyordu. Daha çok, akıl hastalarının ya da kontrol edilemeyenlerin kapatıldığı bir hücreyi andırıyordu.

Bronz eliyle kilidi çevirdi. Kapı gıcırdayarak açıldığında içeriden rutubet, demir ve ağır bir ilaç kokusu yayıldı.

CamScanner ile tarandı

Safa yatakta değil, yerde oturuyordu. Tek kolu demir yatağa bağlanmış hâldeydi. Karanlık odada kendi içine kapanmıştı. Işık içeriye dolduğunda gözlerini kısmak zorunda kaldı, yüzündeki rahatsızlık kasılıp gevşeyen çizgilerden belli oluyordu.

"Safa," dedi Bronz.

"A- Abi..."

Bronz'un kaşları sertçe çatıldı. "Niye bağladılar oğlum seni?"

Safa'nın dudakları kontrolsüzce titredi. "Ben istedim. Ben istedim. Ben istedim..."

Bronz, yavaş adımlarla yanına eğildi. Bağlandığı deri kayışı çözerken, başını kaldırmadan, "Ne olduğunu anlat," dedi.

"Doktorun amacı Yasmin yengeyi kurtarmak değildi." Gözlerini açtığında irileşmiş, donuk bakışlarıyla Bronz'a baktı. "Öldürmekti."

Korkuyla, "Ona bir şey yaptı mı?" diye sordum.

"Bi- Bilmiyorum," dedi.

"Safa," dedi Bronz, ağır bir tınıyla. Elini kardeşçe bir sertlikle Safa'nın başına koydu. Parmakları saçlarının arasına gömülürken onu kendine doğru bastırdı. "Geçti," derken öyle bir kesinlikle söyledi ki odanın havası bile değişti. "O burada değil. O, o kadar korkak biri ki hiçbir zaman karşına çıkmaz."

İkisinin arasındaki bu anı izlerken, zihnim takılıp kaldı. Safa o koca bedeniyle orada değildi, küçük bir oğlan çocuğuydu sanki. Bronz'un yanında bir kardeş, bir sığınmacıydı. Bronz, gerçekten abisiymiş gibi ona dokunuyor, onu ayağa kaldırmaya çalışıyordu.

Bronz'un bakışları bana döndü. "Sandığımdan daha ileride," dedi. Sanırım *kötü*, demek istemişti fakat *kötü* kelimesini kullanmadan bunu bana belli etmişti. "Uzun sürebilir, istersen yukarı çık, Hisar."

Başımı iki yana salladım. "Beklerim," dedim. Safa'yı bırakıp gitmek istememiştim. "Yanınızda olmak istiyorum."

Bronz duyamadığım bir tonda Safa'ya bir şeyler demeye başladı. Kenara çekildim. İkisine özel bir alan tanıdım ve sadece izlemekle yetindim. Safa titriyor, kekeliyordu. Bronz onu ensesinden tuttu ve göz kontağı kurarak sakinleştirdi.

Ne kadar süre bu şekilde devam ettiler, bilmiyorum ama bir hayli zaman geçmişti.

CamScanner ile tarandı

Safa, kendine geldikçe yüzünde pişmanlık belirdi. Sesi duyabildiğim bir seviyeye geldiğinde, "Yanında olmayı hak etmiyorum, abi," dedi. Artık kekelemiyordu.

Bronz'un kaşları çatıldı. Bakışlarını Safa'nın yüzünden bir an bile ayırmadı. Elini yine başına koydu, yüzlerini tam karşı karşıya getirdi. "Buna ben karar veririm." Safa onun yüzüne bakamıyordu. "Türkiye'ye dön. Oradaki işleri hallet. Seni tekrar çağıracağım. Benden haber bekle."

Safa, tamamen geriye çekildi. "Emrin olur, abi."

Bronz ayağa kalktığında, "Kendini bir daha bu duruma düşürme," dedi. "İyi hissedene kadar izin yap."

Başını olumsuz anlamda salladı. "İzin istemiyorum," dedi. "Her zaman davanda yanında olacağım."

"Safa," diye seslendikten sonra ona elimi uzattım. Başta tereddüt etse de elimden tutup ayağa kalktı. "Bu savaşta sana da ihtiyacımız var. Bronz sensiz yapamaz."

Gözleri parladı. "Yapamaz mı sahiden?"

"Aramızda kalsın," dedim, kısık bir tonla. "Son zamanlarda Zorlu'yla sorun yaşıyorlar. Sanırım Bronz'un yakın bir korumaya ihtiyacı olacak."

Safa, yürümeye başladığımızda, "Zorlu abimi hiçbir şekilde bırakmaz," dedi.

Safa'nın koluna girdim. Onunla birlikte yürürken, "Ben onun yanında olduğum için bu durumdan bir hayli rahatsız," dedim. "Bronz ikimizden birini seçmek zorunda!"

Başını olumsuz anlamda iki yana sallayıp, "Abim seçenekler arasında kalmaz, yenge," dedi. Koridora çıkınca Zorlu'nun bakışları bize takıldı. Yüzündeki ifade sertleşti. İkimizin yakın olması hiç hoşuna gitmemişti.

"Onunla ilgilen ve beni haberdar et," dedi Bronz, Zorlu'ya bakarak. Zorlu başını salladı. Safa'nın kolundan çıkıp Bronz'un yanına geçtiğimde iki farklı asansöre yöneldik.

Bronz, asansörden içeri girmem için bekledi. Ben geçtikten sonra peşimden bindi ve çıkacağımız kata bastı. O an gözlerim istemsizce yüzüne takıldı. Nasıl bir adamdı bu? Hangi bedende bu kadar yük taşınabilirdi? Safa az önce umutsuz bir enkaz gibiyken Bronz'un onunla uzun uzun konuşmasıyla yeniden toparlanmıştı. Sanki her düştüğünü yerden kaldıracak gizli bir kudreti vardı.

Nasıl oluyordu da herkese yetiyordu? Nasıl oluyordu da her yara onun elinde sarılıyordu?

CamScanner ile tarandı

Benim içimde öfke, çaresizlik ve yorgunluk dağlar gibi birikmişken o, bütün bu ağırlıkları tek bir omuz hareketiyle sırtlıyordu. İşte bu yüzden, her şeye rağmen ona hayranlık duymaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Ama söyleyemedim.

Sözlerim boğazımda düğümlendi.

Dudaklarım aralanmadı.

Onun yerine sadece parmak uçlarımda yükseldim. Sessizce, tek kelime etmeden ona sarıldım. Asansör yukarı doğru ağır ağır tırmanırken ben onun göğsüne kapandım, kalbinin düzenli ama güçlü kalmaya çalışan atışlarını duydum. O an dünya dursa da umurumda olmazdı.

Bronz da hiçbir şey demedi.

Sadece elini belime yerleştirdi, başını saçlarımın arasına gömdü. O kısacık an, kelimelerin bile dokunmaya cesaret edemediği bir andı. Bütün savaşların, bütün ihanetlerin, bütün kayıpların ötesinde sadece birbirimize tutunmuştuk.

Sonra asansörün *tik* sesiyle gerçeklik kendini hatırlattı. Kapılar açılınca sanki hiç sarılmamışız gibi birbirimizden ayrıldık.

Yağız ve Serdal bıraktığımız gibi duruyordu. Hatta daha da fazlası... Yağız, Serdal'ın sırtına çıkmış, kahkahalar atıyordu. İkisinin bu denli rahat anlaştığını görmek, bütün negatif duygularımın bastırılmasını sağladı. Yanlarına geçip oturduğumda bir eksikliği fark ettim.

Sanaç hâlâ yoktu.

Serdal ona sakinleştirici verildiğini söylemişti.

Tam o sırada asansörün kapısı açıldı.

Kolundaki serumu hoyratça sökmüş, teninde izler bırakmıştı. Sendeleyen adımlarıyla karşımıza çıktı. Gözleri dalgın, dudakları kuruydu. Sakinleştiricinin izleri hâlâ bedenindeydi ama iradesi daha güçlü çıkmıştı belli ki.

"*Moya blondinka...*" dedi, duvara tutuna tutuna.

Ayağa kalktım. Ona nasıl olduğunu sormak istedim ama boğazımda düğümlenen ses bana engel oldu. İyi değildi. Bu kadar açık olan bir şeye böyle bir soru sormak saçma olurdu. Gözleri, kalbi, nefesi, her şeyi paramparçaydı.

Kolundan tutup bedenini destekledim. "Şöyle otur," diyerek sandalyeye yönlendirdim. Sesim hissettiğim telaşın aksine olabildiğince sakin çıkmıştı.

CamScanner ile tarandı

Yağız ve Serdal'ın gülüşmeleri çoktan kesilmişti. Yağız'ın yüzü ciddileşti. Serdal'ın omuzlarından usulca indi. Serdal da ayağa kalktığında, "Siz buradaysanız ben güvenliğe bakıp geleceğim," dedi. Yalnızca başımı salladım.

Yağız bakışlarını Sanaç'a çevirdi. Gözlerinde beliren ifadeye baktım. İlk defa karşılaştığı bu hâl onu ürkütmüştü. Küçük omuzları titredi, utangaç bir şekilde kenara çekildi.

Sanaç, oturduğu sandalyede öne eğilmiş, elleri dizlerine kenetlenmişti. Gözleri tek bir noktaya çivilenmişti ve başını bile kaldırmıyordu.

Yağız sessizce onun yanına sokuldu.

"Sanaç," dedi, o saf ve tatlı sesiyle. "Bak, ben geldim." Sanaç, yorgun bir nefes verdi ve onun olduğu yere bakmadı. "Gittim diye küstün mü bana?" Küçük bedeniyle öne eğildi. Gözlerini kaldırıp onun yüzüne bakmaya çalıştı ama Sanaç'ın başı hiç kıpırdamadı. Çelik gibi donmuştu.

Acı, hücrelerimde hissettiğim tek şeydi. Ne Yağız'ı oradan çekip alabildim ne de Sanaç'ı o kasvetten koparacak gücü bulabildim. Ayaklarım kök salmıştı. Sadece bakakaldım.

Bronz, yavaş adımlarla öne çıktı. İkisinin arasındaki o boğucu sessizliği yarmak istercesine eğildi. "Sanaç biraz yorgun," dedi. "Onu yalnız bırakalım, Yağız."

Yağız kaşlarını çattığında anlamayan bir yüzle ona baktı. "Sadece ona sarılacaktım. Neden yorgun?" Gözleri masum bir merakla doldu. "Yarış mı yaptı?"

"Evet," dedi Bronz, ifadesizce. "O yüzden de kıyafetleri kirli."

Yağız dudaklarını büzüp hayal kırıklığıyla homurdandı. "Keşke izleseydim," dedi. "Bir daha ne zaman yarış yapar?"

Bronz, "Belli değil," diye yanıtladı. "Ama eğer yarış olursa seni oraya götürürüm."

Yağız küçük dudaklarını büzerek pes etmiş bir sesle, "Tamam," dedi. Bir süre sonra, "Annemi özledim ben," dedi. "Annemi ne zaman göreceğim?"

Sanaç, ellerini ovuşturdu. Ona bakmasa da kulağı ondaydı.

İşittiğim kelimelerle adımlarım beni istemsizce onlara götürdü. Koltukta oturan Yağız'ın dizlerine eğilip onunla aynı hizaya geldim.

"Yağış..." dedim, yavaşça. "Annenin yorgun olduğunu söylemiştim."

"Neden buraya geldik, teyze? İğne mi olacağım?" diye sordu.

"Bronz'un iğne olması gerekiyor," dedim, Yağız'ın saçlarını okşarken. "Ama biraz korkuyormuş. Ona destek olmak için buradayız."

CamScanner ile tarandı

Bronz dilini damağına vurup, "Hisar," diye uyarıda bulundu.

Başımı kaldırıp inatla Bronz'a baktım. "Ne?" dedim, meydan okurcasına. "Sen ona bir şey söylerken sorun değil de ben söylerken mi sorun?"

"Ona daha inandırıcı şeyler söyle," dedi.

Yağız güçlü bir sesle, "Korkma sakın," dedi. Küçük elleriyle kucağındaki pelüş oyuncağı kaldırıp Bronz'a doğru uzattı. "İğne olurken bu ördeğe sarıl. O zaman canın hiç acımaz."

Bronz, kısa bir süre oyuncağa baktı. Kaşlarının arasındaki çizgi hafifledi. Ağır hareketle başını sallayıp oyuncağı ona geri verdi. "Bu sende kalsın," dedi, kalın çıkan sesiyle. "Teyzene sarılırım."

Kaşlarını çatan Yağız, "Teyzem benim!" diyerek boynuma sıkı sıkı sarıldı.

"Küçük ördeğim benim," dedim, yanağından defalarca öperken. Kokusu ciğerlerime işledi, kaç defa öpersem öpeyim özlemim dinmeyecekti.

Tam ayrılacakken Yağız ondan ayrılmama izin vermedi. "Kulağına bir şey söyleyeceğim," dedi. Fakat fısıldaması gerektiğini unutup bütün koridorun duymasını sağladı. "Çişim geldi!"

Tam hareket edeceğim sırada Bronz, "Ben onu götürürüm," dedi.

Bronz'un konuşmasıyla bakışlarımı ona kaldırdım. Yağız da bunu beklemiyordu.

Emin olamayışım bakışlarıma yansıdı. O ise gözlerini gözlerime dikti. "İzin ver," dedi, kararlı bir tonla. "Sen o sırada Sanaç'la konuş."

Başımı yavaşça sallayıp Yağız'dan tamamen ayrıldım. Küçük ellerini pantolonuna götürüp çekiştirdi. Bronz'un yanına geçtiğinde, ikisini yan yana görünce tuhaf bir duyguya kapıldım.

Bronz ve bir çocuk... Sertliğin ve masumiyetin aynı karede buluşması. Bu ikilinin görüntüsü bana hem tuhaf hem de ürkütücü geliyordu. Sanki dünyanın dengesi, onların yan yana oluşuyla yerinden oynuyordu.

Gerçekten garipti.

Sıkıntılı bir nefes alıp Sanaç'ın oturduğu yere yöneldim.

Koridorun loş ışıkları altında hâlâ aynı pozisyondaydı. Başı eğikti, gözleri yerdeydi. Yanına tamamen yaklaştığımda, "Sanaç..." dedim, sessizce. "Neden onunla konuşmadın?"

Başını kaldırmadı. "O çocuk..."

"Çok masum," dedim.

"Benim çocuğum değil." Sözleri soğuk olsa da içindeki o kırık camları görebiliyordum.

CamScanner ile tarandı

"Biliyorum," derken sesim çatladı. "Yasmin'in de çocuğu değil."

Başını biraz kaldırdı. Gözlerinde hem öfke hem de tarifsiz bir acı vardı. "Çok benziyor," dedi. "Ona bakınca çiçeğimi görüyorum."

Sustum. Çünkü haklıydı. Bu benzerliği inkâr edemiyordum.

"Çünkü onun kardeşinin çocuğu," dedim, gözlerimi kapatarak. Sanki söylemek daha az acıtır sanmıştım. Oysa sadece daha derin bir yara açmıştı.

"Onu görmek istemiyorum, His."

Gözlerimi araladım. "O suçlu değil, Sanaç."

Sanaç, hafifçe doğrulup başını duvara yasladığında gözlerini sertçe kapadı. "Onu gördükçe kahrolacağım," dedi. "Kahroluyorum da."

"Lütfen böyle yapma," dedim. "Aramızda en masumu o."

Başını iki yana salladı. "Olmuyor, His." Nefesi kesik kesikti, her hecesi bir yara açıyordu. "Yapamıyorum. Olmuyor."

"Sen onu seviyordun."

Sanaç, gözlerini aralayıp bana doğru eğildi. O mavi bakışlarda öfke ve hüzün bir arada çırpınıyordu. "Aslında bizi ayıran oymuş," dedi. "Eğer o hi-"

Son anda ne dediğini anladığımda hızlıca, "Devam etme," diyerek sözlerini boğazına tıkadım.

Yağız'ın doğmasıyla Yasmin, Sanaç'tan ölesiyle gitmişti.

Sanaç'ın da bahsettiği buydu.

Elimi uzatıp parmaklarını tuttum. Soğuktu. Çaresizdi. "Senin yokluğunda Yasmin'i hayatta tutan tek şey o oldu. Buna rağmen nasıl böyle bir şey düşünürsün?" Sanaç'ın yüzü kasıldı. Söyleyeceklerini boğazına gömdü. "Yapma, Sanaç," dedim, elini daha sıkı kavrayarak. "Sinirlisin, biliyorum ama sinirini ondan çıkarmana izin vermem. Veremem."

Sanaç, dudaklarını birbirine bastırdı. Gözlerinden yaş süzülecekti fakat direniyordu. Öyle bir direniyordu ki göğüs kafesim onun yerine parçalandı.

"Hiçbir şey böyle olmak zorunda değildi, His!"

"Sanaç!" Bronz'un sesi çelik gibi çarptı. Yağız, onun arkasına saklanmış, hiddetle bağıran Bronz'a korkuyla bakıyordu. Bronz, bakışlarını sertçe Sanaç'a dikerek, "Artık kendine gelmen gereken noktadasın," dedi. "Kartın gibi davran, Sanaç."

"Ne kartı ya? Ne kartı?" Sanaç'ın çığlığı patladı. Göğsü inip kalkıyor, damarları boynunda kabarıyordu. "Benim hayatım sikilmiş, siz bana kart diyorsunuz! Ne kartı?"

CamScanner ile tarandı

"Yağız var, Sanaç," dediğimde yalvarış ve öfke birbirine karışmıştı. "Böyle yapma."

Bronz'un bakışları daha da kararmıştı. "Sanaç, seni tekrar uyarmayacağım."

Sanaç'ın gözleri kıpkırmızıydı, âdeta kan çanağına dönmüştü. "His aynı durumda olsa..." dedi, acımasız bir şekilde. "Yaşam savaşı verse... Sen böyle tepkisiz mi olacaksın, Bronz? Yoksa ortalığın amına mı koyacaksın?"

Bronz'un yüzünde en ufak bir değişim olmadı. Ancak ellerini yumruk hâline getirişi, damarlarının belirginleşmesi, sessiz öfkesinin en gürültülü cevabıydı.

"Söylesene!" diye bağırdı Sanaç. "Yine böyle duracak mısın? Eğer durmayacaksan bana sakın *kartın gibi davran*, deme! Böyle sistemi de sikeyim, kartı da sikeyim ben!"

Koridora ölüm sessizliği çöktü. Yalnızca Sanaç'ın hırıltılı nefesleri duyuluyordu. Yağız, Bronz'un arkasına daha çok saklandı. Küçük gözleri anlamadığı ama şiddetini hissettiği bu bağırışa ürkekçe bakıyordu.

"Onun aklında böyle kalmak istiyorsan..." dedim, yükselen göğüs kafesimle. "Devam et, Sanaç. Fakat pişman olacaksın. Bu çocuğu üzdüğün için pişman olacaksın!"

Yağız geri geri gitmeye başladığında dudakları büzülmüştü, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Tam o sırada, ameliyathanenin kapısı açıldı. İçeriden çıkan sağlık personelinin yüzü ter içindeydi. "Daha çok kana ihtiyacımız var," diyerek, koridorun sonundan olduğumuz yere doğru gelirken Yağız'ın hareketlendiğini gördüm.

Koşar adımlarla, o buzlu kapının arkasına doğru koşmaya başladı.

Adımlarımı hızlandırıp peşinden gittim. "Yağış! Oraya gitme," desem de o çoktan kapının arkasına gitmiş, kapı yüzüme kapanmıştı.

Kapıya sertçe vurduğumda, az önce çıkan sağlık personeli kartını okutarak kapıyı açtı ve geçmemi sağladı. Bronz ve Sanaç da peşimden gelirken Yağız'ın ortada durduğunu gördüm. Onu tutamamıştım.

Sedyenin üstünde yatan Yasmin'e bakışlarım takıldı. Yasmin'in yeri değiştiriliyordu ve çalışanlar tarafından diğer kısma taşınıyordu. Yağız'ın onu görmemesi lazımdı ama her şey için çok geçti. Annesine öyle bir bakış attı ki onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Yasmin'in solgun yüzü, kapalı gözleri, dudaklarına sinmiş o renksizlik... Bir dal gibi kırılmıştı. Çiçeğim... Solmuştu.

"Anne?" dedi Yağız, ince sesiyle. Küçük oyuncak ördeği kollarından kayıp yere düştü. "His!" diye bağırdı. "Anneme bir şey olmuş!"

CamScanner ile tarandı

"Yağış," dedim, onu hızla kucağıma alarak. Steril olması gereken bir ortamdı ve bu kısımdan hemen çıkmamız lazımdı.

"Yaşmin," dedi, haykırarak. "Yaşmin, uyan. Bak, ben geldim!" Sedyeyi hızla ilerletirken, "Teyze!" dedi Yağız. Gözleri yaşlarla dolmuş, nefesi kesilmişti. "Annem gidiyor! Onu götürüyorlar!" Sanaç, olduğu yere mıhlanmıştı. "Anne, gitme!" diye çığlık attı Yağız. Küçük ellerini ileriye uzatarak ona dokunmaya çalıştı ama nafileydi. "Teyze, annem beni duymuyor mu? O hemen uyanırdı!"

Uyanırdı. Bilirdim. Hatta uyumazdı bile.

Bronz, Sanaç'ı çekerken ben de Yağız'la birlikte o kısımdan çıktım. Hızlı adımlarla koridorun diğer tarafına geçerken, "Yağış..." dedim, yutkunarak. "Sadece çok yorgun. O yüzden seni duyamadı. Anne çok yorgun."

Küçücük bedeni daha çok çırpındı, gözyaşları yanaklarından oluk oluk aktı. "Ben onu yormam," dedi. "Sadece sarılayım, His. Çok özledim annemi. Ben ona sarılınca gözlerini hemen açar. Yorgunluğu da gider."

"Olmaz," dedim.

Kollarımda debelendi, bağırdı, çığlık attı. "Bırak beni! Anneme gideceğim!"

"Dur, teyzeciğim. Dur!" dedim, boğazımda düğümlenen hıçkırıkla. Onu daha sıkı tuttum.

"Annemi istiyorum," diyerek ağlamaya devam etti. Onu artık taşıyamıyordum. Kucağımdan inmek, annesine gitmek istiyordu.

Bronz, daha fazla dayanamayacağımı anlamış olacak ki elini sırtıma yerleştirdi. Yaraların olmadığı noktaya dokunarak, "Odaya geçin, Hisar," dedi.

Başımı salladım. Gözlerim buğulu bir şekilde önümü seçmeye çalışırken işaret ettiği yöne doğru yürüdüm. Yağız'ı bırakmadım. Bırakamazdım. Ben bile Yasmin'i solgun hâliyle görmeye dayanamamışken onun küçücük kalbi nasıl dayanacaktı?

Odaya girdiğimde loş bir ışık vardı. Bronz içeri girmemizle kapıyı arkamızdan kapatıp yalnız kalmamı sağladı. Yağız'ı yatağın üzerine bıraktığım an kaçmaya çalıştı ancak izin vermedim. Onunla birlikte yatağa uzandım ve sıkı sıkıya tuttum.

"Annen sadece uyuyor," dedim.

"Uyanmayacak mı?" diye sordu.

"Uyanacak," dedim. "O seni hiç bırakmaz ki."

CamScanner ile tarandı

Yağız'ın boncuk boncuk olan gözlerinde derin bir korku vardı. "Ya bırakırsa?" dedi. "Senin annen seni bırakmıştı."

Çocuklar kelimeleri süsleyemezdi. Yalın, acımasız ve çıplak şekilde söylerdi. Yağız da bilmeden parmağını kalbimin en derin yarasına bastırmıştı. Benim annem... Evet, beni bırakmıştı ama Yasmin öyle değildi. O asla öyle olmamıştı.

Avuçlarımı küçük yüzüne koydum. "Benim annem hiç Yasmin gibi olmadı, Yağış," dedim, çatallı bir sesle. "O yüzden o seni hiçbir zaman bırakmaz."

"Onun yanına gideyim," dedi, yalvaran bakışlarla. "Söz, yaramazlık yapmayacağım."

Başımı iki yana salladım. "Gidemezsin," dedim, kararlı bir fısıltıyla. "Şimdi değil. Hadi seni uyutayım."

"Uyumak istemiyorum," dedi inatla. "Annemin yanına gitmek istiyorum."

"Uyu, küçük ördeğim, hadi," dedim. Elimi saçlarına götürüp okşadım. "Sana küçükken söylediğim ninniyi söyleyeceğim. Sen çok seversin."

"İstemiyorum!" diye çıkıştı. Küçük elleriyle ellerimi itti. Beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Bu sefer beni dinlemesi için, "Yağız," dedim.

Boncuk gözlerini bana dikti. Titreyen sesiyle, "Annem beni görünce uyanır," dedi. Öyle bir inançla söyledi ki yüreğim ortadan ikiye ayrıldı.

"Biliyorum," dedim. "Ama ona doktorların bakması gerekiyor. Söz veriyorum, seni annenin yanına götüreceğim." Dudakları gitgide büzüldü. Karşımda küçücük kaldı. "Dudaklarını büzme. Küçük ördeğimi böyle görmek istemiyorum." Gözlerinden iki damla yaş daha süzüldü. Küçük bedeni titriyordu. Alnına bir öpücük kondurarak, "Hadi, kapa gözlerini," dedim usulca. "Ben buradayım. Annen de uyanacak. Senin için... Bizim için..."

Ağlaya ağlaya gözlerini kapadı.

Önce sessiz kaldım, bir süre sonra ağlayışları mırıltıya dönüştüğünde, "*Tili-tili bom*," dedim. "*Zakroyte glaza. Spi, moy ryabyonok, spi do utra...*"

Yağız'ın göz kapakları ağırlaştı, nefesi düzenli hâle geldi. Küçük elleri boynuma sıkı sıkı tutunmuştu.

"*Spi, moya lastochka, spi bez strakha. Mama vernetsya, budet rjadom s toboy.*"

CamScanner ile tarandı

Yağız artık duymuyordu. En sonunda, çaresizlik içinde kollarımda derin bir uykuya daldı. Bir süre onu seyretmeye daldım, küçük kirpikleri yanağına düşerken yüreğimden taşan bütün acıları susturuyordu.

Yavaşça başımı kaldırdım. Gözlerim, kapının kenarında duran Bronz'a değdi.

Ne zamandır oradaydı, bilmiyordum. Bizi izliyordu. Bakışları, Yağız'ın kollarımda uyuyuşuna değil, benim dudaklarımdan dökülen kelimelere takılıp kalmıştı. O kehribar gözlerinde alışık olduğum bir yoğunluk vardı. *Acı çeken.*

"Hiç uyumayacak sandım," dedim, kısık bir sesle.

"Bu söylediğin şeyi..." dedi, kısılan gözleriyle. "Nereden biliyorsun, Hisar?"

"Annem küçükken bana söylerdi," diye yanıtladım. Aslında öyle değildi ama öyle olsun istedim.

Bakışlarını üzerime dikti. Keskin ve derindi, sanki ruhumun perdesini aralıyordu. "Doğruyu söyle, Hisar."

Gözlerim kaçacak yer aradı ama kaçamadım. "Abime söylüyordu."

"Sen de oradaymışsın ki duyup ezberlemişsin," dedi, kafasında doğrulamak istercesine.

"Evet," diyerek onayladım onu. "Neden sordun ki?"

Bronz'un suskunluğu odanın içinde ağır bir taş gibi asılı kaldı. Bana bakıyordu, öyle bir bakıyordu ki sanki cevabın kendisini değil, içimde sakladığım yaraları görüyordu.

"Bir daha bunu söylemeni istemiyorum," dedi Bronz, kesin bir çizgiyle.

"Yağız çok seviyor," dedim. "Onu başka bir ninniyle uyutamam ki."

"Rusça'yı gerçekten hiç bilmiyor musun Hisar?" diye sertçe sordu.

"Ninninin anlamı için diyorsan..." dedim. Boğazım kurumuştu. "Biliyorum."

"O zaman neden bile bile bunu söylüyorsun?" dedi aynı sertlikle. Bakışları ağırlaştı. "Bu, çocuklara söylenebilecek bir şey değil."

"Annem o kadar güzel söylüyordu ki... Hiç kötü bir anlam içerdiğini düşünmedim." Derin bir nefes aldım. "Hep, çocukları uyutmak için söylenildiğini düşündüm."

"*Canavarlar* için söylenir," dedi Bronz.

Biliyordum. İfadem tepkisizdi. Küçükken anlamazdım ama büyüdükçe, bu ninninin anlamını merak ettiğim için bakıp gerçeği öğrenmiştim.

CamScanner ile tarandı

Aslında annem her gece bunu abime değil, bana söylüyordu. O ninni, bir çocuğu uyutmak için değildi, bir çocuğu kovmak için söylenmişti.

Ben annemin kızı değildim, ben annemin canavar olarak gördüğü biriydim.

"İnsanlar, içlerinde canavar ağırlar," dedim, acı bir tebessümle. "Belki de boşa söylenmemiştir."

"Boşa söylenmiş," dedi Bronz. "Çünkü içinde canavar taşımazsın, Hisar. Onların korktuğu şeyleri taşırsın."

Ben annemin en büyük korkusuydum.

Kâbusuydum.

Ve kâbusların en zalimi, uyanınca da peşini bırakmayanlardı.

Alatav Malikânesi'nde saat, yaşamın ipini sessizce kesen vakti çeyrek geçiyordu.

Yemek masası önemli bir misafir için kurulmuştu. Sofranın üstündeki her şey bir illüzyondan ibaretti. Her şey dışarıdan bakıldığında aynı görünüyordu fakat hiçbir şey eskisi gibi değildi. *Yansımalar yalnızca yanılsamalardan ibaretti.*

Masanın en ucunda, her zamanki ihtişamlı ve buyurgan tavrıyla Haris Alatav oturuyordu. Omuzlarına çöken yılların ağırlığına rağmen bakışları keskindi. Yanında, zarif bir heykel misali dimdik duran biricik *Moya krasavitsa*'sı, Tania Vanizan Alatav vardı.

İnce parmakları kadehi kavrarken yüzünde hafif bir tebessüm vardı ama o tebessümde en sinsi hamleleri taşıyordu.

Bu akşam yemeği normalde iki kişilik olurdu ancak bu sefer bir misafirleri vardı. O kişi de Tania'nın tam karşısında oturuyordu.

Kapı gıcırdadı. İçeri, gözlerinde derin bir telaşla Mikhail girdi. Haris'in sağ koluydu.

Haris başını yavaşça kaldırıp gözlerini Mikhail'in üzerinde gezdirdi. Bakışlarıyla ruhunu delik deşik edecek şekilde baktı. "Ne yaptın?" diye sorarken yaşlı adamı süzdü. Ağır yaralı ama yine de ayaktaydı.

Yasmin Yakut'u öldürmek için emir almıştı.

Mikhail'in boğazı kuruduğunda gözleri Tania'ya kaydı. Kadın ilgisiz dursa da kulağının onda olduğunu biliyordu. Haris'e geri dönerek kısık bir sesle, "İzlerini kaybettirdiler," dedi.

CamScanner ile tarandı

Sofraya ağır bir sessizlik çöktü. Çatalın tabağa değen ince sesi bile bu sessizlikte bir çığlığı andırıyordu.

Haris bu kez, "Arkana ne durumda?" diye sordu.

"Yıkılmadı," dedi Mikhail.

"Yasmin Yakut?"

"Ölmek üzere."

"Üzere mi?" Haris'in sesi buz kesti. Göz bebekleri sertleşti. "Öldüremedin mi onu?"

Mikhail yutkundu. "Kaltak elimden kaçtı. Fakat sağlam yaraladım. Yaşama ihtimali çok düşük. İşi Tanrı'ya kaldı."

"İşini Tanrı'ya değil, sana bırakmıştım!" diye patladı Haris. Bir anda yumruğunu masaya indirdi. Masadaki şamdanlar titredi, kadehler zangırdadı. Kristal şarap şişesi bile sarsıldı.

Tania Vanizan Alatav, buz gibi bir edayla doğruldu. Yüzünde en ufak bir öfke izi yoktu. Tersine, dudaklarının kenarında ince bir tebessüm belirmişti. Soğuk bir tavırla, "Sakin ol, Haris," dedi. "Misafirimize kötü bir imaj çiziyorsun."

"*Moya krasavitsa...*" Haris'in sesi hiddetle karışık bir sakinlik taşıyordu. Öfke damarları şakaklarında kabarmışken bile karısına seslenirken kullandığı sözcük aynıydı. "Bunların hepsi o Roza denen kadının başının altından çıkıyor, biliyorsun!"

Tania başını çevirmedi bile. Kadehini dudaklarına götürüp yudum aldı. Yüzündeki nefret dolu ifade, acı şarabın damaklarında bıraktığı tatla daha da derinleşti. "Onu karşına alacağına, onunla birlik olsaydın bunların hiçbiri olmazdı."

"*Ouroboros* kimseyle ortak olmaz!" dedi Haris, kendinden emin bir tavırla.

Masada, konuk sandalyesinde oturan adam dudaklarını araladı. Az pişmiş eti rahatsız edici bir seviyede doğrarken, "Üstüme alınmıyorum," dedi.

Haris gözlerini hızlıca ona çevirip, "Vladislav," dedi.

"Şşt," dedi Atlas Vladislav. "Şşt... Şşt..."

Başını kaldırdı Atlas. Yanık yüzünün gölgeleri ışığa vurduğunda, masanın etrafındaki herkesin bakışları dondu. O gözler, insan gözleri değildi artık. Derin, dipsiz bir kuyunun içinden bakıyorlardı.

Atlas, masadaki herkesi birer birer süzmeye başladı. Bakışları Tania'ya değdiğinde kadının zarif omuzlarında belli belirsiz bir ürperti gezindi. Dudaklarındaki tebessüm silinmedi ama şarabı kavrayan parmakları titredi.

CamScanner ile tarandı

Sonra Mikhail'in üzerine eğildi bakışları. Mikhail gözlerini kaçırmaya çalıştı ama Atlas'ın gözleri bir kanca gibi onu yakalamıştı. Yaşlı adamın nefesi daraldı, alnında soğuk ter boncukları belirdi.

En son Haris'e çevirdi gözlerini. Korkusuzca oturuyormuş gibi görünen Haris'in bile bakışları gölgelendi. Masaya vurduğu yumruğun ardından bile içinde taşıdığı öfke şimdi donmuş, öfkenin yerini tanımlanamaz bir gerilim almıştı.

"Buraya barış anlaşması yapmaya gelmedim," dedi Atlas. Yaralı yüzü mum ışığında daha da korkunç görünüyordu. "O eğittiğin adamı nasıl hâlâ ortadan kaldıramadığını sorgulamaya geldim, Haris."

Haris, kadehini sertçe kavradı. "VI eğitilemez biriydi," dedi.

Atlas başını yana eğdi. "Ona dersler verdiğini hatırlıyorum, Haris Alatav," dedi. Kelimeler dişlerinin arasından birer zehir gibi sızıyordu.

Haris, gözlerini şarap lekeli masa örtüsünden ayırmadan, "Veriyordum, bu doğru," dedi. "Ama dinlediği pek söylenemezdi."

Tania araya girdi. "O kız çocuğundan gözünü ayırıp dersi dinlemiyordu."

Atlas'ın kaşları çatıldı. "Kız çocuğu?" diye sordu.

"Hisar," dedi Haris, tek kelimeyle.

Atlas'ın bakışları Tania'ya döndü. O yanık yüzün ardında ilk defa sahici bir şaşkınlık belirmişti.

"Kendi kızından bu şekilde mi bahsediyorsun?" diye sordu.

"O benim hiçbir şeyim değil," dedi Tania. Sesi, şarabın tadı gibi acıydı.

"Dışarıdan ne kadar da sevimli bir aile gibi duruyordunuz." Gözleri Haris'e kaydı. "VI neden kızına bakıyordu peki?"

Haris ifadesiz bir şekilde, "Ona acıyordu," dedi. "O perişan hâline, ailesi olmasına rağmen öksüz, yetim olmasına..."

"Evet," dedi Atlas, dişlerinin arasından. "Onda hiçbir zaman anlamadığım bir merhamet vardı. Zaten o merhameti yüzünden Eva'nın da gönlü ona kaydı!"

"Çok talihsiz," dedi Haris, ağır ağır. "Eva, senin gibi biriyle evlenmeliydi."

Atlas, elini sertçe masaya vurup, "O zaman neden buna izin vermediniz?" dedi.

"VI her şeyden önce davrandı ve Arkana'nın geleceği için Eva'yla evlenmek istedi," diye açıkladı Haris. Yalan söylüyordu. "Biliyorsun ki o

CamScanner ile tarandı

dönemki İmparator, onun babasıydı. Oğlunun isteğini kabul etti. Ben, Aziz olarak söz hakkına sahip değildim."

"Haris... Haris... Haris..." dedi Atlas. Her tekrarında sesi daha keskindi. "Sen mi hiçbir şey yapamadın?"

"Hisar," dedi Haris, boğuk bir sesle. "Başarısız oldu. Bir türlü kart alamadı. Onun yüzünden Arkana bizim için neredeyse bitmişti. Yapabileceğim tek bir şey vardı, o da seninle anlaşma yapmak. Hisar seninle evlenince güçlü bir ittifak olacaktık."

"Siz büyükler her zaman aptal oldunuz," dedi Atlas.

"Arkana artık benim meselem değil," dedi Haris. "Ben sadece orasının yerle yeksan olmasını istiyorum."

"Sanırım ben de," diyerek ona katıldı Atlas. "VI içinde olacak şekilde orayı yok etmek istiyorum."

"Dışarıdan hiçbir saldırı işe yaramıyor," dedi Haris. "En güçlü silahlarımı kullandım, kullanacağım da ama ancak bu kadar. Arkana yıllar önce bıraktığım gibi değil. VI nasıl yapmış, bilmiyorum fakat orayı çok güçlendirmiş."

"Dışarıdan saldırı olmuyorsa kale içten fethedilmeli," dedi Tania, kadife misali bir sesle.

Atlas'ın gözleri ona kaydı. Haris ise buzdan bir tebessümle karısına döndü. "Bir önerin var sanırım, *moya krasavitsa*?"

"Bir kart sahibi olduğunu hatırlıyorum, Vladislav," dedi Tania. Sesi kristal bir kadehin çatlaması kadar inceydi. "Mecnun Kartı."

Atlas cevap vermeden önce Haris araya girdi. "O kart yok edildi. Büyük Arkana kartlarına sahip değilsen içeriye asla giremezsin."

"Bu kararın arkasında sen de vardın, Alatav."

Atlas'ın kelimeleri bomba misali masaya düştü. Artık çocuk değildi. Atlas, oğlu yaşındaydı ve kendisi de artık o genç yaşlarında değildi. Onları kandırmak, eskisi gibi kolay değildi.

"Bunları yapan o dönemki İmparator'du," diyerek hedefi üstünden çekmeye çalıştı Haris. "Gümüş, tarihin tekerrür etmesini istemiyordu."

Atlas'ın dudakları kıvrıldı. "Sanırım tarih yine tekerrür edecek." Tania kaşlarını kaldırdı. Haris de anlam verememişti. İkisinin yüzündeki ifadeyle Atlas konuşmaya devam ederek, "Mecnun'dan aşkını alırsan ortaya şeytan çıkar," dedi.

Haris gözlerini kısarak, "O ne demek?" diye sordu.

CamScanner ile tarandı

Atlas ağır bir hareketle doğruldu. "Şu demek, Haris Alatav..." diyerek başladı. "Şeytan Kartı'na sahibim."

Atlas'ın yanık elleri ağır ağır cebine uzandı. Gözleri masadakilerin üzerinden kayarken parmaklarının arasında siyahın en koyusundan bir kart belirdi. Onu çıkardığında mumların alevi titremişti.

Kartın yüzünde şeytanın sureti vardı. Boynuzları gökyüzüne uzanan, zincirlerle bağlanmış iki insanı pençeleriyle kendine tutsak eden karanlık bir varlık gibiydi. Kartın siyah zemini ışığı içine çekiyor, gözleri ona bakan herkesin ruhunu ezip geçiyordu.

Atlas kartı masaya bıraktığında tok bir ses çıktı. Sanki kart, kâğıttan değil de kurşundan yapılmıştı. Dudaklarında zehirli bir tebessümle Haris'e baktı.

Haris, yüzündeki dehşet ifadesini gizlemeye çalışarak, "Bunun sende ne işi var?" diye sordu. "Bu kart yok edilmişti!"

Atlas'ın gözlerinde uğursuz bir ışık belirdi. "Kurucu kartlar hiçbir zaman yok edilemez," dedi. "Yoksa yakın dostun Gümüş, senden bu bilgiyi sakladı mı?"

Haris'in yüzü gerildi. Çenesindeki damar kabardı. "Sakladı."

Atlas, öyle bir kahkaha attı ki şamdanlardaki alevler titredi. "Çok yazık," dedi.

"Sen bu bilgilere nasıl sahipsin?" diye sordu Haris. "Beni kandırmadığını nereden bileceğim?"

"Dedemle aram her zaman iyi olmuştu," dedi Atlas. "Kurucuların sizden sakladığı daha çok şey var, Haris. Yoksa..." Gözlerini kısarak ileri eğildi. "Kızının nasıl imparatoriçe olduğunu sanıyorsun?"

Tania, buzdan bir hançer gibi olan sesiyle, "Haris..." dedi. "Bu ne demek oluyor?"

Haris, nefesini tutarken alnındaki damar kabardı. Gözlerini Atlas'tan kaçırıp karısına çevirdi. "Hisar'da da bir kart var," dedi. "Ve o lanet kartı senin biricik anneciğin vermiş olmalı."

"İmparatoriçe..." dedi Tania. Dudaklarının arasından çıkan kelime, masanın üstüne yıldırım gibi düştü. "O karta mı sahip?" Haris yalnızca başını salladı. "Sana o kız çocuğunun kıyamet olacağını söylemiştim!" diye parladı Tania.

Haris yumruğunu sıktı. "O benim kontrolüm altında."

CamScanner ile tarandı

Atlas masada duran kartı parmaklarının ucuyla çevirdi. Kartın üzerindeki semboller mum ışığında kımıldıyormuş gibi görünüyordu; zincirler kıpırdıyor, şeytanın gözleri keskin bir şekilde parlıyordu.

"Onu kontrol edemezsin, Haris," dedi Atlas. "İmparatoriçe Kartı kimsenin kontrolünde olmaz."

Tania, kocasına baktı. Gözlerinde şaşkınlığın yanı sıra öfke vardı. "Demek bu yüzden o kız çocuğu hayatta kaldı."

"Onu öldüren bir çipim var," dedi Haris. Elini Tania'nın eline koyarak yavaşça okşadı. "Az bir zamanı kaldı. En güçlü kart elinde olsa ne olacak? Ben onu günden güne öldürüyorum, Tania."

Atlas güldü. Kahkahası giderek derinleşti. "VI onun için devrim başlatmışken onu kurtarmayacağını düşünmen ne büyük aptallık, Haris Alatav." Gözlerini kısarak masaya eğildi. "Gördüğüm kadarıyla yaşlandıkça zekân da küçülmüş."

Haris dişlerini sıkarak, "VI hasarlı bir kalple doğdu," dedi. "Babası o yüzden onu umursamadı. Oğlunu görmezden geldi, vâris olarak saymadı bile. Çünkü bozuk bir kalbe sahipti." Yavaşça sandalyesine yaslandı. Parmaklarını kadehinin ucunda oynatırken, "Kalbi onun sonu olacak," diye devam etti. "Çok yaşamaz. Hisar'ın da beyninde bir çip var. Zamanı geldiğinde onu öldürecek. Biri aklıyla, biri de kalbiyle... İkisi de kendi zaafıyla yok olacak."

Tania yerinden doğruldu. "Neden şimdi değil?" diye sordu. Sesindeki nefret, yılların suskunluğunu parçalayan bir çığlık gibiydi. "O kız çocuğunun çoktan ölmesi gerekiyordu, Haris!"

"*Moya krasavitsa...*" dedi Haris ama sesi yumuşak olmaktan çok, uyarıcı bir tondaydı.

Tania tırnaklarını masaya geçirdi. "Niye ölmüyor, Haris? Niye?" diye haykırdı. "Her şeyi mahvedecek! Oğlum onun yüzünden gitti! Şimdi tekrar karşımıza çıkarsa..."

"Buna asla izin vermem." Haris'in sesi, keskin bir kılıç gibi kesti havayı. Kadının elini boğazına götürdüğünü gördü. Ardından emir verdi. "Derhâl Tania'nın ilaçlarını getirin!"

Tania nefes nefese, gözlerinde bir cinnet parıltısıyla, "O, kötülüğün tohumu," dedi.

Haris, onu kollarının arasına alarak, "Ölecek," dedi. Bu bir yemin değil, bir emirdi. "Üstelik..." derken bakışlarını Atlas Vladislav'a çevirdi.

CamScanner ile tarandı

"Güçlü bir ittifakımız da var. Şeytan'ın karşısında şansı yok. En acılı şekilde ölecek."

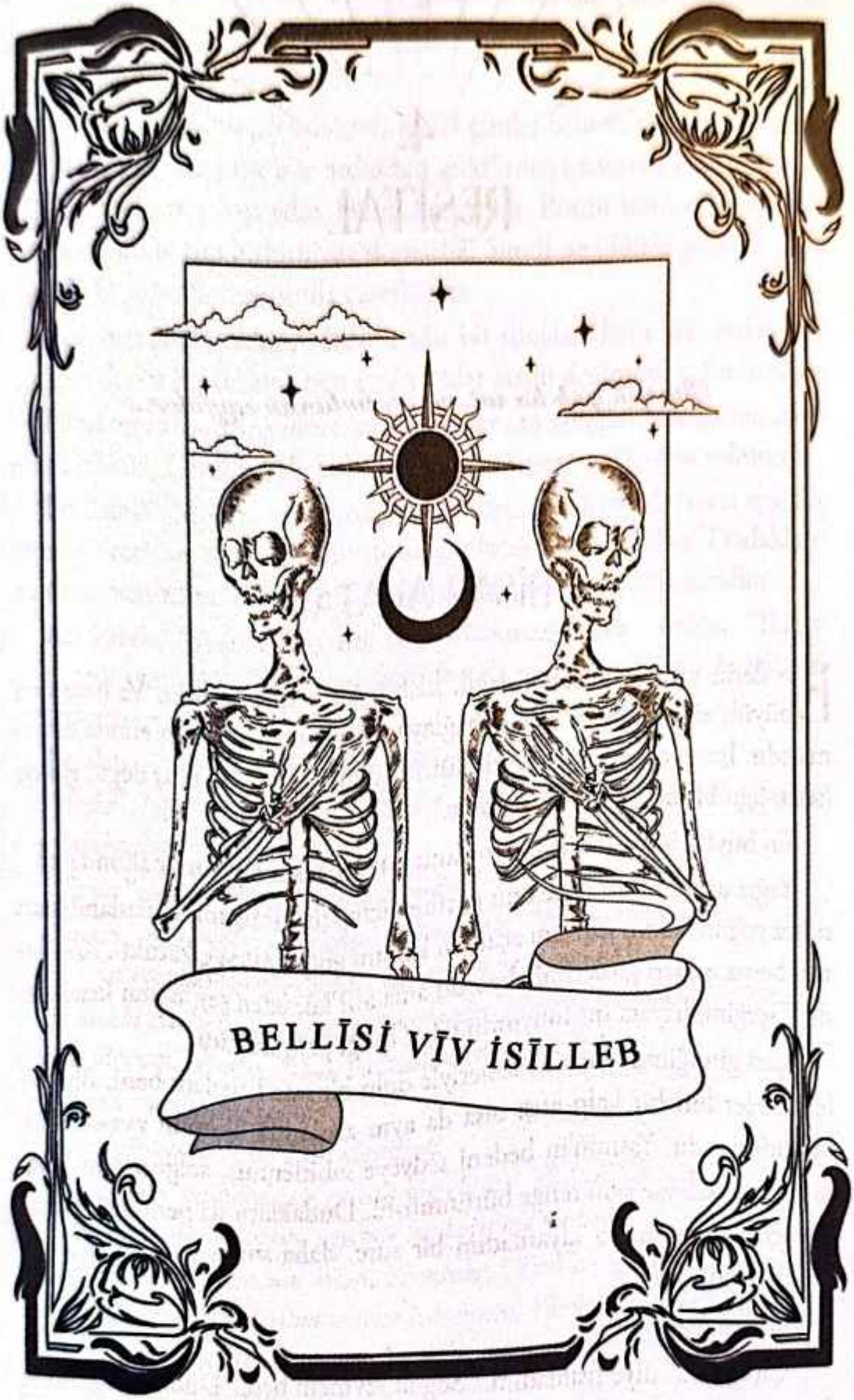
Atlas geriye yaslandı. Parmaklarının ucunda döndürdüğü kart, mum ışığında kendini daha da belli etti. Bir zamanlar gençliğinde taşıdığı kart Mecnun'du; aşkın kör eden deliliği ve kavuşamamanın çıldırtıcı yükü omuzlarına çökmüştü. Kalbiyle aklını birbirine düşman eden o kart, onu sevdanın çölünde susuz bırakmış, her adımında biraz daha kendine yabancı kılmıştı.

Ve şimdi, dedesinin mirası olarak eline geçen Şeytan Kartı, deliliğin ardında gizlenmiş hakikati ona teslim ediyordu.

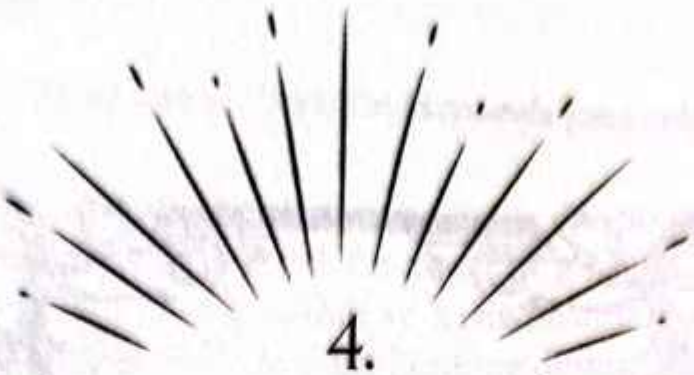
Atlas, gözlerini kısarak gülümsedi.

Arkana'ya yıllar sonra Mecnun'dan doğma bir Şeytan geliyordu. Âşıklar'dan doğma bir İmparator ve yalnızca İmparatoriçe olan bir kadınla karşı karşıya olacaktı. Tarih, bu kez yalnızca tekerrür etmeyecek, kanla yeniden yazılacaktı.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

4.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

HİSAR ALATAV

En derin yaralar, bedenin değil, kalbin içine işleyenlerdir. Ve bazen en büyük acı, sevdiğini hayata bağlayacak tek nefesin senin elinde olmamasıdır. İşte o an insan anlar ki ölüm dediğimiz şey yok oluş değil, geride kalan için bitmeyen bir imtihandır.

En büyük imtihanımı yaşıyordum çünkü Yasmin yoğun bakımdaydı.

Yağız uyanmadan önce onu görmek için izin almıştım. Hazırlandıktan sonra yoğun bakım kapısını açarken kalbim göğsümden çıkacaktı. Koridorun beyaz ışıkları gözlerimi alıyordu ama asıl kör eden şey acının kendisiydi. Çiçeğim, hayata tutunuyordu fakat ipliği pamuktandı.

İçeri girdiğimde makine sesleriyle dolu bir oda karşıladı beni. Bip sesleri... Her biri bir kalp atışı olsa da aynı zamanda ölümün ayak seslerini andırıyordu. Yasmin'in bedeni sedyeye sabitlenmiş, solgun teni beyaz çarşafla neredeyse aynı renge bürünmüştü. Dudaklarında pembelik yoktu. Yanağına dokunmaya kıyamadım bir süre, daha sonra parmak uçlarımı usulca değdirdim.

Buzdan ibaretti.

"Çiçeğim..." diye fısıldadım. "Soğuk sevmem ben." Dudaklarım titrese de sesim çıkmak zorundaydı. "Ve sen çok soğuksun. Nasıl ısıtacağım seni? Nasıl tekrardan yeşerteceğim?"

CamScanner ile tarandı

Yavaşça eğilip alnına bir öpücük kondurdum. Sanki o küçücük temasla bütün bu kâbus bitecek, Yasmin gözlerini açacak, bana gülümseyecek sandım.

Ama gözleri kapalıydı.

Zihnimde beraber geçirdiğimiz güzel günler belirdi. Gülü kıskandıran yanakları, beni kızdırsa bile ardından güldürmeyi başaran bahar gibi bakışları... Onunla kavga eder, küser, barışırdık. Bütün bunlar bir oyundu çünkü sonunda hep birbirimize dönerdik. Şimdi ise ölümle pazarlık yapıyorduk. O pazarlık masasında çaresizdim.

"Sen hep güçlü oldun," dedim, ağır bir tınıyla. "Beni bile ayakta tuttun. Şimdi sıra bende ama ben senin kadar güçlü değilmişim, Yasmin."

Elimi onun saçlarına uzattım. Kanla karışan tellerini hatırladım, o çatıdaki hâlini... Can havliyle konuşmaya çalışmasını... Çiçeğim solmuştu.

Bir damla gözyaşım yanağına düştü. Korktum. Belki de onun teninde eriyip gidecek ve Yasmin'in son sıcaklığı olacak diye korktum. Dudaklarımı sıkıca bastırdım. Bu bir veda olmayacaktı. Buna izin veremezdim.

Acı içinde, "Yağız'la bizi baş başa bırakmazsın sen," dedim. "İkimizi de terk etmezsin. Daha yapacağımız çok şey vardı. Hiçbir hayalimizi gerçekleştiremedik."

Beraber gittiğimiz tatil zihnimin içine sızdı.

"Keşke daha az çalışsak ve daha çok tatil yapsak!" dedi Yasmin, hayıflanırcasına.

"Ya ya," dedim. "Albay da öyle diyordu."

Yasmin, uzandığı şezlongdan doğrularak, "Hiç eğlenmiyorsun," dedi. "Kırk yılın başında tatile gelmişiz, sen analiz yapıyorsun!"

Elimdeki haritalardan ve koordinatlardan gözümü alamazken, "Bulmam gereken biri var," dedim. "Onu bulmadan rahat yok bana."

Bronz'u bulmam lazımdı.

O, abime açılacak bir kapı olabilirdi.

"Sanki onu bulunca çok rahata ereceksin." Yüzünü buruşturdu. "Bana gerçekten bir tatil borçlusun, sayende hiç keyif alamadım!"

Omuz silktim. "Borcum olsun, Yasminka." Tam tekrar odaklanmıştım ki iki taraftan da su tabancısına maruz kalmıştım. Yüzüme çarpan suların etkisinden kaçarken ayağım kaymıştı. Bu daha çok hırslanmama neden olurken, "İkiniz de bittiniz!" dedim.

"Gel de yakala bizi," diyen Yasmin, Yağız'ı kucağına alarak koşmaya başladı. O sırada Barkan, Tarkan ve Utkan bizi keyifle izliyordu. Yağız,

CamScanner ile tarandı

annesinin kucağındayken bir yandan su tabancasıyla bana atış yapmaya devam ediyordu.

Astımımın tutmasını umursamadan, hızlıca koşarak ikisini de yakaladığım sırada tekrar havuz başına gelmiştik. Onları tuttuğum gibi kendimle birlikte havuza attım.

Gülüşlerimiz yankılanırken Yağız çoktan bizden uzaklaşmış ancak ben Yasmin'i bırakmamıştım. "Bir sonraki tatilimiz kesinlikle eşlerimizle olmalı!" dedi. "Güreş yaparız belki, fena mı olur?"

"Hayaller, hayaller..." dedim. "Uyan, sarı çiçeğim, hiçbir zaman öyle bir hayatımız olmayacak."

"Olacak," dedi Yasmin. Ancak bu harfleri ağzından dökerken hiç Utkan'a bakmıyordu. "Sevdiğimiz adamlar ve biz... Çok güzel bir tatile çıkacağız!"

O anlardan sıyrıldım.

Gülümsemeden edemedim.

"Daha sevdiğimiz adamlarla tatile bile çıkmadık," dedim. Kelimeler boğazıma düğümlenmişti. "Dörtlü bir akşam yemeği yemedik. Beraber geçirdiğimiz bir anı bile olmadı. Hem senin Sanaç'la yaşayacağın çok anı var, Yasmin."

Başımı onun göğsüne yaklaştırdım. Makinenin bip sesini değil, kalbinin gerçek atışını duymak istedim. Oradaydı. Zayıf, kısık, yorgun ama oradaydı.

"Sanaç çok pişman. Onu hiç böyle görmemiştim. Dağ gibi adam yıkıldı. Günlerdir kapından hiç ayrılmadı, gözüne uyku bile girmedi. Sen solunca o da soldu."

Sanaç'ı zar zor uyutuyorlardı. İlaçlarla, serumlarla ayaktaydı. Kimseyle tek kelime etmiyordu. Gün içinde kapısından hiç ayrılmıyordu, en sonunda onu sızmış bir şekilde buluyorduk.

"Yaşayacaksın," diye fısıldadım. "Çünkü ben ölmene izin vermem. Çiçeğim sonsuza dek solamaz. Solsa da yeniden açar. Sen, bütün yangınların ortasında açan tek çiçek oldun. Bu defa yine açacaksın."

Gözlerimi kapadım, alnımı onun alnına yasladım. Bütün dualarımı, bütün günahlarımı, bütün isyanlarımı tek bir cümleye sıkıştırdım.

"Beni bırakma, Yasmin. Beni kız kardeşsiz bırakma, sen benim tek ailemsin."

Odanın içindeki soğukluk kemiklerime kadar işlediğinde artık daha fazla duramadım. Yasmin'in elini usulca yatağa bıraktım, son bir kez

CamScanner ile tarandı

bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Solgun teni, gözlerimin önünde yıllar boyu saklayacağım bir anıya dönüştü.

Umarım bir gün, bu zor günleri hiç hatırlamazdık.

Kapıyı açtım. Yoğun bakımın loş ışıkları ardımda kaldı. Koridorun sert ışığı gözlerimi kamaştırsa da içimdeki karanlığı aydınlatmaya yetmedi.

Yavaş hareketlerle üzerimdeki steril önlüğü çıkardım. Sanki üzerimden yalnızca bir kumaş değil, bütün dünyanın yükünü söküp atıyordum. Yük gitmedi, göğsümün tam ortasında kaldı. Önlüğü elimde buruşturup yan taraftaki sepete bıraktım.

Başımı kaldırdığımda beklemediğim biriyle karşılaştım.

Karşımda tanıdık bir sima vardı. Yüz hatlarını, gözlerindeki bakışı ilk anda tanıdım.

"Başak?" dedim, irileşen bakışlarımla.

Evet, oydu. Bronz'un manevi kız kardeşi. Bir süredir görmüyordum, değişmişti. Yüzündeki hatlar daha keskin, saçları hatırladığımdan daha uzundu.

Kollarını hızlıca bana doladığında samimiyeti onda hatırladığım en iyi şey olabilirdi. İlk tanıştığımızda da bana sıcak davranmıştı. Birkaç gün, Bronz'un evinde birlikte kalmıştık.

Sıcak bir şekilde tebessüm etti. "Beni hatırlamana çok sevindim."

"Hiç unutmadım," dedim, dudaklarımda buruk bir gülümsemeyle. "Ayağıma kustuğun dün gibi aklımda!"

Başını hızlıca eğdi. Utanarak, "His..." dedi. "Onu unutman lazımdı!"

"Unutmadım," dedim. Sesimde hafif bir sitem belirdi. "Ama seni görmeyi beklemiyordum. Uzun zaman oldu sanki, ha?"

Umursamaz bir tavırla omuz silkti. Başıyla bize doğru gelen adamı işaret ederek, "Ona biraz sinirli olduğum için ziyarete gelmiyordum," dedi. "Henüz barıştığımız söylenemez ama..."

Bronz, Nefel'le birlikte bir akşam yemeği yediğinde Başak'la bir sorun yaşadığını Nefel'e anlatmıştı. Nefel de aralarını düzeltebileceğini söylemişti. O akşam yemeğinde ikisine de çok sinir olmuştum çünkü Bronz'u terk edip gittikten sonra çıktıkları bir randevuydu. Demek ki o zamandan beri araları düzelmemişti.

Kaşlarımı kaldırarak, "Aranızda ne geçmişti ki?" diye sordum.

Bronz yanımıza gelip elini belime yerleştirdi. Başak'ın bize olan dikkatli bakışları gözümden kaçmamıştı. Bronz'un bana bu denli yakın davranması

CamScanner ile tarandı

hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. İkisinin arasındaki abi-kardeş ilişkisi bana hiç yaşayamadığım ilişkiyi anımsatıyordu.

İkisine de merakla bakarken Bronz kulağıma doğru eğildi. Nefesi boynumu yaktı. Alçak bir sesle, "Sonra anlatırım sana," dedi.

Başak'ın yüzündeki ifadeyle Bronz'un bakışları arasında gidip, gelirken, "Bir şey mi oldu?" dedim. "Kusura bakma. Türkiye'de yaşadığını zannediyordum. Neden buraya geldiğini anlayamadım."

Başak omuzlarını geriye çekti ama o hareketin ardında gizlediği çekingenlik gözlerinden okunuyordu. Onun yerine Bronz, "Yağız'a bakması için ricada bulundum," dedi. "İkisinin iyi anlaşacağını düşünüyorum."

Kaşlarımı çatarak Bronz'a döndüm. "Benim neden böyle bir şeyden haberim yok?"

Bronz bana cevap vermeden, "Sen diğerlerinin yanına geç, Başak," dedi, buyruk bir tonla. "Birazdan gelmiş oluruz."

Başak, tebessüm etmeye devam ederek başını salladı ve zarif adımlarla uzaklaştı. Ardından Bronz, tüm dikkatini bana çevirdi.

"Evet," dedim. "Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?"

"Şimdi," dedi.

"Bronz," dedim, sertleşen sesimle. Belimi saran parmağını tenimden sıyırdığımda tam karşısına geçtim. "Bana söylemeden Başak'ı neden Türkiye'den Rusya'ya getiriyorsun? Üstelik, ben senden böyle bir şey istemedim!"

Benim aksime sakin bir tavırla, "Son günlerde birden fazla şeye odaklanıyorsun," dedi. "Kötü bir niyetle hareket etmedim."

"Böyle bir şeye gerek yoktu ki," dedim. "Yağız'a ben bakabiliyorum!"

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. Gözlerindeki kehribar ışık, soğuk bir öfkeyle karıştı.

"Bakamıyorsun mu dedim, Hisar?" dedi. "Hatta o kadar fazla bakıyorsun ki çocuğu bile bunalttın. *Teyzemden uzak dur*, diyen çocuk benden yardım istediyse buna kayıtsız kalamam!"

"Saçmalama," dedim. "Yağız böyle bir şey istemez!" Bana çok ciddi bir şekilde baktı. Şaka yapmıyordu. "Küçük ördek!" diye bağırdım. "İşte şimdi bittin sen!"

"Bağırma, Hisar, bağırma," diye yükseldi Bronz. "Ses tellerin kopacak!"

Bir adım geri çekilip sırtımı buz tutmuş duvara yasladım. Son günleri düşündüm. Yağız'ı gerçekten sıkmış, bunaltmış ve çok üstüne düşmüş

CamScanner ile tarandı

olabilirdim. "Tamam," dedim, sakin kalmaya çalışarak. "Ne yapayım peki? Aç kalsın, uykusuz kalsın, ilgisiz kalsın istemiyorum."

İfadesiz gözlerle baktı. "Dün ona altı öğün yedirmeye çalıştın, Hisar."

On öğün yedirmediğime dua etsindi. O kadar yemek yemiyordu ki normalde annesine yemek yedirmeye çalışan çocuğun tüm iştahı kesilmişti.

Ses tellerime asılı kalan hüzünle, "Zayıfladığını görmüyor musun?" dedim. "Hem annesi yanında olmadığı için hem de bizden ayrı kaldığı için hiçbir şey yememiş. Üç ana, üç ara öğündü ayrıca!"

"Midesi küçücük, Hisar."

"Yanlış bir şey yapmamak için biraz abarttığımı kabul ediyorum," dedim. Pes etmeyi de kendime yediremedim. "Yine de ona başkasının bakmasını istemiyorum."

Bronz, derin bir soluk aldı. Omuzlarındaki yükün giderek ağırlaştığını belli eden bir bakış attı. "Arkana'ya gideceğiz. Bir hafta oldu, Hisar." Gözlerindeki ciddiyeti gördüm. "Orası boş bırakılmaya gelmez. Darbe yaparak aldığın bir yerin olduğunun farkında mısın?"

Keskin bir bıçak gibi çıkan sesimle, "Darbe yaparak almadım," dedim. "Onlara bir seçenek sundum, kabul etmediler. Ben de seçeneği ortadan kaldırdım."

Bronz'un yüzünde sabırla örülmüş bir öfke vardı. Dudakları gerildiğinde bakışları karanlık bir uyarıyla üzerime çöktü. "Kimsenin seçme ve seçilme hakkını elinden alamazsın, Hisar."

"Bunu devrim başlatıp bütün kartları yeniden dağıtan adam mı söylüyor?" dedim, meydan okurcasına.

Omuzları dikleşti. "Yozlaşmış sisteme ancak devrim yaparsın."

"Oylama eşit geldi, Bronz. Ne yapmamı bekliyordun?"

"İmparator'u beklemeni."

"Arkana beklemeye de gelmez, İmparator."

"Kim olduğumuzu hatırladığımıza göre..." dedi. "Oraya geri dönmek, görevimizin başına geçmek zorundayız. Başak'ı neden çağırdığım konusuna gelirsek de... Günün çoğunluğunu Arkana binasında geçireceğimiz için Başak sen yokken Yağız'la ilgilenecek."

"Onu kimseye emanet edemem."

"Bizimle her gün Arkana'ya gelsin o zaman?" diyerek alay eden bir ifadeyle baktı.

Tıpkı onun gibi alayla, "Keşke," dedim. "Ama bunu yapamam."

CamScanner ile tarandı

Koridorun diğer tarafına geçtiğimizde, "En azından bugünlük deneyelim," dedi. "Eğer istediğin gibi gitmezse başka bir şey düşünürüz. Ancak bugün oraya gidip o toplantıyı yapmalıyız."

"Arkana sınırları içinde çocuk eğlence alanı kurmalıyız," dedim. "Bugün ondan ayrı kalırım ama yarın için söz veremiyorum, Bronz."

Diğerlerinin yanına geldiğimizde Sanaç dışında herkes vardı. Başak, hararetli bir şekilde Zorlu'ya bir şeyler anlatıyor ancak Zorlu onu hiç dinlemiyordu. Bizim gelmemizle bakışları Bronz'a kaydı.

"Viran da buralarda olacak," dedi Bronz.

"Viran mı?" dedim. Şaşırmıştım. "Kafayı mı yedin, Bronz? Viran çocuklardan nefret eder."

Kaşları biçimli bir şekilde havalandı. "Sen nereden biliyorsun nefret ettiğini?"

Bir hışımla, "Yağız'a bakışlarından olabilir mi?" dedim.

Bronz bakışlarını Viran'a doğru çevirip, "Viran," diye seslendi.

Viran, burada olmak istemediğini bariz bir şekilde gösterirken ayağa kalktı ve karşımıza geçti. "Ne oldu?" diye sorarken o tanıdık, umursamaz tınıyı işittim.

Bronz, tartışmaya yer bırakmayacak kadar tok bir kararlılıkla, "Yağız'a biz yokken göz kulak olacaksın," dedi. "Başak çoğu şeyiyle ilgilenecek ama güvenliğinden tamamen sen sorumlusun."

Viran'ın dudaklarında küçümseyen bir kıvrım belirdiğinde kollarını göğsünde bağladı. Alay edercesine, "Çocuk bakıcılığı mı yapacağım?" dedi. "Cidden bunun için mi apar topar çağırdınız?"

Bronz, sabırdan çok emre dayalı bir tavırla, "Etrafında durman yeterli," dedi.

"Yani çocuk bakacağım?" Viran kaşlarını kaldırdığında yeşil gözlerindeki soğuk ifadeyle bu fikri aşağıladı.

"Evet," diye onayladı Bronz. "Ama uzaktan değil. Gözlerin mümkünse üzerinde olsun."

"Başka emriniz?" diye sordu Viran. Neredeyse sıkılmıştı.

Gözlerimi kıstım. Onun bu kadar çabuk bir şekilde kabul etmesini beklemiyordum. "Gerçekten bakacak mısın yani?"

"Altını değiştirmeyeceksem..." Viran omuz silkti, çok geçmeden yüzünde şeytani bir sırıtış belirdi. "Ash'a baktığım gibi bakarım."

Kaşlarım çatıldı. "Ash senin köpeğin!" diye öfkeyle yükseldim.

CamScanner ile tarandı

Viran dişlerinin arasında duran, yüksek ihtimalle kendini oyalamak için tuttuğu kürdanı çıkardı, parmağının ucuyla salladı. Gözlerinde karanlık bir alay vardı. "Ash, ona köpek dediğini duyarsa seni ısırabilir."

"Viran'a kesinlikle güvenmiyorum," dedim.

"Biz sana bayılıyorduk sanki," diye karşılık verdi Viran, küçümseyen bir gülümsemeyle.

Ona şüpheyle baktım. "Sen hani çocuklardan nefret ediyordun? Şimdi ne bu çocuk bakmayı kabul etmeler falan?"

Yavaşça bana doğru eğildiğinde gözlerinin resmen buz kestiğini gördüm. "Seni rahatsız etmek hoşuma gidiyor, Alatav."

Öne bir adım attığımda aramızdaki mesafe neredeyse buhar oldu. "O çocuğa yan gözle bile baktığını duyarsam Kül Asker..."

Sözümü yarıda kesti. "Öldürür müsün yoksa beni?"

"Süründürürüm seni," dedim, keskin bir dille.

Viran başını yana eğdi. "Bak sen..." dedi. "Şimdi ilgimi çekmeye başladın. Neler yaparsın mesela?"

"Kesin kavgayı!" Bronz'un sert çıkan sesi şiddetli bir yıldırım olup aramıza düştü. İkimizin arasına set gibi dikildiğinde iri bedeniyle hem beni hem Viran'ı geri itti. "İkiniz de kendinize gelin! Her şey bitti, bir kavganız eksikti!"

Viran hiçbir şey olmamış gibi omuz silkip sandalyelere geçti. Tek bacağını öteki bacağının üstüne attığında burası kendi eviymiş gibi yayılıp oturdu. Tuttuğu kürdanı tekrar dişlerinin arasına koydu. Ardından gözlerini bana dikti ve küstahça göz kırptı.

Onun bu pervasız rahatlığı sinirlerime dokundu. Böyle bir zamanda benimle uğraşmamalıydı. Kendimi tuttum ve bakışlarımı ondan ayırıp Yağız'ın yanına geçtim.

Başak'la birlikte Zorlu'yla uğraşıyorlardı. Başak'ın sıcakkanlılığı Yağız'a da işlemiş olacak ki onu çok yabancı görmemişti. Zaten hastane ortamında her şey birbirine girmiş, bir anda hepimizin evi burası olmuştu.

Yağız'ın yüzüne eğilip ellerimi omuzlarına koydum. "Yağış..." dedim. "Benim işe gitmem gerekiyor. Gelirken sana ne getireyim?"

Parlayan gözlerle, "Annem için çiçek," dedi Yağız. "Hem de bir sürü. Uyanınca ona vereceğim!"

Göğsümün ortasına kazındı bu masum istek. Yüzüme sıcak bir tebessüm yerleştiğinde, "Tamam," dedim. "O zaman sana söz, annen için bir sürü çiçek getireceğim."

CamScanner ile tarandı

"Ne zaman gelirsin, teyze?"

"Akşama doğru." Parmağımla yanağını okşadım. "Başak ablan sana bakacak. Eğer Viran abi canını sıkarsa... Onu döv, tamam mı?"

Yağız gözlerini kocaman açtığında biraz şaşkın, biraz da heyecanlı bir ifadeyle bana baktı. "Vurabilir miyim ona?" diye sordu.

"İstediğini yapabilirsin," dedim, inatlaşan ruhumla.

Kollarını havaya kaldırdığında bakışları kendi hâlinde oturan adamı buldu. "Hücum!" diye bağırarak Viran'a doğru koştu.

Yağız, yumruklarını ardı ardına savurmaya başlamış fakat Viran, yüzünden tutarak onun kendine yaklaşmasına izin vermemişti. Yağız'ın küçük kolları boşluğa savruluyor, her yumruk havayı dövüyordu.

"Velet," dedi Viran, soğuk bir sesle. "Boşuna yumruk atıyorsun."

Başka zaman olsa ikisinin bu hâline gülecekken şimdi yalnızca buruk bir şekilde baktım. Başak'la kısa bir konuşma gerçekleştirip Yağız'ın terlediği takdirde üstünü değiştirmesini, yemeğini yedirmesini, her andan beni haberdar etmesini istemiştim.

Bronz, en sonunda yanıma gelerek, "Çıkalım," dedi. O da diğerleriyle konuşmuş, Sanaç'ı kontrol ettikten sonra yanıma gelmişti. Sanaç'ın bu süre zarfında Yağız'la hiç konuşmamış olması beni içten içe yıkıyordu.

Kapıya yöneldiğimde kalbim sıkışmış bir durumdaydı. Gözlerimde bir umutla, "Umarım biz gelene kadar Yasmin kendine gelmiş olur," dedim.

"Değerleri iyiye gidiyor," diye karşılık verdi Bronz. "Doktor, *bundan sonrası onda*, dedi."

Yürümeye devam ederken, "Sanaç'ı bu kadar kötü göreceğim aklımın ucundan geçmezdi," dedim.

"Toparlanması gerekiyor," dedi Bronz. Her ne kadar merhametsizmiş gibi görünse de aslında ne yaptığının farkındaydım. "Devam eden bir savaştayız ve her şey..." Gözlerini gözlerime dikti, nefesini ağır ağır çekti. "Yeni başlıyor, Hisar."

Haklıydı.

Her şey yeni başlıyordu.

O görkemli binanın önünde bu kez yalnız değildim.

Üstelik tarihin en ağır hakikatiyle yüz yüzeydim.

İki çağın çürümesine tanıklık etmiş, sayısız kart vârisini bağrında taşımış, kendi kanunlarıyla düzeni ayakta tutmuş fakat gerçek yüzünü

CamScanner ile tarandı

herkesten ustalıkla gizlemiş olan o bina... Arkana'nın kapısındaydım. Dışarıdan bakıldığında taş ve demirden örülmüş bir ihtişam abidesi gibi görünüyordu ancak içinde yalnızca ölümlerin olduğu bir mezar saklıydı.

İmparator ve İmparatoriçe o taş yığınının önünde karşı karşıya değil, ilk kez yan yana duruyordu.

Buraya ilk gelişimde, kimse benim İmparatoriçe olduğumu bilmiyordu. Gizlenmiş bir vâris, kart sahibi olamadığı için öldürülmek istenen bir çocuktum. Adımlarımın gölgesini bile saklamışlardı benden çünkü kart sahibi değilsen gölgen bile olamazdı. Şimdi ise kaderin zincirlerini kırdığımdan beri Büyük ve Küçük Arkana'nın lideri olarak duruyordum.

Basamakları tırmanırken Bronz'la aramızda sessiz bir mesafe vardı. KALE'yle olan savaşımızda yaralanan kart sahiplerimiz olmuştu. Önceliğimiz onlarla ilgilenmekti. Sonrasında Arkana'nın aldığı yaraları onaracak, daha da önemlisi, yaklaşan yeni fırtınaya hazırlanacaktık.

Oysa benim buraya geliş amacım Arkana'yı yok etmek içindi. Kendi ellerimle taş taş yıkmaya, toprağını küle, tarihini mezara çevirmeye yemin etmiştim. Ancak şimdi?

Şimdi ise koruyordum.

Bunu neden yapıyordum? Roza bana ne demişti?

Düzenin sonu olacaksın...

Neden düzeni ayakta tutuyordum? Kendimi rahatsız ediyordum çünkü Roza'ya ihanet ediyormuşum gibi hissediyordum. Büyük bir çıkmazın içine girmiştim.

Babam Haris Alatav, Arkana'yı ele geçiremediği için yıkmak istiyordu. Bu yüzden de beni görevlendirmişti. Roza, büyük bir ihanete uğradığı için Arkana'nın sonunu getirmek istiyordu.

Ben ise hayallerimi, geleceğimi, ailemi çaldığı için Arkana'yı yok etmek istiyordum. Peki, ya şimdi burayı neden düşmandan koruyordum? Düşmanın yok etmesine izin vermem gerekmiyor muydu?

KALE dediğimiz o karanlık askerî teşkilat, eski düzeni yeniden diriltmek istiyor, Arkana'yı kökten silip düzeni kendi sistemiyle kurmak için pusuda bekliyordu.

Çünkü Haris Alatav, ele geçiremediği her şeyi yok etmeyi seçen bir adamdı. Sahip olamadığını yakıp kül eden, kudretini kendi yıkımlarından devşiren bir cellattı. Sonsuz bir döngüye kurban gitmişti.

Ve ben, Hisar Alatav olarak onun kanından doğmuş olsam da onun yolunu miras almamıştım. Hiçbir zaman da almayacaktım. Benim

CamScanner ile tarandı

görevim, yalnızca karşı koymak değildi, tarihin en acımasız sayfasını tersine çevirmekti.

Artık buradaydım. Bu yadsınamaz bir gerçekti. Buradaydım ve yalnız değildim. Yanımda İmparator da vardı. Ona *Bronz* derlerdi.

Bu taş duvarlar, bir zaman bana mezar olacaktı belki de ama şimdi ben, o mezarı kendi ellerimle bir kaleye çevirmiştim. Korunacak, korunurken de kanla yeniden yazılacak bir kaleye.

Merdivenleri yavaş adımlarla çıktığımızda binanın girişine ulaştık. Kartlarımızı okutup içeri adım attığımız anda, binanın içini dolduran sessizlik birden üzerimize çöktü.

Koridordan geçmekte olan kart sahiplerinin bakışları önce bana çevrildi. Ardından Bronz'a baktıklarında onunla göz göze gelmenin verdiği korkuyla gözlerini hızla kaçırdılar. Kısa bir anlığına bile olsa gözlerime değen o bakışlarda, korkunun ve hayranlığın birbirine karıştığını gördüm.

Fakat daha dikkat çekici olan, Bronz'a bakanların ikinci kez bakmaya cesaret edememesiydi. Onunla yan yana girişimiz, bütün düzenin zihninde çatlak açmıştı. Çünkü yan yana olmamız, sadece yan yana yürüyüş değildi. Tarihin dengelerini de yan yana getirmişti.

Hastanede geçirdiğimiz gün boyunca Arkana'nın aldığı büyük yaralar onarılmış, çöken taşların yerine yenileri örülmüştü. Yıkılan sütunların yerinde inşaat çalışmaları hâlâ devam ediyordu. Taş tozunun ağır kokusu, kireç ve demirle karışıp ciğerimize işliyordu. Nefes alamadığımı hissettim. Toz, bütün solunum yolumu tıkamıştı. Yine de burası, ölümün kıyısından dönerek dimdik ayaktaydı.

Adımlarımız taş döşemeli koridoru boydan boya doldurdu. Asansörün önüne geldiğimizde, metal kapılar açıldı. İkimiz de geçtik, kısa sürede katlarımıza geldik.

Odaların önünden geçerken kendi kapımın önünde durmadım. Arkamdan gelen bakışın ağırlığını hissettiğimde ona doğru döndüm. Bronz'un kehribar gözleri üzerime kilitlenmişti.

"Odana geçmeyecek misin?" diye merakla sordu.

"Senin odanda vakit geçireceğim," dedim. Onun yokluğunda odasına konduğumdan bihaberdi.

Başını *hay hay*, dercesine kısa bir hareketle salladı. Bir adım geri çekilip önden yürümemi bekledi. Sessizce onun önünden geçip kapıyı araladım. Odaya girdiğimde beni siyahın hüküm sürdüğü bir atmosfer karşıladı. Duvarlardan mobilyalara, her şey karanlığın kendisinden çıkmıştı. Odanın içi sanki ışığı bile içine çekiyordu.

CamScanner ile tarandı

Koltuğa geçip, oturduğumda havadaki gerilimi bastırmaya çalışarak, "Burada seninle birlikte olmak çok garip," dedim.

Kaşını kaldırarak bana baktı. "Daha önce başkasıyla mı gelmiştin?"

Yanımda durduğunda masanın üzerindeki objelere gözleri takıldı. Yasmin, Yağız ve benim fotoğrafımızın olduğu bir çerçeve duruyordu. Renkli kalemler, ojeler, bir sürü parfümler görünce kaşları daha da havalandı. Sanırım buraya o malum olaylardan sonra ilk kez geliyordu ve böyle bir şeyle karşılaşmayı beklemiyordu.

"O anlamda mı diyorum, Bronz?" dedim. "En son birbirimizi yiyorduk!"

Bakışlarını benden çekip yüzünü geniş masaya çevirdi. Işığın gölgesinde sert çizgileri daha da belirginleşmişti. İkimizin de aklına o masadaki olayların geldiğini, gerilen vücutlarımız belli etmişti.

"O anlamda da demiyorum!" diye hayıflandım. Tek kaşımı kaldırdım. "Bugün fesat tarafından mı kalktın?"

Gözleri tekrar beni buldu. Sert, ağır ve uykusuzluğun derin gölgeleriyle çevriliydi.

"Hiçbir tarafımdan kalkmadım. Bir günden fazla uyumuyorum ve algılarım kapalı. Bugün bana yardım et ve biraz detaycı ol, Hisar. Yoksa söylediğin her şeyi başka bir şekilde algılayabilirim."

Ben koltuğa yayıldığım için karşıdaki geniş koltuğa ilerledi. Bu koltuğun varlığını kısa bir süreyle sorguladı fakat fazla düşünmeden, geçip oturdu. O koltuğu da buraya ben getirmiştim. Tek bacağını diğerinin üstüne attığı gibi tabletini eline aldı. Parmaklarıyla ekrana ritmik dokunuşlar yaparken bile göz ucuyla beni yokluyordu.

Göğüs kafesimi saran kaburgalarımın sızladığını hissettim. O, her zamanki gibi dimdik görünüyordu ama sesindeki yorgunluk, gözlerindeki kızarıklık, omuzlarına çöken ağırlık fazlasıyla gerçekti.

Oturduğum yerden kalkarak onun yanına geçtim. Koltuğun kenarına oturduğumda ona üstten bakmaya başladım. Bronz, diğer elini koltuğun kenarına bıraktığında düşme ihtimalime karşılık bunu yaptı. Aynı tavırla ben de elimi onun omzuna yerleştirdiğimde parmaklarımı vücudunda dolaştırdım.

"Çok yükleniyorsun kendine," dedim.

"Bu benim normal hayatım."

Öfkem kabardığında sabır taşımı çatlatan o kelimelerle, "Kalp krizi geçirdin!" diye yükseldim.

CamScanner ile tarandı

Gözlerini bir anlığına kapadı. Yavaşça yutkundu. Sert bir sesle, "Ses tellerin..." dedi. "Bağırma, Hisar."

"Seninle bağırmadan konuşulmuyor ki," dedim, dişlerimin arasından. Gözlerini tekrar açtığında elindeki tableti tuttum ve uzanıp masaya bıraktım. Bedenimi, onun dizlerinin üstüne bırakıp kucağına yerleştim. O da sanki bu anı bekliyormuş gibi elini yavaşça kalçama yerleştirdi. Gözlerinin derinliğinde kaybolduğum sırada usulca, "Öğle arasını bana ayırman gerekiyor," dedim.

Omuzlarının gevşediğini hissettim. "Elbette," dedi. "Başka bir plan düşünmemiştim." Kısa bir an sessizlik olduğunda çok emin olmayan bir bakış takındı. "Umarım öğle arasında beni bombalama gibi bir planın yoktur, Hisar."

"Yani..." dedim, masum görünmeye çalışarak. "Düşünmedim değil ama şu an ateşkes yapmış durumdayız. Bir süre bir şey yapmayacağım." Sözlerimle sanki onu rahatlatmaya çalışıyordum ancak ben bile ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. "Ama söz vermiyorum!" diye ekledim.

"Söz versen de inanmazdım zaten," dedi Bronz.

Ben güvenilmez bir kadındım. Bundan gocunduğum söylenemezdi.

"Beni tanıyorsun, Bronz," derken sesimde hem yorgunluk hem de inat vardı. "Ortaklık konusuna da gelirsek..." Gözlerimi gözlerine kilitledim ve söyleyeceklerimi gözlerim de doğrulasın istedim. "Bunu gerçekten istiyorum." Omuzlarımda taşıdığım yılların ağırlığıyla bakıyordum ona. "Eski Hisar'ı görmeyeceğini söyleyemem ama..."

Devam edemeden susturdu beni. "Şşt," dedi ve dudaklarının arasından çıkan o tek hece, bütün savunmamı dağıttı. Elinde görünmez zincirler vardı, ruhumun bile hareketini durduruyordu. "Kendini değiştirmeni istemiyorum senden. Bu istediğim bir şey değil."

Kalbime paslı bir hançer saplandı. Çünkü ben hep değişmek zorunda bırakılmıştım. Birilerinin istediği Hisar olmak için şekillendirilmiştim. Fakat o, tam tersini söylüyordu. İlk defa biri, değişmememi istiyordu.

"Sen yalan söyleyen dudakları öpmezsin ki," dedim, açık bir itirafla.

Gözleri, daha yoğun bir şekilde üzerime kilitlendiğinde kehribarları zehir gibi olup içime aktı. Ona baktıkça zehirlendiğimi hissettim. Aşk denen duygu, böyle mi hissettiriyordu insana? Yoksa ben mi daha önce Bronz'dan bu denli etkilenmemiştim?

"Seni öpmeyeceğimi bilsen de yalanı bırakmazsın sen, Hisar."

CamScanner ile tarandı

Doğruydu. Yalan, kanımdan süzülüp dilime işlemişti. Yılan ise boynumda her nefeste kıpırdayan görünmez bir zincirdi. Alatav olmak, doğduğun andan itibaren sırtına hem yılanı hem de yalanı yüklemekti.

Kanım zehir, gözlerim kor, dilim yılan, kalbim hardı. Ve ben, kendi varlığımı bile bazen taşıyamıyordum.

Kimsenin inanmadığı bir dünyada, karşımdaki adam benim yalanımı bile kabul ediyordu. Onun gözlerinde, bana inanmak bir tercih değil, kaderin bükülmez hükmüydü.

Dudaklarına yasaktım belki. Orada, sınır çizilmiş bir günah gibi duruyordum ama kalbine çoktan mühürlenmiştim.

İşte en çok korktuğum şey buydu. Bir insanın kalbinde yaşamak, bazen mezarında yatmaktan çok daha ağırdı.

Gözlerimi ondan kaçırmadan, "Ya ne yapacağız?" dedim.

"Olduğumuz gibi kalacağız," dedi Bronz. Sesindeki kararlılık, dağların bile yerinden oynamayacağını düşündürecek cinstendi.

Yutkundum, dudaklarım kıpırdadı. "Yani beni bir daha hiç öpmeyecek misin?"

"Her ne kadar o dudaklarından yalanlar dökülse de biz zaten yalanın içindeyiz," dedi. "Bunu anladım artık."

"O zaman beni öpeceksin, öyle mi?" diye sordum.

"Söylediklerimden sadece bunu mu çıkardın, Hisar?"

"Bu benim için önemli," dedim. Bakışları giderek ciddileştiğinde yüzümdeki ifadeyi bozdum. Alay ettiğimin farkında bile değildi. "Her şaka yaptığımda açıklama yapmak zorunda bırakma beni. Yasmin'i düşünmemek, kafayı yememek için alaya alıyorum sadece!"

Ağır ve derin gözleriyle duygularımı yoklarcasına, "Yanımda duygularını saklamak zorunda değilsin," dedi.

"Sen neden saklıyorsun o zaman?"

Soğukkanlılıkla arkasına yaslanarak, "Ben saklamıyorum," dedi. Omuzları ağır bir taht gibi geriye çökmüştü. "Arkana içinde bir lider olmamız gerekiyor. Buraya giren herkes rolünü üstlenir."

"Tahtı bana bırakacağını sanmıştım."

Hiç gözünü kırpmadan, "Ben nefes aldığım sürece..." dedi. "Hayır."

Gözlerimi kıstım ve ona meydan okurcasına baktım. "Az önce savaşmayı bırakmak istediğimi söyledim ama sen beni buna zorluyor musun ne?"

CamScanner ile tarandı

"Bunun için savaştım, yine savaşırım. Burası, sana öylece teslim edebileceğim bir yer değil," dedi Bronz. Sesi duvar gibi sertti. "Burası koca bir düzen, Hisar. Kolaylıkla almadığım hiçbir şeyi kolaylıkla bırakmam."

En başından beri bunu söylüyordu ve kararında kesindi. Onunla savaşmak istemiyordum. "Tarihte burası sadece tek bir kişi tarafından yönetildi. Ya İmparatoriçe yönetir ya da İmparator," dedim.

İfadesini hiç bozmadı. "Tarihe ayak uydurmak istediğimizi söyleyen kim?" dedi. Yüzüme doğru yaklaştı, nefesi tenime düştü. "Ben tarihi baştan yazmak istiyorum, Hisar." Elini belime koydu. Tenine sinmiş o keskin kararlılık, bakışlarının derinliğinde vurgulandı. Nefeslerimiz birbirine karıştığında, "Seninle," dedi. "Birlikte."

"Bronz..." dedim, boğazımda düğümlenen sözcüklerle. "Ben burayı yok etmek istiyorum."

O ise hiç duraksamadı. "Ben de burayı torunlarıma bırakma düşüncesinde değilim."

Hissettiğim çelişki daha da büyüdüğünde sözler ağzımdan bir hançer gibi düştü. "Yok olmasını istediğimiz bir yer için neden bu çaba?"

"Elimizde nasıl bir güç olduğunun farkında değil misin?" diye sordu. Ağır bir hakikati önüme bıraktı. Gözleri alev alevdi ancak kızgınlıktan değil, bildiği hakikati bana kabul ettirmek isteyen o keskin kararlılıktan. "Arkana bir düzene sahip. Burası yok olduktan sonra yeni bir düzen çıkmayacak mı sanıyorsun? Sana söyleyeyim, hiçbir şey değişmeyecek. Belki daha kötüsü olacak, belki geri dönüşü olmayan bir kargaşa doğacak. Ancak bundan iyisini bekleme, Hisar."

Gözlerimi kapadım. Söylediklerini kafamda tarttım. Zihnim beni terk edeli çok olmuştu. Sağlıklı düşünceler bana çok uzaktı. Fakat bildiğim gerçek hep aynıydı. "Burası herkese çok haksızlık yaptı."

"Biliyorum," dedi hızlıca. "Bunu en iyi ben biliyorum." Sesindeki sertlik yerini derin bir yorgunluğa bıraktı. Gözlerimi araladığımda onun bakışları hâlâ üzerimde, zihnimdeki kıvrımlara nüfuz etmeye çalışıyordu. Ben sustukça sabırsızlaştı, yüzüme biraz daha eğildi. "Ne düşünüyorsan söyle, Hisar. O aklının içindekileri bileyim. Korktuklarını da sakladıklarını da."

"Roza..." dedim, kanımdan süzülüp gelen yakıcı isimle. "Büyükannem beni bu düzenin sonu olmam için eğitti."

"Roza, düzenin şu anki hâlini görseydi, bunu yok etmeni değil, sahip olmanı isterdi." Sözleri içimdeki bir perdeyi yırttı. "Roza'nın yok etmek istediği, kendi kurduğu yer değildi," diye devam etti. "O, düzenin ta

CamScanner ile tarandı

kendisinden kovulmadı. Onu kovan, bir İmparator'du. Senin anlattığın da bu değil miydi?"

"Evet," dedim. Dudaklarımdan çıkan bu tek kelime hem bir kabuldü hem de daha büyük bir hesaplaşmanın kapısını aralıyordu.

"O zaman, Hisar?" dedi. "Benim de amacım dedemin ya da babamın mirasını sürdürmek değil. Öyle olsaydım, çoktan onların suretine bürünmüş başka bir İmparator'la karşılaşırdın. Ben onlardan bir fark yaratmak istiyorum, bu yüzden de bir çağ başlattım."

"*Bronz Çağı*," diyerek onun yerine vurguladım.

"Ve bunu da hakkıyla bitirmek isterim," diye devam etti konuşmasına. "Bu çağ kapanana kadar yanımda olmanı istiyorum. Çünkü yanımda görmek istediğim tek kişi sensin."

Kalbim, göğsümden taştı. Ondan beklediğim kelimeler bu değildi. Her zaman bu şekilde açık konuşan, ilk gördüğü andan itibaren *seni istiyorum*, diyen biriydi. Neden şaşırdığımı bile bilmiyordum ama benimle sadece Âşıklar Kartı'nı bulmak için ortak olmak istediğini düşünmüştüm.

Yanıldığım bir konuydu.

Dudaklarım hayretle aralandığında, "Sen..." dedim. "Her anlamda ortak olmak istiyorsun."

Başını eğdiğinde gözlerindeki yangın duruldu. "Sen ne zannetmiştin?"

"Âşıklar Kartı'nı bulmak için bir ortaklık," dedim.

"Bu kadar çabayı, sadece bir kart için vermedim." Sesindeki vurguda hem sitem hem de kırılmaz bir irade vardı. "Burayı ele geçirebileceğini biliyorum. Hatta istersen şu anda da alabilirsin. Fakat..."

"Fakat?" diye sordum.

"Buna senin kendi zihnin izin vermez," dedi. "Kendini bana teslim etsen de kendini kendine teslim etmiyorsun."

Kendimi, kendime teslim etmiyordum.

Ben bile kendime ulaşamıyordum.

Ben bile kendimi kaybediyordum.

Zihnim, tam da onun dediği gibi buna izin vermiyordu.

Yüzümdeki taş gibi ifade kırıldı. "Aklım bende değil," dedim. Sürekli bir şeyleri unutuyordum.

"Aklın sende değil," dedi. Elini kaldırdı, parmak uçları şakaklarıma dokundu. "Ama ben aklını tutarım. Orası yıkılsa da ben yeniden toparlarım. Burayı tek başına yönetebileceğin bir zihne sahip olduğunda sana bırakırım ama o zamana kadar unut, Hisar."

CamScanner ile tarandı

Gözlerimin içi yanmaya başladı. "Seni görmemişim, evet ama..." dedim açıkça, göğsümdeki çarpıntılarla. "Dinlememişim de."

Bronz'un bakışları karanlığın en derin katmanından çıkıp bana saplandı. O gözlerde sırlar ve yangınlar saklıydı. Bütün kelimeleriyle bana çarpıyordu.

"Bütün duygularımla karşındayım." Burnum burnuna değdiğinde devam ettim. "Ve sendeyim." Sıcak nefeslerimiz aramızda mekik dokudu.

"Karşımda değilsin," dedi. Şakağımdaki elini kaydırdı ve enseme doğru yerleştirip beni tamamen kendine çekti. "Yanımdasın."

"Yanındayım," dedim. Sesim yavaşça fısıltıya dönüştü. "Birlikte. Burada. Arkana'da ve her yerde."

Gözleri kararıp daha da keskinleşti. Dudaklarıma bir karış kala, "Her yerde," diye mırıldandı.

"Peki, kıyamette?" diye sordum.

Sanki zaman orada kırıldı, yavaşladı, parçalandı. O ağır nefesi alnımda, dudaklarımda hissettim. Yemin edercesine, "Kıyamette de," dedi.

Ve dudaklarımız birbirine değdi. İlk temas, buzla ateşin çarpışması gibi önce yaktı, daha sonra uyuşturdu. Onun nefesi boğazıma, benim nefesim göğsüne aktı. Elleri belime kenetlendiğinde beni kendine çekti. Bu öpücük yalnızca bir öpücük değildi.

Bir yemin, mühür, kıyametin ortasında bile birbirimizi bırakmayacağımıza dair bir sözleşmeydi.

Dudaklarımın arasına sızan her nefesi, yıllardır tutulmuş duyguların çığlığıydı. Parmaklarımı ensesinde, saçlarının arasında dolaştırdım. O ise belimden kavrayıp, beni kucağına çekerek kaldırdı. Sanki bedenim onun elinde bir emanetti, öyle sıkı tutuyordu ki bırakırsa ikimiz de uçuruma düşecektik.

Bronz'un öpüşü sertti, inatçıydı. Fakat aynı zamanda içinde parampar-ça olmuş bir kalbin yorgun titremesi vardı. Dudaklarımdan çekilmedi, yıllarca susturulmuş kelimelerimizi dudaklarımızla birbirimize aktarıyorduk.

O an, yalnızca Arkana'nın İmparatoriçe'si ve İmparator'u değildik. O an, yalnızca Hisar ve Bronz'duk. Ve yine o an, dünya yok olsa ve kıyamet üzerimize kopsa da bu öpücük bizi her zaman diri tutacaktı.

Çünkü biliyordum. Biz birbirimizi öptüğümüz sürece, savaş bile bize diz çökecekti.

Kaçınılmaz kıyameti başlatan bizim dudaklarımızdı.

CamScanner ile tarandı

Yavaşça geriye çekildiğimde onun kucağında yükseldim. Dudaklarımız ıslaktı. O ıslaklık bana yaşam vadediyordu. Bronz, mezarlıklara bile yaşam vadeden bir adamdı.

Durdum, soluklandım. Onun göğsünde, onun kalbinde, olmayı hiç hak etmediğim yerde kalakaldım. Başımı usulca yasladığımda nefes nefese bir hâlde, "Alttan alttan beni manipüle ettiğini fark etmedim sanma," dedim.

"Ben de *Hisar nasıl bu kadar uslu durdu*, diyordum," dedi. "Tam zamanında konuştun."

Başımı hafifçe kaldırıp, kulağına doğru yaklaştığımda tenine bilerek nefesimi üfledim. Huylanıyordu ve bunu yapmamdan hoşnut değildi. Ancak duruşunu bozmadı. "Benimle ortak olduğun için pişman olacaksın," diye fısıldadım. "*Beni uyarmadı*, deme, Bronz."

"Aksini hiç düşünmedim," dedi.

Sertçe hareket eden âdemelmasına dudaklarımı bastırıp geri çekildiğimde bakışlarım yüzümde takılı kalmıştı. Onun kucağından aşağı indim ve ayaklarımın üzerinde durdum. Yukarı sıyrılan eteğimi düzelttikten sonra masaya geri oturdum.

Gözlerim, masanın üzerinde duran telefona takılı kaldı. Hastaneden ne bir çağrı vardı ne de bir mesaj. Sessizliğin bu kadar ağır olabileceğini hiç düşünmemiştim. İçimdeki sıkıntı kabardıkça, derin bir of çekip başımı geriye yasladım.

Yasmin'e bir şey olacak diye ödüm kopuyordu.

Ama rahatlamaya fırsat yoktu. Zaman acımasızdı. Toplantı öncesinde Arkana'ya dair son gelişmeleri inceleyip düzenlemem gerekiyordu. Ellerim kâğıtların ve dosyaların arasında kaybolurken zihnim Yasmin'le doluydu.

Bronz da çoktan kendi işine odaklanmıştı. İkimiz de bir süre sessizce çalıştıktan sonra Bronz ayağa kalkıp eline bir kâğıt aldı, kalemlere yöneleceği sırada duraksadı. Kaşları çatıldı.

"Kalemlerime ne oldu?"

Sert bakışları, pembe tüylü kalemlerin üstünde dolaşıyordu.

"Bu can sıkıcı odada canları sıkılmış. O yüzden onları özgürlüğe kavuşturdum," dedim, tatlı olduğunu düşündüğüm bir tebessümle. "Bunlar da Yasmin'in ilk iş günü hediyesiydi."

"Peki," dedi. "Bunlar neden senin odanda değil de benim odamda?"

"Sen yokken odan yalnız kalsın istemedim, Bronz," dedim, hüzünlü bir bakışla. "Yanlış mı düşünmüşüm?"

CamScanner ile tarandı

Elinde boş kâğıtla öylece dururken, "Hisar," dedi. "Burada her şeyin bir düzeni vardı. Mesela, bir koltuk da yoktu. Bu fotoğraflar..." Çerçevelerden birini eline aldı. "Hiç yoktu."

Başımı yana eğdim. "Değişikliği fark etmene çok sevindim," dedim. Çocuk gibi ellerimi çırptım. "Ne piyanist ne İmparatoriçe, kesinlikle bir iç mimar olmalıydım!"

Öyle ifadesiz bir şekilde baktı ki sanki karşımda bir duvar vardı.

"Dikkat dağıtmaktan başka bir şey değil," dedi. "Çalışma odasında çok fazla eşya sevmem." Kalemliği eline aldı, çekmeyi açtı ve hepsini oraya döktü. "Bu kadar göz alıcı renkli şeyleri de."

Yüzümü buruşturdum. "Gerçekten çok sıkıcı birisin," dedim. "Bu odanın neden bu kadar boğucu olduğuna şaşmamak lazım!"

Çekmeceyi kapadı. "Kendi odanda istediğin değişikliği yapabilirsin," dedi. "Burası benim odam."

Şaşırmış gibi yaptım. "Ah..." dedim. "Benim hatam. Sana söylemeyi unuttum."

"Neyi?"

"Burası *artık* benim odam."

"Ne zamandan beri?"

"Doğduğum andan itibaren."

Buna fazlasıyla bozulmuştu. Yüzündeki ifade bunu açıkça sergilerken, anlık olarak duraksadı ancak hızlıca toparlandı. Onu daha fazla bozmaya gönlüm el vermedi. "Neyse ki ben, artık barış isteyen bir İmparatoriçe'yim," dedim. "Burada benimle birlikte kalabilirsin. Hem ortağımın en iyi odada kalmasını isterim."

"Çok yüce bir gönlün var, Hisar," dedi Bronz. Bir adım atarak yüzüme doğru eğildi ve başımın üstüne dudaklarını bastırdı. Tüylerim diken diken oldu. "Bugün istediğin kadar eğlen. Yarın buna müsaade etmeyeceğim."

Ona öfkeyle baktığımda kılıçlarımı kuşandığımı hissettirmeye çalıştım. Gerçek bir kavgaya niyetim yoktu ama beni her defasında bu noktaya sürüklüyordu. Yine de aramızdaki bu gerilimi seviyordum. Sıkıcı bir çift değildik.

Hayır, sil.

Ortak.

Sıradan, tekdüze bir ortak olmak istemezdim. Bizim dinamiğimiz başka türlüydü; kıvılcım dolu, çarpışmalarla beslenen, sessizlikte bile gerilim taşıyan bir ortaklık. Belki de bizi ayakta tutan, tam da buydu.

CamScanner ile tarandı

Kapının tıklatılmasıyla ikimizin de dikkati dağıldı. Toparlanıp tok çıkan bir sesle, "Gel," diye seslendim. Bronz bir adım geri çekilip bakışlarını tıpkı benim gibi kapıya çevirdi.

Gelen Verda'ydı. O da en az bizim kadar uykusuz ve yorgun görünüyordu. "Toplantı için gelmiştim," dedi Verda, resmî bir ifadeyle. "Azize olmadığı için İmparatoriçe'ye eşlik etmek isterim."

"Birazdan geçmiş oluruz," dedim ve onu içeriye buyur ettim. "Gelsene. Çok yorgun görünüyorsun. Rolünden çıkabilirsin."

Son cümlemle birlikte gergin omuzları yavaşça çöktü. "His," dedi, üzgün bir şekilde. "Yasmin'le ilgili bir gelişme var mı? Aklım günlerdir orada ama diğer kart sahiplerini de bırakamadım."

Kırgın bir gülümsemeyle, "Umudumuzu yitirmiyoruz," dedim. "Kart sahipleri nasıl?"

"Bir kişi dışında hepsi taburcu oldu," dedi Verda. "Onun da tedavisi devam ediyor. Önümüzdeki hafta çoğu Arkana'ya, görevine dönmüş olur."

"Toplantı öncesi aktarmak istediğin başka bir şey var mı?" diye sordum.

Bakışları Bronz'a kaydı. "İkinizi yan yana görmek, son yaşanılanlardan sonra güzel geldi." Kızıl saçlarını iteledi. "Biriniz ters, biriniz düz. İkisini de düz yapmak zorundasınız."

"Ne anlamda?" diye sordu Bronz.

Verda gizemli bir tonla, "Kartlarınız..." dedi. "His'in kartı her zaman ters çıkar. Yıllar önce sana baktığımda da düz çıkmıştı, Bronz. Bunların anlamını biliyorsunuz, değil mi?"

Ürperdim. Bronz ve Verda, daha önce görüşmüştü. Bunu anımsıyordum. Bronz, Verda'nın dükkânına gitmiş ve onun koruduğu İmparatoriçe Kartı'yla ilgilenmiş ve orada Verda ona tarot bakmıştı. Verda bana ne zaman tarot kartları açsa ters çıkardı. Demek ki Bronz'un kartları düz çıkıyordu.

"Ters çıkınca ne oluyor?" diye sordu Bronz, anlamsız bakışlarla. "Biz burada fal bakmıyoruz, kartların rolünü üstleniyoruz, Verda."

"His'in kartının zaten ters kısmını üstlendiğini fark etmemiş miydin?"

Oturduğum yerden ayağa kalktım. "Felaket tellallığını kesmeye ne dersin, Verda?" dedim, susmasını işaret ederek. "Korkutma onu, daha ilk dakikalardan benimle ortak olduğu için pişman etmek istemiyorum."

"Ters ve düz kart ortaklığı hiçbir zaman güzel bir sonuç vermedi, His." Endişeli görünüyordu. "Tarihte bunun çok örneği var. Babanın dosyalarına

CamScanner ile tarandı

bakarsan da görebilirsin. Kart koruyucusu olduğum zamanda da neler yaşandığını çoğu kez gördüm."

Sakinlikle gülümsedim. "Kızıl bomba," dedim. "Neden toplantı alanına geçmiyorsun ve İmparator'la İmparatoriçe'nin birazdan teşrif edeceğini söylemiyorsun?"

Başını hafifçe eğdi ve rolünü geri üstlendi. "Emredersin, İmparatoriçe," dedi.

Verda çıkana kadar yüzümdeki bütün ifadeleri gizli tuttum. Onun çıkmasıyla vücudumu kasmayı bıraktım. Bronz'un bakışları hızlıca beni bulduğunda, "Gerçekten kartının ters kısmını mı üstleniyorsun?" diye sordu.

Omuz silktim. "Ben kartımın tersini de düzünü de üstlenirim," dedim. "Sonuç olarak benim kartım."

Bronz derin düşüncelerine dalarak, "Kartların hep düz anlamlarına bakmıştım," dedi.

Onu daldığı düşüncelerden, "Toplantı vakti, İmparator," diyerek kurtardım.

Verda'nın olur olmadık yerlerde mistik anlamlarla konuşması bir türlü alışamadığım bir şeydi. Fakat yapacağını yapmış, Bronz'un zihnine şüphe tohumları düşürmüştü. Bronz bakışlarını kaldırıp kafasını salladığında ikimiz de yürümeye başladık.

Kartlar, insanların gerçekten kaderiydi.

Kimine düz ve kimine tersti.

Lakin bildiğim bir şey varsa kimse kartının ters çıkmasını istemezdi.

Çünkü ters kart, kaderin çarpık yüzüydü. Birine güç verirken diğerine azap yüklerdi. Ve ben, o azabın ete kemiğe bürünmüş hâliydim.

Toplantı salonuna vardığımızda, eskiden taşacak kadar kalabalık olan masanın etrafı şimdi göze çarpacak kadar seyrekti. Sandalyeler boştu, nefesler eksikti. Savaşın izleri yalnızca bedenlerimizde değil, bu karanlık düzenin ruhunda da oyuklar açmıştı.

Serdal'ın bakışları dimdikti, Verda'nın kızıl saçları loş ışıkta dikkat çekiyordu, Tarkan'la Barkan'ın yüzlerinde yorgun bir dirayet vardı. Ve elbette... Armen. Hepsi her zamanki gibi kusursuz, her zamanki gibi şık ama gözlerinin ardında gizlenmiş bir hesapla ayakta duruyorlardı. Onların arkasında diğer kart sahipleri de ayağa kalkmıştı. Hepsi tek bir düzenin çarpık nabzını taşıyordu.

CamScanner ile tarandı

Kapı kapandığında, sessizlik kemiklere işleyen bir soğukluk gibi üzerimize çöktü. İkimiz de büyük bir soğukkanlılıkla yürüdük. Sanki yaşam savaşı veren arkadaşım yoktu, sanki babasının elleriyle ölümün kıyısına itilmiş kişi ben değildim, sanki her gün bir mum daha eksilmiyor, ömrümün ışıkları günden güne sönmüyordu.

O an kendimi değil, yalnızca rolümü taşıdım.

Bronz orta alana çıktığında, gözlerini kart sahiplerinin üzerinde gezdirdi. Kılıç misali keskin bir tınıyla, "Katılımınız için teşekkür ederim," dedi. Oturmaları için işaret ettiğinde herkes yavaşça yerine oturdu. Kehribar gözler bana çevrildi. "Açılışı İmparatoriçe yapacak."

Elimden tutarak beni orta alana çekti. Salondakiler birçok kavgamıza, içsel çatışmamıza şahit olmuştu. Bu manzara, onlara bir hayli tersti. Keza bize de öyle.

Fakat en son Bronz bu savaşa son verdiğimizi söylemiş, onlardan İmparatoriçe için savaşmasını istemişti. Üstelik buna, kendi canını bile ortaya koymuştu.

Bakışlarımı tek tek üzerlerinde gezdirerek, "Değerli Arkana halkı..." dedim. "Son zamanlarda bazı anlaşmazlıklarımızı noktaladığımızı duyurmuştuk. Arkana, tarihte görülmemiş bir olaya adım atarak iki liderin yönetime geçiyor. Sizlerle paylaşmak isterim ki düzen artık İmparator ve İmparatoriçe'nin elinde, ortak yönetimde olacaktır."

Bronz'un yüzü karanlıkta kalsa da yanımdaki varlığı hiç gitmedi.

"Benim için savaştığınız sürece, ben de sizin için savaşacağım. Bunu bir ünvanın, bir kartın ya da bir koltuğun sözü olarak değil, bir borç olarak kabul edin," dedim yükselen sesimle. "Ben sözlerimi tutmam, yalanlar söylerim, insanları kandırırım. Ama borçlarımı mutlaka öderim. Arkana'nın da ödemesi gereken bir borç var. Son İmparatoriçe ben olabilirim fakat ilk İmparatoriçe'ye yapılan haksızlık hâlâ kapanmamış bir meseledir."

Arkana'nın Roza'ya bir borcu vardı. Onun susturulan sesi, unutturulan nefesi olacaktım. Ben kimseye söz vermiyordum, yemin etmiyordum çünkü yeminler kırılır, unutulurdu. Fakat borçlar? Borçlar gömülmezdi. Borçlar ödenene kadar peşini bırakmazdı.

"Ve bu borç ödenene kadar Arkana rahat etmeyecek. Ben de etmeyeceğim. O buradan sürüldü, ihanete uğradı. Vârisi olarak buraya ben geldim. Şimdi o borcu sizlerin kanıyla değil, düşmanlarımızın kanıyla kapatacağım." Sesim hiç olmadığı kadar kararlıydı. "Ve o borç ödenene dek, hiçbirinizin kılıcı yere düşmeyecek. Hiçbirinizin adımı geri gitmeyecek.

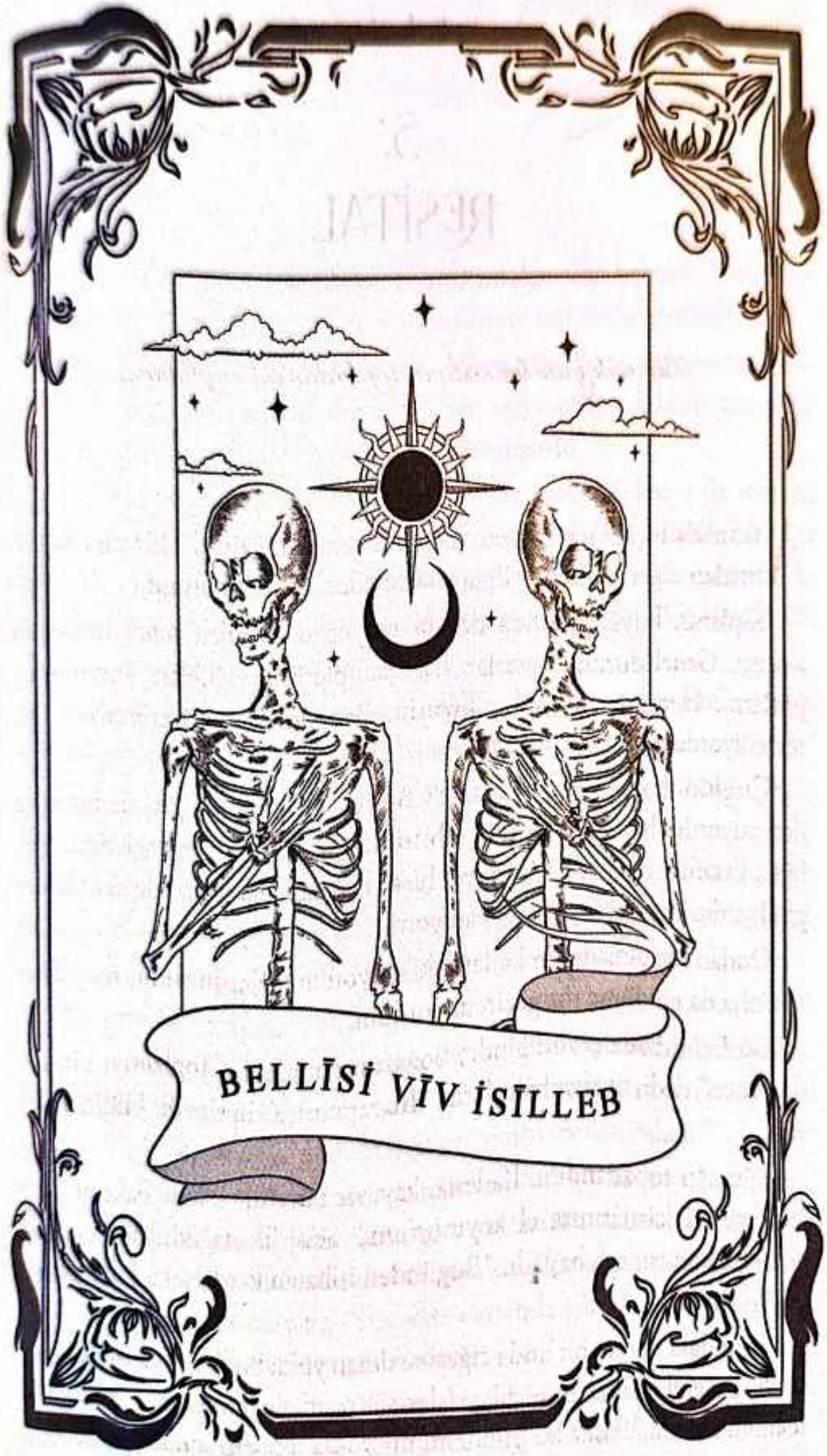
CamScanner ile tarandı

İlk İmparatoriçe bunu hak ediyor, Arkana'nın onun için savaşmasını hak ediyor." Herkes pürdikkat beni dinliyordu. Başımı kaldırdım. "Arkana yok olsa bile ilk İmparatoriçe'sini hiçbir zaman unutmayacak. Çünkü burası onun *cennetim*, dediği yerdi ve onun borcunu ödeyene kadar bu savaş bitmeyecek. Bitirmeyeceğiz, Arkana!"

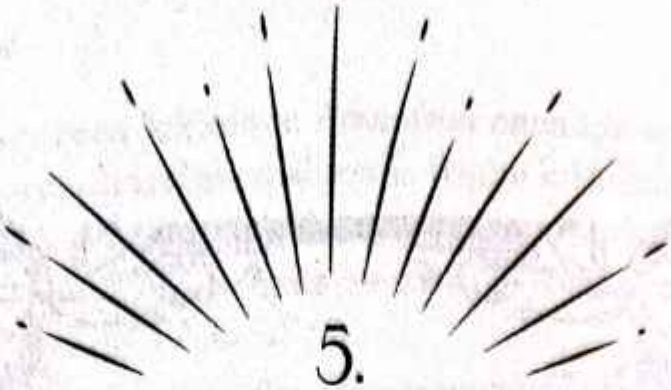
Tüm kart sahipleri ayağa kalktı. "Bitirmeyeceğiz!" diyen gür sesler duyuldu. Bronz, bana inançla baktı. Teni, tenime dokunmadı ama ruhunu, ruhumda hissettim. Hem de ta içinde.

Sevgili büyükanne...
Aşkın bir hata olduğunu öğretmiştin.
Aşkın, en yakın yerden vurduğunu söylemiştin.
İnsanın âşık olmaması gerektiğini fısıldamıştın.
Ve aşkın, aklın işi olmadığını yazmıştın kaderime.
Şimdi başladığım noktaya geri döndüm.
Önümde yine aynı yol ayrımı vardı.
Aklım mı yoksa aşkım mı?
Her seferinde ölümü seçmiştim.
Çünkü ölüm bana daha sadık gelmişti.
Bu sefer neyi seçecektim?

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

5.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Arkana'da hiçbir şey bitmez, yalnızca şekil değiştirirdi. Bir yara kapanmadan diğeri açılır, bir ihanet susmadan öteki konuşurdu.

Toplantı, büyük salonda devam ediyordu. Benden sonra Bronz söz almıştı. Genel durum, hasarlar, kart sahiplerinin sağlıkları, güvenlik raporları... Hepsini tek tek sıralıyordu. Ben dinlemekle yetinmiyor, onu seyrediyordum.

Çizgisini bozmayan bir adamdı Bronz. Ne bir adım geri ne bir adım ileri atıyordu, her daim taş gibi sabitti. Duruşu, bakışı, kelimelerinin ağırlığı... Etrafına yaydığı o hâkimiyet hissi, farkında olmadan bile herkesi dizginliyordu. Bana da aynı şeyi yapıyordu.

Ondan hiç olmadığım kadar etkileniyordum. Kapanmamış meselelerimiz olsa da gönlüme söz geçiremiyordum.

Gözlerini bana çevirdiğinde, boğazını temizledi. "Toplantıyı bitirmeden önce," dedi, uyaran bakışlarla. "İmparatoriçe'nin size bir bildirisi daha var."

Ağır ağır toparlandım. İfadesiz, kayıtsız bir yüzle salona baktım. "Oylama gecesi kartlarınıza el koymuştum." Sessizlik dağıldı, herkes kendi arasında konuşmaya başladı. "Bugünden itibaren kartlarınızı kullanmakta özgürsünüz."

Salondaki herkes bir anda ciğerine dolan yükü bırakarak derin bir nefes verdi. Saygıyla başlarını eğdiler. İşleyişin normale dönmesiyle Bronz sözü tekrar devraldı. "Başka bir gündemimiz yoksa toplantı sonlanmıştır," dedi.

Serdal öne çıkarak, "Savunma birlikleriyle ilgili konuşmak istediklerim var, İmparator," dedi.

CamScanner ile tarandı

Bronz, başını ağır ağır salladıktan sonra elini kaldırıp köşeyi işaret etti. İkisi köşeye geçip konuşmaya başladığında, kürsüden indim. Sakinlikle adımlar atarken birinin aceleyle yaklaşan adımları bu ritmi bozdu. Dikkatim istemsizce oraya çekildi. Adımlarından kim olduğunu anlamıştım ama yine de bakışlarımı kaldırdım.

Asılan Adam.

Armen Kozlov.

Onu gördüğüm an, hücrelerimde dalga dalga öfke kabardı. Sanaç'la iş birliği yapan bir adamdı o. İhanetin adımlarını taşıyordu üzerinde.

Ama yüzüm... Yüzüm buz gibiydi. Arkana'da öfkeni açığa vurmak zayıflıktı. Ve ben, zayıflığın zerresine bile izin veremezdim. İçimde yanıp kül olan her şey dışarıya yalnızca duvar gibi yansıyordu.

Onu görmezden gelerek yürümeye devam ettim. Fakat o da inadına hızlandı. Önüme geçip yolu kapadı. "İmparatoriçe," dedi. Sesinde bir saygı vardı ama bana göre bu, geç kalmış bir saygıydı. Bakışlarımı üzerine diktim. Sanki gözlerimle ipini çekmek istercesine ona baktım. "Günlerdir seni görmeyi bekliyordum," diye devam etti.

"Önemli bir durum mu mevcut?" dedim, buz kesmiş bir tonda. Onun için nefes almak bile lütufmuş gibi hissettirmek istiyordum.

Gözlerini yere indirip, daha sonra tekrar kaldırarak, "Evet," dedi. "Yaptığım çok yanlış bir şeydi."

Dudaklarımda ince, keskin bir gülümseme belirdi. "Bu konuşmayı yapmanı isteyen de Sanaç mı yoksa tamamen kendi düşüncelerin mi?" Sesimde iğneleyici bir alay vardı. "Emin olamıyorum da."

"Onunla işim tamamen bitti."

"Ne mutlu sana," deyip bir adım yaklaştım. Elimi omzuna koydum. Elimin ağırlığını değil, kelimelerimin zehrini hissetsin isteyerek kulağına eğildim. "İpini birilerinin tutmadığına sevindim, Asılan Adam."

"His..." dedi aniden ama gözlerimdeki ifadeyi görünce geri adım attı. Yutkundu. "İmparatoriçe." Kendimi geri çekmedim. Gözlerim, onun bütün perdesini kaldıracak kadar derine inmişti. "Kendimi sana affettireceğim," dedi, yemin edercesine. "Bu sefer karşında gerçek Armen Kozlov'u göreceksin. Ve ne olursa olsun pes etmeyeceğim."

Dudaklarımda tekrar bir gülümseme belirdi. Bu sefer daha keskin, daha ölümcül bir gülümseyişti. "Bol şans," dedim. "İhtiyacın olacak."

CamScanner ile tarandı

Öğle arası vakti geldiğinde, Yasmin için Sanaç'ı aramıştım. *Hiçbir gelişme yok*, demekle yetinmişti. Onunla konuşmayı bitirir bitirmez, Başak'a ulaşıp Yağız'ın sesini duymak istemiştim. Küçük ördeğimin sesi, bütün kaosun içinde bana bir parça olsun huzur getirmişti.

Neşesi yerindeydi. En son duyduğum şey Viran'ı peşinden koşturması olmuştu.

Kapım tıklatıldığında düşüncelerim dağıldı. İçeriye Bronz girdi. Omuzlarında hâlâ yorgunluğun gölgesi vardı ama bakışları, alıştığım gibi dimdikti.

"Hazırsan çıkalım mı?" dedi.

Çantamı alınca sandalyeyi geriye iteledim. Ayağa kalkarken, "Geç kalmak üzereyiz," dedim. "Arabayı son hızla kullansam ancak yetişiriz."

"Nereye gideceğiz?" diye sordu.

"Sürpriz." Dudaklarımda yarım bir gülümseme belirdi. Onun merakını diri tutmak hoşuma gidiyordu.

"Hisar," dedi, o kendine özgü uyarıcı tınısıyla. "Acele etmene gerek yok, her neresiyse bekleyebilir."

Başımı çevirdiğimde gözlerimi onunkilerde tuttum. "Burası bekleyemez." Sesim, itiraz kabul etmeyecek kadar keskindi. "O yüzden çok hızlı bir şekilde gitmeliyiz. Vaktimiz kısıtlı."

Bronz, sessizliğe bürünerek gözlerimi süzdüğünde merakının emaresi yüzünde belirdi. "Nasıl bir restorana gidiyoruz acaba?" diye kendi kendine söylendiğinde, ifademi bozmadım.

Restorana gitmiyorduk.

İştahım yoktu. Son yaşananlardan ötürü ağzıma tek bir lokma almak istemiyordum. Ki ben, yemek yemeden var olamayan biriydim. Hep açtım, hep iştahlıydım. Şimdi ise yemek en son düşündüğüm şeydi.

Bronz'un bana gün içinde zorla yedirdiği sandviçler dışında hiçbir şey yemiyordum. Onu da birkaç ısırık alıp geri bırakıyordum. Onun zorlaması olmasa hiç ağzıma koymayacaktım.

Asansöre binip otoparka indiğimizde cebimden arabamın anahtarını çıkardım. Zorlu, her zamanki gölge misali peşimize düşmüştü. "Arabayı ben kullanacağım," diye belirttim.

Bronz'un kaşları çatıldı. "Burnuma hiç iyi kokular gelmiyor."

Kendi anahtarını çıkarıp tek hamlede Zorlu'ya fırlattı. Zorlu havada kapıp sadece başını salladı.

CamScanner ile tarandı

Arabaya geçtiğimizde ortamı sessizlik sardı. Ne ben bir şey söyledim ne de o sordu. Camın dışındaki manzara akıp, giderken her ikimiz de kendi düşüncelerimize gömüldük.

Sonunda frene basıp arabayı bir hastanenin önünde durdurduğumda Bronz'un bakışları keskinleşti. Yüzündeki çizgilerde hem şüphe hem de öfke vardı.

Usulca, "Geldik," dedim.

Gözlerini benden ayırıp etrafı süzdü. "Niye buraya geldik?"

Kolumdaki saate baktım. "Bir randevumuz var," dedim. Dudaklarımdan çıkan telaşı saklayamadım. "Üstelik on dakika da geciktik."

Bronz, gözlerini gözlerime dikerek, "Ne için geldiğimizi söyleyecek misin Hisar?" dedi. Sesinde sabır yoktu, yalnızca keskin bir sorgu vardı.

"Ülkenin en iyi doktorunu buldum," dedim. "Güvenlikli bir yer. Her şeyi ayarladım. Tek yapman gereken bana ayak uydurmak."

Bronz'un bakışları kısıldı. "Hâlâ neden geldiğimizi söylemedin."

"Kalbin için," dedim, daha fazla uzatmadan. Yüzü değişti, kasıldı, kaşlarının arasındaki çizgiler derinleşti. Hoşnut olmamıştı. "Sana iyi bir doktor ayarladım," diye devam ettim. "Ülkenin hatta belki de bu bölgenin en iyi kalp doktoru."

Yüzünü sıvazladı, parmaklarını çenesine sürdü ve sonra gözlerini kaçırmadan sert bir şekilde, "Doktora gitmediğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Sitem eden bir tınıyla, "Kendine öncelik tanımadığını düşünüyorum," dedim.

"Durumumu kontrol eden bir doktorum var zaten, Hisar," dedi Bronz. Söylediği her harf bana karşı bir duvar ördü.

Başımı iki yana sallayıp, "İçim rahat etmez," dedim. Sesimin titrememesi için çabaladım. "Seni evrendeki bütün doktorlara göstermek istiyorum çünkü kalp krizi küçümsenecek bir şey değil."

"Hisar... Hisar... Hisar..."

"Bronz," dedim, inadını kırmayan o tanıdık tonla. "Bazı tetkikler yapılacak. Öykünü bildiğim kadarıyla doktora anlattım. Uzun sürmeyecek, her şey hazır ve sadece bizi bekliyorlar."

"Benim zaten bir doktorum var. İçinin rahat etmesini istiyorsan seni şimdi onunla görüştürebilirim."

"Ben senin doktorunla görüşmek isteseydim, onunla görüşürdüm zaten!" diye yükseldim. "Kimlikse endişen, ben her şeyi düşündüm.

CamScanner ile tarandı

Gerçekten. Sadece bana güven." Bana bakmasıyla tekrar konuştum. "Tamam, güvenme ama birkaç saatliğine güveniyormuş gibi yapamaz mısın?"

Arabanın kapısını açtı. "Yalnızca on beş dakika."

"On beş dakikada muayene nasıl yapılsın?"

"Konuştukça süren azalıyor."

Arabadan indiğimizde, Bronz'un yüzünde alıştığım o taş kesilmiş ifade vardı. Bana adım adım eşlik ediyordu ama her adımı zorla attığını belli ediyordu.

Giriş işlemleri çoktan yapılmıştı. Benim hazırladığım her şey dakik bir planın ürünüydü. Ne kadar direnirse direnşin, artık geri dönüş yoktu.

Bir sürü muayene, ölçülen tansiyon, alınan kan örnekleri, kalbine bağlanan kablolar... Bronz hiçbirine ses etmedi ama bakışlarından, her saniyeyi içinden sayarak bana sabrını ödünç verdiğini biliyordum. Onun sabrı, bir kum saatini andırırken tanecikler hızla akıyordu.

Ve sonunda, en çok beklediğim an gelmişti. Doktor, elindeki dosyayla içeri girdiğinde oturduğum yerde doğruldum. Doktorun yüzündeki ciddiyet, Bronz'un bakışlarını bana çevirmesine sebep oldu.

"Başlayabiliriz," dedi doktor.

Bronz ise hâlâ yalnızca on beş dakikasını verdiği bir oyundaymış gibi sessizdi. Fakat on beş dakika geçeli çok olmuştu.

"Sizi dinliyoruz," dedi Bronz, İngiliz aksanıyla. Bu adamın kaç aksanı vardı ve her şeyi nasıl bu kadar iyi konuşabiliyordu?

"Eşiniz bir hayli endişelenmiş," dedi doktor.

Bronz, doğru duyduğunu anlamak istercesine, "Eşim?" dedi. Elimi, onun eline koyup parmaklarımızı birbirine kenetledim. Bakışları beni bulduğunda, dudakları güçlükle kıpırdadı. "Eşim biraz öyledir," diye ekledi. "Kendi doktorum mevcut ama başka doktora da gidelim diye tutturdu."

Ona hülyalı bir şekilde bakarken yanağına kısa bir öpücük kondurdum. İşte onun bütün ayarlarını bozan şey bu kısa temastı. "Sadece iyi olmanı istiyorum, sevgili *eşim*," dedim.

Bronz, elini gömleğinin yakasına götürdü ve onu boğuyormuş gibi hafifçe çekti. Hem dokunuşum hem de kelimelerim onu bir hayli dumura uğratmıştı. Fakat bozuntuya vermeme konusunda üstüne yoktu.

"Doktor da zaten iyi olduğumu söyleyecektir," dedi, kalın çıkan sesiyle.

"Aslında..." Doktor, gözlüğünü hafifçe yukarı itip cümlesine ağır bir tonla devam etti. "Kalbinizin dinlenmesi gereken yerde çok fazla yüklenmişsiniz. Üstelik yüklenmeye de devam ediyorsunuz." Doktor büyük bir

CamScanner ile tarandı

ciddiyetle bakışlarını bana çevirdi. "His Hanım, bazı durumlarda hasta yakınlarından yardım alıyoruz. Sonuçlarımıza göre bize yardımcı olacak kişi de sizsiniz."

Bütün dikkatimi doktora verdim. "Sizi dinliyorum."

"Eşinizin ciddi bir sağlık sorunu var. Eminim daha önce farklı doktorlardan da defalarca kez duydunuz ama bir kez daha altını çizmem gerek. Hastanın kalbi doğuştan ters. Tıpta on binde bir görülen bir durum. Ters organlı doğan insanlarda kalp krizi riski her zaman çok daha yüksek olur."

Bronz rahatsız olmuş bir şekilde, "Bunlar benim çocukluğumdan beri duyduğum şeyler," dedi. Onun için tekrar olan bir konuşma olsa da benim için değildi.

"Duyduğunuz şeyler olabilir ama riski ne kadar düşürdüğünüz de önemli. Elimdeki değerlere bakıyorum ve yorgun bir kalp, ters organ, kalp spazmı..." diye sürdürdü doktor. "Kalp krizi geçirmenize şaşmamak lazım. Hatta bu kadar süre bu tempoda dayanabilmiş olması bir mucize gibi."

Dayanabilmiş olmasına doktor *mucize*, diyordu.

Bronz'un parmaklarını daha çok sıktım ve neredeyse kıracak noktaya getirdim. "Bundan sonrası için ne yapmalıyız?"

Doktor, dosyaları önüne çekip, "Size detaylıca anlatacağım," dedi. "Ancak önce şunu bilmelisiniz ki eşinizin hayatını bundan sonra alışkanlıkları, çevresi ve özellikle de sizin desteğiniz belirleyecek."

Keskin bir şekilde baktım. "Ne gerekiyorsa yapacağım."

Gözlerim Bronz'a kaydı. O, dudaklarını sıkmış bir şekilde bakışlarını benden kaçırıyordu. Ben ise onun kaçtığı yerde, bütün yükleri göğsümde taşımaya hazırdım. Çünkü bunu hak ediyordu. Bunu ona bir noktada borçluydum.

"Öncelikle stres," dedi. "Vücudunuzu, özellikle de kalbi, gizli bir silah gibi yavaşça tüketir. Onun öfkelenmemesi, ani gerginliklerden uzak durması şart. Çalışma saatleri kısalmalı, gece uykusu düzenli olmalı. Uykusuzluk kalp spazmını tetikler." Bronz itiraz edecek gibi nefes aldı ama doktor sustururcasına elini kaldırdı. "Bu bir tercih değil, zorunluluk. Aksi hâlde kalp kası yorgun düşer ve her an kriz kapıda olur. Geri dönüşü de olmaz."

Bronz'da bunların hepsi vardı. Geceleri çok geç saatlerde uyur, sabah erkenden kalkar, işinin başına geçerdi. Stres zaten hayatının olmazsa olmaziydı. Onu tanıyordum; öfke, onun damarlarında akan kan gibiydi.

"Peki, ya ilaç?" diye sordum.

"Kalbi destekleyici ilaçlar verilecek." Belki Bronz için pranga olacaktı fakat benim gözümde riskten bir kurtuluştu. "Ama asıl mesele yaşam

CamScanner ile tarandı

tarzı." Bakışları Bronz'da sabit kaldı. "Sizinle ayrıca telefonda ya da müsait olduğunuz bir günde görüşsek daha iyi olur, His Hanım. Eşiniz dinleyecek gibi değil."

"Ben iyiyim," dedi Bronz. "Eşimin ayrıca endişelenmesini istemem."

Doktor başını salladı. "İşte en tehlikeli şey de budur," dedi. "Hastalar genellikle *iyiyim*, diyerek geçiştirir ama onun neye mal olduğunu bilmezler. Biz önceden önlem almak için buradayız."

Ayağa kalktığımda, "Siz bana bırakın," dedim. Bronz'un elini bırakmadım ve o da benimle birlikte ayağa kalktı. "Eşim beni hiçbir zaman kırmaz." Kısa süre içinde odadan çıktık ve arabaya geçtik.

Arabanın camına yansıyan suretimi izledim. Solgun ve gergindim, dudaklarım çatlaktı. İçimdeki tüm ağırlık, sanki doktorun odasından çıkarken yeniden sırtıma yüklenmişti. Hiçbirini atamıyordum.

Direksiyonun başına geçen Bronz, yan gözle bana baktı. "Ne bu suratının hâli?" dedi. "Doktorla da görüştük. İstediğin bu değil miydi?"

"Doktorla konuşmanın beni rahatlatması gerekiyordu," dedim, çatallanan sesimle. "Ama daha kötü hissettirdi!" Kendimi kötü hissediyordum çünkü Bronz'un durumu sandığımdan kötüydü. Bu gerçek, bana tokat gibi çarpmıştı. Onu her an kaybedebilirdim. Kalbi çok yorgundu, çok.

Bronz arabayı çalıştırıp yola koyulmamızı sağladı. "Ne duymayı bekliyordun ki Hisar?" diye sordu.

Yutkundum. Kafamda tarttıklarımla, "Bronz..." dedim. "Sigarayı, alkolü bırakmalısın, düzenli bir spor hayatına geçmelisin. Ve incelikle hazırlanmış bir beslenme düzeni... Her şeyine çok dikkat etmeliyiz."

Gözleri yola kilitliydi ama parmakları direksiyonu daha sert kavradı. Çenesindeki çizgiler, kalbinden çok inadının ne kadar yorulduğunu gösteriyordu. "Sonra ne olacak?" dedi.

"Kalbin yaşayacak."

Bakışlarını yoldan ayırmadan, "Kalbim şu an ölmedi, Hisar," dedi. Sesinde alışılmış bir soğukkanlılık vardı ama altında ince bir inat da gizleniyordu. "Yıllardır aynı şekilde yaşıyorum. Bunları değiştirince de etki eden bir şey olmayacak."

Sabırsız çıkan bir tınıyla, "Doktorun dediklerini dinlemedin mi?" dedim.

"İnan, yıllardır dinliyorum," dedi ve boğazından sert bir nefes çıkardı. "Ama bu kadar."

CamScanner ile tarandı

Üstünlüğü elimde tuttuğumu hissettirerek, "Ortak olduğumuza göre hayatında bazı kararlar verebilirim," dedim.

Kaşları hayretle havalandı. "Böyle bir anlaşmamız mı vardı?"

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, "Yazılı olmayan bir kural," dedim. "İmparatoriçe, İmparator'un hayatında bazı kararlar verebilir. Ancak İmparator kesinlikle ve kesinlikle İmparatoriçe'nin hayatına karışamaz."

Eminim bana gülen bir adam olsaydı şu an kahkaha atardı ancak o, yorgun ifadesiyle bana baktı. "Eşitlik bunun neresinde?" diye sordu.

"Kalbin hasarlı olmasaydı eşit olabilirdik," dedim, acımasız bir şekilde. "Ne yazık ki bu durumda senden bir adım öndeyim."

Gözlerinde ince bir iğneleme belirdi. "Kırıcı olmaya başlıyorsun." Ciddi değildi, sadece benim ciddi ortamlarda olduğum alaycılığı bana geri sunuyordu.

"Sadece seni düşünüyorum, benimle dalga geçme!"

"Daha çok bir şeyleri telafi etmeye çalışıyor gibisin."

Başarılı olduğum söylenemezdi.

Hiçbir şeyi elime yüzüme bulaştırmak istemiyordum ama yine de bunu yapıyordum. Bakışlarımı yolun karanlık çizgilerine diktim. "Öyleyse bile bunu neden yüzüme vuruyorsun, Bronz?" dedim.

"Çünkü başarılı değilsin," dedi. Sözleri acımasız bir kılıç darbesi olup üzerime indi, beni tekrar tekrar vurdu. "Telafi etmeye çalışmak sende panik atağa neden oldu. Her şeyi, kıyametten önce son çıkışmış gibi görüyorsun."

Hakikatin sancısıyla, "Kıyametten önce son çıkıştayız çünkü!" diye bağırdım. "Kendi sağlığın konusunda nasıl bu kadar vurdumduymaz olabilirsin ya?"

Bronz, çevik bir direksiyon hareketiyle arabayı aniden kenara çekti. Tekerleklerin asfalta sürtünmesiyle keskin bir ses çıktı. Motor sustu. Sessizlik çökünce sadece kalbimin düzensiz atışlarını duydum.

Elini yanağıma yasladı. Avuç içi, buz tutmuş ruhumun üstünde yakıcı bir sıcaklıktı. "Sakin ol biraz," dedi, alçak bir sesle. "Sakin ol, Hisar. Bağırma ki ses tellerine zarar gelmesin."

"Bağırtma o zaman sen de!" dedim, yükselen göğüs kafesimle. "Kalbinin sadece hasarlı olduğunu düşünmüştüm. Resmen yoğun hasarlı çıktın!"

Gözlerimi kapadım. Kıyametin tam ortasında, tek sığınağım onun avuçlarıydı. Sıcak avuçlarının yanağımdaki tadını çıkarttım.

Beni sakinleştirmek istercesine, "Öncelikle şu konuda anlaşalım," dedi. "Kalbimi geri plana attığım yok. Sağlığıma da dikkat ederim. Ancak

CamScanner ile tarandı

doğuştan gelen bir hastalığı engelleyemezsin, sadece dikkat edersin. Yıllardır ben de doktor eşliğinde bunu yapıyorum."

Gözlerimi araladığımda, "Devia Hanım artık evde çalışmıyor mu?" diye sordum. Sesim sakin görünse de bütün endişelerim damla damla sızıyordu. "Eğer yakın zamanda Türkiye'ye gitmeyeceksek onun buraya gelmesini istiyorum."

Elini yanağımdan çekti ve direksiyonu kavradı. Bilerek konuyu farklı bir yere çekerek, "Devia Hanım'ın yemeklerini mi özledin?" dedi.

"Konu sensin, Bronz. Konuyu bana çevirip durma!" Kaşlarım çatıldı. "Devia Hanım'ın akşama burada olmasını istiyorum. Sen nasıl benim aklımı tutacaksan ben de senin kalbini tutacağım. Belli ki sen beceremiyorsun!"

Dudaklarının kenarı gerildi. Bir of çekercesine başını iki yana salladı. "Ah, başımın belası, ah..." Direksiyonu kavradığında arabayı yeniden çalıştırdı ve çevik bir hamleyle yola girdi.

Dişlerimin arasından sızan bir sabırsızlıkla, "Söylenme, Bronz, söylenme," dedim. "Nasıl bunca zaman bir şey demeden durdun ya? Olan biten her şeyi etrafında kim biliyor?"

"Zorlu biliyor."

"Senin için çok endişelenmiş görünüyor gerçekten," dedim, iğnelemeyi eksik etmeden.

"Zorlu duygularını dışarıya yansıtmaz," dedi Bronz.

Gözlerimi devirmeden edemedim. Kinayeli bir tonla, "Hiç anlamamıştım," dedim. "Doktora ilaç kullandığını söyledin, hani nerede? Ben niye seni hiç içerken görmedim?"

"Bundan sonra içerken gösteririm." Sesindeki kayıtsızlık, bir kabullenişten çok, beni susturmaya yönelikti. Bronz'un inatla savunduğu kalın zırhında ilk kez bir çatlak gördüm.

İkimiz de birbirimize karşı bütün direnç zincirlerimizi kıracaktık.

Kırmak zorundaydık.

Öğle arasını hastanede geçirdikten sonra Arkana'ya döndüğümde, Bronz'u yalnız bırakıp kendi odama çekilmiş ve dosyaların içine gömülmüştüm. Masanın üzeri, kâğıtlar ve raporlarla dağınık bir savaş alanını andırıyordu.

CamScanner ile tarandı

Tam o sırada kapım tıklatıldı. Önümdeki tabletten gündemime baktım. Tarkan benimle görüşmek istediğini bildirmiş, onu not almıştım. "Gel," dedim.

Kapıyı açıp içeri adım attığında yüzünde ölçülü bir ciddiyet vardı. "Seninle konuşmak isteyen biri var," dedi.

Kalemimi masaya bırakıp oturduğum yerden doğruldum. "Kim?" diye sordum.

"Barkan," dedi. Ardından bir adım geri çekilip kapıyı araladı.

Bunu beklemediğim için kaşlarımı çattım. Göğsümde eski bir yara yeniden zonkladı. Barkan odaya ayak bastığında yüzümdeki ifadeyi değiştirmek zorunda kaldım. Yıllarımızı beraber geçirmiştik, çok şey yaşamış ve görmüştük. Son zamanlarda aramızdaki bağ incecik bir ip gibi gerilmiş, neredeyse kopma noktasına gelmişti.

Ayağa kalkıp, masadan uzaklaşarak, "Aslında çok vaktim yok," dedim. Sesim mesafeli, belli belirsiz bir sabırsızlık taşıyordu. Karşısına geçip dikildiğimde aramızdaki gerilim arttı.

Tarkan araya girip, "Sizi yalnız bırakayım," dedi. "Benim düğün işlerine bakmam gerekiyor."

Kaşlarım çatıldı. Tarkan'a bakarak, "Düğün mü?" diye sordum.

"Evleniyorum ya, His," dedi Tarkan.

Bir anlığına bakışlarım boşluğa kaydı. Doğruydu. Aklımdan tamamen çıkmıştı. Nişanlıydı ve düğün vakti gelmişti. "Kusura bakma," dedim, hüzünlü bir içtenlikle. "Gerçekten aklımdan çıkmış. Yardım etmemiz gereken bir şey var mı?"

"Olursa söylerim, Lokum." Göz kırptı. Ancak bir anda ciddileşti, omuzlarını gerip başını hafifçe eğdi. "Pardon. İmparatoriçe." Başka bir şey demeden odadan çıktı ve bizi yalnız bıraktı.

Bakışlarımı Barkan'a çevirdim. Soğuk bir dinginlikle, "Seni dinliyorum," dedim.

Yüzüme baktı. Uzun uzun inceledi. "Yasmin nasıl?"

Gözlerim kısıldı. "Bunu Tarkan'a da sorarak öğrenebilirsin."

"Ben sana sormak istiyorum."

Soğuk bir tebessüm dudaklarıma yayıldı. "Arkadaşımız olarak kalmaya devam etseydin, bilirdin."

"Artık beni kovamayacağın bir noktadayım," dedi Barkan, kendinden emin bir tavırla.

CamScanner ile tarandı

"Önemli olan hangi noktada olduğun değil, Barkan," dedim sertçe. "O noktaya nasıl çıktığındı. Sen bana ihanet ettin. Kardeşine de Yasmin'e de."

Gözlerinde bir öfke belirdiğinde dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İhanet? Ben seni duygularından arınmış biri sanıyordum, His. Eğer gerçekten öyle olsaydın, benim duygularıma bu denli kör olamazdın."

"Seni arkadaş olarak çok sevdim, Barkan," dedim, kesin bir dille. "Ama sadece bu."

Bakışlarını bana kilitleyerek, "Şimdi düşmanız," dedi.

"Aslında..." dedim, başımı biraz yana eğerek. "Hiçbir şey değiliz. O kadar yokuz birbirimizde."

"His," dedi Barkan fakat kelimeleri havada asılı kaldı çünkü açılan kapının ani gürültüsü odaya doldu.

Kapı savrularak açıldığında, Bronz içeri girdi. Onun öfkesini bir odaya sığdırmak mümkün değildi. Yüzündeki çizgiler sertleşmişti, bakışları karanlığın içinden doğan bir fırtınayı andırıyordu. Gözlerim istemsizce önce ona, daha sonra arkasından giren Serdal'a kaydı. Bütün dikkatim paramparça olmuştu.

Onların hiddetli varlığını dengelemek istercesine, "Beyler..." dedim. Sesimdeki soğukluğu saklamadım. "Önemli bir şey mi var?"

Serdal, kapıyı açık tuttu. "Acil durum mevcut, İmparatoriçe."

Bakışlarım Barkan'a döndü. "Diyeceklerim bitti," dedim. "Çıkabilirsin."

Barkan, Bronz'un yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini anlamış olmalıydı ki tek kelime etmeden başını salladı ve sakin adımlarla dışarı çıktı.

Pencereye doğru ilerleyen Bronz, yumruklarını mermer pervaza indirdi. Taşla birleşen etinin sesi odayı doldurdu. Arkasında duran Serdal'a döndüğümde kaşlarım çatıktı. "Niye sinirli bu?" derken çıkan sesim hem meraklı hem de huzursuzdu.

"Sesleri duymadın mı?" dedi Serdal.

"Hayır," dedim. "Bir şey mi oldu?"

"Bir haber aldıktan sonra odasını biraz dağıttı," diye yanıtladı Serdal.

Kaşlarım daha da çatıldı. "Ne oldu ki bir anda?"

"Onu kendisi anlatacak."

Bakışlarım Bronz'a döndü. O hâlâ pencerenin önünde, arkasını bize dönmüş duruyordu. Omuzları gergindi. Yumruğu hâlâ mermerin üzerindeydi ve parmak boğumları bembeyaz kesilmişti.

Yanına gidip, "İmparator," dedim.

"Düşünüyorum," dedi Bronz, buz gibi bir sesle.

CamScanner ile tarandı

Temkinli ama sabırsız bir tınıyla, "Neyi düşünüyorsun?" dedim.

Yavaşça bize doğru döndü. O kehribar gözlerinde harlanmış bir yangın gördüm.

"Önce babanı mı..." dedi ağır ağır. "Yoksa Atlas'ı mı öldürsem?"

Duraksadım ve söylediklerini tarttım. Demek ki ikisiyle ilgili bir şey olmuştu, hem de çok büyük bir şey. Emredercesine, "Anlatın," dedim. "Hemen."

Serdal, öne çıkıp bombayı ortaya attı. "Haris Alatav ve Atlas Vladislav ortak olmuş."

Odanın içinde ölüm sessizliği oluştu. Kanım dondu. Onlar ortak olduysa bu yalnızca bir iş birliği değil, bir çöküş alametiydi. Çünkü biliyordum, iki cellat ancak güçsüzleşmeye başladıklarında birbirine yaslanırdı.

Histerik bir gülüş yayıldı dudaklarımdan. "Buna mı sinirlendin?" dedim, gözlerimi Bronz'a dikerek.

Gülmemden hoşnut olmadığını belli eden bakışlarla, "Hisar..." dedi.

"Ne, Hisar?" dedim, ters bir şekilde. "Babamla Atlas zaten bir anlaşmanın içindeydi. Yıllar önce ben, Atlas'la evlenecektim. Yani bu bana sürpriz olmadı."

Bronz'un çenesi kasıldı. Elleri tekrar yumruk oldu.

"Yanlış anlamazsan İmparatoriçe..." dedi Serdal, kollarını göğsünde birleştirerek. "Bu rahatlık nereden geliyor peki?"

Başımı dik tuttum. "Babamın kızı olmaktan," dedim, keskin bir ifadeyle.

Çünkü benim damarlarımda onun zehri akıyordu. Onun oyunlarını en az onun kadar iyi bilirdim.

Bazen düşündüğümde, en büyük zaafım da en güçlü zırhım da buydu. Kanımı inkâr edemezdim. Ama o kan, bana hem ihaneti hem hayatta kalmayı öğretmişti.

"Bir eğreti geldi ama gerçek bu. Ben babamın kızıyım," dedim açıkça. "Ve bu, değiştiremeyeceğim tek gerçek."

Bronz öfkeyle, "Babanın kızı falan değilsin," dedi.

Bakışlarımı onunkilere sabitleyerek, "Öyleyim, Bronz," dedim. "Ama bunu, ona karşı kullanacağımdan hiç şüpheniz olmasın. Oyunu kuran o olabilir ama bitiren ben olacağım."

Serdal uyarıcı bakışlarla, "Sağlam bir ittifak kurmaya hazırlanıyorlar," dedi. "Sadece ikisi olmayacak, eminim birçok kişiyi de kendi taraflarına çekecekler. Buna hazırlıklı olmalıyız."

CamScanner ile tarandı

Atlas ve babamın yan yana gelişi zaten başlı başına bir tehditken onların yanına başka isimlerin de toplanacağı ihtimali içimde buz gibi bir ürperti bıraktı. Fakat aynı anda, zihnimin bana fısıldadığı bir gerçek vardı. Onlar çoğaldıkça benim daha acımasız olmam gerekecekti.

Biliyordum. Bu savaşta kim olduğumu unutmamaya mecburdum. Babamın kızıydım, evet ama aynı zamanda, onun lanetini sırtlayıp kendi silahına çevirecek tek kişiydim.

"Atlas'ı görmem gerekiyor," dedim.

"Buna asla izin vermem," dedi Bronz. Öfkesi, bakışlarının altındaki derin kaygıyı gizleyemiyordu.

"İzin istediğim kısım neresi, Bronz?" diye yükseldim. "Onunla gerçekleştirmem gereken bir resital var."

Onun beni davet ettiği bir resital vardı. *Aklın mı Yoksa Aşkın mı Resitali*... Biri kemancı, diğeri piyanist. Tellerin çığlığıyla tuşların iniltileri birbirine karışacaktı. Belki de ilk ve son kez aynı sahnede, aynı ritimde buluşacaktık.

Bronz, net bakışlarla, "Bunu unut," dedi.

"Bu unutulacak bir şey değil," dedim. Gözlerimdeki kararlılık kılıç kadar keskindi. "Atlas, babam tarafından yıllarca kandırıldı. Onun masum olduğunu söylemiyorum ama en azından ortak olduğu adamın da kim olduğunu bilsin. Gözleriyle görsün, kulaklarıyla duysun." Hakikat bazen en çok düşmana yakışırdı. Bunu biliyordum ve Atlas'ın da bilmesi gerekiyordu.

Kesin olan hükmü dudaklarımdan döküp, "O resitalin olmasını kimse engelleyemez," dedim.

BRONZ

Derler ki kılıçla açılan yaralar kapanır fakat dost görünümlü düşmanın açtığı yaralar kabuk bile bağlamaz, kapanmayan tek yaradır.

Benim en derin yaralarım da böyle açıldı.

Atlas Vladislav... Yıllar önce omuz omuza yürüdüğüm, kardeşim bildiğim, aynı sofrada ekmeği bölüştüğüm, sırtımı korkmadan yasladığım tek dosttu.

Yıllarca benimle düşman olmak için elinden geleni yapmıştı. Onu görmezden gelmiştim fakat artık görmezden gelemeyeceğim bir noktadaydı.

CamScanner ile tarandı

İnsana yabancının ihaneti dokunmaz ama kardeşinin ihaneti öldürürdü.

Ve Haris Alatav... Kendi kızını, sırf kontrol edemediği için yok etmek isteyen bir adamdı. Kendi evladını, gözünü kırpmadan feda edecek kadar kör bir hırsın sahibiydi. Hisar'ı almak, Hisar'ı öldürmek istiyordu.

Cellat olmayı göze aldıysa onun infazını da yapacak kişi ben olacaktım.

Öfke bütün hücrelerimdeydi. Atlas'ın ihanetiyle Haris'in hırsı birleşmişti. İkisi yan yana geldiyse yalnızca güç değil, geçmişim de karşıma dikilmiş demekti.

Bana *Bronz*, derlerdi ama ben kartsız bir İmparator'dum. İki düşmana karşı değil, kendi kalbime karşı da savaş vermek zorundayım. Aklım onları öldürmemi emrediyordu ama kalbim Hisar'ın bir bedel ödemesini istemiyordu.

Ne ailemin yüklediği zincirlere boyun eğdim ne de kaderin önüme koyduğu prangaları kabul ettim.

Hisar'a bir şey olmasına izin vermeyecek, ona ne ailesinden geleni ne de kaderinden geleni yaşatacaktım. Yalnızca onu yaşatacaktım.

Düşüncelerime öyle bir dalmıştım ki kapının tıklatılışı beni derin düşüncelerimden sertçe kopardı.

Kapı aralandığında Verda içeriye girdi. Yorgundu, diğerleri gibi. Omuzlarını dik tutmaya çalışsa da üstünde ağır bir uykusuzluk vardı.

"Beni çağırmışsın, İmparator," dedi, ölçülü bir tonla.

Bakışlarımı ondan ayırmadım. "Niye çağırdığımı biliyorsundur diye düşünüyorum."

Omuzlarını silkti. "Tahminlerim var ama *biliyorum*, diyemem."

"Peki, neden geleceği biliyormuşsun gibi konuşuyorsun, Verda?" derken kaşlarım çatıldı.

Anlamayan bir tavırla başını eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"*Ters ve düz kartın sonu iyiye gitmez* minvalinde cümleler kurdun. Geleceği görmedin mi?"

Neyden bahsettiğimi anladığında kısa bir soluk alıp verdi. "Sadece bir öngörü, İmparator. Gelecek değil. Kartların dilinde gizlenen ihtimaller yalnızca..."

"Sadece bir öngörü," diye tekrarladım. "O hâlde bunlar sende kalsın."

Verda'nın omuzları gerildi. "Ben uyarmak zorundayım," dedi, giderek kısılan sesiyle.

"Hangi kısımda?" dedim, sertçe ona bakarak. "Hisar'ı rahatsız etme konusunda mı?"

CamScanner ile tarandı

"Asla bunu yapmam," diye tiz bir sesle yükseldi. "O benim arkadaşım. Hem de çocukluk arkadaşım!"

"O zaman ona göre davran."

Verda gözlerime bakarak, "İmparator," dedi. "Kartlar konusunda hepinizden daha çok şey biliyorum. Bir kart koruyucusu olarak yetiştirildim, eğitim aldım. Elbette bu şekilde davranacağım. Aksi hâlde pişman olacağımızı biliyorum."

Kaşlarımı çattım. "Neyin pişmanlığı?"

Omuzları hafifçe düştüğünde başıyla koltuğu işaret etti. "Oturabilir miyim?"

Başımı salladım.

Verda oturur oturmaz saçlarının kızıl tutamlarını arkaya itti. Cebinden kart desteleri çıkardı. Sanırım onlarsız gezmiyordu. "His'e açtığım kartlar çoğunlukla Büyük Arkana'dan çıkar," dedi. "Tesadüf değil. Onun kaderi hep büyük yüklerle konuşur." Sadece baktım. Ne saçmalayacağını merakla bekliyordum. "Yedi kart açarım," dedi Verda. "Aziz, Azize, İmparator, İmparatoriçe, Güç, Ölüm, Âşıklar." Kartları eliyle dağıttı. "Aziz, danışman. Azize, rehber. İmparator, akıl. İmparatoriçe, aşk. Güç, kontrol. Ölüm, veda. Âşıklar, ortaklıktır."

Sessizliğimi bozmadım çünkü bu kelimelerin nereye varacağını görmek istiyordum.

Kartları tekrar eline alıp karıştırdı. Sırayla açarken, "İmparator düz," dedi ve devam etti. "Azize düz. Güç düz. Âşıklar düz. Ölüm düz." Durdu. Bakışlarını bana kaldırdı. "İmparatoriçe ters. Aziz ters."

"Bunların rollerimizle uyumlu olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Sence değil mi?" dedi Verda. "Aziz, doğası gereği dine bağlı kalır, muhafazakâr bir yapısı vardır, kuralcıdır. Sence Sanaç böyle biri mi yoksa kartının tersini mi yaşıyor?"

Tereddüt etmeden, "Tersini yaşıyor," dedim.

Sanaç, İmparator'un sağ kolu olarak eksiksiz biriydi. Ancak kartına bağlı biri değildi. Fakat onun kaderine daha uyumlu bir kart çıkmıyordu çünkü o kartının ters kaderini üstlenenlerden biriydi.

Verda başını sallayıp, "His..." dedi. "Düz İmparatoriçe, doğurganlığı, bereketi, sevgiyi, şansı ve başarıyı temsil eder. Ancak tersi sevgisizlik, güvensizlik, rahim sorunları ve kapanan talihtir."

CamScanner ile tarandı

Gözlerimin önünde Hisar'ın yüzü belirdi. Onun yaralarını, güvensizliğini ve bana bahsettiği çocuk meselesini düşündüm. Her şey ters İmparatoriçe'yi işaret ediyordu.

"Hayır," dedim, kabullenmeyen bir ses tonuyla.

Verda bakışlarını kaçırmadı. Sakince, "İmparator," dedi. "Kartların aksini iddia edemezsin. His, kartının tersini yaşıyor. Onu yıllardır tanıyorum."

Dişlerimi sıktım. O kelimelerin doğruluğunu reddetmek istesem de zihnimde defalarca yankılandı.

"Peki, şeytan bunların neresinde?" dedim.

"Şeytan yasak olanı sever. Kart numarası on beştir. Bir ve beşi topladığında altıyı işaret eder. O da Âşıklar'dır." Gözlerinde karanlık bir hakikat vardı. "Âşıklar olduğu vakit ortaya çıkar ve onları yok eder."

"Verda."

Gözlerimdeki ifadeyi görerek, "Bunun da saçma olduğunu söyleme," dedi. "Kartlara boşuna numara verilmedi. Numaralar da çok şey söyler. Asılan Adam neden hep İmparatoriçe'nin etrafında sanıyorsun?"

Düşündüm.

Lider Kandemir... Hisar'ın geçmişinde olan bir iz, eski sevgilisi bile demek istediğim biriydi. O da Asılan Adam'dı.

Armen Kozlov... Son zamanlarda beni rahatsız edecek kadar yanına yaklaşan, etrafında dolanan biriydi. O da Asılan Adam'dı.

"Asılan Adam, on ikinci karttır," diye devam etti Verda. "Bir ve iki toplanırsa üç eder. Bazı kartlar birbirine zincirlenir. Âşıklar ve Şeytan... İmparatoriçe ve Asılan Adam. Aynı kader ipliğiyle bağlıdırlar."

Bütün vücudumda tarif edemediğim bir huzursuzluk kıvrandı.

"Peki, ya İmparator?" diye sordum bu kez.

Verda hiç tereddüt etmeden, "Ölüm'dür," dedi. "On üçüncü kart. Bir ve üçü toplarsan dört çıkar, bu da İmparator Kartı'dır. Ölüm'le aynı hat üzerindedir."

Bakışlarımı kısarak ona doğru eğildim. "Bunların hiçbirini Hisar'a anlatmayacaksın."

İlk kez korkusuzca gözlerimin içine baktı. "O da kartlardaki gizemin farkında," dedi. "Anlatmasam da anlayacaktır. Kartlar kaderimizdir, İmparator. Kimse kaderinin dışına çıkamaz."

CamScanner ile tarandı

Camın ardında Sanaç duruyordu. Karşısında yatan sarışın kadının bedenine bağlı kablolar, sanki onunda ruhunda bağlıydı. Yasmin'in nefesi artık kendi gücüyle değil, mekanik bir kalbin ritmiyle sürüyordu. Sanaç'ın gözleri o ritme takılı kalmıştı ama zihni oradan çok uzaktaydı.

İnandığı her şey üstüne yıkılmıştı.

Yağız...

Ona öyle bir bağlılıkla sarılmıştı ki kalbinin en derinine, bütün yaralarının üstüne sürülmüş bir merhem gibi işlemişti. Kendi çocuğu sanmıştı. Fakat şimdi... Şimdi hakikat, sertçe suratına çarpıyordu. O çocuk ona ait değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı.

O masum çocuğun yüzüne bakamıyordu. Yalnızca çocuğun değil, kendi yüzüne de... Kendinden geçmişti ama o kadından vazgeçemiyordu. Yapamıyordu.

Yasmin'in hareketsizliğiyle aynıydı aslında. O da hareketsizdi. Makineye bağlı olan Yasmin'in bedeni gibi Sanaç'ın da ruhu görünmez zincirlere bağlıydı. Zincirlerin adı hayaldi. Onun hayalleri kırılmıştı.

Sanaç, gecenin sessizliğinde bir hıçkırık duydu. O sese dikkat kesildi. Biri ağlıyordu. Ayakları onu Yasmin'in kaldığı yerin önünden kopardı. Yavaş adımlarla koridora ilerledi. Koridorun ucunda, solgun ışığın altında küçücük bir beden vardı.

Yağız... Dizlerini karnına çekmiş, titreyen omuzlarıyla duvarın dibine sinmişti. Dudaklarını kanatacak kadar dişliyordu. Ağlamamak için direndikçe gözyaşları daha da şiddetleniyor, yanaklarından ırmak gibi akıyordu. Sessiz kalmaya çalışması Sanaç'ın göğsüne ağır bir darbe indirmişti.

Olduğu yerde kalakaldı. Günlerdir o yüzü görmeye cesaret edememişti. Çünkü o küçük gözlerin masumiyetinde kendi günahını okuyordu.

Sanaç, boğazında büyüyen düğümü yutmaya çalıştı. İleri adım atmak istedi. Gidip o küçücük bedeni kollarına almak, *ben buradayım*, demek istedi ama ayakları kıpırdamadı.

Ancak dayanamadı.

Adımlarını istekli bir şekilde ona attı.

Cansız bir sesle, "Yağız..." dedi.

Yağız hızla başını kaldırdı. Gözlerinden süzülen yaşlar hâlâ tazeydi, kirpiklerine asılmıştı. Korkuyla baktığında karşısında özlediği bir yüz değil, kendisini yaralayan bir beden vardı.

CamScanner ile tarandı

O korku dolu bakış, Sanaç'ın yüreğini lime lime etti. O çocuk gözlerinde kendisine duyulan güvensizliği, kırgınlığı ve belki de hiç silinmeyecek yarayı gördü.

Yağız, kendini daha da duvara yasladı, araya görünmez bir mesafe koymak istercesine geri çekildi. "Ben seninle küsüm!" dedi, titreyen sesiyle. "Git buradan!"

Sanaç'ın dizlerinin bağı çözüldü. Eğildi, olduğu yere çöktü. Ellerini dizlerine bastırdı, gözlerini kırpmadan Yağız'a baktı.

"Yağız..." dedi yeniden. "Özür dilerim." Yağız kafasını kaldırmadı. Duvara daha da sindi. "Özür dilerim," diye tekrarladı Sanaç. "Böyle olsun istemezdim. Ben... Aptal bir adamım. Çok aptal..."

Ellerini yüzüne götürmek istedi ama yapmadı. Yapamadı. Başını eğdi. Omuzları çöktü. "Ama bilmeni isterim... Ne kadar aptal olursam olayım, seni üzmek hiç istemedim. Hiç istemedim, Yağız."

"Git," dedi Yağız, ondan uzaklaşarak.

Sanaç, dizlerinin üstünde donup kaldı. "Gidemem, oğlum. Gidemem. Nereye gideceğim?"

Yağız gözyaşlarının arasından, "Seni anneme söyleyeceğim," dedi. "Teyzeme bağırdın. Bana bağırdın."

Sanaç başını öne eğdi. "Söyle. Şikâyet et beni. Kızsın, bağırsın bana. Ben razıyım, Yağız," dedi.

"Annem seni hiç sevmeyecek."

"Onu deme işte..." Duraksadı, devamını getiremedi Sanaç.

Yağız dudaklarını büzdü, gözyaşları yanaklarına yeniden döküldü. "Ben seni çok özlemiştim ama sen beni hiç özlememişsin," dedi hıçkırıklarının arasından. Küçücük omuzları sarsılıyordu. "Keşke gelmeseydim. Annem de uyanmıyor zaten."

Yutkunamadı Sanaç. Boğazına koca bir yumru oturdu. Elini kaldırıp omzuna yerleştirdi. "Şşt," dedi. "Hiç öyle söylenir mi?"

"Ama sen bize bağırdın."

"Özür dilerim," dedi tekrardan. "Bağırmayacağım bir daha. Özür dilerim." Çaresizliği boğazını sıkıyordu. "Eşeklik ettim."

Dudaklarını büzmüştü. Gözleri buğulanmış bir hâlde, "Konuşacak mısın artık benimle?" diye sordu Yağız.

"Konuşacağım," dedi Sanaç. Boğazına kadar oturmuş bir pişmanlık vardı, bunu çocuğa hissettirmemeye çalışıyordu.

CamScanner ile tarandı

"Bir daha küsme bana, tamam mı?"

"Küsmeyeceğim," dedi Sanaç, derin bir yutkunmayla. Elini uzattı. "Atla bakalım kollarıma."

Yağız tereddüt etmedi. Küçük bedeni Sanaç'ın kucağına geçtiğinde, kollarını adamın boynuna doladı. Sanaç, kollarındaki bu küçücük varlığın başını okşarken Yasmin'in eksikliğinde neye ihtiyacı olduğunu anlamıştı.

Araba yarışlarında direksiyonu tutarken titremeyen elleri ilk kez bu denli titriyordu.

"Niye ağlıyordun?" diye sordu Sanaç. Onun saçlarını okşadı, gözlerindeki yaşı sildi, başının üstünden öptü.

"Annemi bana göstermiyorlar, Sanaç."

"Annen..." dedi Sanaç, çaresizce. "Uyuyor."

"Uyansın artık," dedi Yağız. Yüzünü Sanaç'ın omzuna yasladı. "Çok özledim ben onu."

Böyle ağlasın istemiyordu. Annesini özlediği çok belliydi. Uykusu vardı ama anne özlemi daha ağır bastığı için ağlayıp duruyordu. Aklını dağıtmak istedi Sanaç. "His seni tek bırakmazdı," dedi. "Nasıl kurtuldun onun elinden?"

Yağız, gözlerini kaçırarak burnunu çekti. "Uyuttum ben ikisini de," dedi masumiyetle. "Onlar uyuyunca kaçtım. Annemi aradım ama hiçbir yerde bulamadım."

Sanaç'ın kaşları çatıldı. "Bir daha yapma bunu," dedi. "His seni göremezse ortalığı birbirine katar. Senin için değil, herkes için tehlikeli olur."

"Tamam."

Sanaç onu kucağından indirmedi, sıkıca sardı ve koridorda ilerledi. Çocuğun küçük kalbi, göğsüne yaslandığında hızlı hızlı atıyordu. Sessizce yürüyerek odanın önüne geldi.

Kapıyı açtığında bir an duraksadı. İlk göze çarpan, yatağın üzerinde yan yana uzanmış iki bedendi.

Hisar'ın ince bedeni, Bronz'un geniş göğsüne sokulmuştu. Başını onun kalbine yaslamış, orada uyuyakalmıştı. Yüzünde derin bir yorgunluk vardı ama o yorgunluğun arasında huzuru andıran bir çizgi belirmişti.

Bronz'un kollarıysa farkında olmadan Hisar'ı sarmalamıştı. Yüzünde ilk kez böylesine derin bir uyku vardı. Hisar, başını Bronz'un göğsüne öyle bir yerleştirmişti ki kalbinin sesini dinleyerek uyumak istemişti.

CamScanner ile tarandı

Üzerlerinde hâlâ günün kıyafetleri vardı. Yağız'ı uyutmak için girdikleri yatakta, o olmadan uykuya dalmışlardı.

"Sana uyuttuğumu söylemiştim," dedi Yağız, gurur duyduğunu belli eden bir fısıltıyla.

Sanaç onları uyandırmadan kapıyı kapadı. "Yağız," dedi, sesinde günler sonra beliren sıcaklıkla. "Anneni görmek ister misin?"

Hiç düşünmeden heyecanla, "Çok!" dedi.

Sanaç'ın içini tarifsiz bir his kapladı. Belki de bu çocuk, annesine gerçekten şifa olabilirdi. Yasmin'in uyanması için ve hayata tutunması için gereken tek şey belki de Yağız'dı.

"Gel bakalım o zaman."

Yoğun bakım kapısının önünde sağlık çalışanlarını çağırdı. Yağız'ın gözlerindeki heyecana bakınca yıllardır boğazında düğümlenen kelimeler boşa çıkıyordu. Onu bir tek annesi iyileştirebilirdi, o masumiyetin Yasmin'e değmesi gerekiyordu.

Kısa süre içinde hazırlık yapıldı. Sanaç, çocuğu daha sıkı kucağına aldı. Kapının önünde durup derin bir nefes aldı. Kapı açılır açılmaz içeriye adım attılar.

Yoğun bakımın beyaz ışıkları altında, makinelerin ritmik sesleri arasında, "Anne," dedi Yağız. Gözleri anında annesini buldu. Buz gibi çarşaflara uzanmış, yüzünde hiç yaşam emaresi taşımayan Yasmin... İnce ince ritim tutan makineler, onun hâlâ burada olduğunun tek kanıtıydı. Nasıl da özlemişti annesini.

"Sanaç..." diye fısıldadı. "Anneme ne olmuş?"

Sanaç'ın dili kurudu. Yutkundu ama kelimeler boğazına saplanan dikenlerden ibaretti. "Uf olmuş."

"Çok mu uf olmuş?"

Sanaç'ın nefesi yarım kaldı. Çaresizlik, ellerini bağlayan görünmez zincirler gibi ağırlaştı. "Çok, Yağız. Çok..." dedi güçlükle.

Dudakları büzüldü, yanaklarından süzülen yaşla birlikte, "Ben öpünce geçer," dedi. Yağız, Sanaç'ın kucağında usulca annesine eğildi. Onu yanağından öptü. Teninin soğukluğunu hissetti. "Anne, ben geldim, bak. Uyan hadi. Birlikte yemek yiyelim, oyun oynayalım, bir sürü bir sürü güzel şey yapalım!"

Annesi ne yanıt verdi ne de gözlerini araladı. Yalnızca hareketsizce durdu.

CamScanner ile tarandı

Yağız, annesinin yanıt vermeyişiyle gözlerini ona çevirerek, "Sanaç..." dedi. "Annem uyanmıyor. Bir de sen uyandır."

Çocuğun gözlerindeki o yalvarış, insanın aklını değil, ruhunu dizlerinin üzerine çökertiyordu. "Annenin dinlenmesi lazım, Yağız. Onu yalnız bırakalım."

Son kez, "Anne..." dedi Yağız. "Sana bir daha hiç *Yaşmin*, demeyeceğim, yeter ki uyan!"

Yağız gözyaşlarıyla karışık öpücükler kondurdu annesinin solgun yanağına. Dudaklarının dokunduğu o buz gibi ten, bir mezar taşını öpmek kadar soğuktu. Öyle inatçı, öyle masum bir inançla tekrarladı ki sanki dudaklarının sıcaklığı annesinin damarlarına yeniden hayat akıtacaktı.

Sanaç, dudaklarını Yasmin'in alnına bastırdı. "Oğlun ve ben seni bekliyoruz, güzel sarışın," dedi. "Gözlerini aç. Bizi yarım bırakma."

İkisi de hüzün dolu bir yürekle dışarı çıktı. Sanaç, kucağında Yağız'ı taşıyarak kendisine ayrılan odaya götürdü. Oysa bu odaya hiç girmemiş, sırtı yatak görmemişti. Bir an olsun Yasmin'in kapısının önünden ayrılmamıştı.

Yağız'ı yanına yatırdı. Küçük bedenin sıcaklığı, onun donmuş kalbine işleyen tek gerçekti. "Bu ikimizin arasında bir sır olarak kalacak, tamam mı?" dedi Sanaç. "Anneni gördüğünü söylemek yok."

"Teyzem anlar ki," dedi Yağız.

"Söylemezsen anlamaz."

"Ben teyzemi kandıramam."

"Bir kerecikten bir şey olmaz," dedi Sanaç.

Yağız başını iki yana salladı. Kesin bir tonla, "Olmaz," dedi. Ardından küçük kollarını Sanaç'ın boynuna doladı, yanağına sıcacık bir öpücük kondurdu. Masum bir şekilde, "Rüyanda annemi gör," dedi. "Ben de onu göreceğim!"

Sanaç, ilk kez bir çocuğun sözüne bu kadar sığınmak istedi. İkisi de gözlerini yavaşça kapadı ve kendilerini uykunun kollarına attı.

Gecenin zifirî karanlığında uyumayan tek kişi Serdal Alpan Qarayev'di. Etrafı son kez kontrol etmek istemişti.

Koridorun sonundaki Viran'ı, koltuğa yayılmış bir hâlde uyurken buldu. Başını geriye atmıştı, yüzüne vuran loş ışık keskin hatlarını olduğundan da yorgun gösteriyordu. Ceketi yere düşmüştü.

Serdal eğilip ceketi yerden aldı, tam doğrulduğu sırada Viran'ın uyanıp ona çakı çektiğini gördü. "Sakin ol," dedi Serdal. "Benim. Uyuyakalmışsın."

CamScanner ile tarandı

Viran, ceketini elinden aldığında arkasına yaslandı ve çakıyı yerine yerleştirdi.

Adımlarını sürdürerek Hisar'ın kaldığı odaya vardı. Kapıyı hafifçe araladı. İçerideki manzara beklenmedikti. Bronz ve Hisar, birbirlerine sıkıca sarılmış, uyuyordu. Onları öyle görünce, nefesini bile tutarak kapıyı yeniden kapadı.

Sanaç'ın odasına yöneldi. Onu koridorda görememişti. Kapıyı açtığında Sanaç'ı yatakta görmeyi beklemiyordu. Yasmin'in kapısından kolay kolay ayrılmazdı. Son anda, Yağız'ın da orada olduğunu fark etti. Yağız kollarını onun boynuna dolamış, küçücük kalmıştı. İkisi de derin bir uykuya dalmıştı.

Serdal kapının eşiğinde kalıp uzun süre bakakaldı. İçeride yalnızca bir çocuk ve yaralı bir adam vardı. Birbirlerini tamamlıyor, birbirlerinin eksikliğini kapatıyorlardı.

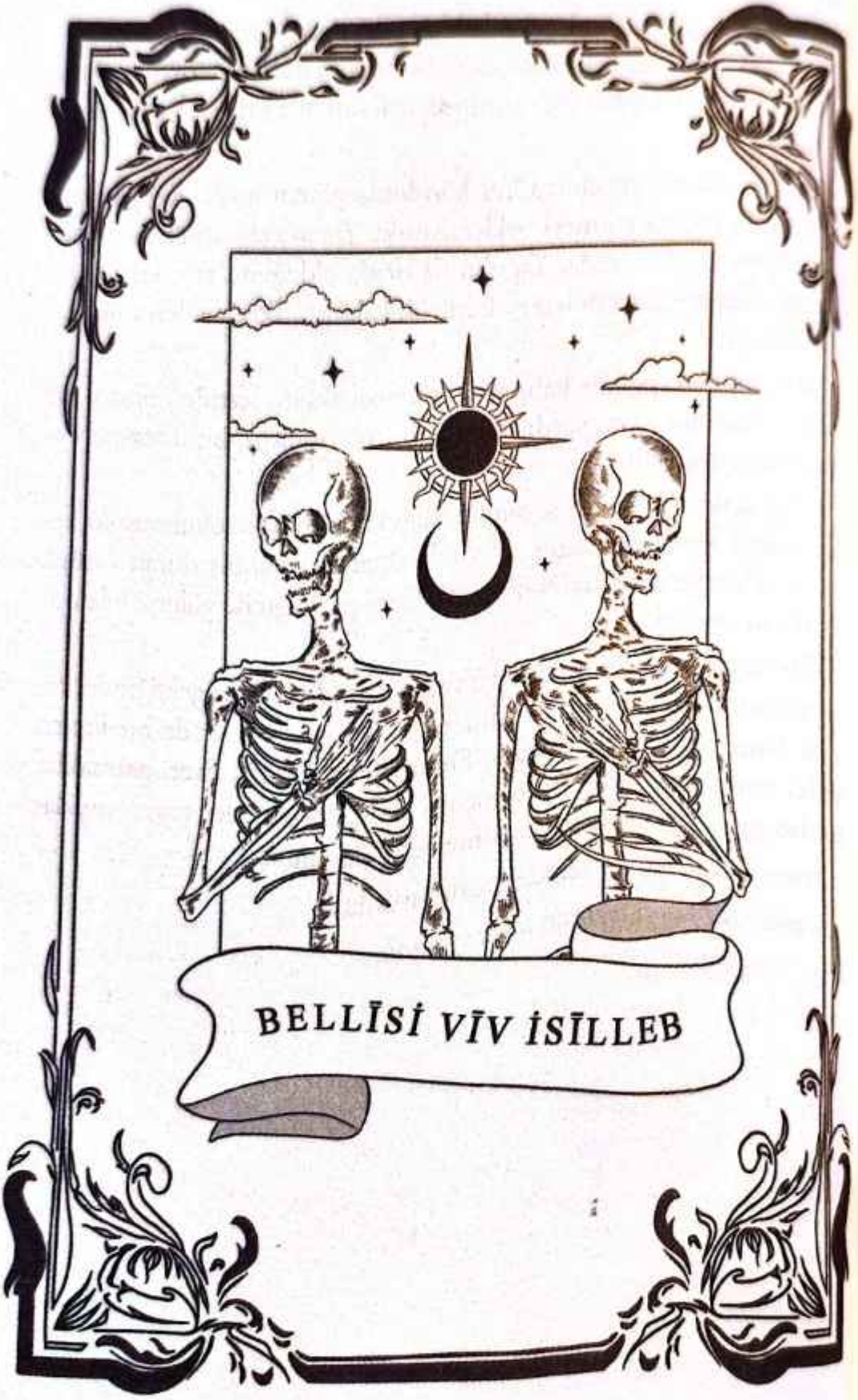
Üstleri açıktı. Uykunun savunmasızlığında birbirine sokulmuş iki bedeni seyretti Serdal. Koltuğun üzerinde özenle katlanmış duran örtüyü aldı, yavaş hareketlerle üzerlerine örttü. Geri çekildiğinde gölgesi bile onları rahatsız etmesin istedi.

Odadan çıktıktan sonra en son Yasmin'in kaldığı kısma geldiğinde, camın ardında durdu. Onun için dua etti. Tam gideceği sırada bir kıpırtı gördü. Önce gözlerine inanamadı. Sonra dikkat kesildi. Evet, parmaklar hareket etmişti. İnce, titrek bir oynayıştı bu. Çok geçmeden zayıf omuzlar kıpırdadığında kadının kendi kendine nefes aldığını fark etti.

Yasmin Yakut, hayata yeniden tutunuyordu.

Çiçekler solar, sevgi verirsen tekrar yaşardı.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

6.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

YASMİN YAKUT

Derler ki kuğular ölmeden önce en güzel şarkılarını söyler. Çünkü ölüm, onların dilinde bir ağıttan çok, göğe yazılmış bir vedadır.

Arkana'da savaşın içindeydim. Duvarların sarsıntısı, barutun keskin kokusu ve patlayan silahların sesleri birbirine karışıyor; zaman, her anını kana boyanmış bir saat gibi işliyordu. KALE'nin saldırısı yalnızca bedenlere değil, ruhlara da işleniyordu.

Kurşun, son bir dikkatle yanı başımdan geçti. Tenime dokunan o sıcak rüzgâr, ölümün ne kadar yakın olduğunu fısıldıyordu. Kalbim kaburgalarımı döverken nefesim boğazımda düğümlendi. Birkaç adım geri çekildiğimde toprağın uğultusu kulaklarımı doldurdu.

Tam o anda, arkamı döndüğümde gözlerim doldu.

Kaosun ortasından sıyrılan silüet, bana en çok görmek istemediğim yüzü getirmişti.

Mikhail.

KALE'nin celladı.

Haris Alatav'ın kanlı sağ kolu.

Namlusunu bana doğrultmuştu. O soğuk çelik, göğsümdeki kalp atışlarını sayıyordu.

CamScanner ile tarandı

"KALE'nin elinden hiçbir zaman kaçamazsın," dedi Mikhail. Namlunun soğuk ucu göğsümde yakın bir mesafede duruyordu. Nefesim daraldı ama bakışlarımı kaçırmadım.

"Artık bir kartım var," dedim. "KALE'ye bağlı bir asker değilim."

"KALE'nin sana verdiği onca şeyden sonra orayı terk edebileceğini düşünen bir kaltaksın. Teşkilat sana çok şey verdi. Hepsini söke söke geri alacak ve ihanet ettiğin için ölümle cezalandırılacaksın!"

Gözlerim kısıldı. Dudaklarımda acı bir tebessüm belirdi. Buzdan hançer olan bir sesle, "KALE bana hiçbir şey vermedi," dedim.

Mikhail'in gözlerinde kıvılcım yandı. Sorarcasına, "Annen hakkında öğrendiklerin?" dedi. "Kardeşin Yaprak ve o küçük çocuk..."

Damarlarımın arasından harlı ateş geçti. Yıllardır bastırmaya çalıştığım, üzerini toprağa gömmeye uğraştığım geçmişim, kanlı bir mezardan hortlamış gibi yüzüme çarptı. Dudaklarım titremedi, gözlerim buğulanmadı. Benim için bu mesele artık bir acı değil, bir intikam borcuydu.

"Size borcumu fazlasıyla ödedim ama artık yeter," dedim. "KALE'yle aramda hiçbir bağ kalmadı, Mikhail."

Bedenim refleksle hareket etti. Yıllarca onların işkenceleriyle, talimleriyle yoğrulmuş reflekslerimdi bunlar. Ayağım tek bir hamlede havalandığında silahını tuttuğu eli sert bir darbeyle yukarı savruldu. Metal, avuçlarından kayarak yere düştü ve taşların üstünde yankılandı.

Artık ortada yalnızca biz vardık.

Mikhail ilk hamlesini yaptığında sert bir yumrukla bileğini kavrayıp savuşturdum. Dirseğini göğsüme saplayınca nefesim kesildi fakat hızla dizimle karnına karşılık verdim. İkimizin de nefesleri birbirine karıştı.

Benimle birlikte yere düştüğünde, sürünerek uzaklaşmaya çalıştım ancak Mikhail bacaklarımdan tuttu. Yüzüne sert bir tekme attım. Mikhail geriye sendeledi. Kolayca pes etmeyecektim. Kuğular ölürken bile şarkı söylerdi.

Ayağa kalktığımda ileriye savrulan silahımın yanına koştum. Çevik bir hareketle silahlarımızı tekrar elimize aldığımızda aynı hızla ateşledik.

Zaman akmayı bıraktı. Gözlerim irileşti. Acıyı hemen hissettim. Karnımın derinliklerinden sızan ateş, bütün damarlarıma yayıldı.

Vurulmuştum.

Dizlerim istemsizce titredi, nefesim yarıda kesildi. Fakat yere düşmeme izin vermedim. Çünkü onun gözlerinde göreceğim küçümseme, kurşundan daha ağır gelirdi.

CamScanner ile tarandı

Mikhail'in dudakları alaycı bir sırıtışla kıvrıldı. "O çocuğu da... Seni de... Hisar'ı da öldüreceğiz," dedi. Kelimeleri buz gibi soğuk, kurşun kadar ağırdı. "Bundan kaçışınız yok."

Gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Mikhail, dışarıda kopan kıyametten ötürü geri adımlar attı. Bronz her ne yapıyorsa onun korkuyla geri çekilmesine neden olmuştu. Gökyüzü, kızılca kıyametti.

Aynı kızılca kıyamet bedenimde de vardı. Kanım sıcak bir sel gibi bedenimden akarken zihnimde aynı isimler yankılanıyordu.

Yağız...

Ona dokunmalarına izin veremezdim. Bedenim yansa kalbim paramparça olsa da izin vermeyecektim. O ne olursa olsun, bana emanet edilen bir çocuktu.

His...

O benim kız kardeşimdi. Onu yüzüstü bırakamazdım.

Sanaç...

Henüz ona hiçbir şey anlatamamıştım. Ölüm gözlerime çökerse onun nefretini sırtımda taşıyarak bu dünyadan gitmek istemiyordum.

Koştum. Saklandım. Yaralı bedenime rağmen oradan uzaklaştım. Tek bir hedefim vardı. Sanaç'a ulaşmak. Onu bulup kalan son nefesimle gerçeği anlatmak zorundaydım. Her şeyi bilmeliydi.

Yıllardır kalbimde gizlediğim sırlar, her geçen gün beni kemirip tüketmişti. Sevdiğim adamdan kaçmaya mecbur kalmıştım. Onu ardımda bırakmaya zorlanmıştım. Gözlerimin önünde, bana olan sevgisinin öfkeye ve nefrete dönüşmesini izlemek zorunda kalmıştım.

Ama artık susmak mümkün değildi. Ölüm yaklaşırken hakikat bir tek ona emanet edilmeliydi.

Dudaklarım kanla ıslanırken göğsümden çıkan kısık bir nefesle, "Oğlum..." dedim. Onu almaya gidecektim ama KALE'nin saldırısından ötürü Arkana'ya gelmek durumunda kalmıştım.

Ne oğlumun yanına gidebilmiş ne His'e yardımcı olabilmiş ne de Sanaç'la yüzleşebilmiştim.

Hepsinde başarısız olmuştum. Adımlarımı hızlandırmaya çalıştım, gözlerimden yaşlar akarken Sanaç'ı bulmaya odaklandım, pes etmek gibi bir lüksüm yoktu.

Acı, tüm benliğimi kavuran bir ateşe dönüştü. Dayanamadım. Çığlık attım. Çığlığım göğsümde sıkışan nefesin, ciğerlerime saplanan kurşunun ve içimdeki sonsuz korkunun yankısıydı.

CamScanner ile tarandı

Çatıya vardığımda gözlerim onları buldu. His ve Bronz yan yana duruyordu. Diğerleri yorgunluktan bitap düşüp yere serilmişti. Herkesin hâli perişandı. Adımlarım ağırdı. Bir adım, bir adım daha... Sonunda dizlerim çözüldü, bedenim yere kapaklandı.

Buraya kadardı.

Sisli gözlerimin arasından, bana doğru koşan silüetlerini seçebildim. Ölüm nefesime o kadar yaklaşmıştı ki dudaklarımdan dökülenleri durdurmaya gücüm yetmedi. Son nefesim olacağını bile bile, içimde sakladığım her şeyi dışarı bırakmak istedim.

Sanaç...

Yemin ederim, senden başka kimseyi sevmedim. Kalbime kimseyi almadım, en ufak bir his bile beslemedim. Çünkü benim kalbim, baştan sona yalnızca senindi.

Bu şekilde de gömülmek isterdim.

Gözlerimi kapadım.

Tekrar açtığımda ise onları gördüm: Annemi ve Yaprak'ı. Yan yana oturuyorlardı, üzerlerinde bembeyaz giysiler, yüzlerinde tarifsiz bir huzur vardı. Onlara koştum. Sarıldım. Özlemin ağırlığını göğsümden söküp, atarcasına hasret giderdim. Çok özlemiştim... Hem kardeşimi hem annemi.

Artık hep onlarla olacağımı sanmıştım ki işte o anda... İncecik, kırılgan bir ses kulaklarıma değdi. O ses, beni ölümün kucağından çekip alabilecek kadar güçlüydü.

Anne, diyordu. *Ne olur, uyan.*

O sesin, anneme seslendiğini düşündüm ama Yaprak da annem de bana bakıyordu. O ses... Beni çağırıyordu. Yağız'dı. Küçük ördeğim. Onun sesi göğsüme dayanan tüm ağrıyı yarıp geçti.

Sonra başka bir ses daha duydum. Ağır bir tınıyla, daha yorgun ve suçluluk hissiyatıyla dolu...

Sarışın, diyordu.

Sanaç'tı.

Bana sevgiden başka hiçbir şey vermeyen ama benim ona acıdan başka bir şey sunamadığım adam...

"Gidemem," dedim, gözyaşlarıma boğularak. "Gidemem, anne. O adamın yüzüne bakamam. Ona çok acı çektirdim. Yıllarca kandırdım. Sevgisini hiç hak etmedim. Ama nefretini hak ettim."

Annem susuyordu. Sadece Yaprak'ın elinden tuttu. Sessizliği, sözlerden daha ağırdı. "Siz de gitmeyin," diye yalvardım. "Bilmiyordum, anne.

CamScanner ile tarandı

Yemin ederim, bilmiyordum. Senin katillerinle aynı evde yıllarca yaşadığımı bilmiyordum."

Onlar ise yalnızca huzurla gülümsedi. Üzerlerindeki beyazlık ışık gibi parlıyordu. Ben sesimi yükselttikçe onlar uzaklaşıyor, ben karanlığa gömülüyordum.

Hıçkırıklarım boğazımı yakarken, "Yaprak..." dedim. "Özür dilerim, ablacığım. Sana iyi bir hayat veremedim. Sana kardeşlik edemedim. Özür dilerim."

Karanlık büyüdüğünde zihnimdeki bütün sesler sustu. Ve ben, hiç kimsenin kalmadığı, yalnızlığın bile yabancılaştığı bir boşlukta yapayalnız kaldım. Herkes benden uzaklaşmıştı.

Karanlığın içinde sürüklenirken bir ara soğuk bir taşın üzerinde uzanıyormuşum gibi hissettim, bir ara dalgaların beni dibe çektiğini. Kimi zaman da sanki göğsümün üzerinde binlerce kiloluk bir ağırlık vardı. Çığlık atmak istedim, atamadım.

Ve sonra uzaklardan bir ses daha geldi. Derin, kısık, bitap bir nefesin çağrısıydı.

Oğlun ve ben seni bekliyoruz, Yasmin, diyen Sanaç'ın sesini işittim. *Gözlerini aç. Bizi yarım bırakma.*

O an, üzerime perde misali örtülen karanlık geriye çekildi. Ufak bir ışık, incecik bir çizgi hâlinde sızarak önüme düştü. Gözlerim o ışığa kilitlendiğinde Sanaç'ın sözcükleriyle birlikte ruhuma işlenmişti.

Ben karanlığa ait değildim. Beni bekleyen bir oğlum vardı. Beni affetmese bile yanında olmamı isteyen bir adam vardı.

Adımlarımı hissettim, ışığa doğru çekildiğimi...

"Hasta kendine geliyor."

"Yasmin Hanım! Yasmin Hanım, beni duyabiliyor musunuz?"

Bu ses, bir yabancının sesiydi ama onun ardından gelenler yabancı değildi. "Yaşmin!"

"Oğlum..." dedim, kısık bir sesle. Dudaklarım kuruyup çatlamış, hareket ettikçe kan tadı boğazıma gelmişti. Gözlerim ağır ağır açıldı. Önce bulanık gölgeler gördüm sonra o gölgeler şekillendi.

Gözler camın ardında bana bakıyordu. His, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Bronz ise His'in hemen arkasındaydı. Viran, kollarını göğsünde kavuşturmuş, soğuk bir ifadeyle oradaydı. Serdal'ın yüzünde gergin bir çizgi vardı. Ve Sanaç... Sanaç kucağında Yağız'ı tutuyordu. Küçük ördeğim... Gözleri kıpkırmızıydı, ağlamaktan şişmişti.

CamScanner ile tarandı

Neden herkes oradaydı?

Ne olmuştu bana?

Bir an hafızamda kurşunun sıcaklığı, Mikhail'in o uğursuz sesi yeniden çaktı. Karnımdaki yanmayı hissettim.

Doktor önümde eğilmiş bir hâlde, "Lütfen bana bakınız," dedi. Soğuk parmakları karnımdaki pansumanı kontrol ederken sesi netleşiyordu.

Ben ise camın ardına, oğluma ve Sanaç'a bakıyordum. Çünkü bilincimin yavaş yavaş yerine gelmesiyle hatırladım. Ölüm beni alacaktı fakat onların sesi, beni geri çağırmıştı.

Ben ölmemiştim.

Ben, hayata geri dönmüştüm.

"Ailem..." dedim. Sesim, bir yabancının fısıltısı kadar kısık ve solgundu.

Doktorun gözlüğünün ardındaki bakışları soğuktu ama sözleri sert bir gerçeklik taşıyordu. "Yasmin Hanım, büyük bir ameliyat geçirdiniz. Kurşunlar organlarınıza büyük zarar vermiş."

Sözleri zihnime çarptı ama ruhuma inmedi. Çünkü tek düşündüğüm, camın ardında bana bakan küçücük gözlerdi.

"Oğlum ağlıyor. Ona bakmam lazım." Şakağımdan ince bir damla süzüldü, yastığa düştüğünde bütün yükümü de beraberinde götürsün isterdim.

Doktor, sesine yumuşaklık katmaya çalışarak, "Lütfen, sakin olunuz," dedi. "Kimsenin bir yere gittiği yok. Herkes sizin için çok endişelendi, onları tekrar endişelendirmeyin."

Ama ben biliyordum. Endişe, kâbus gibi bir şeydi. Ne kadar susturmaya çalışsan da gözlerden taşar, nefeslere sinerdi. Yağız'ın ağladığını görmek bile ciğerimi söküyordu. Onu kucağıma alamamak, ellerimi saçlarına uzatamamak, işte gerçek ölümlerden biri buydu.

Bedenim bir kez daha doktorların eline düştü. O soğuk ışıkların altında bir sürü işlemden geçirildim. Her nefesim makinelere bağlıydı, her damarım iğnelerle delinmişti. Ben sadece Yağız'ın *anne*, deyişini duymak istiyordum.

Sonunda, derin dondurucudan farksız olan odadan çıkarılıp başka bir odaya alındım. Duvarları bembeyaz, sessizliğin üzerine çöktüğü yeni bir oda... Her şey steril, her şey yine soğuktu. Sanki ölümle yaşam arasında bekleme salonuydu burası.

Zaman, işkence misali ağır ağır aktı. Yalnızca Yağız'ı düşünüyordum. Küçük adımlarının telaşını, kapının aralanışını, parmaklarının yanağımda

CamScanner ile tarandı

dolanışını... Belki hiç gelmeyecekti. Belki bana uzak tutacaklardı. Yine de bekledim.

Kapı birkaç kez açıldığında farklı doktorlar gelip benimle ilgilendi. Nabzımı kontrol ettiler, serumlarımı değiştirdiler, notlar aldılar. Benim için her biri sadece yüzleri maskeli kişilerdi, daha sonrası yine yalnızlıktı.

Saatler sonra nihayet kapı bir kez daha açıldı. Bu kez ayak sesleri farklıydı. "Hastayı lütfen yormayınız," dedi hemşire, uyarıcı bir tonla.

Kalbim, kaburgalarımı zorlayan bir çarpıntıyla hızlandı.

"Anne!" dedi Yağız, incecik sesiyle. Koşar adım yanıma geldi, gözyaşları yanaklarına iz bırakıyordu. Ellerini bana uzattı ama boyu yatağa yetişmedi. Küçük kolları çaresizce havada kaldı.

Elimi ona uzatmak isteyerek dudaklarımdan zorla çıkan bir fısıltıyla, "Bebeğim..." dedim.

Yağız, aceleyle yan taraftaki koltuğa çıktı. Minik bedenini neredeyse dengede tutamadan bana doğru eğildi, parmaklarını avucuma kenetledi. Küçük ellerinin sıcaklığı tenime işledi, damarlarımda yeniden hayat akmaya başladı.

His, gözleri dolu bir hâlde yanıma yaklaşarak, "Şükür..." dedi. Dudakları titriyordu. "Şükür, bizimlesin."

İkisi de üzerime kapandı. Yanaklarımı, alnımı, ellerimi öptüler. Özlemle, korkuyla, şefkatle... Hayatımda ilk kez bu kadar yoğun bir sevgiye aynı anda tutuluyordum.

Zorla gülümsedim, gözlerimden yaşlar süzülürken kısık sesimle, "Hey..." dedim. "Ben bu kadar sevgiye alışık değilim."

İkisi de bana sevgiyle sarılırken gözlerimden yaşlar döküldü. Her nefesim göğsümde bir bıçak gibi keskin acılar bırakıyordu ama onların sıcaklığı bu acıyı unutturuyordu. Canım yanıyordu, evet... Fakat ilk kez yanımda oldukları için bu acıya razıydım.

His, acıyla yoğrulmuş bir sesle, "Çok korkuttun beni, çiçeğim," dedi. Alnımı dudaklarıyla mühürlediğinde gözlerinden düşen yaş, yanağıma süzülen kendi yaşımın üzerine karıştı. "Seni kaybettik sandım, Yasmin."

Göz kapaklarım ağırdı ama gülümsememi gizlemedim. "Benden o kadar kolay kurtulamazsın," dedim, kısık ama inatçı bir tonda. Nefesim sancılıydı. "Seni evlendirmeden bana ölmek yok."

His, gözlerimi yakaladı. "O zaman hiç evlenmem," dedi, çocukça bir inatla. "Sen yeter ki benden gitme."

CamScanner ile tarandı

Onların yanımda oluşuyla acının gölgesi bile yok oldu. Kalbimin ipleri onların ellerindeydi. Her nefesim, onların varlığıyla yeniden yazılıyordu. Soluklarım az önceye nazaran daha sıktı.

Dudaklarımı zar zor kıpırdatarak, "Yağız buraya nasıl geldi?" diye fısıldadım.

"Bronz'la birlikte getirdik," dedi His.

Gözlerim buğulandı. "Onu almaya gidememiştim," diye mırıldandım.

Yağız, kollarını bana doğru uzatarak, "Ben seni çok bekledim, anne!" dedi. "Beni bıraktın sandım. Ben çok korktum, biliyor musun?"

O küçük kalbin çığlığı, göğsümün tam ortasına saplandı. Bütün o kurşunlardan daha ağır bir yara açtı. Gözyaşlarım aktı. "Çok mu bekledin beni?"

Yağız, büzülen dudaklarıyla başını salladı. "Çok."

"Geçti, geçti, anneciğim," dedim, nefesimin kırık dökük hâliyle. Elimi ona uzattım. "Onu yanıma yatır, His. Kokusunu çok özledim."

His, Yağız'ın küçük bedenini dikkatle kaldırdı. "Çok kımıldama tamam mı ördeğim?" dedi yumuşak bir sesle. "Annenin bedeni biraz hassas, canı acıyabilir."

"Ben hiç hareket etmem," dedi Yağız, ciddiyetle. "Anneme sarılıp dururum."

"Aferin sana," dedi His, onun saçlarını okşayarak. Yağız, başını usulca yastığıma yatırdı.

Ben ise yanağına dudaklarımı bastırdım. "Oh, şifam benim... Sarı kafam," dedim, kokusunu ciğerlerime çekerek.

Tam o anda bir ses geldi. Serdal kapının eşiğinden, "Sıra bize gelebilir mi artık?" dedi. Sese doğru döndüm. Sıcak bakışlarla karşılaştım.

His, kaşlarını kaldırıp ona baktı. "Ne o, kıskandın mı?"

Serdal hafifçe güldü. "Kıskanmak değil de yani böyle kapıda kaldık."

"Gelsenize," diye fısıldadım.

Kapı tam açıldığında kalbimin tekrar hızlandığını hissettim. Yağız'ın elini daha sıkı tuttum. Bronz, ağır adımlarla içeriye girdiğinde başını hafifçe salladı. Viran, burada olmayı çok istemiyor gibi bakarak elini kaldırdı ve en köşeye geçti. Sanaç... Çökmüş omuzlarıyla, gözleri hâlâ pişmanlığın gölgesinde olsa da oradaydı.

"Geçmiş olsun," dedi Bronz. Sesi her zamanki gibi soğuktu ama altında saklı bir sıcaklık vardı. Başımı hafifçe salladım.

CamScanner ile tarandı

Serdal, dudaklarının kenarını belli belirsiz kıpırdattı. "Ona mı yoksa bize mi?"

Kaşlarım çatıldı. "Niye öyle dedin?"

Serdal bakışlarını kaçırdı. "Anlatırız sonra. Şimdi değil. Kendine gelmene, hayata tutunmana çok sevindik."

Yutkundum, boğazımda kuruyan nefesi zorladım. "Neler olduğunu hatırlamıyorum bile."

Sözüm odanın üzerine ağır bir perde gibi indi. Sessizlik çöktü. O sessizliği delen, Sanaç'ın sesi oldu. "Hiç mi?" dedi.

Bakışlarım titreyerek ona doğru döndü. Gökyüzü bakışları, bakışlarımla buluştuğunda kalbimdeki ağrı kendini belli etti. Dudaklarım aralandı. "Yani... Az buçuk. Çatıya çıktığımı hatırlıyorum."

Kalbim, hatırlamak istemediğim bütün gölgelerle birlikte çırpınmaya başladı.

Sanaç, daha çok kendi kendine fısıldarcasına, "En azından bizimlesin," dedi. Gözümü açar açmaz Sanaç'ın bana sevgiyle sarılmasını beklemiyordum. Hatta burada olmasını bile beklemiyordum. Ona gerçekleri söyledim diye beni affetmesini beklemek...

Her şeyin düzelmesi kadar zordu.

Yine de pes etmeyecektim. Aramızda hiçbir sır kalmaması için Sanaç'la konuşacaktım ve onu kazanmak için her şeyi yapacaktım. Altı yıl ondan kaçmıştım, bir altı yıl onu tekrar kazanmak için çabalayabilirdim.

O bunu hak ediyordu.

"Uyandığına göre çocuğuna bakarsın, değil mi?" diye sordu Viran.

His, anında parladı. "Yasmin uykudan uyanmış gibi ne konuşuyorsun sen?" dedi. "Kadının ne hâlde olduğunu görmüyor musun?"

Viran, aynı öfkeyle karşılık verip, "Ben bir gün daha o çocuğa katlanamam!" dedi.

"Ben de sana meraklı değilim zaten!" dedi Yağız, yüzünü buruşturarak. Küçük dilini çıkarıp Viran'a baktı. "Viran!" Ama *r* harfini yuvarlayarak konuştuğu için adı *Viyan* gibi garip bir sese dönüştürdü.

"Bana bak, velet!" Viran'ın kaşları çatıldı. "Adımı ya doğru söyle ya da hiç söyleme!"

Yağız bilerek, üzerine giderek, "Viran, Viran, Viran!" diye tekrar etti.

"Şşt," dedim, kollarımı ona biraz daha sıkıca dolayarak. "Yapma, anneciğim."

CamScanner ile tarandı

Yağız, bir anlık direncinin ardından yumuşadı. Bana sokulup kollarını boynuma sardı. Uysal bir kedi yavrusu gibi, "Tamam, anneciğim," dedi.

Yağız'ın bu tatlı hareketiyle His, onun kalçasına hafifçe vurdu. "Bak seni ısırırım, küçük ördek," dedi.

O an fark ettiğim detayla şaşırmadan edemedim. Yağız odaya girdiğinden beri bana adımla seslenmiyordu. "Sen bana *anneciğim* mi dedin?" dedim, boğazıma düğümlenen bir sesle.

"Evet," dedi, bana daha da sokularak. "Bir daha hiç *Yaşmin* demeyeceğim. Sana hep *annem* diyeceğim."

Çoktan kırılmış olan kalbim yeniden paramparça oldu ama bu kez parçalar ışık saçıyordu. Gözlerimden taşan yaşları saklamaya çalışarak, "Anlaşılan beni çok özlemişsin," dedim.

"Çok özledim. Beni bir daha uzaklara gönderme, anne."

Onu öptüm; alnına, yanaklarına, her nefesine dokunmak istedim. Titreyen dudaklarımla, "Hiç ayrılmayacağız," dedim. Bunu ona da hissettirmek istedim. "Sonsuza kadar."

Yağız, onu sevgiyle öpmemden sonra başını yana çevirip odanın diğer ucuna baktı. "Sanaç!" diye seslendi. "Sen de gelsene."

Sanaç, gözlerini bizden ayıramıyordu. Yağız'ın seslenmesiyle dalıp gittiği düşüncelerden sıyrıldı. Omuzları dikleşti, bakışları derinleşti. Yavaş adımlarla bize yaklaştı. Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme vardı ama gözlerinde koca bir yangın olduğunu görebiliyordum.

"Anneni yormayalım," dedi, derin bir kaygıyla.

"Annem uyandı artık," dedi Yağız, masum bir ısrarla. "Beraber yarış yapar mıyız?"

Sanaç boğazını temizledi, gözlerini hızla kırpıştırdı. Sanki kendini toparlamak için sözlere tutunarak, "Yaparız, sen hiç merak etme," dedi.

Sanaç'ın eli, yatağın kenarındayken parmaklarım ona dokunmak için uzandı ancak tam o sırada kapı açıldı. Doktor ve hemşire girer girmez, "Lütfen hastanın odasını boşaltalım," dedi. "Bu kadar yeterli. İki kişi için izin verilmişti. Bu kadar kişinin olması hasta için çok zararlı."

Bir anda herkes hareketlendi. Sanaç, elini oradan çektiğinde ona dokunamamıştım bile.

Serdal yanıma geldi, gözlerinde samimi bir sıcaklık vardı. "Tekrardan geçmiş olsun, Yasmin," dedi.

Dudaklarımdan zar zor çıkan ama kalbimden taşan bir minnetle, "Teşekkür ederim, Serdal," dedim.

CamScanner ile tarandı

Viran, umursamaz ve alaycı tınısıyla, "His'i ve oğlunu mümkünse çok başımıza salma, olur mu?" dedi.

Yorgunluğun içinden süzülen bir sesle, "Sadece birkaç gün yoktum," dedim. "Birkaç günde ne olmuş olabilir ki?"

"İnan, cehennem gibiydi," dedi Viran.

"Abartma," diye karşılık verdi His, gözlerindeki kıvılcımlarla.

"Az bile söyledim," dedi Viran. Sanki kavga çıkarma ihtimalini isteyerek büyütüyordu.

"İkiniz de dışarıya çıkın," dedi Bronz, net bir dille. Öfke, üçü arasında mekik dokuyordu. Sanki Viran ve His iki küçük çocuk, Bronz da onların babası gibi görünüyordu. His, Viran'ın kolunu tutarak, dışarı çıkarken onun kolunu çimdiklediğini görebiliyordum. Onların bu hâline gülümsemeden edemedim.

Sanaç, Yağız'ı kucağına alarak yanımdan kaldırdı. İkisi de çıktığında Bronz yanıma geldi. Her zamanki soğukkanlılığıyla karşımdaydı. "İstediğin bir şey var mı?"

"İkisini yanından ayırma, yeter," dedim.

Benim diyemediğimi dile getirerek, "Üçünü yanımdan ayırmam, merak etme," dedi.

Yağız, His ve Sanaç. Kalbim garip bir şekilde sıkışsa da minnetle doldu. Dudaklarımda güçsüz ama samimi bir tebessümle, "Teşekkür ederim," dedim.

Herkes çıktığında odada tek başıma kaldım. Bir ara uykuya yenildim. Zamanı unuttuğumda dakikalar mı geçti yoksa saatler mi bilmiyordum. Gözlerimi yeniden açtığımda loş ışığın altında ilk gördüğüm, yanımdaki sandalyede oturan His'ti. Başını yana yatırmış, uykuya direniyordu.

Dudaklarımdan belli belirsiz bir fısıltı aktı. "His..."

Bir anda gözlerini açtığında, yüzünde panikle karışık bir şefkat vardı. "Güzelim," dedi, elimi kavrayarak. "Bir şey mi istiyorsun?"

Boğazım kuruydu ama söylemem gereken ilk şey buymuş gibi hissedip, "Herkes iyi mi?" dedim.

Gözlerimin içine baktı, sanki yalan söylemeyi aklından bile geçirmiyordu. "İyiyiz, Yasmin," dedi. "Sen bizi düşünme."

Onun yorgunluğunu, göz altlarındaki koyu halkalardan, sesindeki hafif çatallaşmadan okuyordum. "Çok yorgun görünüyorsun," dedim, kısık bir sesle.

CamScanner ile tarandı

Her şeye rağmen gülümsedi. Başımı okşamaya devam ederken, "Toparlanacağız," dedi. "Hep birlikte."

"Yağız nerede?" dedim. Zaman kavramım paramparça olmuştu. Gece mi yoksa gündüz mü bilmiyordum. Kalbim telaşla sıkıştı. "Uyuyor mu?"

"Sanaç'la birlikte," dedi. Gözlerimdeki endişeyi görür görmez, "Merak etme, yokluğunu hiç aratmıyor," diye ekledi. "Başak, Yağız'ın her şeyiyle ilgileniyor."

"Başak?" Kaşlarım çatıldı.

"Bronz'un manevi kız kardeşi."

Bir nebze içim rahatladı ama o anda, zihnim istemediğim bir yere kaydı. Vurulmadan önceki son an... Mikhail'in yüzü, sesi, gözlerimde yeniden belirdi. Dudaklarım titreyerek, "Mikhail..." dedim.

His'in gözlerinde derinleşen öfkeyi gördüm. "Bunları düşünme, Yasmin. Sen sadece iyileşmene bak."

Gözlerim boşluğa daldı, nefesim boğazımda sıkıştı. "*Hepinizi öldüreceğim*, dedi. Bizi bulursa hiç kimseyi bırakmayacak."

"Bulsunlar," dedi His, yılların inadıyla. "Ama artık bir şey yapamazlar. Bu olay bize ders olsun, çiçeğim. Çok güçlü olacağız. Bir daha olmayacak. Sana söz veriyorum. İyileşeceksin, intikamımızı alacağız ve bundan sonra ne sana ne de oğluna yaklaşabilecekler."

Onunla konuştukça kalbimdeki sıkıntılar yavaşça gitmeye başladı. Güzel kız kardeşimin kararlı bakışlarında tutunacak bir dal buldum. Dudaklarım titrerken, "Senin gibi bir kız kardeşe sahip olduğum için çok şanslıyım," dedim.

Elimin üstünden öptü. "Asıl ben, Yasmin... Asıl ben."

Ama ben ona bile yalanlar söylemiştim. Gözlerimden yaşlar süzüldü, çeneme doğru aktı. Yıllardır taşıdığım o sırrın ağırlığını daha fazla saklayamamıştım. "Yağız'ı sana söyleyemedim," dedim, kesik bir nefesle.

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. "Hey..." derken sesi şefkat doluydu. "Ağlama. Ağlama." Sanki gözyaşlarımın her damlasını kendi teninde hissediyordu. Parmakları parmaklarımı sardı.

"Yağız benim çocuğum değil," dedim. "Olmasını çok isterdim ama değil, His. Hiçbir zaman da olmadı."

Onun koyu gözlerindeki şaşkınlık tekrar kendini belli etti. "Yaprak'ınmış," dedi, ağır bir sesle. "Duydum. Bu beklediğim bir şey değildi, Yasmin."

CamScanner ile tarandı

Boğazımda düğümlenen kelimeler kan kadar acıydı. "Hamile kaldığında çok küçüktü, His. Ben kötü bir ablaydım, ona doğruyu yanlışı öğretemedim."

"Hiçbir şeyi değiştiremezsin," dedi. Elimi tutuşunda titrememi bastıran bir güç vardı. "Ağlama, çiçeğim. Ağlama."

Gözlerimden yaşlar boşalıyordu. Hıçkırıklarımın arasından, "Herkese yalan söylemek zorunda kaldım," dedim. Yılların yükü, boğazımdan sökülüp çıkıyordu ama yine de atamıyordum o yükleri.

His, gözlerimin içine eğilerek, "Yasmin," dedi. "Şu an acı çektiğine eminim ama kendine daha çok yüklenme. Her şeyi çıkınca konuşacağız. Sadece dinlen ve iyileşmeye bak, olur mu?"

Sesinde bir sözden fazlası vardı. Sanki benim taşıyamadığım bütün yükü, omuzlarına almayı vadediyordu.

Kısık bir sesle, "Bronz'u çağırır mısın His?" dedim.

His, başını kaldırdı. Sanki bunu benden duymayı hiç beklemiyormuş gibi, "Bronz'u mu?" dedi.

"Onunla konuşmak istiyorum." Dudaklarım kuruydu ama cümlelerim keskin çıktı.

Bir anlık sessizlikten sonra His'in yüzünde kabullenişle karışık bir gölge belirdi. Başını salladı. "Sen nasıl istersen."

Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Odanın dışına çıktığında, kapının kapanışıyla birlikte yalnızlığın boğucu sessizliği içime doldu. Birkaç dakika geçti, tok adımlar duyuldu. Kapı aralandı.

Bronz içeriye girdiğinde, bakışları ilk önce üzerimde gezindi. Kapıyı arkasından yavaşça kapadı. Kapıyı kapadığına göre His bizi yalnız bırakmış olmalıydı.

Bronz, dikkatli bakışlarıyla beni süzerek, "İyi görünüyorsun," dedi.

"Sen de öyle," dedim. Takım elbisesi her zamanki gibi üstündeydi.

Bir adım yaklaştı. "Tedavini evde devam ettireceğiz. Seninle ilgilenecek bir sağlık görevlisi olacak. Eve geçtiğinde kendini daha iyi hissedersin."

"İlgilendiğin için teşekkür ederim," dedim, derin bir fısıltıyla. "Seni buraya çağırmamın nedeni bana yalan söylemeyecek tek kişinin sen olması." Kaşlarını çattı. Tekrar bir soluk alarak, "Bronz..." diye başladım. "Herkes çok perişan görünüyor. Ben yokken neler oldu?"

Gözlerim, Bronz'un gözlerinden en ufak bir kaçış arıyordu ama o, bana bakmaktan sakınmadı.

CamScanner ile tarandı

"Aslında çok bir şey olmadı," dedi, ağır bir tonda. "En azından dış etkenler için. Fakat seni birkaç kere kaybetme eşiğine geldik." Durdu, nefesini ölçtü ve sonra, "İkisi için de çok zordu," diye ekledi.

Kaşlarım çatıldı. "İkisi?"

"Sanaç ve Hisar."

Şaşkınlığım dudaklarımdan döküldü. "Benim için üzüldüler mi?"

"İkisini de daha önce hiç böyle görmemiştim. Üzülmek kelimesi az kalır."

Bir yanım hâlâ inanmıyordu. "His..." dedim. "Hiçbir şey için ağlamaz ki. O, duygularını asla belli etmez."

Ama gözlerimin önüne, o ihtimaller geldi. Onun bazen ağlamasını isterdim ama sanki gözlerinden hiç yaş akmamış gibi ağlamazdı. Bana bir keresinde, *ben doğarken bile ağlamamışım, benim ağlamamı hiç bekleme*, demişti.

O doğarken bile ağlamayan bir kız çocuğuydu.

"Günlerce ağladı."

Bronz'un dudaklarından çıkan o cümle odanın duvarlarına çarptı, daha sonra göğsümün tam ortasına saplandı. O iki kelime, yıllardır taş kesilmiş bildiğim kız kardeşimin, aslında ne kadar kırılgan olduğunu yüzüme tokat gibi vuruyordu.

"Günlerce bir de..." diye tekrar ettim.

"Sanaç'a gelirsek..." dedi Bronz. "Son altı yılı için kabir azabı çekti diyebilirim. Gözüne uyku girmedi. Kapından hiç ayrılmadı. Eğer sen..." Gözleri keskinleşti. "Bize veda etmiş olsaydın, eminim o da peşinden giderdi."

Yutkundum, boğazım kurudu. İçimde öyle bir sızı vardı ki sanki dikişlerim yeniden atıyordu. Onların bu hâlde olduğunu bilmeden gözlerimi kapamış, ölümün kıyısında kendimle boğuşmuştum.

"Onunla konuşmam gerekiyor," dedim, çatallanan sesimle. "Yeterince geç kaldım."

Bronz bakışlarını üzerimde gezdirdi. Öyle bir bakıştı ki hem gerçekleri kabullenmemi istiyor hem de yaralarımı kanatmamak için çırpınıyordu. "Biraz zaman ver ona," dedi. "Her şey çok yeni, Yasmin. Her şey üst üste geldi. Eminim şoku atlattığında oturup konuşacaksınızdır."

"Haklısın..." dedim. Viran'ın söyledikleri aklımdan çıkmıyordu. "Peki, Yağız, çok yordu mu sizi?"

"Hiç," dedi. "Sen bunları düşünme ve dinlenmene bak."

Yorgunluğumun arasından usulca başımı salladım. "Teşekkür ederim."

CamScanner ile tarandı

"Bir an önce toparlan, Yasmin," dedi. "Toparlan ki Hisar'ın unutma meselesi neyse onu çözelim."

Kaşlarım çatıldı. Bir süre önce onunla bu konu hakkında konuşmuştum. "*Anlasana! Seninle oturup His hakkında konuştuğuma göre durum gerçekten ciddi!*" demiştim.

"*Yasmin,*" demişti. "*Bahsettiğin olayın bir süredir farkındayım. Onun bir şeyler unuttuğunu biliyorum.*"

Büyük bir pişmanlık hissetmiştim. Sanki bütün yük omuzlarıma yığılmıştı. "*Fark etmiş miydin?*" diye sormuştum hüzünle. "*Ben ne kadar kötü bir arkadaşım... Belki de uzun zamandır böyleydi de ben şimdiye kadar hiç fark etmedim.*"

Cevabı hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. "*Bu son zamanlarda çok arttı. Belki de en çok bu yüzden Hisar'ın yanımdan ayrılmasını istemedim. Kızımı ve korumamı kaçırdığında ona bunu söyledim, Yasmin. Yüksek ihtimalle onu kandırdığımı düşündü.*"

Ben yalnızca başımı eğip mırıldanabilmiştim. "*His kimseye inanmaz.*"

Fakat onun sözleri daha ağır basmıştı. "*Duygularına inanırsın çünkü duygular yalan söylemez, Yasmin.*"

Kalbim hızlandı. "Bununla ilgilenecek misin?" diye sorarken gözlerim irileşmişti.

"Ortağımın her şeyiyle ilgilenirim."

"Ortak?" diye sordum, ilk defa duymanın etkisiyle.

"Hisar ve ben..." Kısa bir soluk aldı. "Artık ortağız."

"His bunu asla kabul etmez!" His'i tanıyordum. Beni bile çoğu zaman yanında istemezdi. Tek tabanca olduğunu söyler, tüm işlerini kendi başına hallederdi. Bronz gibi biriyle aynı masaya oturacak, kaderini onunla birleştirecek biri değildi. "Gerçekten kabul etti mi?" diye merakla sordum. Bakışlarına sıkışıp kaldım. Bana öyle bir ifadeyle baktı ki cevap vermesine gerek bile kalmadı. "Tamam, etmiş!"

Şaşırmadan edemiyordum. İkisi artık ortaktı. Bunu felaket olarak görmüyordum. Bu felaket değildi, artık olması gerekendi. Bronz'un His'e nasıl davrandığına şahittim. His'in yüzündeki gülümsemenin nedenine şahittim. Fakat ikisi de *dediğim dedik* olduğu için aralarındaki kavga kaçınılmazdı.

Şaşkınlığımı gizleyemeden, "Nasıl başardın bunu?" diye sordum. Hisar'ın inadı, sertliği, kabuğu vardı; kolay kolay kimseye el vermezdi.

CamScanner ile tarandı

Bana bunu hissettiren bir yorgunlukla, "Yıllar sürdü diyebilirim," dedi. "Ama artık o da yollarımızın hep birbirine çıktığını kabul etti."

"Kabul etti demek ki..."

Sessizlik, zihnime karabulut gibi çöktü. İçime sızan o ihtimal, damarlarımda buz kesti. "Bronz..." dedim, titreyen bakışlarla. "Bak, kötüyü çağırmak istemiyorum ama... His, ölüyor olabilir mi? Bu yüzden kabul etmiş olabilir mi?"

Gözlerim Bronz'a mıhlanmıştı. Cevabını duymaya cesaret edemediğim hâlde, gözlerim ondan gerçeği söküp çıkarmak için yalvardı. Bu kabul edişin ardında ne vardı? Sevgi mi? Zorunluluk mu yoksa yaklaşan bir veda mı?

"Bir anlaşma yaptık," dedi. "Ve öpüşerek de mühürledik. İkimiz de bozamayacağımız bir anlaşmanın içindeyiz."

Kaşlarım daha da havalandı. İnanamayarak, "Öpüştünüz yani?" dedim. "Kahretsin! Neler kaçırmışım böyle?"

O ise soğukkanlılığını bozmadı. "O yüzden kendine gel yoksa daha çok şey kaçıracaksın, Yasmin."

"Doktoru çağır bana," dedim, yaşadığım panikle. "Hemen ayağa kalkmam lazım!"

Bronz, yanıma yaklaşıp elini omzuma koydu ve şefkatle sıktı. "Doktorlar yapabileceği her şeyi yaptı," dedi. "Hiçbir şey kaçırmak istemiyorsan iyice dinlen."

Omzumdaki elini çekti, istifini bozmadan kapıya doğru ilerledi. Konuşma onun için burada bitmişti ama benim için henüz bitmemişti.

"Bronz!" dedim yeniden. "Ortaya laf atıp gidemezsin!"

Kapı, arkasından sessizce kapandı.

"Kimliksiz!" diye seslendim ardından. "Derhâl buraya gel ve başka kaçırdığım ne varsa anlat!"

Yanıt gelmedi.

Yatağın üzerinde, damarlarımdan serum akarken öylece kaldım. İçimde ateş vardı; Bronz'un tek bir kelimesiyle tutuşturduğu, suskunluğuyla büyüttüğü bir ateş. Anlaşma, öpücük, mühür... Bunların hepsi kulağımda yankılandı.

Acaba başka neler kaçırmıştım?

CamScanner ile tarandı

Oya Yakut da babam da artık yaşamıyordu.

Zihnimde yankılanan çığlık, hiçbir sesin bastıramayacağı kadar keskin, hiçbir karanlığın örtemeyeceği kadar gürültülüydü. Ben hep kendimi beyaz bir kuğu sanmıştım; safiyetin, masumiyetin ve dinginliğin timsali... Ancak annemin intikamını alışımla birlikte gerçeği nihayet gördüm. Ben beyaz doğmuş olabilirdim fakat zamanın ve acının karanlığı içinde siyaha dönmüştüm.

KALE'nin sunduğu kanlı sırlarla yolumu bulmuş, intikamımı almıştım. Öç, damarlarımda ateş gibi dolaşmıştı. İçimdeki ateş sönmemiş, tam tersine, daha da yakıcı olmuştu. Sevdiğim adamı terk etmiştim.

Çünkü önümde, hayatta kalan tek parçam vardı: Doğum sancılarıyla kıvranan kız kardeşim.

Henüz bir çocuktu o. Reşit bile değildi. Bedeni bu yükü taşımaya hazır değildi. Ter içinde, gözlerinde korkuyla bana bakıyordu. Parmakları titreyerek elime sarıldı.

Sancılar arasında zorla çıkardığı sesiyle, "Elimi bırakma, abla," dedi.

Nasıl bırakabilirdim ki?

Onun avuçları parmaklarıma sımsıkı kenetlenmişken, acının kıskacında bana tutunmuşken nasıl ellerini yarı yolda bırakabilirdim?

Doktor odaya girdiğinde doğum çoktan başlamıştı. Kan, toprağa düşmüş yapraklar gibi etrafı sarmıştı. Yaprak, hiçbir hazırlık olmadan tek başına doğum sancılarıyla mücadele ediyordu. Ivan ortalarda yoktu. Olsa ne değişirdi, bilmiyordum. Ama olanlar onun yokluğundan çok, Yaprak'ın sırtına binen yükten belliydi. Her şeyi tek başına taşımak zorunda kalmıştı.

Onun nasıl hamile kaldığını biliyordum. O gece ilk kez alkol almış, hem sarhoşluğun hem de cahilliğin kurbanı olmuştu. Ivan'la birlikteliği, bir çocuğun yaşayamayacağı kadar ağır bir tecrübeydi. Hamile olduğunu uzun süre fark etmemiş, aylar boyunca benden bile saklamıştı.

Bedenindeki sır, sessizce büyümüş, o ise bu yükle tek başına kalmıştı.

Ta ki bir gün, Ivan'la geçirdikleri kazaya kadar. O kaza her şeyi açığa çıkarmıştı. O an hem ben hem de Vladislav ailesi, onun hamile olduğunu öğrenmiştik. Gerçek, saklı kalamayacak kadar büyümüştü.

Ve şimdi, sancılar içinde kıvranan Yaprak'ın yüzüne baktığımda, ne yapacağımı bilmiyordum.

3 Mart 2016'dan beri ortalıkta Atlas Vladislav'ın öldüğü konuşuluyordu. İçimde bir parça, buna sevinmekten suçluluk duyuyordu. Çünkü Atlas'ın, doğacak çocuğu almak isteyeceğini biliyordum. Bu bebek, onun yeğeniydi.

CamScanner ile tarandı

Düşüncelerim birden paramparça oldu. İnce, kırılgan bir ağlama sesi odayı doldurdu.

Bir bebek ağlama sesiydi.

O an, dünyanın en acımasız çelişkisine tanık oldum. Bir hayat başlamıştı.

Ama elimi sımsıkı kavramış olan el, yavaşça gevşedi. His kayboluyordu. Parmaklarının sıcaklığı donuklaşmaya başlamıştı.

Yüzüne eğilerek, "Yaprak!" dedim korkuyla. "Yaprak! Dayan!"

Göz kapakları ağır ağır açıldı, dudaklarından ince bir fısıltı dökülüp, "Abla..." dedi.

Doktorun, "Anne dayanamayacak," diyen sesi, boğazıma düğümlenen çığlıkların arasında yankılandı.

"Hayır!" diye haykırdım. Nefesim kesilmişti. "Onu yaşat! Yaşat onu! Ondan başka kimsem kalmadı. Yalvarırım, yaşat onu!"

Kardeşimin yüzüne eğildim, alnına titreyen öpücükler kondurdum. Yaprak'ın rengi hızla soluyordu. "Dayan, ablacığım, ne olur dayan! Bak, doğdu... Çocuğun doğdu! Gözlerini kapama, onun için hayatta kal, Yaprak, ne olur!"

Gözlerinden yaşlar süzüldü, soluğu titredi. "Beni affet," dedi son kez. Dudakları kısık bir nefesle aralandı. "Affet, abla..."

Onu hayata geri getirmeye çalışırken hayatımın en korkunç kâbusu gerçeğe dönüştü. Doktor, hiç tereddüt etmeden eline aldığı neşteri Yaprak'ın kalbinin tam ortasına sapladı. Çığlığım boğazımda yırtıldı, nefesim kesildi. Sanki bütün dünya o anda başıma yıkılmıştı.

"Yapma!" diye haykırarak üzerine atıldım. Onu kollarından yakaladım, geriye çekmeye çalıştım. Fakat... Tuhaf bir şey vardı. Doktorun gözlerinde boş bir donukluk parlıyordu. Ne bana bakıyordu ne de yaptığının farkındaydı. Âdeta hipnoz olmuş gibiydi. Bedeni benden daha güçlü değildi ama iradesi benden bağımsızdı.

Sanki görünmez bir el, onu yönetiyordu.

Elinden ikinci bir neşter kaydı. Yine kardeşimin bedenine saplamak üzereydi ki içimdeki öfke ve korkuyla tekmeyi savurdum. Sertçe sendeledi, duvara çarpıp tökezledi. O an bile bakışları boştu, yüzünde insanlık yoktu.

Gözlerimden kan gibi yaşlar akarken, "Neden?" dedim. "Neden yaptın bunu?"

Onu kardeşime sapladığı neşterle bıçakladım.

Nefes nefese, gözlerinin içine baktım. Onun bakışları hâlâ buz misali boşlukta asılı kalmıştı. İnsan değildi artık. İpleri görünmez birinin elinde bir kuklaydı sadece.

CamScanner ile tarandı

"O öyle istedi," dedi, donuk bir sesle. Dudakları oynuyordu ama kelimeler ruhsuzdu. İçinden değil, sanki dışarıdan dayatılıyordu. "Ben onun emrine uydum."

Dizlerimin bağı çözüldü, yere kapaklanacak gibi oldum. "O kim?" dedim, sesim hıçkırıklarla kesilerek. "Kim istedi senden bunu?"

Doktorun dudakları gerildi. "Kuklacı," dedi.

İrkilerek o karanlık anılardan sıyrıldım. Göğsüm sıkışıyordu, gözlerimden süzülen yaşları artık silemiyordum. Zihnimdeki çığlık hâlâ susmamıştı. Yaprak'ın son nefesi, doktorun onu öldürmüş olması, Kuklacı'nın her şeyin sorumlusu olması...

Birden, bir bakışın üzerime düştüğünü hissettim. İçgüdüsel bir korkuyla başımı hızla kapıya çevirdim. Kalbim bir anlığına yerinden çıkacak gibi oldu.

Sanaç... Sessizce odanın eşiğinde duruyordu. Ne zamandır orada olduğunu bilmiyordum ama bakışları beni delip geçiyordu. İçinde hem öfke, hem acı hem de cevapsız soruların ağırlığı vardı.

Gözyaşlarımı saklamaya çalışmadım. Çünkü biliyordum, onun karşısında artık hiçbir şeyi gizleyemezdim.

"Ağrın mı var, *Blondinka*?" dedi. Sesi ağır, biraz da yorgundu. *Moya blondinka*, demiyordu. Hep o sözü söylerdi. Bana *sarışınım* değil, yalnızca *sarışın* diyordu. Aradaki o küçük fark, yüreğimde büyük bir boşluk bırakıyordu.

"Hayır, yok," dedim, burnumu seslice çekerek. Sözlerim ince bir savunma gibiydi.

"Öyleyse neden ağlıyorsun?" diye sordu. Gözleri üzerimdeydi ancak yaklaşmıyordu. Yaklaşamıyordu. Aramızdaki mesafe bana uçurumu anımsatıyordu.

"Sadece bir şey hatırladım. İlaçlar acımı dindirse de... Yaşanılanları yok etmiyor."

Onun yüzünde değişen bir ifade olmadı. Sadece başını salladı. Kollarını göğsünde birleştirmiş, başını yanındaki duvara yaslamıştı. Kapının eşiğinde durmuştu. Ne içeri giriyor ne de dışarı çıkıyordu.

Bir sınır çizilmişti sanki. O sınırda duruyordu. Hem çok yakındı hem de erişilmez kadar uzak.

"Sanaç..." diye fısıldadım. "Neden orada duruyorsun?"

"Böyle iyi," dedi kısaca.

CamScanner ile tarandı

"Hayır, iyi değil," dedim, başımı kaldırmaya çalışarak. Dudaklarım titriyordu ama gözlerim onunkilerden kaçmadı. "Ben kalkamıyorum. Lütfen, sen gel."

Kısa bir tereddütten sonra yaslandığı duvardan ayrıldı. Sessiz adımlarla yanıma geldi. Tekli koltuğa oturdu, gözlerini benden ayırmadan alçak bir sesle, "Kendini yorma," dedi. "Doktorların çok dikkatli olmamız gerektiğini söyledi."

Başıma koyduğu elin sıcaklığını hissettim. Sanki bütün karanlığı yarıp geçen tek ışık buydu. Elini avucumun arasına aldım, parmaklarımı onun parmaklarının arasına kenetledim. İçimde biriken bütün yük dudaklarımdan sabırsızlıkla döküldü. "Özür dilerim," dedim, titreyerek. "Senden sakladığım her şey için... Kaçtığım her şey için..."

"Şşt," dedi. "Sus, Yasmin."

Ah, keşke susmak bu kadar kolay olsaydı. Keşke dilimden dökülen tek hece, kalbime saplanan bütün gerçekleri de susturabilseydi. Susmak hiçbir şeyi değiştirmiyordu, geçmişin ağırlığı hâlâ omuzlarımdaydı.

"*Yasmin*, diyorsun bana," dedim.

Gözleri sertleşse de sesinde derin bir kırgınlık vardı. "Yıllarca adını ağzıma bile almadım. Öyle ki sana beddualar bile ettim."

"Sevenin ahı tutarmış," dedim, acıyla. "Baksana... Yağız bile adımı doğru söyleyemiyor."

Sanaç'ın bakışları gölgelenip uzaklara kaydı. Sonra dudaklarından o ismi çıkarıp, "Yağız..." dedi. "Yaprak'ın çocuğuymuş."

Kalbim keskin bir bıçakla yarıldı. Gözlerim tekrar dolarken, "Onu kucağına alamadan son nefesini verdi," dedim. "Yaprak... Yağız ismini çok severdi, hatırlıyor musun? O çocuk sapsarı saçlarıyla dünyaya geldiğinde bile ona Yağız adını koydum. Çünkü o, Yaprak'ın son nefesinden bana kalan tek emanetti."

Elimi sıktığını hissettim. "Nasıl bunca yıl saklayabildin?"

Gözyaşlarım yanaklarımı yakarak aktı. Başımı eğerek içimden taşan feryadı kısık bir sesle dile getirdim. "Çok zordu. Yemin ederim, çok zordu." Her gün nefes almak, her gün gözlerinin içine bakamamak, sırrı içimde saklamak ölümden bile daha ağır bir yüktü.

Sanaç, zor bir soluk aldı. "Tahmin dahi edemem, Sarışın."

Kelimelerim boğazıma düğümlendi ancak susamadım. "Çok istedim, karşına çıkıp her şeyi anlatmayı çok istedim. Fakat... Tehlike hiçbir zaman geçmedi. Ne senin ne de Yağız'ın hayatını riske atmaya cesaret edebildim, Sanaç."

CamScanner ile tarandı

Ellerini saçlarının arasından geçirerek başını geriye yasladı. "Ne yapacağım, Yasmin?" dedi, çaresizlikle. "Nasıl kalkacağım bunca yılın altından? Kaç yaşında adamım ben ama hiç böyle çıkmaza girmemiştim."

Kalbim sıkıştı. O kadar yorgundu ki ben de onunla birlikte çökecek gibiydim. "Yemin ederim, ben böyle olsun istememiştim," dedim. "Özür dilerim." Dudaklarımda yalnızca bu vardı.

Başını iki yana salladı. "Özür dileme. Dileme, Yasmin. Hiçbir şeyi geri getirmeyecek. O yüzden dileme."

Göğsüm o anda paramparça oldu. Çünkü haklıydı. Özür dilemek ne Yaprak'ı geri getirebilirdi ne de çalınmış yıllarımızı.

"Utanıyorum kendimden," derken titredim. "Ne oğlumu koruyabildim ne kendimi. Herkese çok zarar verdim. En çok da sana."

"Şu an tek düşünmen gereken kendinsin."

Başımı iki yana salladım. "Düşünemiyorum, Sanaç. Bize yaptığıma baksana... Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım. Sonuç olarak elimde hiçbir şey yok."

Dudaklarından teselli döküldü. "Yağız seninle birlikte."

"Onu da yalanlarla kandırıyorum," dedim, acıyla. "Annesi sandığı kadın aslında teyzesi. Babası diye bildiği adam ona çok yabancı."

"Onu her şeyden koruyorsun. Ona güzel bir hayat vermişsin. Gördüğüm kadarıyla Yağız mutlu bir çocuk."

"Bunun karşılığında seni kaybettim. Bana karşı hayal kırıklığıyla dolusun, benden nefret ediyors-"

"Şşt," diyerek sözlerimi yarıda kesti.

"Bırak, konuşayım," diye karşı çıktım. "Haklısın, Sanaç. Benden iğrenmekte bile haklısın. Senin sevgini hiçbir zaman hak etmedim. Burada olmanı bile hak etmiyorum. Neden buradasın ki?"

Gözlerini üzerime dikerek, "Senden almam gereken cevaplar var," dedi. "Yağız'a DNA testi yaptırdığımda senden çok nefret ettim. Yalan söylemeyeceğim, Sarışın."

Boğazımda düğümlenen kelimeleri zorlukla iterek, "O çocuğun benim olmama ihtimali kimsenin aklına gelmezdi," dedim. "Bu yüzden bana nefretle bakmakta haklı değil misin?" Sanaç sessiz kaldı. Sessizliği, binlerce sözcükten daha ağırdı. Derin bir nefes alıp devam ettim. "Ama bil ki seni kimseyle aldatmadım. Utkan'la evliliğimiz yalnızca kâğıt üzerindeydi. Yağız onu babası olarak bilse de hiçbir zaman eşim olmadı. Ben KALE'nin askeri

CamScanner ile tarandı

oldum çünkü Yağız'ı koruma altına almam gerekiyordu. Kuklacı onu almak istedi. Veremezdim, Sanaç. O, benim kardeşimden kalan tek şeydi."

"Kardeşinin çocuğuna annelik yaptın."

İçimdeki bütün acıyı dudaklarıma yükledim. "Merak ettiğin her şeyi cevaplamaya hazırım."

"Seni daha fazla yormak istemiyorum." Eliyle yanağıma dokundu. "Dudakların kurumuş. Biraz su içmek ister misin?"

Başımı usulca salladım.

Yanımdan kalktı. Sessiz adımlarla masaya yürüdü, bardağa azıcık su doldurdu. Geri dönerken yüzünde okunmayan bir ifade vardı. Başımı hafifçe kaldırarak beni destekledi. Bardak parmaklarımın arasına geçtiğinde, ellerimiz birbirine dokundu. O an, teninde hem buzun soğukluğu hem de ateşin yakıcılığı varken ruhumun orta yerine dokundu.

Suyu içtim, boğazımdaki kuruluğu biraz olsun giderdim. Yorgunluk bedenime ağır bir zincir gibi çökmüştü. Saçlarımı usulca okşayan parmaklarının ritmi, göz kapaklarımı kapadı. Uykuya daldım.

Ama aniden, yükselen ürpertiyle sıçrayarak uyandım.

Gözlerimi açtığımda bana bakan bir çift göz gördüm. Gökyüzü kadar derin, yıldızsız bir gece kadar koyu bakışlardı. "Sanaç..." diye fısıldadım. Rüyada mıydım yoksa gördüklerim gerçek miydi?

Kollarının arasında olduğumu fark ettiğimde kalbim hızla çarptı. Bana sarılıyordu.

"Şşt, uyu, Sarışın," dedi, alçak bir fısıltıyla. Nefesi yüzüme değdi.

"Rüyada mıyım?"

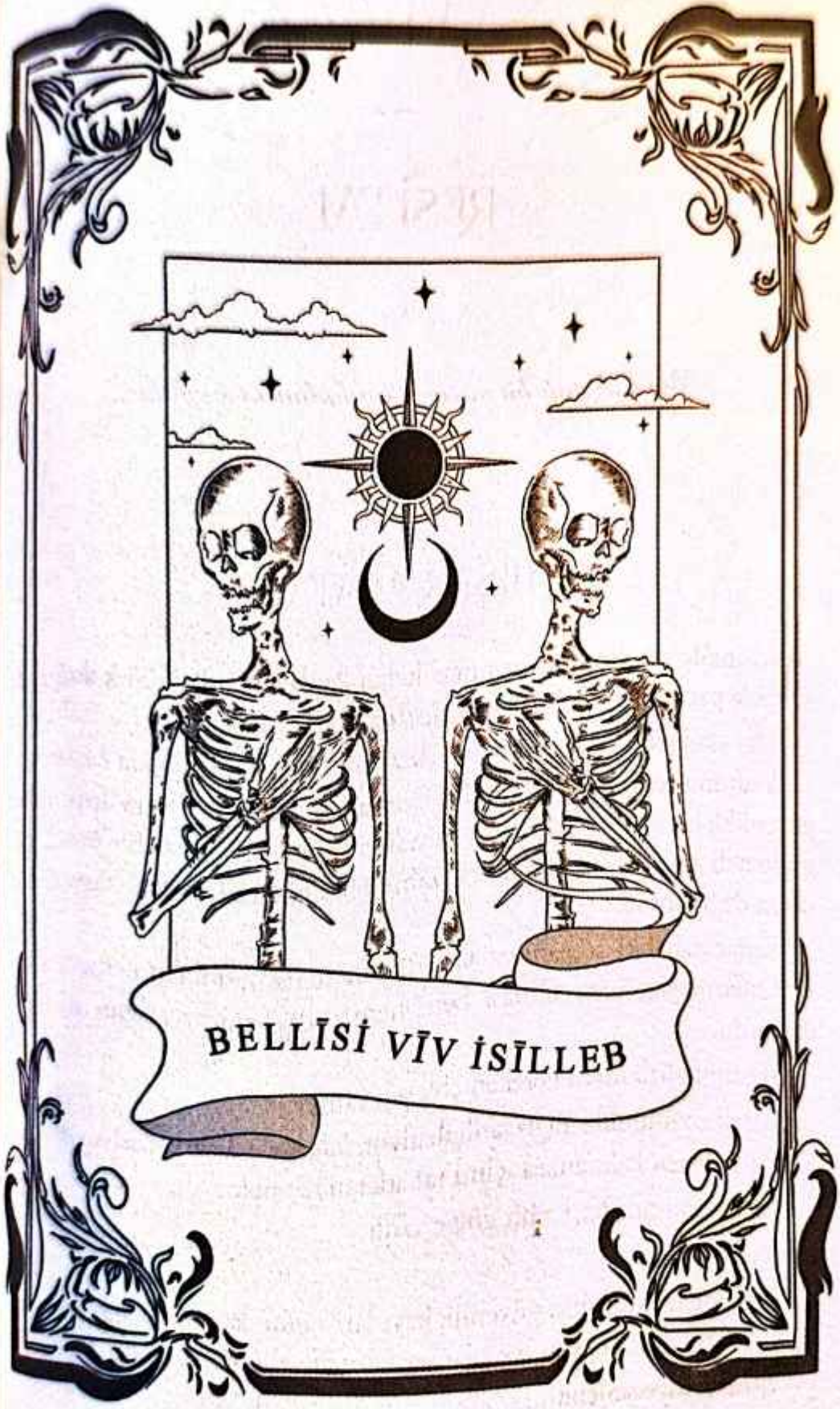
"Ben rüyadayım," dedi. "Ağrın mı var? Neden uyandın?"

"Gerçek olmayacak kadar güzel bir rüyanın içindeyim. Kâbusa dönüşmesinden korkuyorum," dedim.

Kollarını biraz daha sıktı. "Bundan sonra hiç kâbus görmeyeceksin," dedi. "Valacan sözü." Başımı yavaşça göğsüne bastırdı. "Uyu hadi," diye devam etti. "Uyandığında her şey geçmiş olacak."

"Sana... *Ölsem de affetsen beni*, demiştim." Canımın acısı geçecek gibi değildi. "Ama ben... Ölmek istemiyormuşum, Sanaç. Seni de Yağız'ı da ardımda bırakamam. Ben, beni affetmen için yaşayacağım, çabalayacağım." Sözlerim dudaklarımda mühürlendi. Son kez, bütün ruhumla, "Senin için yaşayacağım," diye fısıldadım.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

7.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

HİSAR ALATAV

Arkana'da sabah, geceden miras kalan kanla başlardı. Güneş doğar ama asla parlamaz; ışık bile taşın ağırlığını kıramazdı.

Her yeni gün, bir öncekinden devralınmış bir suskunlukla başlardı.

Yasmin, doktor kontrolünden sonra eve geçmişti. Onun için yüksek güvenlikli bir alan ayarlamış, korumaları başına dikmiştim. Bir yanım hâlâ tetikteydi ama en azından nefes alabildiğini bilmek içimdeki kasveti biraz olsun dağıtıyordu.

Sanaç sabahki toplantıya katıldıktan sonra Yasmin'in evine geçmişti. Onların yan yana olması beni hem endişelendiriyor hem de teselli ediyordu.

İkisinin yüzleşmesi gereken çok şey vardı.

Başak çoğunlukla Yağız'la ilgileniyor, Yasmin'e de arkadaşlık ediyordu. Onun evde tek kalmaması içimi rahatlatan tek noktaydı.

Ama zihnimde başka bir gölge vardı.

Oylama gecesi.

Tarkan'dan istediğim güvenlik kayıtları sonunda önümdeydi. O her zamanki titizliğiyle hepsini hazırlamış, kartı aracılığıyla bana iletmişti.

"Roza," diye seslendim.

Yapay zekâya benzeyen o mekanik ses, "Seni dinliyorum, İmparatoriçe," dedi.

CamScanner ile tarandı

"Güneş Kartı'nın ilettiği dosyayı aç."

"Oylama gecesine ait dosya açılıyor. Oynatmamı ister misin?"

Bir an gözlerimi kapadım, derin bir nefes aldım. Çünkü o gece hâlâ damarlarımda bir zehir gibi dolaşıyordu.

"Evet," dedim.

Sözümle birlikte odanın loşluğunu yaran bir hologram açıldı. Soğuk ışık, duvarları solgun bir kefen gibi kaplarken istemsizce ayağa kalktım. Adımlarım yankılandı, ekrana yaklaşırken nabzım boğazıma dayandı.

Ve işte oradaydı, o gece.

Oylama gecesi.

O geceyi izleyecek olmak kalbime balmumu dökmek gibiydi. Görmek istediğim kadar görmekten de korkuyordum.

Kendimi gördüm önce. İkimiz karşı karşıya duruyorduk. Hararetimiz yüksekti. Bronz beni bileğimden yakalamıştı, gitmemem için âdeta gözleriyle yalvarıyordu.

Gözümü kırpmadan izledim. Yanından çekip gidişimi... Onu yarım bırakışımı...

Ve sonra Bronz'u... Kalbine yenilip geriye düşüşünü. Dudaklarından dökülecek sözleri boğazına hapsetmiştim. Konuşmasına izin vermemiş, onu dinlememiştim. Bir kere daha görmezden gelmiştim. Bir kere daha arkamı dönmüştüm.

Bronz yerde kolunu bile kaldıramıyordu. Gücünü değil, ruhunu da tüketmiştim.

Zorlu'nun gelişini izledim. Paniklemişti. Onu kaldırmaya çalışıyor, etrafından gelecek bir yardıma bakıyordu. Bağırabilse bağırırdı ancak hiçbir şey yapamıyordu.

Kalbime bir bıçak saplansaydı, bu kadar kanamazdım. Çünkü o bıçak, yalnızca bedeni keserdi ama şimdi içimde açılan yara, ruhumun en derin yerini parçaladı.

Gözlerimi kapadım. Görüntülerin yakıcılığı hâlâ göz kapaklarımın ardında hareket ediyordu. Acı, kemiklerime değil, damarlarımda dolaşan kana işlemişti. Bronz gibi bir adamı böyle görmek... Güçlü, dimdik, yenilmez sandığım o adamı yere düşmüş hâlde izlemek... Beni kahretmekten öte, içimdeki bütün direkleri yıkmıştı.

Hiç bu kadar canım acımamıştı.

Ve bunun sebebi bendim.

CamScanner ile tarandı

Kalbine çok yüklenmiştim. Hem de taşınamayacak kadar ağır bir yük le. Haksızlıktı bu. Hem onun kalbine hem de kendi vicdanıma işlediğim en keskin darbeydi.

"Roza," dedim. "Bu görüntüleri Arkana'nın sisteminden sil. Sadece benim arşivimde kalsın."

"Silme işlemi başlatılıyor," dedi, mekanik bir şekilde. "Arşive güvenli bir şekilde kaydedildi."

"İmparator nerede?" derken kelimelerim dudaklarımdan ağır ağır döküldü. Göğüs kafesim kemikten değil, betondan oluşuyordu sanki.

"Odasında. Güvenlik kamerası açılsın mı?"

"Hayır," dedim, boğazımdaki düğümü bastırarak. "Sistemi kapat, Roza."

Eşyalarımı toparladım, masanın üzerindeki dağınıklığı giderdim. Her kâğıdı, her kalemi yerli yerine koyarken yüzümdeki ifadeyi de toparladım. İçimdeki yangını saklamalıydım. Ona hiçbir şey belli etmemem lazımdı. Dudaklarıma sahte bir tebessüm yerleştirdim ve adımlarımı ağırlaştırarak kapısına yöneldim.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde Bronz aniden başını kaldırmıştı. "Kapı..." dedi, daha sonra bakışları bana değince sustu.

Gülümsememi daha da belirginleştirdim. "Bana her zaman müsait olman lazım, İmparator."

Koltuğuna yaslanarak, "Müsaitim," dedi. "Ancak kapıyı çalma huyu edinmen gerekiyor."

Omzumu silktim. "Bence kapıları ortadan kaldırırsak bu dertten de kurtuluruz."

"Saçma bir düşünce," dedi Bronz, soğuk bir tınıyla. "Tek yapman gereken birkaç kere tıklatman."

Gözlerimi kısıp başımı yana eğdim. "Senin için bir şeyler denerim," dedim, alaycı bir yumuşaklıkla.

Bakışlarıma gömülmüş hâldeydi. "Teşekkür ederim, İmparatoriçe," dedi.

Ona doğru eğildim. Omzumdan aşağı kayıp belime ulaşan parmaklarını hissettiğimde kalbim hızlandı. Dudaklarımızın arasında yalnızca nefeslerimiz kaldı. Yaklaştım, dokunacak gibiydim. Fakat öpmedim. O anda ona vermediğim şey, verdiğim binlerce şeyden daha çoktu.

Parmak uçlarımı yakasına götürdüm. Kumaşı yavaşça düzelttim, sanki amacım hep buymuş gibi davrandım.

CamScanner ile tarandı

Kaşları çatıldı. Beni kendine çekti ve dudaklarımız çarpıştı. Dudaklarımız birleştiğinde önce sert, daha sonra yavaş yavaş kıvamını bulan, yakıcı bir teslimiyet gibi hissettirdi.

Tamamen kucağına düştüğümde kollarımı boynuna sardım. Eğer hiçbir şeyi unutmadıysam bu onunla üçüncü öpüşmemdi.

Ama en yakıcı olanıydı.

Nefeslerimiz birbirine karışıyor, dudaklarımız her buluşmada daha açgözlü, daha yakıcı oluyordu. Önce yalnızca dudak uçlarımız değdi birbirine, daha sonra beni içine çekti. Öyle ki artık kendi nefesimle mi yoksa onun nefesiyle mi ayakta kaldığımı ayırt edemez oldum.

Alt dudağımı kavradığında dişlerinin arasındaki baskı hafif bir sızıya dönüştü. Acıydı ama o acının altında damarıma kadar yayılan bir haz vardı. Dudaklarımı bırakmadı, tekrar tekrar bastırdı.

Dilinin dokunuşu önce yavaş değdi, daha sonra boyun eğmez bir hızla üzerime kapandı. Dilimle dilini yakaladığımda sanki bütün damarlarımdan ateş aktı.

Ellerim boynunda kenetlendi, kucağına iyice gömüldüm. Dudaklarımız ayrıldığında dudak kenarlarım yanıyordu, nefesim kesilmişti ama o yine de pes etmedi. Dudaklarını yeniden bastırdı, bir kez daha dillerimiz karıştı.

Onun öpüşü giderek büyüyordu. Artık yalnızca bir öpücük değil, yakıp kül eden bir istilaya dönüştü. Dudaklarımdan ruhuma kadar işliyor, geri dönüşü olmayan bir şeye dönüşüyordu.

Geri çekildiğimde nefes nefese bir hâlde, "Öpmezsin sanmıştım," diye fısıldadım.

Kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

"Çalışıyorsun ve kuralcısın."

Gözleri alev aldı. "Kucağıma kadar geleceksin..." dedi. "O dudaklarınla bana öyle bakacaksın... Sınırlarımı ihlal edeceksin ve sonra öylece çekip gidecek misin?"

Yutkundum. "Sen gitmeme izin vermezsin."

"Bunun farkında olman güzel, Hisar."

Kucağından kalkıp karşısındaki koltuğa geçtiğimde, bacaklarımı uzatıp geriye yaslandım. Dudaklarımda farkında olmadan beliren bir gülümseme vardı. Buraya gelmeden önce zihnimde karabulutlar vardı. Göğsüme ağırlık çöken kötü duygular... Ancak o, tek bir öpücükle hepsini benden söküp almıştı.

CamScanner ile tarandı

"Bakıyorum da gülüyorsun," dedi, beni dikkatle süzerek.

"Neden gülmeyeyim ki?" dedim, sesime hafif bir cilve katarak. "Çiçeğim kendine geldi, diğer kart sahiplerimiz toparlandı. Üstelik artık bir ortağım var, benim yerime her şeyi hallediyor. Hem de fazlasıyla seksi biri." Göz kırptım. "Bunca zaman kendime gereksiz yere çok yüklenmişim."

"Bu kadar direnmeseydin, bu huzura çoktan ererdin."

"Bazen haklı olduğun konular oluyormuş."

Kaşlarını hafifçe kaldırarak, "Bazen mi?" diye sordu.

"Eh, bazen..." dedim ve kahkahamı tutamadım. O ise gülüşümü izledi.

Bakışlarını benden çekti. Bir süre sessizlik oldu, yalnızca ekrandaki ışık yüzüne vuruyor, kaşlarının arasındaki çizgiyi daha belirgin kılıyordu. Tüm o sessizlik boyunca onu izledim.

Başını kaldırmadan, "Öğle yemeğini nerede yemek istersin?" diye sordu.

"Aslında..." dedim, kısa bir es vererek. "Yemiyoruz."

Başını kaldırıp gözlerini doğrudan bana dikti. Sert, keskin bir bakıştı. "Başkasına mı sözün var?"

"Elini kana bulamanı istemediğim için kimseye söz vermedim," dedim. "Ama bir randevu ayarlamıştım."

Kaşları çatıldı. "Ne için?"

"Kalbinin sağlığı için."

O bilindik ses tonuyla, "Hisar..." dedi. Sanki bana kızmıyor da serzenişini belli ediyordu. "*Seni kendi doktorumla görüştüreceğim*, demiştim. Başka bir doktora gerek yok."

"Hemen karşı çıkma," dedim, direncimi belli ederek. "Seni tedavi edecek bir yolum var."

Bıkkın bir nefes aldı. "Seninle her gün bu konuşmayı yapmak istemiyorum."

Gözlerimdeki öfke yerini yoğun bir ısrara bırakırken, "Bu üstünü kapatabileceğim bir konu değil ki," dedim. "Gerekirse bütün doktorlara göstereceğim seni!"

"Bütün doktorlar için yıllar gerekebilir."

Gözlerim kısıldı. "Bana bak..." dedim, kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Sen hastanelerden mi korkuyorsun yoksa?"

"Sence böyle bir şey olabilir mi Hisar?"

"O zaman itiraz istemiyorum," dedim, emin bir tavırla. "Öğle arasındasın, benimlesin."

CamScanner ile tarandı

Bakışlarını kaçırmadı. "Yasmin'i görmeye gidebiliriz."

"Onu biraz bunalttığım için sabah beni kendisi uyandırıp Arkana'ya gönderdi," dedim. Yasmin'e her an yardım edebilmek için onun odasında uyumuştum ve sabahın erken saatlerinde beni çağırarak uyandırmıştı. İyi olduğuna emin olmasaydım asla yanından gitmezdim ama düne göre daha iyi toparlamıştı. "Benim biraz ayarım yok. Ya çok ilgilenirim ya hiç. Yasmin de Yağız da artık benden bıkmış durumda."

"Senden bıkmazlar."

"Konuyu değiştirme, Bronz," dedim, gözlerimi üzerine dikerek. "O randevuya gideceğiz. Akşam zaten Yasmin'in yanına uğrayacağız. Sanaç'ın, ikisiyle de benden daha iyi ilgilendiğine eminim. Ben seninle ilgilenmek istiyorum."

Son sözlerim, odanın üzerine ağır bir örtü gibi serilen sessizlikle mühürlendi. Yasmin, hayatımda ayrı ve dokunulmaz bir noktadaydı. Yüreğimin derinliklerinde saklı bir hazineydi ama Bronz...

Bronz artık bir amaç uğruna yaklaştığım gizemli olan o adam değil, her şeyini öğrenmek istediğim, hayatımın merkezine yerleştirmek istediğim kişiydi.

Benim için bir devrim başlatan birini hayatımın tam ortasına koymayacaksam başka neyi oraya layık görebilirdim ki?

Lakin o, tüm bunlara rağmen önceliğimin o olmamasını istiyordu.

Kelimelerimin ucuna sivri bir diken takarak, "Aksi bir şey diyeceksen..." dedim. "Hiç ağzını boş yere yorma, Bronz. Seni iyi hissettirecek bir şey diyorum ya, hiç mi önemi yok?"

Tekrar göz göze geldiğimizde, nefesini belli belirsiz bıraktı. "Susuyorum," dedi, pes ederek. "Ve öğle arasını bekliyorum."

Fedor, otoparkın loş ışıkları altında dimdik duruyordu. Kendisi bir süredir korumalığımı yapıyordu. O da yaralananlar arasındaydı ve toparlanıp tekrar işine dönmüştü.

"Sizi tekrar görmek çok güzel, Bayan Alatav," dedi.

"Seni de görmek güzel, Fedor," dedim. Gözlerim etrafı kolaçan etmeyi bırakmadı. "Zorlu buralarda mı?"

"Kendisini henüz göremedim," diye karşılık verdi.

Arabamın yanına geçtiğimde, bakışlarım kolumdaki saate kaydı. Duran akrep ve yelkovan bana bir kez daha hatırlattı. Arkana'da zamanı bilmek

CamScanner ile tarandı

yasaktı. Burada saatlerin, günlerin hatta yılların hükmü yoktu, tek hüküm süren şey güçtü.

Tam o sırada, lastiklerin ani bir dönüşle zemini tırmalayan sesi duyuldu. Bronz'un arabası, otoparkın sessizliğini yararak çıkageldi.

Fedor, refleksle önüme geçti. Vücudunu kalkan yaparcasına, beni arabadan korumak istercesine gerildi. Fakat sürücü koltuğunda Bronz'u gördüğünde yüzündeki çizgiler değişti.

İkisinin arasındaki bakışmaya dikkat kesildim.

Fedor'un sertleşen omuzlarına dokundum. "Arabayla bizi takip edersin," dedim.

Yüzünde beliren şaşkınlığı saklamaya çalışsa da çenesindeki kasların gerilmesinden fark ettim. Bronz'la gidecek olmamı beklemiyordu. Artık ortak olduğumuzdan haberi yoktu.

Bronz'un arabasına geçip oturduğumda kapıyı kapadım. Arabanın içini doldurmuş sıcak kehribar kokusu ciğerlerime işledi.

"Bekletmedim, değil mi?" dedi. "Çıkmak üzereyken Küçük Arkana sözcüsü geldi de."

Hiç vakit kaybetmeden, eğilerek dudaklarını boynuma bastırdı. Kısa bir öpücükle beni selamlasa da gelişigüzel bir dokunuş değildi.

Kemerimi takarken, "Yeni gelmiştim," dedim.

Fedor'un dikili bakışlarını dikiz aynasından yakaladım. Tüm bu süre boyunca gözlerini bizden ayırmamıştı.

Bronz, bariz bir öfke kıvılcımıyla, "Niye öyle bakıyor?" dedi.

"Beni öldürmeyip öpmene bakıyordur."

Bronz'un çenesindeki kas gerildi. "Hoşuma gitmedi," dedi.

Bakışlarımı ona çevirdim. "Hoşuna gitmediği için mi onunla ayrıca iş birliği yapıyordun, Bronz?" Elleri direksiyonda kaldı ama bakışlarını yoldan ayırıp bana döndü. "Ne?" dedim. "Ben kendime bile güvenmezken bir korumaya güveneceğimi mi düşünmüştün?"

Tekrar önüne döndü. "Bunca zaman farkındaydın yani?"

"Onun sana çalıştığını anlamamak salaklık olurdu, Bronz. Onu birkaç kere denedim. Bütün her şeyimi sana yetiştiriyordu. Farkındaydım elbette." Çehresini seyretmeye devam ettim. "Bana defalarca kez *etrafındaki herkes benden oluşuyor*, dedin. Korumama mı el atmayacaktın?"

"İnkâr etmiyorum." Sesi ağırlaştı. "Yakınında yabancı kimse olamaz. Herkes bana çalışır, Hisar."

CamScanner ile tarandı

Bir süredir aklımda olan soru gün yüzüne çıktı. Çözemediğim bir mevzuydu. "İkizler de mi sana çalışıyordu?"

"Hayır," dedi tek nefeste. "Sadece Barkan. Birinin çalışması yeterliydi."

Dişlerimin arasından sızan bir öfkeyle, "Şerefsiz," dedim. "Bunca zaman bana şizofrenmişim gibi davrandı. Onu gerçekten döveceğim." Koca bir hayal kırıklığıyla doluydum.

"Sinirlenme," derken kendi sakinliğini bana dayatmaya çalışıyordu. Arkana bölgesinden uzaklaşmış, yola çıkmıştık. "Nereye gideceğiz?"

Arabanın dijital ekranına doğru uzandım. Parmaklarım hızlıca adresi girdi. "Konumu girdim."

Ekranda beliriveren haritaya, işaretlediğim konuma yakından baktı ve anlam veremedi. Kaşlarını çattı. "Konum bir evi gösteriyor."

Gözlerimi onunkilere dikerek, "Evet," dedim.

"Hastane?"

"*Hastaneye gideceğiz*, demedim, Bronz. *Kalbine iyi gelecek bir şey biliyorum*, dedim. Hastane için köpüren sendin."

Gözlerini yoldan ayırmadan direksiyona sıkıca tutundu. "Benimle ne zaman açık konuşacaksın acaba?"

"Sürprizlerle dolu olmayı seviyorum."

Yolun geri kalanında, ikimiz de sessizliğe gömüldüğümüzde telefonumu çıkardım ve Sanaç'a mesaj yazdım.

His: *Ne yapıyorsunuz?*

Sanaç: *Sarışın'a yemek yedirmeye çalışıyorum.*

His: *Eğer yemezse ona beş dakika içinde orada olacağımı söyle.*

Sanaç: *Bunu zaten söyledim, yemedi.*

His: *O zaman gerçekten üzüleceğini söyler misin?*

Mesajımı gönderdikten sonra pencerenin dışındaki gri gökyüzüne daldım. Birkaç dakika geçti, telefon yeniden titredi.

Sanaç: *Bunun işe yarayacağını düşünmemiştim.*

His: *Konu sen olduğun sürece kendini zorlayacaktır.*

Sanaç, onu kaybetmemiş olmanın şükrünü taşısa da geçmişte yaşadıklarının izini hâlâ silememişti. Yaralarını zamana bırakmıştı ve ben de biliyordum ki iyileştirecek tek şey yine zamandı.

Araç konuma vardığında Bronz motoru kapadı. Ben ise onu bekleme den, kapıyı açıp dışarı çıktım. Sakin adımlarla ilerleyerek kapıdan içe girdim. Bahçeye adım attığımda bakışlarım hemen Tarkan'ı buldu. Gö göze geldiğimizde şaşırmadan edemedi.

CamScanner ile tarandı

"His?" dedi merakla. "Bir şey mi oldu?"

Yanına yaklaştığımda, "Sendeki küçük emaneti almaya geldik," dedim.

Sözüm biter bitmez bahçe kapısından yaklaşan Bronz'u fark etti. Tarkan'ın yüzü anında bembeyaz kesildi. Gözleri panikle bana döndü.

Korkudan neredeyse fısıldayarak, "Bronz'u da mı getirdin, His?" dedi. "Bak, ben çok yakında evleneceğim. Evlenmeden ölmek istemiyorum!"

Onun bu hâline istemsizce gülümsedim. Omzuna hafifçe dokunarak yumuşak ama emin bir ses tonuyla, "Sana bir şey olmasına hiç izin verir miyim?" dedim.

Tam o sırada Bronz yanımıza geldi. Kendine has, karanlık bir tonla, "Merhaba," dedi.

Ama onun selamı havada asılı kaldı. Tarkan, ne cevap vereceğini bilemezken koluna hafifçe vurdum. "Sana da merhaba, İmparator," dedi Tarkan.

Kehribar gözleri bir hançer misali üzerime saplandı. "Niye geldiğimizi söyleyecek misin Hisar?" dedi.

Başımı yana eğdim. Sanki onları uzaklaştıran ben değilmişim gibi, "Kızını özlemedin mi?" diye sordum.

Yüzündeki taş maskede bir çatlak belirdi. "Kızım..." dedi, özlemin bütün yüküyle.

"Vita'yı buraya getir, Tarkan."

Tarkan, geri bir adım attı. "Nişanlıma onu çok sevdiğimi söyle, His."

Bronz'un bakışları sertleşti. Gözlerinden öfke kıvılcımları saçılıyordu. "Kızım bunca zaman senin evinde miydi?" diye haykırdı.

"Değildi," dedi Tarkan. "Ben onu sokakta buldum. Sonra His *aa, ben bunu tanıyorum*, dedi. Meğer seninmiş. Siz geri alana kadar da gönlüm sokaklarda kalmasına izin vermedi."

Hiçbir kelime Bronz'un öfkesini dizginlemedi. Geri adımlar atan Tarkan'ı bir anda omzundan yakaladı. Parmakları demir gibi omzuna gömüldü, öyle sert sıktı ki Tarkan'ın yüzü acıyla buruştu.

"Tarkan. Tarkan. Tarkan."

"Onu rahat bırak, Bronz," diyerek aralarına girdim. "Ben ne dersem onu yaptı. Hesap soracaksan bana sor."

"Ben onun, senin yanında kalsın diye gitmesine izin verdim!" dedi Bronz. Kendini dizginlemekte zorluk yaşadıktan sonra Tarkan'ın omzunu bıraktı. Tarkan geriye sendeledi ve bizden hızla uzaklaştı.

"Seni buraya sinirlen diye getirmedim."

CamScanner ile tarandı

Bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki o anda Tarkan geri döndü. Elinde tuttuğu tasmayı zorlukla kavrıyordu. Zincirin ucunda kasları gerilmiş, gözleri güneş gibi parlayan kara bir panter vardı.

Vita.

Benim için *yaşamdı*.

Bronz için *kızıydı*.

Panter çevresine bakındı, kokuları ayırt edercesine havayı kokladı. Gözleri Bronz'a kilitlendiği anda vahşi bir hırıltı çıkardı ve zinciri koparırcasına, Tarkan'ın elinden kurtulup ileri atıldı.

Bronz da bir adım öne çıktı. Koca gövdesine doğru sıçrayan panteri kollarının arasına aldı. "Kızım..." dedi, içten bir sesle.

Panter, Bronz'un göğsüne yüzünü bastırdı, koca pençelerini onun omuzlarına yasladı. Vahşiliğinden bir eser kalmamış, küçücük bir kediye dönüşmüştü. Bir süredir ayrı kalan babayla kızına özel zaman tanımak için usulca geri çekildim. Sessizce Tarkan'ın yanına yürüdüm.

"Düğün için konuşalım mı biraz?" diye sordum.

Omuzlarını indirdi, yüzünde endişeyle karışık o tanıdık ifade vardı. Göz ucuyla Bronz'a bakarak, "Beni öldürmez, değil mi?" diye sordu.

"Çabalarım," dedim, soğukkanlı bir tavırla.

"Off, His!" dedi, abartılı bir serzenişle. Evin içine girdiğimizde kahkahamı tutamadım.

Bu tavrıyla karanlıkla örülü günlerimin ortasında bütün dertlerimi unutturmuştu. Tarkan, bunca zaman beni hiç yanıltmamıştı. Kimseye kolay kolay arkadaşım demeyen ben, Yasmin'in varlığını bile geç kabullenmişken... Şimdi fark ediyordum ki Tarkan, bir tanıdıktan fazlası olmuştu. Hayatıma sessizce işlenen, güvenilir bir dosttu.

Daha sonra pişman olmamak için kendimi kasarak konuşmaya çalıştım. "Bazen sevgimi belli edemiyor olabilirim ama iyi ki varsın, Tarkan," dedim.

Tarkan'ın kaşları birden kalktı, yüzü panikle gerildi. "Siktir," dedi, sesine dramatik bir hava katarak. "Kesin öleceğim ve sen benimle veda konuşması yapıyorsun!"

İlk kez birine sevdiğimi söylemeye niyetlenmiştim ancak onu da beceremiştim. Yalancı çoban bir gün doğruyu söylese de artık bir inandırıcılığı kalmazdı.

CamScanner ile tarandı

Gözlerimi devirerek sertçe, "Tarkan!" dedim. "Vazgeçtim, söylemiyorum hiçbir şey!" Tavrımı değiştirip ciddi ciddi, "Düğün konusunda yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum.

Omuz silkti. "Her şeyi hallettim."

"Kesin her şeyi *hack*'ledin," dedim, emin bir şekilde.

Omuzlarını hafifçe silkerek, "Eh..." diye cevapladı. Yüzünde o meşhur muzip gülümsemesi belirdi.

"Balayınızı ben karşılamak istiyorum," derken asıl konuya geldim. Bir süredir aklımdaydı ve daha fazla geç kalmadan söylemek istemiştim. "En azından sizin için bunu yapmak istiyorum."

"His..." dedi, bunu beklemezken.

"Her şeyin en iyisini hak ediyorsun."

"Sen de öyle," diyerek bana sarıldı.

Kollarından ayrıldığımda, fazla duygusallaştığımızı hissederek rahatsızlıkla doldum. "İçecek bir şeyler getirirsen İmparator'la aranızı iyi ederim."

"Ne olsun? Soğuk mu yoksa sıcak mı?"

"Sana bırakıyorum," dedim. "Göster marifetini."

Bahçeye adımımı attığımda gözlerim direkt olarak ikisine kilitlendi. Bronz, bir dizini toprağa yaslamış, kollarına sığmayan hasretiyle kızının tüylerini okşuyordu.

"Kimi öldüreyim?" dedi, alçak bir sesle. "Kimi öldüreyim, babacığım, söyle." Panter, kendini daha çok sevdirmek için kafasını kaldırdı. "Sana kötü davrandılar mı? Canını sıktılar mı?" Panter, derinlerden gelen bir mırıltıyla karşılık verdi. Babasının omzuna daha çok çıkarak yüzünü yaladı. "Özledin değil mi beni?" dedi Bronz. Parmaklarını kızının parlak kürkünde gezdiriyordu. "Özledin, kızım, özledin."

Bu adamdaki nasıl bir sevgiydi böyle? Gözlerimin önünde koca bir İmparator bütün ihtişamını, öfkesini, sertliğini geride bırakmış ve yalnızca bir babaya dönüşmüştü. Onları izlerken içim burkuldu.

Bu dünyaya onun kızı olarak gelmek vardı...

Belki de hiçbir zaman tadamayacağım bambaşka bir sevginin gölgesinde kaldığımı hissettim.

Adımlarımı usulca onlara doğru sürükledim. "Ben de senden ayrı kaldım ama beni hiç bu şekilde karşılamadın," dedim, bariz bir sitemle. "Alınmaya başlıyorum, Bronz."

"Sen beni bayıltıp gittin, Hisar," dedi. Sesinde öfke vardı ama o öfkenin altında gizlenmiş kırgınlığı duyabilmiştim.

CamScanner ile tarandı

Bakışlarımla panteri işaret ettim. "O da seni bıraktı."

Gözlerini benden ayırmadan tok bir sesle, "Hayır," dedi. "O beni bırakmadı. Onu giderken yanında götürdün."

"Gelmeseymiş o hâlde," dedim, kendimi savunurcasına. "Babasının yanında kalsaymış. Demek ki o da kaçmak istemiş ki benimle geldi." Bakışlarını üzerime öyle bir dikti ki konuşmasına gerek bile kalmadı. Her koşulda kızını savunmasına karşılık daha fazla uzatmadan, "Tamam," dedim. "Tamam, ben onu uyuşturmuş olabilirim ama yine de direnebilirdi!"

"Kızımı mı kıskanıyorsun sen?"

"Kızın bence beni kıskanıyor."

Merakla baktı. "Aranızdaki buzları eritebildiniz mi bari?"

Omuz silktim. "Vita çok hırçın."

Gözleri anında sertleşti. "Onun adı Vita değil," dedi, bıçak gibi bir keskinlikle. "Hırçın hele hiç değil."

"Evet, evet..." diye başladım. "Kızın çok uys-" dememe kalmadan, Vita babasının kollarından bana dönerek vahşi bir hırıltı kopardı.

Dişlerinin keskin parıltısı gözlerime çarptı. Bronz anında tasmasına asıldı, koca gövdesini zorla geriye çekti.

"Bilerek yapıyorsun, Hisar!" diye patladı.

Evet çünkü Bronz'la uğraşmayı seven bir yanım vardı, bundan da garip bir haz alıyordum. Onun öfkesiyle, sabrıyla, bakışlarının sertliğiyle oynamak bana tuhaf bir tatmin veriyordu.

"İçeri geçelim, hadi," dedim, umursamaz bir tonda. "Tarkan bize bir şeyler ikram edecekmiş. *Bir bardak suyumu içmeden göndermem sizi*, dedi. Çok misafirperver biri."

"Bu kadar yalana gerek yok sanki, ha?"

"Ben yalansız yapamam."

Tek dizinin üzerinden kalktı. Pantolonunun tozunu sert bir hamleyle sildi ama yüzündeki ifade her şeyi ele veriyordu. Şu an tek düşündüğü şeyin bu tozlanmış kıyafetten kurtulup tertemiz bir takım elbiseye girmek olduğuna emindim.

Evin içine adım attığında Bronz'un bakışları dikkatlice etrafı taradı. Koltuğa oturduğumuzda Vita hemen ikimizin arasına yerleşti. Hiç çekinmeden babasının kucağına uzandı, sanki babasını benimle paylaşmaya hiç niyeti yokmuş gibi gerine gerine yayıldı.

Bronz, elini kızının sırtında gezdirirken sessizliğini bozup, "Eve bir saldırı mı düzenlendi?" diye sordu.

CamScanner ile tarandı

Tarkan içeriye girmiş, elinde taşıdığı tepsiyi bize uzatmıştı. "Onun eseri," dedi. "Burası artık benim değil, onun evi."

Bronz başını usulca salladı. İkisinin arasındaki gerilimi kırmak için havadan sudan bir sohbet açtım. Bronz, sakinliğini koruyarak sohbete katıldı. Bir yandan da ona sırnaşan kızının tüylerini okşuyordu.

Tüm bu süre boyunca bardağını elinde tuttu. Ne bir yudum aldı ne masaya bıraktı. Gevşemek için kendine izin vermiyordu. Onun için her şey çok zordu. Rahatlıkla bir yudum bile içemiyordu.

"Misafirliğe gelme işini sevdin sanırım," dedim, Bronz'a takılarak. "Kalkalım mı yavaştan?"

"Olur," dedi. Bronz, pantere elini uzatınca Vita anında ayaklarının üzerinde dikleşti, evden dışarı çıkmak için hazırlandı. Ona karşı öylesine uysaldı ki... Oysa benim omzumu dişlemişti.

Tarkan'la vedalaşıp dışarı adım attığımızda Zorlu'yu gördüm. Tek dizinin üstüne çökmüş, Vita'nın başını okşuyordu.

"Zorlu'yla bile iyi anlaşıyor!" dedim, hayıflanarak. "Pes doğrusu!"

"Onu her gün besleyen Zorlu'ydu, elbette iyi anlaşacaklar, Hisar," dedi Bronz, sakin bir tavırla.

Kaşlarımı çatarak Vita'ya baktım. "Bu kediyi nereden bulduğunu hâlâ bilmiyorum ki!"

"Çok uzaktan değil," dedi.

Zorlu, panteri kendi arabasına almıştı. Bronz'un arabasına geçtiğimde zihnim darmadağınık bir hâlde kalmıştı. Camın ardından akıp giden ağaçlara dalıp gittim ama zihnimde dönüp duran tek şey onun sözleriydi. *Çok uzaktan değil...*

Ne demek istemişti? Pantere dair bir sır saklıyordu. Yoksa bu sadece hayatlarımızın sandığımdan çok daha yakın noktalarda kesiştiğinin bir işareti miydi?

Zihnim, tam da bu anda unuttuğum bir anıyı gün yüzüne çıkardı.

Bronz, o sert sesine gölgelenmiş endişeyle, "Benim kızım hasta mı olmuş?" diye sordu.

Panter, Bronz'la ilk kez gerçekten yakınlaştığımız o sıcak dakikalarda ansızın kusmuş, bizi birbirimizden koparmıştı. Ben, bunu bilinçli bir sabotaj gibi algılamıştım fakat Bronz'a göre hayvancağız sadece hastalanmıştı.

Kesinlikle kıskanç bir hayvandı. Çünkü Bronz'a bu kadar yaklaşabildiğim ilk anda, tüm dikkati üzerine çekmeye çalışmasının başka hiçbir mantıklı açıklaması olamazdı.

CamScanner ile tarandı

Baban zaten seni seviyordu, isimsiz kedi. Bir kerecik beni de sevse ne olurdu ki?

Yine de panter hakkında öyle düşündüğüm için üzüldüm ve kapı eşiğinde onları izlemeyi kesip yanlarına gittim. "Neyi var?"

"Beslenmeyle alakalı olabilir," dedi Bronz, düşünceli bir sesle. "Daha da kötüleşmeden veterinere gitmesi gerekiyor. Son zamanlarda hiç garip de davranmıyordu."

"Davranıyordu," dedim hemen. "Durmadan üstüme çıkmaya çalışıp beni midesine nasıl indireceğini hesaplıyordu."

Bronz, omzunun gerisinden bana ters bir bakış attı.

"Hiç kızını savunma," dedim, kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Sen olmasan tek lokmada beni mideye indirir."

"Sadece sana dokunmaya çalışıyor, Hisar!"

"Lütfen bir patisine dokunur musun?" dedim. Anlamamış gibi baksa da isteğimi yerine getirdi. Panterin ön patisini kavradığında, hayvan onun parmaklarını sanki avuçlarının içine almak istercesine yumuşacık kavradı.

Ben de diğer patisine dokunduğumda ise anında keskin pençelerini çıkardı. Dudaklarımda alaycı bir tebessüm belirdi. "Gerçekten sadece dokunmaya çalışıyormuş," dedim, kinayeli bir tonla.

"Seni koklamasına izin versen bu kadar yabancı davranmaz," dedi Bronz, sakinlikle.

"Bana yabancı davranmıyor ki. Bildiğin düşman!" dedim öfkeyle. "Ben kumamın Sanaç olacağını düşünmüştüm, meğer buymuş!"

"İkimiz de birbirimize çok bağlıyız."

"Hayret," dedim, alayla. "Nasıl onun dövmesini yaptırmadan durdun, Bronz? Şöyle sırtına kocaman bir panter çizdirseydin ya."

Sesi alçalıp, yumuşarken, "O..." dedi. "Daha güzel bir yere layık." Sonra panterin burnuna eğilip usulca öptü. "Öyle değil mi kızım?"

Bakışlarım istemsizce Bronz'un çıplak sırtına kaydı. O sırtı hiçbir zaman sevmemişti. VI damgası, bir mühür gibi orada yanıyordu çünkü. Acının, geçmişin ve ihanete mahkûm edilmiş yılların damgasıydı o.

Ama o damgayı tek başına bırakmamış, üzerine büyük ejderhalardan oluşan bir dövme yaptırmıştı. Siyah ve gri gölgelerle işlenmiş ejderhalar sanki sırtını kuşatıyor, o lanetli işareti saklamaya çalışıyordu. Fakat dövmenin görkemi bile damganın uğursuzluğunu tamamen gizleyememişti.

"Yapabileceğim bir şey var mı peki?" dedim. "Patişah hazretleri ne ister? Malum, kumama iyi bakmam lazım yoksa bizim de aramızı bozar."

CamScanner ile tarandı

"Patişah ne, Hisar?" diyerek kaşlarını kaldırdı.

"Sanaç olsaydı keşke, eminim bu dediğime katıla katıla gülerdi!" dedim, onun buz dağı tavrına karşılık.

Bronz, avucumu kavradı. Parmakları, elimi panterin kalın kürkünün üzerinde gezdirirken, "Onu sadece sev," dedi. "Senden tek istediği budur."

Yarı ciddi yarı şakayla karışık bir tonda, "Bak, ellerim benim zaafım," dedim. "Ola ki ellerimi ısırırsa..."

Bronz, buyurgan bir tınıyla, "Sadece sev," diye tekrarladı.

Sessiz kaldım. Panterin kürküne parmaklarımı gömdüm. Beklediğim kadar soğuk ve ürkütücü değildi. Aksine sıcacık ve yumuşaktı. Ellerim, onun ritmine alıştıkça kalbimdeki ön yargılar da gevşedi. Avuç içimde yükselen o sıcaklık, düşündüğümden çok daha iyi hissettirmişti.

Sanki onun tüylerine değil de kalbine dokunuyormuşum gibi hissettim.

"Güzel hissettirmiyor mu?" dedi Bronz. Gözleri, sanki ilk tepkimi yakalamak ister gibi yüzümdeydi.

"Güzelin de dışında..." dedim. Kelimelerim dudaklarımdan düşerken kendimden geçmiş gibiydim. Hipnoz olmuşçasına parmak uçlarımdan yayılan o sıcaklığı izliyordum. İçimde garip bir huzur vardı; sakinleştirici, neredeyse iyileştirici. Ona bunca zamandır dokunmaktan kaçtığım için kendime kızdım.

Helikopterin hazır olduğu haberiyle Bronz panteri göndermiş, ardından kapıda belirmişti. Birkaç adım çekilerek onun içeriye girmesine müsaade etmiştim.

"Bu arada..." dedim. "Hayvan düşmanı değilim. Dışarıdan nasıl görünüyorum, bilmiyorum ama sadece onlara bağlanmamak için mesafemi koruyorum."

"Çok belli ediyorsun," dedi Bronz, sakin ama anlamlı bir tonla. Gözlerinde, söylediklerimi benden daha iyi bilen bir adamın sabrı vardı.

"Ona öyle davrandığım için bana kızmıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Kızıyorum," dedi Bronz. "Kızıyorum ama sana değil, Hisar."

Aramızda asılı kalan bu sözlerden sonra yanımdan geçti, sessiz adımlarla üst kata çıktı. Ahşap merdivenlerden gelen tıkırtılar bir süre sonra tamamen kesildi. Yalnızlığın sessizliği üzerime çöktüğünde salona geçtim, şöminenin önündeki koltuğa bıraktım kendimi. Alevlerin çıtırtısı kalbimdeki çarpıntıyı bastırmaya yetmiyordu.

Saniyeler geçti, dakikalar oldu. Ancak saat olmadan Bronz tekrar yanıma geldi. Elinde bir şey vardı. Masanın üzerine yavaşça bıraktı.

Bir fotoğraftı.

CamScanner ile tarandı

Titreyen parmaklarımla elime aldım. Eski, neredeyse solmuş, vintage bir fotoğraf... Bir bahçede çekilmişti. Çerçevenin bir yanında net ve kendinden emin bir duruşla yaşça büyük bir adam, diğer yanında ise genç bir erkek vardı. Ancak erkeğin yüzü karartılmış, beyazlatılmış, silinmişti sanki. Yüzünde hiçbir iz kalmamıştı.

Ama adam... Adam çok netti. Çerçevenin bütün ağırlığını o taşıyordu.

Babam. Haris Alatav.

"Babam..." diyebildim. O tek kelime boğazımda düğümlenmişti. Fotoğrafın üzerindeki erkeğe -yüzü silinmiş, beyazlatılmış o boşluğa- parmağımla dokundum. Sonra başımı kaldırıp Bronz'a baktım. "Bu da sen misin?"

Karşıma geçip oturdu. "Benim."

Bir an sustum. Onun geçmişinden bir fotoğraf görmek tuhaftı. "Küçük duruyorsun," dedim, şaşkınlıkla karışık bir yumuşamayla. "Günlüğünde babamdan bahsetmiştin. Sana bir kâğıt vermişti. O zamanki tanışıklığınızdan olsa gerek."

"Evet," dedi, bakışları bana saplanırken. "Başka bir şey dikkatini çekti mi?"

Fotoğrafı yeniden elime aldım. Gözlerim bu kez arka plana kaydı. Bahçenin silikleşmiş köşelerinde, gölgelerden sıyrılmaya çalışan başka bir kişi vardı. Bir kız...

Kıza odaklandım.

Kalbim sıkıştı. Dudaklarım aralandı. "Bu..." dedim ama cümlemi tamamlayamayacak kadar sarsılmıştım.

"Sensin, Hisar," dedi Bronz. Sesi, gerçeğin mührü gibiydi. "Orası da Alatav Malikânesi."

Alatav Malikânesi. Bronz, babam ve ben.

Bronz, "O omzundakini görebiliyor musun?" dedi. Eski bir fotoğraf olduğu için görüntü net değildi. Omuzlarımda küçücük siyah bir şey taşıyordum. Bir yavru kedi mi belli değildi.

Bronz, ısrarla fotoğrafa bakmamı istediğine göre o yalnızca bir kedi değildi. Bronz'un kızıydı.

"Nasıl?" diye sordum. "Ben onu tanıyor muydum?"

"Bir süreliğine evet," dedi.

"Ben neden onu hatırlamıyorum?" dedim. Parmaklarım fotoğrafın kenarını sıkarcasına gerildi. "Babamın hep vahşi hayvanları oldu ama bir panteri olduğunu hatırlamıyorum." Başımı kaldırıp Bronz'a baktım. "Onun Alatavlarla bağlantısı ne?"

CamScanner ile tarandı

"Haris Alatav'ın her zaman vahşi hayvanlara merakı vardı," dedi Bronz.

Başımı salladım. "Evet, evimizde bir kobra vardı. Özel bir fanusun içinde dolaşırdı, neredeyse bütün evi turlayabiliyordu. Hâlâ o çıtırtıların sesini duyar gibiyim." İstemsizce irkildim.

Bronz, dirseklerini dizlerine yasladı. "Yaşım çok büyük değildi, o yüzden her şeyi net hatırlayamıyorum. Ama kabataslak anlatacak olursam..." Kısa bir es verdi. "Babamla Haris Alatav'ın garip bir eğlencesi vardı. Eğlence denmezdi aslında ama onlar buna öyle diyordu. Kafes dövüşleri fakat insanlarla değil, hayvanlarla."

Ürperdim. Çenemi sıktım.

"Boks geçmişimi az çok biliyorsundur."

"Biliyorum," dedim. "Günlüğünde bundan bahsetmiştin."

"Ben adil dövüşü severim ama bunu değil. Ne kadar yırtıcı, ne kadar vahşi hayvan varsa birbirleriyle dövüştürüp bunun üzerine bahis oynuyorlardı. Hem de neredeyse her yıl."

Mideme bir yumruk oturmuş gibi hissettim. "İğrenç bir şey bu."

"Katılıyorum," dedi, gözleri uzaklara dalarak. "Kızımın annesi de o dövüşlere sürekli zorlanan bir panterdi. Haris Alatav bütün bahsini ona oynamıştı. Fakat..." Yutkundu. "O kafeste o hayvan öldü. Maçı kazandı ama... Yaşayamadı."

Oturduğu yerden kalktı. Adımları ağırdı, omuzlarına geçmişin tüm gölgesi yüklenmişti. Elimdeki fotoğrafı işaret etti. Parmağı, omzumda duran küçük, simsiyah yavruya kaydı. "Haris Alatav'a da teselli olarak onun yavrusunu verdiler."

Dudaklarım aralandı ama sesim çıkmadı.

"Aradan zaman geçti," dedi Bronz. Sesinde hüzünle karışık bir inat vardı. "Aklım hep o yavrudaydı. Bir yolunu bulup Alatav Malikânesine kendimi davet ettirdim. Haris Alatav'ın o yavruya bakacağını düşünmüyordum, onu dövüşlerde kullanacaktı. Düşündüğüm gibi de olmuştu. Yavru bahçede ayağıma geldi. Bir görsen Hisar, o kadar küçüktü ki avucum kadardı." Sözleri ağırlaştıkça sinirleri de geriliyordu. "Baban beslemediği için çok gelişmiş bir hayvan değildi," dedi, dişlerinin arasından. "Onu kucağıma aldım, sevdim. Haris Alatav beni öyle görünce, alaya alıp sevdiysen satayım sana, bana pahalıya patladı, dedi. Onu sadece para olarak görüyordu."

Hem korku hem merakla, "Sonra ne oldu?" diye sordum.

"Onu da dövüştürmesine izin vermedim. Aldım onu. Biraz zaman geçti ama yine de aldım."

CamScanner ile tarandı

Gözlerim bulanıklaştı. Ellerimle şakaklarımı ovalayarak, "Hiçbir şey hatırlamıyorum!" diye yakındım.

"Hatırlaman lazım," dedi. "Zihnini iyi yokla, Hisar."

Zihnimin kıyısına çarpıp duran silik bir gölgeyi yakalamaya çalışarak, "Küçük bir kedi anımsar gibiyim ama bu o olamaz ki!" dedim.

"Bunun yeni doğmuş hâli zaten küçücük bir şey olurdu," dedi Bronz. Sesinde hem sabır hem de beni inandırmaya çalışan bir sertlik vardı. "O gün malikâneye geldiğimde bahçenizde bir fotoğraf çekim alanı kuruluyordu. Aile fotoğrafı çekilecekmişsiniz. Haris Alatav hatıra olsun diye onunla çekilmemi istedi. Normalde fotoğraf çekilmeyi sevmezdim ama o an bir şeyi fotoğraflaştırmak istedim."

Sözlerinin ardından gözlerim istemsizce elimdeki eski fotoğrafa kaydı. Donuk karede saklı kalan gölgeler, hatırlayamadığım bir geçmişin kapısını aralıyordu.

"Bahçedeydin," dedi Bronz. "Üzgündün. O senin ayağına geldi, sen de omzuna aldın. Babanın görmesiyle işler pek iyiye gitmedi. Ancak anladığım kadarıyla hasta olduğun için ona dokunman yasaktı."

O konuştukça zihnimde parçalar birbirine ekliyordu. Omzumda duran o küçücük varlığın sıcaklığı, çocuk aklımla bile hissettiğim yasak bir dokunuşun ağırlığı... Zihnimde beliren şey bir hatıra mıydı yoksa sadece onun sözlerinden doğan bir yanılsama mı ayırt edemiyordum.

"Neden üstüne çıkmaya çalıştığını anladın mı?" dedi Bronz. "Tıpkı küçükken onu omzuna aldığın gibi yine almanı istiyor. Hayvanlar yapılan hiçbir şeyi unutmaz, Hisar."

Taşlar yerli yerine oturuyordu fakat bu fark ediş içimde tatlı bir sıcaklık değil, eski bir sancıyı uyandırdı.

Boğazım düğümlenerek, "Yine de ona dokunamam ki," dedim.

"Niye?"

Gözlerim dalıp gitti. Yıllardır saklı duran bir acıyı ilk kez dışarı çıkarıyordum. "Küçükken bir köpeğim vardı," dedim. "Adı Kuçu Kuçu'ydu. Babam onu göndermek istiyordu. Astım hastasıydım, bir köpeğim olamazdı. Ama ben ona çok bağlanmıştım. O kadar çok seviyordum ki..." Nefesim titredi. Hatırlamanın ağırlığı sanki göğsüme çöktü. "Babam bir gün bana ona çikolata verirsem çok mutlu olacağını söyledi. O kadar aptal bir çocuktum ki ona inandım." Omuzlarım istemsizce sarsıldı. Yıllardır çürüyen suçluluk, kelimelere dökülünce yeniden filizlendi. "Ona inandım," diye fısıldadım.

Bronz'un sesi karanlığı yaran bir tokmak gibi âdeta zihnime vurdu. "Hisar!"

CamScanner ile tarandı

Onun gözlerinde, benim affedemediğim çocuğun affı vardı. Ama ben hâlâ o günkü çocuk olarak kalmıştım; elinde çikolatayla masum bir cana ihanet eden bir çocuk...

"Hisar!" dedi Bronz.

Tekrar etti.

"Hisar!"

Karanlığın içinden yankılanan o ses, beni olduğum yerden söküp aldı. İrkilerek gözlerimi araladım ama dudaklarım hâlâ aynı sözleri sayıklıyordu: "Ona inandım. Ona inandım..."

Gözlerim bulanık bir perde ardından açıldığında, elimde sıkı sıkıya kavranmış bir sıcaklık hissettim. Bakışlarım yavaşça o ele kaydı. Bronz'un parmakları avucumu kavramıştı. Damarlarından yayılan nabız, benim titreyen nabzımla aynı ritimde atıyordu.

"Neye inandın, Hisar?"

Arabayı yolun kenarına çekmişti. En son hatırladığım şey Tarkan'ın evinden çıkışımızdı. Ama şimdi zihnime düşen görüntü de neyin nesiydi?

Bir rüya mıydı bu yoksa yıllardır gölgelerin ardına saklanmış bir anı mı?

"Ben..." dedim ama boğazımdan ötesi çıkmadı. Nefesim yarıda kaldı, göğsümde bir düğüm attı. Midem, yaşadıklarımın ağırlığını taşıyamaz olmuştu. Çocukken işlediğim suçun, yıllardır unuttuğum anıların ve üzerime çöken günahların zehri bedenimden taşmak istercesine kabarıyordu.

Kapıyı hızla açtım. Soğuk hava yüzüme tokat gibi çarptı. Kendimi dışarıya attığım anda dizlerim çözüldü ve midemdeki her şey hissettiğim suçlulukla beraber dışarı fışkırdı. Gövdemi sarsan o sancılı boşalışta, yıllar boyunca sakladığım tüm karanlık dışarıya dökülüyor gibiydi.

Bronz anında arkamdaydı. Bir eli sırtımdaydı, diğer eli yüzüme yapışan kısa saçlarımı geriye itiyordu. Sessizdi, hiçbir şey sormuyordu. Sadece nefesimin kesik kesik çıkışını, boğazımdaki yanmayı, midemden yükselen acıyı taşıyordu benimle.

Dizlerimin üzerine çökmüştüm, taş zeminin soğuğu tenime işliyordu. Sanki bütün suçum, bütün utancım midemden çıkıp toprağa karışıyordu ama ruhumdan çıkmıyordu.

Acıya acıya kustum.

"Hisar," dedi en sonunda. "Neyin var?"

CamScanner ile tarandı

Cebindeki siyah mendili çıkardı, dudaklarımın kenarındaki acı izlerini sildi. Parmakları çenemi kavradığında, başımı kaldırdım ve gözlerim onun gözleriyle buluştu. Dolu gözlerimin içinde boğulan binlerce kelime vardı.

Sen beni hep görürsün, Bronz. Bunu da gördün, değil mi?

"Araba çok sarstı," dedim, hızlı bir bahane sunarak. "Arabada uyuyunca genelde midem bulanıyor."

Sözlerimden çok, suskunluğumun ağırlığı vardı. Yüzümü onun göğsüne gömdüm, sert dokusunun ardına gizlenmiş kehribar kokusunu içime çektim. Sanki orada nefes almak, bütün pisliği, bütün günahı dışarıda bırakmaktı.

"Bir şey sayıklıyordun."

"Önemli değil," dedim ama öyle değildi. Çok önemliydi. Panter... O masum, mahzun, dilsiz canlı da babamın günahlarından biriydi. Ve Bronz, tıpkı her seferinde olduğu gibi o günahın yükünü de omuzlamıştı.

Ondan yavaşça ayrılırken, tenime işlemiş sıcaklığını söküp almak zordu. "Ben Arkana'ya geçeceğim," dedim. "Sen kızını evine yerleştir, özlemiştir."

Beni bırakmadı, aksine daha sıkı kavradı. Sanki o tutuşu çözülürse ben de dağılacaktım. "Birlikte eve gideceğiz, Hisar."

"Bensiz geçin," dedim, net bir dille. Aynı çatı altında olmaya hazır değildim. Önce sindirmem lazımdı. "İşlerimi erkenden bitirip Yasmin'in yanına geçmek istiyorum."

"Hisar."

"Bronz," dedim. "Lütfen. Arkana'da görüşürüz."

Gözlerimdeki kararlılığı görünce parmakları gevşedi. Kolumu bıraktığında içimdeki boşluk daha da büyüdü. Yavaşça gülümsedim. Adımlarımı sağlamlaştırarak arkamızda park etmiş iki arabaya baktım. Fedor'un sürdüğü arabaya yöneldim. Kapıyı açıp oturduğumda yüzümdeki ifade hâlâ dağınıktı.

"Arkana'ya," dedim, soğuk bir sesle.

Her şeyi unutmak mı daha kötüydü yoksa hatırlamak mı? Unutmak, belki de bir çeşit kurtuluştu; acının izini silip insanı yeniden doğurabilirdi. Fakat ben biliyordum ki unutmak aynı zamanda ihanetin en sessiz şekliydi. Kendine, geçmişine, sevdiklerine... Hatırlamaksa bambaşka bir azaptı.

Ve belki de en acısı birinin unuttuğunu, diğerinin hâlâ hatırlıyor olmasıydı.

Bronz'la bizim hikâyemiz, işte bu acı dengeden ibaretti.

O hatırlar.

CamScanner ile tarandı

Ben unuturum.

Biri hatırladıkça diğeri asla tam anlamıyla unutamaz.

Yasmin'in kaldığı eve vardığımızda gece çoktan şehri sarmıştı. Bir saatten fazladır oradaydık fakat zaman, elimden kayıp gidiyormuş gibi akıp geçmişti.

Yasmin, günler sonra ilk kez net bir istek dile getirmiş, duş almak istediğini söylemişti. Doktorların koyduğu yasak yüzünden günlerdir suya hasret kalmış, bu da onu hem bedenen hem de ruhen rahatsız etmişti.

Banyonun içi âdeta bir sis odasına dönüşmüştü. Sıcak buhar fayanslara, tavana ve aynalara sinmiş, her yüzeyi puslu bir perde gibi örtmüştü. Verda, onun yalnızca bedenen değil, ruhen de yıkanması için bir tütsü yakmıştı. Kıvrıla kıvrıla yükselen duman havayı ağırlaştırırken tütsünün keskin kokusu yüz ifademin değişmesine neden oldu.

Verda, daha sonra küvette biriken suya iri taneli tuzlar bıraktı. Tuzların erirken çıkardığı çıtırtılar sessizliği deldi. Onun bu banyo ritüelini garipsemeden edemiyordum. Tam bu sırada banyonun kapısı usulca aralandı.

Kapının aralığından görünen beden, Sanaç'a aitti. Kollarında Yasmin'i taşıyordu, onun zayıf ve yorgun bedenini, sanki kırılacakmış gibi dikkatle kavramıştı.

"Su hazır mı?" diye temkinle sordu.

"Evet," dedim, elimi küvetten çekerek. "Sizi bekliyorduk."

Sanaç, Yasmin'i titizlikle küvetin kenarına yerleştirdi. Elleri onun bedeninden ayrıldığında bile bakışlarındaki kaygı çözülmedi. Ardından doğrulup bir adım geri çekildi. "İşiniz bitince seslenirsiniz."

"Teşekkür ederim, Sanaç," diye fısıldadı Yasmin. Dudaklarından güçlükle çıkan o söz, aralarında söze sığmayan bir minnetin yankısıydı. Göz göze geldiklerinde, ikisinin de bakışında derin bir bağlılık vardı.

Sanaç kapıya yönelince ben de peşinden ilerledim. Tam çıkmak üzereyken, bana dönüp, "Ne kadar sürer?" diye sordu.

"Bir saat."

Kaşlarını kaldırdı. "Biz bir saate bütün ev duş alırız, siz ne yapacaksınız o kadar saat?"

"Belki biz kız hamamı yapmak istiyoruz, Sanaç!"

"İlla Hürrem Sultanlık yapacaksın," dedi, homurdanarak. "Sakın Sarışın'ı üşütüp hasta etmeyin."

CamScanner ile tarandı

Onu kapı dışarı ettim ve kapıyı sıkıca kapadım. "Su soğudu, His!" diye seslendi Verda.

Aceleyle onlara yönelerek, "Geliyorum," dedim.

Yasmin'in kıyafetlerini dikkatlice, ona zarar vermeden çıkardık. Bedeninin her hareketinde yorgunluğun izleri vardı. Onu yavaşça küvetin içine yerleştirdik. Sıcak suyla buluştuğu anda dudaklarından, "Dünya varmış," diye bir fısıltı döküldü.

Verda, ince parmaklarıyla Yasmin'in saçlarına usulca masaj yaparken ben de onun narinleşmiş bedenini yıkmaya başlamıştım.

"Sanaç'la nasılsınız?" diye sorduğumda oluşan sessizliği bozdum.

Yasmin'in gözleri kapandı, nefesi ağırlaştı. "Garip," dedi kısaca.

Sesimdeki merakı saklayamayarak, "Nasıl garip?" dedim.

"Ne olursa olsun yüzüme bakmaz sanıyordum," diye fısıldadı Yasmin. Sesi suda yankılanan bir kırık notaya benziyordu. "Ama her şeye rağmen yanımda."

Verda duraksadı. "Neden bunu üzülerek söyledin?"

"Çünkü kolay şeyler yaşamadık," dedi Yasmin, başını öne eğerek. "O yüzden zaman gerekiyor."

Verda yumuşak bir tebessümle başını salladı. "En azından seninle konuşuyor," dedi. "Bu güzel bir başlangıç. Seninle hiç konuşmadığını söylemiştin."

Yasmin'in yüzünde beliren acı ve umut karışımı ifadeyi gördüğümde, suyun bile onun duygularını taşıyacak kadar ağırlaştığını hissettim.

Yasmin, gözlerini buharın içinde bir noktaya sabitleyerek, "Evet," dedi. "Beni dinliyor, gözlerini gözlerimden hiç eksik etmiyor. Benim yerime Yağız'la da çok güzel ilgileniyor ama..."

"Ama?" dedim.

Yasmin'in dudakları titredi. "Şimdilik susuyor. Ben biraz daha iyileşince onu tutamayacağım. İntikam için yanıp tutuşuyor."

Göğsümde ince bir sızı hissettim. "Bunca yıl seni suçladı," dedim. "Ama artık bir suçunun olmadığının farkında. Hesap sormak istemesi çok normal. Dile kolay, resmen altı yıl, Çıyan."

Yasmin'in omuzlarında yalnızca acının değil, yıllarca saklanmış bir suçluluk duygusunun da yerleştiğini görebiliyordum. Kendini affetmeye hazır değildi ama Sanaç'a affettirmeye hazırdı.

CamScanner ile tarandı

"Aramızdaki buzlar kolay kolay erimese de onun için çabalamak da güzel. Tabii yaralı olduğum için çok bir şey yapamıyorum ama en azından bir umut veriyor," dedi Yasmin.

Verda, sakin ama emin bir sesle, "Sanaç sana âşık, Yasmin," dedi. Kil maskesini Yasmin'in yüzüne sürmeye başlamıştı. "Bunu ona da söylemiştim."

Yasmin anında ona döndü. "Ne zaman söyledin?"

"Hey, hemen alevlenme," dedi Verda. "Hani şu onunla basına çıktığım gece. Aslında tam olarak o kişinin sen olduğunu bilmiyordum."

"O gecenin konusunu hiç açma, Verda!" diye çıkıştı Yasmin.

Verda, sanki hiçbir şey olmamış gibi maskeye devam etti. "Benim için kapanmış bir mevzu değil," dedi.

"Sahi..." diyerek lafa girdim. "Sizin Sanaç'la arkadaşlığınız nereden geliyor, Verda?"

"Ben Rusya'dayken onlar birkaç kere dükkâna gelmişti, His," dedi Verda. "Oradan bir tanışıklığımız oldu. İkinizin de erkek arkadaşında gözüm yok, gerçekten!"

"Erkek arkadaşım değil!" dedim ancak Yasmin de benimle birlikte aynı cümleyi söylemişti.

Verda kaşlarını kaldırıp sırıttı. "Bu kadar tepki verdiğinize göre *erkek arkadaş*, diyerek haksızlık etmişim. Siz bayağı bayağ-"

Yine aynı anda, "Verda!" diye bağırdık.

Verda, dudaklarını büzerek, "Sustum," dedi.

Yasmin'i iyice yıkadıktan sonra onu dikkatlice küvetten çıkardık. Yumuşacık bir havluya sardım, teni üşümesin diye hızlı olmaya çalıştım. Saçlarını özenle kuruttum, nazikçe saçlarını taradım. Dudaklarımı başının üstüne kondurdum. Ona bir şey olsaydı, bir daha hiçbir zaman eskisi gibi olamazdım.

Verda benden sonra hiç vakit kaybetmeden Yasmin'in saçlarını ince ince örmeye başladı.

Yasmin, minnet dolu gözlerle, "İkinize de çok teşekkür ederim," dedi. "Biraz daha duş almasaydım, üzerime toprak atmanızı isteyecektim."

Buharın dağılması için kapıyı araladığım an, sarı bornozuna sarınmış küçük bir ördek hızla içeriye daldı. "Anne!" diye seslendi heyecanla.

"Sen de mi duş aldın, anneciğim?"

"Evet," dedi Yağız. "Sanaç beni banyo yaptırdı."

CamScanner ile tarandı

Yasmin eğilip oğlunun yanağından öptü. Kokusunu içine çeke çeke, "Mis gibi kokuyorsun," dedi.

Yağız, burnunu annesinin saçlarına gömerek, "Sen de öyle," dedi.

"Peki..." dedi Yasmin. "Sanaç'a teşekkür ettin mi anneciğim?"

"Onu bol bol öptüm, anneciğim," dedi, tatlı bir ağızla. Dayanamayıp onu tuttuğum gibi yanaklarından ısıra ısıra sevdim.

Gülerek, "Sen biraz daha böyle konuşmaya devam edersen yiyip bitireceğim seni, şirin ördek," dedim.

Kapıda Sanaç belirdi. Gözleri telaşla ortalığı tararken, "Yağız burada mı?" dedi. Onu görür görmez rahatladı. "Elimden bir anda kaçtı, bütün evi bana tur attırdı!"

"Kızlar beni öpsün diye geldim," dedi Yağız.

"Düş önüme, daha üstünü giydirmedim," dedi Sanaç, sert ama şefkatli bir tonla.

Yağız suçlu bir edayla başını eğdi. "Tamam," diye mırıldandı, daha sonra gözlerinde o bitmek bilmeyen yaramaz ışık belirdi. "Ama beni yakışıklı giydir, tamam mı? Bronz'dan bile çok yakışıklı olmalıyım! Teyzem bana âşık olmalı!"

Sanaç'ın bakışları uyarı dolu bir hâl aldı. "Oğlum, Bronz seni mahveder."

"Ben de gidip teyzeme söylerim," dedi Yağız. "Teyzem de ona küser!"

Onların çıkmasıyla birlikte Yasmin'in kıyafetlerini de giydirmiştik. Biraz sonra Sanaç tekrar kapıda belirdi. Yüzündeki yorgunluk gizlenmese de gözlerinde hâlâ aynı kıvılcım vardı.

"İşiniz bitti mi?" diye sordu.

"Evet," dedim.

Sanaç usulca yaklaşarak Yasmin'i kollarına aldı. Onu incitmemek için gösterdiği hassasiyet gözlerinden okunuyordu. Fısıltıya yakın bir sesle, "Gel bakalım, *Blondinka*," dedi ve Yasmin'i kucağına yerleştirdi.

Hep beraber salona geçtiğimizde Verda adımlarını hiç düşünmeden Zorlu'ya çevirdi. Zorlu ise her zamanki gibi bahçe kapısına yakın, gölgede kalmış bir noktada dimdik duruyordu. Verda bir şeyler söylemeye çalıştıkça o, taş kesilmiş ifadesiyle tek bir kez bile ona bakmadı.

Verda, boşuna dil döküyordu.

Zorlu'yla bakışlarımız kesişti. İkimiz de birbirimize en sert bakışlarımızı yolladık.

Zorlu'nun kaygısız duruşundan sonra Verda'nın yüzündeki umut soldu, pes etmiş bir edayla yanımıza geri geldi. Başak ve Bronz'un arasında

CamScanner ile tarandı

soğuk rüzgârlar eserken, Bronz onunla konuşmaya çalışsa da Başak kestirip atıyordu.

Aralarında ne geçtiğini merak ediyordum.

Evin çalışanı yemeği hazırladığında, Yasmin'i yalnız bırakmamak için sofraya geçmek yerine yemekleri koltuklara aldırdık.

Bakışlarım Bronz'un tabağına kaydı. İyi beslenmesi gerekiyordu. Tabağından emin olduktan sonra Yasmin'in yanına geçtim. Çatalı alıp tek tek ona yedirmeye başladım. Zorlukla birkaç lokma alabildi. Ardından başını yana eğip yorgun bir gülümsemeyle, "Daha fazlasını midem kaldırmıyor," dedi.

İlaç içmesi gerektiği için Sanaç'a bakış attım. O da ne demek istediğimi anlamış gibi Yağız'ın yanından Yasmin'in yanına geçti.

Bronz, beni yanına çekti. Sert ama aynı zamanda sahiplenici bir bakışla, "Benim tabağıma bakıyorsun da sen niye yemiyorsun?" dedi.

İştahsız çıkan sesimle, "Yiyecektim," dedim.

Başını *kesin öyledir*, der gibi salladı. Kendi tabağından bir lokma alıp bana uzattı. "Kaçışın yok," dedi. Mecbur bir şekilde, çatalı dişlerimin arasına aldım ve yavaşça çiğnedim.

"Korkma," dedim. "Sizi zehirleme gibi bir planım yok."

"Öyleyse bile gözlerim kapanmadan önce karnının doyduğuna emin olmalıyım," dedi Bronz. "Yemek yemeyince sinirlenmeye başlıyorsun."

Bir çatal daha uzattı. "Her şartta beni düşünemezsin," dedim.

Bu adama çoğu zaman ayar mı oluyordum yoksa hayran mı bilemiyordum.

Yağız koşarak yanımıza geldi. "Ben de! Ben de! Ben de!" diye heyecanla seslendi.

Bronz, önce küçük çocuğun bu isteğini sessizce süzdü. Ardından çatalı ona da uzattı. Ama Yağız, çatalı onun elinden çekip aldı, döke saça bana doğru uzattı.

Gülerek karşıladım bu hareketini. Çatalın ucundan kalan parçayı aldım ve yedim. "En çok benim yedirmemi sevdin, değil mi teyze?" dedi.

Küçük bir oyuna çevirmeye çalışarak kısık tuttuğum sesimle, "Daha çok sevmemi istersen annene de yedir, hadi teyzeciğim," dedim.

"Tamam, Hisciğim!" dedi ve hemen annesine doğru koştu.

Yemekten sonra sohbet etmeye dalmıştık. Dışarıdan bakan biri için sıradan bir akşam gibiydi. Evli bir aileyi ziyarete gelmiş birkaç yakın dost...

CamScanner ile tarandı

Fakat gerçekte öyle değildik. Hepimizin bu çatı altında toplanma sebebi birbirinden farklı, yollarımızın kesiştiği nokta ise bambaşka bir kaderdi.

Mutfağa geçtiğimde, çok geçmeden peşimden Bronz da geldi. "Bir şey mi istiyorsun?" dedim.

Bana doğru bir adım attı. Tezgâha yaslanmama neden oldu. Beni tamamen kapana sıkıştırıp bedeninin ağırlığını hissettirdi.

"Bugün de burada mı kalacaksın?"

Kaşlarımı çatıp, "Yani..." dedim. "Niye sordun?"

Ansızın, "Eve geçelim mi?" dedi.

O kelime...

Ev.

Günlerdir dilime değmemiş, zihnime uğramamış bir kelimeydi bu. Yasmin yaralandığında hastaneye kapanmış, oranın soğuk duvarlarını kendime yuva bellemiştim. O iyileşmeye başladığında tedavisi eve taşınmış, ben de onun yanında kalmıştım. Böylece evim dediğim tek yer, aslında başkasının iyileşme durağı olmuştu.

Benimse gerçekten *ev*, diyebileceğim bir yerim yoktu.

"Hangi eve?" dedim.

Bakışları karanlıkta daha da derinleşti. Cevabı netti. "Benim evime, Hisar."

Karanlık düşüncelerin beni içine çekmesine izin vermemek için dudaklarımı kıpırdattım. "Bu bir teklif mi?"

Oysa içimden geçen bambaşkaydı. *Hangi eve*, diye sormamın ardında sakladığım şey, aslında cevabın ne kadar acı olduğunu biliyor oluşumdu. *Benim*, diyebileceğim bir evim yoktu. Sığınaklarım, geçici odalarım, savaşın bana bıraktığı dört duvarlar vardı. Ancak ev denilen şeyin sıcaklığını yitireli çok olmuştu.

"Saygısızlık yapmayı istemediğim için nezaketen soruyorum diyelim," dedi. Alnını alnıma yasladı, nefesi tenime düştü. "Uyandığımda seni yanımda görmek istiyorum."

Gözlerim bir anlığına kapandı. Türkiye'deyken de böyleydi. Yan yana uyuduğumuz geceler olmuştu. Bazen kavganın yorgunluğuyla, bazen tutkunun esirinde, bazen inadın ve direnişin gölgesinde ama ne olursa olsun yanında uyandığımda bende bıraktığı his aynıydı. Güzel fakat çok tehlikeli. Kalbimin göğsümden çıkacakmış gibi çarpmasına sebep olan o tehlikeli sıcaklık.

CamScanner ile tarandı

Bana bahşettiği duygular güzeldi, evet. Ama aynı zamanda yakıcıydı. Çünkü biliyordum, sabah uyandığımda gördüğüm şey sadece Bronz değil. di. Kendi teslimiyetimdi.

Gözlerimi araladım. "Sabahları beni öperek uyandırmazsan ertesi gün tek başına uyanırsın," dedim. "Ve bu kesinlikle bir tehdit değil!"

Güler gibi oldu ama gülmedi.

Davetsiz bir misafir içeriye girdiğinde, "Affedersiniz," dedi. Gelen, Başak'tı.

Bronz benden yavaşça uzaklaştığında gözleri hâlâ üzerimdeydi.

"Abin..." dedim, hafif bir alayla. "Bensiz bir dakika ayrı kalamıyor."

Başak mahcup bir tebessümle, "Sadece su alacaktım," dedi. "Merak etmeyin, hiçbir şey görmedim." Yüzündeki kırmızımsı ifade, söylediğinin tam tersini fısıldıyordu.

Başak tam arkasını dönüp çıkmak üzereydi ki, "Başak," diye seslendim. "Bugün Yasmin'e Verda refakatçi olacak. Bizimle eve gelmek ister misin?"

Tereddütle geriye döndü. "Aslında gelsem iyi olurdu da..." Başıyla Bronz'u işaret etti. "Onunla aram iyi değil."

Kaşlarımı kaldırdım. "Onu sinir etmek varken uzak mı kalacaksın?"

Bakışlarındaki ikilem yerini kurnaz bir parıltıya bıraktı. Dudaklarının kenarı kıvrıldı. "Hiç bu yönden düşünmemiştim. Kesinlikle geleceğim!"

Bronz kollarını göğsünde bağladı, bakışlarını bana çevirdi. "Kız kardeşime ne güzel örnek oluyorsun, Hisar."

Parmak uçlarımda yükselip ansızın yanağına bir buse kondurdum. Dudaklarımın değdiği yerde kısa ama inatçı bir sıcaklık bıraktım. Ardından gülümseyerek, "Hayatında iyi ki benim gibi biri var," dedim. "Yoksa bu sıkıcılığın içinde çoktan boğulup gitmiştin."

Onu mutfakta bırakarak Başak'ın peşinden çıktım. Başak, diğerleriyle vedalaşıyordu. Yağız ise oyun arkadaşının gidişine içerlemiş görünüyordu. Mahzun bir sesle, "Tekrar gelecek misin?" diye sordu.

Başak yumuşak bir tebessümle, "İstersen gelirim," dedi.

"Ben size gelirim," diye atıldı Yağız. "Bronz'un kızını özledim!"

Mutfaktan çıkan Bronz, Yağız'ın kelimelerini işittiği gibi, "Kızımdan uzak dur," dedi.

Yağız geri adım atmadı, aksine inatla Bronz'un karşısına dikildi. Küçük yumruklarını sıkarak, "Durmayacağım," dedi. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi başını kaldırdı. "Beni kaldırır mısın? Kulağına bir şey söyleyeceğim!" Az önce ona ahkâm kesen o değilmiş gibi küçük bir ricada bulunmuştu.

CamScanner ile tarandı

Bronz, tereddütsüzce eğilip Yağız'ı kucağına aldı. Küçük bedeni, kaslı kolların içinde yer bulur bulmaz Bronz'un yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. "Benim yerime kızını öper misin?" dedi, masum bir ciddiyetle.

Bronz, başını okşayıp, "Öperim," diye karşılık verdi.

Onları izlemeyi kesip Yasmin'in yanına eğildim, onun alnına hafif bir öpücük bıraktım. Verda'ya da aynı samimiyetle sarıldım. Sanaç'ın karşısına geçtiğimde ona içtenlikle sarıldım. "Telefonum hep açık olacak, Sanaç," dedim. "Sabah erkenden gelirim."

Sırtımı güven verircesine sıvazlayarak, "Merak etme," dedi. "Aklın burada kalmasın."

Evden çıktığımızda Başak, Zorlu'nun arabasına geçmişti. Ben ise Bronz'un yanındaydım. Yol boyunca sessizlik hâkimdi. Motorun uğultusu, düşüncelerimin gürültüsünden daha sakin geliyordu.

Eve vardığımızda, burayı aslında hiç bilmediğimi fark ettim. Türkiye'deki evden bir hayli farklıydı. Rusya'da olduğumu buram buram hissettiren bir evdi.

İçeriye adımımı attığımda, evin içine çökmüş karanlık beni ansızın rahatsız etti. Duvarların sessizliği boğucuydu, gölgeler üzerime yığılıyor gibiydi.

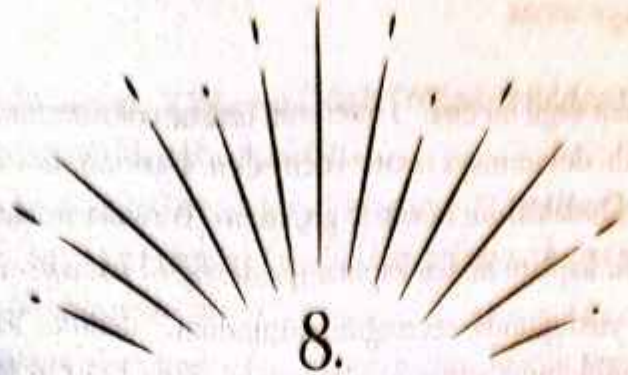
Ve tam o sırada, bir şey bana dokundu. Boğazımdan kontrolsüz bir çığlık yükseldiğinde kendimi Bronz'un kollarında buldum.

Bilmiyordum ki o küçücük nefes, yarınımın en koyu zifirî karanlığını bile delip geçecek ışığın kendisi olacaktı.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

8.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Karanlık en çok kaçtıklarını gizlerdi fakat ben, en büyük korkularımla hep o karanlığın içinde yüzleşmiştim. Zifirî karanlık boğazıma kadar çökmüşken birden bacağıma sürtünen bir şey hissettim. Bütün dengelerim sarsıldı. Kalbim göğüs kafesime delicesine vurdu, nefesim boğazımda düğümlendi.

Sanki karanlık, unuttuğumu sandığım tüm anıları, bütün korkuları ve kâbusları aynı anda üzerime salmıştı.

Korku dolu bir haykırışla, "Bronz," dedim. "Bir şey bacağıma tırmandı!"

Gözlerim karanlığa alışmaya çalışırken, "Yaramaz seni..." dedi Bronz. Kollarımı ona sarmış bir hâldeyken o ne olduğunu çoktan biliyormuş gibiydi. "Ben seni kilitlemedim mi? Nasıl çıktın yerinden?"

"O ne?" diye sordum. Tam o anda ışıklar açıldı ve gözlerim kamaştığı için kısmak zorunda kaldım. Bronz'un kollarında ona sıkı sıkıya tutunmuş bir hâldeyken aşağıya bakmaya çalıştım.

"Bana gönderdiğin küçük kaplan," diye yanıtladı.

Ve onu gördüm.

Gümüş grisi tüylerle kaplı, henüz birkaç aylıktan fazla olamayacak kadar küçücük bir yavru... Pençeleriyle Bronz'un bacağına tutunmaya çalışıyor, her denemesinde düşüp yeniden tırmanıyordu. Başımı hızla kaldırıp ona hayretle baktım.

Şaşkınlıkla, "Sen onu göndermedin mi?" dedim.

Kaşlarının arasında beliren derin çizgilerle bana döndü. "Nereye gönderecektim, Hisar?" dedi. "Yanında geri göndermem için bir adres vardı da benim mi haberim yok?"

CamScanner ile tarandı

"Kıyamadın değil mi ona?" Dizlerimin üstüne çöktüm fakat ellerim havada asılı kaldı, dokunmaya cesaret edemedim. Uzaktan, sadece gözlerimle sevdim onu. Dudaklarımı büzüp iç geçirdim. "Baksana şuna, küçücük..."

"Küçük bir kaplanı neden kapıma gönderdiğini konuşalım mı Hisar?"

"Kızının yokluğunda seveceğini düşündüm," dedim. Yavru kaplan Bronz'un pantolonuna yanağını sürtüyordu. Bana Yağız'ın küçüklüğünü hatırlatmıştı, o minicik elleriyle kucağa tırmanma çabasını.

"Onu kucağına alsana," dedim. "Kucağa gelmek istiyor."

"Sen neden almıyorsun?"

Bakışlarımı kaçırdım. "Zarar vermek istemiyorum," dedim, sesime yansıyan kaygıyla.

Bronz daha fazla kayıtsız kalamayıp yavruyu göbeğinden kavradı. "Kokusu üstüme sinerse kızım buna çok sinirlenir," dedi ve hiç düşünmeden küçük kaplanı bana uzattı. "Senin kucağında dursun."

Beklenmedik bu hareketle kalakaldım. "Onu göndermeyeceksin, değil mi?"

Bronz arkasını dönüp, emin adımlarla salona yönelirken, başını çevirmeden, "Kızım ondan rahatsız," diye cevap verdi. "İkisi de çok yırtıcı, birbirlerini parçalama ihtimalleri var."

Yavruyu kucağımdan indirmeden, adımlarımı hızlandırıp peşinden gittim. "Bronz..." dedim. "Küçücük..."

Kaplan pençelerini kıyafetime geçirdi. Sanki bırakmak istemiyordu. Tırnakları hafifçe tenime dokundu ama garip bir şekilde bu acının altında, benden kopmamak için gösterdiği çabanın sıcaklığı vardı. Bana resmen asılmıştı; bir yük gibi değil, sığınacak bir dal gibi.

"Görebiliyorum, Hisar," dedi Bronz. "Öğlen kızımı eve getirdiğimde çok huysuzlandı. Kaplan her yere tuvaletini yaptığı için kokusu sinmiş. Kızım bu evde kendini yabancı hissetti. İkisini ayırabilmek için alanını belirledim ama küçük kaplan oradan da çıkmış."

Etrafı süzdüm, Vita ortalıkta yoktu. "Seninki nerede?" diye sordum.

"Odama çıkmıştır."

Vita aslında bundan yıllar önce Alatav Malikânesi'nde olan bir yavruydu fakat ikisinin aynı canlı olduğundan habersizdim. Annesi, acı verici bir şekilde ölmüştü ve o annesiz kalmıştı.

Dış kapı açıldığında Başak içeri girdi. "Başak," dedim, saf bir şekilde. Kucağımdaki yavruyu havaya kaldırıp ona uzattım. "Bronz'un yeni sahiplendiği oğluna bakman lazım!"

CamScanner ile tarandı

Başak kahkaha atıp, "Oğlu mu?" dedi. "Abimin bildiğim kadarıyla kızı vardı ama görmeyeli bir oğlu da olmuş."

Bronz ciddiyeti koruyarak kontrollü bir sesle, "Onu henüz sahiplenmedim, Hisar," dedi. "Evde kızım olmadığı için baktım. O geri geldiğine göre zaten sahip olduğum bir can var."

Başak yanıma sokulup kaplanı elimden aldı. Küçük şey, hiç tereddüt etmeden onun ellerine sarıldı. Ürkek bir tebessümle, "Elimi ısırmaz, değil mi?" diye sordu.

"Daha dişleri gelişmemiş," dedim. Bakışlarım Bronz'a kaydı. "Peki, Vita'yla anlaşamıyorlarsa ne yapacağız?"

"Nereden sahiplendiniz onu?" diye sordu Bronz.

"Tarkan yardımcı olmuştu," dedim. "Onunla konuşup öğrenirim."

Kaplan birden Başak'ın kucağından sıyrılıp yere atladı. Tırnaklarının minik sesi zeminde yankılandı ve doğruca Bronz'un bacağına koştu. Bronz, sakin ama alışkın bir edayla onu kollarına aldı. Sonra gözlerini bana dikerek hiç pazarlığa yer bırakmayan bir tavırla, kaplanı tekrar kucağıma bıraktı.

"Senin kucağında kalsın," dedi. "Ortalıkta dolaşmasına fazla izin verme."

Sanırım asıl istediği, o küçük kaplanın kendisine yaklaşmamasıydı.

Oysa ben de onun bu evden gitmesini istemiyordum. Çok küçüktü, ağzında hâlâ süt kokusu vardı. Fakat itiraf etmeliyim ki ben o sorumluluğu üstlenmeye hazır değildim. Bronz ise sanki bunun için yaratılmıştı.

Kaplanı yere bıraktım. Küçük adımlarıyla doğruca Bronz'un peşinden koştu, hiç düşünmeden pantolonunun paçasına dişlerini geçirdi.

Bronz, çevik bir hareketle paçasını kurtardı. "Hisar, daha şimdi ne dedim ben?"

"Elimden kaçtı," dedim, masum bir tavırla.

Bakışları sertleşti. "Elinden mi kaçtı yoksa sen mi bıraktın?"

Masum bir kedi gibi bakarak, "Onu göndermesen olmaz mı?" dedim.

"Ona bakacak mısın?" diye sordu Bronz.

"Bakamam," dedim, açık bir dille.

"Ben de küçük bir yavruya bakamam, Hisar," dedi. "Çok ilgi ve bakım ister. Tarkan'la konuşurum, sabah erkenden göndeririz."

Ardından odaya yöneldi. Fakat küçük kaplan, sanki onsuz nefes alamazmış gibi hemen peşine düştü. Onun bu hareketini bana benzettim. Gülmeden edemedim. Bronz'un başındaki bela bir değil, iki olmuştu.

CamScanner ile tarandı

Yalnız kaldığımız anda Başak'a döndüm. "Bronz'la aranızdaki meseleyi konuşalım mı Başak?"

"Kahve eşliğinde evet," dedi, sıcak bir tebessümle. Mutfağa doğru yürüdük, raflarda kısa bir arayıştan sonra kahve malzemelerini bulduk ve yapmaya başladık. Kaynayan suyun sesi arasında Başak sıkıntılı bir nefes aldı. "Ona gerçekten kırgınım," dedi.

"Neden?"

Gözlerini bardağa indirerek, "Ben onu abim gibi görüyorum ama bir abiye göre biraz fazla korumacı," dedi. "Bir erkek arkadaşım var. Ciddi düşünüyoruz. İkisini tanıştırmak istiyordum ama Bronz kesinlikle reddediyor."

"Abinin hayatına hâkimsin," dedim, hatırlatmak istercesine. "Kimlik mevzuları."

"Biliyorum, His," dedi Başak. Gözlerinde çaresizlik vardı. "Ama bir gününü bana ayıramaz mı? Bir günlüğüne başkası olup erkek arkadaşımla görüşemez mi? Hep böyle mi olacak? Ben erkek arkadaşımı ailemle tanıştıramadıktan sonra hayatımı nasıl onunla birleştireceğim ki?"

Konuşmasıyla içim burkuldu. Abi-kardeş ilişkisini hiç tatmadığım için Başak'ın belki de neye bu kadar kırgın olduğuna anlam veremiyordum ama bir noktada haklıydı. Hayretle, "Bir erkek arkadaşın olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Bak işte! Sana bile söylememiş. O kadar umurunda değilim!" dedi, bariz bir kırgınlıkla.

Kahvelerimizi alıp salona geçtik. Koltuğa otururken, "Sakın öyle düşünme," dedim. "Biz son zamanlarda onunla pek iyi şeyler yaşamadık. Son günlerde yan yanayız, eminim söyleyecektir. Fırsat bulamamıştır."

Başak keskin bir tonla, "Bana abimi savunma," dedi. "Ben biliyorum nasıl biri olduğunu ama cidden bıktım bu durumdan. Her şeyi çok gizli, çok! Sürekli köşe kapmaca oynarken buluyorum kendimi!"

Bronz'un herkesten gizlediği sırları vardı. Ben, o sırların yalnızca bir kısmını biliyordum fakat bildiklerimin en ağır olanı bile tek başına yeterdi: Kalbinin artık yenik düşmüş olması.

Başak'ın öfkesi karşısında, ona yüklenmesini engellemek için devreye girdim. "Bu konuyu bana bırakmak ister misin?" dedim. "Onunla tanışma mevzusunu konuşurum. Kendini de doldurmanı istemem çünkü Bronz..."

Lafım daha bitmeden adım seslerini duydum. Bronz salona girdi.

"Ne Bronz?" dedi. Kehribar gözleri doğrudan bana saplandı.

CamScanner ile tarandı

Az önce Başak'a, Bronz'un kalbinin zayıflığından bahsedecek, onun yorgunluğunu, yoğunluğunu ve kendine bile vakit ayıramayışını anlamasını isteyecektim. Ancak Bronz'un içeriye girmesiyle lafım havada asılı kaldı. Adım kadar emindim ki kimsenin bilmesini istemeyecekti ve söyledim diye bana kızacaktı.

Gülümseyerek, "Bana âşık olduğu için bu aralar biraz mecnun gibi," dedim. "Aşktan gözü kör olmuş bir vaziyette."

Başak homurdanır gibi, "Boş versene, His," dedi.

Bronz'un gözleri bu defa kız kardeşine döndü. "Bu şekilde konuşamayız."

"Konuşmuyorum zaten. Bu konuşmayı aylar önce yapmamız lazımdı," dedi Başak.

Koltuğa geçip oturdu Bronz. "Başak..."

Kırgınlıkla, "Hiç bana *Başak*, deme," dedi. "İşine geldiği gibi davranıyorsun."

Gerginliği azaltmak için araya girdim. "Son zamanlarda gerçekten farklı şeyler yaşandı," dedim.

Bronz, kendi çizgilerinde yürümeye kararlıyken, "Evlilik için yaşın küçük, Başak," dedi. "Bazı şeyler için acele ediyorsun."

"Küçük değilim!" diye çıkıştı Başak. "Sen evde kaldın diye ben niye kalıyorum ya?"

Bronz'a baktım. "Haklı sanki..."

Bronz, lafını bomba gibi ortaya atarak, "Eminim baban yaşıyor olsaydı, bu kararına saygı duymazdı," dedi. Başak'ın çatık kaşları normal hâlini aldı ve bakışları donuklaştı. "Evlilikte yaş önemli. Ben senin buna hazır olmadığını düşünüyorum."

"Yarın evleneceğim demiyorum ki," dedi Başak. "En azından onunla tanışabilirsin."

Bronz gözlerini kısarak, "Ne iş yapıyor demiştin?" diye sordu.

"Yüksek lisans yapıyor."

"Yani bir işi yok, öyle mi?"

Başak hemen savunmaya geçti. "Eğitimine devam ediyor."

Bronz'un sertliğini kırmak istediğim için onun yanına geçtim ve arkasından kollarımı dolayarak ona sarıldım. "Golf oynamayı sever mi?" diye sordum. Bakışlarımı Bronz'un çehresine çevirip ona yandan baktım. "Belki bir hafta sonu golf kulübünde buluşabiliriz."

Başak gözlerini devirerek, "Nefret eder," dedi. "Zenginlerin yaptığı boş bir spor olduğunu düşünür."

CamScanner ile tarandı

"Aranızı yapmaya çalışırken bana yardımcı ol ve biraz yalan söyle!" diye hayıflandım.

"Sevsin diye hiç yalan söyleyemem."

Bronz'un omuzlarına yavaşça dokundum. Sesimi daha da yumuşatarak, "Kardeşinin erkek arkadaşına bir şans vermelisin," dedim. Kehribar harelerin derinliklerine doğru baktım. "Bu konuda centilmenliğini göstermen lazım, Bronz."

Bakışlarını benden kaçırdı. İfadesinde hiçbir kıpırtı yoktu. "Müsait olduğumda çağırırsın, tanışırız," dedi.

Başak'ın yüzü resmen aydınlandığında yerinden doğrularak, "Gerçekten mi?" dedi.

Bronz, katı bir ifadeyle, "Sadece tanışmak için," dedi. "Bir şeylere onay verdiğim anlamına gelmiyor bu."

"Aylardır bunu demeni bekliyorum!" diye sevinçle karşılık verdi Başak.

Bronz'un yanağına dudaklarımı bastırdım. "Çok iyi bir abisin," dedim. Sesim gururla parlıyordu fakat kalbimin derinlerinde, hiç tatmadığım bir ihtimal sızlıyordu. Abim hayatımda olsaydı acaba nasıl bir ilişkimiz olurdu? Ben de böyle güvenle yaslanabileceğim birine sahip olur muydum?

Hayatımda böyle bir abi-kardeş ilişkisine sahip olmak için her şeyimi verirdim. Bana erkek arkadaşım için kızan, ilişkimize onay vermeyen, beni korumak için hareket eden...

Bronz, öz kardeşi olmamasına rağmen Başak'a bunu yapıyordu.

Ben abimin nerede olduğunu bile bilmiyordum.

İç çektim. Çünkü yapabildiğim tek şey buydu.

Düşüncelerimin ortasında, küçük kaplan geri geri attığı minik adımlarla salona girdi. Ağzında beyaz bir şey vardı, dişlerinin arasında Bronz'a ait bir gömlek sallanıyordu.

Bronz'un bakışları aniden karardı. "Benim gömleğim değil mi o?" diye sordu. Hızla ayağa kalktı. "Benim kıyafet dolabıma mı girdin sen?"

Kendimi tutamadım ve kahkaha attım. "Ben doğursam bu kadar olurmuş," dedim. "Aferin sana, yakışıklı!"

Bronz gömleği ağzından çekmeye çalışırken ciddi bir tavırla, "Bırak," dedi. "Seni bir daha yatak odama almayacağım." Gömleği zorla aldı. "Cezalısın."

Onu salonun köşesine götürüp kafese koydu. Kaplan, yüzüne kapanan kapıyla birlikte miyavlar gibi sesler çıkararak kendini acındırmaya çalıştı

CamScanner ile tarandı

ama Bronz, taş gibi durdu. Kıyafetleri işin içine giriyorsa kesinlikle taviz vermiyordu.

Başak çoktan misafir odasına çekilmişti. Biz de sessizce yatak odasına doğru geçtik.

Kıyafetlerimi çıkarırken aklımın bir köşesine yerleşen endişe, "İlacını aldın mı?" diyerek dilimden döküldü.

Gömleğini ağır ağır teninden sıyırırken, "Aldım," dedi. Pantolonunu da çıkardıktan sonra tamamen bana döndü. "Sen böyle her gün soracak mısın Hisar?"

"Evet," dedim, hiç düşünmeden. "Rahatsız mı oluyorsun?"

"Hayır, sadece..." diye duraksadı. "Alışık değilim bu tavırlarına."

Gözlerimi üzerine diktim. Dürüstçe, "Benim için de alışık olmadığım şeyler bunlar," dedim. "Yanlış bir şey yapıyorsam bilmiyorum. Tek bildiğim, bunu yapmak istediğim."

"Kendini düşün."

Adımlarımı yavaşça atarak aramızdaki mesafeyi kapattım. Tam karşısında durduğumda elimi çıplak göğsüne koydum. "Ben seni düşünmek istiyorum, Bronz." Karşı çıkacak gibi dudaklarını araladığında, parmaklarımı ağzına koydum. "Sus," dedim. "Benim hiç gerçek anlamda bir sevgilim olmadı. Ne aileme tanıştırmak için yanıp tutuştuğum bir erkek arkadaşım ne de uğruna endişelendiğim biri... Şimdi seni merak etmek, senin için gülmek, seninle birlikte uyuyup uyanmak bana yaşadığımı hissettiriyor. Seni erkek arkadaşım olarak görmüyorum çünkü bizim öyle bir ilişkimiz yok. Ama aramızda farklı bir şeyler var ve bunu hissediyorum."

Bronz'un gözleri gölgelerden sıyrılıp parladı. "İki ortağa göre biraz sınırlarımızı ihlal ediyoruz," dedi.

"Sikerler ortaklığı, Bronz. Kim ortağıyla aynı yatağa girer?"

Çevik bir hareketle beni kucakladığında anlık olarak nefesim kesildi. Üzerimizde yalnızca iç çamaşırlarımız varken beni yatağa yatırdı. Nefesi tenime çarptığında göğsüm alev alev yanıyordu.

Kesin bakışlarla, "Ortağım sensen..." dedi. "Başka yerde uyumanın mümkünatı yok."

Bacaklarımın arasına yerleştiğinde, sıcaklığımızın birbirine karıştığını hissettim. Kalbim göğüs kafesime sığmaz oldu. Aramızdaki çekime ikimiz de engel olamıyorduk.

"Hemen uyuyacak mıyız?" diye fısıldadım.

CamScanner ile tarandı

Bedeni yanıma devrildi, sıcaklığı tenime yayıldı. "Uyumak istemiyor gibisin."

"Konuşmak istediğim şeyler vardı," dedim, sıkıntılı bir nefes alarak.

Bakışları gözlerime çakıldı. Harelerindeki keskin ışık, bütün düşüncelerimi paramparça eden bir bıçak gibiydi. "Seni dinliyorum."

Ciddi bir şey konuşacaktım. Hatta zihnimde kelimeleri hazırlamıştım ama o bakışlar... Sanki ruhumun en çıplak yerine dokunuyordu. Bakışlarımı çehresinden ayırmadım, elimi yanağına koydum ve pürüzsüz teninde parmaklarımı gezdirdim. O, gözlerimin içine bakarken dudaklarım kurudu, dilim dolandı. "Bana öyle bakarsan konuşamam, Bronz!"

Alaycı bir gölge belirdi yüzünde. "Gözlerimi mi kapatayım, Hisar?"

"Neden bu kadar yakışıklı bir adamsın ki?" dedim, çaresiz bir sitemle. "Bütün dikkatimi dağıtıyorsun!"

Gözlerinin kenarında belli belirsiz bir kıpırtı oldu. Sanki gülümseyecekti ancak yapmadı. Yalnızca eğildi, dudakları boynuma değdi. Bir öpücük değil, bir mühür gibi işlendi. Dokunuşu tenimde yandıkça zihnimdeki tüm ciddiyet kül oluyordu.

Alçak bir tonla, "Toparlarım ben şimdi," dedi.

Dudaklarının boynumda bıraktığı sıcaklık, en ciddi meseleleri bile un ufak ediyordu. Yine de içimde çözülmek isteyen bir düğüm vardı. Gözlerim kapanacak gibi oldu, nefesim yarıda kaldı.

Sesime gizlediğim sitemle, "Çok yardımcı oldun, Bronz," dedim. "Bu şekilde olmaz. Seninle ciddi şeyler konuşmam gerekiyor."

Başını yastığa daha da gömdü, bakışları karanlığın içinden beni çekip aldı. "*Dinliyorum*, demiştim. Anlat, Hisar."

Dudaklarım aralandı. "Atlas Vladislav Şeytan Kartı'nı ele geçirirse Arkana'ya gelmesi an meselesi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bronz, gözlerini hiç kırpmadan üzerime dikti. O taş gibi bakışlarında hiçbir duygu yoktu. "Evet," dedi. "Bunun için hazırlıklıyım ve gelmesini bekliyorum."

"Onu öylece içeriye alamayız," dedim.

Kaşlarının arasındaki çizgiler derinleşti. "Seni de öylece içeriye almadım, Hisar. İkimiz de bunun için bir hayli savaştık. Senin buna hakkın vardı. Fakat o..." Durdu ve soluklandı. "O, bu hakkını çoktan kaybetti."

Sanki çelikten bir kapı vardı da Atlas'ı onun ardına kilitlemişti. Bakışlarındaki keskinlik her şeyi ortaya koysa da dudaklarımda acı bir tatla "Atlas..." dedim. "Şeytan'ın torunu. Bunu değiştiremeyiz."

CamScanner ile tarandı

Kaya gibi sert bir sesle, "İsterse İmparator'un oğlu olsun," dedi. "Ezer, geçerim." Onun bu sözüne şüphe etmedim. O, dediğini yapacak bir adamdı. "Arkana'yı birileri yok etsin diye ele geçirmedim. Bunu yapacak biri varsa o da benim."

Parmaklarım yavaş bir hareketle göğsüne kaydı. Teninin altında saklı o üç kurşunun izini hissettim. Soğuk kabukları, parmak uçlarımı yakarcasına hatırlatıyordu. Ben vurmuştum. Ölse bile orada olacaklardı. Onunla birlikte, benim içimde de o vurgunun izleri yaşamaya devam edecekti.

Ona üç vurgun yapmıştım ama her defasında aslında kendi kalbime de ateş etmiştim. Onun bedeninde açtığım iz, bende kapanmaz bir yaraya dönüşmüştü.

İtiraf edercesine, "Benim de orayı yok etmek istediğimi biliyorsun, Bronz," dedim. "Ve yok etmek istediğim başka şeyleri de..."

Göğsüne dokunduğum yerde sanki kendi suçlarımın atışlarını hissediyordum.

"Roza'nın intikam isteğini anlayışla karşılıyorum ama intikam uğruna onun kendi eliyle kurduğu yeri gerçekten yok mu edeceksin?" dedi. Bütün inandığım gerçekleri bana sorgulatan bir bakış attı. "Geçen güzel bir konuşma yaptın. Burası Roza'nın intikamını alabilir, onun adını yaşatabilir."

"Evet ama onlardan kim yaşıyor ki? Üç kurucu da öldü. Kimden intikam alacağım, Bronz?"

"Kurucular öldü, doğru," dedi, kesin bir hükümle. "Fakat onların torunları ve yakınları yaşıyor."

"Bu durumda Atlas ve seni öldürmem gerekiyor," dedim. "Tabii bir de başka yaşayan kimler varsa." Kafamı iki yana salladım. "Roza'nın istediği intikam bu değildi. O son nefesini verirken yanındaydım, Bronz. Gözlerini benim yanımda kapadı ve o zaman bile bana *intikamımı al*, dedi. Eminim o ölmek üzereyken Şeytan da İmparator da yaşıyordu. Keşke onların karşısına çıksaydım ve sahip oldukları her şeyi alsaydım ama küçüktüm."

"Burayı yok etmek isteyen bir kişi daha vardı. Haris Alatav. Onun da isteği gerçekleşmiş olacak."

"Eğer Arkana'yı yok etmezsem intikam bunun neresinde olacak?"

"Roza gibi bir kadının intikamı bu kadar basit olmamalı, Hisar. Unuttuğun, atladığın bir şey olabilir mi? Bana mantıklı gelmiyor," dedi.

Çaresiz duygularla, "Bilmiyorum, Bronz," dedim. "Roza beni büyüten, babam eğiten kişiydi. Babam beni sert koşullarla eğitti ve düşüncelerimi değiştirmeye çalıştı. Ondan etkilendiğim şeyler olabilir. Bilmiyorum gerçekten."

CamScanner ile tarandı

"Düşün, Hisar. Bir karar vermelisin. Babanın emellerinin izinden mi yürüyeceksin? Yoksa Roza'nın yapmak isteyip de yapamadığı o İmparatoriçe olup her şeye hükmeden mi olacaksın?"

Ağzından çıkan her kelime zihnime sertçe çarptı, taşların arasına sıkışan bir nehir gibi çıkış yolu aradı. İki farklı hayat, iki farklı kan bağı içimde birbirine saldırıyordu.

Biri babamın gölgesiydi; kanla yazılmış, zehirle işlenmiş, beni daima dipsiz bir karanlığa çağıran. Diğeri Roza'nın vasiyetiydi; küle dönmüş bir imparatorluktan yeniden doğmayı, kendi kaderimi kendi elimle yazmayı fısıldayan.

Ben hangisine ait olacaktım?

İkisi de aynı noktada buluşuyordu: İntikam. İkisi de Arkana'yı yok etmek istiyordu. Roza, kovulduğu için... Haris, ele geçiremediği için...

Belki de Roza'nın çok bilmediği fakat babamın da en iyi bildiği bir huyum vardı.

"Ben her şeyin tersini yaparım, Bronz," dedim, yemin kokan bir sesle. "Babam ne istiyorsa tersini yapacağım."

Gözlerime baktığında, yüzünde en ufak bir şüphe emaresi yoktu. "Buna eminim," dedi. "Benim de görmek istediğim kadın bu."

"Roza belki de hırsa yenik düştü," diye mırıldandım. "Eğer onun adını Arkana'da yaşatırsam ve onun istediği gibi bir İmparatoriçe olup tarihi tekerrür etmezsem almak istediği intikamı da almış olurum. Çünkü sistem yalnızca İmparator tarafından yönetildi. Bir kadın yönetirse ne olur, kimse bilmiyor."

"Bunu kanıtlayacak tek kişi de sensin," dedi Bronz.

"Beni yanında görmek istemiyordun," dedim.

"Seni hep yanımda görmek istedim ama sen olduğun yeri direkt olarak yok etmek istedin. Ben bunu istemedim, Hisar," diyerek düzeltti beni. "Arkana, İmparator ve İmparatoriçe'nin."

"Bir de Şeytan'ın..." Gerçek buydu. Kurucu bir İmparatoriçe olsa da sistemi üç kişi üzerine başlatmıştı.

"Şeytan gelmeden önce yapmamız gereken bir şey var." Yastığını biraz yükselterek doğruldu. Başını çevirip boşluğa doğru daldı. "Artık Âşıklar Kartı için çalışmaya başlamalıyız."

"Geç kalmışız gibi hissediyorum. Eğer Atlas, Şeytan Kartı'nı kullandığında İmparator Kartı'nın yarım güce sahip olduğunu fark ederse... Ne olacak?"

CamScanner ile tarandı

"Hiçbir şey olmaz." Sesindeki o kayıtsızlık beni öfkelendiriyordu.

"Bu kadar rahat olamazsın!" diye yakındım. "Kartsız bir İmparator olduğunu Arkana halkı öğrenirse büyük bir kaos çıkar."

"Hiçbir zaman karta ihtiyacım olmadı, Hisar. Hem kart bu kadar önemliyse benim bir İmparatoriçe'm var." Gözlerimiz buluştu. "Yeterli."

İmparatoriçe'm var...

Belki de ondan asla duyamayacağımı sandığım bir sözdü bu. Aramızda ne kadar sır, ne kadar kırık parça varsa onları birer birer ortaya döktükçe şeffaflaşıyorduk. Ve ne kadar şeffaflaşırsak duygularımız da o denli yoğunlaşıyordu.

Dudaklarımda istemsiz bir gülümseme oluştu. Kalbimin karanlığında kıvılcım çakan bir sıcaklıktı bu. Hafif alayla, "Tamam, bu söylediğin güzeldi," dedim. "Ama bu konuyu hafife alamazsın. Kartını aktif etmediği sürece kullanamayacaktır. Yine de ondan önce Âşıklar Kartı'nı bulmalıyız. İmparator'un gücü kırılamaz."

"Âşıklar Kartı'nı güçlenmek için istemiyorum, Hisar."

Bu da ne demekti? Kaşlarım çatıldı. "Ne için istiyorsun?"

"Atlas, kartsız bir İmparator olduğumu fark ettiğinde bu sadece onu değil, herkesi bir hayli korkutacaktır," dedi. Sesindeki soğukkanlılık damarlarımdan buz gibi aktı. "Altı yıl boyunca düzene kartsız sahip olan adam, kartını eline aldığında ne yapar, düşün."

Kirpiklerim titremişti. Fark ettiğim detaylarla dudaklarım farkında olmadan aralandı. "Kartı ele geçirmeyecekler, yok etmeye çalışacaklar."

O an fark ettim. Onun gözlerindeki yanışı, derinlerde gizlenmiş o karanlık gölgeyi... Bu adam gücün peşinde değildi. Güç, çoktan onun damarlarında kan gibi dolaşıyordu.

Hayır, sil. O başka bir şeyin peşindeydi.

"Benim önemsediğim şey..." Âdemelması sertçe hareket etti. Gözleri, geçmişle bugün arasında sıkışmıştı. "O karta sakladığım hatıralar."

Donakaldım. "Ne?"

"Ben hepinizden daha çok şey hatırlayan kişiyim, Hisar," dedi. "Bu yüzden sizi bir araya getirmeye çalıştım. Ama hâlâ eksik olan anılarım var. O anılar... Onları istiyorum."

Bronz gücü değil, geçmişini arıyordu. O kartta yalnızca savaşların, kanın ve iktidarın değil, kaybolmuş parçalarının, ona ait olan bir zamanın saklı olduğunu söylüyordu. Bunu fark etmek bedenimi ürpertti. Çünkü Bronz, kendini hatıralarıyla tamamlıyordu.

CamScanner ile tarandı

Peki, ya ben? Bende olmayan, zorla alınmış anılarım ne olacak? Mutlu hissettiğim o hatıralar? O kadar çok boşluk vardı ki zihnimde. Kimi zaman bir kokuyla ansızın gelen, daha sonra yine karanlığa karışan parçacıklar...

Belki de Bronz'un istediği, benim hiç ulaşamayacağım şeydi. Çünkü o çoğu şeyi hatırlıyor, ben çoğu şeyi unutuyordum. Onun yükü iki fazlalık benimkisi iki eksiklikti. Ve işte tam da bu yüzden, birbirimizin yarım kalmış taraflarını taşıyorduk.

Başımı göğsüne yasladığımda, teninden yayılan sıcaklık yanaklarımı ısıttı. Kalbinin düzensiz ritmi kulağıma çarptı. Bir davul değil, kırık bir saate benzeyen, her an duracakmış gibi atan bir kalptı.

"Ne hatırlamak istiyorsun ki?" diye fısıldadım.

Parmaklarını saçlarıma yerleştirip ağır ağır dolaştırdı. "Sana dair her şeyimi," dediğinde köklerime kadar titretti beni. "Arkana, birçok anımı paramparça etti. Seninle ilgili nefret ettiğim her şeyi eski hâliyle bilmek istiyorum."

Onun aradığı şey aslında nefret değil, hatıralarımızın çıplak gerçeğiydi. Oysa bende boşluk vardı, yitik bir zamanın kırık aynasıydım. Nefret dediği şeyin ardında bile bir özlem gizliydi, biliyordum.

Çünkü nefret edebilmek için önce sevmek gerekirdi.

Belki hatırlayamıyordum ancak hislerim beni ele veriyordu. Parmakları saçlarımda gezinirken, kalbim hiç tanımadığım bir melodiye eşlik edercesine çarpıyordu. Onun bana acı bakışlarını düşündükçe içim burkuluyordu. Ve o kırgınlık, benden çok ona zarar veriyordu.

Ya gerçekten benden nefret etmişse? Ya sevdiğini sandığı şey aslında sadece bir yanılsamaysa? En büyük korkum buydu.

Yanlış hatırlanmak.

Yanlış sevilmek.

Ama yine de her kelimesi beni kendine biraz daha çekiyordu. Bütün o kırık anılardan, parçalanmış geçmişten geriye kalan tek şey ben olabilirdim. Bu düşünce beni hem korkutuyor hem de tarifsiz bir duyguyla sarıyordu. Onun nefretinde bile bana ait bir şey vardı.

"Ben seni hiç hatırlamıyorum, Bronz," dedim, dudaklarım güçlükle kıpırdarken.

"Hatırlamazsın çünkü hiç görmedin, Hisar. Görmediğin birini nasıl hatırlayabilirsin?"

CamScanner ile tarandı

Başımı kaldırıp gözlerini aradım. "Lütfen şunu söyleyip durma." Sesim kırıldı. "Bu gerçekten çok acı verici." Gözlerimden taşan acı, onun bakışında karşılığını buldu. O da benim kadar yaralıydı.

"O yüzsüz seni manipüle etmek için birkaç video göndermiş."

Gözlerimin önüne o korkunç görüntüler bir kez daha geldiğinde mideme bıçak gibi saplanan bir ağrı hissettim. Atlas'ın bana gönderdikleri... Bronz'un başkasına bakan gözleri... Eva'ya olan her karesi... Tüm dengelerimi yerinden oynatmıştı. Onu kaybettiğimi düşündüm. Hem de hiç sahip olamadığım hâlde.

"Neredeyse inanıyordum," dedim, dehşet içinde. "O kadar inandırıcıydı ki..."

"Bundan dolayı bana nefretle baktın, Hisar," dedi, kabullenemeyen bir ifadeyle. "Hem de defalarca. Emin ol, bu daha acı vericiydi."

Gözlerimin önüne bir bir detaylar döküldü. "O kıyafet... O kolye... O çiçek ve o mekân."

O kareleri izlerken kalbim yerinden sökülüyor gibiydi. Bana ait olduğunu bildiğim bütün ayrıntılar, bir başkasının üzerine giydirilmişti. Elbiseyi ben giymeliydim. O kolye, benim boynumda ışıldamalıydı. Çiçeği avuçlarımda tutmalıydım. Ve o restoranda, onun gözlerindeki sevgiyi yalnızca ben görmeliydim.

Fakat Atlas'ın bana sunduğu görüntülerde bütün bunlar çalınmıştı. Gözlerimle gördüm, aklım inanmak üzereydi. Kalbim haykırdı ama sesini susturdum. İşte en korkunç tarafı buydu. Ona duyduğum güveni değil, kendime olan inancımı kaybediyordum. Eğer sahte olanı gerçek sanırsam beni ben yapan her şey paramparça olacaktı.

Bronz, kesin ve tartışmaya kapalı bir tonla, "Hepsi senin içindi," dedi. "Sana da bir şeyler hatırlatmak için o şekilde hazırlanmanı istemiştim. Atlas'ı tanıyorum, en sinsi şekilde hareket eder. Bu yüzden benden hiç uzaklaşmanı istemedim. Çünkü bulanık bir zihne sahip olduğun için seni manipüle edebileceğini düşündüm."

"O kadar kolay değil," dedim.

"Beni bir kere daha şaşırttın," diye devam etti. "Çünkü başka biri olsa o video kayıtlarına çoktan inanırdı."

Bakışlarımı kaçırdım. "Az kalsın inanıyordum çünkü..." Yutkunduğumda kelimeler boğazıma saplandı. "Bana nişanlının adıyla seslendin, Bronz. Doğum günümde bana *iyi ki varsın*, dedin. Sonrasını duymamak için sağır olmayı yeğlerdim ama duydum, Bronz. Duydum."

CamScanner ile tarandı

Ölüden hâlliceydim. Nefes alıyordum ancak yaşamıyordum. Kalbim hâlâ atıyordu fakat sanki artık bana ait değildi. O zaman hissettiğim şey ne acıydı ne öfke. Sadece kocaman bir hiçlikti. Ve o hiçlik, en ağır kefendi. Çünkü insanı öldürmeyen şey süründürerek gömerdi.

Ben o gece His değil, *hiç* olmuştum.

O anı hatırlamak bile boğazımı düğüm düğüm ediyordu. Bronz ellerini başıma koyup yüzümü tamamen kendine çevirdiğinde kaçacak bir yer bırakmadı. Gözlerindeki o derinlik, o geceki acısını yeniden üzerime yükledi.

"Sana oylama gecesinde de anlatmak istedim ama beni dinlemedin," dedi.

Nefeslerimiz birbirine karışıyordu. "Dinlemedim," diye fısıldadım. "Gerçekten dinlemedim çünkü hepsi çok ağırdı, Bronz. Dayanamayacağım kadar ağırdı."

"Bu sefer beni dinlememe gibi bir seçeneğin yok," diye karşılık verdi. Gözlerimin ta içine bakıyordu ve ruhu hiç olmadığı kadar çıplaktı. "Oylama gecesi kalp krizi geçirmeseydim, beni hiçbir şey durduramazdı. O lanet oylama bile umurumda değildi. Hastaneden sonra çıkmak istedim ama Viran da Zorlu da bırakmadı. Tedavim biter bitmez, Ouroboros'tan haber aldım. Beni Arkana'da görmek istediğini iletmişti."

Durmadı. Sanki sustuğu her an daha fazla zehirleniyordu. Konuştukça içini boşaltıyor, benimse içimi ağırlaştırıyordu.

"Yine sana söyleyecektim," dedi, bakışlarını kaçırmadan. "Çünkü bu beklemeye gelmezdi. Bana daha fazla nefretle bakmanı istemiyordum. Ancak savaş çıktı. Kardeşin gibi gördüğün kadın yaralandı. Anlatmak için hiçbir an doğru olmadı."

"Bu durumun nasıl bir açıklaması olacak, bilmiyorum, Bronz," dedim, hissizleşen kelimelerimle. "Hayatımın en güzel gününe başladığımı sanıyordum ama meğer felakete uyanmışım, haberim yokmuş."

O gece doğum günümde, bana eski nişanlısının adıyla seslenmişti. İnsan bir günde hem doğabilir hem de ölür müydü? Ben öldüm. Hem de kendi doğum günümde. Kalbimde açılan yara hâlâ kapanmamıştı.

Bronz, gözlerimin içine bakarken hiçbir tereddüt göstermedi. "Bunu tamamen düzelteceğim," dedi. Sözleri sertti fakat içinde sarsılmaz bir inanç vardı. "Ben bugüne kadar neyi düzeltmedim ki Hisar? Bunu da düzelteceğim. Doğruyu öğreneceksin ve o günü bu kadar kötü hatırlamayacaksın."

CamScanner ile tarandı

Duraksadım. Ne diyeceğimi bilemedim. Benim parçalanmış güvenimi, kanayan kalbimi, çırpınan ruhumu onarabileceğini söylüyordu. Ona inanasım vardı ama korkum daha büyüktü.

Ya düzelmezse? Ya bu yara kapanmazsa? Beni en çok korkutan şey onun sözleri değil, kendi kalbimin ihaneti olmuştu. Çünkü ben, ne kadar incinmiş olursam olayım, ona inanmak istiyordum. Belki de en büyük felaketlerden biri buydu: Bronz'a inanma isteği.

Beni yavaşça göğsünden kaldırdı ve yataktan dışarı çıktı. "Üstüne bir şey giy," dedi. "Ve kartını da yanına al."

Çıplak ayaklarımla parkeye basarken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Sadece aşağıya ineceğiz," dedi.

Dolaba doğru ilerleyip askıdan gömleğini elime aldım. "Bu yeterli olur o zaman."

"*Gömleğimi giyebilirsin*, dediğimi hatırlamıyorum," dedi. Çoktan kumaş pantolonunu giymiş, keskin hatlarıyla odanın loşluğunda bir gölge gibi duruyordu.

Onu sinir etmek adına gömleğin düğmelerini gözlerinin içine baka baka iliklledim. "Cimrilik yapma, Bronz," dedim, sitem ederek. "Ne biçim ortaksın sen ya?"

"Ütüsünü bozma," diye homurdandı fakat gömleğin kollarını çoktan katlamıştım bile.

"Dolabında yüzlerce var."

"Onların hepsinin giyme zamanı farklı."

Öfkemin ince kıvılcımları sesime sinerken, "Her şeye cevap veremezsin!" dedim.

"Birini cevapsız bırakmak saygısızlıktır."

Gömleğin kumaşı tenimde, Bronz'un sertliğini taşıyan bir iz gibi duruyordu. Odanın kapısını araladım. "Hâlâ konuşuyorsun!"

Arkamdan yürürken, "Bağırma, Hisar, bağırma," dedi. Nereye gittiğimi bilmediğim için adımlarımı yavaşlattım. Bronz beni yönlendirerek iki kat aşağıya indirmişti.

Küçük bir Arkana sistem odasındaydık. Bronz'un, merkeze gitmeden sistemi kontrol edebilmek için özel olarak yaptırdığı belliydi. İşini şansa bırakmayan bir adamın eseriydi.

Işıklar açıldığında etrafı yoğun bir mavilik kapladı. Soğuk ama büyüleyici bir renk, metal yüzeylerde belirdi. Gelişmiş teknoloji sessiz bir

CamScanner ile tarandı

ihtişamla karşıladı beni. Paneller, saydam ekranlar ve ışıkla dolup taşan yüzeyler... Sanki odanın kendisi yaşıyor, nefes alıyordu.

"Kartını yerleştir," dedi Bronz.

Ona karşı çıkmadım çünkü ne olacağını merak ediyordum. Sistemin olduğu kısma baktım. Gözlerim, mavi ışıklarla kaplı yüzeylerde gezinirken içimde tuhaf bir gerginlik vardı. Bronz'un bakışları üzerimdeydi, kartı yerleştirmemi beklerken, neden hâlâ sisteme dikkatle baktığımı sorgularcasına duruyordu. Tam o anda, kart okuyucudan aniden parlak bir ışık çıktı ve göz retinamı taradı.

Ardından, "*İmparatoriçe*," diyen soğuk ama net bir ses duyuldu.

Bronz'un kaşları çatıldı. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Bu neyin nesi?" diye sertçe sordu.

"Kart taşımak çok zor," dedim, sanki önemsiz bir ayrıntıymış gibi.

"Ve sen de retinanı kaydettirmeyi tercih ettin?" dedi. Söylerken hoşnut olmadığı belliydi. Üstelik gözlerindeki ifade, yaptığımı onaylamadığını açıkça gösteriyordu.

"Arkana'ya giderek bağlanıyorum," dedim, başımı dik tutarak. Sesim, kendi seçtiğim yolun ağırlığını taşıyordu.

"Biri bunu fark ederse gözünü almak isterler, Hisar."

"Sıkıyorsa alsınlar."

Bronz, bir şey demedi. Yalnızca cebinden çıkardığı kartı mekanizmaya yerleştirdi. Metalik bir klik sesi odanın soğuk duvarlarına çarptı. Ben ise karta dikkat kesildim.

Kart... Farklı bir karttı.

Şüpheyle dolu bakışlarımı onun üzerine diktim. "O... Sanaç'ın kartı, Azize değil mi?"

"Evet."

"Onun sende ne işi var?"

Çelik kadar soğuk bir ifadeyle, "Son zamanlarda kendinde olmadığı için kartını ondan aldım," dedi. Sesinde merhamet kırıntısı yoktu, yalnızca acımasız bir kesinlik vardı. "Ne zaman aklıselim hareketler sergiler, o zaman benden geri alır."

Ne haklı ne haksızdı. O bir İmparator'du ve Arkana'nın geleceğini düşünmek zorundaydı. Kart konusunda arkadaşlık da aşk da tanımıyordu. "Onu anlamalısın. Sevdiği kadın ölmek üzereydi. Böyle bir durumda kartının gerekçelerini nasıl yerine getirebilir ki?"

CamScanner ile tarandı

Gözlerini bana çevirdiğinde ifadesi en ufak bir esneklik göstermiyordu. "Kimseyi zorla kart sahibi yapmıyorum." Kısa bir es verdi. "Konumuz Eva. Sanaç meselesini ayrıca konuşuruz." Mekanizmaya dönerek iki kartın duruşuna baktı. "Kurucu kartlara sahip olmanın diğer bir iyi yanı da kartların bütün geçmişine erişebilir olmandır."

Duyduğum şey bir şimşek misali beynimde çaktı. "Ne?"

"Bunu bilmiyor muydun?" dedi.

"Roza bana söylemeyi atladı sanırım," dedim. Şaşkınlığım devam etti. "Ya da kartın başka bir kullanıcısı olmadığı için söylemeye gerek duymadı."

"Kurucu kartı yerleştirip bir de kullanıcı geçmişine bakmak istediğin kartı yerleştirirsen silinenler de dâhil olmak üzere bütün kullanıcı kayıtlarına erişebilirsin."

Silinenler de dâhil olmak üzere...

Roza, sen bu dünyada zekâsına hayran olduğum tek kadındın.

Yüzümdeki şaşkınlık hızla hayranlığa dönüştü. "Bu harika bir şey," derken parmak uçlarım istemsizce yanımda duran yüzeye dokundu.

"Bunların hepsini dedemin yaptığını sanıp onunla gururlanırdım," dedi. O üzüntüyü hissettim. "Hepsini yapan aslında Roza. Onun gibi zeki bir kadınla tanışmak isterdim."

Kaşlarımı kaldırırken gözlerim onun yüzünü inceledi. "Bunu gerçekten ister miydin?" diye sordum.

"Evet," dedi, hiç tereddüt etmeden.

İkimizin arasında bir sıcaklık oluştu. Kemiklerime kadar ısındığımı hissettim. "Onun mezarlığına gitmeliyiz," dedim. "Yanımda bir İmparator'un torunuyla geldiğim için üzülebilir ama olan biten her şeyi anlatınca eminim bana hak verecektir."

Gözleri uzun uzun izledi beni. En sonunda, "Sen nasıl istersen," dedi. Toparlandığında sistemi aktif etti. "Bu kartın kullanıcılarından biri de Haris Alatav'dı. Senin doğum gününe gidelim. Arkana'da maskeli bir etkinlik düzenlenmişti. 6 Haziran 2015."

"On dokuz yaşıma girdiğim zaman," dedim, gözlerim uzaklara dalmıştı. "Hayal meyal hatırlıyorum."

Bronz benim yerime net bir kesinlikle, "Sarhoştun," dedi. "Ve o güne dair her şey silindi."

Ekranda, o günün güvenlik kaydı oynamaya başladı. Odanın karanlığını mavi ışıklar doldururken görüntülerdeki gürültü ve kalabalık âdeta yeniden kulaklarımda canlandı.

CamScanner ile tarandı

Etkinlik başlıyordu. Salon insanlarla doluydu. Maskeler, kahkahalar ve içki kadehlerinin birbirine çarpışan sesleri arasında nefes almak bile zordu. Ekrandaki kalabalığın içinde kaybolurken gözlerim ısrarla onu, Bronz'u arıyordu.

Bronz'a baktım. O ise kalabalık görüntüde tek bir noktaya sabitlenmişti. Onun baktığı yere bakışlarımı çevirdim. Köşede bir kadın vardı. Sarı saçları loş ışığın altında parlıyor, etrafındaki insanlardan farklı bir şekilde göze çarpıyordu.

O kadın kimdi?

Merakıma yenik düşerek, "Kime bakıyorsun?" diye sordum.

O ise bakışlarını ekrandan ayırmadan, dudaklarından soğuk bir fısıltıyla, "Sadece izle," dedi.

Ekrandaki sarı saçlı kadının elinde bir fotoğraf makinesi vardı. Parlak flaşıyla insanları tek tek yakalıyor, o geceyi ölümsüz kılıyordu.

Bir anda kadraj değişti. Görüntüde koyu saçlı bir kadın belirdi. Koluna girmiş bir adamla birlikteydi. O adamın bakışları, bir anlığına kamerayı buldu. Ve o gözler...

Kehribar.

Tanıdık, yakıcı, insanın içini deşen bir kehribar.

VI... Ondan başkası değildi.

"Sensin," dedim, saf bir heyecanla. "Seni buldum. Yanındaki ben gibiyim ama değil gibiyim de."

"Eva," dedi. Sesi ağır ve kesin çıkmıştı.

Bir adım yaklaştım, kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. "O kadın... Eva mı?"

"Evet."

Ekranı izlemeye devam ettim. VI birden o kadının kolundan sıyrılıp kalabalığa daldı. İnsanların maskeleri ve gürültüsü arasında adımlarını seçmek zordu ama o, bir hedefe doğru ilerliyordu. Sonra aniden duraksadı. O sırada, sarı saçlı bir kadın ortama girdi. VI, o kadını izliyordu. Kadın, hiç tereddüt etmeden onun kolunu yakaladı ve göz açıp kapayıncaya kadar fotoğrafını çekti.

Buz kesmiş bir hâlde, "Bir dakika..." diye fısıldadım. "Bu benim."

Bronz başını bana çevirdi, gözlerindeki derinlikte inkâr yoktu. "Sensin."

Dudaklarım titredi, zihnimde binlerce parça bir araya gelir gibi oldu. "Ben... Eva'yla yer değiştirdim." Nefesim kesildi. "Babam bundan

CamScanner ile tarandı

bahsediyordu!" Unutulmuş bir hatıra zihnimin karanlığından fırladı, parça parça ama yakıcı bir kesinlikten oluşuyordu.

Doğum günümde Eva'yla yer değiştirmiştim.

Koyu saçlı kadın oydu, sarı saçlı kadın bendim.

"Neden yer değiştirdik ki?" diye kendi kendime mırıldandım.

"Eva, sana olan borcunu ödemek istiyordu."

Kaşlarımı çattım. "Ne borcu?"

Beni dumura uğratacak bir şekilde, "Siz Arkana tesislerindeyken arkadaştınız," dedi. Arkadaş... Hem de Arkana sınırları içerisinde... "Daha doğrusu Eva seninle arkadaş olmaya çalışıyordu ama sen herkese karşı biraz soğuktun. Bir gün onun hayatını kurtardın, bu yüzden Eva bunu kendine borç bildi."

Arkana'da kadınlar on dokuz yaşına kadar kart sahibi olmazsa doğdukları gün ölürdü. O gün Eva benim yerime geçerek ölmeyi hedeflemişti. Babam *yer değiştirdiniz*, derken bundan bahsediyordu ve ben bir zamanlar benimle arkadaş olmaya çalışan kadının hayatını kurtardığım için kendine bunu borç bilmişti.

"Bunun karşılığında doğum günümde ölecek miydi?"

"Eva, Atlas'ı çok seviyordu ama ikisinin birleşmesi imkânsız olunca ölmeyi kabullendi. Bu yüzden o gece senin yerine geçerek hem borcunu ödeyecek hem de yaşamına son verecekti."

Vücudum öyle bir sarsılıyordu ki kulaklarım uğuldadı. Dünya başıma yıkılıyormuş gibi hissettim. Dudaklarımın arasından güçlükle, "Fakat babam o gece benim Atlas'la evleneceğimi duyurdu," diye mırıldandım. "Bu ona daha ağır gelmiştir..."

VI'ya da ağır gelmiş olmalıydı.

Bronz gözlerini benden ayırmadan başını salladı. "Evet ama öncesini izle, Hisar."

Ekranda görüntü değişti. Terastaydım. Saçlarım sarıydı. Bu görüntü bile bana yabancıydı, tuhaf ve ürkütücüydü. Kalabalığın uğultusu geride kalmıştı. Yalnızca ben ve VI görünüyorduk. Yanıma yaklaştı. Dudaklarını okuyabiliyordum. Ağzı hareket etti. *İyi ki varsın, Eva*, dedi.

Yüzümü derin duygularla izledikten sonra yavaşça eğilip dudağımın kenarına hafif bir öpücük kondurdu.

Nefes alamadım.

Çünkü aynı şeyi yıllar sonra 6 Haziran 2022 gecesi de yapmıştı. O gece de dudağımın kenarından öpmüştü.

CamScanner ile tarandı

O zaman adı yalnızca VI olan adam, bir devrim başlattıktan sonra Bronz lakabını almış hâliyle yine benim doğum günümü kutlamıştı.

"Sen..." dedim, yüreğim titreye titreye. "O geceyi hatırladın. Ve bana o yüzden *Eva*, dedin."

"O günü unutmamamı isteyen sendin," dedi Bronz, yorgun bir tınıyla. "Ve gerçek adınla sana seslenmemi istemedin, Hisar. Arkana'da bu şekilde doğum gününü kutlamıştım. Belki de niyetim sana bunu hatırlatmaktı, bilmiyorum. Çünkü hastaydım, kendimde değildim. Hatırladım ama yanlış bir zamandı." Çenesini sıktı, bakışlarını yere indirdi. "Ama ben hiçbir zaman senin yerine başka bir kadın koymadım. Benim için hiçbir zaman diğer kadın olmadın."

Dizlerimin üstüne düştüm. Bedenim bana itaat etmeyi bırakmıştı. Ne ayaklarım beni taşıyabiliyor ne de kalbim nefesime eşlik edebiliyordu. Ne zamandır ağladığımı bilmiyordum ama gözyaşlarımın Bronz'un üzerimdeki gömleğini ıslattığını fark ettim.

"Kendimi kahrettim ben!" diye haykırdım, parça parça bölünerek. "O günden sonra doğduğuma lanet ettim. Senden nefret ettim. Kendimden nefret ettim. Her şeyden nefret ettim!" Başımı geriye attım, göğsümdeki yük nefesimi kesiyordu. "Hepsi benim suçummuş aslında," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Hepsini yapan da isteyen de bendim ama olan hep sana olmuş, Bronz."

"Hisar," diyerek yanıma çöktü. Kollarımın altına girerek beni kaldırmaya çalıştı fakat ellerimle onu durdurdum.

"Ben bilmiyordum," dedim, titreyen dudaklarımla. "Yemin ederim ki bilmiyordum, Bronz."

Dik durmaya gayret eden ancak gözlerinde kırılganlığı saklayamayan bir ifadeyle, "Bilmiyordun," dedi. "O yüzden kendini kahretme."

"Nasıl etmeyeceğim ki?" dedim. Kollarımı boynuna dolarken ellerim yumruk oldu. Onun omuzlarında asılı duran öfkem, aslında kendimeydi. "Olaylar göründüğü gibiydi sandım ve bunun hesabını senden sormaya kalktım. Sana haksızlık değil de ne bu? Senin gibi bir adama bunu nasıl yaptım, Bronz?"

Eli, sırtımı sıvazladı. Dokunuşunda hem teselli hem de sabır vardı. "Bize birbirimizi unutturmaya çalıştılar," dedi. "Sen de ne yaptığının farkında değildin. Olanları göründüğü gibi zannettin."

Başımı hışımla iki yana salladım. Gözyaşlarım hızla yanaklarımdan süzülürken, "Çok aptalım," dedim. "Arkana'nın oynadığı oyunları göremeyecek kadar aptal bir kadınım."

CamScanner ile tarandı

"Değilsin."

"Yapma, Bronz!" diye bağırdım. "Yapma. Karşımda öyle dağ gibi durma. Her şeye rağmen beni yine de savunma. Büyük bir salaklık yaptım! Nefret ediyorum kendimden!"

O, benim için neler yapmıştı! Ben ise onun varlığını bile görmemiştim. Kalbimin acısı, utancımın altında eziliyordu.

"Nasıl?" dedim. Göğsüm inip, kalkarken kelimelerim hıçkırıklarla bölünüyordu. "Nasıl görmedim seni? Nasıl anlamadım? Nasıl dinlemedim? Nasıl unuttum seni? Nasıl?"

O susuyordu. Çünkü susmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Ne dese içimdeki yarayı kapatamazdı.

Bazen hiçbir şey merhem olmazdı.

Sadece ağladım. Çok ağladım. Gözyaşlarım onun sırtını, omzunu, göğsünü ıslattı. Beni bir an olsun bırakmadı. Kollarında, karanlığın ortasında tek dayanağım oydu.

"Ben kendimi sana nasıl affettireceğimi bilmiyorum," derken sesim tükenmişti. "Nasıl düzelteceğim her şeyi?"

Sadece, "Hatırla," dedi. "Beni, bizi unutma, Hisar."

Hatırlayarak her şeyi düzeltebilecek miydim? Kendimi ona affettirebilecek miydim? Yoksa hatırladıkça yeniden yıkılacak mıydım?

Kollarının arasında olduğum bu adamı hatırladığım sürece, yeniden yıkılmaya razıydım. Bir kere daha unutmak istemiyordum.

"Yüzleşeceğimiz çok şey var," dedi. "Şu Türk lokumu mevzusu."

Bronz'un artık bana hiçbir şey açıklamasına gerek yoktu. Hem de hiçbir şey.

Hafifçe geri çekildiğimde, ellerim Bronz'un yüzünü buldu. Onu kavradım ve burunlarımız birbirine değdi. "Onu da ben istedim, değil mi?" dedim, artık olayları çözerek. "Sen sadece benim isteğime göre hareket ettin. Fakat ben unuttuğum için..."

"*Hatırlarım*, dedin, Hisar." Hiç olmadığı kadar kırgındı. "*Hatırlarım*, dedin ama hiçbirinde hatırlamadın."

Artık her şeyi çözdüğümü hissederek, "Kahretsin," dedim. "Gerçekten neden hiçbirinde benden vazgeçmedin, Bronz? Ben senden nefret ettim, sana karşı bir savaş açtım. Yapmadığın şeylerin acısını çıkarmaya çalıştım. Neden benden vazgeçmedin?"

"Yeniden karşılığımızda aklım hep yapmamı söylese de..." Elimi alıp göğsüne koydu. "Burası *yapma*, diyordu. Başta bunu neden yaptığımı

CamScanner ile tarandı

anlamıyordum." Gözlerim onun gözlerine saplanmıştı. "Ama babanın o itirafıyla benim için de raylar yerine oturdu. Bana nefret tohumları ekilse bile sen benim vazgeçilmezimsin. Hiçbir duygu seni benden koparamaz, alamaz, Hisar. Sen bile kendini benden alamazsın."

O son cümlesi içime işledi.

Sen bile kendini benden alamazsın.

"Özür dilerim," dedim, çaresizlik içinde. "Hiçbir şey bu iki kelimeyle geçmeyecek ama özür dilerim, Bronz. Seni yanlış tanıdığımı sandım. Kalbinde bir başkası var sandım. Beni eski nişanlının yerine koyduğunu sandım. Hepsinde yanıldım. Bunu dile getirmezsem her gün kahrolurum, özür dilerim."

Yüzünde gölgeler dolaştı ama gözleri değişmedi. Bakışlarında aynı derinlik, aynı sarsılmazlık vardı. Gönlümün orta yerine ağır bir taş gibi düşerek, "Hisar," dedi yavaşça. "Öyle bir durumun içine sürüklendin ki sana kızamıyorum bile."

Onun sesindeki yumuşaklık, göğsüme bir darbe gibi indi. İçimdeki bütün savunmalar bir anda çöktü. Gözlerimi kapadım, nefesim dudaklarımın arasından ince bir titremeyle aktı. "Bana kızamadığın gibi kıyamıyorsun da..." derken fısıltım onun göğsüne çarparak yok oldu. "Neden kıyamadığını da anladım. Hep beni kandırmaya çalıştığını zannettim ama olaylar bambaşkaymış."

Onun nefesini solurken göğsünden yükselen sıcaklık benim ritmime karıştı. Sınırlarımız bulanıklaştı; artık o ve ben diye bir şey kalmamıştı, yalnızca birbirine karışmış bir bütünlük vardı. "Biz, birbirimize sandığımızdan daha çok bağlıyız. Hem de ezelden beri."

Şüphesiz karşılık verdi. "Ezelden beri."

"Odaya çıkalım," dedim.

Yatağa geri döndüğümüzde Bronz'un gözyaşlarımla ıslattığım gömleğini usulca çıkardım ve kenara bıraktım. O da yatağa uzandığında elini kavradım ve göğsüme yerleştirdim. Kalbimin üstünde duran parmakları, yıllardır süren bir sızıyı mühürlüyordu.

"Ne yapıyorsun?" derken bakışları kuşkuyla üzerimdeydi.

"Buramda gitmeyen bir ağrı vardı," dedim, pürüzlü bir sesle. "Artık hiçbir şey hissetmiyorum. Bunu bana sağladığın gibi ben de tüm ağrını alacağım, Bronz. *Başka bir Hisar göreceksin*, demiştim ya? Bunu lafta bırakmayacağım."

Kaşlarının arasında kısa bir çizgi belirdi. "Sen Hisarlık yapmadan duramazsın," dedi.

CamScanner ile tarandı

Başımı onun göğsüne yasladığımda gözlerimi kapadım. "Sana hep Hisar olacağım," dedim, yemin edercesine. "Diğerlerinin *hasarı* olacağım."

Kollarını bana doladı, saçlarım tenine dağıldı. İkimiz de yüzleşmenin verdiği rahatlıkla uyuyacağımız sırada küçük kaplanın sesi duyuldu. Odaya ince bir miyavlama yayıldı. Gözlerimi hızla araladım.

"Miyavlıyor," dedim. "Sanırım bir şey istiyor."

"Acıkmıştır. Ona bakmaya ne dersin?"

"Sen bakar mısın?"

Bıkkın bir nefes savurup kollarını tenimden ayırdı ve ayağa kalktı. "Onu sabah kesinlikle göndereceğim. Hem gömleğimi mahvediyor hem de ortağımla uyumama engel oluyor."

"Yerini sıcak tutacağım," dediğimde yatakta iyice yayıldım.

O çıktıktan sonra bir mum yaktım. Alevi titredi, odanın loşluğunu dalgalı gölgelerle doldurdu. Mumun ışığına bakarken gözlerim ağırlaştı. Ve ben, o titrek ışığın sıcaklığında uyuyakaldım.

BRONZ

Bazı insanlar, bazı insanların en büyük hasarı olurdu.

Benim için o, Hisar'dı. Ne yaralanmalar ne savaşlar ne ihanetler... Hiçbiri onun kadar iz bırakmadı. Herkes geçici bir acı olur, zamanla küllenirdi.

Oysa ben yaraya alışkındım, acıyı tanıyordum. Fakat Hisar'ın açtığı şey yara değildi, başka bir şeydi. Hem beni kanattı hem de ayakta tuttu.

Onu sevmekle ondan nefret etmek arasında yıllarımı çürüttüm. Vazgeçmek kolay olmalıydı, olmadı. Çünkü en büyük hasarını insan sırtında taşır, kaçsan da sustursan da üstünü örtsen de o orada kalır. Benim yüküm de oydu.

Hisar, beni defalarca itti. Yine de bırakamadım. Çünkü o hasarı silmek, benliğimden bir parçayı sökmek demekti. Benim yaşama sebebimle yıkımım aynı bedende duruyordu.

Hisar'la konuşmamızdan sonra üstümden bir yük daha kalkmıştı. Yıllardır omzumda taşıdığım taşlardan biri daha gitmiş, göğsüm biraz olsun hafiflemişti. Bundan sonra ikimiz için de yeniliklerle dolu bir zaman başlayacaktı, öyle hissettiriyordu.

Sessizce odadan çıktım. Koridor karanlıktı, tek duyduğum küçük kaplanın ince miyavlamasıydı. Kafesin içinde yine yoktu. Sesi boğuk, varlığını belli eder gibiydi ama ortalıkta gözükmüyordu.

CamScanner ile tarandı

"Nereye saklandın?" diye fısıldadım.

Koltuğun üzerinde hareketlilik gördüm. Küçük pençeleri battaniyenin kıvrımına takılmıştı. Küçük bir şey olduğu için hareketleri çevikti. Onu oradan çekip çıkardım. Sıcaklık arıyordu. "Sıcak bir yer mi istiyorsun?" dedim. Miyavladı. Mutfağa geçtim. Bir tencereye süt koydum. Süt ısınırken beklemeye koyuldum fakat o rahat durmuyordu. "Cezalısın," dedim. "Gömleğimi yırtmasaydın, seni biraz sevebilirdim." Koluma dişlerini geçirdi. "Akıllanman gerekiyor," dedim, onu kendimden uzak tutarak. "Daha çok hırçınlaşman değil." Yine beni ısırmaya çalıştı. "Sana bunları Hisar mı öğretiyor?" Ancak biliyordum, erkek bir kaplan olduğu için doğası gereği biriyle boğuşmak istiyordu.

Isınan sütü biberona doldurup mutfaktan çıktım. Peşimden beni takip ediyordu. Koltuğa oturdum. Elimdeki biberona iştahla bakıyordu. Ben yokken onunla Safa ilgilenmişti.

Ona süt dolu biberonu uzatmamla saldırır gibi yapıştı. Açlığı gözlerinden okunuyordu. İştahla emerken çıkardığı hırıltılı ses odayı doldurdu. Elimle sırtını sıvazladım. Küçük bedenin sıcaklığı parmak uçlarıma yayıldı.

Sütü içerken çıkardığı sesle, onu okşadığımdaki ses daha farklıydı.

Biri açlıktan daha âciz, diğeri sevgiden daha mağrur.

İnsan da böyleydi işte... Karnı doyunca susar, susayınca içer, yorulunca uyur. Ancak kalp aç kalırsa hiçbir şey onu doyuramazdı.

Telefonumu elime alıp rehberde Safa'nın numarasına tıkladım. İlk çalmada açtı.

"Safa."

"Buyur, abi?"

"Türkiye'ye ne zaman döneceğimiz belli değil. Sabah Devia Hanım'la birlikte buraya gel."

"Emrin olur, abi." Sesi ciddi çıktı ama belli ki hemen ardından dayanamadı, gevşedi. "Gelirken lokum ister misiniz?"

Kaşlarımı çattım. "Lokum ne alaka, oğlum?"

"Ne bileyim," derken sesinde çekingen bir neşe vardı. "Yengeyle tatlı yer, tatlı konuşursunuz diye dedim."

Çenem gerildi. "Sen bir şey deme, Safa," dedim, ciddiyetle. Sesimdeki ağırlık, onun gülüşünü boğazında bıraktı. "Sabah erkenden burada ol."

"Şimdi çıkıyorum yola."

"Sabah," dedim, keskin bir vurguyla.

Kısa bir sessizlik oldu. "Abi, zaten sabah olmak üzere."

CamScanner ile tarandı

Bakışlarımı pencereye çevirdim. Ufukta kızıllık ince bir çizgi gibi yükseliyordu. Sabah olduğunun farkında bile değildim. Hisar'la evin altında bayağı bir zaman geçirmiş olmalıydık. "Kapa, Safa."

Telefonu kenara koydum. Diğer evin güvenlik sistemine bağlandım. Kameraları açtığımda ekranın ışığı yüzümü aydınlattı. Dışarıda korumalar devriye atıyordu.

Sonra gözlerim evin içini taradı. Safa'nın gölgesi belirdi. Koridordan geçiyordu. Yüzünde hâlâ yorgunluk izleri vardı ama toparlamış görünüyordu. Dik duruşu beni rahatlattı.

Evin altındaki kısmı açtım. Şifreleri tek tek tuşlayıp katman katman olan güvenlik kontrolünden geçtim. Sonunda ekranlar önüme açıldı.

Eva Petrova'nın yaşamsal fonksiyonları titreyen çizgiler hâlinde önümde belirdi. Nabzı, tansiyonu, solunum ritmi... Son günlerde bazı değerlerinde hareketlilik vardı. Durağanlığın yerini kıpırdanan bir yaşam alıyordu.

Ekrana bakarken kaşlarım çatıldı. Eva'nın o evde olduğunu Hisar bilmiyordu. Bu ondan saklayabileceğim bir sır değildi. Ama zamanı vardı. Bütün kontrollerimi yaptıktan sonra tableti de bıraktım.

Küçük kaplan kucağımda kıpırdandı. Sütünü çoktan bitirmişti ama yine de biberonun ucunu dişleriyle kavrayıp bırakmıyordu. Göz kapakları ağırlaşmıştı; uyumakla uyanıklık arasında, ince bir çizgide sallanıyordu. Onu kucağımdan indirmedim. Bu kadar savunmasızken bana ait bir sessizlik yaratıyordu.

Hisar'ın hâlâ aşması gereken şeyleri vardı. Bana Kuçu Kuçu dediği köpeğinin başına gelenleri anlatmıştı. Artık Haris Alatav hayatında yoktu. Onu korkutacak hiçbir şey kalmamıştı.

Odadan içeri girdiğimde, "Hisar," diye seslendim. Cevap gelmedi. Çoktan uyumuştu. Mum ışığı, yüzüne huzurlu gölgeler düşürüyordu.

Kaplanı yavaşça yatağın yanına bıraktım. Küçük patileriyle yatağa bastı, yerini sağlamlaştırdıktan sonra Hisar'ın yanına kıvrıldı. Aklımda dolanan şüpheyle gözlerimi kıstım. Astımına ne kadar etki ederdi, bilmiyordum. Ama o an başka bir şey daha aklıma gelmişti.

Bakışlarım çekmeceye kaydı. Oraya ilerledim ve çekmeceyi açtım. İçinde duran şey gözlerime takıldı: İmparator ve Ebediyeti kolyesi.

Bu kolyeyi Hisar'a takmıştım fakat o, kolyeyi boynundan çıkarmak isterken koparmıştı. Boş zamanımda tek tek uğraşmış, o zinciri onarıp eski hâline getirmiştim. Çünkü bazı şeyler, yeniden yerine takılmadıkça tamamlanmazdı.

CamScanner ile tarandı

Onu uyandırmamaya özen göstererek kolyeyi boynuna geri taktım. Zincirin teninde kayışı, sanki eksik bir parçanın yerine oturması gibiydi.

Burada güzeldi. Buraya aitti. Ve ben, o aitliği kendi ellerimle mühürlemiştim.

Hisar, yataktaki varlığımı fark eder etmez, uykusundan tam sıyrılmadan kollarını bedenime doladı. Başını göğsüme yasladı. Yavaş bir hareketle, göğsümdeki kurşunun izi üzerine dudaklarını bastırdı. Sanki farkında bile değildi yaptığının ama ben orada kalmıştım.

Kollarımda o vardı.

Ve zihnim, yıllar öncesine kaydı.

Ø, elinde alkol dolu bardağı sallayarak, "Bir gün yanımızda sevdiğimiz kadınlar olacak," dedi. Gözlerinde ise gizleyemediği bir umut vardı. "Ve biz dünyanın en mutlu adamları olacağız. Bir de yakışıklı."

Tek kaşımı kaldırdım. "Yakışıklı?"

"Dostum," dedi Ø. "Bize baksana! Çok fiyakalı görünüyoruz. Sağlam adamlarız."

Başımı salladım. "Sağlam adamlarız," dedim. "Bu doğru ancak biraz gerçekçi düşün. Hiçbir dünyada en mutlu adamlar olamayız."

Ø, kahkahasını bastıramadı. "Sen olmazsan olma," dedi. "Ama ben olacağım. Bir gece kollarımın arasında Eva olacak ve ben onunla gözümü kapatıp onunla açacağım."

Onun bacağına hafifçe vurdum. "Hani isim vermek yoktu?"

"Eva, demedim ki." Sarhoştu.

Başımı iki yana salladım. "Sen gerçek bir Mecnun'sun."

Öne doğru eğildi. "Sen de Âşıklar'sın," dedi. "Bugün o kıza nasıl baktığını gördüm. Bir insan kartını bu kadar taşıyamaz. Gözlerin bile seni ele veriyor, VI."

"Hangi kız?" dedim, yüzümde ifadesiz bir gölgeyle.

"Şu direniş dediğin..."

"Sadece eğitmenin sorusuna nasıl cevap vereceğini merak ettim," dedim. Sesimi olabildiğince soğuk tuttum. "Hem biliyorsun, benim aklım başkasında."

Yalan söylemiştim. Çünkü Ø, sarhoş olduğunda ağzını tutamazdı. Pot kırma ihtimali vardı ve bu kızın adı onun ağzından çıkarsa hedef hâline gelirdi. O kıza zarar gelmemesi için hep aynı kalkanı kullanıyordum: Başkası var.

Ø, gözlerini kısmış, dudaklarının kenarında küçümseyici bir gülümseme belirmişti. "Dostum, kandırma beni," dedi. "Gözler yalan söylemez. Kıza bakmaktan sorunun ne olduğunu bile duymamışsındır."

CamScanner ile tarandı

Bardağımı yavaşça masaya bıraktım, yüzümü ona çevirdim. Dudaklarımda alaycı bir kıvrım belirdi. "Aklın mı yoksa aşkın mı?" dedim, soruyu ona yönelterek.

"Bence aklı seçer," dedi Ø.

"Ölümü seçer gibi bakıyordu."

Ø, kahkahayla alay arasında bir ses çıkardı. "Biraz fazla dikkatlisin sanki, ha? Ne dersin?"

Tam o sırada Eva geldi. Biz üç yakın arkadaştık. Ailelerimiz birbirine sıkı bağlarla bağlıydı. Çocukluğumuz birlikte geçmişti. Oyunlarımız, kavgalarımız, sırlarımız aynı zamanlara denk düşmüştü.

"Selam, VI," diyerek yanıma geldiğinde yanağımdan öptü. Hareketi alışkanlıktan ibaretti belki ama birinin yanağımdan öpmesinden hazzetmiyordum. Eva hep böyleydi; dostluğunu göstermekten çekinmeyen, sınırları fazla umursamayan.

Sadece başımı eğmekle yetindim. Eva, Ø'ın yanına geçti, aynı samimiyetle onu da yanağından öptü. İki sıkı dost gibi görünüyorlardı ama ben biliyordum.

Ø, Eva'yı hiçbir zaman sadece dost olarak görmemişti.

"Ne konuşuyordunuz böyle?" dedi Eva. Gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu.

Ø, heyecanla doğruldu. "Bugünün sorusunu tartışıyorduk. Aklın mı yoksa aşkın mı?"

Eva dudak büktü. "Arkana sınırları içerisinde akıl demeyen olur mu ki?"

"Aşkı seçmez misin?" dedi Ø, gözlerinde derin bir merakla.

Eva, kahkaha atarak elini salladı. "Aşkı seçen aptaldır."

"Daha kart sahibi bile olamıyorsun," diye homurdandı Ø. "Kim aptal, ortada."

Çok sert bir şekilde koluna vurdu Eva. "Çok kötüsün, Ø!"

"Şaka yapıyorum, güzelim," dedi Ø, sesini yumuşatarak. "Hem senin damga yemeni hiç istemem. Sırtın güzel kalmalı."

"Aranızda numarası olmayan bir ben kaldım." Eva dudaklarını büzdü, daha sonra başını bana çevirdi. "Peki, sen, VI... Sen neyi seçerdin?"

"İkisini de seçmeyeceğim," dedim, kesin bir kararla. "Çünkü ben seçenekler arasında kalmayacağım."

Şimdiye döndüm.

Hisar, kollarımda uyuyordu.

Onunla aynı sabaha uyanacaktım.

Atlas Vladislav... Güzel dostum.

CamScanner ile tarandı

Çocukluğumuz aynı sofralarda geçti. Birlikte büyüdük, birlikte öğrendik. Sen bana omuz verdin, ben sana sırtımı yasladım. Sen onunla bir sabaha uyanmayı hayal ederdin. Benimse hayalim başkaydı. Adını anmaya korktuğum başkaydı.

Eğer düşmanlıkla değil, dostlukla devam etseydik, belki de bugün ikimiz de sevdiğimiz kadınların yanında olurduk. Belki Eva, senin düşlerinde değil, kollarında huzur bulacaktı. Belki de hiç kimse ölmeyecek, hiçbir masum kurban olmayacaktı.

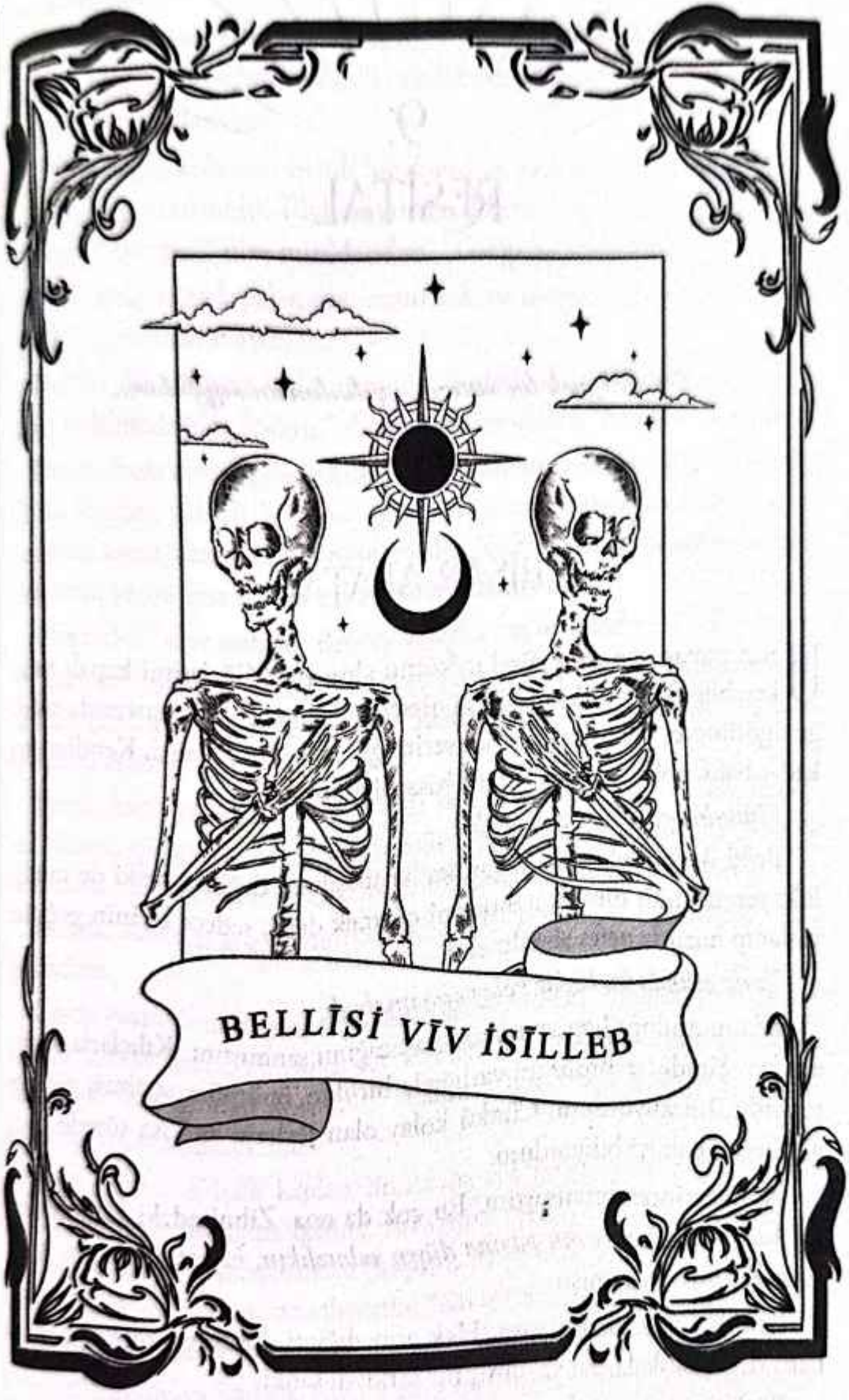
Ama sen yanlışı seçtin. Ben de seni kaybettim.

Mumu söndürdüm.

Bir daha eskisi gibi olmayacaktık.

Bizden kardeş olmazdı.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

9.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

HİSAR ALATAV

Uzun zaman sonra en güzel uykumu almıştım. Gözlerimi kapalı tutarken bile bedenimdeki hafifliği hissediyordum. Yıllardır sırtımda taşıdığım görünmez yükler bir sabahın serinliğinde kalkıp gitmişti. Kendimi kuş kadar hafif, gökyüzü kadar özgür hissediyordum.

Mutluluk gerçekten bu muydu?

Belki de mutluluk, sandığım kadar ulaşılmaz değildi. Belki de mutluluk, yeryüzünün tüm labirentlerini çözmek değil, sadece birinin göğsüne yaslanıp huzurla nefes alabilmekti.

Ya da aslında bu kadar kolay olmamalıydı.

Ben mutluluğa hep savaşarak ulaşacağımı sanmıştım. Kılıçlarla, kanla, acıyla... Şimdi ise Bronz'un varlığıyla birlikte, önümüze serilmiş gibi duruyordu. Korkuyordum. Çünkü kolay olan şeylerin en kısa sürede kayıp gideceğini çok iyi biliyordum.

Her seferinde direnmiştim. En çok da ona. Zihnimdeki karanlık hep *sen hak etmiyorsun, senin payına düşen yalnızlıktır, kayıptır, yaradır, acıdır, hasardır,* diye bağırmıştı.

Ben de buna inanmıştım. Hak etmediğimi düşünmüştüm. Mutluluk bana değil, başkalarına yazılmış bir şarkıydı sanki.

Bütün itirazlara rağmen sırtımı Bronz'a yaslamış hâlde uyanırken başka bir duygu çırpınıyordu yüreğimde. *Belki de sen yanılıyorsun, Hisar,* diye

CamScanner ile tarandı

fısıldıyordu bana o duygu. *Belki de sen de layıksın. Belki de mutluluk senin adını da biliyor.*

En büyük savaşı babama, Arkana'ya ya da düşmanlarıma karşı değil, kendime karşı veriyordum. Ve belki de ilk kez...

Kaybetmeye razıydım.

Tam o sırada kulağımı nemli bir dokunuş yaladı. İnce bir ürperti boynumdan aşağıya süzüldü. Tüylerim diken diken oldu. Göz kapaklarım yarı aralıyken, "Bronz..." diye mırıldandım. "Garip bir fantezin var."

Ama cevap olarak gelen ses, onun tok ve dingin sesi değildi. Boğuk, hırıltılı bir mırıldanmaydı.

Kalbim bir anlığına hızla çarpmaya başladı. Gözlerim bir anda açıldı, bütün uykum dağıldı. "Siktir," dedim, dehşet içinde. "Sen Bronz değilsin."

Başımı hızla çevirdiğimde kulağıma dokunan canlıyla göz göze geldim. Küçük kaplan, ışıl ışıl parlayan gözleriyle bana bakıyordu. Küçük dilini çıkarıyor, oyun ister gibi kıpırdanıyordu. Kalbim hâlâ hızlı atıyordu ama korkunun yerini kısa sürede tuhaf bir rahatlama aldı.

"Ne oldu?" diye seslendi Bronz, uykusunun ortasında.

"Bir şey olmadı," dedim, derin bir nefes alarak. Onun uyumasını istiyordum çünkü ne kadar dinlenirse o kadar iyiydi. Ona sarıldım. "Uyumaya devam edelim."

Bronz, beni kollarının arasına aldı ve uykusuna kaldığı yerden devam etti. Nefesi, göğsümde dalgalar gibi yükselip alçalıyordu. Onun huzurunda biraz daha kalmak isterdim ama küçük kaplan rahat durmuyordu.

Kafamı kaldırıp gözlerimin ucuyla ona baktım. "Ne istiyorsun?" diye fısıldadım.

Cevap olarak minik patileriyle karnıma tırmandı. Tüylerinin sıcaklığı, derimin altına işledi. Hüzünlü bir dirençle, "Sana bağlanmak istemiyorum, o yüzden benden uzak dur," dedim. Onu avuçlarımın arasına alıp Bronz'un arkasına bıraktım.

Ama nafile... Küçük kaplan Bronz'un üzerinden atlayıp tekrar bana geldi. İnat ve ısrarla bana gelmek istiyordu. Buruk bir şekilde, "Gelme," dedim. Ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da geri dönüyordu. Gözlerimin içine bakarak inatla üzerime atlıyordu. "Sana gelme dedikçe neden üstüme atlıyorsun? Oyun mu oynamak istiyorsun?"

Sonra hırlamaya başladı. Küçük dişleriyle yastığımı tutup çekiştiriyordu. Bir an gülesim geldi ama gülmekle ağlamak arasında sıkıştım. Başımı yana çevirip Bronz'a baktığımda derin uykuda olduğunu gördüm.

CamScanner ile tarandı

Hırlayışını susturmaya çalışarak, "Şşt, sessiz ol," dedim. "İmparator uyuyor. Uyanınca çok sevecen biri olduğu söylenemez."

Onu kollarıma aldığım gibi yatağın dışına çıktım. Bronz'un kollarının sıcaklığından ayrılmak istemiyordum ama mecburdum. Kaplanı yere bıraktığımda önümde oturup kuyruğunu kıvırdı.

"Burada dur," dedim, kararlı bir sesle. "Duş alıp geleceğim." Banyoya yöneldiğimde patilerinin tıkırtısını duydum. Küçük kaplan, kuyruğunu sallayarak peşimden geliyordu. Fısıltıya yakın bir tonla, "Peşimden gelme!" dedim. Adım atmayı bırakarak kaşlarımı çattım. Sinirle değil ama çaresizlikle, "Kime diyorum ben?" diye sordum. Ardından kendi kendime güldüm. "Bana kendimi anımsattın. Hiç laf dinlemiyorsun!"

Benimle birlikte banyodan içeriye girdiğinde kapıyı kapadım. Hemen etrafı incelemeye koyuldu. Aynanın karşısına geçtiğimde gözlerim kendi yansımamı yakaladı. Ama bir şey farklıydı.

Elim, hızlıca boynuma gitti.

"Kolye..."

Zihnimi zorlayıp hatırlamaya çalıştım. Bu kolyeyi ne zaman takmıştım? Aklımda boşluklar vardı. *Yine mi unutmuştum?* Dudaklarım titredi. Gerçekten hatırlamıyordum.

Kalbim sıkışarak kapıyı açtım ve sessizce yatak odasına yöneldim. Bronz hâlâ uyuyordu. Gevşemiş sırtı, sabah ışığında bir heykel gibi duruyordu. Geniş omuzlarından beline inen çizgilere bakmaktan kendimi alamadım. Yanına gitmek istedim ama ellerimi yumruk yapıp geri çekildim. Onu rahatsız etmedim. Uyanınca sorsam daha iyi olacaktı.

Banyoya geri dönüp küveti doldurdum. Su yükseldikçe oluşan berraklığa zihnimin de ihtiyacı vardı. Küçük kaplan kenara tırmanmış, merakla suya bakıyordu.

Önce kendim girdim. Suyun sıcaklığı tenime değdiğinde, aklımda olan tüm sorular, sıkıntılar bir süreliğine suya karıştı. Kaplan dilini çıkarıp, suya dokunmaya çalışırken onu kollarıma aldım, usulca suya bıraktım. Küçük pençeleri suyun yüzeyinde gezindi.

Yorgun ama yumuşak bir gülümsemeyle, "Ne yapacağız seninle?" diye sordum.

Kaderim böyleydi. Ne kadar uzak tutmaya çalışsam da her şey dönüp, dolaşıp bana geliyordu. Kime *gelme*, desem hepsi inadına yanıma düşüyordu.

CamScanner ile tarandı

Sıcak bir duş sonrası kaplanı da yanıma alıp banyodan çıktım. Kendimi büyük, onu küçük bir havluya sarmıştım. Islak ayaklarım mermer zeminde izler bırakırken sessiz adımlarla içeriye döndüm.

Çantamı bulup odada bulunan tekli koltuğa oturdum. Tarot kartlarını çıkardım. Yedi tanesini önüme dizdim ve kaplana dönüp işaret ettim. "Kartlardan birini seç," dedim, alçak bir sesle.

Kaplan, meraklı bir şekilde gözlerini açarak kartlara baktı, patisini hafifçe uzattı ama sonra oyun oynar gibi geri çekilip hızla aşağıya atladı.

"Kaçma!" diye fısıldadım ardından.

Tam ayağa kalkacakken kehribar kokulu ten kollarını bana doladığında onun tarafından tutuldum. Bronz, uyanır uyanmaz yanıma gelmişti. Tenindeki sıcaklık, ıslak bedenime yayıldı.

Boğuk çıkan sesiyle, "Günaydın," dedi. Kısa saçlarımı parmaklarının arasına alarak hafifçe çekti. Omzuma dudaklarını bastırdı.

Hoşnut bir ifadeyle başımı geriye attım. "Günümü şimdi aydınlattın," dedim.

Yüzüme dikkatle baktı. Uykunun koyu buğusunu taşıyan sesiyle, "Ne zaman uyandın?" diye sordu.

"Çok olmadı," dedim.

Parmaklarını boynuma dolayıp, "Uyandığında beni de uyandır," dedi. "Uyuduğum gibi uyanmak isterim."

"Tatlı tatlı uyuduğun için uyandırmak istemedim," dedim.

Kavradığı boynumu geriye daha çok çektiğinde bakışlarımız buluştu. "Tatlı tatlı?"

"Böyle lokum gibi."

"Uyandırsaydın..." dedi, sertleşen parmaklarıyla. "Ne kadar tatlı olduğumu görürdün, Hisar." Bakışlarını masanın üstündeki kartlara çevirdi. "Ne yapıyordunuz?"

Önümdeki kartlara bakarak, "Gidip gitmemesini kararlaştırmak için kart açıyorum," dedim.

Boynumu rahat bıraktığında hafifçe eğildi ve çenesini omzuma koydu. Sıcak nefesi tenimi yalayıp geçti. Sakince, "Buna kendin karar verebilirsin," dedi.

Parmak uçlarım kartların kenarlarını yoklarken, "Çıkmaza girdim," dedim. "Ve her çıkmaza girdiğimde kart açarım."

Bronz'un eli önümdeki desteye uzandı. Hiç tereddüt etmeden ilk kartı işaret etti. "Şunu seç."

CamScanner ile tarandı

Kartı çevirdim. Görmek istediğim bir kart değildi. "Mecnun..." dedim. "Yani Joker Kartı."

Bakışları derinleşirken, "Başlangıcı temsil eder," dedi.

"Ne zaman yeni kararlar alacak ya da bir yola girecek olursam hep bu kart çıkıyor!" dedim, huzursuzca. "Dejavu olmuş gibi hissettim. Bugünlük bizimle kalsa iyi olacak."

Bronz gözlerini kaplana çevirdiğinde yüzünde tek bir kıpırtı yoktu. "Ona bakacaksan neden olmasın," dedi kısa ve kesin bir tonla.

"Bilerek yapıyorsun, değil mi?"

"Ne yapıyormuşum?" dedi.

"Ona bakmıyorsun!"

"Onu bana gönderen sensin."

"Senin evinde."

"Artık sen de bu evdesin ve burada kalmasını istiyorsan..." dedi. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun, Hisar."

Bronz, kaplanla ilgilenmiyordu çünkü benim ona bakmamı, bir bağ kurmamı istiyordu. Hayvanlara yaklaşamadığımı, her zaman mesafeli durduğumu biliyordu. Bu yüzden inadımı kırmaya çalışıyordu.

Sanırım bunu başaracaktı. Çünkü küçük kaplan gözlerini bana dikmiş, yalvarır gibi bakıyordu.

O sırada içeriye Bronz'un kızı girdi. Yeri koklaya koklaya gelirken tam ortada durdu. Bronz yanımdan çıkıp onun yanına ilerledi. "Kızım..." dedi. "Sabahları seni görmeyi özlemişim."

Havluya dikkat ederek ayağa kalktım ve Vita'nın yanına gittim. Onun başını okşadığımda Bronz bu hareketime şaşırmış görünüyordu. Hatta o kadar şaşırdı ki kızını kendine çekti ve boynuna bakıp bir şeyleri kontrol etti.

"Ne?" dedim. "Biz artık onunla iyi anlaşıyoruz. Beraber havuza bile girdik." Tek kaşını kaldırdı. "Tamam, yalancıyım ama arada doğru söylediğimde oluyor," dedim. "Birbirimizi ısıra ısıra seviyoruz."

Vita'nın yüzünü avuçlayıp sevdiğimde bana resmen kükredi. Ancak bir adım geri çekilmedim. Gözlerimin içine dikilmiş o altın parıltıya karşı dimdik durdum.

O sırada yatağın kenarından küçük kaplan atladı. Gri tüyleri dikilmiş, minicik bedenini dev panterin karşısına atmıştı. Kaplan ağzını açtı, kudretli bir kükreme yayılacak sandım ama ağzından çıkan ses yalnızca cılız bir

CamScanner ile tarandı

miyavlama oldu. İkisi de birbirine hırlamaya başlayınca kaplanı kucağıma aldım.

"Sen beni mi korumak istedin?" dedim. "Sen benim şehzadem değilsin de neyimsin?"

Vita, ikimizin sarılmasını kıskanmış olacak ki başını Bronz'un göğsüne sürtmeye başladı. Küçük kaplanı biraz daha sevdikten sonra ona suyunu içirdim ve rahat bıraktım. Giyindikten sonra saçlarımı taramış ve kurutmuştum. Aynada kendime bakarken bakışlarım yalnızca kolyedeydi.

Bronz'un yanına adımladım. "Bronz..." dedim, tereddütle. "Bir şey sormak istiyorum ama aynı zamanda sormak istemiyorum. Çünkü eğer güzel bir anıyı unuttuysam kendimi kahredeceğim!"

Bakışlarını bana çevirdi. "Sor bakalım."

"Kolye," dedim. Ellerim boğazıma gitti, zinciri hissettim. "Hatırlamıyorum!"

Parmaklarını boynuma koydu. "Sakin ol," dedi. "Gece sen uyurken taktım. Kaçırdığın bir şey yok."

Gözlerim buğulandı. "Ama ben kolyeyi koparmıştım."

"Tamir ettim," dedi. "Boynuna çok yakışıyor."

Arsız bir tavırla gözlerimi onunkilere kilitleyerek, "Aslında..." dedim. "Senin dudakların daha çok yakışıyor."

Bronz hiç tereddüt etmedi. Biraz daha yaklaştı, nefesi yüzümü sardı. Başımı hafifçe yana eğdiğinde dudakları tenimi buldu. Dudakları boynumda ağır ağır ilerlerken tenimde ateşten bir iz bırakıyordu. Tüm bedenim gerildi, daha sonra birden gevşedi. Sanki bütün direncim o öpücükle eriyip gitmişti.

"Böyle mi?" diye fısıldadı.

Parmaklarım, iradem dışında onun saçlarına daldı. Başımı geriye atarken, "Evet, böyle," diye fısıldadım. Benden ayrıldığında dudaklarım hâlâ tenindeki sıcaklığı arıyordu. "Bronz..."

Bakışlarını üzerime dikti. "Seni dinliyorum."

"Bana bugünün tarihini söyler misin?"

"1 Kasım."

"Teşekkür ederim," dedim ve uzanıp yanağına bir buse kondurdum. "Kolye için."

Bakışları boynumda asılı duran zincire düştü, orada uzun süre kaldı. "Rahatsız oluyorsan..."

CamScanner ile tarandı

Gözlerimi onun bakışlarından ayırmadan, "Olmuyorum," dedim. Sonra etrafıma bakındım. "Çakmağı nereye koydun? Dün komodinin üstündeydi."

"Evi yakma diye kaldırmıştım." Ona gözlerimi devirdim. "Çekmecede."

Çekmeceyi açıp çakmağı elime aldım ve mumu yaktım. Alev yükseldi. İp, sanki mumda değil, yüreğimdeydi. O an biliyordum ki yaktığım şey ip değildi, kendimi yakıyordum.

Küçük kaplan yanan küçük aleve doğru yaklaştı. Merakla başını eğdi, gözleri alevin dansını takip etti. Burnunu uzattığında telaşla onu çektim. "Hey, çık oradan," dedim. "Bıyıkların yanacak!"

Gözlerim tekrar muma döndü. Bugün 1 Kasım 2022 tarihiyse...

İki yüz on yedi tane mumum kalmıştı.

Her mum bir gün, her gün bir adım eksilişti. Ve ben, kendi ömrümü mumların alevinde sayarken belki de tek tesellim birinin yanımda olmasıydı. Ama yine de bilmediği bir şey vardı. Mum yanarken ben de onunla birlikte günden güne yanıyordum.

"Neden her güne bir mum yakıyorsun?" diye sordu Bronz.

"Totem gibi bir şey," dedim, gözlerimi alevden ayırmadan.

"Amacı ne?"

"Bütün mumlarım söndüğünde hiçbir acım kalmayacak."

"Bazen akıl sır erdiremediğim şeyler yapıyorsun."

"Ben böyle bir kadınım, Bronz. Şaşırmaman lazım."

"Her defasında daha çok şaşırtıyorsun."

"Huyum kurusun," dedim. Daha fazla oyalanmadan odadan çıktım ve merdivenlere yöneldim. Basamakları hızlı hızlı indikten sonra aşağıda biriyle karşılaştım.

Beni gören Safa, "Yenge?" dedi.

Sevinçle, "Safa!" dedim. Ona doğru ilerleyip sarıldım. İyice toparlanmıştı, yüzünde eskisinden daha canlı bir ifade vardı. "İyi görünüyorsun. Gelmişsin."

"Abim çağırdı," dedi, hafif bir tebessümle. Kaplan da basamakları sesliçe inerek peşimden geldiğinde Safa'nın gözleri hemen ona kaydı. Dudakları aralandı. "Bu hâlâ yaşıyor mu?"

Sertçe baktım. "Ölmesi mi gerekiyordu?!"

Hızlıca, "Öyle demek istemedim, yenge," dedi. "Bronz abimin kızı parçalar sanmıştım. Beni de ısırıyor ya, ondan şey ettim."

"Sen şey etme, Safa!"

CamScanner ile tarandı

Mutfağa geçtiğimde karşılaştığım manzara beni afallattı. Tezgâhın başında bir kadın vardı. Üstünde önlüğüyle sessizce hazırlık yapıyordu. Kaşlarım havalandı. Bronz'a Devia Hanım'ın gelmesi gerektiğini söylerken ciddiye alacağını hiç düşünmemiştim. Ama işte buradaydı.

Biraz şaşkın ama içten bir gülümsemeyle, "Devia Hanım," dedim. "Gelmenize çok sevindim."

Başını kaldırdığında yüzünde anaç bir sıcaklık belirdi. "Sizi görmek de çok güzel," dedi. "Kahvaltıya istediğiniz bir şey var mı?"

"Şöyle bol vitaminli bir çorba yapar mısınız?" diye ricada bulundum.

Kaşlarını hafifçe çattı. "Bronz oğlum mu hasta?"

Hemen ellerimi kaldırarak, "Hayır, hayır," dedim. "Arkadaşım Yasmin... Ona götürmek istiyorum da. Bir ameliyat geçirdi."

Devia Hanım, gözlerinde oluşan içten bir şefkatle, "Ah..." dedi. "Geçmiş olsun, kızım. Şifalı bir çorba yaparım tabii ki."

Buzdolabının önüne geçerek, "Kahvaltıyı ben hazırlarım," dedim. Kapıyı açtığımda içindeki soğuk hava yüzüme çarptı. Raflara şöyle bir göz gezdirdim, neyin yeterli olacağını hesapladım. Buzdolabını kapatıp mutfaktan çıktım, tekrar yatak odasına gittim.

Bronz duş alıyordu; banyodan akan suyun sesini işittim. Çantama uzandım ve içinden katlı bir kâğıt çıkardım. Onu alıp mutfağa geri döndüm. "Bronz'un bir diyet programı var," dedim, Devia Hanım'a doğru dönerek. "Buraya yapıştırıyorum. Buna göre ilerleriz."

"Nasıl isterseniz," dedi, sıcak bir tebessümle.

Kahvaltı için salondaki masaya birkaç malzeme götürdüm. Masaya koyarken gözüm kaplana ilişti. Küçük bedeniyle Safa'nın ellerinden sıyrılmaya çalışıyor, aralarında boğuşma yaşanıyordu.

"Safa," diye seslendim.

Kollarında çırpınan kaplanla bana bakarak, "Buyur, yenge," dedi.

"Onu nasıl beslemem gerekiyor?"

"Abim *süt verin*, dedi. Özel karışımlı bir süt veriyorduk."

"Peki, sadece sütle karnı doyar mı ki?" dedim, kuşkuyla.

"Valla biz öyle besledik."

Mutfağa geri döndüm. Raflardan malzemeleri alıp tezgâha koydum. Ellerim meşguldü, zihnim de öyle. Fark ettim ki... Birileriyle ilgilenmek, özellikle de küçük ve savunmasız bir canlıyla ilgilenmek, zihnimi meşgul ediyor, beni kendi karanlık düşüncelerimden uzaklaştırıyordu.

CamScanner ile tarandı

Belki de bu yüzden kaplana bağlanmamı istiyordu Bronz. Onunla ilgilenirken kendi kendimi iyileştirdiğimi, yaralarımı fark etmeden sardığımı görecektim. Ve ben farkında olmasam da Bronz çoktan bunu biliyordu.

Son olarak kahvaltılık tabakları masaya yerleştirdiğimde Bronz salona adım attı. Tıraşının ferahlığı yüzüne ayrı bir hava katmıştı, üzerine kusursuzca oturan şık takımıyla karşımda duruyordu. Taze sıkılmış parfümünün kokusu, geçtiği yol boyunca iz bırakmıştı.

Masanın köşesine yaklaşırken meyve sepetinden bir elma aldı. Parlak kabuğu parmaklarının arasında dönüyordu. Daha dişini geçirmeden eline sertçe vurdum.

Elma...

Onu içten içe zehirliyordu.

"Kahvaltı öncesi meyve yok," diyerek uyardım. "Elma hiç yok."

Bakışlarıma karşılık, kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. "Günlerdir yemiyorum," dedi, soğukkanlı bir ses tonuyla.

"Daha iyi," dedim, hızlıca. "Bazı alışkanlıklarını değiştirmemiz gerekiyor."

"Elma tükettiğim bir meyve," dedi, açıklamak istercesine. "Kalbe de iyi geliyor."

"Kalbe iyi geldiği falan yok!" diye istemsizce çıkıştım. Aniden geri söndüm ve kendimi sakin tutmaya çalıştım. "Doktorun hazırladığı listeye göre ilerleyeceğiz."

Mutfağa döndüğümde Devia Hanım çoktan hazırlığı yapmıştı. Biberonu bana doğru uzattı. Elime aldığımda sıcacık cam şişe avuçlarımı ısıttı. Safa'nın kucağında debelenen küçük kaplanı usulca ondan aldım. Masaya geçip koltuğa oturduğumda kaplan bacaklarımın üstünde kıvrıldı, sütü içmeye başladı.

Bronz, "Niye bir anda sinirlendin?" diye merakla sordu.

Gözlerim istemsizce sepetin içindeki elmaya kaydı. Elma yemesini istemiyordum. Görmek bile istemiyordum. Çünkü Bronz'un hayatındaki her şey benden ibaretti. Belki de bir zamanlar, ona elma yemesini tavsiye eden de bendim. Bu ihtimal zihnime saplandığında yüreğim sıkıştı. Eğer düşündüğüm gibiyse... Eğer bu zehirleyen alışkanlığın ucunda benim payım varsa... Kendimi asla affedemeyecektim.

Değerleri çok kötüydü.

"Hiç," dedim, kısaca.

Kaşlarını kaldırdı. "Var bir şey de... Yakında çıkar kokusu."

CamScanner ile tarandı

"Kahvaltını yap, Bronz."

"Sen ne zaman yapacaksın?"

Kucağımda iştahlı bir şekilde süt içen kaplana baktım. Onun minik patilerini sallayarak, "Çocuğumu besliyorum, görmüyor musun?" dedim.

"*Ben ona bakamam*, diyordun," dedi. "Şimdi çocuğun mu oldu?"

"Evet, çocuğum oldu. Ben doğurdum," dedim, sahte ama buruk bir inançla. Kirpiklerimi kaldırdığımda gözlerinin içine baktım. "Babası da sensin."

Bronz gözlerini kıstı. "Kızım buna pek sevinmeyebilir," dedi.

Omuz silktim. "Ona kardeş geldi, daha ne istiyor?"

"O sadece babasını istiyor."

"Vita'yla bir ortak noktamı buldum sonunda." Göz kırptım. "Ben de babasını istiyorum."

Salona ince ayak sesleri yayıldı. Başak içeri girdiğinde saçları dağınıktı, göz kapakları uykuya direniyordu. Üzerindeki sabahlık kaygısız bir şekilde omuzlarından kayarken, bize bakıp mahmurca gülümsedi.

"Günaydın," dedi, esneyerek. "Erkencisiniz."

Kucağımdaki küçük kaplanı işaret edip, "Bu küçük şey uyutmadı bizi," dedim.

Kaplan sütünü bitirdikten sonra masanın altına kıvrıldı. Küçük pençeleriyle Bronz'un pantolon paçasına asıldığında, Bronz bakışlarını sertçe aşağı indirdi. Derin bir nefes alıp onu kucağına oturttu. "Uslu dur," dedi.

Kızartılmış ekmeğin masaya gelmesiyle hemen bir tane elime aldım. İncecik bir tabaka şeklinde tereyağı sürüp ardından balı gezdirdim. Mis gibi kokusu masaya yayılmıştı. Hazırladığım dilimi Bronz'un tabağına koydum.

O, ekmeğe değil, önce bana baktı. Bir şey diyecek gibi oldu ama sustu.

Fakat tam o anda kucağında duran küçük kaplan ekmeğe atıldı ve tam kenarından dişledi. "Kapının önüne koyacağım seni," dedi Bronz. "Hak ettin sen bunu."

"Asla," diyerek karşı çıktım. "Ver çocuğumu bana."

Bronz, kaplanın ağzından ekmek dilimini çektiğinde yarısından azı elinde kalmıştı. Fevri bir hareketle kaplanı ondan aldım ve yanağımı ona yasladım. "Sen de mi ballı ekmek istiyorsun? Anne sana da yapsın mı?"

"Sadece bana yapacaksın," dedi Bronz, kesin bir dille. "Cezalı o."

Başak, bu hâlimize gülmeden edemedi. "Siz küçük kaplanla böyleyseniz çocuğunuz olsa hâliniz harap olacak demek ki..."

CamScanner ile tarandı

Bronz'un hareketleri ağırlaştı. Bakışları elinde yarım kalan ballı ekmeğe düştü.

Başak'ın öylesine söylediği kelimeler boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Çocuk... Benim en büyük zaafımdı. Sessiz kaldım. Bronz da kaldı. İkimiz de birbirimizin suskunluğunu duyuyorduk.

Bizim dünyamızda bir çocuğumuz olamazdı.

Aynanın karşısında saçlarımı toplamaya çalışıyordum ancak kısa saçlarım inatçılık sergiliyordu. Küçük kaplan, masanın üstündeki makyaj malzemelerimi birer birer aşağıya itiyordu. Ruj yere düştü, ardından allık.

Kahvaltıdan beri Bronz kaplana tavırlıydı. Onu yatak odasına almama konusunda kesindi ancak karşı çıkmıştım. Şimdi ise odanın içindeki her şeye dişlerini geçiriyordu. Bronz da kıyafetlerinin olduğu kısma kilit vuracağını söylüyordu.

Aynadan Bronz'a bakarak, "Sence ismi ne olmalı?" dedim. "Çocuğuma bir isim bulmalıyım."

Yasmin'in yanına gidecek, sonrasında Arkana'ya geçecektik. Bu yüzden ikimiz de hazırlanıyorduk. "İsimsiz birinden isim önerisi istemen ne hoş, Hisar."

Kaplan yere düşürdüğü fırçayı dişleriyle sürüklemeye çalışıyordu. Onu izlerken kahkaha attım. "Sülüman," diye seslendim. Kaplan bakışlarını bana dikip homurdandı. "Beğenmedi sanırım."

Bronz, tek kaşını kaldırdı. "Sülüman diye isim mi olur?"

"Bronz diye var da..." dedim. "Sülüman diye niye olmasın?"

Bakışları sertleştiğinde bıkkın bir tonla, "*Bronz isim değil*, diye daha kaç kere söyleyeceğim?" dedi.

"Sülüman da tam isim sayılmaz ki," dedim, küçük kaplanın başını okşarken. "Hürrem Sultan, *Süleyman*, diyemediği için *Sülüman*, diyordu." Parmaklarım yumuşak tüylerinde dolaştı. "Acaba sana lokum mu desem? Hem lokum gibi de beyaz bir şeysin."

Kaplan hırladı.

"Tamam, lokum olmadı," dedim. "Peki, ya... JR Bronz?"

Bir hırlama daha.

"Şehzade?" dedim, kaşlarımı kaldırarak.

Yine hırladı.

CamScanner ile tarandı

"Hiçbirini beğenmedi," diye homurdandım. Başımı çevirdiğimde Bronz'un bizi izlediğini gördüm. Gözleri benimle resmen alay ediyor, isim bulma çabamla eğleniyordu. En azından gözleri gülüyordu, sanırım bu da bir şeydi.

"Vita'ya uyumlu bir isim lazım," diye mırıldandım. "Mesela... Vida?"

"Vida mı?" dedi, doğru duyduğuna emin olmak istercesine.

"Aklıma başka bir şey gelmiyor!" dedim, hayıflanarak. "Patişah."

Küçük kaplan kafasını kaldırıp bana baktı. Göz göze geldiğimizde heyecanlandım. "Sanki baktı gibi," dedim, bir umutla.

Ancak hemen sonra kaplan kulağını indirip dişlemeye başladı. Bronz, çok büyük bir ciddiyetle kafasını sallayıp, "Kulağını ısırmaya çalıştığına göre işittiklerine pişman olmuş olabilir," dedi.

"Dalga geçme benimle!"

"Daha mantıklı isimler seçmeye ne dersin?" dedi Bronz, derin bir sabırla.

"Gümüş?" Küçük kaplanın tüylerini okşarken gülümsedim. "Rengi de uyuyor gibi."

Bronz'un yüzü bir anda gölgelendiğinde ifadesi buz kesti. "Bu mu seçtiğin mantıklı isim?"

Kollarımı göğsümde birleştirip başımı yana eğdim. "Benim mantıklı bir şey seçeceğimi düşünmen ne tatlı."

Bronz'un bakışları sertleşirken gözlerinde ince bir sızı belirdi. "Ona her baktığımda babamı hatırlatsın istemem."

Yutkundum. "Sanırım bunu ben de istemem," dedim, ciddileşerek. Gözlerimi Bronz'dan ayırmadan kaplanın sırtını sıvazladım. "Biraz düşüneceğim."

BRONZ

Zorlu, son zamanlarda huzursuzdu. Onun bu hâli gözümden kaçmamıştı. Arabadan iner inmez dikkatle süzdüm. Kasları gergin, bakışları sürekli Hisar'ın üzerindeydi. Güvenmiyordu. Her adımında tetikteydi.

Başak'la Hisar önden yürüyordu. Yasmin'in evinin bahçesindeydik.

CamScanner ile tarandı

Adımlarım durdu. Zorlu da aynı şekilde durduğunda ona doğru döndüm. "Zorlu," diye seslendim. Gözleri hemen kelimelerime asıldı. "Onun tarafından tek bir şikâyet duymak istemiyorum."

Kaşları çatıldı, sessiz öfkesi yüzüne yayıldı.

Bakışlarımı keskinleştirerek, "Sana hiçbir şeyin emrini vermiyorum," diye devam ettim. "Ama beni buna zorlama."

Kaslarının nasıl gerildiğini gördüm. Özellikle de çatırdayan sabrını. Elimi omzuna koydum ve ağırlığımı hissettirdim. Başka hiçbir şey demeden, yanından geçip gittim.

Evin kapısı açılmış, Yağız kapıda kadınları karşılamıştı. Hem Başak'a hem de Hisar'a sarılıyor, onları öpüyordu. Kapıya yaklaştığımda bakışlarını hoşnut olmadığını belli eden bir şekilde bana çevirdi.

"Sen de mi geldin?" diye homurdandı. Boyu küçük olsa da bana olan nefreti bir hayli büyüktü.

"Evet."

Ellerini beline koydu. "Teyzemin peşini ne zaman bırakacaksın?"

Hafifçe eğilip, gözlerinin içine bakarak, "Hiçbir zaman," dedim. Hisar ve Başak çoktan içeriye girdiği için bizi duymuyordu. Hisar'ın yanında küçük bir misafiri vardı ve onu Yağız'la tanıştırmak için getirmişti.

Yağız'ın bakışları meydan okurcasına üzerime dikildi. "Yoksa teyzemle evlenecek misin?"

Kaşımı kaldırdım. "Niye sordun?"

Yağız, çocukluğuna hiç yakışmayan bir ciddiyetle, "Onunla ben evleneceğim çünkü!" dedi.

Kanunlara göre Hisar'la resmî bir evliliğim olamazdı. Kimliğim yoktu. Devletlerin gözünde ben, bir hiçtim.

"Teyzeni rahat bırak, Yağız!" diye bağırdı Yasmin. "Kısmetini kapatıyorsun!"

Salona geçince beni gören Verda selam verdi. Yasmin'le bakışlarımız kesişti. Küçük bir tebessüm etti. Koltukta uzanır bir vaziyetteydi. Üstünde ince bir örtü vardı ve kolunda serum takılıydı. Sanaç ortalıkta gözükmüyordu.

Başını öne eğerek, "Ama anne..." diye mırıldandı Yağız.

Hisar dizlerinin üzerine çökerek küçük çocuğun sarı saçlarını okşadı. "Üzülme, ballı lokmam," dedi, yumuşak bir tonla. "Seni çok mutlu edecek bir şeyim var."

CamScanner ile tarandı

Küçük kaplanı yolculuk boyunca huzursuzluk çıkarır diye hayvan taşıma çantasına koymuştu. Çanta Hisar'ın elinde, sırtının gerisinde duruyordu. Yağız boyunu uzatarak, bakmaya çalışırken merakı yüzünden okunuyordu.

"Ördek mi getirdin yoksa?" diye sordu.

Hisar, başını iki yana salladı. "Ördek değil ama yaklaştın."

"Civciv?" dedi Yağız, sabırsızlıkla.

"Değil," diye karşılık verdi Hisar. Tam o anda çantadan miyav sesi yükseldi.

Yağız heyecanla yükselip, "Miyavladı!" dedi. "Kedi mi getirdin, His?"

Hisar çantanın fermuarını yavaşça araladı. İçeriden parlayan açık renkli gözler ve bembeyaz tüyler göründü. "Aslında tam olarak kedi sayılmaz," dedi. "Ama onlardan biri." Bakışlarını Yağız'ın meraklı gözlerine çevirdi. "Sevmek ister misin?"

Yağız, nefesini tutmuş gibiydi. Küçük parmakları çantanın içine kaydı, minik gövdeyi kucağına aldığı an gözleri heyecanla parladı. Tam o sırada Verda, Hisar'ı mutfağa çağırdı. Hisar, gitmeden önce, "Onu yanından ayırma," dedi.

Yağız, teyzesinin gidişiyle koşarak yanıma doğru geldi. Daha birkaç dakika önce meydan okuyan bakışlar fırlatan çocuk gitmişti, yerinde merakla kıvranan masum bir yüz vardı.

"Kızını sevebilir miyim?" diye sordu.

Kaşımı kaldırdım. "O kız değil, erkek."

"Peki, oğlunu sevebilir miyim?" diye sordu, başını yana eğerek.

"Hisar'ın oğlu," dedim, gözlerimi ondan ayırmadan.

Duraksadı, daha sonra, "Babası sen değil misin?" diye sordu.

"Benim," dedim, kesin bir dille.

"O zaman sevebilir miyim?"

"Sev."

Küçük elleriyle minik kaplanı sıkıca sardı. Başından öptü, yanağından öptü, küçük bir kardeşiymiş gibi sevdi onu. Gözlerinde yalvaran bakışlarla, "Benim olabilir mi?" diye sordu.

"Olamaz."

Bir homurtu çıktı dudaklarından. "Üff! Çok gıcıksın! Teyzem sende ne buluyor, anlamıyorum!"

"Yağız," dedi Yasmin araya girerek. "Yaptığın çok büyük bir ayıp."

CamScanner ile tarandı

Dudaklarını büzdü. "Özür dilerim," dedi ve küçük adımlarla yaklaşıp, oturduğum koltuğa çıkarak yanağımdan öptü. "Az gıcıksın."

"Yağız!" dedi Yasmin.

Yağız, daha durgun bir şekilde bakışlarını üstümde tuttu. "Teyzem seni seviyor," dedi. "Ama beni daha çok!" Yanımdan hızla kalkıp annesinin yanına gitti. Küçük bedeniyle onun yanına oturdu. "Benim de bundanım olsun mu?"

Yasmin, oğlunun başını okşadı. "Olamaz, anneciğim," dedi yumuşak bir sesle.

"Ama anneciğim, herkesin kedisi var. Bizim niye yok?"

"Sen okula başlayınca ona kim bakacak, oğlum?"

Yağız, hiç düşünmeden parmağıyla başka birini işaret etti. "Sanaç bakar."

O sırada kapının eşiğinden tanıdık bir ses yükseldi. "Beni mi andınız?"

Başımı çevirdim. Sanaç bana doğru adımlar atarken ayağa kalktım. "Nerelerdesin sen?" dedim, hesap sorarcasına. "Hani derler ya, yüzünü gören cennetlik. Hiç bunu kullanacağım aklıma gelmezdi."

Sanaç gülümsedi. "Bensiz yapamadın, değil mi?"

Adımlarımız birbirine yaklaştı, kollarımız sarıldı. Ne kadar kızsam da ne kadar laf söylesem de bazı kişilerin yerini hiçbir şey dolduramıyordu.

Hisar, salona girer girmez, "Ben varken sen aklına bile gelmiyorsun," dedi. Verda elinde içecek tepsisiyle girerken Hisar yemek tepsisini taşıyordu.

Sanaç, dudaklarının kenarında alayla, "Kesin öyledir," diye karşılık verdi. "Sanaç Valacan'sız kimse yapamaz. Bu yazılı olmayan bir kuraldır." O sırada gözleri Yağız'ın kucağındaki küçük kaplana kaydı. Çocuğun minik ellerinden kaplanı kucağına aldı. "Bu nereden çıktı şimdi?"

"Ben doğurdum," dedi Hisar, tek kaşını kaldırarak. "Sana sultan olacağımı söylemiştim ya, işte karşında. Kendisi bir şehzade."

"Şehzade mi?" Sanaç kahkaha attı, yavruyu havaya kaldırarak göz hizasında tuttu. "Acaba hangi şehzadenin kaderini alacak dersin?"

Hisar hiç düşünmeden, "Mustafa'nınkini almayacağı kesin çünkü onun annesi Hürrem Sultan değildi," diye yanıtladı. O diziyi ne zaman fırsat bulsalar birlikte izlediklerinden, aralarındaki paslaşma da genelde bunu içeriyordu. "Değil mi oğlum?"

"Al şu oğlunu," dedi Sanaç, yüzünü buruşturarak. "Beni ısırmaya çalışıyor."

CamScanner ile tarandı

"Daha dişleri bile yok. Abartma, Sanaç," dedim.

Evin zili çaldığında Verda yerinden kalkıp kapıya yöneldi. Kapıyı açtığında karşısında Viran ve Serdal vardı. İkisi de sessiz, ağır bakışlarıyla eşiğin önünde duruyordu. İkisi içeri girdikten sonra Verda kapıyı kapamak üzereyken tam o sırada Safa onunla karşı karşıya geldi.

"Merhaba," dedi Safa. "Müsaitseniz..."

"Geç, geç," dedi Verda. Kapıyı ardına kadar açarak geri çekildi. "Hoş geldin."

O sırada Hisar'ın onlara doğru kaymış bakışlarını yakaladım. Bakışındaki keskin değişimi fark etmemek elde değildi.

"Zorlu nerede?" diye sordu Verda. "Çay içecektik, keşke o da gelseydi."

"Bardağı duvarda parçalamasını istiyorsan çağır," dedi Safa, ifadesini bozmadan.

Verda mahcup bir şekilde, "Bunu daha önce yapmıştı," dedi.

"Ben demiştim," dedi Safa. İçeri girdiğinde duruşunu daha disiplinli bir hâle bürüdü. Herkesi başıyla tek tek selamladı. "Sarışın yenge," dedi sesini alçaltarak. "Geçmiş olsun demek istedim."

"Teşekkür ederim, Safa," dedi Yasmin. Dudaklarında bir gülümseme oluşmuştu ama gözlerinin altındaki yorgunluk hâlâ oradaydı.

Hisar, Yasmin'in çorbasının olduğu tepsiyi Sanaç'a bıraktıktan sonra yanımda yerini aldı. Omzuma yaslandığında vücudundaki gerginliği hemen hissettim. Onu sessizce izledikten sonra alçak bir sesle, "Ne oldu?" dedim.

Gözlerini kaçırdı. Dudaklarının kıyısı kıpırdadı ama kelimeler boğazında düğümlendi. "Sonra anlatsam olur mu?" dedi.

"Anlatacaksan olur," dedim. Sesim kesin ama sabırlıydı.

"Bilmen gereken bir şey," diye ekledi, daha yumuşak bir tonda. Başını iyice omzuma yasladı. Kendi aralarında konuşan Verda ve Safa'dan bakışlarını ayırmıyordu. Onlara bakıyordu ama aklı orada değildi.

O esnada Serdal'la göz göze geldim. Kaşlarını kaldırıp dışarıyı işaret etti. Mesaj açıktı. Ancak Hisar hâlâ omzuma yaslanmış bir hâldeydi. Yerimden kıpırdamadım. Ona belli etmeden parmak hareketiyle Serdal'a beklemesini işaret ettim. Başını salladı.

Kısa bir süre sonra Hisar omzumdan ayrıldı. Küçük kaplan, sehpanın altına girmiş, oyun istiyordu. Hisar da dikkatini ona verdi. Yumuşak bir gülümsemeyle onunla ilgilenmeye başladığında, vakit kaybetmeden oturduğum yerden kalktım.

CamScanner ile tarandı

Bahçeye çıktığımda kapının ardındaki serin hava yüzüme vurdu. İçerideki gürültüden sonra sessizlik daha da keskin, daha da gerçekti.

Serdal çoktan oradaydı. Ellerini cebine sokmuş, belli ki beni bekliyordu. Ben de cebimden puro çıkardım, ucunu çakmakla tutuşturup ağır bir nefes aldım. Duman ciğerlerimi doldurdu, daha sonra gökyüzüne bıraktım.

Serdal beni süzerek, "Kendinize gelmişsiniz," dedi.

"Evet," dedim, kısa bir yanıtla.

Bir süre bakışlarımı dumanın içinde kaybettim. Gökyüzü pusluydu ama huzursuz hissettirmiyordu. "Aranızda bir anlaşmaya varıp ortak olmanıza sevindim," dedi.

"Olması gerekendi."

Serdal başını salladı. "His beni şaşırttı açıkçası. Dirayetli çıktı. Çabucak kabul etmedi."

Puroyu dudaklarımdan çekip dumanını havaya savurdum. "Herkesten kötülük gördüğü için kendini tek olmaya zorlamış."

Serdal sustu. Gözlerinde bir düşüncenin ağırlığını gördüm. Hiçbir şey aslında göründüğü kadar basit değildi.

Açık gözlerinde tereddüt ve merak varken, "Peki, onu davaya alacak mısın?" diye sordu.

"Biliyorsun ki Arkana ve BVI birbirine bağlı," diye hatırlattım. "Ben onu çoktan davama almıştım."

Serdal yüzündeki şaşkınlığı gizleyemedi. "Nasıl?" dedi, öne doğru eğilerek.

"Kendisi de farkında değil ama bir süredir bu davada benimle birlikte," dedim. Sözlerim soğuk bir gerçeğin ifadesiydi. Unutmuş bile olsa artık benim çizdiğim yolda yürüyordu.

"Bir kabul yemeği düzenlemedik."

"Biz kendi aramızda düzenledik," dedim.

"Bronz," dedi Serdal, tedirgin bir şekilde. "Ne yaptığının bilincindesin, değil mi?"

Purodan bir nefes daha aldım. "Her zaman, Serdal."

"Dövme peki?" diye sordu. "Viran hiç dövmeden bahsetmedi."

Bakışlarım elime düştü. Puroyu inceledim. "Viran'ın da haberi yok," dedim. "O dövmeyi ben yaptım."

"BVI topluluğu buna şaşıracak."

"Beklenen bir şey değil miydi?" dedim, gözlerimi ondan ayırmadan.

CamScanner ile tarandı

"Değil, Bronz," dedi. "Hiç beklediğim hamleler yapmıyorsun. Onu her yönden kuşatma altına aldın."

"*Onu fethedeceğim*, demiştim."

"His şiddetle karşı çıkar diye düşünmüştüm. Ama son zamanlarda sana bir hayli farklı bakıyor."

"Nasıl bakıyor?" diye sordum. Kelimeler ağzımdan ağır çıktı ama cevabını bilmek istiyordum.

"Senin için her şeyi yapabilecekmiş gibi," dedi Serdal. "Bir kadın böyle bakıyorsa savaşın yarısı çoktan kazanılmıştır."

"Buna ben de alışık değilim," dedim. Sesim sertti ama içimdeki şaşkınlığı gizleyemedim.

Serdal'ın kaşları çatıldı. "Bunca zaman seni yok etmeye hazır gibi bakıyordu. Şimdi ise uğruna her şeyi yapabilecekmiş gibi. Çok tehlikeli değil mi?"

"Çok tehlikeli."

"Şikâyetçi değil gibisin."

"Onunla ilgili şikâyetlenen, onun adamı değildir," dedim, ağır ama kesin bir hükümle.

Bahçenin girişinden Viran belirdi. Yavaş adımlarla yanımıza geldiğinde gözlerinin altı hep olduğu gibi kızarıktı. Bakışlarım koluna düştü, dövmeleri inceledim. Teni mürekkepten oluştuğu için simsiyahtı.

"Bronz," dedi, başıyla selam vererek.

"Viran," deyip gözlerimle karşılık verdim.

Serdal'ın yanına geçti, kardeşçe sarıldı. "Abi," dedi.

"Ne var ne yok?" diye sordu Serdal.

"Aynı," dedi Viran. "Sende ne var ne yok?"

O da sigarasını yaktığında, kendi sigaramı söndürdüm. "Her zamanki gibi," dedi Viran, umursamaz bir sesle.

"Köşeye gel, Viran," dedim. Sesimde tartışmaya yer yoktu.

Gözlerini devirip yavaş adımlarla köşeye yürüdü. "Niye ceza paspasına alındım?" diye huysuz bir şekilde sordu.

Bakışlarımla kolunu işaret ettim. "Kollarının hâli ne?"

"Sende nasıl göz var, amına koyayım," diye söylenerek dudaklarının arasından sigarasının dumanını üfledi.

"Soruma cevap ver, Viran."

"O bataklıktan hiç çıkmadım."

CamScanner ile tarandı

"Tedavi ne sikime yarıyor?"

Omuzlarını silkti. Dudaklarında acı bir tebessüm belirdi. "Yaramıyor."

"Beni sana saygısızlık etmem için zorluyorsun," dedim. "Ölüme son sürat koşmakta neyin var senin, Viran?"

"Anlamıyorum," dedi, yeşil gözleri bomboş bakarken. "Bir gün ölmek için yaşamıyor muyuz zaten?"

Ellerim yumruk oldu. "Yaşadığına değsin! Hiç yaşanmamış bir ömürle mi göçüp gideceksin?"

"Yaşamaya değer bir şey göremiyorum."

Damarlarımda kan değil, ateş dolaşıyordu. "Bir değer bulmak bu kadar mı zor? Seni, cenazene katılmak için aramıza almadık!"

Sigarasını yere fırlatıp ayağıyla ezdi. Sert bir hareketle geri çekildi. "İçeri geçiyorum."

"Konuşmam bitmedi," dedim. Sesim buz kesmişti. "Hisar'a kalp krizi geçirdiğimi sen mi söyledin?"

Bakışlarını kaçırmadı. "Bu sorunun cevabını biliyorsun."

Bir adım attım. "Senden duymak istiyorum."

Paslı bir bıçak gibi konuşarak, "Ben söyledim," dedi. "Onun canını sıkmak istedim. Görüyorum ki bir hayli sıkılmış."

"Yalnızca onun canını sıkmadın, benim de canımı sıktın," dedim, bunu sonuna kadar hissettirerek. "Ona söylemendeki amaç neydi?"

Viran'ın yüzünde en ufak bir pişmanlık emaresi yoktu. "Amacımı söyledim."

Üstüne basa basa, "Asıl amacını soruyorum," dedim. "Can sıkmakmış, nefretmiş... Bunları bir kenara bırak, Viran."

Omuzlarını gevşetip öylece dikildi karşımda. "Özellikle bir amacım yoktu. Oylama gecesi neden olmadığımı sordu. Ben de gerçeği söyledim."

"Hisar oylama gecesi neden senin varlığını sorguluyor? O gece orada olsaydın, oyunu bana kullanırdın." Gözlerimi kıstım ve şüpheyle baktım. "Eğer yanılmıyorsam tabii."

Bıkkın bir nefes savurarak, "Sanırım eşitliği kendine yediremedi," dedi.

Beni kandırabileceğini sanıyorsa yanılıyordu. Yalnızca kendini kandırıyordu.

Serdal, hızlı adımlarla yanımıza geldiğinde yüzünde telaş vardı. "Bronz," dedi, nefesini bile toparlayamadan. "Kuklacı, Arkana'ya bir kargo yollamış."

"Ne göndermiş?" Sesim buz gibi çıkmıştı.

CamScanner ile tarandı

Serdal'ın gözlerinde gördüğüm, her şeyin habercisiydi. "Bir kadınla bir adamın kuklasını." Duraksadı. "Kadının kafası yok. Adamın da gövdesi."

"Sadece bu mu?" diye sordum.

"Bir de not var," dedi Serdal. Cebinden çıkardığı kâğıdı bana uzattı.

Kâğıdı elime aldığımda satırların siyah mürekkep değil, doğrudan damardan süzülmüş kanla yazıldığını gördüm. Bu, sıradan bir not değil, ölümün imzasıydı. Kanla yazılan sözler ancak kanla geri alınırdı.

Arkana... BVI... Eva...

Üçte üç yaptın, VI.

Dördüncüye izin yok. Artık her şeyini almaya geliyorum.

Kâğıdı avuçlarımın arasında buruşturdum. Parmak eklemlerim bembeyaz kesildi.

"Hisar'ın haberi var mı?" diye merakla sordum.

"Söylemedim."

"Söylemeyeceksiniz." Sesim emir gibi çıktı.

Serdal tereddütle bakışlarını kaçırdı. "Ama öğreneceğini biliyorsun."

"Şimdilik bilmesine gerek yok."

"Sana kızacak."

Yüzümde buzdan sert bir ifade belirdi. "Eğlenceyi kaçırdığı için kızacak." Omuzlarımı dikleştirdim. "O yüzsüze misliyle karşılık vereceğim. Beni iyi tanırsınız. Benim intikamım, notlarla gönderilmez."

Zihnim, geçmişin soğuk taşlarına sürüklendi.

Kargaların kanat sesleri göğü yarıyor, her biri ölümün notasını taşıyordu. Hava ağır, paslı demir ve nemli toprak kokuyordu.

Bir mezarlıktaydım.

Burası Vladislav ailesinin kendisine ayırdığı özel alandı. Düzenli sıralanmış taşlar, suskun tanıklar gibi yan yana dizilmişti. Her birinin üstünde farklı bir hikâyenin, farklı bir acının izi vardı.

Gözlerim uzak köşedeki tek başına duran bedeni buldu. Adımlarım yavaşladı. O bedene yaklaştığımda omuzlarının titrediğini gördüm.

"Ø..." dedim.

Beni gördüğünde, gözlerindeki boşluk biraz olsun doldu. Mavi gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Bu onda hiç alışık olmadığım bir kırılganlıktı. Buz gibi havayı bile titreten bir sesle, "Kardeşim öldü, VI," dedi.

Onu omzundan tutup tek kolumla kendime çektiğimde gövdesi sarsıntılarla bana yaslandı. "Kardeşim öldü," diye tekrarladı.

CamScanner ile tarandı

Etrafı kolaçan ettim. Her taşın ardında bir gölge vardı sanki. Ø'ın babasıyla bakıştım. Sessizce, "Baban buraya bakıyor," dedim. "Zayıf davranma."

Dudaklarını ısırdı. Gözyaşları kuru toprağa düşerken, "Nefret ediyorum bu durumdan," dedi. "Sürekli güçlü olmaktan bıktım."

Bazı insanlar için güç, bir silah değil, insanın boynuna vurulmuş, paslı bir zincirdi. Biz daha çocuk sayılacak yaştaydık ama omuzlarımızda taşıdığımız yük, koca bir imparatorluğu yerle bir edecek kadar ağırdı.

Mezar taşlarının soğuk sessizliği arasında, "Ölüme üzülmemiz bile yasak," dedim.

"Üstelik ölen kişi kız kardeşim," dedi Ø. "Ve bana ağlamayacaksın, diyorlar."

Aslında kendi soruma da cevap ararcasına, "İnsan ağlamadan acısını nasıl atsın?" dedim. Çünkü ben de ağlamamıştım. Ağlayamıyordum.

"Atamaz," dedi, dişlerini sıkarak. "Toplu cenazelerden de nefret ediyorum."

Daha gençliğimizin baharında, gözyaşlarını toprağa gömen adamlar olmuştuk. Ve biliyordum, o gömülen gözyaşlarımız bir gün öfke olarak toprağın altından fışkıracaktı.

"Ben Arkana'dan nefret ediyorum," dedim. Mezarlığın serin rüzgârı sözlerimi taşıdı, taşların arkasındaki ölüler bile duydu.

Ø, gözlerini bana çevirdi. Mavi bakışları bulanık bir deniz gibiydi. "Keşke kendi örgütümüz olsaydı, VI. Belki o zaman kız kardeşim ölmezdi."

Başımı salladım. "Kurucu torunları olmamıza rağmen ölüm riskimiz var. Arkana'da zayıflığa yer yok."

Çünkü biz zayıf değildik, sadece insandık. Arkana, insan olmayı bize haram kılmıştı.

"Benim kız kardeşim zayıf değildi, VI. Yemin ederim ki değildi." Sesindeki titrek öfke, rüzgârın uğultusunu bastırıyordu.

Omzuna dokundum. "Biliyorum," dedim ağır bir sesle. "O testten kimse sağ çıkamazdı."

Biz hayattaydık ancak nasıl bir hayat? Ölümden beter bir varoluşu sürükleyerek yürüyorduk. İkimiz de daha çok gençtik fakat sırtımızdaki yük, kırk adamı dizlerinin üzerine çökertmeye yeterdi.

"Çıkan biri var," dedi Ø.

"Kim?" diye sordum.

"Şu direnişçi dediğin kız."

Şaşkınlık, yüzümde gizleyemediğim bir ifadeye dönüştü. "O da mı teste girenler arasındaydı?" diye sordum.

CamScanner ile tarandı

Ø, başını ağır ağır salladı. "Bir şekilde hayatta kalmış, VI. Bilmiyorum işte. Tek bildiğim, kardeşimin başarısız olduğu."

Arkana'nın sınavları başarısızlık değil, kıyımın ta kendisiydi. Onun kardeşi zayıf değildi, sadece sistem her şeyi zayıflatacak şekilde inşa edilmişti.

Kolumu onun omzuna attım. Bunu yaptığım için yüksek ihtimalle ceza alacaktım fakat Ø, buna değerdi. "Onu kaybettiğin için üzgünüm, kardeşim," dedim ama kelimeler, yaşadığımız acının karşısında kâğıttan bir köprü kadar dayanıksızdı.

Ø, gözlerini ufka dikti. Mavi gözleri çelik gibi kararmıştı. "İpleri elimize alacağımız günü sabırsızlıkla bekliyorum."

İpleri elimize almak... Bu cümlenin ağırlığını hissettim. Bizim yaşımızdakiler aşkı, oyunu, hayalleri konuşmalıydı. Biz ise iplerden, zincirlerden, güçten ve ölümden bahsediyorduk. Çocuk değildik artık. Arkana bizi büyütmüş hatta ihtiyarlatmıştı.

"Bizden önce abilerimiz var," dedim, itiraz eder gibi.

"Arkana'nın başına geçmekten bahsetmiyorum, VI. Şu planından bahsediyorum."

Plan... Henüz dile dökülmemiş, sadece karanlıkta filizlenmiş fikrimden bahsediyordu.

Oysa o fikir, yanlış kulaklara ulaştığında ölüm fermanımız olurdu. Etrafı kolaçan ederek, "Sessiz ol," dedim.

"Beraber o örgütü kuralım, hiç bu kadar istememiştim," dedi Ø. Gözlerindeki ateş, gözyaşlarının ardından parlayan bir intikam közüne dönüşmüştü.

Kaybetmenin acısı hâlâ sıcakken bunu söyleyeceğini biliyordum. Ama acıdan doğan her karar, sonunda sahibini de yakardı.

Sesimi olabildiğince sabit tutarak, "Acıyla hareket ediyorsun," dedim. "İntikamla örgüt kurulmaz."

Sertçe baktı. "Kardeş değil miyiz?"

"Kardeşiz."

"O zaman neden acıma ortak olmuyorsun, VI?"

Ben onun acısına ortaktım fakat yolumuzu acının değil, aklın belirlemesi gerektiğini biliyordum.

"Acına ortağım," dedim. "Ama intikamla kurulacak bir örgüt istemiyorum."

Yutkundu, yumruklarını sıktı. "Daha kaç kişinin ölmesine göz yumacağız?" dedi. "Sıranın bize gelmesini mi bekleyeceğiz?"

"Ø," dedim, soğuk bir tonla. "Başarılı olduğun sürece ölmezsin. Biz başarılı olacağız."

CamScanner ile tarandı

Gözlerinde hem yasın karanlığı hem de öfkenin kör edici kıvılcımları vardı. "Sen Arkana'nın başına geçmek istiyorsun, değil mi? Bu yüzden de örgüt kurma planlarından vazgeçtin!"

O an omzundaki acının onu nasıl zehirlediğini gördüm. "Vazgeçmedim," dedim, ağır bir tonda. "Her şeyin yeri ve zamanı var."

"O tahta oturan, kardeşliğimize ihanet etmiş demektir." Gözleri keskin bir bıçak gibi üzerime dikildi. "Bana sakın ihanet etme, VI."

Çocukken oynadığımız oyunlar, aynı sofraya oturduğumuz günler, babalarımızın gölgesinde verdiğimiz sözler... Biz, dosttan daha fazlasıydık.

"Ya ikimiz," dedim. "Ya hiçbirimiz."

Gençtik ama sırtımızda yaşımızdan büyük yükler taşıyorduk. Bizim oyunlarımız taşlarla, tahtalarla değil, kanla ve kartlarla oynanıyordu. Belki de o yüzden, kardeşliğe en çok biz inanıyorduk. Çünkü elimizde kalan tek şey oydu.

"İkimiz kendi örgütümüzü kuracağız," dedi Ø. "Senin planında varım, dostum. Ne demiştin şu örgütün adına?"

"Bellisi Viv İsilleb," dedim, ezbere bir şekilde. "Devrim ve Direniş."

"Çok uzun."

Kararlı bir şekilde, "BVI!" dedim.

Şimdiki ana geri döndüm.

Hem Arkana'nın başına geçmiştim hem de BVI adlı örgütü kurmuştum.

Lakin dostum Atlas Vladislav, bunu kardeşlik yemini değil, ihanet sayıyordu. Onun gözünde Eva'yı sevmiş, daha sonra da ondan çalmıştım. Oysa gerçek, daha derin ve kanlıydı.

Üçte üç, diyordu.

Oysa o, sıfırdı. Ben altı numaraydım.

Ve sıfırın, hangi sayının yanına gelirse gelsin kendini hiçliğe çevirmekten başka bir gücü yoktu. Etkisiz bir elemandı o. Bunu unutuyordu. Belki de hiç öğrenmemişti.

Birbirimizi öldürmeyeceğiz, demiştik, Ø ama sanırım dörtte dört yapacağım.

Koca bir sessizlik çökmüştü etrafa.

Gözlerim saate kaydığında bakışlarım sayıları taradı. Gece yarısını çoktan geride bırakmıştık. Böyle anlarda, her şeyin yerinde ve yolunda olması gerekirdi ama değildi.

CamScanner ile tarandı

Hisar bir süredir ortalıkta gözükmüyordu. Onun sessizliğine alışık değildim. Sessizlik, onda genellikle bir belanın habercisi olurdu.

Kravatımı çözüp ağrıyan boynumu rahatlattım. Yatağa girmek, artık onsuz eksik hissettiriyordu. Hisar'la uyumaya alışmıştım. Hatta bundan daha doğru bir ifade yoktu. O olmadan uyumak istemiyordum. Odaya gittiğini görmemiştim, biraz şarap içeceğini söylemiş, ona katılma teklifimi reddetmişti.

Üstüme fazla düştüğü için gün içinde alkol alımıma benden daha çok dikkat ediyordu. Hisar'dı işte. Her zaman kendi kuralları olan, aslında içinde çok daha farklı olan...

"Hisar!" diye seslendim.

Cevap yoktu.

"Hisar!"

Birkaç odaya bakmış, adımlarım beni tekrar salona sürüklemişti. Kısık olsa da derin bir iç çekiş duydum. O sesin kaynağına doğru yönelirken koltuğun arkasına gözlerim kaydı.

Orada buldum onu.

Her zaman güçlü duran kadın, kırılmış bir heykeli andırıyordu.

Yere çökmüş, omuzları düşmüş, dizlerini kendine çekmişti. Parmaklarının arasında duran şeye dikkat kesildim. Deri kaplı, kenarları aşınmış, zamana direnen bir günlük. Annesinin günlüğü...

Nefretim arttı.

Ancak ona değildi.

Sert bir sesle, "Niye ses vermiyorsun?" dedim.

Ama beni duymadı. Sanki bulunduğu anın içinde kaybolmuştu, yalnızca o günlüğün satırlarında yaşıyordu.

Etrafına baktım. Bitmiş şarap şişesi yere devrilmişti, kırmızı lekeler halının üzerine yayılmıştı. Bu kadar çok içtiğine göre sarhoş olmalıydı.

Hep bana meydan okuyan, hep dik duran kadın annesinin ona yazdığı satırlarla paramparça olmuş bir hâldeydi. İç çekişleri dışında sesi dahi çıkmıyordu. Sessizdi.

Onu sessizleştiren her şey beni öfkelendiriyordu.

Bana göre o susarsa dünya da susardı. Ve ben, bu sessizliğe tahammül edemezdim.

Parmaklarımı günlüğe uzatıp, onu elinden çekerek, "Hisar..." dedim "Bırak şunu!"

CamScanner ile tarandı

Aniden beni fark etti. Gözleri kızarmış, bakışları dalgın, dağınıktı. Hızla bana doğru uzandı. "Ver onu bana!" diye atıldı.

Günlüğü arkamda tuttum. "Bana cevap veremeyecek kadar kendinden geçmişsin."

İnce omuzları titrerken gözlerini yere dikti. Dudaklarının arasından cılız bir sesle, "Okumaya dalmışım," dedi.

Öfkeyle, "Bu dalmak değil, Hisar!" dedim. Ondan yayılan şarap kokusu genzimi yakacak kadar yoğundu. "Sarhoş olmuşsun! Kendinde değilsin!"

Gözlerini kolunun tersiyle sildi. "Ayık kafayla okunmuyor."

Annesinin kelimeleri, onun için ayık kafaya ağır geliyordu. Benim için bile taşınması zor bir yükken o bunu tek başına sırtlamaya kalkıyordu.

"Neden bana günlüğü okuyacağını söylemedin?" diye yükselerek sordum. "*Biraz keyif yapacağım*, dedin. Senin keyif anlayışın bu mu?"

Göz kapakları ağır, sesi yorgundu. "Yarıladım," dedi. "Bitirmek üzereyim."

Tek dizimin üzerine çöküp parmaklarımı çenesine yerleştirdim. Başını kaldırmaya zorladım. Gözlerindeki kırgınlık, karanlığın içinde sönmek üzere olan bir yangın gibiydi. "Şu suratının hâline bak," dedim, küfredercesine. "Neden kendine acı çektiriyorsun, Hisar?"

Bunu yapması dayanılmazdı. Onun bütün yaralarını kapatmaya yemin etmiştim ama kendi elleriyle yeniden açıyordu. Onun bu hâlini gördükçe kendime öfkeleniyordum. Çünkü ona geç kalıyordum.

"Bilmediğim çok şey varmış," dedi. "Belki Âşıklar Kartı'yla ilgili bir şeyler bulabilirim."

"Abini bulmak için okuyorsun."

Başını çevirdi, gözleri karanlığa daldı. "Neyse ne, Bronz."

"Benimle ortak olmayı kabul ettiğinde sana istediğin bir şeyi verecektim," dedim, kesin bir vurguyla. "Benden bir şey istemiyor musun?"

Bakışlarını yavaşça bana kaldırdı. Gözlerinde yanıp sönen öfkeyle özlem birbirine karışmıştı. Dudakları titredi. "Ne istediğimi biliyorsun, Bronz."

"Buna..." Kısa bir es verdim. "Emin misin peki?"

"İstiyorum," dedi. Hiç olmadığı kadar kararlı görünüyordu. "Artık abimi bulmak ve onun karşısına çıkmak istiyorum."

Gözlerinin içindeki ifadede bir çocuğun kaybolmuşluğunu ve bir savaşçının ölümüne hazır direncini gördüm.

Buna engel olamayacaktım.

CamScanner ile tarandı

"Tamam," dedim, katı bir ifadeyle. "Şimdi uslu bir kız ol ve kucağıma gel."

"Dikkatimi toplayamam," dedi.

"Gel, Hisar," dedim. "Madem okumak istiyorsun, beraber bakalım şu günlüğe."

Karşı çıkmadı. Sessizce teslim oldu. Yere tamamen oturduğumda onu kucağıma çektim. Saçları dağılmıştı. Kısalığı hoşuma gitmeyen saçlarına dokundum. Her bir teli kırgındı. Sırtını göğsüme yasladığımda titrediğini fark ettim.

Şöminenin sıcaklığı bile ona etki etmiyordu.

Ruhu üşüyordu.

Günlüğü elime alıp, acele etmeden açtım. Bu günlükte ne yazarsa yazsın, onu daha fazla parçalayamazdı. Parçalayamazdı çünkü artık yalnız değildi. Ne olursa olsun, yalnız kalmasına izin vermeyecektim. Titrek parmakları kaldığı yeri açtı.

Harfler bir yara izi gibi sayfanın üstüne kazınmıştı. Onun gibi ben de okumaya başladım.

Bugün bahçede oturuyordum. Yanıma geldin, kız çocuğu. Elinde küçücük bir çiçek vardı. Bana doğru uzattın, "Anne, bu senin için," dedin.

Bugün anneler günüydü.

Oğlum ve ~~Hisar~~

Oğlum ve arkadaşı bana çiçek getirdiğinde onların hediyesini kabul ettim.

Ama ben o çiçeği hiç görmedim. O anda aklımda yalnızca oğlum vardı. Üstelik onun bana getirdiği çiçekleri en güzel vazoya koydum. Seninkini değil. Senin çiçeklerin gözümde sadece solmuş bir ot parçası.

Bana öyle umutla baktın ki... Sanki yüzümde bir gülümseme görmek için yalvarıyordun. Oysa sana bakınca tek gördüğüm oğlumdan çaldıklarındı. Senin yüzünden ona zaman ayıramadım. Senin yüzünden aramızda yalanlar oldu.

Sana Rusça, "Git buradan," dedim. Anlamadın ne dediğimi ama bağırışımdan korktun. Karşımda tir tir titredin. Seni sevmeyişime bir türlü alışamadın. Seni görmeyişime, seni istemeyişime... Gözlerin doldu ama tek kelime konuşmadın. Küçük adımlarınla bahçenin öteki ucuna koştun. Arkandan bakmadım bile.

Yanıma bıraktığın o çiçeği atıp toprağa bastım. Çamura bulandı. İşte sana olan duygularım da buydu. Çamurun içinde ezilip kaybolsun istedim.

Keşke yanıma hiç gelmeseydin, kız çocuğu.

CamScanner ile tarandı

Dikkat kesildiğim bir yer olmuştu ancak dikkatimi yerle bir eden yazılar da mevcuttu.

Kendi anneme *korkunç düşüncelere sahip*, derdim ama bu kadın... Bu kadın daha da korkunçtu. Yazdıkları bir insanın elinden çıkamazdı. Satırlar acıdan değil, zehirden doğmuştu. Nasıl eli titremeden yazmıştı? Nasıl yüreği dayanmıştı? Yoksa hiç mi yüreği yoktu?

Hisar sayfaları çevirdikçe yüzüne acı kazınıyordu. Her kelime, zehir misali işledi ruhuna. O kahroldukça taş olduğunu düşündüğüm yüreğimin derinliklerinde çatlaklar oluştu.

İstemiyordum. Onun bunları okumasını, annesinin nefretini kendi elleriyle keşfetmesini istemiyordum. Bu satırlar, zehirlenmiş ruhunu paramparça ediyordu. Ama gözlerini ayıramıyor, her cümlede kendini biraz daha kanatıyordu.

"Ben ona ne yapmış olabilirim ki?" dedi. Sesi o kadar ince, o kadar çaresizdi ki... Vücudunun yara almadan kanadığının işaretiydi.

Elimi saçlarına götürüp okşadım. "İstesen de yapmazsın," dedim. "Sen kimseye zarar vermezsin."

"Bazen düşünüyorum," dedi. "Özellikle de sana olanlardan sonra... Babam, annemi bu hâle getirmiş olabilir mi?"

Tutunacak bir dal arıyordu.

"Olabilir," dedim. "Ama insanın bir dur noktası olması gerekiyor. Senin annende bu yok. Babanda da." Elini günlüğe uzattığında parmaklarını tuttum. "Bile isteye kendini üzmeni istemiyorum, Hisar. Bu kadar yeterli."

Başını inatla salladı. "Değil, Bronz!" dedi. "Yazdığı hiçbir şeyi kabul etmiyorum. Bu günlükte *mecbur kaldığını* yazmalıydı! Onun nefreti tamamen kendi seçimi! Bile isteye benden nefret etmiş!"

Bağırışıyla birlikte günlüğü aldığı gibi fırlattı. Günlük, devrilmiş şarap şişesine çarptı. Sarhoşluğun bulanıklığıyla, acının ağırlığı birleşmişti.

"Bana nefretle bakmasını hak etmedim," derken nefesi kesik kesikti. "Hiçbir şeyi hak etmedim. Oğluyla arasına girmedim. Ben sadece ailemin kızı olmak istedim!"

Hisar, annesinin nefretinden doğan görünmez bir kurşunla vurulmuştu. Ne kanı akıyor ne de izi kapanıyordu. Bir anne, kızından bu kadar nefret edebilir miydi?

Düşmanlarımı öldürmek kolaydı. İhaneti cezalandırmak kolaydı. Hatta kendi ölümümü göze almak bile kolaydı. Ama onun gözlerindeki bu çırpınışı görmek... İşte bu benim en savunmasız savaşımdı. Çünkü karşımda ne bir ordu vardı ne de bir düşman. Karşımda sadece acı çeken bir

CamScanner ile tarandı

kadın vardı. Ve ben, onun acısına hiçbir kurşun sıkamıyor, hiçbir silah doğrultamıyordum.

Söyle, Hisar, bu acıyı senden nasıl alırım?

Daha da kötüleşmeden onu kollarıma aldım. Bedeni öyle bir kasılmıştı ki kaya kadar sertti. Çırpındıkça, elleri titreyerek gömleğime yapışıyordu. "Tamam," dedim. "Bırak, kasma kendini."

"Onların kızı olmak istedim," dedi.

"Şşt," dedim.

"Benim çocuğum olsaydı ben onu çok severdim."

"Severdin."

"Ona asla nefretle bakmazdım."

"Bakmazdın."

"Onu her gün kollarımda uyuturdum, hiç kâbus görmemesini sağlardım."

"Sağlardın."

"Babası da onu çok severdi."

"Severdim," dedim.

Lakin bunu neden dediğimi bilmiyordum bile.

Ağzımdan dökülen kelime, düşüncemi aşarak doğrudan kalbimden çıkmıştı. Ben... Severdim. Hisar'ın çocuğu olsaydı, gerçekten severdim. O çocuğun tek bir gözyaşına bile kıyamazdım. Ama bunu düşünmek bile yasaktı bize. Bizim dünyamızda çocuklara yer yoktu. Bizim çocuklarımız olamazdı. Onlar, hayata gelmeden önce bile ölü sayılırdı.

Ona, bir baba olmayı asla gösteremeyecektim ama yine de söyledim. Severdim. Çünkü insan bazen hiç yaşayamayacağı şeylere bile inanmak isterdi.

Fakat çok geçti.

Hisar, dudaklarımdan dökülen o tek kelimeyle yavaş yavaş sakinleşmeye başlamıştı. Şöminenin sıcaklığı, onun titreyen bedenini yatıştırırken ben de sırtını usulca okşadım. Sarhoşluğu acısını katbekat büyütmüş, ruhunun taşkınlığını artırmıştı. Onu kucağımdan indirmedim, kollarımda tutarak yatağa taşıdım.

Çarşafın ucunda bir kıpırtı hissettim. Küçük kaplan, tırnaklarını çıkartmış patileriyle tırmanmaya çalışıyordu. Onu alıp ikimizin arasına koydum.

Hisar, gözlerinden yaşlar süzülürken hayvanın tüylerini okşamaya başladı. Burnundan öptü. Hıçkırıklarının arasından, "Sen de baban gibi isimsiz kaldın," diye fısıldadı. Az önce sinir krizi geçiren o değilmiş gibi gözlerinde bir anlık huzur vardı.

CamScanner ile tarandı

"Ona bir isim bulabilirsin," dedim.

"İsim bulmak çok zormuş."

Islak gözlerini bana çevirdi. Öyle bir bakıyordu ki hücrelerime yoğun bir sinir yayılıyordu. Kırılgan ama inatçı bakışlarıyla etrafındaki herkesi altüst etmeyi başarıyordu. Çünkü o bakışın karşısında, hiçbir duvar sağlam kalmıyordu. Sinirlenme nedenim de buydu. Çünkü kendi duvarlarımı sağlam tutmak giderek zorlaşıyordu.

Neredeyse fısıldayarak, "Bir çocuğun olsa ona ne isim koyardın?" diye sordu.

Çocuk... Benim için hep bir hayaldi. Ölümle yan yana yürüyen bir adamın çocuğu olmazdı. "Bu çocuk..." dedim, kaşlarımı çatarak. "İnsandan doğma mı?"

Saçma bir soruydu belki ama benden çıkan her sözün ardında temkin vardı. Çünkü Hisar'ın sorduğu şey asla sadece sorduğu şey olmazdı.

"Evet," dedi, tereddütsüz bir şekilde. "Mesela bir kızın olsaydı. Ona ne isim koymak isterdin, Bronz?"

Gözlerimin içine bakıyor, kaçacak yer bırakmıyordu.

"Hiç düşünmedim, Hisar."

Başını yana eğdi. "Benim için düşünür müsün?"

Bakışlarımı ondan kaçırmadım. "Düşünürüm," dedim. "Senin için."

Dudaklarının kenarında beliren o küçük gülümseme, odanın loşluğunu bile aydınlatmaya yetti. Yatağın içine biraz daha yayıldı. "Bugün 1 Kasım, değil mi?"

Dişlerimi sıktım. "5 Kasım," dedim. Öfkeyle söylememiştim. "Sikeyim, Hisar... Yine mi unuttun?"

"Şakaydı," dedi, gülerek. Gözlerinde, her zaman olduğu gibi oyunla acının garip bir karışımı parlıyordu. "Sayende günlerimi hiç unutmuyorum."

Bütün gece boyunca şarabın dokunduğu ıslak dudaklarını çeneme bastırdı. Dokunuşu hem hafifti hem de derin bir işkence gibiydi.

"Mesela 16 Kasım'ı da unutmadım."

"Ne var 16 Kasım'da?"

"Raven'in doğum günü."

Vücudum ansızın gerildi. Ondan bu cevabı beklemiyordum.

Raven.

Raven Romanov, Viran Kül'ün gerçek adıydı. Küllerinden doğan adam.

Onun doğum gününü mü hatırlıyordu? Neden? Benimle yaşadığı hiçbir günü net hatırlamazken onun doğum gününü zihnine kazımıştı.

"Benim ne zaman doğduğumu hatırlıyor musun?"

CamScanner ile tarandı

Hisar başını bana daha çok yasladı. "Sen kimliksizsin," dedi. Dudaklarını kalbime yakın bir noktaya değdirdi. "Senin hiçbir şeyini bilmiyoruz ama bana söyleyebilirsin. Ben senin ortağınım."

Çenemi sıktım. Hem de dişlerimi kıracak kadar. "Ben sana söylemiştim zaten, Hisar."

Söylemiştim ama o hatırlamıyordu.

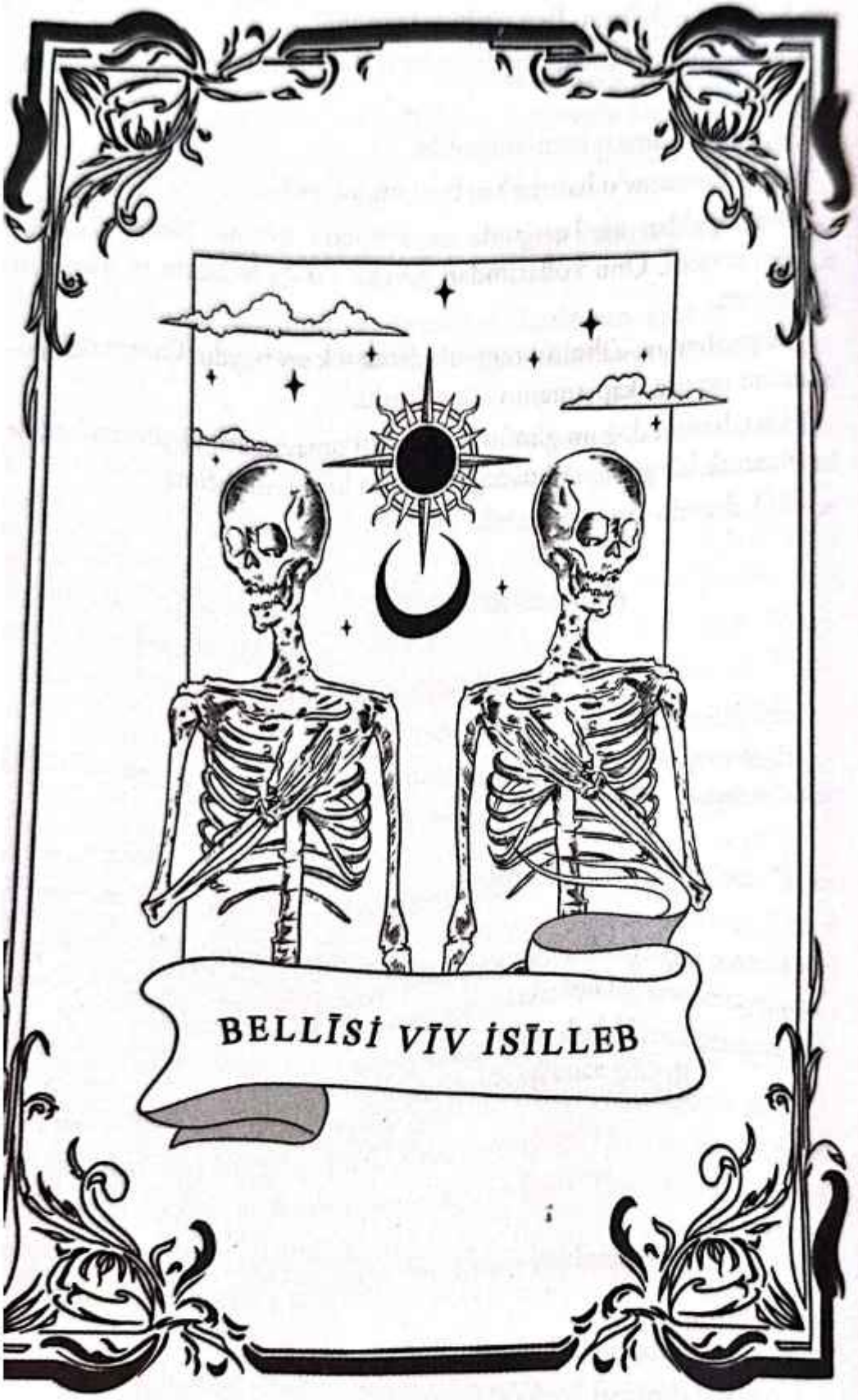
Raven Romanov'u hatırlarken beni unutuyordu.

Göz kapakları ağırlaştığında en sonunda uyudu. Nefesi derinleşti, elleri gevşedi. Onu kollarımdan yavaşça yatağa bıraktım ve yanından doğruldum.

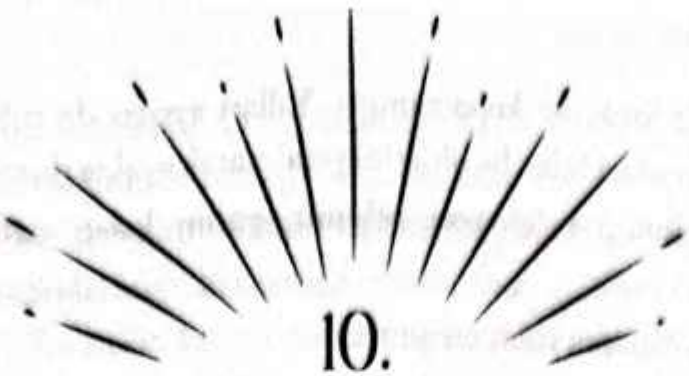
Çalışmalıydım. Zihnimi meşgul edecek tek şey buydu. Çalışmak, unutulmanın yarasını kapatmanın tek yoluydu.

Hisar, benim doğum günümü asla hatırlamayacaktı. O yüzden ben de hatırlanacak bir günüm olmadığını çoktan kabullenmiştim.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

10.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Sevda, bazen gürültüsüz bir yıkımdı.

İki kalbin arasına örülmüş duvar ne tam yıkılır ne de tam yükselirdi. Aynı sofraya oturup aynı havayı solusalar da ruhları bambaşka iklimlerde üşürdü. Yan yana dursalar bile aralarında binlerce kilometre olurdu. Aşk değildi yaşadıkları ama onsuz da nefes alamazlardı. Kalplerinde taşıdıkları yara, birbirlerini hem kanatır hem de yaşatırdı.

İşte Sanaç ve Yasmin'in bağı da tam olarak böyleydi. Ne tamamlanıyor ne de kopuyordu.

Yasmin, Yağız'ı kucağında sallayarak, "Annesi onu çok öpermiş, severmiş..." dedi. "Okula gidermiş, yazarmış, çizermiş." Oğlunun yanağına bir öpücük kondurdu. "Babası onu çok öpermiş, severmiş..." Onu biraz daha salladı. "Annesi onu çok... Babası onu çok... Herkesler onu çok severmiş, severmiş..."

Ancak Yağız'ın uyumaya niyeti yoktu.

Sanaç ise oğlunu uyutmaya çalışan kadını büyük bir ilgiyle izledi. Yaşadıkları durumun adını koyamıyorlardı. Tek istediği Yasmin'in yaşamasıydı ve bu gerçek olmuştu. *Şimdi ne olacak*, diye düşünmeden edemiyordu.

Çok şey yaşamışlardı. Altı yıl, ikisi için de kabir azabından ibaret olmuştu. Ayrılık, canlı canlı toprağa gömülmek gibiydi, nefes alıyor ama yaşamıyorlardı.

Sanaç, Yasmin'den bir an olsun kopamamıştı. O kadının sesi, kokusu, bakışı... Her şeyini içinden söküp atmak istemiş ancak başaramamıştı. Çünkü o yara değildi yalnızca, aynı zamanda can suyuydu.

CamScanner ile tarandı

Yasmin de Sanaç'tan kopamamıştı. Yolları ayrılsa da ruhları hep aynı yerde çarpışıyordu. Onlar, birbirlerini yaralayarak ayakta duran iki bedendi.

Yasmin gitmişti belki ama ruhunu, yarım kalan nefesini Sanaç'a bırakmıştı.

Çünkü o, Sanaç'ın ruhu sarışınıydı.

İntikamla yanıyordu Sanaç. Artık onu durduracak hiçbir şey kalmamıştı. Yasmin'in gidişi yalnızca Kuklacı'dan ibaret de değildi, ailesinin de bu işte parmağı olduğunu düşünüyordu.

Yasmin artık eski gücüne kavuşmuş, yüzüne yeniden kan gelmişti. Sağlıkla ayağa kalkabiliyordu fakat çevresindekiler onun biraz daha dinlenmesini istiyordu. Yasmin en sonunda çıldırmış, eski hayatına dönmek istediğini söylemişti.

Sanaç artık onunla aynı evde kalmıyordu ancak günün çoğunluğunu bir şeyler bahane ederek genç kadının evinde geçiriyordu.

Yasmin'in buna bir itirazı yoktu. Tam tersine, Sanaç'ın evde olması hoşuna bile gidiyordu. Birazdan Arkana'daki toplantı için çıkmaları gerekiyordu ama o, Yağız'ı uyutmadan gitmek istemiyordu.

Sanaç, gözlerini kısarak, "Sen koca oğlan olmadın mı?" dedi.

Yağız annesinin kucağından başını kaldırdı. "Ben annemin küçük ördeğiyim," dedi. Tekrar annesine döndü. "Değil mi anne?"

Yasmin sıcak bir tebessüm yolladı. "Öylesin, anneciğim."

Yağız, masum ama yaramaz bir sesle, "Kıskanç Sanaç!" dedi.

Sanaç'ın kaşları anında çatıldı. Onu Yasmin'in kucağından çekip aldığında yüzlerini karşı karşıya getirdi. "Ne dedin sen? Söyle bakayım tekrar."

Yağız, bu adamla tanıştığından beri artık onu çözmüştü. Her gün onunla birlikte olmayı, kendisiyle ilgilenmesini, annesinin etrafında olmasını seviyordu. Üstelik annesi uzun zaman sonra ilk kez gülüyor, yemeklerini geçiştirmeden yiyordu. Küçük olsa da bunların hiçbiri Yağız'ın gözünden kaçmamıştı.

Başını tamamen eğdiğinde küçük dudaklarının arasından fısıltıyı andıran bir sesle, "Seni seviyorum," dedi.

Sanaç'ın kaşları şaşkınlıkla havalandı. Bir şey duymuştu ama doğru duyduğundan emin olmak istiyordu. "Ne dedin sen?" dedi.

Yağız başını yavaşça kaldırarak, "Seviyorum işte seni," dedi. "İyi ki bizimlesin, Sanaç."

CamScanner ile tarandı

Derin bir sessizlik oldu. O küçücük kelime, Sanaç'ın içindeki tüm zincirleri kopardı. Göğsünde taşıdığı öfke, intikam, hırs... Hepsi eriyip çocuğun sözleriyle birlikte gitti. Yasmin de bunu demesine şaşırmıştı.

Sanaç, dudaklarının kenarında yarım bir gülümseme belirirken, "Bak..." dedi. "Az kalsın kıçına tokadı indirecektim ama... Sen şimdi bütün ayarlarımı bozdun."

Yağız başını Sanaç'ın boynuna gömdü, çocukça bir güvenle, "Beni sen uyut, Sanaç," dedi. "Bana ninni söyle."

Sanaç'ın yüzündeki ifade dondu. Kalbi ağır bir motor gibi yumruklandı. Bu çocuk onun kanına öyle bir işliyordu ki... Kıyabilir miydi? Asla. Dayanabilir miydi? Hiçbir zaman.

Ellerini çocuğun sırtına koydu, onu daha sıkı sardı. Erkeksi ama yumuşacık bir tınıyla, "Sen iste yeter ki," dedi.

Yasmin, kollarını göğsünde birleştirip ikisini izlemeye koyuldu. Sanaç daha önce defalarca Yağız'la yan yana gelmişti ancak bu sefer biraz farklıydı. Sanaç gerçeği bilerek Yağız'ın yanındaydı. Yağız'ın masum sözleriyle Sanaç'ın yüzünün bir anda sertlikten yumuşaklığa dönüşmesini görmek ona hem garip hem de tarifsiz bir huzur veriyordu.

Altı yıl boyunca defalarca ölmüştü sanki; nefesi kesilmiş, kalbi paramparça olmuştu. Şimdi ise karşısında gördüğü şey bütün acıların üstüne serpilen bir şifadan ibaretti. Yağız'ın boynunu Sanaç'a gömüp *beni sen uyut*, deyişindeki güven ve Sanaç'ın her şeyi bırakıp o minicik isteğe boyun eğişi... Yasmin'in boğazına düğüm olmuştu.

Bir zamanlar, bu adamı kaybettiğini sanmıştı. Bir daha hiç görmeyeceğini, bir olamayacağını düşünmüştü ancak şimdi bir aradaydılar. Hem Yağız hem Sanaç... Yasmin'in kurmak istediği aile ikisini içeriyordu. Ne Sanaç olmadan yapabilirdi ne de Yağız.

Sanaç, ince battaniyeyi alıp Yağız'ın üstünü örttüğünde çocuk iyice ona sokuldu. O an, yüzünde gülmemek için direnen o tanıdık ifade belirdi. Kaşlarını hafif çatmıştı, dudaklarının kenarıyla bir tebessümü bastırıyordu. "Kızlar kızlar gelem mi?" dedi, kısık bir sesle. "Yanağınızdan öpem mi?"

Yasmin irkilerek doğruldu. Kaşları havaya kalkmıştı. "O ne, Sanaç?"

"Ben ninni mi biliyorum, Yasmin?" dedi, omuz silkerek. "Aklıma ne geldiyse onu söyledim işte."

"Çocuğumun aklını öyle şeylerle doldurma!" diye çıkıştı Yasmin.

Ama Yağız, annesinin tepkisini umursamadı. Başparmağını ağzına götürüp, büyük bir keyifle emerken, "Devam et," dedi. "Ben çok sevdim!"

CamScanner ile tarandı

Sanaç kahkahayı yutarken oğlanın saçlarını okşadı. "Aferin sana, oğlum. Aferin," dedi, alayla karışık bir gururla. Ardından mırıldanmaya devam etti. "Pşş pşş, kızlar, yüreğim sızlar, derdime derman kızlar. Pşş pşş..."

Yağız'ın göz kapakları ağırlaştıkça Yasmin'in bakışları da dalgalandı. İçinde hem kızgınlığın hem minnetin tuhaf bir karışımı vardı. Çünkü Sanaç, farkında olmadan kendi tarzıyla oğlunu uyutmuştu. O harabeye dönmüş adamın içinde, en çok da bu çocuğun yanında, başka kimseye göstermediği bir şefkat gizliydi.

Yasmin, gözleri hâlâ iki bedene takılı kalmış, ikisini izlemeye dalmış bir hâlde, "Uyudu," dedi.

Sanaç, çocuğun saçlarını son kez okşadıktan sonra kolunu kenara çekti. "Enerjisini attırana kadar canım çıktı," diye homurdandı. Başını kaldırıp Yasmin'e baktı. "Sen bunca zaman onunla nasıl baş ettin, *Blondinka*?"

Yasmin'in dudakları acıyla kıvrıldı. "Niye zayıfım sanıyorsun?"

"Yemek yemiyorsun," derken onu biraz daha dikkatle süzmüştü.

Genç kadın umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Yesem de peşinde koşturmaktan veriyorum."

"Öyle olsun, Yasminka," diye karşılık verdi Sanaç.

Sanaç, küçük çocuğu kucağına alıp üst kata, odasına taşıdı. Küçük bedeni yatağa yatırırken ondan ayrılmak istemediğini fark etti. Nasıl bir çocuktu bu, anlam veremiyordu. Hiçbir kan bağı olmaması rağmen sanki bir bağları varmış gibi hissediyordu.

İkisi de eğilip Yağız'ın alnından bir kez öptü. Çocuğun masum bir tavırla nefes alıp verişi, odanın içinde huzur gibi yayılıyordu. Kapıyı kapatıp dışarı çıktıklarında, Yasmin bir süre sessizce yürüdü. Merdivenlerden indikten sonra birkaç adım atarak Sanaç'ın kolundan tuttu. Gözlerini yerde tutarken kısık ancak içten bir tonla, "Teşekkür ederim, Sanaç," dedi.

Genç adam adımlarını yavaşlatıp arkasına doğru döndü. Başını yana eğdiğinde kesin bir sesle, "Etme," dedi. Yapmak istediği için yapıyordu, bir karşılık beklediği için değildi.

"Her şeyini bırakıp bizimle ilgileniyorsun," dedi. Gözlerinde minnettarlıkla beraber suçluluk da vardı.

Sanaç omuzlarını hafifçe kaldırdı. "His de ilgileniyor," diyerek lafı kendi üstünden atmak istedi.

Ama Yasmin'in bakışları onun üzerinden kaymadı. İçinde sakladığı duygular dudaklarından sızmaya hazırdı. "Ama His benim âşık olduğum adam değil," derken sesinde yılların özlemi, gözlerinde ise hâlâ kapanmamış bir yara vardı.

CamScanner ile tarandı

Daha söylemek istediği çok şey olsa da bu birkaç sözcük Sanaç'ın duruma uğramasına neden olmuştu. "Ne dedin sen?" diye sordu.

Sanaç, alayla başladığı konuşmanın buraya varacağını kestirememişti. Bedeninde yükselen bir şey, beklenmedik bir sıcaklık...

Yasmin omuzlarını kaldırdığında o gökyüzü bakışlardan bakışlarını ayırmadı. "His benim kız kardeşim ancak sen benim sevdiğim adamsın."

"Siz ana oğul benim ayarlarımı bozmaya yemin mi ettiniz?"

"Sanaç..."

"Sarışın..."

"Sana âşık olduğumu biliyorsun," dedi Yasmin, kesin bir dille. Bir daha pişman olmak istemiyordu. O yüzden bunu her gün tekrar edebilirdi. "Ben senden başka kimseyi sevmedim. Sevemedim. Sen beni gönlünden kovsan da kapı önünde bekleyeceğim tek yer burasıdır."

"Sen bana bir kere olsun *seni seviyorum*, demedin." Açık harelerine koyuluk damladığında yüzündeki kabuk çözülüyor, alttan başka bir şey sızıyordu.

"Çünkü sana âşıktım. Divaneydim," dedi Yasmin. "Sevmek benim için hep basit kalırdı." Başını yana eğdiğinde o derinleşen gözlerin içine baktı. "Senin gibi güzel bir adam, sadece sevilir miydi?"

Sanaç başını yere eğdiğinde kollarını nereye koyacağını bilemedi. "Dur, kızım," dedi, aceleyle. "Ben senden bu lafları duymaya alışkın değilim."

"Sanki sana hiç güzel söz söylememişim gibi davranıyorsun," dedi Yasmin, kırılgan bir tavırla.

Sanaç kendini toparladığında, eski anılar gözlerinin önünden geçti. Hiç hatırlamak istemediği zamanlardı ve en olmadık yerlerde kendini gösteriyordu. Kelimelerinin arasına sıkıştırdığı acıyla, "Öyle bir şey yaptın ki tek hatırladığım kötü şeyler," dedi. Her sözcük bir kapıyı daha kilitliyordu. Kilidin anahtarıysa kırılmış bir hâlde hâlâ yerdeydi. Yasmin'in ağzı bir savunma cümlesiyle açılacakken Sanaç eliyle nazikçe susturdu onu. "Özür dileme," dedi kısaca. "Senden duymak istemediğim tek şey bu, Sarışın."

Başını eğerek çaresiz bir şekilde, "Haklısın," dedi Yasmin.

Sanaç bir adım atarak elini onun saçlarına götürdü. Yüzüne düşen birkaç tutamı sert parmak uçlarıyla nazikçe araladı. Dokunuşu ansızındı. Yasmin bu dokunuşla birlikte gözlerini kapadı ve onun sıcak parmaklarını hissetti.

Genç adamın diyeceği çok şey vardı ancak onun yerine, "Çıkalım," dedi.

CamScanner ile tarandı

Yasmin derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini araladı ve başını salladı.

Hiçbir şey bitmiş değildi. Yarım kalmış iki kalp, acılarını paylaştıkça onarılacak, eksiklerini birbirlerinde tamamlayarak her geçen gün daha da kenetlenecekti. Yaraları, onları ayırmak yerine birbirine daha sıkı bağlayacaktı.

Sanaç'ın kullandığı araba Arkana binasının önünde durdu. İkisi de çok şey söylemek isteyip ama tek bir kelime bile edemeden sessizlik içinde merdivenleri çıktı. Binanın yüksek kapısı, üzerlerine çöken o tanıdık ağırlığı bir kez daha hissettirdi.

Yasmin burayı hiç özlememişti.

İçeri girdiklerinde Yasmin, Sanaç'ın yanından ayrılıp doğrudan İmparator'un odasına yöneldi. Daha önce haberleştikleri için kapıyı çekinmeden tıklattı ve içeri adım attı.

Bronz, gözlerini kaldırıp gelen kadına baktı. Bakışları, alışıldık sertliğinin ardında saklanan bir memnuniyeti açığa çıkarıyordu. "Seni burada görmek ne güzel."

Yasmin, onun içten karşılayışına aynı samimiyetle karşılık verdi. "Biraz daha evde kalsaydım eğer boğulacaktım," diye homurdandı. Gözlerinde bile bıkkınlık ifadesi vardı. "Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Bronz, önünde açık duran dosyaları kapadı. Kısa bir nefes alıp tamamen Yasmin'e döndü, bakışlarını doğrudan gözlerine sabitledi. "Dinliyorum."

Genç kadın, ellerini birbirine kenetledi. "Hani ben hastanedeyken gelip bana bir şeyler anlattın ya..."

Bronz'un kaşları çatıldı. "Hangisinden bahsediyorsun? Daha açık konuş."

"Ben yokken kaçırdıklarım hakkında..." derken parmakları koltuğun kenarında sabırsızca kıpırdadı. "Arada bunları yine yapar mısın Bronz?"

Adamın yüzünde tek bir kas bile kıpırdamadı. "Sebep?"

"Kaçırdığım çok şey var!" derken neredeyse haykırmıştı. "Kimse bana bir şey anlatmıyor. His, *sen bunları düşünme*, diyor. Sanaç, *ben hallettim*, diyor ama ben onlardan bunu istemiyorum ki!"

Bronz keskin bakışlarıyla kadının her hareketini takip ediyordu. Yasmin bir kafese kapatılmış kuş gibi odada dönüp duruyordu. Elleri saçlarına gidiyor, daha sonra yeniden dizlerinin yanına iniyordu. Onun bu huzursuz hâlini görmek Bronz'un sinirlerini geriyordu ama sesini yükseltmedi.

Sonunda, tok ve sabit bir sesle, "Ne istiyorsun?" dedi.

CamScanner ile tarandı

Yasmin durup gözlerini yere indirdi. "Beni etkisiz eleman yapılar, Bronz." Omuzları titrediğinde kelimeler boğazında düğümleniyordu. "Bu kadar âciz mi görünüyorum dışarıdan?"

Çenesindeki kaslar gerilse de, "Bu konu hakkında yorum yapamam," dedi.

Yasmin inatla, "Yaparsın," dedi. "Ne zaman bir şey sorsam doğru yanıt veren bir tek sen varsın. Korumam gereken bir çocuk var diye bu beni saf dışı bırakmamalı!"

Bronz, yerinden kıpırdamadı. "O çocuk artık hepimizin koruması gereken biri." Sözleri ağırdı ama içinde reddedilemez bir hakikat gizliydi. O çocuk artık yalnız Yasmin'in değil, Arkana'daki herkesin kaderiydi. Soyu kuruculara dayanan bir çocuk vardı. Ve yaşayan tek vâristi.

"Böyle düşünmene sevindim ama soruma cevap alamadım."

Bronz yavaşça ayağa kalktı. Kadının kolundan tutup nazik ama kararlı bir şekilde koltuğa oturttu. "Önce otur," dedi. Ardından önündeki masadan açılmamış bir su şişesini alıp ona uzattı. "Şunu da al." Yanına geçip oturduğunda, gözlerini doğrudan Yasmin'in gözlerine dikti. "Evde kalmaktan bunaldığın belli. Görevine döndüğün an aramızda tekrar yerini almış olacaksın. Biraz uzak kalman seni saf dışı bırakmaz."

Yasmin çaresizce baktı. "Viran bile bana, *istediğin bir şey var mı*, diye sordu."

Bronz'un bakışları sertleşti. Viran hiçbir şeyi umursamazdı. Eğer o bile bunu sormuşsa durum gerçekten ağırdı.

Bronz, bu farkındalığın ağırlığını gizlemeden, "Tamam," dedi. "Eğer Viran bile soruyorsa mesele ciddidir. Ama bunu toparlamak senin elinde. Kendini görevine ver. Oğlun için daha az kaygılan. Ve bize, aramıza güçlü bir şekilde geri dön."

Yasmin'in zihni bu sözlerde bir süre asılı kaldı. Dudaklarının kenarı titrerken yorgun ama içten bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi. "Gerçekten... Sanaç'ın durumu da allak bullak etti beni. İlaçlar falan derken sağlıklı düşünemiyorum."

Bronz, bakışlarını Yasmin'den ayırmadan, "Ne oldu?" dedi. Sanaç'a karşı kayıtsız kalması mümkün değildi.

"Kafanı şişirmeyeyim."

Bronz sabırsızca kaşlarını kaldırdı. "Sanaç'la ilgili bir şeyi duymak isterim."

Kelimeler boğazına diken gibi batsa da içini dökmekten geri durmadı. "Aramızın hemen düzeleceğini, yılların açığını kolayca kapatacağımızı

CamScanner ile tarandı

sanmıyordum. Ama birbirimize bu kadar uzak durmamız... İşte onu beklemiyordum."

"Sanaç'ı tanıyorum, Yasmin. Gözünü açtığın an, o da hayata bağlanmış gibiydi. Her ne yapıyorsan doğru yoldasın."

"Artık hasta da değilim," dedi Yasmin, buruk bir şekilde. "Onu nasıl yanımda tutacağımı bilmiyorum."

"Yalana dolana gerek yok. Sanaç senden gitmek isteseydi çoktan giderdi."

Kısa bir suskunluğun ardından Yasmin dudaklarının kenarına kırık bir tebessüm bırakarak Bronz'a sarıldı. Omuzlarının sertliğine rağmen kollarını bırakmadı. "Çok teşekkür ederim," dedi, fısıltıya yakın bir sesle. "Beni dinlediğin için... Ateşkes ilan etmemiz güzel oldu."

Bronz, tek eliyle sarıldı. Geriye çekildiğinde kaşları çatıldı. "Ateşkes ilan etmedik."

"Ettik, Bronz. Senin haberin yoktu, artık var." Hoş bir şekilde gülümsedi. "Ee, His'le evlenecek adamla düşman olacak hâlim yoktu."

Bronz'un bakışları keskinleşti. "Hisar'la evlenmek mi?" Kelimeler ağzından taş gibi düşmüştü.

"Düğün konusunda benden yardım alacaksın," dedi Yasmin, kararlı bir tonda. "Aramızın iyi olması gerekiyor. Sadece bir tavsiye."

Tam o sırada kapı hafifçe tıklatıldı ve ardından ağır bir gıcırtıyla açıldı.

İçeri adım atan Hisar, karşısındaki manzarayı görünce kaşları kendiliğinden kalktı. "Yasmin?"

Yasmin oturduğu yerden kalkarken yüzündeki gülümsemesini bozmadı. "His," dedi. "Toplantı başlamak üzereydi. Geçelim mi?"

"Olur," dedi Hisar.

Bu sefer kapının eşiğinde başka biri daha belirdi. Sanaç'tı bu.

"İmparator, toplantı..." diye söze girdi ama odanın içindekileri görünce cümlesi yarıda kaldı. Bakışları Bronz'dan Yasmin'e, oradan Hisar'a kaydı. Dudaklarında alaycı bir kıvrım belirdi. "Tanıdığım herkes burada," dedi. Sesinde ince bir taşlama vardı. "Bana sürpriz doğum günü partisi hazırlayacaktınız da ben mi bozmuş oldum?"

Bronz, kaşlarını çatarak, "Ne alaka, Aziz?" dedi.

"Bensiz başka neden oturasınız ki?" diye karşılık verdi Sanaç.

Bronz, oturduğu yerden kalkıp masasından eşyalarını aldı. Kapıya doğru yürümeye başladığında, "Yürü, Aziz," dedi.

CamScanner ile tarandı

"Çikolatalı pasta severim," dedi Sanaç, alayla göz kırparak. "Bilginize, beybiler."

Yasmin arkasından, "Ve bademli," diye ekledi.

Sanaç durdu, arkasını dönüp kaşlarını kaldırdı. "Hı?"

Yasmin, kendinden emin bir tonla, "Çikolatalı ve bademli seversin," dedi.

Sanaç'ın dudakları yukarı kıvrıldığında gözleri eski bir alışkanlığı yeniden hatırlamanın verdiği sızıyla parladı. "Beni kendine tekrar âşık etmeye çalışıyorsan doğru yoldasın, *Moya blondinka*."

Dörtlü, ağır bir sessizlikle toplantı salonuna ilerlerken, Viran da kendi odasından çıkmıştı. Karanlık koridor boyunca yürüdü. Toplantıdan önce halletmesi gereken bir mesele vardı. Hiç acele etmeden Serdal'ın kapısına yöneldi.

Kapının önüne geldiğinde tokmağı çevirdi. "Güç," dedi. "Müsait misin?"

İçeriden derin bir nefes duyuldu. "Gel, Ölüm."

Kapıyı itip içeri girdi. Serdal'ın odası, duvarlardaki ağır tablolar ve ahşap kokusuyla boğucu bir hâl taşıyordu. Viran, geniş koltuğa geçip vücudunu hoyratça bıraktı. Ayağını sehpanın üzerine uzattı.

"Rolümden çıkıyorum," dedi Viran.

Serdal, masanın arkasında oturduğu yerde yavaşça geriye yaslandı. Gözlerini Viran'ın üstünden çekmedi. "Anlaşılan ciddi bir konuşma olacak," dedi merakla.

"Bir tavsiye almak istiyorum senden," dedi Viran.

Serdal'ın kaşları havalandığında bakışlarında şaşkınlık belirdi. "Sen ve tavsiye mi?" Viran gözlerini devirdi. "Tamam, tamam," dedi Serdal. "Hadi, ne olduysa anlat."

Kısa bir sessizlik çöktü aralarına. Viran başını arkaya yasladı, odanın tavanına dikti bakışlarını. "Bronz..." Durdu, kelimenin ağırlığı boğazında bir düğüm gibi kaldı. "Ondan önemi tartışılır bir şey saklıyorum."

Serdal, duyduklarına şaşırdı. "Seni tanımak güzeldi, kardeşim."

Viran, o an bıçak gibi keskinleşen bakışlarla Serdal'a döndü. Ayağını sehpadan indirdi, omuzları gerilmişti. "Abi, dalga geçeceksen siktir olup gidiyorum ben."

"Oğlum, ilk defa benimle üç kelimeden fazla konuşuyorsun." Serdal kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne yapacağımı bilemedim. Tamam, bölmeyeceğim seni."

CamScanner ile tarandı

"Ve o da bunun farkında," diye ekledi Viran.

Serdal öne doğru eğildi. "Ondan bir şey saklayacağını nasıl düşündün ki?"

Viran gözlerini yere indirdi, ayaklarının dibinde yıllardır gömülü duran bir cesedi görüyormuş gibi baktı. "Çünkü geçmişimden gelen bir şeydi ve tekrar karşıma çıkacağını düşünmedim."

"Her neyse söyle ve kurtul, Viran." Serdal'ın sesi bu kez daha keskin, daha buyurgandı.

Viran gülümsedi ama gülümsemesi kederden yapılma bir maskeydi. "Ağzıma sıçacak."

"Keşke onunla kurtulabilsen," dedi Serdal, acı bir gerçekle. "Güvenini kırmış olacaksın. Zaten bize güvenmiyor. Şimdi neden güvenmediğini anlamış olacak."

Serdal ayağa kalktığında Viran'ın karşısına geçip elini uzattı. Viran o eli tutup ayağa dikildi. Serdal elini onun omzuna atmıştı. Viran başını ağır ağır sallayıp, "Bu güzel konuşma için teşekkürler," dedi. "Hatırlat, bir daha yapmayayım."

Serdal onu küçük bir kardeş gibi gördüğünden, kolunun arasına çekip kafasını sıkıştırdı. Viran'ın saçlarını karıştırdı.

Herkes toplantı salonuna adım attığında, etrafta uğultu mevcuttu. Yüzlerde, duygu saklayan soğuk maskeler vardı. Hiçbir bakış fazla uzun sürmüyor, hiçbir nefes fazladan çekilmiyordu.

Bronz ve Hisar, yan yana yerlerini almıştı. İmparator ve İmparatoriçe, konuşmadan bile otoriteyi hissettiren bir çift gibi duruyordu. Onların yakınında Yasmin ve Sanaç yerini almıştı. Yasmin'in bakışları temkinliydi. Sanaç da kendine güvenen bir tavırla oturuyordu. Bronz kartını aldığı için bir süredir kartsızdı. Ondan henüz almamış ama toplantı için katılım sağlamıştı. Bronz'un bu hareketi onu kendine getirmek için olsa da Sanaç şimdilik kendini rolüne hazır hissetmiyordu.

Çünkü alacağı bir intikam vardı ve Aziz Kartı rolü gereği intikam almazdı. Kin güdemezdi.

Yasmin'in yanına Viran oturmuştu. Viran'ın kolundaki dövmeler loş ışığın altında daha da karanlık görünüyordu. Onun bakışları, bu toplantının ortasında bile başka bir hesap peşindeydi. Sanaç'ın tarafında ise Serdal vardı. Omuzları geniş, duruşu sertti. Masadaki en ağır gölgelerden biriydi.

Yasmin sessizliği bozup, "İmparatoriçe," dedi. "Toplantı gündemi burada."

CamScanner ile tarandı

Hisar başını kaldırıp göz gezdirdi. Gözlerinin derinliği, toplantının ağırlığını bir kat daha artırdı. "Küçük Arkana kart sahipleri geldi mi?" diye sordu.

Yasmin, elindeki dosyayı masaya bırakarak, "Birazdan giriş yapmak üzere," dedi.

Kapı hızla aralandı. İçeri giren Sözcü'nün yüzü gerilmişti, bakışlarında bir tedirginlik vardı. Odaya adım attığında herkesin dikkati ona yöneldi.

"Girişler arasında bir gariplik var," dedi Sözcü.

Bronz'un gözleri hemen dikkat kesildi. Ses tonu buz gibi bir keskinlikle yükseldi. "Acil rapor ver."

Hisar, öne eğildi. "Ne oluyor?"

Sözcü yutkundu. "Şeytan Kartı'yla bir giriş yapıldı."

Salonun üzerini ani bir uğultu kapladı. O kartın adı bile uğursuz bir gölge gibi masanın üstüne çökmüştü.

Serdal sandalyesinden doğruldu. "Güvenliği en üst seviyede istiyorum," dedi. "Ölüm, tetikte olun."

Ama Bronz, oturduğu yerden elini kaldırdı. Küçük bir hareketti ama herkesi susturmaya yetti.

"Toplantımıza biri daha gelecek o zaman," derken dudaklarının kenarında belirsiz bir çizgi oluşmuştu. "Bekliyoruz kendisini. Yüzü varsa gelir."

"Geç bile kalmıştı," dedi Hisar, soğuk bir hükümle.

Sanaç, oturduğu yerden hızla öne atılırken, "Konuşmasına izin verecek miyiz?" diye sordu.

Bronz'un bakışları onun üzerinde emin bir ifadeyle gezindi. "Arkana'nın herkese saygısı var," dedi. "En kötülere bile. Herkes sakin olsun."

Kapı ağır bir gürültüyle aralandı.

İçeriye, yüzünü saklayan maskeli bir adam girdi. Bastonunun sert ucu taş zemine vurdukça sessizlik derinleşti. Maskenin ardında görünen hiçbir şey yoktu, sadece boşluk vardı ve o boşluğun ardında herkesin içini ürperten bir karanlık hâkimdi.

Adamın varlığı, odadaki tüm ışığı emmişti. Bastonunun ritmik sesi, herkesin kulağına çarpıyordu. Kimse konuşmadı. Kimse nefes bile almadı.

Maskeli adam, "Arkana halkı," dedi.

"Burada maskeli durmayız," dedi Bronz. "Herkesin yüzü ortadadır."

Sözcü, kuralları hatırlatmak için, "Bize kendini tanıt," dedi.

CamScanner ile tarandı

Adam yavaşça ellerini kaldırdı. Yavaşlığı zamanı uzatıyor, sabrı tüketiyor, herkesin sinir uçlarını yakıyordu. Maskesini çıkardığında salonda kuru sesler yükseldi.

Lakin... Bu yüz, Atlas Vladislav'a ait değildi.

Bir an için herkesin gözlerinde şimşekler çaktı. Çünkü orada duran kişi, bir zamanlar VI'nın kardeşlik yemini ettiği Ø, Kuklacı namıyla bilinen Atlas değildi. Daha gençti. Daha diri. Aynı kostüm, aynı karanlık gölgeyle sahneye sürülmüş bir hayaleti andırıyordu.

Hisar'ın koyu hareleri genişlerken dikkat kesildi. O yüz, ona tanıdık geliyordu. Hafızasını zorladı ama bulamadı.

Salonda tetikte olmayan tek bir beden kalmamıştı. Eller masaların altına kayıyor, bakışlar birbirine çarpıyordu. Bir kıvılcım çıksa herkes silaha sarılacaktı.

Adam açık renk ceketinin cebine uzandı. Hareketi öyle sakindi ki herkes daha da gerildi. Parmakları cebinden bir kart çıkardı. Onu havaya kaldırdı.

"Şeytan Kartı'nı teslim etmeye geldim."

Hisar, şaşkınlıkla bakakaldı. "Teslim mi?" derken sesi bir kırbacın keskinliğini aratmıyordu.

İmparator ve İmparatoriçe'nin zihninde aynı görüntü vardı. Atlas Vladislav, Şeytan Kartı'yla kapıdan içeri girecek, salona kendi gölgesini düşürecekti. Ancak şimdi sahnede başka biri vardı. Beklenen şeytan gelmemişti.

"VI," dedi adam, bastonunu yere vurarak. Sesi kalabalığın üzerine kara bir perde gibi indi. Yalnızca bir kişinin gözlerine dikildi. "Eşitlik konusunda haklısın. Karşına kartsız çıkacağım ve kozlarımızı öyle paylaşacağız. O zamana dek yüzüme biraz daha hasret kalacaksın."

Önceki günleri hatırladı Bronz. Atlas'a büyük bir hasar vermiş ve ona haber göndermişti. Kuklalarını değil, bizzat kendisini Şeytan Kartı'yla Arkana'da karşılamak istediğini söylemişti. Çünkü bu oyunda piyonların değil, kralların savaşı vardı.

Sözcü'nün bakışları Bronz'u buldu. "Kartı terk etmek önemli bir şeydir," dedi. "İmparator, bu konu hakkında bir şey diyecek misiniz?"

Hisar'ın başı hızla Bronz'a döndü. Bakışları sorgulayıcıydı. "*Eşitlik konusunda haklısın*, derken?" dedi. Bronz'un kartsız bir İmparator olduğundan haberdardı. "Siz onunla iletişimde miydiniz?"

Bronz, "Bizim onunla iletişimde olmadığımız tek bir an yok," derken gözleri zifiri karanlığın bir tonunu taşıyordu. "Bensiz yapamıyor."

CamScanner ile tarandı

Bronz sözlerini bitirir bitirmez ayağa kalktı. Sandalyenin gıcırtısı salondaki sessizliği yarıp geçti. Silahını çıkarışı o kadar hızlıydı ki kimse gözünü dahi kırpmamıştı. Tetiği çektiğinde patlayan ses, toplantı salonunu savaş meydanına çevirdi.

Kurşun, davetsiz misafirin alnını delip geçti. Bastonu elinden düşerken, adamın maskeden yeni kurtulmuş yüzü yere çarpıp sessizliğe gömüldü.

Bronz, namlusunu hâlâ dumanı tüterken yavaşça indirdi. Kalabalığın donmuş bakışlarına karşı sesini yükseltip, "Yüzü olmadığı için karşıma çıkmaya cesaretinin olmadığını söylemiştim," dedi.

Yerde can çekişen adamın dudakları kanla ıslanmıştı. Sesini zor çıkarıyordu, nefesi buğulu bir cam gibi parçalanıyordu. Kalan son nefesiyle, "Tanıştığıma memnun oldum," diye mırıldandı.

Yasmin'in yüzü irkildi. Temkinli adımlarla yanına yaklaştı, ne dediğine kulak kesildi. "Bir şey diyor," dedi. Birkaç saniye dinleyip başını kaldırdı. "*Tanıştığıma memnun oldum.*"

Serdal masanın üstünde duran kartı alıp Sözcü'ye uzattı. "Kartın orijinalliğini kontrol edin," diye emretti. "Bu kişinin de geçmişini, tüm bilgilerini çıkarın."

Bronz'un soğukkanlılığı, buzdan bir duvar gibi etrafındaki herkesi donduruyordu. Yerdeki cansızlaşan bedene bakıp sonra başını kaldırdı. "Toplantımıza devam edebiliriz," dediğinde yüzünde tek bir tereddüt yoktu. "Hiçbir şey Arkana'nın yapacağı toplantıdan daha önemli değildir."

Hisar dayanamayıp öne eğildi. Gözleri yerdeki cansız bedene kilitlenmişti. "İmparator," dedi. "Ben bu adamı daha önce gördüm."

Bronz, bakışlarını yeniden kan gölünde yatan bedene çevirdi. "Onun kukla ettiği kişilerden biri," dedi. Sesi, ölümün kendisi kadar katı ve gerçekçiydi. "Ölüm kurtuluş olmuştur. Eski hâline geri dönemezdi. Kimse bir kukla olarak yaşamak istemez."

Sözler, masadaki herkesi suskunluğa gömdü. Bir daha hiç kimse yerdeki bedene bakmadı.

Ve toplantı başladı. Cansız beden salondan götürüldükten sonra gece yarısına kadar sürdü. Saat ilerledikçe odadaki gerilim yükseldi. Kartların sorumlulukları, herkesin omuzlarına görünmez bir yük misali çöktü. Yorulmuşlardı ama hiçbiri belli etmemeye çalışıyordu. Bu masada zayıflık göstermek yoktu.

Toplantı sona erdiğinde sessizliği ilk bozan Sözcü oldu. Telaşlı adımlarla İmparator ve İmparatoriçe'ye yaklaştı. "Kart orijinal," dedi.

Orijinal bir Şeytan Kartı... Demek ki oyun yeni başlıyordu.

CamScanner ile tarandı

Bronz başını salladıktan sonra, "İmparatoriçe'ye teslim edin," dedi.

Serdal devreye girdi, elindeki tableti kaldırıp ekranı işaret etti. "Kukla da tespit edildi. Tufan Doğanay. Yirmi beş yaşında ve İstanbul'da yaşıyor."

İsim, Bronz'un ip gibi gerilmesine neden oldu. Bronz'un yüzünde tek bir kas bile oynamadı ama içi kaynayan bir kazanı andırıyordu. Doğru duyduğundan emin olmak istercesine, "İsmi tekrar et," dedi.

Serdal, en ufak bir tereddüt göstermeden, "Tufan Doğanay," dedi.

Bronz'un bakışları birden Hisar'a çevrildi. İmparator gibi değil, bir adam gibi şüpheyle ve aynı zamanda acı bir beklentiyle baktı. Belki de Bronz ilk kez Arkana sınırları içinde İmparator olarak bakmıyordu.

"Sen bu kuklayı nerede gördüğünü hatırladın mı?"

Hisar'ın kalbi tekledi. Dudakları aralandı ama sesini bulması zaman aldı. *Tanıyorum,* diye geçirdi içinden. *Bu yüzü bir yerden tanıyorum. Ama nereden? Neden bu kadar tanıdık?*

"Canlı kanlı görmediğime eminim," dedi en sonunda. "Sanki bir fotoğraf karesi..."

Bronz'un zihninde taşlar çoktan yerine oturmuş, eli yumruk bile olmuştu. "Başak'ın telefonunda görmüş olabilir misin?" diye beklentiyle sordu.

Hisar'ın aniden yüzü bembeyaz kesildi. Hatırlamanın ağırlığı omzuna çökmüş, nefesini kesmişti. *Hayır... Hayır, olamaz. Başak...*

"Siktir, Bronz..." derken dudakları titriyordu. "Başak'ın seninle tanıştırmak istediği erkek arkadaşıydı o!"

Bronz'un zihninde kargaşa çoğaldı. Ne masayı ne de insanları görüyordu.

Ve o adam ölmeden önce, son bir söz gibi *tanıştığıma memnun oldum,* demişti.

Bronz'un zihninde tekrar tekrar yankılandı bu cümle. Dudaklarının arasından kendi kendine, "Tanıştık..." dedi.

Başak.

Manevi kız kardeşinin evlenmek istediği kişi Tufan Doğanay'dı. Ve Bronz, o adamı kendi elleriyle öldürmüştü. Hem de tek bir tereddüt göstermeden, silahı doğrultup, tetiği çekerek. Kimine göre soğukkanlılıktı ama onun için yalnızca başka bir zincirdi boynuna takılan.

"Hisar," dedi, kararlı bir sesle. "Çıkıyoruz."

CamScanner ile tarandı

Ne masanın bakışları ne de ardında kalan şaşkın yüzler umurundaydı. Tek istediği, arabaya atlayıp bu meselenin ucunu kanın aktığı yere kadar kovalamaktı.

O kadar hızlı bindiler ki Hisar geride ne olduğunu bile anlamadan kendini aracın içinde buldu. Motorun gürültüsü geceyi yardı. Direksiyon Bronz'un ellerinde titremiyordu. O kadar sıkı kavramıştı ki sanki elinde parçalanacaktı. Farların ışığı önlerini delip, geçerken Bronz'un gözlerinde yalnızca tek bir şey vardı.

Bu bir karşılıktı. Atlas, ona en zayıf noktasından vuruyordu. Bronz'un etrafında kalmış, hâlâ masumiyetini koruyan tek kişi Başak'tı. Ve şimdi o yüzsüz, Başak'ın damarlarına kadar sızmıştı.

Hisar sessizliği bozdu. Yanına dönüp elini onun gergin eline koydu. "Bilemezdin," dedi, kısık bir sesle. "Bilmiyordun."

Bronz'un dudaklarından buz gibi bir nefes çıktı. "Bilseydim de yapardım, Hisar." Gözleri yolda değildi artık, zihninde yüzsüzün sureti dolaşıyordu. "Bir kere onun radarına girmiş, zihnine sızmış... Onu kukla gibi oynatmış. Geri dönüşü yok." Hisar'ın yüreği sıkıştı. Çünkü bu sözlerde yalnızca Başak'ın kaderi değil, Bronz'un da kendi kendini mahkûm edişi vardı. "Duygusal davranamam." Sesi, taşın soğukluğunu andırıyordu. Direksiyonun başında gözlerini kırpmadan ilerliyordu. "Bu savaşta duygusallığa yer yok. Onun elinden kurtulan tek kişi Safa'ydı. Geri kalan herkes ya öldü ya da öldürüldü."

Hisar, susmayı seçti. Sessizlik, ikisinin arasına devrildi. Yol, uzadıkça uzuyor, bitmek bilmiyordu.

En sonunda Bronz direksiyonu keskin bir virajla kırdı. Tekerleklerin bağırtısı geceyi böldü. Araba, ani bir sarsıntıyla evin önünde durdu. Kapıyı açar açmaz ikisi de aynı hızla dışarı çıktı.

Bronz ilk noktayı gördü. Kapı açıktı. Öfkeyle içeri daldı. Hisar da hemen arkasındaydı. Evin salonuna girdiklerinde gördükleri manzara, her ikisini de derinden sarstı.

Başak...

Yerdeydi. Saçları dağılmış, göz bebekleri büyümüştü. Nefesi düzensizdi. Etrafı darmadağındı. Vazolar devrilmiş, cam kırıkları yerlere saçılmıştı. Başak'ın çığlıkları, sinir kriziyle birleşip odanın duvarlarına çarpıyordu.

Bronz'un bakışları dondu. Her şeye hazırlıklıydı. Ölüme, ihanete, ihaneti bastırmaya ama kardeşi olarak gördüğü birinin böyle parçalanmasına asla.

"Başak!" dedi Bronz.

CamScanner ile tarandı

Başak ellerini saçlarına götürmüş, tırnaklarıyla âdeta kendi derisini yırtarcasına kazıyordu. Göz bebekleri, öfke ve acının birbirine karıştığı bir cehennem misali parlıyordu.

"Nasıl öldürdün onu?" diye çığlık attı. "Nasıl?"

"Başak..." derken her zamanki kadar buyurgan değildi. Bir abinin sesi gibiydi. Fakat o kelime daha ağzından çıkar çıkmaz, kız kardeşinin tokadı yüzünde patladı.

"Sevdiğim adamı öldürdün sen!" Bir tokat daha attı. "Babam da senin yüzünden ölmüştü!" Her kelimesi aslında tokattan daha ağırdı. "Etrafımdaki herkesi öldürdün! Herkesi!"

Tokadın acısını hissetmedi Bronz. Onun yerine göğsünün tam ortasında, ağır bir taş eziliyordu.

"Başak, bilmediğin olaylar var. Tufan..." diye araya girdi Hisar ancak Başak'ın kulakları sağırdı. Çığlıklarla boğuşuyordu. Kendi acısının içinde boğulmak üzereydi.

Bronz, olduğu yerde donup kaldı. Bir İmparator olarak onlarca kargaşayı susturmuştu, bir düzeni yönetmişti, düşmanlarının kalbine korku salmıştı. Fakat şimdi kız kardeşi gibi gördüğü kişinin gözyaşlarının önünde dizlerinin bağı çözülüyordu.

Berbat bir abiyim, dedi içinden.

Düşüncesi, beynine bir çivi gibi çakıldı. Tufan'ın cesedi, Başak'ın gözlerindeki nefret... Hepsi aynı anda üzerine yıkıldı.

Ben seni korumak istemiştim, demek istedi ama boğazında takıldı. Ağzını açtı fakat ses çıkmadı. Bu kızın gözlerinde kendini düşman olarak görmek, bir savaş meydanında bin kurşun yemekten daha ağırdı.

Başak kriz geçiriyor, Hisar onu kollarıyla tutmaya çalışıyordu. Bronz'un tek yapabildiği ise olduğu yerde durup kendi kendini yargılamaktı.

Bronz, güçlü bir adamdı. Gücü hem dostlarının hem de düşmanlarının boynuna ölüm gibi çökerdi. Ancak o kudret, her kalbi korumaya yetmiyordu. Bazı ruhlar, o gücün ağırlığını taşıyamaz, en küçük çatlaklarından sızıp parçalanırdı. Başak da işte o çatlaklardan biriydi.

Onun yanında büyümüş, aynı evin havasını solumuştu belki ama Bronz'un kudreti, Başak'ın kalbinde kök salamamıştı. Çünkü Başak'ın gözleri başka bir hayalin peşindeydi, yüreği Bronz'un seçtiği yollara ait değildi.

Kuklacı'nın eli de o zayıf halka üzerine inmişti. Başak, kendi iradesinden sıyrılıp başkasının iplerine bağlanmış, kaderi bir kukla misali oynatılmaya mahkûm edilmişti.

CamScanner ile tarandı

Bronz'un en ağır yükü işte buydu: Gücünün en yakınına yetmemesi.

Lakin o hiçbir şeyin altında kalmazdı. Misliyle karşılık verecekti.

Alatav Malikânesi'nde yine bir akşam yemeği yeniliyordu. Çatal bıçak sesleri dışında salonu kaplayan sessizlik, üç kişinin nefes alışlarıyla bölünüyordu.

Masada duran üç kişi birbirlerinin gözlerine bakıyordu.

"Şeytan Kartı, Arkana'da," dedi Atlas, rahat ve kayıtsız bir ifadeyle. Sanki sıradan bir haberden bahsediyordu, oysa dudaklarından dökülen söz, kıyameti başlatabilecek kadar ağırdı.

Haris, az pişmiş etini keserken hiç acele etmedi. Bıçağın kemiğe sürten sesi, gerilimi daha da arttırdı. Lokmayı ağzına götürdü, keyifli bir şekilde çiğnemeye başladı.

"Kuklan başarılı oldu demek ki," dedi Haris.

Atlas'ın dudak kenarı hafifçe kıvrıldı. "Şu ana kadar başarısız hiçbir kuklam olmadı."

Haris, kadehini dudaklarına götürdü ama içmedi. "Peki, neden Arkana'ya kendin gitmedin de bir kuklanı gönderdin?"

Atlas'ın gülüşü keskinleşti. "Sen neden Arkana'ya gitmedin, Haris Alatav?" dedi, meydan okurcasına. "Kaçırdığım bir şey mi var? Sanki kendine benzeyen birini göndermiştin diye hatırlıyorum."

Tania, zarif bir edayla kadehini masanın kenarına bıraktı. Kelimelerini sakince ama dikkatlice seçerek, "Haris yıllardır kızıyla görüşmüyor," dedi. "Ancak senin onunla arada görüştüğünü biliyoruz. O yüzden bu soruyu sormak istediğini düşünüyorum."

"İpler sizin elinizde mi yoksa benim elimde mi Bayan Alatav?" diye sordu Atlas. Tehditle küçümseme iç içeydi. "Siz içeriye girmemi ve küçük bir taht savaşı oynamamı istediniz. Ancak benim derdim hiçbir zaman taht olmadı."

"Ne yapacağını kestirmek zor," dedi Tania.

Atlas, gözlerini ona diktiğinde Tania'nın içine işleyen bir buz parçası bakışlarına baktı. "Çünkü sizden daha farklı düşünüyorum," dedi. "Ve bunu en acı şekilde anlayacaksınız."

Haris, koltuğunda geriye yaslandı. Tüm bu soğuk gerilimi bir oyunmuş gibi izliyordu. "Bu yaptığın, bir süre VI'yı afallatacaktır." Şarabı hafifçe salladığında kırmızı sıvı kristalde dans etti. "Sonraki hamlende yine bir kutlama isteriz."

CamScanner ile tarandı

Atlas, kadehin parlak yansımasına değil, Haris'in gözlerine baktı. Ve o an, masada kimsenin dile getirmediği bir gerçek vardı. Bu masa, artık sadece bir yemek masası değildi. Bu masa, ihanetin ve kanın karaltısında kurulmuş bir savaş alanıydı.

"Sonraki hamlemde başkasıyla randevum var," dedi Atlas. "Ve eminim, Bayan Alatav'ın pek hoşuna gitmeyecektir."

Tania dudaklarını sıktı, Haris ise kayıtsız görünmeye çalışsa da gözlerinin derininde beliren gölgeyi saklayamadı.

Atlas Vladislav, oyununu oynamış, istediğini almıştı. Ivan'a bir nebze karşılık, Tufan Doğanay. Masada taşlar yerinden oynatılmış, terazinin kefesi yeniden dengelenmişti. Fakat bu sadece başlangıçtı. Kardeşinin intikamını alacaktı.

İki güçlü adam...

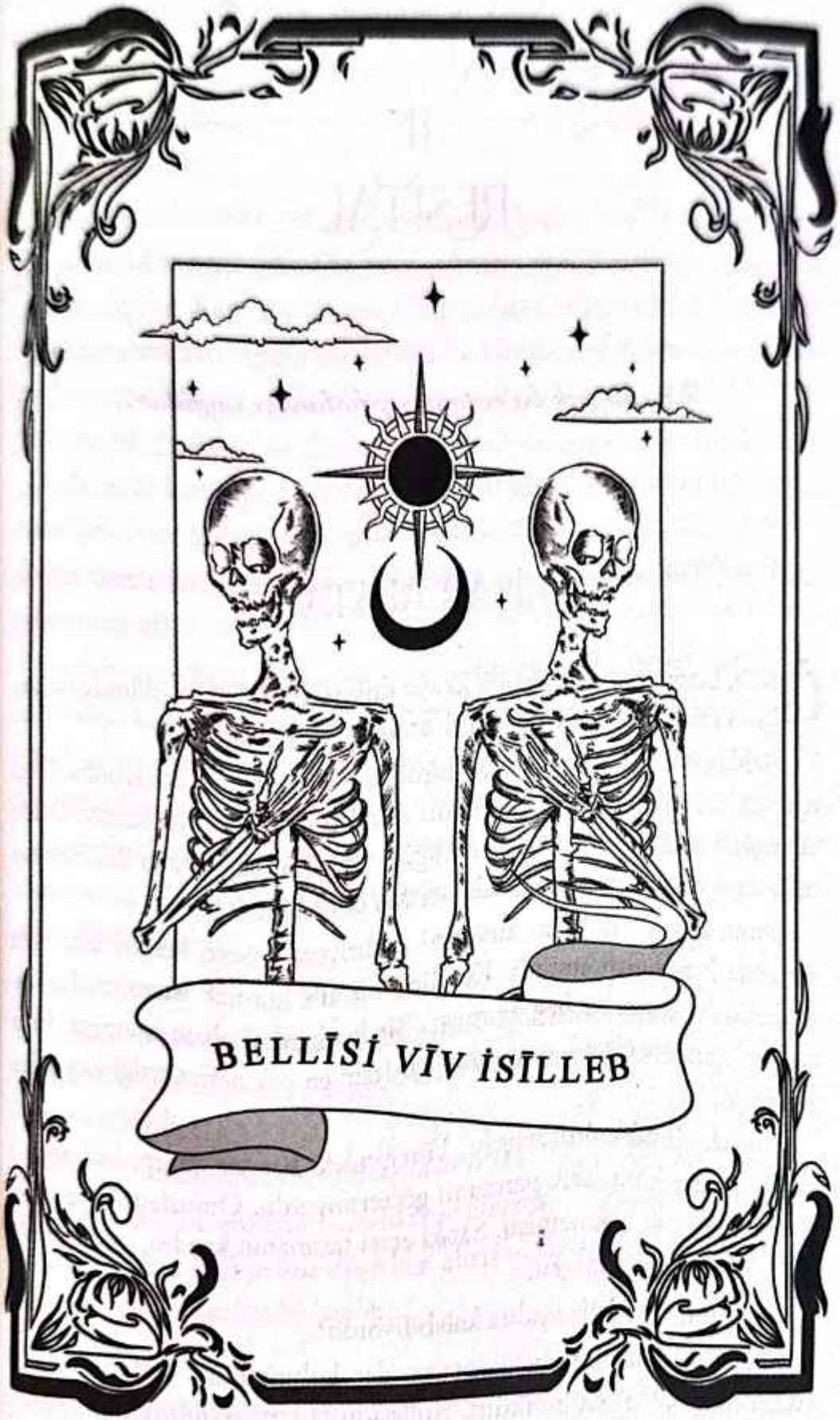
İki keskin zihin...

İkisi de birbirinden kurnaz, birbirinden acımasızdı.

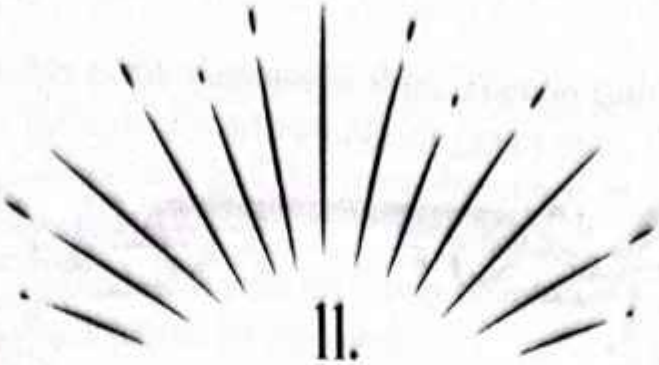
Ama satrançta olduğu gibi oyunun sonunda sadece bir kazanan olurdu. Çimi zaman şah değil, piyon bile hamlenin kaderini belirlerdi.

Bakalım düşen kim olacaktı?

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

II.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

HİSAR ALATAV

Ölüm, bazen en beklenmedik kişiye dokunurdu. Eğer o ölümde parmağın varsa kaderin ağırlığı senin omuzlarına da çökerdi.

Helikopterin şiddetli pervane uğultusu kulaklarımı titretiyordu. Dışarıya bakmaktan vazgeçip kulaklığımı düzelttim. Gürültüyü bastırmak için takmıştım ama asıl susturmak istediğim şey zihnimde dönüp duran savaştı. Yavaşça bakışlarımı yanımdaki adama çevirdim.

Onun çehresi, dağların zirvesini andırıyordu. Sert, keskin fakat aynı zamanda kendinden emindi. Kendine bir aile kurmak istemişti, kan bağından daha derin bir bağ aramıştı. Bir kız kardeşi olsun istemişti. Fakat kaderin acımasız cilvesi, onu o kız kardeşin en çok nefret ettiği kişi hâline getirmişti.

Yine de dimdik oturuyordu. Yüreğindeki her şey yanıp, kül olurken bile dışarıya tek bir kırık parçasını göstermiyordu. Omuzları, hayatın yüküne bir kez bile çökmemişti. Sanki acıyı taşımanın kendisi, onun varoluşunun bir parçası olmuştu.

Bu adam, nasıl hâlâ ayakta kalabiliyordu?

Kemerimi çözdüm, helikopterin dar koltuğundan kalkıp bedenimi usulca onun kucağına bıraktım. Kollarımı boynuna doladığımda gözlerimin içine bakmadı, sadece sessizliğini bana yasladı. "Günlerdir uyumuyorsun," diye fısıldadım.

CamScanner ile tarandı

Atlas Vladislav'a kaçacak tek bir alan bırakmamıştı. Bronz, ona nefes aldırmıyor, çevresindekilerin tek tek beyaz bayrak çekmesine rağmen merhamet göstermiyordu. Onun gözünde af yoktu.

İnsan bir seçim yapardı ve o seçim ya hayat olurdu ya da kendi ölümü.

Uzun bir sessizliğin ardından, "Uyku tutmuyor," dedi.

Nasıl tutsundu ki?

İkimiz de haftalardır aynı girdabın içinde boğuluyorduk. Gün geceden, gece gündüzden ayırt edilemez hâle gelmişti. Ben sürekli araştırma yapıyordum. Âşıklar Kartı'nın kimin elinde olabileceğine dair yüzlerce ismi tarıyor, çemberi daraltmaya çalışıyordum. Her gece gözlerim kapanana kadar dosyaların, kayıtların, fotoğrafların arasında kayboluyordum.

Ve en çok da Bronz'un düğün gününe ait o lanet videoyu tekrar tekrar açıyordum. O kart o gün onun elinden alınmıştı. Düğüne katılan herkes şüpheliydi. Ama işte cevapsız kalan soru buydu.

Eğer kart o kişilerden birinin elindeyse neden bugüne kadar hiç kimse kullanmamıştı?

Gerilen vücudunu, kaslarının taş gibi sıkılışını hissettim. Avuç içim, ensesindeki kısa saçlara dokundu. Parmak uçlarımın arasında hissettiğim o sertliği yumuşatmak istercesine usulca okşamaya başladım. "Bronz..." dedim, kısık bir sesle. "Bu kadar yükü tek başına taşımak zorunda değilsin."

Gözlerini kapamadı. Omuzları daha da gerildi. Boğazından zorla çıkan o kalın sesle, "Başak benden nefret ediyor," dedi. "Gencecik bir kızın geleceğini elinden aldım."

Başak...

O geceden sonra bir daha toparlanamamıştı. Bedeni sağlam görünse de ruhunun her köşesi paramparçaydı. Özel bir hastanede tedavi görüyordu. Delirmiş gibiydi.

Ve insan, sevdiğini kaybettiğinde aklını yitirmeye mahkûm olurdu.

"Atlas..." dedim, gözlerimi onunkilere dikerek. "Onun yüzünden oldu."

Bronz'un başı hafifçe öne düşerken elleri yumruk oldu. "Başak'ı koruyamadım," dedi. "Berbat bir abiyim."

Berbat bir abiyim.

Başımı kaldırdığımda kirpiklerimin arasından gözlerini yakaladım. "Sürekli bunu söyleyip duruyorsun. Daha önce sana bunu dedirttiler mi? Yoksa sen kendi kendine mi işkence ediyorsun?"

CamScanner ile tarandı

"Üç tane küçük kardeşim vardı, Hisar," dedi. Sesindeki o cılız çatlak, yılların yükünü ele veriyordu. "Üçünün de ölümüne şahit oldum." Başını kaldırıp gözlerime baktı. "Berbat bir abi değilim de neyim?"

Gözlerindeki acı, sözlerinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Onu susturmak değil, içinde saklı kalanları dışarı akıtmak için yavaşça ağzımı araladım. "Bence onlara çok güzel davranmışsındır. Senin gibi bir abileri olduğu için şanslı olmalılar." Duraksadım. "Sanırım bir de senden büyükler vardı. Çünkü sen üçüncüsün."

Bakışlarını camdan dışarıya çevirdi. Bıkkın bir nefes vererek, "Öyle," dedi. "Ama iyi bir abi olsaydım, onların ölümüne engel olabilirdim."

Hücrelerimde yükselen öfke, aslında ona değil, bu düşünceyi zihnine kazıyan hayata karşıydı. "Süper kahramanmış gibi davranmayı bırak, Bronz," diye kızdım. "Her şeye yetişemezsin. Herkesi kurtaramazsın. Her an her yerde olup bütün tehlikeleri göremezsin. Bu senin hatan değil!"

Tekrar gözlerimiz buluştuğunda, "O zaman neden Bronz'um?" dedi.

"Bronz'sun çünkü bir çağ başlattın," derken gözlerimi onunkilerden kaçırmadım. "Başak için çok üzgünüm. Onun yerinde olsam belki ondan daha bile kötü olurdum. Fakat ben senin neyi, ne amaçla yaptığını biliyorum." Elini tuttuğumda, parmaklarımızın arasında kalan küçücük boşluk bile bir uçurum kadar derin görünüyordu bana. O uçurumun kenarında durup aşağıya bakmaktan korkmadım. "Seni kimse anlamıyorken bile anlayacağım, Bronz."

Sessizlik aramıza yılan gibi sızdı. Gözlerinde yorgun ancak inatçı bir ifade vardı. Dudakları yavaşça kımıldadı. "Anlayacak mısın?" diye sordu.

Onun yükünün hepsini omuzlayamayacağımı biliyordum ama yanında durmayı seçen bir kadındım. Nefesimin titreyişinde kararlılığımı ona ilan etmek isteyip, "Her zaman," dedim.

Uzandı, bunu mühürlemek istercesine dudağını dudağımın kenarına bastırdı. Ona giderek bağlanmak, beni tehlikeli bir hâle sokuyordu. Onun karanlığında boğulacağımı bilsem bile kendimi o girdaba bırakmaktan geri kalmıyordum.

Helikopterin inişinden sonra Bronz'un ucu bucağı görünmeyen, ormanın içinde saklı kalan evine nihayet varabilmiştik. Ağaçların arasına gizlenmiş, kendi gölgesini bile içine hapseden bir yerdi burası. Bir sığınak ama aynı zamanda bir hapishaneydi.

Buraya uzun zamandır gelmemiştim. Adımlarım toprağa değdiğinde, sanki aylar önce bastığım izler hâlâ oradaymış gibi hissettim. Kafamı yukarı kaldırıp havayı soluduğumda ciğerlerime nemli bir koku doldu.

CamScanner ile tarandı

Bronz yanıma geçip bakışlarını benimle aynı noktaya dikti. Yarı alay, yarı sitemle, "Evim, evim, güzel evim," dedim.

"Burayı özlemediğin çok belli, Hisar," dedi, sakin bir tavırla. Her şeyimi yakalamak ve yüzüme vurmak zorunda değildi.

"Sevmiyorum, ne yapayım?" dedim. Gözlerim her günü tekrar tekrar anımsadı. Ürperdim. "Kötü anılarım var."

"Her kötü anını iyiye çevireceğim," dediğinde bakışları hiç olmadığı kadar keskindi. Üstelik bunu yapmaya başlamıştı bile. En azından ona dair kötü anılarım yoktu. Gözlerinde saklı kalan o merakı gördüğümde Bronz, "Ama gerçekten..." dedi. "Burayı neden sevmiyorsun?"

Ciğerlerim resmen sıkıştı. "Çünkü buranın koordinatlarını ayarlayan babam," dedim. "Ve sen, onun dünyanın merkezi dediği evinde yaşıyorsun."

"Aslında olaylar pek öyle değil," dedi. Elini uzattı. "Benimle gel."

Kaşlarımı çattım. Birkaç saniye eline baktıktan sonra yavaşça tuttum ve bana yön vermesine izin verdim.

Evin içine girdiğimizde adımlarım onu takip ediyordu. Doğrudan asansöre yöneldik. Kabine adım attığımda metalin soğukluğu ayak tabanlarımdan yukarıya tırmandı.

"Kuklacı burada bir katliam yaptığında, burayı bulanın babam olduğunu söylemişti," dedim, boğuk bir yankıyla.

Bronz, parmağını düğmelere bastırırken, "Şifreleme babana ait," dedi. "Ama ev, babana ait değil. İnşa edilmesini sağlayan benim."

Asansör çoktan durması gereken yerde durmamıştı. Demir kabin aşağıya doğru iniyor, iniyor, iniyordu. Zaman da nefes de aşağıya çekiliyordu.

"Niye durmuyor?" diye sordum. Parmak uçlarım istemsizce metal duvara tutundu.

"Çok katlı bir yer," dedi. Sesinde, beni ürperten bir sıradanlık vardı.

Kaç kat indiğimizi saymayı bırakmıştım. Göğsüm bilinmezliğin getirdiği duyguyla kaburgalarımı yumrukluyordu. Oysa bu asansöre defalarca binmiştim. En alt katta garaj vardı ve en fazla oraya kadar inebiliyordu. Ama bu sefer öyle değildi. Bu sefer toprağın bilmem kaç kat altına doğru sürükleniyorduk.

Kapılar açıldığında nefesimi tuttum. Yürümeye başladık. Ağır, koca kapılar birer birer önümüzde açıldı. Her geçişte içimde yeni bir soğukluk yer ediyordu. Yürüdük, yürüdük... Zaman bile ayak uydurmakta zorlanıyordu.

"Bitmedi mi?" diye sordum. Sesim sabırsızlıkla çatlamıştı.

CamScanner ile tarandı

"Az kaldı," dedi Bronz, hiç duraksamadan.

Adımlarımı hızlandırdığımda sabrımın ipleri gergin, sinirlerim ilmek ilmek çözülmeye hazırdı. "Bronz, on dakikadır yürüyoruz!" dedim. Ani çıkışım, taş duvarlara çarpıp yankılandı. Kendi öfkem bile bana geri dönüyor, beni iki kat daha sıkıştırıyordu.

Evin altında böyle bir yol olduğunu bile bilmiyordum. Gizli bir geçitten fazlasıydı.

"Son bir kapı," dedi. Sesindeki sakinlik, sinirimi daha da kabarttı. Benim aksime ne kadar yol aldığımızı, kaç ağır kapı geçtiğimizi umursamıyordu.

Bahsettiği son kapının önüne geldiğimizde bıkkın bir tavırla ona baktım. Kapı açıldığında elini kaldırarak içeriyi işaret etti. "Geç."

Adımımı attım. Bir adım daha... Sonra gördüğüm manzara karşısında göğsümden bütün hava çekildi.

Burası yerin altında değildi artık, başka bir dünyadaydı. Işıklar gökyüzü kadar parlıyor, sokaklar damarlar gibi yerin kalbine işliyordu. Evler, yollar, ağaçlar... Burası yaşayan, nefes alan bir şehirdi. Fakat gerçek bir güneşi yoktu. Bütün doğal kaynakları yapaylıktan oluşan bir yer altı şehriydi.

"Bronz..." dedim, şaşkınlığım had safhadayken. "Artık neden yukarıda otuz üç koruma olduğunu anladım! Burası ne böyle?"

Yanıma geldi. Onun varlığı bile ortamın ağırlığını hafifletmiyordu. "Sığınak diyebileceğimiz bir yer," dedi. Soğukkanlılığı bu şehrin ruhuna sinmişti. "Ama bir sığınaktan çok daha fazlası."

Gözlerimle etrafı tararken aklım hâlâ sorularla cebelleşiyordu. "Neden böyle bir yer inşa edildi ki?"

"Nükleer savaşlar için," dedi. Çatlamaz bir duvar gibi konuştu. "Arkana, her şeye hazırlıklı olmalı."

Dudaklarım açıldı ama kelimeler çıkmadı. Boğazımda yutkunması zor bir yumru oluştu. Bu yer, hazırlıktan öteydi. Gücün en uç hâli, güvenliğin paranoyayla birleşmiş gövdesiydi.

"Burası çok..." dedim, ne diyeceğimi bilemez bir hâlde. "Çok fazla. Konuşamıyorum bile. Nutkum tutuldu."

Bronz benim etrafa şaşkınlıkla bakmama ara vermemi sağlamak için elini belime koyup, "İlerleyelim," dedi.

Adımlarımız kapılardan geçtikçe yer altının nabzının attığını hissettim. Camın arkasında hareketliliği fark ettiğimde bir anlığına duraksadım. "Burada insanlar var," dedim, hayretle.

CamScanner ile tarandı

Bronz, gayet sıradan bir şeyden bahsedercesine, "Burası yaşayan bir şehir," dedi. "Arkana'nın gücünün bir kısmı buradan sağlanıyor."

Bu şehir yerin altında, gözlerden uzak, taş ve çelikle örülmüş bir güç kaynağıydı. Arkana'nın damarları buradan kan pompalıyordu.

Hayranlıkla etrafı izlerken, "Arkana'nın neden kolaylıkla yok edilemeyeceğini anladım," dedim.

"Zor," dedi.

İrkilerek ona döndüm. "Sen zor diyorsan imkânsızdır!"

"İmkânsız değil," dedi, soğuk bir tonlamayla. "Ancak Arkana'nın sahip olduğu her şeyi yavaş yavaş parçalayarak yok ediyorum. Bir gün ondan geriye hiçbir şey kalmayacak."

Buradaki ışıklar bir şehrin canlılığı değil, yaklaşan çöküşün ön işaretiydi. Ve Bronz, bu çöküşün hem mimarı hem de celladı olacaktı.

"Elinde çok büyük bir güç tutuyorsun," derken gözlerim onun yüzündeydi. "Kendine *oluşum*, demeni şimdi anlıyorum. Her gün farklı bir yanını keşfediyorum ve..."

Bronz bakışlarını üzerime dikti.

"Ve?" dedi.

Yutkundum. "Zekâna hayran olmamak elde değil."

"Bu sistemin temellerini ortaya atan kişi Roza," dedi. Sesindeki saygı, öfkeyle karışmış bir tınıyı taşıyordu. "O yüzden belki de burayı tamamen yok etmeden önce, onun olamadığı İmparatoriçe olmanı istiyorum, Hisar."

Ağzından çıkan her harf damarlarıma kadar işledi. Bir emir değil, kaderin ta kendisiydi bu. Dudaklarım kuru olsa da gözlerimde yanan bir ateş vardı. "Bunu ben de istiyorum, Bronz," dedim. "Biz, kuruculardan daha güçlü ve yenilmez olacağız."

Ardından kısa, keskin bir şekilde, "Gidelim," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Nereye?"

"Göstermek istediğim biri var."

Biri mi?

Yüzümde hem merak hem tedirginlik belirdi. "Kim?"

Bakışlarını önümüzdeki koridora çevirdi. "Gittiğimizde görürsün."

Onun bana göstereceği kişi, sıradan biri olamazdı. Bu sığınağın derinliklerinde, böylesine saklanan biri...

Düşündüğüm kişi miydi?

Bir odanın önünde durduk. Kapının geniş cam kısmından içeriye baktığımda, nefesim göğsümde düğümlendi. Soğuk ışıklarla aydınlatılmış

CamScanner ile tarandı

odada, makinelere bağlı bir kadın yatıyordu. İnce kablolar damarlarından kalbine, oradan da ekrana uzanıyordu. Her sinyal bir kalp atışını, bir nefesi, yaşamla ölüm arasındaki o ince çizgiyi taşıyordu.

Yanımıza doktorlar yaklaştığında Bronz onlarla bir şeyler konuşmaya başladı ama gözlerimi camın ardındaki kadından ayıramıyordum.

Sapsarı saçları vardı.

Teni bembeyazdı.

Fakat her şeye rağmen çok masum ve güzel duruyordu.

Masumiyet... Ne acımasız bir kelime. İnsan dünyayı kana bulasa bile yüzünde böyle bir masumiyet taşıyabilir miydi? Yoksa bu sadece ölümün kıyısında olanların maskesi miydi?

Bu yüzü biliyordum. Onu unutmuş, yıllarca beynimin derinliklerine gömmüştüm. Ama şimdi hatırlıyordum.

"Bronz..." diye fısıldadım. "Orada yatan kişi..."

Bronz, beni tamamlayarak, "Eva," dedi. "Eva Petrova."

Zihnime düşen anılarla, "Yaşamsal fonksiyonlar..." dedim. "O değerler ona aitti!"

Bronz'un bakışları keskinleşti. "Sen nasıl gördün?"

"Evinden kaçmadan önce sisteme giriş yapmıştım. Karşıma çıkmıştı."

Omuzları gerildi. "O sisteme öylece sızamazsın, Hisar."

Yüzüne bakmaya devam ederek, "Sızmışım demek ki," dedim.

İkimiz de kadına bakmaya başladık. "Onun burada olduğunu kimse bilmiyor," dedi Bronz.

Onu gördüğümden beri kendimi huzursuz hissediyordum. Gizlenmiş, saklanmış bir hakikat gibi uyuyordu orada.

"3 Mart'tan beri burada, değil mi?"

"Evet," dedi, hiç tereddüt etmeden. "Uyutuluyor."

Kaç gün geçmişti? Haftalar, aylar, yıllar... Bir bedenin yaşamla ölüm arasında bu kadar uzun süre asılı kalabilmesi fikri bile içimi ürpertiyordu. Monitörde dalgalanan çizgilere bakarken nefesimi tuttum. Her bir titreşim bana, onun hâlâ hayatta olduğunun acı bir kanıtı gibi görünüyordu.

"Kendine gelme ihtimali var mı?" diye sorarken neredeyse kendi sesimi tanıyamamıştım.

Bronz başını eğdi, çenesindeki sert çizgiler gölgelerin arasına daha da keskin düştü. "Belki bir gün," dedi. "Belki de hiç."

O ihtimaller arasında sıkışıp kalmak... İnsan umut ettiğiyle yaşar ama aynı umut çoğu zaman insanın en büyük işkencesi olurdu. Onu

CamScanner ile tarandı

seyrederken kendi geçmişimin unutulmuş parçaları, usulca zihnimde kıpırdanmaya başladı.

"Ama ondan umudunu kesmemişsin."

Gözlerini kısarak camın ardındaki kadına baktı. Çelik iradesinin altından, ilk defa bir kırılma seziliyordu. "Ona borçlu olduğum çok şey var, Hisar," dedi. İfadesinde alışık olmadığım bir yumuşaklık vardı. "O benim arkadaşımdı. Ne olursa olsun beni dinlerdi."

Onu hep sarsılmaz, duygusuz bir kaya gibi görmüştüm. Oysa şimdi, o kayayı içten içe çatlatan ince çizikleri fark ediyordum. Bir adamın geçmişiyle böyle sessizce konuşabilmesi, onun da kırılgan bir yan taşıdığının kanıtıydı.

"Arkadaşlığınızı merak ettim," dedim. Bütün duygularım alevden ibaret olmaya başladı. "Atlas'la olan anılarınızı da..."

Bronz, o günlere dönerek, "Üçümüz iyi anlaşırdık," dedi. "Birbirimizden başka kimsemiz yoktu."

"Ama Atlas size ihanet etti," diyerek acımasız sonu dile getirdim.

"Ettirildi." Bronz'un gözleri çakmak çakmaktı. "Onun hiç zayıf olacağını düşünmemiştim ancak zayıf bir noktasını buldukları gibi onu oradan vurdular."

Kısa bir soluk aldım. "Eva uyanırsa şayet..." dedim. "O zaman ne olacak, Bronz?"

Çenesini kasarak bana döndü. "Hoşumuza gitmeyen şeyler olacak."

Kalbim tekledi. "Ne gibi?"

"Bunları şimdi konuşup canını sıkmak istemiyorum, Hisar," dedi. Sesindeki ton hem koruyucu hem de saklayıcıydı. Elini uzatıp saçlarımı geriye itti. "Şunu bil ki hiç kimse ve hiçbir şey senin önüne geçemez."

Gözlerinin içine baktım. Söyledikleri beni hem mutlu etmiş hem de korkutmuştu. Onun her daim önceliği ben olsam bile geçmişin hayaletleri hâlâ buradaydı. Eva cihazlara bağlı olsa da aramızda görünmez bir duvardı.

"Şimdiden canımı sıktın," diyerek iç çektim. "Atlas'ın bu evi bulmaya çalışmasının sebebi Eva'ydı, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı. "Yaşadığını biliyor. O yüzden onu almak istiyor."

Ruhum daraldı. "Peki, neden ikisini buluşturmuyorsun?"

"Eva kendine gelene kadar onu korumak zorundayım," dedi, ağır bir tonla. "Ama kendine geldiğinde Atlas'ı hatırlarsa onunla buluşmalarına engel olamam. Tek önceliğim Eva'nın sağlığı."

CamScanner ile tarandı

Yüreğimde derin bir boşluk açıldı. Birden o eski videoya, gözlerimin önünden defalarca geçen sahneye gittim. Dudaklarım titreyerek, "Düğün gününüzden bir kayıt izlemiştim," dedim. "Orada Eva hamileydi."

"İstemediği bir çocuğa hamileydi. Onu doğurmak istemedi. Düşürmek için her şeyi yaptı ama ölüm riski vardı." Gözlerini cama çevirdi, makinelerin ritmik sesine kulak kabarttı. "Eva'nın orada olmasının nedeni düğündeki patlama değildi. Atlas zaten onu koruma altına almıştı. Sonuçta sevdiği kadını kendi eliyle öldürecek değildi. O kadar delirmemişti. Eva'nın orada olmasının asıl sebebi... Ölü doğan o çocuktu."

Duyduklarım, bildiğim her şeyi altüst etti. Bu kadının sırları birbiri ardına dökülüyordu. Bunları beklemiyordum. Boğazıma bir yumruk oturmuş gibi hissettim. "Bunu beklemiyordum," diye fısıldadım.

Hücrelerimde, adını koyamadığım bir gerilim büyüyordu. Sanki Eva gözlerini açtığı anda tüm düzen altüst olacak, her şey parçalanacaktı.

Bu korkuyu ondan gizleyemeyeceğimi bilerek, "Uyandığında çok kötü bir şey olacakmış gibi hissediyorum," dedim.

Bronz yanımdan ayrılmadı. Sarsılmaz bakışlarını gözlerime kilitledi. "Senin için her şeyin iyi kalmasını sağlarım."

Tüm samimiyetimle gözlerinin ta içine baktım. "O zaman, buna olan inancımı kırma, Bronz."

"Bu yapmayacağım tek şeydir," dedi Bronz. Başımın üstüne dudaklarını bastırırken gözlerim kapandı. Bu küçük dokunuş bile kelimelerden daha güçlü bir vaat gibiydi.

Geri çekildiğinde, o yumuşak an paramparça oldu. "Buradan çıkalım," dedi. "BVI etkinliğine hazırlanmalıyız. Senin için bir kabul yemeği düzenlenecek."

Kıpır kıpır dolaşan heyecanımın damarlarıma kadar yayıldığını hissederek, "Bu geceye yakışır bir elbise edinmeliyim," dedim. Özenle hazırlanıp bu geceye verdiğim değeri göstermek istiyordum.

Bronz'un bakışları ağır ağır üzerime düştü. Çehresinde sükûnet hüküm sürse de gözlerinin derinliklerinde saklı bir oyun parlıyordu. "Aslında..." dedi, sesini bilerek ağırlaştırarak. "Senin için bir şey diktirmiştim."

Bir an kulaklarıma inanamadım. "Ne?" diye sordum.

Omuzlarını gevşetip başını yana eğdi. "Benim kıyafetlerimi belki rahat bırakırsın diye düşündüm."

Gözlerimin ışıldadığına emindim. Bunu saklayamadım. "Böyle bir jest yapmana çok sevindim ancak..." dedim. Yaramaz bir şekilde göz kırptım. "Elbette gömleklerini rahat bırakmayacağım!"

CamScanner ile tarandı

"Umarım beğenirsin."

"Şimdiden beğendim bile," dedim, hevesle. "Hemen görmek istiyorum."

"Burada değil. Nerede hazırlanacaksan oraya getirecekler."

"O zaman ben hemen güzellik merkezine geçiyorum," dedim. "Elbiseyi getirecekleri yerin konumunu atarım."

"Hazır olduğunda seni almaya gelirim."

Bedenimin her bir köşesinde heyecan çarpıyordu. "Kendimi seninle bir randevuya çıkacakmış gibi hazırlayacağım," dedim. "Gecikmezsen iyi olur, Bronz!"

Bronz, genellikle dakikliğiyle bilinen bir adamdı. Saatine dakikalarla değil, saniyelerle riayet ederdi. O yüzden on dakika gecikmesi bana olağanüstü bir şeymiş gibi gelmişti.

Aradığımda da doğrudan meşgule düşmesi, zihnime türlü ihtimalleri doldurmuştu. Endişe değildi hissettiğim, daha çok neyin yolunda gitmediğini bilme isteği, merakın tatlı ama huzursuz sancısıydı.

Derken ileriden farlarıyla geceyi yaran bir araba belirdi. Yanıma vardığında fren sesi kulaklarıma keskin bir çizik gibi işledi. Bütün yolu bu hızla mı gelmişti?

Kapısını açtığında dudaklarından dökülen, "Dur!" demek oldu ama bakışlarından bu sözün bana ait olmadığını anladım.

Arabasından indiğinde adımlarında telaşın izleri vardı. Karşıma geçtiğinde aniden durdu. Bakışları üzerimden aşağıya süzülürken gözlerindeki ateş hem tanıdık hem de yabancıydı.

"Nasıl?" dedi, derin bir hayranlığın içtenliğiyle. "Aklımdakinden daha farklı olmayı başarıyorsun, Hisar?"

Dudaklarım kenara kıvrıldığında, "Beğendin mi?" diye sordum.

Bronz'un bakışları daha da derinleşti. Dudaklarından çıkan sözler usul usul kalbime işledi. "*Çok* kelimesi az kalır," dedi. Derin bir iç çekerken sanki içinde tutmak istediği bir duyguyu dizginliyordu. "Sana bakan herkesi öldürmek isteyecek kadar güzel olmuşsun. Tehlikeli bir güzelliğe sahipsin."

"Düşüncen de bir hayli tehlikeli," dediğimde elimi onun göğsüne koydum. Bütün duyguları nefretiyle kavga içinde olmalıydı. Yanaklarımda sıcak bir kıpırtı oluştu. "Elbiseyi beğendim," dedim. Tenimdeki duruşu beni fazlasıyla hoşnut etmişti. "Özellikle sırt detayını."

CamScanner ile tarandı

Parmakları, hiçbir davet beklemeden sırtıma ulaştı. Tenim ürperdi. "Detayı ben de sevdim," dedi. Kalın, sıcak parmakları dövmeme doğru kaydı. O dövmenin üzerini yavaşça okşadı. Bütün tüylerim diken diken olmuştu.

Arabanın kapısını açıp centilmen bir el hareketiyle binmemi işaret etti. İçeride beni küçük bir sürpriz beklediğinden habersizdim. Yavru kaplan, Bronz'un koltuğunda oturuyordu. Yanına geçip oturdum.

Bronz direksiyonun başına geçtiğinde yavruyu eline aldı. Kucağına öyle doğal bir sıcaklıkla oturttu ki kalbim istemsizce yumuşadı.

"Nerede kaldın?" diye merakla sordum.

Onun bakışlarıysa bir süreliğine sadece bana değil, aynı zamanda kendi karanlığına dönüktü.

"Bu ufaklık sorun çıkardı," dedi, yavru kaplanı işaret ederek. Onu ilk kez böylesine mahcup görüyordum. Gözlerindeki sert çizgiler yumuşamıştı, sesine alışık olmadığım bir pişmanlık sinmişti. "Beklettiğim için kusura bakma, Hisar. Bir saatim onu arabadan indirmekle geçti. Sana daha fazla geç kalmamak için yanımda getirdim."

Açıklamasını yapar yapmaz bana eğildi, boynuma dudaklarını bastırdı. Nefesi tenimde sıcak bir iz bıraktı. Diğer kolu arkaya gittiğinde beni öptükten sonra geri çekildi. Elinde koca bir buket vardı. Hem de ağlayan gelin çiçeğiydi...

Ancak parçalanmış bir hâldeydi.

"Onu kapanın önüne koymamız gerekiyor," dedi, alnında beliren kalın damarla. "Sana aldığım çiçeği mahvetti."

Dudaklarımı büzdüm. Yine de parçalanmış, çiçekleri yolunmuş o buketi kucağıma aldım ve kokladım. Çok güzel kokuyordu. Ciğerlerime giden bütün yollar çiçek açmıştı. Uzanıp onu yanağından öptüm. "Teşekkür ederim," dedim. "En sevdiğim çiçek..."

"Biliyorum," dedi. Sağlam kalanlardan bir tanesini alıp ceketinin cep kısmına koydu. "Çok bekletmedim, değil mi?"

"Bu aralar beni hep bekletiyorsun, Bronz. Sorun ettiğimden değil de..." dedim, çiçeği arka tarafa geri koyarak. Yüzümdeki sırıtmayı silemiyordum. "Telefonunu açmayınca merak ettim."

Arabayı tekrar çalıştırırken, "Son hız geldiğim için telefona bakamadım," dedi. Sözleriyle birlikte motorun sesi yükseldi.

"Bakmadığın iyi olmuş," dedim. "Resmen kazaya davetiye çıkarmışsın. Neyse ki bir şey olmadı. Bir dahakine *geç kalacağım*, demen yeterli. Bu kadar hızlı sürmene gerek yok."

CamScanner ile tarandı

"Sana geç kalmak istemedim, Hisar."

Bu çok farklı anlamlar taşıyordu. Burada bahsettiği normal bir geç kalma değildi. Daha fazlasıydı, daha ötesiydi.

Büyük bir ciddiyetle, "Bronz," diye karşılık verdim. "Gerçekten beklemem sorun değildi. Ama sırf gecikmemek için hız yapıp kaza yapsaydın, asıl o zaman sorun olurdu!"

"Beni düşünme."

"Seni düşünmüyorum," diye karşılık verdim. "Yüksek ihtimalle bundan ötürü yemek falan yiyemezdim!" İşte o zaman ölmeyi dilediği an, bu an olurdu.

Bakışlarını yoldan ayırdı. "Acıktın mı?"

"Çok," dedim.

Bronz yavruyu kucağında tutmaya çalıştı ama kaplan kıvrılıp geri çekildi. Küçük beden, kucağı terk etmeye niyetliydi. Arabanın kontrolünü bu hâliyle sürdüremeyeceğini anlayınca kaplanı nazikçe kendi kucağıma aldım. Başını göğsüme yaslayıp parmak uçlarımla minik başını okşadım. Oyun istediği çok belliydi.

"Bugün bize eşlik mi edeceksin?" diye konuşurken iri gözlerine baktım. "Anneyi yalnız bırakmak istemedin mi? Bana kötü kötü bakan herkesi ısıracak mısın?"

"Umarım öyle yapar," dedi Bronz.

Avuçlarımı minik gövdesine yasladım. "Yaramaz şey seni," dedim, karnını okşarken. Bronz'a döndüm. "Büyük kaplan ne yapıyor?"

Bronz'un bakışları ciddileşti. "Kızım, kaplan değil."

Kaşlarımı kaldırıp umursamaz bir sesle, "Ne fark ediyor?" diye karşılık verdim.

Gözlerindeki keskinlik daha da belirginleşti. "Çok şey fark ediyor, Hisar."

"Her neyse..." diyerek gözlerimi devirdim. "O nasıl bizimle gelmedi?"

"En son senin kıyafetlerini parçalamakla meşguldü."

Gözlerim kısıldı. "Umarım onu durdurmuşsundur."

"Keyfine bakmasını sağladım."

"Bronz..." derken sinirimin her harfte titrediği belliydi. "Sana gerçekten inanamıyorum!"

"Bağırma, Hisar, bağırma," diye uyardı Bronz. "Kızım yeni bir uğraş edindi, elbette onun iyiliğini düşüneceğim."

"Peki, ya ben?" diye sordum, büyük bir serzenişle. "Ben ne olacağım?"

CamScanner ile tarandı

"Yeni kıyafetler alırız."

"Yeni kıyafetler mi? Ne yani hepsi bu mu?"

"Kıyafetsiz kalmana izin veremem."

"Çok sağ ol ya," dedim, iğneleyen bir tonla. "Beni bu kadar düşündüğün için gözlerim yaşardı doğrusu." Küçük kaplana döndüğümde çok ciddi bir şekilde baktım. "Eve dönünce ne yapman gerektiğini biliyorsun, Platin," dedim. "Babanın bütün eşyalarını parçalayacaksın. Özellikle de üç kere ütülenmiş gömleklerini, tamam mı?"

Bronz araya girerek, "Platin mi koydun adını?" diye sordu.

"Bugün için adı Platin," diye onayladım. "Yarın ne olur, onu bilemem."

BVI için ayarlanan mekânın kapısından içeri adım attığımızda, varlığımızın bıçak misali hissettirmesiyle kuru gürültü aniden kesildi. Kalabalığın bütün bakışları üzerimize çevrilmişti. Merak, hayranlık ve hatta kıskançlık birbirine karışıyordu.

Salon genişti. Loş ışıklar tavanlardan ağır ağır süzülüyor, masaların üstünde sigara dumanıyla birlikte ağır bir hava asılıyordu. İnsan kalabalığı bir hayli yoğundu ama yine de adımlarımız yankı bulacak bir ağırlıkla ilerliyordu.

Bronz, ifadesiz yüzünü değiştirmeden elini belime koydu. Onun sert parmaklarının dokunuşu yürüyüşümü dikleştiriyor, ben de kucağımda sıkıca tuttuğum küçük kaplana daha sıkı sarılıyordum.

Biraz...

Farklı bir görüntüydük. Kısa saçlarım ışıkta parlıyor, uzun ve sırt dekolteli elbisem tenimi olduğundan daha cesur gösteriyordu. Kucağımda yavru kaplan, yanımda ise belki de dünyanın en yakışıklı adamı... *Belki değil, kesinlikle öyle.*

Bir tabloya sığdırılsa günlerce bakıp durabileceğim bir kare olurdu bu. Büyüleyici bir kareydi.

Kalabalığın arasından kendi arkadaşlarımızın yanına doğru ilerledik. Bronz herkesi selamlamaktan kendini alamıyordu. Ben ise sadece gülümsemekle yetinmiştim. Kucağımda kaplan olduğu için kimse tokalaşmak için elini uzatmıyordu.

Serdal bizi görür görmez gülümsedi. "Çocuğunuzla gelmişsiniz," dedi.

Sanaç kahkahayı bastı. "Bronz'un başındaki bela birdi, iki oldu. Oh, ettiğim tüm beddualar tutsun, benden yakınıp duruyordu!"

CamScanner ile tarandı

Bronz'un bakışları hiç kıpırdamadı.

"Bir kıskançlık sezdim sanki," dedim.

"Ne kıskanacağım be!" dedi Sanaç.

Viran, soğuk yeşillerini küçük varlığa dikerek, "İsim koydunuz mu?" diye sordu. Gerçekten çok ürkütücü bir şekilde bakıyordu.

"Koydum," dedim ve birkaç adım atarak ona yaklaştım. Sadece onun duyabileceği bir şekilde, "Raven olacak, güzel mi?" diye sordum.

"Aptalsın," dedi Viran, sinirle. Ters bir bakış atıp yanımdan hızla uzaklaştı.

Gözüm kalabalığın arasında tanıdık bir bedene takıldı. Sarı saçları ışıkların altında parıldıyordu. Nefesim kesilir gibi olurken, "Yasmin!" dedim.

O da beni görür görmez, gözlerini kısıp dudaklarını araladı. "Çok güzel olmuşsun, His," dedi.

Kucağımdaki kaplanı Bronz'a bıraktığımda onunla sarıldım. "Bana diyene bak!" Onu baştan aşağı süzdüğümde tekrar tekrar baktım. Lacivert elbisesi vücudunu zarifçe sarmış, asaletini ön plana çıkarmıştı. O boşuna manken olmamıştı. Onu elinden tutup kendi etrafında döndürdüm. "Bu güzelliğin elinde yüzük falan da takılı değil ki," dedim, lafı ortaya atarak. "Bu gece herkes sana talip olacak."

Sanaç, boğazını temizleyerek, "O ne demek?" diye araya girdi. Kaşlarını çatmıştı.

"Şu demek, Sanaççığım..." dedim, sesime tatlı bir iğneleme yükleyerek. "Yasmin güzel bir kadın, o yüzden bugün etrafa biraz dikkat etsen iyi olacak."

Yasmin, dudaklarını sıkıp, başını yana eğerek, "His..." diye yakındı. "Az önce neredeyse biriyle kavga ediyordu zaten!"

Sanaç, dişlerinin arasından çıkan hırıltılı bir öfkeyle, "O dua etsin kafasını kırmadım," dedi. Gözlerinde onda görmeye alıştığım bir duygu vardı ancak bu sefer daha farklı parlıyordu. "Yanımda olduğunu bile bile sana nasıl içki teklifi yapar?"

Öfkesinin ardında kıskançlığın gölgesini seçmemek imkânsızdı. Bu kıskançlık hem tatlı bir itiraf hem de tehlikeli bir sahiplenmeydi.

"Bu konuyu kapatmıştık hani?" dedi Yasmin, serinkanlı durmaya çalışarak.

"His tekrar açtı ve çok haklı!" diye atıldı Sanaç. "Bu kadar güzel olman yasaklanmalı, *Blondinka*!"

CamScanner ile tarandı

Sanaç'ın yanına doğru geçtiğimde başımı ona çevirdim. Kulağının yakın bir noktasına doğru, "Senden almam gereken bir intikam vardı, hatırlıyor musun Sanaç?" dedim. "Ensendeyim."

Bir hesabımız hâlâ kapanmamıştı. Ve ben, bu oyunu hiç unutmamıştım.

"Ben onu sizin iyiliğiniz için yapmıştım, His!" diye karşılık vererek kendini savundu.

Bu hep böyleydi. Yapılanların bahanesi, iyi niyet perdesine saklanırdı. Oysa sonuçlar niyetlerden daha ağırdı.

"Yanlış bir şey yaptın," dedim. "Armen'in bana duygu beslemesine sen sebep oldun. Peki, ya ben de o duygusal boşlukta ona besleseydim ne olacaktı?"

Gözleri irileşti. "Hassiktir," dedi.

"Bronz seni gebertirdi, Sanaç."

"His," dedi aceleyle. "Yemin ederim, ben bu niyetle yapmadım."

"Sonuç olarak yaptın," dedim. "Bunun mutlaka karşılığı olacak!"

Benim için intikam, sadece bir tehdit değildi. Bir söz, bir vaatti. Ve verdiğim vaatleri daima yerine getirirdim.

Bronz, ileriyi işaret ederek, "Herkes masaya geçsin," dedi. "Yemeğe başlayacağız."

Merakla, "Peki, ya konuşma?" diye sordum.

"Programı biraz değiştirdim," dedi. "Şimdi yemek yiyeceğiz."

"Benim için mi değiştirdin?" diye sordum.

"Belki kıyafetlerine sahip çıkamam ama daha fazla aç kalmana da izin vermem, Hisar."

Bu adam beni körkütük kendine âşık etmeye çalışıyorsa doğru yoldaydı.

"Biraz bekleyebilirdim," dedim, yine de. Onu sınamayı seviyordum; bana karşı verdiği tepkilerde gizli zaaflarını görmek gibi bir alışkanlığım vardı.

"Yeterince bekledin," dedi kısa ve keskin bir ifadeyle. "Geçelim."

Kafamı salladım ve yürümeye başladık. Bir yandan etrafı incelemekten kendimi alamıyordum. Mekân oldukça büyüktü. Yüksek tavanlı, kristal avizelerin altında yankılanan uğultuların arasında bir ihtişam gizleniyordu.

Etrafımda onlarca bakış hissediyordum ama yanımda Bronz varken hepsi gölgede kalıyordu. Sanki bütün salon onun adımlarına boyun eğiyordu.

CamScanner ile tarandı

Masaya geçip oturduğumuzda kısa sürede servisler yapılmaya başlanmıştı. Bronz, garsona beni işaret ettiğinde tabağıma konan başlangıca iştahla baktım. Gerçekten çok acıkmıştım.

Aynı masada bizimle birlikte oturan Viran, Sanaç, Yasmin, Serdal dışında birkaç tanıdık yüz daha vardı.

Armen'le kısa bir anlığına göz göze geldim.

Gözlerinde dalgalanan duygu bir selam mıydı yoksa başka bir şey miydi çözemeden bakışımı kaçırdım.

İlgimi çeken tek bir adam vardı.

O an Bronz'un elini üzerimde hissettim. Öylesine bir dokunuş değildi. Güçlü ve sahiplenici bir dokunuştu.

"Hadi, başla." Hafifçe eğildiğinde sadece benim duyabileceğim bir şekilde, "*Moya zhena*," dedi.

Kırmızı ruj sürdüğüm dudaklarım kenara kıvrıldı. Bronz, dudaklarımın o kıvrılışını ilgiyle izledi. Ona biraz daha yaklaşarak, "Senin hiçbir silaha ihtiyacın yok," dedim. "Ağzın yetiyor."

"Nasıl yetiyor?" dedi.

"İyi laf yapıyorsun."

"Sadece bu kadar mı?"

Gözlerimi gözlerine kaldırdım. "Bu gece başka bir şey daha yaparak bana sadece iyi laf yapmadığını kanıtlayabilirsin."

"Daha önce kanıtlamıştım ama..." Gözleri derinleşti. "Sana her türlü tekrar hatırlatacağım."

"Ah..." dedim tatlı tatlı. "Sanırım bunu hiçbir zaman unutmayacağım."

"*Ty nikogda ne zabudesh' moi guby.*"[1]

Ağzından dökülen her kelime beni titretmeye yetmişti. "Rusça konuştuğuna göre..." dedim. "Çok edepli bir şey demedin." Kaplanın kulaklarını kapadım. "Sen duyma, anneciğim, babanın terbiyesizliği tuttu."

"Bir an önce Rusça öğrenmen lazım," dedi.

"Öğretmeye ne dersin?" Göz kırptım. "Bazı konularda iyi bir öğretmendin."

"Gerçek bir öğretmenden bahsediyorum," dedi Bronz. Hafifçe geri çekildi. "Hem sana eşlik edecek birini de buldum."

"Kim?" diye sorduğumda bakışlarını masada bize yakın olsa da en uzak kişide tuttu.

---

[1] Dudaklarımı hiçbir zaman unutmayacaksın.

CamScanner ile tarandı

Viran Kül.

Bu beni huzursuz hissettirmişti.

Yemeğin geri kalanı sohbetlerle, arada kahkahalarla ve bazen de gerilimle süzülerek geçti. Çatal bıçak sesleri arasında Serdal'ın hafifçe omzuma dokunduğunu hissettim.

Gözlerini dikkatle üzerimde gezdirerek, "Uykusuz görünüyorsun," dedi.

Gecelerimden çalınan uykularım çoktan gözlerime yazılmıştı. Aynanın karşısında görmediğimi, başkaları bir bakışta okuyordu. Sırf bu yüzden ağır bir makyaj bile yaptırmıştım ancak kurtaramamıştım.

"Şu Âşıklar Kartı için çalışıyorum," dedim. Sesime yorgunluk kadar inat da sinmişti.

O kart benim için sıradan bir araştırma değildi. Geçmişin, geleceğin ve kaderin iç içe düğümlendiği bir bilmecenin adıydı.

O bilmeceyi çözmem lazımdı.

"Var mı bir gelişme?" diye sordu Serdal.

"Yok," dedim başımı hafifçe iki yana sallayarak. "Her şeyi didik didik ediyorum, o geceyi tekrar tekrar izliyorum ama yok."

O gece zihnimde defalarca sahne değiştiriyor ama hiçbir kapı açılmıyordu. Görmek istediklerim, sisin ardında kaybolmuş gibiydi.

"Bronz sana bu konuda güveniyorsa vardır bir bildiği," dedi Serdal. "Onun göremediğini sen göreceksindir."

Bana böyle bir inançla bakılması, üzerimde ağırlık kadar güç de yaratıyordu. O yüzden bulmalıydım. Bulacaktım da.

Gözlerimi kısıp, tabaktaki izlere bakarak, "Ortağımı bu konuda şaşırtmam lazım," dedim.

"Hiçbir şey yapmasan da şaşırıyor," dedi Serdal, dudaklarını kıvırarak.

Sözleri şakayla karışık olsa da içinde gizli bir hakikat vardı. Bronz için benim en basit hâlim bile şaşırtıcıydı.

Bronz, aniden araya girerek, "Serdal," dedi. İkimiz de bakışlarımızı kaldırdık. Bronz, tek bir kelimeyle ortamı bıçak gibi yarabiliyordu.

Serdal, oturuşunu toparlayıp, ciddi bir hâle bürünerek, "Efendim," dedi.

"Ne konuşuyorsunuz?" diye sordu Bronz.

"Abim," dedim. "Bana olan aşkını ballandıra ballandıra anlatıyordu. Öyle değil mi Lolipop?"

Serdal şaşkınlıkla bana baktı. "Ne dedin sen?"

CamScanner ile tarandı

Omuz silkerek, "Lolipop," dedim.

"Hayır, ondan önce."

"*Bronz bana âşık*, dedim."

"Kızım," dedi. "Daha da öncesinde."

"Ya sen biliyorsan söylesene!" diye çıkıştım. "Ne dediğimi hatırlamıyorum işte!"

"*Abim*, dedin, His."

"Ha..." diye bir ses çıktı ağzımdan. "Farkında bile değilim. Gerçekten öyle mi hitap ettim sana?"

Serdal'ın yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Kızım, sonunda biriniz bana *abi* dedi! Aranızda en yaşlı benim ama siz hâlâ askerlik arkadaşınızmışım gibi davranıyorsunuz."

"Ben sana abi demiyor muyum?" diye homurdandı Viran.

"Sen de öyle az konuşuyorsun ki ağzından bir kelam çıktığında bayram ediyoruz. Yılda bir kere anca sesini duyuyorum."

"Az ve öz," dedi Viran.

Serdal tekrar bana döndü. "Bir de bana *Lolipop*, diyorsun. Koca adama bu denir mi hiç? Bu piyasada bizim bir ağırlığımız var!"

"Eğer istersen sadece *abi* diyebilirim," dedim ama bunun benim için anlamı büyüktü.

"Memnun olurum, İmparatoriçe."

"Aklıma gelmişken... Seninle incelemek istediğim bazı kayıtlar ve evraklar var," dedim. Âşıklar Kartı'yla ilgiliydi. "Bir gün müsait olunca birlikte bakar mıyız?"

"Ne zaman istersen," dedi Serdal, rahat bir edayla.

O sırada Bronz, sohbetimize katılmış gibi görünse de çok geçmeden sessizliğe gömülmüştü. Bakışları tek bir noktaya kilitlenmişti ve etrafındaki sesleri duymuyordu.

"Bir şey mi diyecektin?" diye sordum.

Başını bana çevirdi. Salon ışıkları yüzünün yalnızca bir yarısını aydınlatıyor, diğer yarısını gölgede bırakıyordu. Ama o bakışlarda gizlenen öfke tüm karanlığı delip geçiyordu.

"Evet," dedi, sesini zor bastırılmış bir sinir kaplamıştı. "Bu adam sana hep böyle mi bakacak?"

Her zamanki gibi hiçbir şey anlamıyormuş gibi davranarak, "Kimden bahsediyorsun?" dedim.

"Kim olacak? Asılan Adam."

CamScanner ile tarandı

Asılan Adam.

Büyük Arkana kartlarından önemli bir role sahip Armen Kozlov'dan bahsediyordu.

Fakat o an dikkat ettiğim şey herkese tam adıyla hitap eden Bronz'un, Armen'in adını bile anmaması olmuştu.

Omzumu hafifçe silktim. "Sadece kendini affettirmek istiyor."

Yüzüme bile bakmadan, "Ne için?" diye sordu. Bakışları yakıcıydı. Hem bilmesini istiyordum hem de bilmemesini. Ama her zamanki gibi Bronz'un merakı sevgiyle değil, savaşla doluydu. "Sana yanlış bir şey mi yaptı?"

"Bronz..." dedim yavaşça. Sesim, onunki kadar taş değil, su gibi olmaya çalışıyordu. "Lütfen biraz rahat olur musun?"

Eline dokunup bana bakmasını sağladığımda gözlerimiz buluştu. Çok iyi tanıyordum o bakışı. Sorularla dolu bir bakıştı. Yargıyla değil, acıyla. "Bir anda samimi oldunuz, şimdi yanına bile yaklaşmak istemiyorsun. Bana neler olduğunu anlat, Hisar."

Umursamaz bir tavırla, "Sanaç anlatsın," dedim. Tabii Sanaç anlatır mıydı bilmiyordum.

Yüzüme dik dik baktı. "Sanaç ne alaka?"

"Sanaç çok alaka."

Her şeyi başlatan oydu.

Bronz'un sesi tekrar yükseldi. "Sinirlenmeye başlıyorum."

Başlıyordu, evet. Damarındaki sabır kırılıyordu. Ve nedense bu beni hem korkutuyordu hem de garip bir şekilde etkiliyordu.

"Farkındayım," dedim. "Seni hem sakinleştirmek istiyorum hem de istemiyorum." Kehribar gözlerinin derinliklerine baktım. "Çünkü sinirlenince çok seksi oluyorsun, Bronz." Ona biraz daha yaklaştım ve kulağına doğru, "Bu sinirini geceye sakla," dedim. "Çünkü bu kıyafeti bana özel yaptıran sen olduğuna göre çıkartan da sen olmalısın."

"Hisar..." dedi ve yutkundu.

Bacağına dokundum. Temasım, ateşten bile daha yakıcıydı. "Geceyi ne kadar erken bitirirsen o kadar çabuk kavuşuruz," dedim.

"Etkinliği bitiririm ama..." dedi. "Gece için söz veremem. Çünkü geceyi bitirme niyetinde değilim."

Dişlerimi gösterecek kadar gülümsedim. "O zaman sendeyiz, İmparator." Bacaklarım, masanın altından onun bacağına dokunmaya devam etti.

CamScanner ile tarandı

Bronz, önündeki alkol dolu bardağı avuçlarının arasına aldı ve tek bir yudumda içti. Oturduğu yerden kalktıktan sonra çoğu kişi onunla birlikte kalktı. Serdal elini uzatıp, kalkmamı sağlarken ona eşlik ettim. Küçük kaplan uzun masada kendi kendine oynuyordu.

Birkaç adım atarak ortaya çıkan Bronz, elindeki bardağa vurdu ve bütün dikkatleri üzerine çekti. Etraftaki sesler azaldı, herkesin bakışı ona doğru döndü.

"Umarım hepiniz için güzel bir gece oluyordur," dedi Bronz, kalın çıkan sesiyle. "Aramıza yeni katılan kişiler var. Hepinize *hoş geldiniz*, demeden önce, BVT'nın misyonundan bahsederek başlamak istiyorum."

Pürdikkat onu dinlemeye koyulduğumda karanlık bir mabedin kapısından içeri adım atmamı sağladı.

"Kartlarla kurulu bir düzende yaşıyoruz. Aramızda o düzen için doğmuş olanlar var, o düzene kurban gitmiş olanların yakınları var. Hepimizin hayatına mutlaka bir kart dokunmuştur," dedi Bronz. "Düzen, herkesi kendine zincirlemek istiyordu ancak biz bu zincirleri koparmak için buradayız."

Susuz bir çölü andıran tenim, birden nisan yağmuruyla ıslanmış gibi ürperdi. Ben de o zincirlere bağlı kalarak büyümüştüm. Üstelik bileklerimde hâlâ görünmeyen halkalar taşıyordum.

"Bizim davamız, kartların yazdığı kaderi reddetmektir. Bizim davamız, çocukları zincirlerinden kurtarmaktır. Bizim davamız, insanların kendi elleriyle yaşamalarını, kendi seçimleriyle ölmelerini sağlamaktır."

Kendi seçimleriyle ölmelerini sağlamak...

Ölüm tarihini bilmek kadar insanı hissizleştiren bir şey yoktu.

Her güne bir mum yakmak ve o mumların sönüşünü izlemek...

"Yaşam ağacını kurutmak isteyenlere karşı kök salacağız. Kendi kuyruğunu yiyen yılan gibi yıkımın içinden yeniden doğacağız."

Bir an göz göze geldik. O bakış, gecelerin bütün karanlığını delip geçen bir şimşekti. Kurumaya yüz tutmuş tüm köklerime can üfledi. Ben de bir yılan gibi kendi yaralarımı yutarak kendi küllerimden doğmaya çağrılıyordum. Çünkü yoklukla sınanan her ruh, varlıkla mühürlenirdi.

Bronz, bakışlarını birer birer gençlerin yüzlerinde gezdirerek, "Bizim işimiz intikam değil," dedi. "Bir inşadır."

İntikam dediğimiz şey sonsuzluk vaadi değil, geçici bir teselliydi. Oysa inşa, çağların ötesine uzanırdı.

CamScanner ile tarandı

"Bilin ki tarih, korkakları değil, zincirleri kıranları yazar. Tarih, sessiz kalanları değil, sözünü kanla mühürleyenleri hatırlar."

Bronz'u dikkatle dinlerken gözlerim bir an Viran'a kaydı.

Kötü görünüyordu.

Solgun yüzü terlemiş, bakışları bulanıklaşmıştı.

Kalabalıktan uzaklaşmaya başladı. İnsanların arasından süzülüp, giderken Bronz'a döndüm. O hâlâ konuşuyordu. Viran'ın adımlarındaki sendeleyiş bütün dikkatimi ona topladı. Yüksek ihtimalle yine krizi tutmuştu.

Peşinden gittim.

Dar bir koridoru, arka kapıları geçip bir odaya saptı. Girilmez yazılı bir odaydı. Sanırım salonun bütün gücünü taşıyan bir odaydı çünkü kapının üstünde bir sürü sarı işaretli amblem vardı.

"Viran?" diye seslendim.

"Git, His!" diye bağırdı içeriden.

"Ne oldu?" diye sordum. Amacım onu konuşturmaktı. Ne olduğunun farkındaydım.

Acı ve öfkeyle seğiren kelimelerle yalnızca, "Siktiğimin krizlerinden biri işte," diyebildi.

"Tamam," dedim. "Kapıyı aç, sana yardım edeyim." İçeride bir şeyleri tekmeliyor, bir şeyleri parçalıyordu. Metal bir dolabın sürgü sesi yüzümü buruşturmama neden oldu. "Kül Asker, çık oradan," dedim, yumuşak ama ısrarcı bir sesle. "Aklını dağıtabilirim. Biliyorsun, bunu hep yaptım."

Kapı bir anda aralandı. Yüzü solgun, gözlerinin beyazı fazla görünen bir hâldeydi. Elleri titriyordu, saçları da terliydi. Nefesleri kesik kesik ve düzensizdi.

İçeriye geçmeden önce Bronz'un sesini duydum.

"Ve unutmayın. Tarih, yalnızca devrimcileri yazar."

Konuşmasının bir kısmını kaçırmıştım ve kendimi kötü hissediyordum.

Kapıyı kapadığımda bütün sesler boğuklaştı. Yanıp sönen bir sürü makine vardı. Bir elektrik odasıydı. Viran çoktan yere çökmüşken yanına eğildim. Yüzünü avuçlarımın arasına aldığımda alnının terlemiş olduğunu, nefesinin göğsünde tıkanıp kaldığını hissettim.

Onun aklını dağıtmam lazımdı.

"Dayanıklılık eğitimini hatırlıyor musun?" diye fısıldadım. "Albay bizi kışın o buz gibi tepeye çıkarmıştı."

Önce tek kelime etmedi. Çenesini avuçlarımdan kurtarmak için yana çevirdi, dişlerini sıktı. Dizlerine bastırıyor, bacak kasları geriliyordu.

CamScanner ile tarandı

parmak uçlarıyla kollarını tırmalar gibi kaşıyor, derisini yırtmak istercesine kaşıyordu.

Bir süre sonra düzensiz nefeslerinin arasından, "Sen soğuk diye mızmızlanıp duruyordun," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Mızmızlanmıyordum!"

O an hiddetle ayağa kalkacak gibi oldu ama bacakları titreyince yeniden duvara yaslandı. Yumruğunu metal dolaba geçirdiğinde çıkan ses kulaklarımı tırmaladı.

"Ağlamıştın," dedi, dişlerinin arasından.

"Çok soğuktu çünkü," dedim. "Ellerim buz kesmişti. O karda kışta görünmeye zorlamıştı bizi. Üstümüzde incecik kıyafetler vardı."

Birden kollarını kavuşturdu, tırnaklarını omzuna geçirdi. Derisini çiziyor, kendi bedenine saplanan bir acıyla krizi bastırmaya çalışıyordu. Nefes alışları hızlandı. İçindeki acıyı kimse görmesin diye kendini kasıyordu.

İnatla, "Sen yine ağlamıştın," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Sen başka bir şey hatırlamıyor musun? *Soğuktu*, diyorum ya! Soğuktan nefret ederim ben!"

Göz göze geldiğimizde bakışları bulanık fakat öfkeliydi. Avuçlarımı çekmeye çalıştı fakat ben bırakmadım. Çünkü biliyordum, ellerimden uzaklaşırsa kendini darmadağın edecekti.

Nefes nefese bir hâlde, "Ona rağmen başarıyla tamamlamıştın," dedi Viran.

Gözlerimin içine dolan o eski anıyı hatırlatarak, "Çünkü bana sen yardım etmiştin," dedim. "Ellerim buz kesmişti, neredeyse soğuk ısırığı olmuştu. Sen bana eldivenlerini vermiştin, Viran."

"Yanımda geberme diye," dedi, ifadesizce.

"Ölsem ağlar mıydın?" dedim.

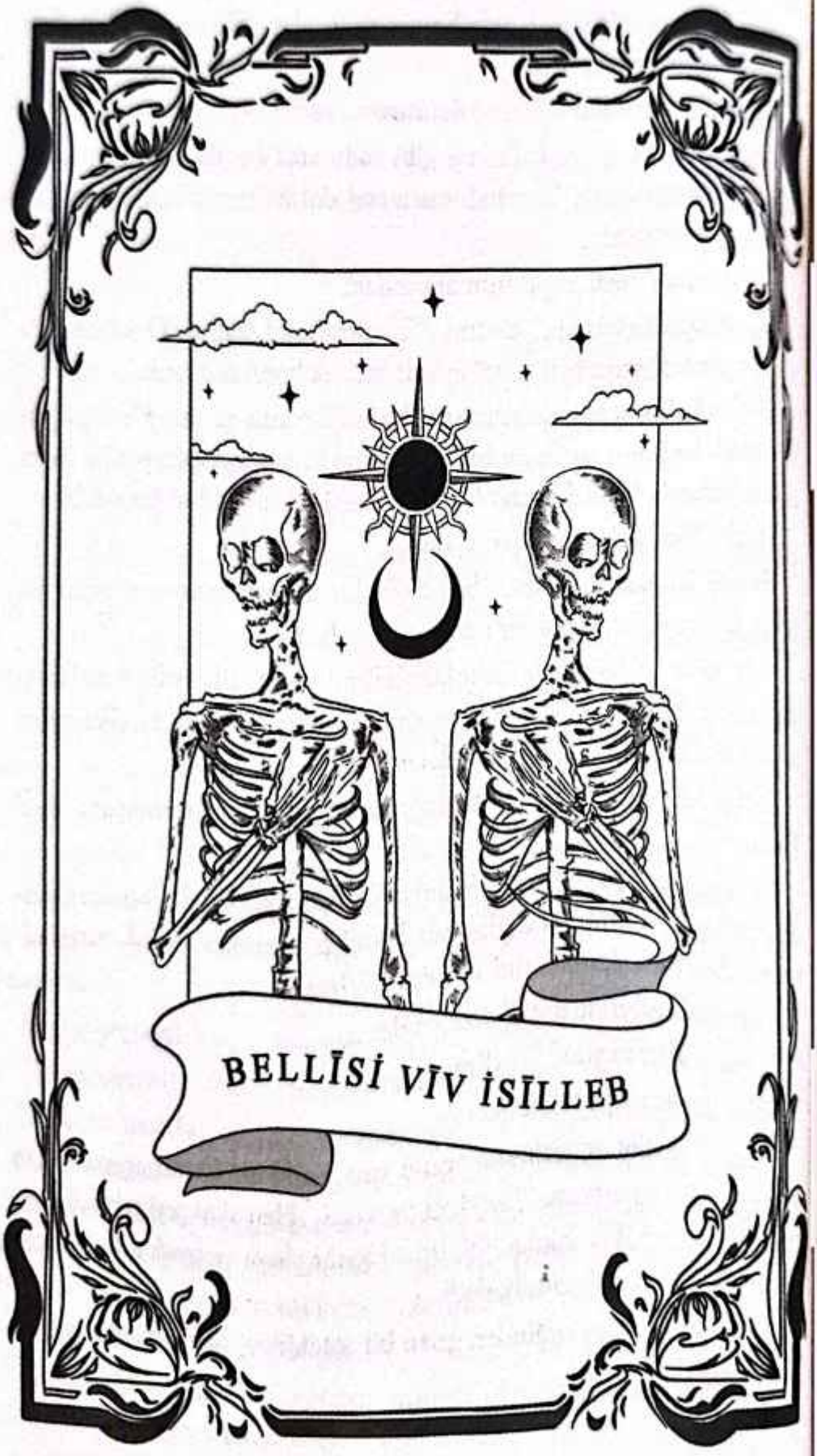
"Tek damla gözyaşı dökmem."

"Aptal," dedim ve kolumu uzatıp ona sarıldım. Omuzlarıma çöken ağırlığını sıkı sıkı tuttum. "Geçti, geçti, geçti." Hep aynı şeyi tekrarladım. Saniyeler ilerledi. Bir dakika, iki, üç... Henüz altıya varmadan kollarımın içinde titremeleri azalmaya başladı.

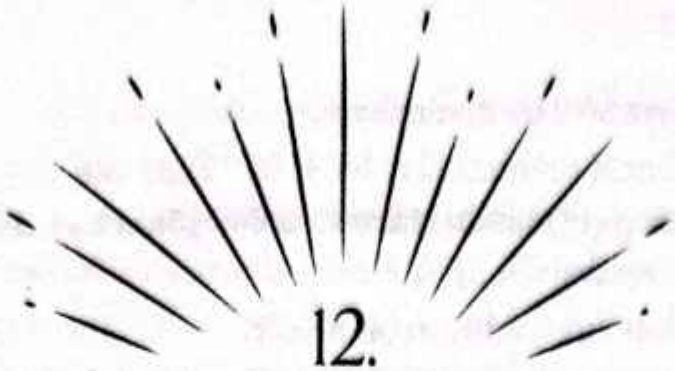
Tam o sırada, kapı eşiğinden gelen bir ses ikimizi birbirimizden ayırdı.

"Hisar?"

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

12.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Kehribar gözlerin içinde binlerce duygu birikmişti, her biri ayrı bir nehir gibi akıyordu. Lakin o nehirlerin gürültüsünü bastıran tek bir çağlayan vardı. Öyle bir duyguydu ki diğerlerinin hepsini boğup susturmuştu.

Viran'ın kollarından ayrılıp ayağa kalktığımda, "Bronz," dedim. Sesim ince bir çizgi misali aramızda gerildi.

Bakışları mahkeme kadar yargılayıcıydı. Gözleri bir bana, bir Viran'a gidip geliyordu. Bir süre ikimiz arasında mekik dokudu. "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

O an zihninin kapılarını aralayıp içine bakabilmeyi, orada dönen kasırgayı görebilmeyi öyle çok istemiştim ki...

"Viran kriz geçiriyordu," dedim, yalın bir şekilde. Ancak tamamen yalın değildim. Asıl gerçek gizli bir defin gibi ondan saklı kaldı. Ve Bronz'un gözleri tam olarak o defne yönelmişti. Sanki bana değil, sakladığım sırrın içine bakıyordu.

İkimizi süzmekten kendini alamazken bakışlarında derin bir sorgu vardı.

Siz her gün birbirinizle kavga eden, kelimelerle kanatan, bakışlarla savaş açan iki düşmandınız. Şimdi ise kemikleriniz çatırdayacak kadar birbirinize sarılmanızın manası ne?

O bakışlarda bunu sorguladığını gördüm.

Konuşacağını düşünmüştüm fakat Bronz sustu. Her ne düşünüyorsa ağzından tek bir kelam dökülmedi. Belki zamanıydı, belki hiç yeri değildi. Kehribar hareleri benden çekildiğinde yeşil gözlere doğru baktı ve orada kaldı.

CamScanner ile tarandı

Çünkü Viran kötü bir durumdaydı.

Bronz, sabrının sınırında olan bir sesle, "Bana izin ver, Hisar," dedi. Viran'ın yanına geçtiğinde diz çökerek yüzünü görmek istedi. "Kafanı kaldır. Kaçıncı seviyedesin?"

"Geçti," dedi Viran, düzensiz bir nefesle.

"Başlangıçta mıydın?" diye sordu Bronz, gözlerini onunkinden ayırmadan.

"Ortaları..."

"Nasıl bu kadar çabuk atlattın?" Bronz'un kaşları çatıldığında sesindeki merak giderek arttı.

Viran yutkunduktan sonra kısa bir bakışla beni işaret etti. Ölümcül tondaki yeşil bakışlarıyla, "O yardımcı oldu," dedi.

"Tamam," dedi Bronz. Telefonunu cebinden çıkarıp birkaç tuşa bastı. "Hemen aracı ayarlatıyorum. Eve mi gitmek istersin?"

"Ev," diye fısıldadı Viran. Bir hayli yorgun ve tükenmiş görünüyordu.

"Tut elimden," dedi Bronz. Viran tereddüt etmeden uzandı. Bronz, tek bir hamlede onu yerden çekip kaldırdı ve gövdesini kavrayarak kendine yasladı. Omuzlarının altındaki ağırlığı sanki yıllardır taşımaya alışmış gibiydi. Sert ama kardeşçe olduğunu hissettiren bir tonla, "Düşme, Viran," dedi. "Düşme. Böyle olmak sana yakışmıyor."

Kapıyı açık tutarken beraber kol kola geçmelerini bekledim. Viran, Bronz'dan destek alarak, yürürken sessizce arkalarından takip ettim.

Viran, cılız bir sesle, "Kendimi çok iğrenç hissediyorum," dedi.

Bronz, onun zorlukla konuşmasını kılıç gibi keserek, "Kes sesini," dedi. Gözlerini hiç ayırmadan devam etti. "Bundan sonra ben ne diyorsam o olacak, Viran. *Benim seçimim, benim kararım* olaylarını çoktan geçtin sen." Kelimelerindeki kızgınlık bir azardan öteydi.

Viran başını eğdiğinde itiraz etmek istemese de kısık çıkan sesiyle, "Biliyorum," dedi. "Ancak bil ki yine yarım bırakacağım."

"Bu sefer bırakmana izin vermeyeceğim," dediğinde kelimeleri bir karar değil, âdeta hüküm gibi düştü.

Kimseye görünmeden arka çıkışa ulaştığımızda, kapının önünde bir araç hazır duruyordu. Zorlu, sessizce kapıyı açtı ve bakışlarını üzerimizden ayırmadan bekledi.

Bronz, Viran'ın yüzüne son kez baktı. Çatık kaşlarının ardında yalnızca endişe değil, kırılmaz bir kardeşlik bağı da okunuyordu. "Zorlu seni eve bırakacak," dedi. "Sonra konuşacağız. Eğer bir şey olursa beni mutlaka

CamScanner ile tarandı

ara." Viran sessiz kaldı, gözleri yerdeydi. Bronz biraz daha eğilerek, "Tamam mı Viran?" diye sordu.

Viran, tökezleyen harfleriyle, "Tamam," dediğinde, Bronz onu dikkatle arabaya bindirdi. Kapı kapandı, yüksek çıkan motorun sesi geceyi yardı. Araç uzaklaşırken Bronz'un bakışları tek bir an bile kaymadı. Ta ki ışıklar karanlıkta silinip yok olana dek orada durdu. En sonunda bana döndüğünde yüzünde bariz bir öfke vardı. Dudakları düz bir çizgi hâlini almış, taş kesilmişti.

"Neden haber vermedin?" dedi. Sesinde buzla karışık bir yangın vardı.

"Onu o hâlde bırakamadım," dedim usulca. "Her şey çok anlık gelişti."

"O ne zaman kriz geçirse durduracak hiçbir şey olmuyor," derken beni değil de gerçeğin ta kendisini sorguluyordu. "Görünen o ki bunu başarmışsın."

"Onu sinir edecek şeyler söyleyince dikkatini çekebildim," dedim. "Umarım tekrarlamaz."

Başını yana eğdi. "İlk defa sizi kavga ederken görmedim."

"Sanırım olgunlaşıyoruz."

"Birbirinize sarılıyordunuz." Kelimeleri suçlama değil, altı derin anlamlarla oyulmuş bir tespitti.

Omuzlarımdaki gerilimi gizleyemeden, "Onu tutmam gerekiyordu," dedim.

"Sarılarak mı Hisar?" Sesinin tonu, sanki bedenimin üzerine eğilmiş bir yargıç gibiydi.

Bıkkınlıkla soludum. "O beni kıskanman gereken kişi değil."

Bakışları karanlıkla aydınlığın arasında gidip geldi. "Bunu kıskançlıktan söylemediğimin farkındasın," dedi, net bir ifadeyle. O karanlık gözlerde acı belirdi. "Ama yine Hisarlık yapıyorsun."

Bronz'un derdi, kıskançlık değildi. Bir parça o olsa da çoğunlukla başka bir duyguydu: Güven. Onun ucunda sallanan ince iplere bağlıydık. Benimse yaptığım, o ipleri kendi ellerimle kesmekti.

Ama artık biliyordum. Bu sefer o ipleri sıkı sıkıya bağlamam gerekiyordu. Çünkü bu böyle sürdürülebilecek bir şey değildi. Birbirimize yalan söylediğimiz her an, daha da incelen, kopmaya ramak kalmış bir bağın üzerinde yürüyorduk.

Ona söylemem gereken nokta tam burasıydı.

"Bronz... Viran..." diye başladığım sırada koridordan bir silah sesi yükseldi ve lafım yarıda kaldı.

CamScanner ile tarandı

İkimiz de fevri bir hareketle silahlarımıza uzandık. Soğuk metal avucuma otururken bakışlarımız aynı anda kapıya çevrildi. Göz göze geldiğimizde konuşmanın geri kalanını silahlarımız yapacaktı.

Safa koşar adımlarla yanımıza geldi. "Saldırı altındayız!" dedi. "Sıkayım mı abi?"

"Sık, Safa," diye emretti Bronz. "Sık. Derhâl karşılık verin!"

Ayrı duvarlara geçerek bize doğru gelen silahlı adamlara ateş açmaya başladık. Safa, iki silah kullanıyor ve gözü sanki hiçbir şey görmüyormuş gibi ateş ediyordu. Fakat kör atışlar yapmıyordu, her atışta mutlaka bir kişiyi indiriyordu.

Bronz, silahını çıkarıp, aralıktan ateş açarken, "Hisar, sağdan dolan!" diye bağırdı.

"Tarif et!" Sağımı solumu bilemiyordum. Bakışlarıyla işaret etti. Şarjörümü değiştirip, hızla ateş ederken, "Orası kör nokta değil mi?" dedim.

"Sen kör noktaları fırsata çevirebilen tek insansın. Hadi!"

Beni ateş hattından çekmeye çalıştığını anladığımda, aslında niyetinin beni güvenceye almak olduğunu fark ettim. Dudaklarının arasından çıkan her sert emir, arkasında saklanan bir koruma içgüdüsü taşıyordu.

Fakat ben, onun dediğini yapmak yerine her zamanki gibi tersini seçtim. Aklım, onun planına uymaktansa kendi yolumda yanmaya daha yatkındı.

Adımlarımı değiştirip karşıya geçtim. Çatışmanın yankısı kulaklarımda çınlarken mermiler etrafımı taradı. Barut kokusu ciğerlerime doldu, gözlerim dumanın içinde kamaştı.

Safa'nın önüne geçtiğimde yüzündeki ifadeyi gördüm. Şaşkındı.

"Yenge!" dedi Safa. Gözlerinde korkuyla karışık bir öfke vardı. "Geri çekil!"

Ben geri çekilmeye alışkın değildim. Her defasında ileri gitmek, düşmanı hissizleştirmek istiyordum.

Bronz'un sert çıkan sesi kulaklarımı tırmaladı. "Hisar!" diye bağırdı. "Ne yapıyorsun?"

Gözüm koridorda bulunan odaya takıldı. Viran'ın girdiği odaydı. Bir sürü uyarı bulunan bir elektrik odasıydı. Orası düşmanın henüz dikkat etmediği bir yerdi. Onları tek tek indirmek yerine, bütün oyunu bozabilirdim.

Nefeslerim boğazımı yakarken, dizlerimin üzerine çöküp hızlıca şarjör değiştirdim. "Safa, bana iki saniye koruma ateşi ver!" diye bağırdım. O

CamScanner ile tarandı

tereddüt bile etmeden tetiğe yüklendi, adamlar geri çekilmek zorunda kaldı. Ben de hızla ileri atıldım. Bronz önüme geçmek için atakta bulunduğunda, "Bir planım var," dedim. "Bu koridoru geçmelerine izin vermeyin. Mümkünse salonda kalmalarını sağla."

"Ne yapacağını söyle."

"Ortağımın ortalığı alevlendirmesi için yol yapıyorum," diyerek göz kırptım.

Başını sallayıp, geçmem için koruma ateşi açarken Viran'ı sakinleştirdiğim odanın içine girdim. Makineleri hızlıca taradım. Bana kaçmak için zaman tanıyacak bir şey seçtim. Çelik kaplamanın altındaki kablolara hedef alıp birkaç mermi sıktım. İlk başta sadece cılız bir kıvılcım gördüm. Ardından kablolar çok hızlı bir şekilde yükseldi. Kapıyı açıp koşar adımlarla çıktığımda Bronz ve Safa dediğimi yapmıştı.

"Buradan hemen çıkmamız lazım!" diye bağırdığımda ikisi de geri çekildi ve olduğum tarafa koştu. Girilmez yazılı oda gürültüyle infilak ettiğinde kıvılcımlar etrafı ateşe verdi. Koridoru bir anda duman ve alev kapladı.

Bütün yolu kapatmıştım.

Bronz hayranlık ve öfke arasında gidip, gelirken, "Sen delirmişsin," dedi.

"Bilmediğim bir şey söyle, Bronz," dedim. Alevler hızla büyüdü, kaçış yollarını kapattı. Onlar paniğe kapılırken biz avantajı ele almıştık. "Diğerlerine desteğe gidelim."

Bronz, Safa'ya işaret ettiğinde silah seslerinin daha yoğun geldiği kısma geçtik. Kurşunlarım azalmıştı. Çok fazla şarjör değiştirdiğim için hissizleştiren mermilerim çabuk tükenmişti.

Diğer bacağımı kontrol ettim. Bıçağım oradaydı.

Çatışmanın ortasında omuzlarımız birine çarptı. O sıcak temas, kaosun içinde bir işaretti. Tenime dokunan vücudun Bronz olduğunu anlamam uzun sürmedi. Çelik kadar sertti, sarsılmazdı. Kalabalığın ortasında bana tutunacak tek dayanak oydu.

Nefes nefese, sırt sırta verip kurşunlarla dans etmeye başladık. Her tetiğe bastığımda onun silahının sesi benimkine karışıyor, yankımız duvarlardan çarpıp düşmanın üzerine yağıyordu. Onun ateş ettiği yönde sırtımdaki titreşimle hareketini hissediyor, ben hareket ettikçe o, adımlarımı tamamlıyordu.

Nişan aldığım kişiyi indirirken, "Bunlar kimin adamları?" diye bağırdım.

CamScanner ile tarandı

Bronz sert bir sesle, "Kimin olduğunun bir önemi var mı?" dedi. "Hepsinin belasını sikmeden buradan göndermeyeceğim."

"Haklısın," dedim, parlayan gözlerle. "Uzun zamandır bu eğlenceyi bekliyordum."

Çatışma giderek şiddetlenmişti. Düşman dalgalar hâlinde üstümüze geliyor, mermiler kulaklarımızı sağır ediyordu.

Bronz aniden, "Yer değiştir!" diye bağırdı. Omzumdan sertçe itip kendi pozisyonunu bana bıraktı, ben de onun olduğu noktaya geçtim. İlk başta her şey yolundaydı. Sırt sırta hareket ediyor, birbirimizin açığını kapatıyorduk. Ama sonra üzerime gelen ataklar arttı. Kalabalık daha da bastırdı.

İfademi bozmadım. Nefes nefese, "Teker teker değil, hepiniz gelin, kuçu kuçular!" dedim.

Kurşunlar kelimenin tam anlamıyla etrafımı biçerken, "Dikkat et!" diye haykırdı Bronz.

Daha tepki veremeden Bronz hızla üzerime atıldı. Sert bir darbeyle yana savruldum, ardından kendimi yerde buldum. O da benimle birlikte düşmüştü. Kurşun, az önce bulunduğum noktayı delip geçti, arkamdaki duvara saplandı.

Bronz bedenini tamamen kalkan gibi üzerime siper etmişti. Göğsü kaburgalarıma baskı yaptığında nefesim kesildi. Göz göze geldiğimizde etrafım bulanıklaştı. Nefeslerimiz birbirine çarpıyor, dudaklarımız arasındaki mesafe her geçen saniye daralıyordu. Onun bakışında hem öfke hem kaygı hem de başka hiçbir yere sığmayan bir şey vardı: Beni aynı anda azarlayan, koruyan ve içine çeken bir bakış.

"Sanırım dikkatini dağıtan bir etken var," dedi.

Dudaklarımızın arasındaki mesafe tehlikeli derecede kısaydı. Ben, elim hâlâ ileriye uzanmış hâlde tetiğe bastım. Kurşun bize doğru gelen adamı olduğu yere sabitledi. Zihnim saldırının değil, onun dudaklarının kıyısına takılmıştı. "Ben..." dedim, derin bir fısıltıyla. "Seninle öpüşürken bile çatışabilirim."

Mesafe yoktu artık. Önce çok yavaş bir şekilde dokundum ona. Sıcak dudakları bunu bekliyormuş gibi kavradı beni. İlk temas bir kıvılcım gibi geçti aramızdan. Ben geri çekilemedim. Daha fazla bastırdım, daha fazla istedim. Dudaklarımla kana kana içmeye başladım onu, bütün cehennemi susturmanın tek yolu buymuş gibi öptüm.

Kurşunların hedefi olmadan ayrıldığımızda Bronz'un kehribarları hiç olmadığı kadar parlıyordu. Hiçbir şeyde değil de onun gözlerinde kaybediyordum kendimi.

CamScanner ile tarandı

Tek koluyla beni ayağa kaldırdı, bedenimi duvara yasladı. Silahlarımız hâlâ ellerimizdeydi. Bronz bakışlarını dudaklarımdan çekmeden son gelen kişiye de diğer eliyle ateş etti.

Kalbim bir savaş meydanıysa Bronz oradaki tek sancağımdı. Her şey yıkılsa bile mutlaka ondan bir parça kalırdı. Ölüm, yanımızda yalnızca bir parantezdi. Biz onun içinde yazılan asıl cümleyi oluşturuyorduk. Ve ben biliyordum. Biz o cümlenin sonuna asla nokta koyamayacaktık.

Tamamen ayrıldığımızda, "Bronz," dedim, endişeyle. "Minik oğlum..."

O, çoktan telefonunu çıkarmıştı. Parmağı sert bir kesinlikle tuşlara dokundu. "Safa," dedi. "Herkes ne durumda?" Karşı tarafı dinledi ve tekrar konuştu. "Örgütü tahliye edin ve kaplanı hemen bul."

Telefonu kapatır kapatmaz bileğimden kavradı. Demirden bir kıskaç gibiydi. Adımlarını öyle hızlı, öyle sert atıyordu ki sanki zemin onun önünde itaat ederek çökmek zorundaydı.

"Onu bırakamam!" dedim.

"Bırakmayacağız," dedi. Tavrında hiçbir yumuşaklık yoktu, sadece çelikten örülmüş bir kesinlik vardı. "Yürü, Hisar."

"Niye kaçıyoruz?" dedim, öfkeyle. Tamamen dışarıya çıkmıştık ve dışarıda örgütten gördüğüm insanlar dışında kimse yoktu.

"Kaçmıyoruz," diye sertçe karşılık verdi. "Amacıma ulaştım. Birazdan burası çökecek."

"Ne?"

O an gözlerine baktığımda ne korku ne de telaş gördüm. Yalnızca taş kesilmiş bir soğuklukla bakıyordu. Ölümü bir hamle tahtasındaki piyon gibi gören, acımasız bir imparatorun gözleriydi bunlar.

"Onlar buraya baskın yapmadı." Ağzından çıkan kelimeler, mezar taşlarına kazındı. "Ben davet ettim." Ciğerlerimden nefes çekildi. "Burası bir toplu mezarlık," diye ölümcül bir tonla ekledi.

Kelimeler beynimde çınladı.

Sen nasıl bir adamsın, Bronz?

Kimi zaman bana siper olan adam kimi zaman da yüzlerce hayatı tek kalemde silmekten çekinmeyen bir İmparator. Onun yanında yürümek hem korunmak hem de yanmak demekti.

"O zaman neden çatıştık?" dedim, inadımdan ödün vermeden. "En sevdiğim bıçağımı birinde bırakmak zorunda kaldım!"

CamScanner ile tarandı

Yüzünde en ufak bir değişim olmadı. Çatının üstünde duran bir kartal gibi aşağıdaki avını önemsemeyen o katı bakışla bana döndü. "Son zamanlarda eğlence istiyordun. Sıkıcı davetleri sevmediğini biliyorum."

"Bronz..." dedim, sahte bir kızgınlıkla. "Açık ara katıldığım en iyi davetti!"

Dudaklarının kenarında beliren çizgi bir tebessüm değildi. Tebessüm onda ölüyordu. O yalnızca demirden bir iradeyle hükmün arasındaki ince çizgiyi gösterdi. "Davamda olmandan onur duyarım."

Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. Soğuk, acımasız fakat aynı zamanda büyüleyici bir karanlıktı o. "Sen bu örgütün lideri olduğun sürece, davan hep davam olacak."

Bakışlarını üzerimde sabitledi. "Devrim."

"Direniş," dedim, yutkunarak.

Ve tam o anda bina, bütün sesleri bastıran uğultularla titremeye başladı. Betonun bağırtısı, demirin çığlığı, yerin göğe karşı öfkesi... Tüm yapı, Bronz'un planına boyun eğerek çökmeye başlıyordu.

İmparatorların yürüdüğü yolda, toprak bile yerinde durmazdı.

Safa, koşar adımlarla yanımıza geldiğinde merakla ona döndüm. Eli ceketinin altındaydı. Ceketini kenara çektiğinde küçük kaplanı ortaya çıkardı. Gözlerimden taşan kaygı, yerini tarifsiz bir rahatlamaya bıraktı. Hızla onu kucağıma alıp, göğsümün içine saklamak istercesine sımsıkı sarıldım.

"Seni yalnız bıraktığım için üzgünüm." Küçük bedenini yanağıma yasladım, tüylerinin sıcaklığında titreyen yüreğimi sakinleştirmeye çalıştım. "Bir daha hiç yalnız kalmayacaksın."

Diğerleri de çatışmanın izlerini taşıyarak yanımıza geldi.

Serdal, etrafı dikkatle süzerek, "Viran nerede?" diye sordu. "Bir tek onu göremedim."

Bronz'un cevabı kısa ve kesindi: "Erken ayrıldı."

Hiç kimse sorgulamadı. O ses tonunun üstüne söz söylemek zaten mümkün değildi.

Sanaç ve Yasmin'in yan yana ama birbirlerinden uzak durduklarını fark ettim. Aralarındaki soğukluk neredeyse dokunulabilir bir rüzgâr gibi esiyordu. Yine de içimden, *bir gün sıcak rüzgârların arasında dolaşacaklar*, diye geçirdim. Çünkü her buz, eninde sonunda güneşin önünde erirdi. Yeter ki o güneş doğmayı bilsindi.

Yasmin de Sanaç'ın güneşi olacaktı.

CamScanner ile tarandı

Hepimiz birbirimizin iyi olduğuna emin olduktan sonra arabalara dağıldık. Çatışmanın uğultusu, yerini motor seslerine ve suskunluklara bıraktı.

Bronz'un blokuna adımımı attığım anda dışarıdaki bütün kaos sessizliğe büründü. Dinginlikle örülmüş o taş duvarların ardında başka bir dünya vardı. Kucağımda usulca taşıdığım kaplanı yere indirdim. Pençeleri zemine yumuşak bir şekilde bastığında bana kısa bir bakış atıp uzaklaştı. Sanırım ablasının yanına gitmişti. Birazdan kavgaları kaçınılmaz olacaktı.

Kapı arkamızdan kapandığında, Bronz hiç tereddüt etmeden kolumdan tuttu. Sözsüz, aceleci bir hareketti. Beni bir anda kendine çekti. Nefesim göğsüne çarpıp geri döndü.

Onun aksine yavaş bir tınıyla, "Sanırım hızlı başlayacağız," dedim.

Gözlerim gözlerine değdi. Orada, zamanı hızlandıran bir karanlık vardı. "Haz ve hız," dedi. "Bu gece hissedeceğin tek şey bu olacak."

Beni kucağına aldığında hiçbir direniş göstermedim. Olmak istediğim yerde olduğum için anında uysallaştım. Bedenim onun kollarında yükselirken zihnimde perdeler aralanıyordu. Bronz'un merdivenleri çıkarken kendi odasına girmemiş olması beni şaşırtmıştı.

Başımı hafifçe kaldırdım. Omzuna yaslanmıştım ama artık gözlerinin içine bakmak istedim.

"Nereye gidiyoruz?" Ardından yaramaz bir sesle, "Resim mi yapacağız yoksa?" diye ekledim.

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken ruhumun ısındığını hissettim. Resim yapmayı bana öğrettiği o sabahı hatırladım. Ruhumu, kendi parmaklarıyla doldurmuştu. Onu ilk kez o zaman bu kadar yakınımda hissetmiştim.

O sabahı düşünürken, Bronz hiç düşünmeden, "O sürekli merak ettiğin odaya," diye yanıtladı.

"Ciddi misin?" dedim. Gözlerim büyürken heyecanımı gizleyemedim. "O kilitli odaya mı gireceğiz?"

Başını yavaşça salladı. "Bu geceyi orada geçirmek istediğine eminim," dedi.

Beni hâlâ kucağında taşıyordu. Yüzüm boynuna daha da yakındı ama zihnim başka bir yere odaklanmıştı artık: O kapıya. Sürekli önünden geçip içini hayal ettiğim, anahtarını hiçbir zaman bulamadığım odaya.

CamScanner ile tarandı

Kapının önüne geldiğimizde durmadı. Elini uzattı. Benim defalarca çevirmeyi bile başaramadığım kilit, onun ellerinde bir anda açıldı. Hiç zorlanmadı.

İçeri girdiğimizde oda karanlıktı fakat yukarıdan ay ışığı dökülüyordu. Tavan camdandı. Gökyüzü neredeyse dokunacak kadar yakındı. Ay, tüm ihtişamıyla tam tepede durmuştu. Sessizliğini üzerimize seriyordu. Hiç böyle bir oda hayal etmemiştim. Soğuk değil, gizemli değil... Aksine sıcak ve korunmuş hissettiriyordu. Beni içine çekti.

Şaşkınlıkla Bronz'a döndüm. "Madem böyle bir odan vardı..." diyerek yavaş yavaş yükseldim. "Neden bunca zaman diğer odada kaldık?"

"Kaçıp gitmeseydin, görürdün," dedi.

Söylediği şey doğru muydu? Belki evet. Ancak eksikti.

İsyan kokan yakarışla, "Her şeyi kaçmama bağlayamazsın!" dedim. "Kaldığım zaman gösterseydin belki bu odanın hatırına gitmezdim!"

Ay, cam tavanın ardından hâlâ üzerimize dökülüyordu. Gecenin serinliğini değil, kendi ışığını taşıyordu ve bize tanık olmak için oradaydı. Bronz beni usulca yatağa yatırdı.

Gözlerimi zifirî karanlık gökyüzünden ayırıp ona çevirdiğimde, üzerindeki ceketi çoktan çıkarmıştı. Gecenin ve onun arasında bedenim yavaşça çözülmeye başlamıştı. Omzuma dökülen saçlarımı geriye doğru ittim. Ona açık olmaktan hiç bu kadar emin hissetmemiştim.

Odanın diğer köşesine yürüdü. Mumları yaktı. Her birinin fitilinden çıkan ışık, önce odanın kenarlarını, daha sonra duvarlarını, daha sonra da bizi yavaşça aydınlattı. Gölgeler dans etmeye başladı.

Işık, duvarları aydınlatmaya başladığında fark ettim. O duvarlarda asılı olan tablolar vardı. Baktım. Daha dikkatli baktım. Ve gözlerim büyüdü.

Kadın, bendim.

Tablolardaki her silüette, her kıvrımda, her çizgide... Ben vardım.

Panter de oradaydı. Bizi birlikte resmetmişti. Koyu kırmızı bir fonun üzerine, siyah silüetlerle işlemişti. Ancak her şeyden çok, o çizgilerde Bronz'un bakışı vardı. Nasıl gördüğünü anlatıyordu.

Beni değil, bende gördüğünü...

Büyülendim. Sadece tabloların güzelliğinden değil. Görülmenin o sarsıcı hâlinden. Çünkü resmetmek bir yetenekti ama böyle görmek...

Bu tarif edilemez bir duyguydu.

Sanata değil.

Tapınmaya.

CamScanner ile tarandı

Kendimi ilk kez birinin gözünden izliyordum. O göz ise beni arzuladığı kadar kutsuyordu da.

Onun sanatı çok farklıydı ve o sanatın içinde olmak beni her zaman ölümsüz kılacaktı.

"Büyülenmiş gibisin," dedi.

Tabloları incelemeye devam ederken, "Bronz..." dedim. Ağzımın içi kurumuştu. "Büyülenmek ne kelime? Ben dışarıdan böyle mi görünüyorum?"

"Çok daha fazlasısın, Hisar." Titredim. "Öyle olduğunu sana hissettireceğim."

Bakışlarımız buluştuğunda aramızda artık gizli hiçbir şeyin kalmadığını biliyordum. Yatağın kenarına diz çöktüğünde elimi uzatıp kravatını yakaladım. Kumaşın gerginliği parmaklarımın arasında çözülürken onu kendime doğru çektim.

"Bunca zaman beni öpmediğin için..." dedim, gözlerinin içine bakarak. "Seninle sabaha kadar öpüşsem bana yetmeyecek."

Sözlerime bir gülümseme değil, koyu bir bakışla karşılık verdi.

"Sen..." dedi, alçak bir sesle. "Uslu bir kadın olmamanın cezasını ödüyorsun."

Hayıflanarak ona baktım. "Senin kadar sabırlı bir adam görmedim."

"Bu gece sabırlı olmayacağım."

İçim ürperdi. "Umarım," dedim ve dudaklarına kısa ama yüklü bir öpücük kondurdum. "Yoksa bize çok yazık edersin, Bronz."

Belimden sertçe kavradı ve beni kendine çekti. Dudaklarımız çarpıştığında, içimizde tuttuğumuz ne varsa o anda serbest kaldı. Öpüşme değildi bu, ertelenmiş zamanın ödeşmesiydi.

Bronz dudaklarını dudaklarımdan yavaşça çekip boynuma yöneldi. Tenime her dokunuşunda nefesim biraz daha kesiliyordu. Boynumda bıraktığı ıslaklıklar yavaşça göğüs arama doğru indi. Elbisemin ince kumaşı hâlâ bedenimi örterken dudaklarının altında kalan yerlerin sabırsızlandığını hissedebiliyordum.

Elini elbisemin eteklerine uzattığında, benden uzaklaşamadı.

Kravat hâlâ elimdeydi.

Bunu fark ederek mesafesini korudu. Bacağımı kavrayıp dizimi kıvırdı. Her hareketi bedenimi biraz daha açıyor, biraz daha teslim alıyordu. Ayak bileğimi parmaklarının arasında tuttuğunda, sertliğiyle birlikte sahiplenici bir yumuşaklık da vardı. Elbisemin kumaşı, usulca ama büyük bir sabırla yukarı çekildi.

CamScanner ile tarandı

Dudaklarını dizime bastırarak, "Tenin..." dedi. "Sesin..."

Devam etmesi için, "Evet," dedim.

"Aklımı başımdan alıyor, Hisar," derken her bir kelimesi arzudan yoğrulmuştu.

Gülümsedim. Gülümsememin altında tutkulu bir davet gizliydi. "Sen de benim aklımı başımdan almaya ne dersin?"

Cevap vermedi. Ama kelimeler gereksizdi artık. Gözleri üzerimdeyken sadece bedenime değil, ruhuma bakar gibiydi. Bedenimi yatağın kenarına çektiğinde, tenimdeki her dokunuşunu hissettim. Elbisem artık karnıma kadar sıyrılmıştı. Bakışları, kumaşın geride bıraktığı o dar, soluk sınırda sabitlendi.

Bir anlığına bile gözlerini kaçırmadan, nasırlı parmaklarını tangamın kenarına götürdü. Nefesinin yakıcı sıcaklığını hissettim. Soluğum kesildi. Benimle oynar gibi nefesini üfleyip durdu.

O kumaşı hiç bu kadar çıkarmak istememiştim.

Sonra yavaş bir hareketle tangamı çekmeye başladı. Ona yardımcı olmak için kalçamı hafifçe kaldırdım.

Tanga her milim indiğinde, dudaklarını uyluğuma bastırdı. Tenim titredi. Sanki sadece bedenime değil, geçmişime, suskunluklarıma, bekleyişime de dokunuyordu. Dudakları sıcak, baskısı yumuşak, iz bırakacak kadar derindi.

Beni dudaklarıyla yakan bir adam vardı karşımda.

Tangamı bacaklarımdan çıkarmadı. Kumaş ayak bileklerimde takılı kaldı. Gözleri, ne yapacağını çok iyi bilen bir adamın kararlılığına sahipti. Bileklerimi bir araya getirdi ve tangamla aralarına gevşek fakat hissedilir bir düğüm attı.

Ayak bileklerimden bağlamıştı beni.

Nefesim boğazımda takılırken dudaklarım aralandı. Bu hareketi alt bölgemdeki sızıyı yoğunlaştırdı. Bedenim tepki verdi, onu daha çok istedim. Kontrolün bir anda ondan bana geçtiğini düşünüyordum ancak yanılmıştım. Bu, bizim aramızda şekillenen yeni bir dengeden ibaretti.

Bağladığı bacaklarımı kaldırdı. Dizlerim havadayken, başını o dar aralıktan geçirip bacaklarımı omuzlarının üzerine aldı. Artık bacaklarım onun omzundaydı ve ben tamamen onun için açılmıştım.

Şakağımdan bir ter damlası süzüldü. Zihnim bulanıktı. Kalbim sanki bütün hücrelerimde sertçe atıyordu.

CamScanner ile tarandı

O hâlâ sakindi. Bu yavaşlık, bu bilinçli geciktiriş sinirimi bozuyordu ama aynı zamanda beni daha da bağlıyordu. Sıcak nefesi, terlemiş tenimde gezindi. Islanmış, onu sabırsızlıkla bekleyen hassas yerime yumuşak bir hava üfledi.

Başım geriye düştü. Sırtım kavislendi. Gözlerim istemsizce kapandı. Bir temas, sadece bir tanesi beni paramparça etmeye yetecekti.

Ve o bunu çok iyi biliyordu.

"Ne istiyorsun?" dedi.

Parlayan kehribar gözlerine baktım. "Yeterince açık değil mi Bronz?"

Bakışını üzerimden çekmedi. "Bana kıyamet olan o dudaklarından duymak istiyorum."

Bana yakışır bir kibirle, "Bana kendimi bir imparatoriçe gibi hissettir," dedim.

Parmakları hassas tenime değdiği anda bir kıvılcım belirdi. Cevap vermeden önce kalın parmakları o bölgede gezindi. Sertliğini, varlığını hissettirdi. "Sana itaat etmemi mi istiyorsun?" dedi.

"İstemiyorum," dedim, gözlerinin içine baka baka. "Sen zaten bana itaat ediyorsun."

Kravatını yeniden çekiştirdiğimde iplerin elimde olduğunu ona fark ettirdim.

Ve o, bana itaat etti.

Dudaklarını usulca, tam oraya bastırdı. Bir çığlık değil ama ona çok yakın bir yakarış döküldü dudaklarımdan. "Ah..." Sesimi duymasıyla hoyrat bir tavır sergiledi. "Bronz."

Dudakları hassas bölgemi talan etmeye başladığında, boşta kalan elim saçlarını buldu. Bu anı daha önce yaşamıştım. Bana daha önce de bunu yapmıştı. Fakat bu sefer, daha derindi.

Zihnimde binlerce kez dönüp duran o görüntüler, hayal sandığım şeyler şimdi bedenimin tam ortasında yanıyordu. O zaman da böyle titremiştim. O zaman da böyle istemiştim.

O, aslında kimin kime hükmettiğini diliyle anlatıyordu. Dudakları her bir hücremin içini yakarken bakışlarını bir an bile kaçırmadı. Gözleri yüzümdeydi. Beni, onun için inleyişimi, yakarışımı zihnine kazıyordu.

O bana dokundukça kravatını daha çok sıktım.

Sanki bana yaşattığı arzu yetmiyormuş gibi eli göğsümü buldu. Elbisenin askılarını kenara çekti. Kumaş yere düşmedi ancak tenimi çıplak bıraktı. Parmak uçları, bir yangını yeniden başlatırcasına dokundu.

CamScanner ile tarandı

İnlemelerim artık fısıltı değildi. Çığlıktı.

Ve tam o anda...

Durdu.

Yarıda kalmış nefesim boğazımda asılı kaldı.

"Kim olduğumu söyle, Hisar," dedi.

Yutkundum. Dizlerimde kuvvet kalmamıştı. Nefes nefese bir hâldeyken titredim.

"İmparator," dedim.

Islak dudaklarıyla hiç olmadığı kadar çekiciydi. "Beni durdurmak için artık ne diyeceğini biliyorsun."

Başımı iki yana salladım. Gözlerimi onunkilerden ayırmadım. "Bu gece benden o kelimeyi *hiç* duymayacaksın, Bronz." Kravatını avuçlarımın arasında sıktım. "Devam et."

"Neye *devam et*?"

"Bana dudaklarının o marifetini göster," diye emrettim.

Tekrar gömüldü. Tekrar sevdi beni. Tekrar adını sayıklattı bana. Fakat onu hiç durdurmadım. Daha çok istedim, daha çok şevke geldim.

"Bronz..." dedim. "Ah, Bronz."

Sesim onu daha çok hızlandırmıştı. Dudaklarıma dökülen her inleme, onun daha derine inmesine neden oldu. Arzunun dili bu kez kelimeler değil, sesimdi. Ve o, sesimi seven bir adamdı.

En sonunda, gözlerim geriye kaydı. Omuzlarıma yaslanan bacaklarım birden boşaldı. Onun ağzına doğru aktığımda, içimde yaşadığım, onun bana yaşattığı zevkin tarifi yoktu.

Sınırları olmayan bir hazdı bu. Sanki bedenim tanımadığım yerlere uzanıyor, bilmediğim duygulara temas ediyordu. Bütün benliğimi yitirdim, tatlı bir kaybolmaydı bu.

Başını alt bölgemden çektiğinde, titreyen vücuduma küçük küçük dokunuşlar bırakmaya başladı. Bir yanım hâlâ dalgalanıyordu ama o beni sığ limanlara taşımaya çalışıyordu.

Ayak bileklerimdeki kumaşı çözdü. Parmakları sabırla düğümü çözerken nefesim yeniden düzene girdi. Bacaklarımı serbest bıraktığında, hafif bir ürpertiyle gevşedim. Dizlerim düştü. Kalçam yumuşadı. Kasılmıştım.

Ama o, henüz vazgeçmemişti. Yavaş yavaş yukarı tırmanmaya başladı. Göğüslerime ulaştığında, artık gözlerim yeniden açılmıştı. Sivrileşmişti uçlarım. Ona hazırdım, hem de fazlasıyla. O ise gözlerinde derin bir şehvetle bana bakıyordu.

CamScanner ile tarandı

Bakışlarını üzerimden hiç çekmeden başını eğdi. Önce yavaşça dilini değdirdi. Narin, dikkatli fakat duygu yüklüydü. Ardından, ağzına bir parça daha fazlasını aldı. Sonra hem ısırdı hem de yaladı.

Uçlarımı kendi ritmiyle ıslattı. Sınırlarımı yeniden uyandırdı. Göğsümden çıkan tek ses, artık nefes değildi. Bir tür iç çekişti. Bir davetti. Bir teslimiyetti.

O ise bu daveti bir kez daha reddetmedi.

Boynundaki kravatı çözdü. Gömleğini yavaşça çıkardı. Her hareketi, onu izlememe neden oldu.

O bana bakarken ben de aynı iştahla, onun az önce sevdiği ve hâlâ onu isteyen noktaya dokundum. Parmaklarım, onun dudaklarının bıraktığı sıcaklığı yeniden çağırdı. Gözlerini benden ayırmadı. Soluğu burnundan çıkıyordu ama içindekiler çok daha derin bir yerden patlıyordu.

Pantolonunu çıkardı. Sonra iç çamaşırını da. Hiçbir söz yoktu. Sadece şehvetin şekil bulmuş hâli karşımda yükseldi.

Bir tablo gibi duran heybetli bedenine baktım.

Karşımda duran şey, zamanla taşlaşmış bir iradeydi. Bronz'un vücudu, bir savaş alanı gibi duruyordu. Kasları belirgin ama abartısızdı. Ona yakışacak olgunluktaydı.

O kollar... Damarlıydı, güçlüydü, sahiplenendi. Beni defalarca taşıyan, bastıran, tutan, çekip alandı. Her kıvrımı, dizginlenmiş bir gücün sabrını taşıyordu. Parmak uçlarındaki nasırlar, bir zamanlar başka yükleri tutmuştu. Şimdi ise beni tutuyordu.

Boynunda tanıdığım bir damar vardı. Sinirlendiğinde belirirdi. Şu an ise derin bir suskunlukla atıyordu. Ve ben, o atışı gözlerimle takip ederken zihnimdeki tüm savunmaları bir bir düşürüyordum.

Omuzları genişti, bütün dünyanın yükünü orada taşıyordu. Karın kasları taş gibi sertti ama en çok, gövdesinden kalçasına inen çizgilerde bir tehdit vardı.

Arzuyla yanan gözüm, kalçalarının ve kasık çizgilerinin birleştiği o aşağı doğru kayan hattaydı. Tehlikeli ve davetkârdı. Altındaki o irilik, kendini saklamayan bir gerçeklik gibi duruyordu. Bütün gece boyunca, içimde yuva olacaktı.

Elim, istemsiz bir şekilde aşağıya indi. Kendime yavaş yavaş dokunmaya başlarken onu da izlemeye devam ettim. Onunla aramda artık sadece nefesler ve birkaç santimlik mesafe vardı. O mesafe cehennem gibiydi. Birazdan, cehennemin bile sınırları kalmayacaktı.

CamScanner ile tarandı

Karşıma geçti. Gölgelerin içinde bedenini bana sunduğunda, gözlerim başka hiçbir yere bakamadı. Kaslarının altında yatan sabrı görüyordum. Fakat o sabır artık çatlıyordu.

Benim nasıl ıslanıp, tekrar tekrar kendime dokunduğumu izlerken o da kendi iriliğine uzandı.

Avuçlarının arasında büyüyen arzusu, sadece tenine değil, aramızdaki havaya da yayılıyordu.

Dudaklarımı ısırdım. Bedenim titredi.

"Kendine dokunarak beni delirtmeye çalışıyorsan..." dedi, tehlikeli bir tınıyla. "Doğru yoldasın."

Gözleriyle yutuyordu beni. "Senin yerini almıyor," dedim.

Parmaklarım hâlâ kendimdeyken elimi yakaladı. Sert ama özenli bir şekilde parmaklarımı tuttu, kendi dudaklarına götürdü. Ve ıslaklığımı tek tek yaladı.

Yavaş, dikkatli, kutsal bir şeymiş gibi gözünü gözümden ayırmadan yaptı bunu.

Bunu yapması dudaklarımdan bir inilti kopmasına neden oldu. O görüntü... O temas... Onun, kendimi kendimden çalıp kendi ağzına alışı aklımı yerle bir etti.

"Hiçbir şey..." dedi. Sesindeki o karanlık ton beni sarmaladı. "Benim yerimi alamaz."

Elimi bırakmadı ve beni ters çevirdi. Elbise yalnızca karnımda duruyordu. Yüzüm yatağa yasladığında Bronz'un yangını aratmayan nefesini ensemde hissettim. Saçlarımın bitiş noktasını öptü. Aşağıya doğru indi.

Kalçam, onun dikleşen iriliğine dokunuyordu. Onu her yerimde hissederken Bronz'un dudakları sırtımda kendini hatırlatıyordu. Parmak uçlarıyla dövmeye dokunduğunda tüylerim diken diken oldu. Dokunuşu yumuşak ama niyeti keskindi.

"Bu dövmeyi nasıl yaptığımı hatırlatmamı ister misin?" dedi. Sesi alçaktı ama içinde itiraz edilemez bir şey vardı. Tene değil, iradeye bastıran türden.

bellisi viv isilleb.

Bu dövmeyi bana o yapmıştı.

"Kesinlikle hatırlatmalısın," dedim. Onun hatırlatma biçimini özlemiştim. Anlatmasını değil, göstermesini.

Dudaklarını omuzlarıma bastırdığında duraksadı. Baktı. Fark etti. Eliyle dokundu. Neden ve nasıl olduğunu çözmeye çalıştı. Bu iz daha önce orada yoktu. O biliyordu. Çünkü beni ezbere bilirdi.

CamScanner ile tarandı

Her kıvrımımı, her izimi, her doğuşumu bilirdi ama bu yara yeniydi.

Ve onun yokluğunda olmuştu.

Elbise yavaşça tenimden süzüldü. Artık tamamen çıplak kalmıştım. "Bir keresinde sırtıma çıkmıştın," derken eski bir hatıra gibi tenime gömüldü sesi. "Bütün dövmelerimi ve anlamlarını merak ediyordun."

"En beğendiğim hangisi oldu?" dedim.

"Ejderhalar," dedi.

"Her zaman vahşi olanı severim," dedim.

Sırtımda dokunmadığı yer bırakmadı. İzini bırakmadığı, özlem gidermediği... Parmakları kalçamı tuttuğunda sanki kendine yer açmak için sıktı. O an, bacak arama yerleşen sıcaklığı hissettiğimde beynimin içine sızan bir şeyler oldu. Bu hissiyatı hatırlıyordum. Çok tanıdıktı. Vücuduma ilk kez dokunmuyordu.

Demir kadar sertleşen organı bacaklarımın arasında gidip, gelirken benim ıslaklığımla buluştu. Bronz beni kaldırdı ve elini boynuma yerleştirip kendine yasladı. Sırtım artık onun göğsündeydi.

Bana bir şeyler hatırlatmak istercesine tenini, tenimde gezdirdi. Onu daha çok tanıdım, daha çok hatırladım. Beni kucağından indirmeden bedenimi kendine çevirdi ve yüzlerimiz karşı karşıya bakmaya başladı.

"Bana ait olduğunu hatırlat," dedim, sesim fısıltıya dönmüş bir emirdi. Geçirdiğimiz bazı geceler zihnimin en kuytu köşelerinden yükselmiş, şimdi onun vücudunun sıcaklığıyla yeniden can bulmuştu. Gözlerinin ta içine bakarak, "Bana..." dedim. "Nasıl hükmettiğini, nasıl bir olduğumuzu, tahtımı nasıl ele geçirdiğini hatırlat."

"İmparator'un..." diye karşılık verdi Bronz, boğuklaşan sesiyle. "Hiç unutmayana kadar hatırlatacak."

Bedenimi biraz daha yukarı çektiğinde, diğer elini vücudu boyunca kaydırıp iriliğini kavradı ve beni kendine hizaladı. Tamamen hazırdı. Ancak içeri girmedi. Henüz değildi. Bacaklarımın arasına sabırla yerleşti. Göğsü göğsüme değiyordu, kalbinden gelen ritim benim tenime çarpıyor, nefesinin sıcaklığı boynumda dolaşıyordu. Ter, şakağından süzülüp boynuna ve oradan kasığına doğru indiğinde, bu yavaş hareketin ilahi bir anlamı varmış gibi izledim. Her şey durdu. Zaman, oda, gece... Yalnızca bedenlerimiz birbirini tanıyordu.

İriliğini kavrayan eli, yönünü belirlemişti ama son dokunuşu benim bedenim yaptı. Vücudum açıldı. Islaklık, davetkârlığın ötesine geçmişti. Giriş için değil, yerleşmek için çağırıyordu onu. Ve Bronz, bu çağrıyı duydu. Fakat bunu gerçekleştirmeden önce dudakları dudaklarımı buldu.

CamScanner ile tarandı

Öpücüğü sabırlıydı. Derindi. Dudaklarıma kapanan ağzı, içimde büyüyen çığlığı bastırmak için değil, o çığlıkla birlikte yanmak içindi.

Ve biz tam o anda birleştik.

Boşluğa girdiğinde, bedenim önce acıdan gerildi, daha sonra yumuşadı. İlk baskı, bütün duvarlarımı yıktı. O ana kadar tuttuğum her soluk dağıldı. Gözlerimi kapadım. Yalnızca bir birleşme değil, bir hatırlayıştı bu. Vücudum tanıdı onu. Kaslarım tanıdı. Daha önce kaç kez yaşandığını unuttuğum bir ritim, yeniden uyanıyordu.

İçimdeydi.

Ve hâlâ hareket etmiyordu.

Sanki zamanı durdurmuştu da o anın içine bizi mühürlemişti.

Ama sonra çok yavaş, çok sabırlı bir şekilde varlığını ileri geri çekmeye başladığında, tenim geriye doğru kıvrıldı. Her hareketi sadece bedenime değil, hücrelerime işliyordu. Her itişiyle ona ördüğüm bir duvar daha yıkılıyordu. Ne kadar kapadığım kapı varsa hepsine bir bir ulaşıyordu.

Bronz hızlanmadan önce beni yatağa yatırdığında hâlâ o doluluğunu hissediyordum. Kopmadı benden, kopamadı. Orada öylece kaldı ve ardından hareketlerine devam etti. Gözlerimiz hiç ayrılmazken sessizce onu izledim. Bu anı, bu birleşmeyi konuşarak mahvedemezdim çünkü ikimizin de bu birleşmeye, bu özel ana ihtiyacı vardı.

Bedeni üstümde dururken hızlanmaları arttı. Omurgam yatağa baskı uyguladıkça sırtımdan yukarı bir sıcaklık yükseliyor, boynumun arkasından dökülüyordu. Sanki beynimin en kuytu yerine dokunuyordu. Sadece içimde değildi. Zihnimdeydi.

Ellerim önce onu tuttu. Sırtına, omuzlarına, saçlarına uzandım. Fakat sonra ellerim çaresiz kaldı. Çünkü ben, ona tutunmakla yetinemiyordum. Ona akmak, erimek, çözülmek istiyordum. Ruhumun kıvrımları da tenim kadar açılıyordu artık.

Ona *hızlan*, dememe gerek bile kalmamıştı. Öyle ki her darbesi bedenimin içine bir yıldız gömüyordu. Ve ben her seferinde biraz daha patlıyordum.

Gözlerim hiç kapanmadı. Dudaklarımız defalarca buluştu. Bu gece ayrı kaldığımız her günün acısını çıkartmak istercesine sevdik birbirimizi.

Ellerim yüzünü avuçladı. Teni, terden kıpkırmızı olmuştu. Yüzüme bakarken ki bakışı yalnızca bir bakış değildi; sanki benden doğan bir şey ona geri dönüyordu.

Eğilip dudaklarımı öptü. "Sessiz durma," dedi. "Hoşuma gitmiyor."

CamScanner ile tarandı

"Beni şu an o kadar mutlu ediyorsun ki..." dedim. "Başının etini yemek için bir nedenim kalmadı."

"Mutlu olduğunda sessizleşiyor musun yani?" diye sordu. Kasılmalarım giderek arttı ancak o, ritmini hiç bozmadı.

"Şu ana kadar hiç fark etmemiştim, Bronz," dedim.

"Uysal olmanı sevmiyorum," dediğinde hızını artırdı ve çığlık atmama neden oldu.

"Bronz!" diye adını haykırarak inlediğimde, istediğini alan o bakışlarla karşılaştım. Beni bu gece, hırçın ve vahşi görmek istiyordu. Tıpkı benim onu görmek istediğim gibi.

Alnını alnıma yasladığında, "Hisar," dedi. "*Ya khochu razorvat' tebya ot udovol'stviya.*"[2]

"Rusça konuşmandan nefret ediyorum," dedim, kollarını sıkarak.

"*Moya zhena*," dedi. "*Posmotri, kak ty menya vzyala vnutr'. Posmotri, kak ty postavila na koleni takogo muzhchinu, kak ya.*"[3]

"*Karım*, demen dışında hiçbir şey anlamadım," diyerek hayıflandım.

"Rusça öğrenmediğin sürece ne dediğimi hiçbir zaman anlamayacaksın, Hisar."

"Ah," diye inledim. "Beni kışkırtma, Bronz!"

"Ya ne olur?"

Saçlarım alnıma yapışmıştı. "Hiç öğrenmem."

Beni kucağına aldığında kulağıma doğru fısıldadı:

"*Ya znayu, ty khochesh' zastavit' menya stat' na koleni... I pryamo seychas ty eto delayesh'. Mozhet byt', imenno poetomu mne nravitsya nazyvat' tebya moyey zhenoy. Potomu chto eto so mnoy mogla by sdelat' tol'ko moya zhena.*"[4]

Tüylerim diken diken olmuştu ve ben, onun Rusça akan diliyle dışıma taşmaya başlamıştım.

İniltiden çok, istekten çok, bir çağrı gibiydi.

Fısıldayarak değil de emrederek, "Daha fazla konuş," dedim. Çünkü o an tapılması gereken bir varlık gibi hissettim kendimi.

---

[2] Seni zevkten paramparça etmek istiyorum.

[3] Beni nasıl içine aldığına bak. Benim gibi bir adamı dizlerinin önüne nasıl çöktürdüğünü izle.

[4] Bana diz çöktürmek istediğini biliyorum ve şu an bunu tam anlamıyla yapıyorsun. Belki de bu yüzden sana *karım*, demekten hoşlanıyorum. Çünkü bunu bana sadece karım yapabilir.

CamScanner ile tarandı

Bronz, komutumu duydu. Gövdesi daha sert, daha hızlı hareket etti. "*Ty khochesh' konchit', ne tak li, moya zhena?*"[5] dedi. Dizlerim titredi. "*Ty techesh' dlya menya.*"[6]

"Bronz," diye inledim. "Bronz!"

"*Proiznesi moye imya... Konchi dlya menya. Zakrichi, chto imperatritsa prinadlezhit tol'ko imperatoru.*"[7]

Dayanamadım. O yasak dile öyle bir tını katıyordu ki ne söylediğini bilmesem de sesinin hücrelerime işleyen tonu beni daha çok şevke getirdi. Kulağıma üfledikçe uyarıldım. Uyarıldıkça bir nehir vücudumu terk etmek için beni zorladı.

Gözlerim geri döndü. Tırnaklarım onun sırtına gömüldü. Boğazımdan kopan sesler benim değil, toprağın altından çıkan lavın, göğü delen bir volkanın sesiydi.

Ve son haykırışla birlikte, o hâlâ içimde ritmini yitirmeden, gidip, gelirken, bedenim sarsılarak bir nehir gibi ona aktı. Sakinleşmek için başımı onun boynuna yasladım. Bronz, bedenimi biraz daha sıkı kavradı.

"Bronz..." dedim, yorgun bir tınıyla. "Rusçayı sevmiyorum ama o dili kullanarak beni mahvetmeni, paramparça edişini çok sevdim."

"Yalnızca bunu mu sevdin, Hisar?" diye sordu.

Başımı kaldırıp dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "İçimde olmanı da sevdim," dedim. "O iriliğini... Beni her hamlede biraz daha un ufak etmesini... Aklımı başımdan almasını... Bunları da sevdim, Bronz."

Yutkundu. "Hisar," dedi. "Dudakların..."

"Dudaklarım."

"Sikeyim, Hisar," dedi, hoyratça. "Sikeyim! Kıyametimsin."

"Sen bu kıyamet için her şeyi yapacaksın, Bronz," dediğimde gözlerimi ondan ayırmadım. Dudaklarımı parçalarcasına öperken kalçasını aniden geri çekti. Onun da içinden bir okyanus aktığını boğazından hırıltılı nefesler çıkarmasıyla anladım.

Dudaklarımız ayrıldığında, "Hisar," dedi tekrardan. "Hisar. Hisar. Hisar."

Kehribarları o kadar derin, o kadar içten bakıyordu ki her sevişmemizden sonra bana böyle bakacaksa onunla her gece sevişmeye hazırdım. Acı bir bakışla değil, değerli bir bakışla bakıyordu.

---

[5] Gelmek istiyorsun, değil mi karım?

[6] Bana akmak istiyorsun.

[7] Adımı söyle. Benim için boşal. İmparatoriçe'nin yalnızca İmparator'a ait olduğunu haykır.

CamScanner ile tarandı

Bedenim onun için yanmaya devam ederken, "Umarım gece yeni başlıyordur," dedim.

Beni ters çevirdiğinde, sırtımda sıcak nefesini hissettim. Kucağında oturur pozisyondayken beni tekrar kendisiyle doldurdu. "Doyumsuz bir kadınsın," dedi.

"Sana doymam ben," dedim, arsız bir şekilde.

Parmakları, karnımdan aşağıya indiğinde okşamaya başladı. Hem içimde yoğun bir şekilde gidip geliyor hem de beni parmaklarının arasında tekrar uyarıyordu. Diğer eli, göğüslerime yöneldiğinde dudaklarıma uzandı. Ancak beni öpmeden önce, "Seni doyurabilecek tek adam da benim," dedi.

Kaç kere öpüştük, kaç kere birbirimize aktık, kaç kere şekil değiştirdik, bilmiyordum. Ama bildiğim tek şey her seferinde başka bir yerimden açılıyordum. Her dokunuş, daha önce varlığını bile bilmediğim bir kapıyı aralıyordu. Ben her defasında yeniden, yeniden, yeniden var oluyordum.

Cam tavanın ardından sızan geceye baktım. Gökyüzüyle yalnızca göz göze değil, ten tene gibiydik. Ay, saydam bir perdeyle üzerimize eğilmişti. Yıldızlar, biraz uzakta değil de odanın içinde birer birer yanıyordu.

Tavanın ardındaki gökyüzü ne kadar uzaksa Bronz'un göğsü o kadar yakındı. Ben o iki uç arasında bir boşlukla doluluğun, yokluğun ve bir aidiyetin tam ortasında uzanıyordum.

Vücudum, hiç olmadığı kadar tatmin olmuştu. Hiç olmadığı kadar tamamlanmıştı ve hiç olmadığı kadar huzurluydu.

Beni dolduran sadece bedeni değil, söylemeden söyledikleriydi. Gözlerinin içinden dökülen, dokunuşlarının ucunda yankılanan şeylerdi.

Onun göğsünde yatarken içimden hiçbir yere gitmek gelmiyordu. Ne düşünmek ne kaçmak ne de savunmak... Sadece olmak istiyordum.

Yanında.

Dizlerinde.

Bakışlarında.

"Bronz," dedim.

"Seni dinliyorum."

"Benimle tanıştırmadığın bir yanın varmış gibi hissediyorum," dediğimde gözlerine baktım. "Gece boyunca kendini dizginleyip durdun."

"Var," dedi, açıkça. "Ancak sen o adamı görmemelisin."

"Her türlü yanınla tanışmak istiyorum," diye direttim.

CamScanner ile tarandı

Beni kollarının arasına çektiğinde, "Uyu, Hisar," dedi.

"O adamı ortaya çıkaracağım," dedim, yaramaz bir fısıltıyla. "Bu gece bana bunları yaşatan o zaman ne yaşatır, kim bilir!"

Vücudumun her hücresi ağırlaşıyordu artık. Tatminin ötesinde bir sükûnet vardı üzerimde. Kaslarım gevşemiş, kalbim daha yavaş ama daha derinden atmaya başlamıştı. Gecenin gövdesi üzerimize kapanırken ben onun teninde değil, kalbinde uykuya sürüklendim.

İmparatoriçe, sonsuza kadar İmparator'un olacaktı.

Tatlı bir yorgunluk bedenimin her yerine ince bir örtü gibi yayılmıştı. Kaslarım gevşemişti, damarlarımda usul usul dolaşan bir ağırlık vardı. Ne ezici ne de yorucuydu, aksine vücudumu sarmalayan bir huzurdu. Kendimi kutsanmış hissediyordum.

Kutsanmış ve sonra tapılmış.

Onun kollarının arasında uyanmak paha biçilemez bir duyguydu. Göğsünün sıcaklığı ve saçlarımı usulca okşayan parmakları, ona karşı hissettiğim bütün duyguları daha da derinleştiriyordu. Benden önce uyanmıştı ve beni izliyordu. O anın tadını çıkarırken bunun sonsuza dek sürmesini diledim.

Anneme olan kırgınlığımdan dolayı kestirdiğim saçları onun için yeniden uzatıyordum.

Kalkmak için doğrulduğumda beni bırakmadı. Daha sıkı sarıldı. "Bronz..." diye fısıldadım. O an, bakışlarım yastığıma takıldı.

Bir tutam saç...

Saçlarım dökülmeye başlamıştı.

Ölümün ilk işareti, bir yabancı gibi karşımdaydı. Bronz'un bunu fark etmediğini anlayınca, hızlıca avucuma alıp kopan saçlarımı sakladım. Yüzümde sahte bir gülümsemeyle ona doğru döndüm.

Her geçen gün biraz daha ölüyordum ama onun kollarının arasında olmaktan vazgeçmiyordum.

Bronz kehribarlarını bana sunduğunda, "Beni uyandırmadan nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Duşa," dedim, hızla yükselen göğsümle. Birkaç telden fazla olan saçlarımı görmeden onlardan kurtulmalıydım. Cam tavan bizi uykumuzdan etmemesi için kapatılmıştı ve içerisi loş bir karanlığa sahipti.

CamScanner ile tarandı

Tek kaşını kaldırdı. "Bana teklif etmeden mi?" dedi.

Dudaklarımı büzdüm. "Çok saygısız biriyim."

"Öylesin." Kaşlarını çatıp beni kucağına aldığında diğer günlere nazaran bu sabah daha az suratsızdı. Bakışlarım omuzlarına düştü, sırtı tırnak izlerimle doluydu. Dövmelerinin arasından kırmızı çizgiler kendini belli ederken tırnaklarıma baktım. Öyle şiddetli ve haz dolu bir sevişme yaşamıştık ki tırnaklarım da bundan nasibini almıştı.

Bu blokta bildiğim banyo yerine beni yine hiç girmediğim bir banyonun içine soktuğunda etrafı incelemekten kendimi alamadım.

Beni duşa yönlendirdiğini fark ettiğimde heyecanla, "Jakuzi!" dedim. Bu keyfi elbette kaçırmayacaktım.

Beni kenara oturttuğunda jakuziyi hazırlamaya başladı. Kenarda gördüğüm mumlardan birini yakarken, "Bugünün tarihi ne?" diye sordum. Artık tarihleri bana o söylüyor, ben de o günümü mutlaka kayıt altına alıyordum.

"12 Kasım," diye yanıtladı.

11 Kasım gecesi onunla doyasıya sevişmiştim. *Unutma bunu*, diye kendime telkin ettim. *Unutma. Bu adamın sana yaşattığı, seninle geçirdiği hiçbir günü unutma. Bu adamı unutma.*

Ve bu adam, seni 11 Kasım gecesi sevdi.

Sen de onu sev.

"Teşekkür ederim," dediğimde bana tarihi söylediği için değildi.

Annemin günlüğüne yazdığı hiçbir şeyi gerçek yapmadığı içindi bu teşekkür. Aynanın karşısında kendime hasar kontrolü yaparken Bronz bedenini jakuzinin içine bırakmıştı. "Gel," diye seslendi. Ona doğru yürümeye başladığımda, bakışları çıplak bedenimde gezindi.

Hiçbir zaman çekinmeyen ve utanmayan biri olmuştum. Ancak Bronz'un o gizli odaya astığı tablolardan sonra vücudumu onun gözlerinden görmek güzel hissettirmişti. Normalden daha öz güvenli bir şekilde yanına adımladığımda yüzüne doğru eğildim. Bir ayağımı jakuzinin içine koyduğumda Bronz beni kendine doğru çekti.

Kucağına yerleştiğimde fokurdayan su bütün tenimi kapladı. "Kızarıkların çok fazla," dediğinde bakışlarını tenimde gezdirmeye devam etti.

"Daha çoğunu yapmaya ne dersin?" diye sorarken doyumsuz bir şekilde baktım ona.

CamScanner ile tarandı

"Olmaz," dedi, katı bir sesle. "Şu teninin hâline bak, Hisar." Dudaklarını her bir noktaya teker teker bastırdı.

"Yalnız hiç yardımcı olmuyorsun," diye fısıldadım.

"Sen karşımda böyle durarak bana çok yardımcı oluyorsun sanki," diye homurdandı. "Bugün dinlen. Keyfine bak."

"Keyfime bakıyorum zaten," dediğimde ona yaslandım. Bronz eline lifi alıp tenimde gezdirdiğinde bu anın tadını çıkarmaya odaklandım. "Uyandığımda ölü gibi olurum diye düşünmüştüm ama ters bir etki oldu. Resmen gücüme güç kattın."

"Güçten düşmeni istemem," dedi Bronz.

"Bugün ki planın ne?" diye sordum. "Rusya mı yoksa..."

"Serdal'ı ziyaret edeceğim."

Alnımda ince bir çizgi belirdi. "Neden?"

"Bugün eşinin doğum günüydü. Yalnız bırakmak istemiyorum. O hiçbir tarihte beni yalnız bırakmadı."

Yüreğimin burkulduğunu hissederken boğazımın kuruduğunu hissettim. "Bilmiyordum," dedim. "Azerbaycan'a mı gideceksiniz?"

Benimle aynı duyguları yaşarken, "Oraya yıllardır gitmiyor," dedi. "Yine gitmeyecektir."

"Neden gitmiyor?" diye merakla sordum.

"Eşinin ailesi onun o şehre ayak basmasını istemiyor," dedi, öfkeli bir tınıyla. "Onu suçluyorlar. Bu yüzden o da 2016'dan beri hiç ayak basmadı."

"Mezarlıklar?"

"Altı yıldır bir eşten ve babadan mahrum."

Dudaklarım titredi. Bugün gerçekten keyfime bakmayı planlıyordum ama Bronz'a doğru dönüp onun dudaklarına kısa bir öpücük kondurdum. "Onun yanına gidelim ve tek başına bırakmayalım. Onu abim gibi görüyorum ve..." Kısa bir soluk verdim. "Abimin bu acıyı tek başına sırtlamasını istemiyorum."

"Onu ziyaret edeceğimizi haber ederim," dedi Bronz. Beni köpüklere biraz daha gömdü. Tenimde suyun sıcaklığını, üzerimde kollarının kudretini hissettim. "Şimdi bana izin ver, Hisar. Seni yıkayacağım."

Kasılan bedenim, onun kollarında yavaş yavaş gevşediğinde parmakları şehvetin izlerinde gezindi. Bu adam bana yalnızca güzel duygular bahşetmiyordu. Onun kollarında dirençlerim çözülüyor, geriye yalnızca teslimiyetin sarhoşluğu kalıyordu.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

13.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

SERDAL ALPAN QARAYEV

Deyirlər ki torpaq altında yatanların səsi eşidilmir amma xatirələri daim danışır.[8]

Benim için her şey o sözün gerçeğe dönüşmüş hâliydi. Çünkü toprağın altına iki can bırakmıştım: Biri ömrüme ışık tutan kadın, diğeri ikimizden bir parça olan küçük oğlumuzdu.

Bazen insan öyle bir gün yaşardı ki o gün seni öldürür fakat toprağa gömmezdi. Sadece nefes alıyormuş gibi bırakırdı. Gözlerin açılır, kalbin çarpardı ama aslında çoktan mezara girerdin. Benim hayatım da o günden sonra bir tür diri diri gömülmekten ibaret olmuştu.

Bugün, canımın canı Nur'umun doğum günüydü. İnsan sevdiğinin doğduğu günü kutlamaya hazırlanırdı normalde. Çiçek alır, hediyeler düşünür, bir tebessümün hatırına nice kelimeyi süslerdi. Ben ona ne çiçek götürebiliyordum ne de hediye. Onun doğum gününde, bedenini çoktan toprağa emanet etmiş olmanın acısıyla baş başa kalmıştım. Doğmuştu ama artık yoktu. Yaşamıştı ama şimdi suskun ve derin bir karanlıkta uyuyordu.

Nur yalnız değildi, oğlumuz Aslan da onun yanındaydı. O minicik bedeniyle dünyayı çözemeden, nefesini doyasıya çekemeden gömülmüştü annesinin koynuna. Bazen düşünürdüm. Belki Nur'un kollarının arasında uyuyordur hâlâ. Belki annesi, öte tarafta da onu bırakmamıştır. İçim bir

[8] Derler ki toprak altında yatanların sesi yoktur ama hatıraları her zaman konuşur.

CamScanner ile tarandı

nebze olsun bu hayale sığınmak istiyordu ancak gerçek çok ağırdı. İkisi de benden alınmıştı, ikisi de kara toprağın soğukluğuna teslim edilmişti.

Aslan...

Adını söylerken bile yüreğim yanardı. Küçücük, savunmasız canımdı o benim. O kadar küçüktü ki toprağın bile utanarak kabul edeceği kadar narindi. Benim bütün geleceğim, bütün umudumdu. O küçüklüğüyle koca bir dağ yıkıldı üzerime. Onu toprağa koyarken kollarım titremişti. Toprak insafsızdı, acıma bilmezdi. Utansa da almış, bağrına gömmüştü.

Ben ise gömülememiştim.

Onların yanına yatmayı bin kez istemiştim ama olmamıştı. Olmuyordu. Her sabah ölüyormuş gibi uyanıyordum, her gece diri diri mezar kazıyordum kendime. Bir yanım hâlâ orada, toprağın içindeydi. Diğer yanım mecburen burada, hayatın acımasız yüzünde sürünüyordu.

Gözlerimi kapadığımda Nur'un gülüşünü duyuyordum. Bana bakarken gözlerinde parlayan ışığı hatırlıyordum. Onun gözleriyle karşılaşamayacağımı bildikçe ruhumdan bir şeyler daha kopuyordu. Oğlum bir daha bana seslenememişti. Okula bile gidememişti. Zihnimde hep onun büyüklüğünü hayal ediyordum. Gerçekleşmeyen her şeyi gerçekleştirmeye çalışmak çok zordu.

Ve bazen kendime *ben toprağın üstünde miyim yoksa aslında çoktan onların yanında mıyım*, diye soruyorum.

Ben, toprağın üstünde mezarıyla yaşayan bir adamdım.

Her adımım mezar taşına çıkan bir yoldu, her nefesim yarımdı, her günüm eksikti.

Evin girişinde bir hareketlilik olduğunda toparlanmaya başladım. Ben, Güç Kartı'nın sahibiydim. Öyle de davranmalıydım. Üstümde çelik bir zırh vardı ve ölüm beni teğet geçerdi. Elimde büyük, göreni ürküten bir kılıç vardı ancak kendim hariç herkesi öldürüyordum.

Bronz ve His bahçeden içeriye girdiğinde her bir zerreme yayılan hüznü dağıtmaya çalıştım. "Hoş geldiniz," dedim, kırık bir gülümsemeyle. "Sizi kavga etmeden gördüğüm nadir anlardan biri."

"Hoş bulduk, abi," dedi His. Sanki bu kelimeyi söylemekten çekiniyor, kendine hak görmüyordu. Ama ben onun bana *abi* demesinde ısrarcıydım. Hayatında bir abi figürüne ihtiyaç duyuyordu ve ben de ona bunu vermeye kararlıydım. Kollarını bana doladı.

Bronz'un, His'in samimiyetinden hoşlanmadığını biliyordum. BVI etkinliğinde, Viran'ın krizi sırasında His'in nasıl yardımcı olduğunu anlatmıştı fakat sürekli takılıp kaldığı tek şey onları sarılırken görmesiydi.

CamScanner ile tarandı

Bir şeye kafasını taktığında tam anlamıyla saplanıp kalıyordu. Anlaşılan, His'in kendisinden başkasına sarılmasına asla tahammül edemiyordu.

Ben de inadına His'e sarıldığımda burnundan soluyarak tepki vermişti. Oysa sonuçta His aramızdaydı ve biz onu bir kız kardeş gibi görüyorduk. Sanaç çoktan onu yakın bir dost olarak benimsemişti, Viran da yavaş yavaş kabullenmeye başlıyordu. Zaten Viran, daha kendisini bile aramızda kabullenmiş değildi. Ben ise His'i ilk günden beri kardeşim olarak görmüştüm.

Geri çekildiğimde Bronz'la da selamlaştık. Salondan geçerken hepimiz sessizdik. Bronz'un neden geldiğini çok iyi biliyordum. Ne oğlumun ne de karımın doğum gününde beni yalnız bırakırdı. O günlerde yıkıldığımı bilirdi ve yanımda olmaktan asla vazgeçmezdi.

Bakışlarımı ikisinin arasında gezdirerek, "Ee," dedim. "Evlilik kararı almaya geldiniz de onu mu açıklayacaksınız? İkinizin de suratında garip bir ifade var."

His, yakınırcasına, "Evlenme teklifi etmiyor ki," dedi. "Sanırım beni direkt nikâh masasına oturtacak!"

"Kimliği olsaydı, belki yapardı," diyerek Bronz'a takıldım. Resmen kendi aklımı dağıtacak ya da güldürecek bir şey arıyordum.

"Yapmazdı," dedi His, sarsılmaz bir güvenle. "O dünyevi şeylere çok uzak. Evlilik mi? Asla!" Sesini kalınlaştırarak konuştu. "Oluşumlar asla evlenmez, Hisar."

Gülmeden edemedim. Gerçekten tam olarak Bronz'un sesini ve tavrını taklit etmişti.

Bronz, boğazından uyarıcı bir ses çıkardı. "Yalnız ben de buradayım, Hisar."

"Benim senden hiçbir gizli saklım yok," diyerek başını omzuna yasladı. "Elbette senin yanında konuşacağım."

Uzun uzun ikisine baktım. Birbirinden inatçı, keskin sınırlarla yaşayan iki insan... Biri, hayatı en sert çizgilerle yaşayan, ciddiyetiyle her sözü bir yemin olan Bronz. Diğeri, kuralları alaya alan, her şeyi eğlenceli bir oyuna dönüştürmeyi bilen His. Aynı masada oturduklarında bile zıt kutuplar gibiydi onlar. Ama işte o zıtlık, birbirlerini yok etmek yerine, birbirlerine daha sıkı bağlayan bir zincir oluyordu.

"Abi..." dedi His. Yine acı çeke çeke söylüyordu. "Eğer çok ileri gitmezsem bir aile albümün varsa bakmayı çok isterim. Hem belki bize onları anlatırsın." Boğazıma bir taş oturdu. "Eşinin doğum günüymüş," diye devam ederken kelimeleri dikkatlice seçmeye çalışıyordu. "Bize onu anlat. Saklama, içine atma. Bize anlat ki Nur hep yaşasın."

CamScanner ile tarandı

Haklıydı. Onlar hakkında konuştukça onları yaşatabiliyordum. Konuşmadığım zaman onların öldüğü gerçeğiyle baş başa kalıyordum.

"Eminim bize anlatacağın çok şey vardır," dedi Bronz. "Sen şu *dünyevi* şeyi nasıl yaptın, anlat."

Buruk bir şekilde gülümsedim. "Evlilik mi Bronz?"

"Ondan," diyerek His'in başlattığı konuşmayı devam ettirmeye çalıştı. İkisi de bana destek olmak için buradaydı. Onlara anlatacak olmak, taş kesen kalbimde bir şeylerin hareketlenmesine neden oldu. Oturduğum yerden kalktım ve camlı vitrinin önüne geçtim. Aileme ait şeyler buradaydı.

Nur'un büyük bir heyecanla içini doldurduğu albümü elime aldım ve onların yanına geçtim. Albümü ortamızda oturan His'e uzattım. Sayfaları yavaşça çevirdi. İlk başta Nur çıktı, okul zamanından tam bir sağlıkçı gibi poz vermişti. Çok gençti, çok masumdu, bir gün çok canice öldürüleceğinden habersizdi.

Güzel karım...

"Hemşire olduğunu söylemiştin," dedi His.

"Evet, öyleydi," dedim. "Kulüpte çalışıyordu. İlk kez onu orada gördüm."

His, bir sayfa daha çevirdiğinde ringin içinde ben, yanımda bana sarılan zarif kadını gördü. "Çok yakışıyorsunuz," dedi. "Boy farkınız bayağı varmış."

"Serdal biraz fazla uzun," dedi Bronz, fotoğrafa dikkat kesilerek. "İki metrelik adamın yanına kim geçerse geçsin çok kısa duruyor."

Gözlerini kısarak Bronz'a döndü His. "Sanırım onunla yan yana gelmekten rahatsız oluyorsun," dedi.

"Herkes rahatsız olur," dedi Bronz, açıkça. Bakışlarını bana çevirdi. "Kişisel algılama. Uzunsun, Serdal ve insan ister istemez kendini çok kısa hissediyor."

"Seni gören de kısa bir şeysin zanneder," dedim. İki metre olabilirdim ancak Bronz da kısa bir adam sayılmazdı.

His, fotoğrafımıza hayranlıkla bakarken, "Nasıl tanıştınız, abi?" diye sordu. "Sarılışından onu hiç kolay kazanmadığın belli oluyor."

O fotoğrafta Nur'u sıkı sıkı tutuyordum. Küçük bir kareydi ancak çok şey anlatıyordu ve bunu His de fark etmişti.

Albümün yapraklarının arasından çıkan o küçük kareye uzun uzun baktım. Nur'un incecik kolları boynuma dolanmıştı, ben ise onu âdeta

CamScanner ile tarandı

kaybolmasın diye sarıp sarmalamıştım. Fotoğrafın donmuş anında bile kalp atışlarımı duyuyordum.

"Kolay olmadı," dedim, derin bir nefes alarak. "Nur öyle herkese güvenen, ilk bakışta kalbini açan biri değildi. İnadı vardı. Hem de keçi gibi. Benim gibi bir adama *evet*, demesi için çok uğraştım. Piç bir abisi vardı. Onun dövüşçüleriydik. Tek bir kırmızı çizgisi vardı. O da kız kardeşiydi, yan gözle bile bakmamızı istemezdi. Fakat kader ya... Gözümü o kadından hiç alamıyordum." Gülümsedim ama buruk bir gülümsemeydi bu. Albümün sayfalarına bakarken geçmiş bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti. "Kulüpte çalışıyordu. O zamanlar ringi bırakıp, soyunma odasına geçmeden önce hemşire kontrolünden geçmemiz gerekirdi. Hem yaralarımız onarılırdı hem de bilincimiz yerinde mi diye bakılırdı. Onun parmakları yarama değince öfkem dinerdi. Sırf o gelip bana baksın diye kaç kere bile isteye dayak yedim."

His başını kaldırıp bana baktığında gözlerinde derin bir merak vardı. "Abisine rağmen nasıl evlendiniz?"

"Vazgeçmedim çünkü," dedim, sarsılmaz bir sesle. "Kapısında da yattım, ayağının dibinde de. Vazgeçeceğim bir sevdanın peşinden koşmadım ben, His. Keşke vazgeçseydim diyorum ama yapamadım hiçbir zaman. Nur'un da gönlü olunca abisi daha fazla önümüze engel koymadı ancak seneler sürdü."

Sonraki sayfada, evlilik fotoğraflarımız vardı. Benim üzerimde koyu bir takım elbise, Nur'un üstünde beyaz bir gelinlik ama asıl dikkat çeken şey ikimizin de gözlerindeki ışıktı. "O gün..." dedim, hafifçe gülerek. "Büyük bir maçım vardı. Ülkemi temsil edecektim. Sabah nikâhımızı yaptık. Akşam çok büyük bir maça çıktım."

"O günü hatırlıyorum," dedi Bronz. "Takip etmiştim bu maçı."

"Siz önceden tanışmıyordunuz, değil mi?" diye sordu His.

Bronz, başını iki yana salladı. "MMA ilgilendiğim bir spordu. O dönemlerde takip ettiğim dövüşçüler arasında Serdal da vardı."

"Nur yanımda olmasaydı o maçı kazanabilir miydim bilmiyorum," dedim, parmağımı fotoğrafın üzerinde gezdirerek. "Rakibim güçlüydü, tribün gürültülüydü. Ama ben her yumruğu savururken gözüm kenardan Nur'u aradı. Onun varlığı sayesinde şampiyon oldum."

His, sonraki sayfaya geçti. Fotoğrafı biraz daha yakına çekti. O geceye ait bir fotoğraf vardı. "Gelinliğini bile çıkarmamış," dedi, dudaklarında oluşan tebessümle.

CamScanner ile tarandı

Sayfaları çevirdikçe Aslan'ın doğum fotoğrafları çıktı karşımıza. Minicik, kırmızıya çalan teniyle, kundağın içinde ağlayan bir bebek... "İşte oğlum," dedim. İçimde bir şey kırıldı, gözlerim doldu. "Aslan... O gün bana babalığı öğretti. Daha kucağıma alır almaz, dünyadaki bütün gücün, bütün o sistemin hiçbir şey ifade etmediğini anladım. Sadece o nefesi önemli olan."

His'in parmakları albümü daha sıkı kavradı. Fotoğrafı incelerken dudakları titriyordu. Bronz ise başını öne eğdi ama omuzlarının sertliği bile sarsılıyordu.

His, gülümseyerek, "Aynı sana benziyor, abi," dedi.

Gözlerim yanarken, "Benzerdi bana aslan parçam," dedim.

Benzerdi.

Oğlum büyüdükçe kime benzeyecekti, hiçbir zaman bilemeyecektim.

Sonra Aslan'ın bir aylık fotoğrafı çıktı. Nur'un kucağında, minik ellerini göğe kaldırmıştı. Nur'un yüzünde yorgun ama huzurlu bir tebessüm, gözlerinde ise tarifsiz bir mutluluk vardı. "Aslan burada bir aylık," dedim, kısık bir sesle. "O kadar küçüktü ki... Nur'la ikimiz sabahlara kadar başında durur, nefes alıyor mu diye kontrol ederdik."

O eve adım attığımda da nefesini kontrol etmiştim ama soluğu kesilmişti artık.

Benim aslanımı öldürmüşlerdi.

Albüm ilerledikçe aile fotoğrafları karşımıza çıktı. Birlikte yemek masasında, parkta, kışın karlar içinde... Nur'un gülüşü hep aynıydı, Aslan'ın gözleri hep aynı merakla bakıyordu. Ben ise fotoğrafların hiçbirinde sert bakışlı adam değildim; yanlarındayken zırhım düşer, elim kılıçsız kalırdı.

Sayfalar birer birer çevrilirken hepimiz sessizdik. Onlar her gördüğü karede aslında bambaşka olan bir Serdal Alpan Qarayev'le karşılaştı. Benim için her fotoğraf, yeniden yaşamakla yeniden ölmek arasındaki ince çizgiydi. Ancak biliyordum ki haklıydılar. Onları anlattıkça, onları gösterdikçe Nur ve Aslan hâlâ yaşıyor olacaktı.

Hepimiz albüme daldığımız sırada kapı çaldı. Kontrol mekanizmasını elime alıp gelen kişilere baktım. Sanaç ve Yasmin'i gördüm. "Siz mi çağırdınız?" diye sordum.

"Evet," dedi Bronz. "Akşam yemeği yeriz diye düşünmüştük."

His, oturduğu yerden kalkarak, "Neredeyse unutuyordum," dedi. "Devia Hanım bize yemek bile hazırladı. Onları dolaba koyayım."

CamScanner ile tarandı

Yalnız ya da sadece Bronz'la geçireceğimi düşündüğüm gün, giderek artan bir kalabalığa dönüşüyordu. "Ee," dedim. "Viran?"

"Kendine gelememiş," diye yanıtladı Bronz. "Bugünlük izin istedi."

"İyi mi?"

Bronz keskin bakışlarla, "İyi olmak zorunda," dedi.

Yasmin ve Sanaç içeriye girdiğinde onlar da eli boş gelmemişti. Eşyaları ellerinden almamızla selamlaşma faslımız başladı. Kısa sürede herkes koltuğa oturduğunda ilk konuşan Yasmin oldu. Merakla, "Bronz," dedi. "Başak'ı merak ediyorum da..."

Bronz anında gerildi. "Evet?"

"Yağız onu çok sevmişti ve bir süreliğine ona bakmam konusunda yardımcı olmuştu," diye başladı Yasmin. "Yağız her gün onu sorup duruyor. Ben de merak ediyorum. Açıkçası bu konu hakkında seni çok rahatsız etmek istemiyorum ama... Başak ne durumda?"

"Kötü," dedi Bronz, net bir şekilde. "Akıl sağlığını kaybetme aşamasında."

Yasmin'in gözleri buğulandı. "Çok üzüldüm," dedi. "Onu gerçekten sevmiştim. Ne yapabiliriz peki?"

Bronz başını iki yana salladı. "Hiçbir şey," dedi. "Araştırıyorum. Onu iyi etmeye çalışacağım ancak doktorlar pek olumlu konuşmuyor."

"Umarım sağlığına geri kavuşur," dedi Yasmin.

Başak'ı hepimiz çok severdik ve bu hâle gelmesi beni derinden üzmüştü.

His, mutfaktan çıkıp yanımıza geldiğinde, "Devia Hanım'dan senin için güzel bir yemek istedim," dedi.

"Ne yaptı?" diye sordum.

"Düşbere," dedi His. "Sizin oraların yemeğiymiş ve Devia Hanım da yapmasını biliyormuş."

Düşbere...

Uzun zamandır yemiyordum. Zihnime daldığımda ansızın geçmişi hatırladım.

Anahtarı çevirdiğimde kapı sessizce açıldı. Daha ilk adımı atmadan burnuma yayılan koku, evin dışında bile kendini belli ediyordu. Nur'un mutfakta hummalı bir çalışmaya giriştiğini anlamak zor değildi.

Evin içine adım attığımda ise kokunun yanında bir başka şey karşıladı beni: Onun sesi. "Dağlarda qar sevərlər, ağacda bar sevərlər. Özünə çox güvənmə, üstünə yar sevərlər..." İnce, içten ve ezgiye kapılmış bir hâlde

CamScanner ile tarandı

mırıldanıyordu. "Mən güləm gül üzüm, yarım heç zaman solmaz. Mənim kimi gözəli belə sevməmək olmaz, yarım sevməmək olmaz..."

Mutfağa aynı sessizlikle ilerlediğimde onu gördüm. Şarkının büyüsüne kapılmış, etrafında olup biteni unutmuştu. Gözleri ocağın üzerinde, elleri meşguldü ama aklı tamamen şarkının sözlerindeydi. Dayanamadım, arkasından sarılıp elimle belini kavradım ve onu boynundan öptüm.

Dudağından ince bir çığlık kaçtı. "Alpan!" derken gözleri kocaman açılmıştı. "Ödümü kopardın!"

Gülümseyerek kulağına eğildim. Az önce mırıldandığı şarkıya gönderme yaparak, "Kim sevmiyormuş seni?" dedim.

Nur'un göğsü hafifçe inip kalkıyordu. Şaşkınlığını bastırmaya çalışarak elini dudaklarına götürdü, parmak ucuyla damağına dokundu. "Şarkıya dalmışım," derken nefesi hâlâ düzensizdi. "Korkuttun beni!"

Onun bu hâli beni gülümsetti. Daha da yaklaşıp yanağına değecek kadar yakın konuştum. "Korkma, canımın canı," dedim. "Benden başka kim girecek bu kapıdan?" Gözüm, ocaktaki tencereden yükselen buhara kaydı. "Yemeğe ne hazırladın bakalım?"

Nur telaşla elini ocağın önüne uzattı. "Bakma!" dedi, çabucak. "Sürpriz olacak."

"Gözümün Nur'u..." dedim, gönlümden gelen bir seslenmeyle. "Kendini yorma demiyor muyum sana?"

Yüzünde huzurlu ama inatçı bir ifade vardı. "Yorulmadım ki Alpan," dedi. "Zaten evdeyken de yaptığım şeyler bunlar. Bari eve geldiğinde sıcak bir yemek olsun."

"Ben eve geldiğimde sıcak bir yemek değil," dedim. "Karımı ve çocuğumu isterim." Aslan'ın sessizliğini fark ettiğimde başımı yana eğip sordum. "Aslan parçam nerede?"

Nur ellerini kurularken, gülümseyerek, "Oturma odasında," dedi.

"Şimdi bizi böyle görünce çığlığı koparır," dedim. Onun için eğilip beklentiyle baktım. "Öpücük ver bakayım kocana."

Nur önce yanağıma hızlıca bir buse kondurdu. O öpücükle yetinecek bir adam değildim. Orada bırakmadım ve yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarına derin bir tutkuyla eğildim. Öpüşmemiz giderek derinleşirken onu iyice kendime çektim. Onunla evlenene kadar ne zorluklar aşmıştım; her anını dişimle, tırnağımla kazanmıştım. Bu yüzden her anın kıymetini bilmek, bana düşen tek görevdi.

Tencereden sesler yükselirken Nur hızlıca benden ayrıldı. "Neredeyse yemek yanıyordu, Alpan!"

CamScanner ile tarandı

Gülerek mutfaktan çıktığımda adımlarım salona yöneldi. Oturma odasında, küçücük bedenine rağmen koca bir dağ gibi duran Aslan'ı gördüm. Televizyonun karşısına kurulmuştu. Beni fark ettiği anda gözleri büyüdü. "Ataaa!" diye sevinçle yanıma gelmişti.

"Aslan'ım!" dedim, kollarımı açarak. Küçük bedenini kucağıma aldığımda omuzlarımdaki dünyanın tüm yükü hafifledi. "Özledin mi babayı?"

Minik elleriyle boynuma sarıldığında yanaklarını yanağıma bastırdı. "Özledim," derken meraklı gözlerle bana baktı. "Boks mu yaptın?"

Başımı salladım. "Boks yaptım."

Çocuk yüreğinin ateşiyle hemen parladı. "Biz de yapalım, ata!"

"Anneni hiç üzdün mü bugün?" diye sorarken gözlerim kısıldı.

"Hiç!" dedi. "Sabah kalktım, kıyafetlerimi kendim giydim, kahvaltımı yaptım ve annemi sen yokken bir sürü öptüm!"

Göğsüm sevinçle kabardı. "Aferin benim aslanıma," dedim ve onu kucağımdan indirip elimi omzuna koydum. "O zaman boks yapmayı hak ettin. Şöyle geç bakalım. Isınmadan olmaz."

Aslan kollarını kaldırıp, "Bak!" dedi. "Sıcacığım ben!"

Gülmekten kendimi alamadım. "Öyle değil, oğlum," dedim. "Bütün tenin ateş gibi olmalı. Ringin içinde ateş olmazsan sönüp gidersin."

Ona birkaç esneme hareketi gösterdim. Minicik bedeniyle eğilip kalktı, kollarını uzattı, ayaklarını açtı. Ne kadar beceriksizce olsa da içindeki heves her şeyi güzelleştiriyordu.

"Isındım mı?" diye sordu.

"Isındın, ısındın," dedim. Salonun ortasını boşaltmak için halıyı kenara çektim. "Şimdi köşeye geç. Gard almayı hatırlıyorsun, değil mi?"

Kollarını yüzüne kaldırıp, "Böyle mi ata?" diye sordu.

Gurur bütün hücrelerime yayıldığında, "Böyle, aslan parçam," dedim. "Şimdi bana hücum yap."

Aslan'ın minik ayakları halısız zemin üzerinde pıtı pıtı ses çıkararak bana doğru koştu. Yumruklarını kocaman açılmış gözlerle savurdu. Elbette bana değecek bir gücü yoktu fakat ben her yumruğu sanki büyük bir darbeymiş gibi geri çekilerek karşıladım. "Ah!" dedim, abartılı bir ses tonuyla. "Çok güçlenmişsin!"

"Bir daha!" diye bağırarak yumruklarını bana savurdu. Nefesi kesik kesikti ama gözlerinde ateş gibiydi. Minik kollarından çıkan yumruklar bana dokunduğunda canımı acıtmıyordu, aksine göğsüm kabarıyordu. Çünkü biliyordum ki bir gün o da büyüyüp benim yolumdan yürüdüğünde, babasının ona her şeyi öğrettiğini hatırlayacaktı.

CamScanner ile tarandı

Ringin ortasında acı yoktu.

Acıma da yoktu.

Yalnızca kan vardı.

Onu izlerken zihnim bir anlığına eski günlere gitti. Ringin ortasında tek başına kaldığım o anlar, kulakları sağır eden tezahüratlar, ışıkların altında yanaklarımdan süzülen terle karışan kan... Yumruğu yiyip de ayakta kalmanın gururu, darbe vurmanın hazzı... O ringin tek bir kuralı vardı: Düşersen ve kalkmazsan bitersin.

Ama şimdi önümde duran bu küçücük bedende başka bir şey vardı. Henüz yumruğunun sertliği bir çocuğun oyunundan öteye gitmiyordu ancak yüreği... Yüreği benim gençliğimdeki kadar kararlıydı.

Aslan yumruklarını kaldırıp bir kez daha bana doğru hamle yaptı. Ben geriye bir adım attım, daha sonra kollarımı açıp onu kucağıma çektim. Minik bedeni terlemişti, nefesi hızlıydı. Yanağını omzuma yasladığında o ringde öğrendiğim bütün kanlı kuralların anlamı silindi.

Çünkü ring bana savaşmayı öğretmişti ama Aslan ve Nur bana yaşamanın sebebini öğretiyordu.

"Alpan!" diye yükselen sesi işittim. "Aslan!" Bakışlarım kapı eşiğinde duran kadına çevrildi. "Beyler, bu odanın hâli ne böyle?"

Aslan hâlâ nefes nefeseydi, alnına yapışan saçlarını geriye savurdu. Yumruklarını havaya kaldırıp kocaman bir gülümsemeyle, "Mama!" diye bağırdı. "Ben atamı yendim! Şampiyon oldum!"

Kollarımı oğlumun omzuna atıp, göğsüm kabararak baktım ona. "Oğlum büyüyünce yenilmez olacak," dedim.

Nur ellerini beline koydu. Gözleriyle etrafı süzdü. Halı kenara itilmiş, yastıklar yerlere saçılmıştı. Gözlerini bana dikti. "Her tarafı batırmışsınız!" dedi, yoğun bir sitemle. "Yastıklardan ne istediniz?"

Aslan koştu, yerdeki yastıklardan birini kaldırıp, "O benim kum torbam oldu, mama!" dedi.

"Hemen etrafı toplayın!" dedi Nur.

Aslan'ın yüzü düştü. "Ama mama..." dedi. Küçük parmağını bana doğru uzattı. "Ata yaptı."

"Sus, oğlum," dedim, alçak sesle. "Yakma başımı!"

Nur kollarını göğsünde kavuşturduğunda bakışları ikimizi de delip geçti. "Yemekten önce bu odayı eski hâlinde ve üstlerinizi de değiştirmiş olarak görmek istiyorum!" dedi, kararlı bir tonla.

Aslan boynunu büküp bana baktı. "Ne yapacağız ata?" diye fısıldadı.

CamScanner ile tarandı

Ona göz ucuyla annesini işaret ettim. Aslan aynı hızla, "Öpücük!" diye bağırdı. Tam o an, Nur tepki veremeden kolundan tuttum, hafifçe kendime doğru çektim. Onu şaşkınlığın arasında yere yatırdım. Aslan da yanıma koşup annesine eğildi. İkimiz birden Nur'u yanağından, boynundan, kollarından öpmeye başladık.

Başta dirense de Nur'un bütün siniri çözülmeye başladı. Onu güldürmeyi başardığımız an gıdıklamaya başladık. Dudaklarından kahkahalar döküldü, nefes nefese kaldı. "Yeter! Yeter!" diye gülerek bağırdı. "Pes ettim! Tamam, yeter!"

"Yetmez, mama!" dedi Aslan.

"Oğlumu duydun," dedim. "Yetmez."

"Beyler," dedi Nur, kahkahalarının arasından. "Çatlayacağım! Gerçekten yeter!"

Nur'u kucağıma aldım ve gülmekten yaş gelen gözünden öptüm. "Gözümün Nur'u," dedim.

"Beni de alın," dedi Aslan. Kollarını açarak beklediğinde onu da kucağıma aldım ve gözünden öptüm. Bütün hayatım kollarımın arasındaydı. Daha ne isterdim?

"Yemek soğuyacak," dedi Nur. "Soğutmadan yiyelim."

İkisini de kolumdan indirdiğimde Aslan'ın gitmesine izin vermedim ve onu ensesinden tuttum. "Hadi Aslan'ım," dedim. "Burayı toplayıp üstümüzü değiştirelim. Mamayı bekletmeyelim."

Başını sallayıp az önce dövdüğü yastıkları güzelce yerlerine koydu. Ben de halıyı düzelttikten sonra koltukları yerlerine iteledim. Ortalık, Nur'un elinden çıkmış kadar tertemiz ve çiçek gibi değildi elbette ama en azından savaş alanından çıkıp bir yuva hâline dönmüştü.

Aslan'ı kucağıma alıp yatak odasına geçtim ve dolaptan ikimize de yeni tişörtler çıkardım. Aslan, kendi giymeye çalıştığı için ters giydiğinin farkında bile değildi. "Dur, oğlum," dedim. Düzelttim ve saçlarını elimle geriye iteledim. Onunla birlikte mutfağa geçip masaya oturduk. Nur hızlıca tabakları önümüze koyduğunda kaşlarım havalandı.

"Düşbere mi yaptın?" En sevdiğim yemekti. Annem hep yapardı. Evliliğimizin ilk aylarında Nur sevdiğim için yapmaya çalışmıştı ancak çok başarılı olamamıştı. Fakat yine de doyasıya yemiştim çünkü karımın elinden zehir olsa yerdim.

"Tarifi bu sefer tutturdum!" dedi, büyük bir heyecanla. "Tadına bak. Beğenecek misin bakalım?"

CamScanner ile tarandı

"Sen yaparsın da beğenmez miyim?" dediğimde tabağımdan bir kaşık aldım.

"Ağzını yakacaksın, Alpan!" dese de çoktan tadına bakmıştım. Sıcaklığı ağzımın içini yaksa da tek lokmada yuttum. O tat, o koku... Beni çocukluğuma götürdü. Tam annemin yaptığı gibi olmuştu.

"Nur'um," dedim. "Şu yemeği yapan ellerine kurban!"

Gözleri ışıl ışıldı. "Beğendin mi?"

"Beğenmek ne kelime?" dedim. "Annem şu yemeği yaptığını görseydi, neden seni seçtiğimi anlardı. On parmağında on marifet, canımın canı."

"Mama," dedi Aslan, iştahla. "Ben de istiyorum!"

Nur gülümseyerek oğlumuza yöneldi. Bir kaşık alıp, üfleye üfleye soğuttuktan sonra ona da yedirdi. Aslan lokmasını yuttuktan sonra annesinin eline öpücük kondurdu. "Eline kurban!"

Nur, elleriyle Aslan'ın yanaklarını kavrayıp ona, "Asıl sana kurban!" dediğinde ise zaman benim için orada, o masada, o anda durdu.

Dünyanın en mutlu adamıydım ben.

Ve benim dünyam burasıydı.

İnsan dediğin bütün ömrünü arar da yine de kolay kolay bulamazdı. Ben bulmuştum. Evimde sıcacık bir yemek, yanımda dünyalara bedel karım, kollarımda geleceğe umutla bakan oğlum... Daha ne isterdi ki bir adam?

Ne ringdeki tezahüratlar ne zafer anlarında boynuma geçirilen kemerler ne de yumrukların ardından gelen alkışlar... Hiçbiri şu sofranın yanındaki iki can kadar değerli değildi. Mutluluğun resmi bana sorulsa kalemi alıp çizeceğim tek şey onların yan yana oluşuydu.

Çünkü biliyordum ki hayat bana bu sofrayı her gün vermeyecekti. Bir gün uzak kalacak, bir gün hasretle yanacak, bir gün sadece anılarıma sarılacaktım. O yüzden her bakışlarını ezberliyor, her kahkahalarını zihnime kazıyordum. Bu kadar basit, bu kadar sıradan görünen bir akşam yemeğine bile çok hasret kalacaksın, Alpan. Çünkü dünya insana sevinci tattırdığı kadar acıyı da saklardı. Ve mutluluk, en çok hasret kaldığında kıymetini gösterirdi.

Ringde yumruğun sesi yankılanır, kan zemine düşer, acının adı bile unutulurdu. Orada zafer dediğin şey yalnızca bir anlık alkıştan ibarettir. Ama burada... İşte burada, bu sofrada, bu evde, karımın gözlerinde ve oğlumun gülüşünde... Asıl zafer buydu.

Ve ben bütün kalbimle biliyordum.

Qarayev ailesi birbirine kurbandı.

Biz, birbirine adanmış üç candık.

CamScanner ile tarandı

O anlardan sıyrıldım.

"Eksik olmasın Devia Hanım," dedim. Hiçbir şey Nur'un yaptığı yemeğin yerini tutamazdı. Ancak onun doğum gününde onun özene bezene yapmaya çalıştığı yemeği yiyecektim. En sevdiğim yemekti ancak yıllardır ağzıma sürmemiştim bile. Nur'dan sonra her şey çok tatsız gelmeye başlamıştı.

Sanaç, elini karnına koyarak, "Ben açım," dedi. "Yemeğe hemen geçsek olur mu beyler ve beybiler?"

Yasmin hayretle, "Daha gelmeden önce yedik!" dedi.

"Sarışın," dedi Sanaç, rahat bir tavırla. "O gelmeden önceydi."

"Hayır, anlamıyorum," dedi Yasmin. Oturduğu yerden kalktı. "Yiyor, yiyor ama kilo da almıyor. Bu nasıl bir genetik?"

Sanaç gülerek, "Allah vergisi, güzelim," dedi. "Allah vergisi."

"Geçelim o zaman," dediğimde ayağa kalktım. Masada oturduğumda gözlerim istemsizce önce Bronz ve His'e, daha sonra da Sanaç'la Yasmin'e kaydı. Onları seyrederken kalbimin içinde eski bir sızı yeniden canlandı.

Yasmin'le Sanaç'ın göz göze gelişinde, yarım kalmış bir hikâyenin ağır izleri vardı. Yasmin, Sanaç'ı terk ederek ardında kırık dökük bir kalp, öfkeyle yoğrulmuş bir gurur bırakmıştı. Fakat şimdi gözlerindeki o telaşlı ışıltıdan belliydi ki her şeyiyle geri dönmüştü. Sadece dönmek değil, affedilmek istiyordu.

Sanaç ise ne kadar şakacı görünse de gözlerinin içinde sakladığı derin yarayla hâlâ kavga ediyordu. O, giden birini kolay kolay affetmezdi. Ama Yasmin'in elini masanın kenarında yavaşça aradığı an, ben çoktan anlamıştım. Sanaç'ın içindeki kırgınlık, özlemine galip gelmeyecekti.

Yasmin ise hayatının kalanını, o tek gidişi affettirmek için harcayacaktı.

Diğer yanda Bronz ve His vardı. Biri suskunluğuyla, diğeri kahkahasıyla yaralardı karşısındakini. Şimdi ise ikisinin de bakışlarındaki değişimi yakalayabiliyordum. Bronz'un omuzlarından taşan o buz gibi ciddiyet, His'in inatla parlayan gözlerinin önünde çatlamıştı. His de alışılmış direnmelerini bir kenara bırakıp ona yaslanmayı öğrenmişti. Artık kavga etmiyor, bir adım atıyorlardı. Ortak olmayı seçmişlerdi. İkisi de birbirine kendi gururunu feda etmişti. Ve işte bu yüzden, onların yanında bir dinginlik vardı. Henüz dile getirmeseler de kalplerinde artık aynı ritim atıyordu.

Onlara bakarken zihnimden geçen tek şey şuydu: *Ben kaybettim.* Benim soframda Nur yoktu, kucağımda Aslan yoktu. Fotoğraflara sığdırılmış anılarla, teknolojiyle yarı canlandırdığı ailesiyle yaşayan bir adamdım artık.

Fakat onların hâlâ şansı vardı.

CamScanner ile tarandı

Ben onların abisiydim. Onlar beni gerçekten öyle görüyorlar mıydı bilmiyordum. Ama benim için fark etmezdi. Onlar benim kardeşim gibiydi. Onların benim yaşadıklarımı yaşamaması için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Yasmin'le Sanaç'ın yarım kalan hikâyesi tamamlanacak, Bronz'la His'in inadının yerini huzur alacaktı.

Ben kaybetmiştim, evet ama onların kaybetmesine izin vermeyecektim. Eğer bir ömrün bedeli buysa ben çoktan ödemiştim. Şimdi tek görevim, onların elinden tutmak, yanlışlarında yanında olmak ve düşmesinler diye arkalarında beklemekti. Çünkü bazen bir abi olmak, masada oturup gülümsemekten fazlasıydı. Kendi yaralarınla onları korumak, kendi kayıplarınla onlara yol göstermekti.

Benim payıma düşen kayıptı, onların payına düşen yaşamak olsun istiyordum çünkü ben acıyı sırtladım ki onlar sevdayı omuzlayabilsin.

HİSAR ALATAV

Soğuk, önce parmak uçlarımı, daha sonra bütün bedenimi ele geçirdi. Çarşafın dokusu bile sanki buzdan örülmüş gibiyken her kıpırdayışımda tenime keskin bir ayaz işliyordu. Burnuma keskin bir metalik koku geliyordu.

Yanımda Bronz'un varlığını aradım. Nefesini, sıcaklığını, sahiplenişini ve ağırlığını... Ancak yatağın öteki yanı boştu, terk edilmiş bir ev kadar sessiz ve kimsesizdi.

Elimi ileriye uzattığımda parmaklarım boşluğun üzerinde kaydı ve sonunda sıcak bir tüy yumağına dokundu. Fakat bu küçük bir sıcaklık değildi.

Kocamandı ve bütün yatağı dolduruyordu.

Gözlerimi araladığımda o siyah tüy yumağını gördüm. "Vita..." diye seslendim. "Baban nerede?" Vita ağzının içinde homurdandı. "Aman," dedim. "Sana da bir şey sorulmuyor!"

Yataktan kalktığımda adımlarım soğuk zeminde yankılandı. Banyoya girdiğimde aynada kendimi gördüm. Elim hızlıca burnuma giderken kaşlarım çatıldı. Burnum kanamıştı ancak normal bir seviyede değildi. Son zamanlarda kendimi hâlsiz ve güçten düşmüş hissediyordum. Önceden olduğum kadar enerjik değildim.

Babamın o sözlerini hatırladım:

CamScanner ile tarandı

Yavaş yavaş öleceksin...

Bronz, bu kanları görmeden üzerimdeki geceliği bir çırpıda çıkardım. Duşun altına geçtiğimde üzerimden akan suyun sıcaklığı bütün kaslarımı gevşetti. Şarkı söyleyerek duş aldım. Bir süre vakit geçirdikten sonra duştan çıkıp saçlarımı havluya sardım ve telefonu elime aldım. Merak içinde Bronz'un numarasını çevirdim.

Sesime yapabildiğim kadar neşe katmaya çalışarak, "Günaydın," dedim.

"Öğlen oldu, Hisar."

"Bir kere de şu telefonu güzelce açsan ölür müsün?" dedim. "Biraz iltifat etsen mesela nasıl olur? *Karanlıktaydım, uyandığın iyi oldu, günüm şimdi aydınlandı*, desen ölür müsün?"

Kısa bir sessizlik olduktan sonra o tanıdık soğukluk kulaklığımdan aktı. "Bunları demeyeceğimi biliyorsun."

"Berbat bir ortaksın," diyerek yüzüne vurmaktan çekinmedim.

"Bir şey mi oldu? Ne için aramıştın?"

"Habersiz çıkmışsın."

"Not bırakmıştım."

"Nerede?" diye sorduğum sırada gözüm masanın üzerindeki kâğıda ilişti. Elime alıp baktım. "Gördüm şimdi. Arkana'ya mı geçtin?"

"Evet."

"Beraber geçseydik."

"Toplantılarım olduğu için uyandırmak istemedim."

Anlaşılan birileri tersinden kalkmıştı.

"Yani sabah beni öperek uyandırmadığın için ben sinirli olmalıyım ama bunu da sana kaptırdım!" dedim. "Seni tutmayayım, kapatıyorum!"

"Sonra ararım," dedi ve telefon kesildi.

Telefonu yatağa fırlatıp *ne tutması, ben sana her zaman müsaitim, diyecek hâlin yok ya*, diye kendi kendime söylendim.

Yataktaki çarşafı topladım. Yatak kendi kanımla lekelenmişti. Kirli sepetine koyduktan sonra kıyafetimi giymek için dolabın önüne geçtim. Uzun bir süre düşünmeden sonra koyu renk kot pantolon giydim. Kalın, örgü bir kazağı üzerime geçirdim. Ayakkabı olarak kahverengi, ince topuklu botlarımı seçtim. Kış aylarındaydık. Ben kalın giyinsem de her saniye üşüyordum. Güzelce hazırlandıktan sonra evdeki yavrularımızı -biri pek yavru sayılmasa da- besleyip çıktım.

Garaja indim. Bronz'un en pahalı, sınırlı sayıda üretilmiş arabalarından birini seçtim. Anahtarı çevirdiğimde motorun derin gürültüsü

CamScanner ile tarandı

kulaklarımı doldurdu. Arabanın takip cihazını devre dışı bıraktığım gibi evden uzaklaştım.

Evin önüne geldiğimde kapıyı tıkladım. Parmaklarım kısa sürede buz kesmişti. Kısa bir bekleyişin ardından kapı açıldı.

Viran'dı. Yüzünde, beni gördüğüne dair tek bir sevinç izi yoktu.

Dudaklarımda alaycı bir kıvrımla, "Hoş buldum," dedim, kendi kendime.

"Niye geldin?" derken sesi sert çıktı.

"Seni merak ettim," dedim. Serdal'ın evine bizimle birlikte gelmemişti ve o geceden beri onu görmüyordum. "Günlerdir aklımdaydın."

"İyiyim," dedi, kısaca. "Gördüğün yeterli. Git buradan, His."

Kapıyı kapamak için hamle yaptığında, elimi kapıya koyarak, "Viran," dedim. "Ne oluyor?"

Tam o onda, onun arkasında bir silüet belirdi. O bedeni gördüğümde bir adım geriledim. Soğuk bakışlarıyla Bronz karşımda dikildi. Viran'ın suratının asıklığının nedenini, Bronz'un benimle telefonda ters ters konuşmasını şimdi anlamıştım.

Sanırım buraya kadardı. *Hayır, sil.* Buraya kadardı.

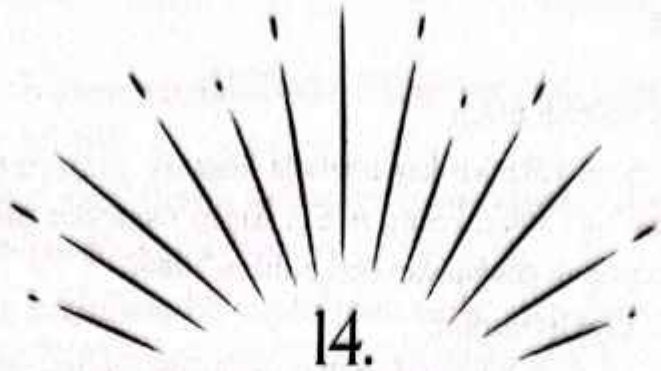
"Bunu ben sorayım, Hisar," dedi, keskin bir ifadeyle. "Ne oluyor?"

Dudaklarımdan küfürler döküldü. "Siktir, siktir, siktir."

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

14.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Bazen saklamak, korumak demekti. Bazen de en büyük ihaneti işlemek. Birini herkesin gözünden gizlemek, onu yabancı gibi göstermek, kimi zaman kurtuluş olurdu kimi zamansa insanı kendi vicdanında zincire vuran bir pranga. Benim yaptığım da buydu. Viran'ı tanıdığımı herkesten saklamış, varlığı hiç yokmuş gibi davranmıştım.

Oysa şimdi Bronz'un keskin bakışlarının altında, yıllarca üstünü örttüğüm sırlar birer birer mezarlarından kalkıyordu.

Bronz, zihnimizde dönüp duran ne varsa susturmak için, "İçeri geçin," diye emretti.

Kapı eşiğinde kalakaldım. Viran'la göz göze gelişimiz, iki mahkûmun darağacına çıkarılmadan önce birbirine son kez bakışını andırıyordu. Bakışlarımızda aynı ifade vardı: Yakalanmışlığın, ifşa edilmenin getirdiği suçluluk.

Ayaklarım yere mıhlanmıştı. Her adımda ayak bileklerime görünmez zincirler dolanıyor, beni geri çekmeye çalışıyordu. Yine de adım attım.

Viran'ın evi... Ya da eve benzeyen o yer, aslında çoktan terk edilmişliğin kokusunu içine çekmişti. Duvarlarda eskimiş boyanın kabukları, köşelere sinmiş nem ve rutubet... Bakımlı olmaktan çok uzaktı; dışarıdan bakan biri için bu ev unutulmuş, terk edilmiş bir haraben ibaretti.

Koltuklara geçtiğimizde, anlaşmışız gibi üçümüz de birbirimize en uzak köşelere oturduk. Bronz'un gözleri, bulunduğu köşeden ikimizi de yargıç gibi izliyordu. Viran, bakışlarını kaçırmaya çalışsa da umursamazlığı yine üzerindeydi.

Ben ise bacak bacak üstüne atmış, evi inceliyormuş gibi yapıyordum.

CamScanner ile tarandı

"Ash," diye seslendi Bronz.

Köpek, içeriden yükselen havlamalarla koşarak yanımıza geldi. Sahibini es geçip Bronz'a atıldı. Bronz, Ash'in başını okşarken bakışlarını bize çevirdi. "Bu köpeği doğduğundan beri bilirim," dedi.

"Ne güzel," diye fısıldadım.

"Yabancılara karşı çok hırçındır," diye sürdürdü sözlerini. "Tanımadığı herkese havlar, o kişi bu alandan ayrılmadıkça da havlamayı kesmez. Doğru değil mi Viran?"

"Doğru," dedi Viran, kısa bir onayla.

Bronz'un gözleri yalnızca bana çevrilmişti. "Peki, sana neden havlamıyor, Hisar?"

"Ne istiyorsun, Bronz?" dedim, sertçe. "Bana havlasın, üzerime atlasın, beni ısırsın mı? Canıma mı kastın var?"

"Salağa yatma, Hisar," diye karşılık verdi Bronz. Sabrı ip misali gerilmiş, kendi eliyle de o ipi kesmişti. "Bu köpek sana havlamıyor çünkü seni tanıyor. Seni yabancı görmüyor!"

Öfkesi sesine yansımış olsa da ellerinde büyük bir şefkat vardı. Köpeğin tüylerini okşarken sesi yumuşaktı. "Sen olmasaydın, beni kandırdıklarını asla anlayamayacaktım. Aferin sana, oğlum."

"Bronz..." dedim, temkinle.

Kehribar gözlerini gözlerime saplayarak, "Eğer ağzından çıkacak söz yalansa kes sesini, Hisar," dedi.

Bakışlarımı Viran'a çevirdim. "Ne anlattın ona?"

Sakince, "Ben bir şey anlatmadım," dedi. "Kendisi senin yüzünden anlamış."

Kaşlarımı çatarken anladığımı belirten bir şekilde baktım. "Benim yüzümden mi?"

"Evet," dedi. "Köpeğimle aynı ortamda hiç bulunmamana rağmen köpeğimin adını söylemişsin, His."

"Siktir..." diye fısıldadım dişlerimin arasından. Hastane zamanını hatırladım. Viran, Yağız'a bakacağı zaman aramızda bir konuşma geçmişti. Evet, tam olarak o sırada Ash'i anmıştım.

"Bronz'un dikkatinden kaçmamış," dedi Viran, soğuk bir şekilde. "Bir de son zamanlarda olanları ekleyince..."

Bronz köpeği rahat bıraktığında, Ash sanki görevini tamamlamış gibi köşeye kıvrılıp sessizliğe gömüldü. Bronz, oturduğu yerden kalktı. Gölgesi duvara vurduğunda yüzü sanki bir mahkeme salonunun soğuk taşlarına

CamScanner ile tarandı

dönüşmüştü. Karşımızda dikilirken aldığım her soluk sorguya çekilen bir sanığın nefesi gibiydi.

"Ve siz de..." dedi Bronz, keskin bir ifadeyle. "Bunca zaman yalan söylemeyi uygun gördünüz."

Boynuma geçirilmiş bir urgan vardı sanki. "Bir anlaşma yapmıştık," dedim, hızla. "KALE'den ayrıldığımız an, birbirimizi hiç tanımıyormuş gibi davranacaktık."

"Anlattım." Viran, paslı bir jilet misali aramıza girdi. "Boşuna ağzını yorma."

"Benden dinlemedi ama!" diye yükseldim. Ayağa kalkıp Bronz'un karşısına geçtim. Gözlerimizin arasında artık yalnızca gerçeğin çıplaklığı vardı. "KALE çalışanı olduğumu kimse bilmiyorken bunu nasıl söylememi bekliyorsun ki Bronz?"

Sakladığım tüm sırlar, onun gözlerinin ateşiyle yanıp kül oluyordu.

Bronz'un bakışları, kurşun kadar ağır bir şekilde üzerime saplandı. Kaçacak bir delik, saklanacak bir kuytu köşe bırakmadı. "Sen bana böyle mi şeffaf oluyorsun?" diye haykırdı. "Bu mu senin şeffaflık anlayışın, Hisar?"

"Söylemek için doğru vakit olmadı!" diye bağırarak kendimi savundum.

Çehresi karanlık bir maskeye dönüştü. "Senin hiçbir vaktin doğru olmadı!" derken kelimeleri birer cellat darbesi gibi indi üzerime.

Dişlerimi sıktım. Ciddileşerek, "Bronz," dedim. "Bu ikimiz arasında olan bir anlaşmaydı. İkimiz de buna uyduk. Tanımıyormuş gibi davrandık, birbirimizi görmezden geldik."

Bir adım yaklaştığında yükselen gölgesi üzerime düştü. "Bizim anlaşmamız, Hisar?" diye sordu. Sesi, buz kadar soğuktu. "Bizim anlaşmamıza ne oldu? Bunun senin için hiçbir önemi yok mu?"

"Ortak olduğumuzdan beri senden sakladığım bir şey yok," dedim, açık yüreklilikle. "Ancak öncesinin hesabını bana soramazsın, Bronz."

"Seni şu kadar tanıyorsam yine kendi bildiğini yapacaksın!" dediğinde acımasız gerçeği benden önce söyleyerek aramızın soğumasına neden oldu.

Bakışları öyle delici, öyle ağırdı ki sanki üzerimdeki tüm katmanları sıyırıp, çekip almak istedi ama hayal kırıklığı onun elini tuttu. Beni çözmek yerine daha da düğümledi.

Aniden Viran'a dönerek, "Sen niye söylemedin?" dedi. Sesinde öfke değil, öfkenin ardına saklı bir kırgınlık vardı. "O zaten yalanlar söyler, doğru konuştuğu tek bir gün yok!"

CamScanner ile tarandı

Haklıydı. Değişmek için kendimi zorladığımda bile dudaklarımın ucuna hep yalanlar geliyordu. *Ama Bronz... Senin için en azını söylemeye çalışıyordum. Sana asla tam olarak gerçeği veremesem de seni incitmeyecek parçalarını seçip sunuyordum. Bu da benim sakat sadakatimdi.*

"Sen niye sustun?" Sesi daha da sertleşti. "Hisar hepimizi bayıltıp gittiğinde niye söylemedin? Ortaya çıkmıştı zaten KALE'nin bir askeri olduğu!"

"Başta söylemediğim için sonra da gerek görmedim," dedi Viran.

"Yani kandırmayı seçtin."

"Evet."

Bronz'un çenesi gerildiğinde başını ağır bir şekilde salladı. "Konuşacak başka bir şey kalmadı."

O cümle bir kapının kapanışı gibiydi. Ardına zincir vurulmuş, kilidi pas tutmuş bir kapıydı.

"Bronz!" diyerek onu durdurmaya çalıştım. "Dur, beni dinl-"

"Dinlemek istemiyorum, Hisar," diyerek bir bıçak gibi kesti sözümü.

Sesi öyle kesindi ki kelimelerim boğazımda kaldı. *Dinlemek istemiyor.* Bütün savunmalarım, bütün saklamalarım, bütün çırpınışlarım tek bir cümlede boşa düşmüştü. Yüreğimde söylemek için bekleyen yüzlerce söz vardı ama hepsi, Bronz'un bu hükmünün altında dilsizleşti.

Ben belki de ilk kez bu kadar yalın konuşmak istiyordum ancak o susmamı tercih ediyordu.

Kapının kapanma sesini, ardından motorun gürültülü sesini işittim. Sanki Bronz yalnızca evden değil, bizden de çıkıp gitmişti. Koltuğa yığılıp oturdum.

"Ne yapacağız?" dedim.

Viran, sigarasını yakarken ifadesiz bir şekilde, "Hiçbir sik yapmayacağız," diye karşılık verdi.

"Viran, saçmalama!" Bacağına vurdum. "Bize kırıldığını görmedin mi? Peşinden gidelim!"

Başını bana çevirdi, gözlerinde yorgun bir isteksizlik vardı. "His..." dedi, dumanı üfleyerek. "Sen gelmeden önce bir ton bağırış çağırış duydum. Yetti bana. Sen gideceksen git."

Diğer yandan merak beynimi kemiriyordu. "Ne konuştunuz?"

Omuz silkti. "Sadece bağırıp durduğu için dinlediğim pek söylenemez."

Söyledikleri bana yetmedi, tam tersine içimdeki suçluluk duygusunu artırmaktan başka işe yaramadı. "Kötü bir amacımız yoktu ki," dedim, kendime bile yeni itiraf ederek. "Sadece arkadaşlığımızı gizledik."

CamScanner ile tarandı

"Onun da kızma nedeni bu. *Böyle bir şeyi gizlediğinize göre kim bilir başka neler gizliyorsunuzdur*, dedi."

Bronz'un o kurşun misali bakan gözlerini üzerimde hissettim. Viran'ın umursamazlığı beni daha da yakıyordu. Gizledik, evet. Ama ben saklamayı korumak sanmıştım, onun gözünde ise saklamak ihanetin ta kendisiydi.

Şimdi ise Bronz'u geri döndürmek için hiçbir sözüm, hiçbir bahanem kalmamıştı. Yalnızca koca bir pişmanlık vardı elimde.

"Haklı değil mi?" diye sordum.

Viran aniden bana döndüğünde yeşil bakışlarında ince ama keskin bir sorgulama vardı. "Sen bu adamdan hâlâ bir şeyler gizliyor musun?"

Yutkundum. Dudaklarımda acı bir tebessüm belirdiğinde, "Sen gizlemiyor musun?" dedim.

"Tek gizlediğim şey seninle bir geçmişimin olmasıydı."

Tek kaşımı kaldırıp şüpheyle ona baktım. "Yani başka gizlediğin hiçbir şey yok mu?" diye sordum.

Gözlerini devirdi, dudaklarının kenarı yorgun bir alayla kıvrıldı. "Yok." Ardından sigarasından kısa bir nefes aldı. "Sanki bir hayatım var da gizleyecek bir şeyim olacak."

Viran'ın suskunluklarının içinde acıdan çok tükenmişlik vardı. Onun için sır diye saklanan şeyler bile artık anlamını yitirmişti. Fakat ben... Ben hâlâ Bronz'dan sakladığım her ayrıntının ağırlığıyla eziliyordum.

Fakat öylece duracak değildim. Boğazımda, Bronz'un kapıyı çarpıp gidişinden sonra boşlukta kalmış bir çığlık vardı. Sustukça, durdukça daha da büyüyordu.

Ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum. Zaman, bu evin içindeki rutubet kokusuyla birlikte beni boğmaya devam etti. Tek fark ettiğim, Viran'ın önünde dizili sigara izmaritleriydi. Neredeyse bir paketi bitirmişti. Duman, odanın içini bulanıklaştırırken öksürmeme neden oldu.

"Kalk," dedim, sert bir sesle. "Neredeyse gidelim, konuşalım." Hızlı bir hareketle paketini kaptım ve cebime sıkıştırdım. "Şunları içmeyi bırak artık! Yoksunluk krizini tetikliyorsun!"

"Bırak, His," dedi. Elini cebime uzatıp paketi geri aldı. "Onun siniri geçmeden konuşmayalım."

Başımı iki yana sallarken öfke kaburgalarımı sıkıştırıyordu. "Viran," dedim, kesin bir şekilde. "Olan oldu. Adım atmadığımız sürece haksızlığımız giderek artacak."

CamScanner ile tarandı

Gözlerini yere indirdi, sigarayı parmaklarının arasında çevirdi. "Bronz bu konuda affetmez bizi."

"Pes mi edeceksin?" diyerek yükseldim. "Affetmiyor diye susup oturacak mısın?"

Viran başını kaldırdığında boş gözlerle bana baktı. "Önerin ne?"

Zihnimin içi boşluktan oluşuyordu. Bocaladım. Gerçek bir hayal kırıklığıyla baş başa kaldığım için bütün tilkilerim beni terk etmişti. Dudaklarım tekrar tekrar aralandı fakat kelimeler bir türlü çıkmadı. "Bilmiyorum!" dedim sonunda. Çaresizliğim öfkeye karıştı. "Yolda aklıma gelir belki ama gidelim peşinden!"

İsteksiz adımlarla doğruldu Viran, ayak bileklerinde ağırlık varmış gibi yürümeye başladı. "Ben direkt kafama sıkmasını isteyeceğim," dedi.

"Senin kafana sıktı diyelim, ben ne yapacağım?" diye sordum. "Ölmeme izin vermeyecek bir adamla karşı karşıyayım!"

"Ne bileyim, His?" diyerek omuz silkti. "Benim cenaze işlerim derken sana da düşünecek vakit çıkar."

Gözlerimi devirirken gerginliğin içinde bir tebessüm istemsizce dudaklarıma yayıldı. "Güldürme beni," dedim, dişlerimi sıkarak. "Ciddi kalmaya çalışıyorum!"

Tam bahçeden çıkıyorduk ki Ash bir gölge misali aramızdan sıyrılıp geçti. Eğilip, başını okşarken parmaklarım kürkünün arasına gömüldü. Sitem ve şefkat arasında gidip, gelirken, "Ah, Ash..." dedim.

"Başımızı yaktın, başımızı!" diye homurdandı Viran. Eliyle Ash'in kıçına hafifçe vurdu. "İt seni." O da sitem eden kelimeler etse de alttan alttan onu seviyordu.

Doberman cinsi, güçlü ve gövdesinden güven akan bir köpekti Ash. Gözlerinde uyanık bir zekâ, duruşunda sahibine sadakat vardı. Ona son bir kez dokunup başını sevdikten sonra Viran çitlerin arkasına bıraktı. Ash, sessizce bakakaldı.

Arabaya geçtiğimizde ellerimle direksiyona vurdum. "Nasıl bir salaklık yaptım!" dedim, dişlerimi sıkarak. "Normalde çok dikkat ederdim."

Viran yanıma geçip oturdu. "Arkana'ya saldırılar, Bronz'un kalp krizi, Yasmin'e olanlar derken hangimizin aklı kaldı ki?"

Kafamı çevirip ona baktım. "Bronz, söylediğim her yalanın farkında mıdır sence?"

CamScanner ile tarandı

Viran başını iki yana salladı, gözlerini önümüzdeki boşluğa dikti. "His," dedi. "Bronz'u tanıdığını sanıyorsan yanılıyorsun. Şu ana kadar gördüklerin hiçbir şey."

Kaşlarım çatıldı. "Daha nasıl bir yanı var ki?" dedim. "Her şeyini bildiğimi sanıyordum."

Gözlerim yola sabitlenmişti ama aklım bambaşka bir yerdeydi.

Bronz'un bakışlarında.

O bakışlar... Hep bir mahkeme gibi üzerime çökerdi. Suçluluklarımı, eksiklerimi, sakladığım sırları tek tek yargılardı. Ve ben, her defasında hükmü bekleyen bir sanık gibi karşısında susardım. Ancak bu sır... Bu sır ölüm tarihim, beni ondan ayıracak olan tek gerçekti.

Ve günü geldiğinde o mahkeme duvarını bile yıkardı.

Ben sustum. Çünkü sustukça yanımda kalacaktı. Ben yalan söyledim. Çünkü yalan söyledikçe gözlerimde yaşamak için bir sebep bulacaktı. Gün geldiğinde, o tarih gelip çattığında, Bronz geriye dönüp bakacak ve anlayacaktı.

Benim en büyük yalanım, ölümümü ondan gizlemekti.

Sanaç'ın evinin önüne gelmiştik. Bronz'un burada olduğu haberini almıştım. En azından yalnız kalmayıp arkadaşıyla buluştuğu için içim bir tık rahatlamıştı. Arabadan indim ve eşyalarımı alıp yürümeye başladım.

Kapı açıldığında karşımda Yasmin'i buldum. O da beni beklemiyor olacaktı ki şaşkınlıkla, "His?" dedi.

"Yasmin?" diye karşılık verdim.

Çok geçmeden arkasında tanıdık bir beden belirdi. Sanaç'ın kendinden emin, rahat tavrı eşikte belirdiğinde, yüzünde o her zamanki hoş gülümseme vardı. "Bu ne güzel sürpriz böyle," dedi. Sesinde bariz bir alay gizliydi.

Gözlerimi onun yüzünden Bronz'u arar gibi yana kaydırarak, "İnan, bana da sürpriz oldu," dedim. "Çiçeğimi başka bir yerde sanıyordum."

Sanaç, gözlerini kısarak beni süzdü. "Nerede?"

"Bilmem." Omuzlarımı silktim. "Belki bir randevuya çıkmıştır diye düşünmüştüm."

Sanaç'ın yüzünde gerginlik oluştuğunda dudaklarım kenara kıvrıldı. Onunla güzel uğraşacaktım. Dudaklarının arasından sertçe, "Kendisi bir randevuda zaten," dedi. "Bana misafirliğe geldi."

CamScanner ile tarandı

"Harika!" dedim, sahte bir neşeyle. "Davetsiz misafir kabul ediyor musunuz?" Elimdeki kutuyu havaya kaldırarak gülümsedim. "Hem pastam da var!"

Sanaç gülümsemeye başlasa da gözlerindeki huzursuzluğu gizleyemedi. "Kabul etmesem evimi bombalayacak gibisin, His," dedi. Kapıyı tamamen açtı. "Geçsene."

O sırada arkamdan Viran yürüdü. Sanaç ve Yasmin, onun buradaki varlığını garipsediğinde yüzlerinde aynı ifade oluştu. "Viran?" dedi Sanaç.

Viran, elini kaldırarak, "Selam," dedi. Psikopat edasıyla soğuk bir şekilde gülümsedi.

Sanaç kollarını göğsünde kavuşturdu. Bir şeyler çözmeye odaklanmış hâliyle, "Bir bok yemiş ve kendinizi affettirmeye gelmiş gibisiniz," dedi. Gözleri giderek kısıldı.

"Hayır," dedim.

Sanaç bakışlarıyla elimdeki kutuyu işaret etti. "Pasta ne iş?"

"Bilmem," dedim, tatlı tatlı gülümseyerek. "Belki yerken Muhteşem Yüzyıl izleriz diye düşünmüştüm."

Sanaç gözlerini devirdi. "His..." dedi. Yüzündeki alaycı ifade yerini biraz da tedirginliğe bıraktı. "Bu tatlılığın altından çok kötü bir şey çıkacakmış gibi hissediyorum."

Tam o anda beni dikkatle inceleyen Yasmin araya girerek merakla, "Ne oldu, His?" dedi. "Üzgün gibisin, güzelim."

Kendi üzerimdeki ilgiyi hızlıca çekmek adına, "Bronz nerede?" dedim.

"Arka bahçede Serdal'la oturuyor," dedi Yasmin, sakince.

Derin bir nefes alıp verdiğimde ciğerlerimin yandığını hissettim. "O zaman tek seferde söyleyip kurtulacağız."

Viran kaşlarını kaldırdığında bakışları üzerime dikildi. "Yasmin zaten biliyor mu?"

Gözlerimi kaçırmadan kısa bir yanıtla, "Biliyor," dedim.

Sanaç hemen atıldı. Yoğun bir merakla, "Neyi biliyor?" diye sordu.

Kutuyu masanın üzerine bıraktım. Kararlılığımın altında boğularak, "Anlatacağız," dedim.

Sanaç, başını iki yana sallayıp yaklaştı. "Bak, Bronz'un kalbine inecek bir şeyse söylemeyin." Bakışları uyarıcı ve endişeliydi. "Şu an sinirden kudurmuş bir hâlde. Biraz rahatlasın diye masaj ayarladım."

Yasmin masanın üzerinden pasta paketini aldı ve mutfak olduğunu düşündüğüm yere ilerledi.

CamScanner ile tarandı

"Onu çift kişiye çıkarır mısın?" dedim.

Sanaç, kollarını göğsünde bağladı. "Çift kişilik ayarlamıştım zaten."

Gülümsedim ama içten değildi. "Beni düşünmen çok tatlı, Sanaç. Çok iyi bir arkadaşsın."

"Yalnız sen değilsin. Ben ve Bronz gideceğiz."

"Buna asla izin vermem!" dedim, kaynamaya başlayan sesimle. "O benim çocuğumun babası!"

Tek kaşını kaldırdı. "Çocuğun?"

"Patişah."

Dudaklarından şiddetli bir kahkaha koptu. "Patişah mı?" dedi. O kadar çok güldü ki at kişnemesine benzer bir ses çıkardı. "Hiç güleceğim yoktu!"

"Beğendin mi?"

"Tam kendine göre bir isim bulmuşsun," dedi.

"Henüz resmî adı bu olmasa da şimdilik bu şekilde sesleniyorum," diye açıkladım.

Bahçe kapısına doğru ilerlediğimde beni ilk fark eden Yağız oldu. "His!" diye seslendi ve küçük adımlarıyla koşarak yanıma geldi.

O an gözlerim Bronz'a takıldı. Bahçenin diğer ucunda oturuyordu. Gelişimi fark etmişti, bunu omuzlarının kasılışından anlıyordum ama başını kaldırıp bakmadı. Sanki varlığımı görmezden gelerek bana en ağır cezayı veriyordu.

Yasmin tam o sırada elinde bir tepsiyle içeri girdi. Tepside pasta ve tabaklar vardı. Yağız'ın bakışları hemen o tepsiye kaydı ve gözleri heyecanla parladı. Ardından aynı heyecanla çığlık attı. "Pasta mı aldın, teyze?"

Yanaklarına sıcak bir öpücük kondurdum. "Evet, bebeğim."

Minik kaşlarını kaldırıp merakla, "Kimin doğum günü, teyze?" diye sordu.

"Viran'ın," dedim.

Bugün 16 Kasım'dı.

Takvim yaprağına baktığımda, rakamların üzerime çullandığını hissettim. Sanki her çizgi, her tarih beni biraz daha daraltıyordu.

202 tane mumum kalmıştı.

Ben bir takvim değildim ama her geçen gün beni de eksiltiyordu. Ben bir mum değildim ama yanıp tükeniyordum.

"Sen nereden biliyorsun, His?" diye sordu Serdal. "Viran doğum gününün kutlanmasından hiç hoşlanmaz."

CamScanner ile tarandı

Tam o sırada Bronz, biz oturmadan önce çoktan yerinden kalkmıştı. "Size iyi oturmalar," dedi, yakın ama çok uzak sesiyle.

Yasmin endişeyle, "Nereye, Bronz?" diye sordu.

"İşlerim var," diyen Bronz'un cevabı kısa ve keskin olmuştu. "Başka zaman otururuz."

Yağız'ın yüzü birden düştü. "Ama pasta yiyecektik," dedi, dudak büzerek.

Bronz, Yağız'ın başını okşayıp, "Sen benim yerime de ye," dedi.

"Şimdi sen gidersen teyzem de gider," dedi Yağız, yalvaran bir tonla. Gözlerini birkaç kere kırptı. "Lütfen kal."

Ona bakarken içim eriyor gibiydi.

Serdal, iri cüssesiyle Bronz'un önüne geçerek, "Kimse bir yere gitmiyor," dedi. Onu kolundan tuttu. "Otur, Bronz."

Bronz, ters bir bakış atarak, "Serdal, elini çek," dedi.

"Çekmiyorum, kardeşim," dedi Serdal. İnadına sıkı sıkı tuttu. Onu geriye iterek koltuğuna geri oturmasını sağladı.

Bronz'un öfkesi patlamaya hazır bir hâldeydi. Burnundan soluyordu. Fakat benim olduğum yere hiç bakmadı. Serdal'ın bakışları üzerimizde gezdiğinde, "Anladık, bir şeyler yaşamışsınız," dedi. Lafı ortaya söylese de Bronz'a batıyordu. "Aynı ortamda bulunmak istemeyecek kadar ciddi belli ki." Tekrar başını kaldırdı. "Anlatın. Sorun neyse çözelim."

Viran kısa ve soğuk bir sesle, "His anlatsın," dedi.

Herkesin bakışları bana dönmüşken Viran'a baktım. "Bana niye attın hemen?" dedim. "Sen anlat."

"Ben demiştim bunlar bir bok yemiş diye," dedi Sanaç, gergin bir şekilde. "Neler oluyorsa anlatın!"

Sessiz sessiz durmaya devam ettiğim sırada Bronz'un hareketlendiğini görünce dudaklarımı araladım. "Bronz sinirli çünkü ondan gizlediğimiz bir şey vardı," dedim.

"Gizlediğimiz derken?" diyen Sanaç, başını eğdi. "Kiminle gizledin?"

Yanımda oturan resimli adamı işaret ettim. "Viran'la."

Serdal ve Sanaç'ın kaşları çatıldı.

Boğazımdaki düğümü yutkunarak, açmaya çalışarak, "Viran aslında benim eski arkadaşım, daha doğrusu kardeşimdi," dedim. "Uzun bir süre önce birbirimizden tamamen ayrıldık ve öncesinde bir anlaşma yapmıştık. Eğer bir gün yollarımız tamamen ayrılırsa birbirimizi hiç tanışmamış gibi davranacaktık. Öyle de yaptık." Bir çırpıda söylediğim kelimelerle

CamScanner ile tarandı

birlikte omuzlarımdan koca bir yük kalkmış gibi hissetmiştim. Nefesimi seslice savurdum. "Vay be!" dedim. "Doğru söylemek o kadar da kötü hissettirmiyormuş."

"Hemen dökülmeni beklemiyordum," dedi Viran. "Keşke bu performansı Bronz'a da gösterseydin."

Sinirle ona döndüm. "Dinlemedi ki!" dedim. "Hem anladılar zaten, uzatmanın bir anlamı yok." Diğerlerine bakarak sesimi daha sakin hâle getirdim. "Bronz'un sinirli olma nedeni bu."

Bahçeye ağır bir sessizlik çöktü. Kimse ilk başta bir şey diyemedi. Tedirgin bir şekilde Bronz'u izlesem de beni cezalandırmak istercesine olduğum yere bakmamıştı. Serdal, bakışlarını Viran'da tutarak, "Bronz'dan sakladığın bu muydu?" diye sordu.

"Buydu," dedi Viran.

Serdal'ın yüzü sertleşti. "Oğlum, bunu bize söyleseydin anlamaz mıydık?" Sesinde sitemle birlikte kırgınlık vardı. "O kadar anlayışsız biri miyiz?"

"Bir kere o sınırı aştığım için geri dönüşü olmadı," diye açıkladı Viran. "Öyle bildiğiniz için bunu bozmak istemedim."

Sanaç, her zamanki gibi konuyu kendisine çekerek, "Demek His'in en yakın arkadaşı ben değilim," dedi.

"Ben yalancı biriyim," diye devam ettim. "Lafıma güvenilmez ve insanları kandırırım. Ancak bunu sadece geçmişimizi hatırlamamak için yaptık." Gözlerimi kaldırıp hepsine tek tek baktım. "Hiç mi geçmişinizden kaçmak istemediniz?"

Uzun süredir omuzlarımda sakladığım bir ağırlık yerinden kopup kalbime düştü. *Kaçmak...* Kaçmak bazen kurtuluş sanılır ama aslında insanı hep aynı yere döndüren bir labirenttir. Ben de yıllarca kaçtım ama yolun sonunda yüzüme çarpan hep kendi hikâyem oldu.

"Viran'ı ilk gördüğümde ondan korktuğumu sandınız," diye itiraf ettim. Bu konuda saklayacak bir şeyim kalmamıştı. "Ama ben sadece geçmişimle karşılaştığım için korktum."

Bir süre sustum. Sustuğum o birkaç saniyede gözlerimin önünden yıllar geçti. Geçmiş, bir gölge gibi peşimdeydi. Viran'ın yüzünde gördüğüm şey aslında kendi yaralarımdı. O yüzden kaçtım, o yüzden sustum, o yüzden yalan söyledim.

Bakışlarımı Bronz'a çevirerek, "Onunla kavga etme nedenim çoğu zaman rol değildi," dedim. "Aslında geçmişimle kavga ediyordum." Kelimelerim birer birer ağırlaştı. Boğazımda düğümlenen acıyı gizlemek istedim

CamScanner ile tarandı

ama olmadı. Belki de hayat boyu en çok kendimle savaştım. Viran yalnızca bu savaşın yansımasıydı. "Hayatınızda uzun duracağımı düşünmediğim için kendimi hiç anlatmadım." Sesim inceldi, neredeyse bir fısıltıya dönüştü. "Onu saklama nedenim de buydu. Çünkü her türlü istediğimi aldıktan sonra gidecektim."

Gitmek benim kaderim sanmıştım. İnsanlara bağlanmamak, kendimi anlatmamak, daha sonra sessizce kaybolmak... Ancak öyle olmadı.

"Fakat..." dedim, derin bir nefes alarak. "Kaderim bir şekilde onunla çıkmaza girdi ve ben gidemedim. Kopamadım sizden. Hayatımda hep geçici insanlar olacağınızı düşünmüştüm ama hayatımın içinden geçilse de siz yanımdan hiç gitmeyecekmişsiniz. Bunu da anladım."

Bedenimde garip bir hafiflik vardı. Yıllarca taşımaktan kamburlaştığım yükü yere bırakmıştım.

"Ben affettim bu kızı," dedi Sanaç, hızlıca. "Çok iyi manipüle ediyor."

Serdal, kaşlarını çatarak ona döndü. "Lafını bitirsin."

Gözlerim daldı. "Birbirimizden sakladığımız başka şeyler var mı bilmiyorum ama bilin ki bir sırrınız olursa onu hep taşırım."

"Orasını zaten anladık," dedi Serdal, hafif bir kızgınlıkla. "Bronz fark etmese bir on yıl daha gizlerdin."

Sanaç bu kez Yasmin'e döndü. "Sen niye bu kadar tepkisizsin?" diye sordu, merakını saklayamadan.

Yasmin'in gözlerinde geçmişin acı bir yankısını gördüğümde, "Biz KALE'deniz," dedi. "Daha doğrusu oradaydık. Aynı dönemde Viran'la çok yakın olmasam da His'le arkadaştık. Yani ikisinin tanıştığını biliyordum."

Serdal, gözlerini ikimizin üzerinde gezdirerek, "Bunu bize kendiniz söyleseydiniz, arkadaş olmanıza çok sevinirdik," dedi. "Fakat şimdi ne diyeceğimi bilemiyorum. Çünkü bizi kandırdınız. Yanımızda kaç kere kavga ettiniz. Kaç kere sizi ayırdığımı hatırlamıyorum. Hatta öyle ki Viran'ın His'ten gerçekten rahatsız olduğunu sandım."

Kavga ederken aslında kendimle dövüştüğümü bilselerdi, belki bizi anlamak daha kolay olurdu. Ama o gerçeği söylemek, kendimi daha da çıplak bırakmaktı.

Viran açıkça, gözlerini kaçırmadan, "Oluyordum," dedi. "Oluyordum çünkü ben onu terk edip gitmiştim. Ona bakmaya yüzüm yoktu. Biz kardeş gibiydik ve ben onu bırakıp gittim." İçinde pişmanlığın pası vardı. Bir nefes alıp devam etti. "Altı yıldır birlikteyiz ve size hiç yanlış yapmadım. Fakat geçmişim konu olduğunda hep hata yaparım. Çünkü o adam..."

CamScanner ile tarandı

Yeşil gözleri boşluğa daldı. "Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bilmeyecek kadar küçüktü."

Yağız hemen lafa atlayıp, "Sen eskiden küçük müydün Viran?" dedi.

"Direkt böyle doğmadım," dedi Viran.

Yağız hızla dönüp, "Anne!" diye seslendi. "Viran da küçükmüş!"

Yasmin gülümseyerek elini oğlunun saçlarına sürdü. "Hepimiz bir zamanlar senin gibiydik."

Yağız'ın merakı bitmedi. "Bronz da benim gibi miydi?"

Yasmin, Bronz'un sessizce durmasına bakıp yumuşak bir sesle, "Bronz da öyleydi," diye cevap verdi.

Viran en sonunda Sanaç'ın gözlerini üzerinde hissedince kaşlarını çattı. "Niye öyle bakıyorsun?" diye sordu.

Sanaç, kolları göğsünde bağlı bir hâlde öne doğru eğildi. "Onunla hiç Muhteşem Yüzyıl izledin mi?"

"İzlemedim," dedi Viran, yüzünü buruşturarak.

Sanaç, rahat bir tavırla arkasına yaslanarak, "Al işte!" dedi. "His'in en yakın arkadaşı benim!"

Oturduğum yerden kalktığımda Sanaç'ın yanına oturdum ve onun koluna girdim. "Tamam," dedim, onu sakinleştirmek adına. "En yakın arkadaşım sensin ve seninle Muhteşem Yüzyıl izlemeyi seviyorum. Ancak..." Gözlerimi kıstım. "Bu söylediklerimden biri yalandı."

"Ne?" Sanaç'ın gözleri irileşti. "Beni hem sevindirip hem aynı anda nasıl üzebilirsin? Kahretsin, His!" Sesi öfke ve çaresizliğin arasında sıkıştı. "Hangisi yalan?"

Ellerini saçlarının arasına attı, dudaklarından sinirli bir kahkaha döküldü. "His, cevap ver, beynimi yaktın!"

"Düşün dur," dedim.

"Pasta yiyelim!" diye bağırdı Yağız.

Yasmin, kenardaki pastayı alıp ortaya koydu. Koca pastanın üstüne yalnızca bir tane mum yerleştirdi. Çakmakla mumu yaktı. Mumun ışığı hepimize yetecekmiş gibi yandı.

Bakışlarımı mumdan ayırdım. Viran, doğum gününün sahibi olmasına rağmen kendi doğum günü değilmiş gibi davranıyordu.

Ben ise yanımdaki kalabalığı unutup Bronz'un yanına geçtim. Sessizce oturdum ve parmaklarım sanki o sıcaklığı arar gibi elini buldu. Sıkıca tuttum. Hiçbir şey söylemedim. Bazen kelimeler, en güçlü bağın önüne perde olurdu.

CamScanner ile tarandı

Sıcak olmasını beklediğim eller hareketsiz ve bir mezar kadar soğuktu. Parmaklarımı onun zemheriyi aratmayan teninden çekip alacak, geri çekilecektim ki... O anda avucunun içi kapanıp ellerimi sıkı sıkı kavradı.

Yağız neşeyle alkış tutarken Viran nefretle bakıyordu. Yasmin, Viran'ın rahatsızlığını hissetmiş olacak ki oğlunu kucağına aldı ve onun kulağına bir şeyler söyledi. Viran uzanıp o yanan tek mumu parmaklarıyla söndürdü.

Sanaç, pastayı kesip tabaklara eşit bir şekilde yerleştirdiğinde Serdal da önümüze servis yaptı. Herkes kendi zihnine gömülü kaldığında yalnızca Bronz'un avucunun içindeki sıcaklığı hissettim. Ve o an, Viran'ın doğum günü bahanesiyle, sevdiğim insanların yanında olmanın huzurunu, uzun zamandır hissetmediğim kadar derinden yaşadım.

Yalanlar söyler, kandırır, ihanet ederdim ama bütün o oyunların ardında basit bir hakikat vardı: Buradakiler benim gerçeğimdi. Onların yanında kendimi kim olduğumu saklamadan taşıyabiliyordum.

Ve o anda, ilk kez yalanlarımla değil, varlığımla ait olduğumu hissettim.

Bronz sabaha kadar çalışmayı alışkanlık hâline getirmişti. Masasının üzerinde dağınık evraklar, yan tarafta boş bir kahve fincanı, ekranda loş ışıkta yanıp sönen sayfalar vardı. Bir süredir onu kapı pervazına yaslanmış bir şekilde izliyordum.

Üstümde yine onun gömleği vardı. Kıyafetleri giydiğim en rahat kumaşlardı. Belki de en çok bu yüzden onun gömleklerine dadanmaktan vazgeçmiyordum.

Yanına gittim. Sessizliğin içinden süzülerek omzuna gölgem düştü. Ona arkadan sarıldığımda yanağına hafif bir öpücük kondurdum. Dudaklarım değdiği anda bütün kasları gerildi. Uykusuzlukla değil de sırtında taşıdığı yüklerle taş kesilmişti.

"Uyumayacak mısın?" diye sordum.

"Az bir işim kaldı," dedi, gözlerini ekrandan ayırmadan.

Ellerim beline sarılı kalınca o kısa cümlesinin ardında gizlenen inadı ve kırgınlığı hissettim. Birkaç gün geçmesine rağmen soğukluğu hâlâ devam ediyordu. Tam sarılışımı gevşetip, geri çekilecekken parmakları elimi yakaladı ve ondan uzaklaşmama izin vermedi.

Beni sıkı sıkı tuttu.

CamScanner ile tarandı

Onu çalışmaya iten şey yalnızca iş değildi. Uykusunu elinden alan, kalbini uyanık tutan şey sakladıklarımın gölgesiydi. Ve ben, ona dokunduğum her seferde hem en büyük yarası hem de tek ilacıydım.

"Ne için gelmiştin?" diye sordu.

"Şu düğün günü davetliler hakkında konuşmak istediğim bir şey vardı," dedim, dudaklarımda ağır bir tereddütle. "Birkaç bağlantı buldum. Oraları ziyaret etmeliyiz."

Bronz başını kaldırdığında bakışları buz gibi olsa da meraklı duruyordu. "Nasıl bir bağlantı?"

"O düğünde vefat eden kişileri teker teker inceledim." Gözlerim bir noktaya takılı kaldı. "Birkaç kişi dışında kimsenin yaşamadığını düşünürken... Birinin yaşadığını fark ettim."

Bronz'un kaşları çatıldı. "Kim?"

"Vivaldi'nin sahibi," dedim.

"Yaşıyor mu?" diye hayretle sordu.

"Evet," derken başımı salladım. "Kendini ölü göstermiş."

Oda sessizliğe gömüldü. Bronz'un gözlerinde yanmaya başlayan kıvılcım, bunun yalnızca bir hayatta kalma oyunu değil, çok daha büyük bir hesaplaşmanın başlangıcı olduğunu fısıldıyordu.

Bronz, öfkesini boğazından taşırarak, "Sikeyim!" dedi. "Nasıl bulduğunu göster."

Onun önündeki bilgisayarı kendime çevirip bilgisayardaki dosyaları açtım. Parmaklarım bir süre daha tıklamaları sürdürdü. Karşılaştırma profillerini bir araya getirdim. Ona düğün gününde görünen ve birkaç yıl önce çekilmiş kareleri işaret ettim. "Aynı adam," dedim. "Güncel durumda kendisi Fransa'da çok ünlü bir kayak merkezinin sahibi. Yüz eşleşmesi yaparak bu kişiyi buldum. İkizi olup olmadığını kontrol ettim. Bu adamı sorgulamamız lazım."

Bronz'un bakışları ekranın üzerine saplanmış bir hâldeyken elleri yumruk oldu. Öfkesi, içinden dışına taştı. Çok geçmeden elini cebine attığında ritmini ezbere bildiğim o taşların sesini işittim.

Her öfkesine yenik düştüğünde bu taşlarla kendini rahatlatmaya çalışıyordu.

Ellerimi onun bileğine koyduğumda gözlerime bakmaya zorladım. Ancak bakmadı. Ekrana öfkeyle bakıyordu. "Bana bak," dedim, keskin ve buyurgan bir fısıltıyla. "Şu an onu öldürme planları yaptığına eminim ancak onu öldürmeyeceksin."

CamScanner ile tarandı

Bronz'un gözlerindeki parıltı ölümün karanlık vaadini taşıyordu. Ama ben, onun taşlara sığınan ellerinden çok, kalbinde bastıramadığı yangına bakıyordum.

"Eğer kart yıllardır ondaysa..." dedi Bronz, gergin bir şekilde.

"Öncesinde bunu anlamamız gerekiyor," dedim. "Eğer onu öldürürsen elimizde koca bir hiç olur."

Bronz'un dudaklarının kenarı öfkeyle seğirdi ama kendini tuttu. Gözlerimin içine bakarken, "Bir planın var gibi bakıyorsun," dedi.

"Evet," dedim. "Çok hoşuna gitmeyecek bir planım var."

"Söyle, Hisar."

"Birkaç günlüğüne normal çiftler gibi o Fransa'daki otele gideceğiz." Sabrı sınanırken, derin bir nefes alıp dudaklarımı ıslattım. "Ve o adamla bir görüşme yapacağız."

"Planın bu mu?" diye sordu, buz gibi kelimelerle.

"Yüksek ihtimalle adamı bombalamayı söyleyeceğimi zannettin," dedim. "Ama evet, planım bu. İnce ince ilerliyorum. Bayağı da bir yol katettim. Herkes şüpheli ve birbiriyle bağlantılıyken bunu bir anda bozmayacağım."

Kendine kendine, "Normal bir çift gibi..." diye mırıldandı.

"Sahte kimlik konusunu bana bırak," dedim, rahat bir tavırla. "Bizim için iyi profilli kimlikler hazırlayacağım. O adamı kapıda karşılatacak bir neden bulacağım."

"Bronz olduğumu söylemek yeterli olacaktır."

Kendinden emindi. Ancak bunu istemiyordum.

Başımı yana eğip bakışlarımı onun gözlerine sapladım. "Neden yıllardır bulamadığını anladım. Herkesin karşısına bu şekilde çıkarsan tek yapacakları şey kendi kafalarına sıkmak olur!"

"Bunca zaman öyle oldu."

Ezbere bildiğim şeyleri söylemesiyle, "Şaşırmadım," dedim. "Bana ayak uyduracaksın, Bronz. Benim planıma göre hareket edeceğiz. Eğer bu kartla bir bağlantısı varsa emin ol, o kartın hesabının sorulacağını bilir ve buna hazırlıklı olur. Diğer şüphelileri de riske atamayız."

Bir süre sessizlik oldu. Taşlar avucunda bir kez daha şakıdı. O derin sessizliğinden sonra ağır ağır başını salladı. Gözlerini üzerime sabitleyerek, "Ortağıma uyacağım," dedi.

Ellerimi çırptım. İstediğimi almış olmanın rahatlığıyla, "Kış tatilimiz için alışverişe çıkmalıyız!" dedim, saf bir heyecanla.

CamScanner ile tarandı

Bronz kaşlarını kaldırdı. Kısa bir süreliğine beni süzdü. "İçimden bir ses, nedense bu görüşmenin karttan çok tatil yapma isteğinden kaynaklandığını söylüyor."

"Bir taşla iki kuş. Sürekli beni tatile çıkar diye başının etini de yiyebilirdim."

Bakışları aniden derinleştiğinde ona bakmaktan kendimi alamadım. "Sen benden her şeyi isteyebilirsin."

Bedenimi usulca onun kucağına bıraktığımda kollarımı boynuna doladım. "O zaman benimle barışmanı istiyorum," dedim.

"Küs müydüm Hisar?" derken sesi kızgın çıktı. "Ayrıca küsmek ne? Kaç yaşında insanlarız."

Onun bir tablodan fırlamış çehresini izlerken, "Viran'la geçmişimizi öğrendiğinden beri soğuksun," diye mırıldandım.

Bronz'un omuzları gerilirken bakışları karanlık bir gölge gibi üzerime düştü. "Sadece kırgınım," dedi. "İkinize de."

Gözlerimi kırptım. "Geçti mi peki?"

"Bir gün geçer."

Neredeyse bir çocuk gibi inatla, "Hemen geçsin," dedim.

"Geçmesini istiyorsan ikiniz de bazı konularda bana karşı çıkmayacaksınız."

"Hangi konularda?" dediğimde merakla baktım.

Lafı ortaya bomba misali düştü. "Rusça öğreneceksiniz."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Evet," dedi, tartışmaya kapalı bir tonla. "Ne zaman başlarsınız, bilmiyorum ama oturup, gerçek bir öğrenci olup o dili öğreneceksiniz." Yüzümde nasıl bir ifade oluştuysa Bronz, "Karşı çıkacaksan bu tavrıma alışsan iyi olur, Hisar," dedi.

"Of!" diye hayıflandım. "Beni sıkıştırmandan nefret ediyorum! Nasıl *hayır*, diyeceğim şimdi?"

"Bu konu benim için öylece kapanmayacak." Bakışları buz kadar keskinleşti. "Kardeş gibi olduğunuzu gizlemek ne, Hisar? Asla anlaşamayacağını düşündüğüm iki insan en sıkı dost çıktı!"

"Yaşadıklarımız bizi buna itti," dedim, beni anlaması için. Ancak anlamaması da normaldi. Çünkü saklayarak bu hakkı kaybetmiştim. "Ancak ne kadar kardeş gibi olursak olalım hiçbir şey öz kardeşin yerini tutmuyor. Bunu sen daha iyi bilirsin. Başak, öz kardeşlerin gibi mi?"

CamScanner ile tarandı

Bronz'un çenesi kasıldı, gözlerinde boşluk belirdi. "Öyle olması için kendimi çok zorladım."

Endişe bütün bedenime yayıldı. "Başak ne durumda?"

"Gittikçe kötüleşiyor," dedi Bronz, sıkıntıyla. "Hiçbir şey onu sakinleştirmiyor."

"Onun için üzülüyorum," diyebildim. "Görmeye gidebilir miyiz?"

Başını iki yana salladı. "Beni gördüğü an tekrardan kötüleşiyor. Benim yüzümden sana da kötü davranacaktır. Bunu istemiyorum, Hisar."

"Onu görmek istiyordum."

"Belki daha sonra," dedi. "Şu an her şey çok taze. Haklı olarak benden nefret ediyor ve bunu telafi edecek hiçbir şeyim yok."

"Düşmanlar en çok sevdiklerimize saldırır," dedim. "Sen kardeşini korumak için her şeyi yaptın, Bronz."

"Hiçbir şey yapamamışım."

"Hiçbir şey yapılmamasının nasıl bir şey olduğunu da biliyorum, Bronz." Kehribar gözlerine derinleştim. "Bir abim vardı ve benim için hiçbir şey yapmadı." Benim kırgınlığım onun pişmanlığına karıştı. O an, iki farklı geçmişin yükü tek bir acıda buluştu. "Ve bunun hesabını sormak için de abimi bulmak istiyorum," dedim. "Hem de hiç olmadığı kadar."

O sarsılmaz ifadesi en derin yerden çatladı. Bunu dememi beklemiyordu. Şaşırmıştı.

"Şimdi seni ona götürebilirim."

Kalbim titredi.

Lakin zihnimden geçenleri ona söyleyemedim. Çünkü kalbimdeki yara ne kadar derinse korkum da o kadar büyüktü. Ya bulduğumda o da beni yarı yolda bırakırsa? Ya yıllarca biriktiğini sandığım nefretim sevgimden büyük çıkarsa? Derinlerde bir yerde yüzleşmek isteyen kadınla, geçmişini kaybetmekten korkan küçük kız birbirine çarpıyordu.

Belki de en çok bundan ürküyordum. Onu bulduğumda aradığım şeyi değil, kaybettiğimi bulmaktan.

Başımı sertçe iki yana sallayarak, "Hayır," dedim. "Bunu yalnız başıma yapmalıyım."

Kaşları çatıldı, yüzünde ilk kez belirsiz bir tereddüt oldu. "Emin misin?"

Boğazımın kuruduğunu hissettim. "Evet," dedim. "Kimsenin olmasını istemiyorum çünkü yıllardır bu anı bekliyorum."

"Seni tek gönderme konusunda emin değilim."

CamScanner ile tarandı

"Bu onunla benim aramda," diye ısrar ettim. "Yanımda olmanı isterim ancak başka zaman, Bronz. Bu ilk karşılaşmada tek olmalıyım."

Bronz bana uzun uzun baktı. En sonunda, "Saygı duyarım," dedi. "Yarın sabah uyandığında sana göndereceğim talimatları izle."

Gözlerimi devirdim. "Öylece söylesen şaşardım zaten!"

"Bulunması kolay olsaydı, onu çoktan bulmaz mıydın?"

Yıllardır aradığım şeyin tam karşısına dikileceğim an gelmişti.

Abim...

Bana kan bağıyla bağlı olan ama yıllar boyunca beni yalnız bırakmayı seçen abim. Onu bulduğumda gözlerinin içine bakabilecek miydim?

Neden, diye sorabilecek miydim? Yoksa dilim tutulacak, küçüklüğümden beri hissettiğim o terk edilmişlik yeniden boğazımı mı saracaktı?

Zihnimde iki ses çarpışıyordu: Biri *onu affetme, sana yapmadıklarının hesabını sor*, diyordu. Diğeri ise *ya özlemin nefretini bastırırsa ve bütün öfken, o an sarılma isteğine yenilirse*, diyordu.

Ben hangisi olacaktım? İçindeki çocuğu affetmeye hazır bir kız kardeş mi yoksa geçmişin cezasını kesmeye gelen bir yabancı mı?

Yıllardır beklediğim bu yüzleşme, aslında kendi içimdeki yargının da günüydü. Ve biliyordum. Ne söylersem söyleyeyim, bu karşılaşmadan sonra artık eskisi gibi olmayacaktım.

Başımı onun göğsünden kaldırarak, "Haklısın," dedim. "Yatalım mı?" diye sorduğumda elim kravatına takılmıştı. "Onunla görüşmeden önce senin kollarında uyumaya ihtiyacım var."

Bronz'un bakışları aşağıya, parmaklarımın olduğu yere düştü. "Kravatımı çektiğine göre sadece uyumak istemiyorsun."

"Hmm..." Gözlerimi kısarak gülümsedim. "Ne istiyormuşum, Bay Bronz?"

Beni titretecek kadar derin ve etkileyici bir tınıyla, "Sevilmek..." dedi. "Çok sevilmek."

Beni çevik bir hamleyle kucağına aldığında, dünyanın bütün yükü omuzlarımdan silindi. Yatağa bırakıldığımda loş ışık duvarlara yumuşak gölgeler çiziyordu. Gömleği üzerimden sıyırırken gözlerim onunkilerle kilitlendi.

Bronz üzerime eğildiğinde kalbim kaburgalarıma vuruyor, göğsümden dışarı fırlayacak gibi çarpıyordu. Onun elleri her dokunuşunda geçmişteki bütün korkularımı susturuyor, bacaklarımı araladığımda hiç tereddüt etmeden bana yaklaşması içimdeki bütün boşlukları dolduruyordu.

CamScanner ile tarandı

Ama zihnimde sessizce akan başka bir şey daha vardı. Bir dua. *Keşke zaman şimdi donsa. Keşke onunla yaşadığım her an, sonsuzluğa uzansa.*

Boynuma kondurduğu öpücükler, bir yemin gibi işleniyordu tenime. Her şeye rağmen bu gece çok huzurlu uyuyacaktım. Çünkü günün sonunda yine Bronz'un sıcak kollarının arasındaydım.

Yine onun kollarının arasında ölmek isterdim.

Sabah erkenden, Bronz'un bana gönderdiği koordinatlara doğru yola çıkmıştım. Gün normal bir sabaha değil de bir bayram sabahına aydınlanmış gibi hissettiriyordu. Yol boyunca kalbim göğsümden fırlayacak kadar şiddetli atmıştı. Direksiyonun titremesi ellerimden mi kaynaklanıyordu yoksa kalbimdeki çarpıntıdan mı ayırt edemiyordum.

Heyecanın damarlarımdan nasıl aktığını hissediyordum. Yıllardır arayıp da bulamadığım birine gidecektim. Onun yüzünü, sesini, bakışını defalarca hayalimde canlandırmıştım ama gerçeği bambaşka olacaktı.

Hâlâ aklımdaki gibi miydi? Yoksa zaman, onu da bambaşka birine mi dönüştürmüştü?

Bu sorunun cevabı birkaç saat sonra önümde duracaktı. Ve ben, yılların özlemini tek bir bakışa sığdırmaya hazırlanıyordum.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte başlayan yolculuğum, beni beklenmedik bir keşfe sürüklemişti. Ellerimle toprağı kazdığımda, parmaklarımın arasına dolan ıslak çamur bile geri adım attırmadı. Yıllardır saklı kalan bir sırrın üzerindeki perdeyi kaldırıyordum.

Toprağı kazdıkça en sonunda ellerimin altından küçük bir kutu çıktı. Kutunun kenarını kazıp, gömülü olan kutuyu çıkardığımda farkında olmadan nefesimi tutmuştum.

Kutuyu açtığımda karşıma çıkan şey sıradan bir eşya değildi. Bir cihazdı bu. Tanıdık, kadim bir mühürle işaretlenmişti. Arkana'ya aitti. Üzerinde onun simgesi vardı. Dokunup aktif ettiğimde ekranda parlayan yazı gözlerimi kamaştırdı.

İşlem geri alınsın mı?

Parmağım tereddüt etmeden *evet* yazısına gitti.

Kimlik bilgileri geri yükleniyor, diye bir yazı çıktı.

Dakikalar bir ömür gibi geçti. Sabırla, neredeyse bir soluk almadan bekledim. Ve sonunda ekranda belirmeye başlayan harfleri gördüm.

CamScanner ile tarandı

ADI - SOYADI: EFREM VANIZAN
YAŞI: 35
DOĞUM YERİ: RUSYA - ST. PETERSBURG
DOĞUM TARİHİ: 16 HAZİRAN 1987
UYRUK: RUS

Kalbim yerinden sökülür gibi oldu. Dudaklarım kurudu. Burada yazılanlar...

Abime aitti. Yaşı otuz beşti. Doğum günlerimizin arasında sadece on gün mü vardı? Onunla aynı ayda doğduğum için şaşırmıştım. Orada yazan bilgilere tekrar tekrar baktım.

Altında bir adres vardı. Bakışlarım oraya takıldı.

KONUM: LONDRA.

Bronz bana abimin adresini vermişti. Yıllardır arayıp bulamadığım kardeşime dair ilk iz işte burada, ellerimin arasındaydı. Ellerim titriyordu. O bilgileri taşıyan cihazı tutamadım.

Efrem Vanizan.

Ne kadar tuhaf... Doğduğumdan beri adını bile bilememiştim ve şimdi bu ad, bütün geçmişime mühürlenmişti. Tekrar ettim. *Efrem.* Bir daha. *Efrem.* Dilimin ucunda ağır bir yabancılık, kalbimin içinde tarifsiz bir yakınlık... *Efrem.* Benim aksime adı Rus kökenliydi. O soyad... Büyükannemin soyuna kayıtlıydı. *Vanizan.*

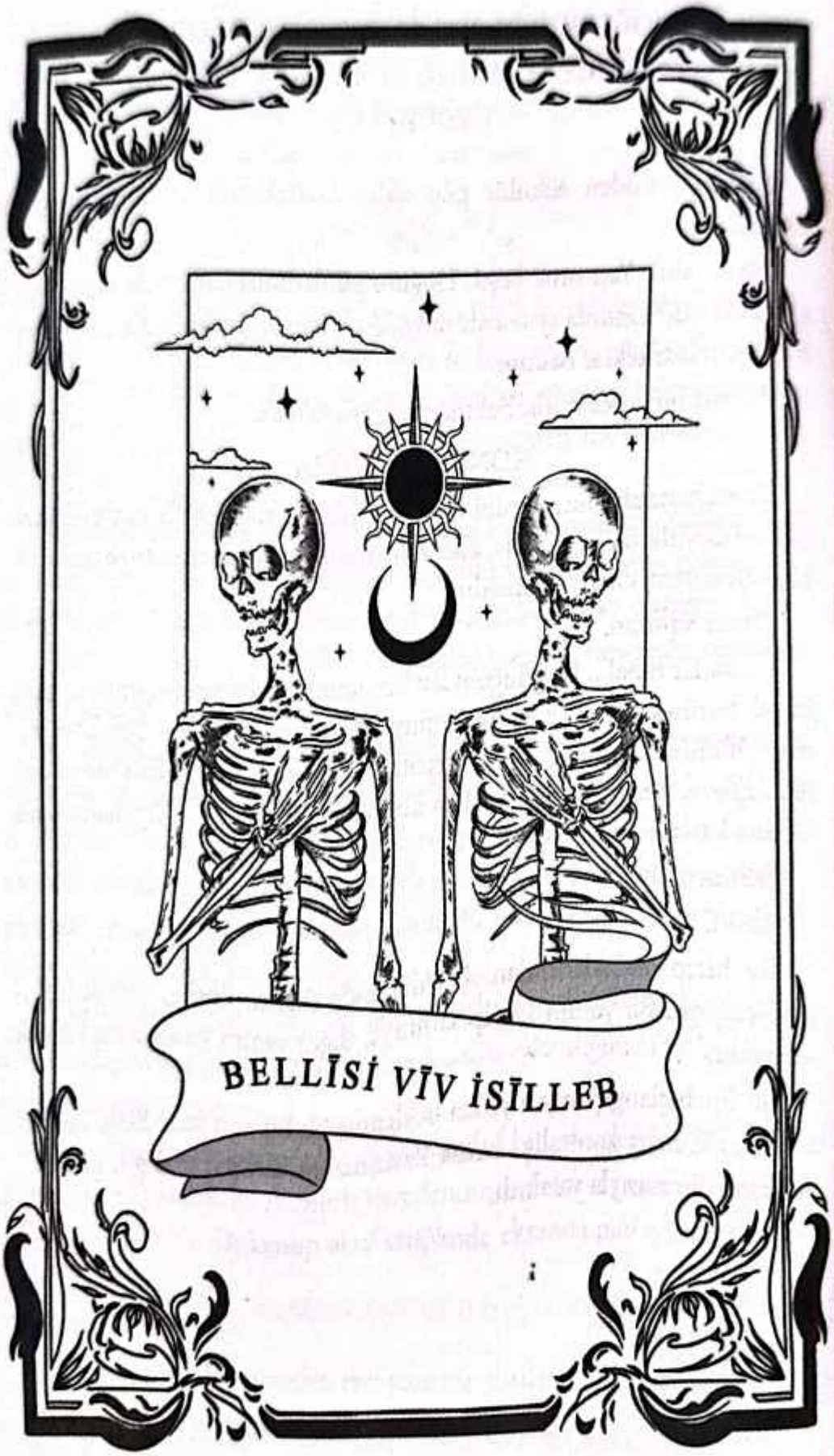
Benim abimdi.

Abim...

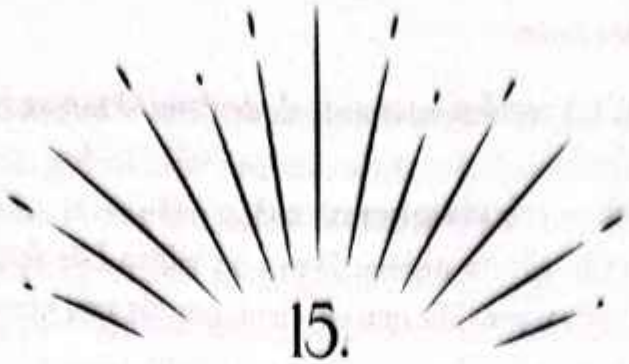
Bu hitap dudaklarımdan süzüldüğünde özlem, korku, merak birbiriyle çarpıştı. Bir yanım koşup sarılmak, diğer yanım yüzüne haykırmak istiyordu.

Bu bir başlangıç mıydı yoksa beklenmedik bir son mu? Belki de ikisi birden... Çünkü kardeşlik, bazen kavuşmanın sevinciyle değil, gecikmiş yüzleşmenin acısıyla yazılırdı.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

15.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Tek başıma, özel bir uçağın içinde, Londra'daki adrese gidiyordum.

Gökyüzü dışarıdan bakıldığında özgürlüğün ta kendisiydi. Ama ruhumda demir parmaklarının soğukluğu vardı. Çünkü bu yolculuk, bana ait olmayan yılları geri almaya gidiyordu. Ne kadar yükseğe çıksam da omuzlarımdaki ağırlık, kanatlarımı yere çiviliyordu.

Uçağa bindiğimden beri zihnimde tek geçen şey, onun karşısına çıktığımda neler diyeceğimdi. *Merhaba?* Çok mu sıradan olurdu? *Beni hatırlıyor musun?* Beni küçültür müydü? Yoksa sadece susmalı mıydım? Peki, yıllardır göğsümün orta yerinde taş gibi büyüyen özlemi gözlerimle mi anlatmalıydım?

Nasıldı?

Hatırladığım yüzü hâlâ aynı mıydı yoksa yıllar onu da mı taşlaştırmıştı? Gözleri hâlâ aynı renkte miydi yoksa zaman ondan da ışığı alıp götürmüş müydü?

İkimizin de gözlerinin rengi aynıydı.

İkimizin de yüzünde ben vardı.

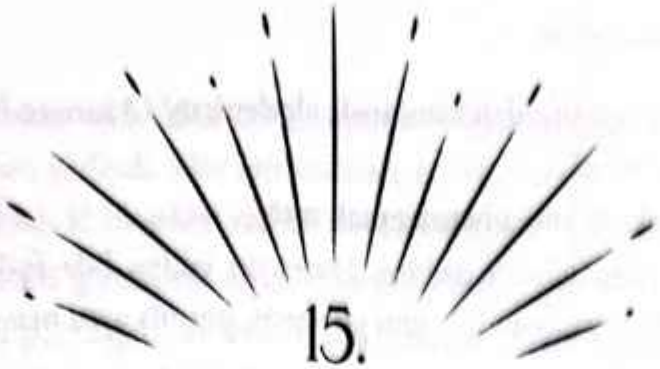
Nasıl biriydi?

Aklımdaki hayali abiyi mi bulacaktım yoksa karşıma bambaşka, yabancı bir adam mı çıkacaktı? Belki de hiç bulmak istemediğim birine dönüşmüştü. Belki de bulmaya çalıştığım şey bir insandan çok, kaybolmuş çocukluğumdu.

Beni tanıyacak mıydı yoksa bana dair her şeyi unutmuş muydu?

Belki yüzümü görünce hiçbir şey hissetmeyecekti. Belki adımı duyunca hiçbir çan çalmayacak içinde. Ama ya beni tanırsa? Ya göz göze geldiğimiz

CamScanner ile tarandı

15.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Tek başıma, özel bir uçağın içinde, Londra'daki adrese gidiyordum.

Gökyüzü dışarıdan bakıldığında özgürlüğün ta kendisiydi. Ama ruhumda demir parmaklarının soğukluğu vardı. Çünkü bu yolculuk, bana ait olmayan yılları geri almaya gidiyordu. Ne kadar yükseğe çıksam da omuzlarımdaki ağırlık, kanatlarımı yere çiviliyordu.

Uçağa bindiğimden beri zihnimde tek geçen şey, onun karşısına çıktığımda neler diyeceğimdi. *Merhaba?* Çok mu sıradan olurdu? *Beni hatırlıyor musun?* Beni küçültür müydü? Yoksa sadece susmalı mıydım? Peki, yıllardır göğsümün orta yerinde taş gibi büyüyen özlemi gözlerimle mi anlatmalıydım?

Nasıldı?

Hatırladığım yüzü hâlâ aynı mıydı yoksa yıllar onu da mı taşlaştırmıştı? Gözleri hâlâ aynı renkte miydi yoksa zaman ondan da ışığı alıp götürmüş müydü?

İkimizin de gözlerinin rengi aynıydı.

İkimizin de yüzünde ben vardı.

Nasıl biriydi?

Aklımdaki hayali abiyi mi bulacaktım yoksa karşıma bambaşka, yabancı bir adam mı çıkacaktı? Belki de hiç bulmak istemediğim birine dönüşmüştü. Belki de bulmaya çalıştığım şey bir insandan çok, kaybolmuş çocukluğumdu.

Beni tanıyacak mıydı yoksa bana dair her şeyi unutmuş muydu?

Belki yüzümü görünce hiçbir şey hissetmeyecekti. Belki adımı duyunca hiçbir çan çalmayacak içinde. Ama ya beni tanırsa? Ya göz göze geldiğimiz

CamScanner ile tarandı

anda, o kopuk bağ yeniden kanımızda alevlenirse? O zaman hangi acı daha dayanılmaz olurdu?

Unutulmak mı yoksa hatırlanmak mı?

Onu on yıldır görmüyordum. Hatta on yıldan bile fazlaydı. Çünkü abimle aynı evde yaşasam bile onu görmem, onunla aynı masaya oturmam yasaktı.

Yasak... Ne tuhaf bir kelime. Kan bağını bile yasaklayabiliyorlardı. Kardeşliğimizi, beraber gülmemizi, aynı tabağa ekmek banmamızı... Her şey yasaklanmıştı. Ben yıllarca bir evin içinde kardeşime yabancı gibi yaşamıştım. Şimdi, o yasakların ardından gelen bu yolculukta tek bir soru beynimi kemiriyordu: Yasaklar bitsin diye mi gidiyordum yoksa geçmişin yarasını yeniden kanatmak için mi?

Anneme bir sözüm vardı.

Ona *abimi bulacağım*, demiştim ve şimdi onu bulmuştum.

Tekerlekli sandalyedeydi.

Onu en son böyle hatırlıyordum. Bir zamanlar koşabilen, gülüp oynayabilen bir çocuğun, demir çemberlere mahkûm edilmiş hâlini bilerek büyümüştüm.

Tekerlekli sandalyeye mahkûm olduğu için bazen sinir krizleri geçirirdi. Bir insanın kendi bacaklarına hapsolması, özgürlüğün en acımasız işkencesiydi. Kendi bedenin sana ihanet ederken dünya nasıl adil olabilirdi ki?

Ne dediğini anlamazdım ancak dizlerine vurur, bağırır, kendini parçalarcasına hırpalardı. O anlarda gözlerindeki acı, kelimelerin açıklayamayacağı bir yangın olurdu. Ben yalnızca izlerdim. Küçük ellerim, ne yapacağını bilemez bir çaresizlikle yumruk olurdu yanımda.

Annem onu sakinleştirirdi. Ellerini usulca tutar, fısıldar, gözyaşlarını yutardı. Bense annemin yüzünde gizlediği korkuyu görürdüm. Annem dünyanın en iyi annesiydi ancak yalnızca abime yapıyordu bunu.

Yolculuk hiç bu kadar uzun sürmemişti. Dakikalar, saatlerin ağırlığıyla eziliyordu. Gökyüzünde ilerleyen uçağın her titreyişi sabırsızlığıma çarpıyor, zamanın akışını daha da yavaşlatıyordu. Bir insan, gitmek istediği yere yaklaştıkça neden uzaklaşıyor gibi hissederdi? Belki de mesafe, yalnızca kilometreyle değil, kalple ölçülüyordu.

Yapmadığım şey kalmamıştı. Defalarca koltuğun kenarına vurmuş, sayısız kez pencerenin dışındaki bulutlara bakmış, gözlerimi kapatıp yeniden açmıştım. Hiçbiri zamanı hızlandıramıyordu.

Beklemek, insanın içine işleyen en sessiz işkenceydi.

CamScanner ile tarandı

Yanımda bana eşlik eden tek şey annemin günlüğüydü. Sayfaların arasında gözyaşları gizliydi. Her satırında acıyla yoğrulmuş bir sızı vardı. Kelimeler öyle ağırdı ki okurken sadece annemi değil, kendimi de taşıyordum.

Son sayfalara gelmiştim artık. Orada yazılı olanlar bana yalnızca geçmişimi değil, geleceğimi de anlatacaktı. Ellerim titredi çünkü bilmediğim hakikatler, çoğu zaman bilmediğim düşmanlardan daha korkutucuydu.

Belki de asıl yüzleşmem gereken abim Efrem değil, annemin bana miras bıraktığı gerçeklerdi.

Beklemek zaten ağır bir taş gibi büyürken annemin günlüğünü açtım. Sayfaların arasında yıllardır gömülü kalmış bir mezar sessizliği vardı. Gözlerim satırlara kaydıkça kalbim göğsümün içinde yerinden sökülüyordu.

"Bir ışık yakma bu satırlara, aydınlanmasın sayfalar. Annen seni hiç doyurmayacak, kız çocuğu. Masaya her oturduğumuzda gözlerin tabağıma kayıyor, ekmeğin üstünde eriyen balı izliyorsun. Oğluma kahvaltısını yedirişimi üzülerek izliyorsun. Ben de istiyorum, dedin ama o ekmekten sana vermeye hiç niyetim yoktu. Çatalımı oğluma uzatırken senin tabağının boş kalmasını hep gözleri dolu dolu izledin. Bunu birine söylesem beni tedaviye göndereceklerdir fakat her yemekte senin aç kalmanı izlemek beni doyuruyordu. Bazı yemeklerde küçücük ellerinle kırıntıları topladığını görüyordum. Onları bile sana çok gördüğüm için yere döküyordum. Aç kal, kız çocuğu. Karnın hep boş kalsın. Çünkü ben seni doyurursam oğluma haksızlık olur. Seni hiç doyurmayacağım."

Okudukça kanım çekildi. Beni dünyaya getiren kadının, beni aç bırakmayı kendi karnını doyurmak sanması... Bundan ötesi var mıydı?

Ben de istiyorum, diye fısıldayan çocuk hâlim gözümün önüne geldi. Masanın kenarında oturmuş, tabağım boş, gözlerim annemin önündeki ekmekte, balın lezzetinde...

Ancak annem *seni hiç doyurmayacağım*, diyordu.

Çocukken açlığımı susturmak için avuç içime sığdırdığım kırıntıları hatırladım. Oysa o kırıntıları bile bana çok görmüş, yere dökmeyi seçmişti. Anladım ki ben annemin gözünde hiçbir zaman çocuk olmamışım. Sadece oğluna gölge düşüren fazlalıktım.

Sayfanın üstüne gözyaşlarım düştü, mürekkebi dağıttı. Dudaklarımı araladım fakat ses çıkmadı. *Beni doyurmadın, anne ama ben senin aç bıraktığın her satırla doymayacağım bir sevgisizlikle büyüdüm.*

Yeni bir sayfa açtığımda annemin satırları gözlerime saplandı.

CamScanner ile tarandı

"Bir ışık yakma bu satırlara... Aynalara bakma, kız çocuğu. Bugün kendine bakarken yakaladım seni. Saçlarını tarıyordun ve taradıkça seviyordun. Kendi kendine ne kadar güzel bir kız olduğunu söyleyip duruyordun."

Elleri titreyen küçük kız hâlim gözlerimin önüne geldi. Sessizce aynanın karşısına geçmiş, belki de ilk ve son defa kendime *güzel*, demiştim. Küçücük bir inancım vardı. *Belki bir gün sevilirim. Belki bir gün gözlerim gerçekten ışıldar.*

Fakat annemin kelimeleri acımasızdı.

"Güzel değilsin. Benim güzelliğimden hiçbir şey taşımıyorsun. Oğlum gibi ışıldamıyorsun."

Çocukluğum boyunca aynalara bakarken kendimi aramıştım. Şimdi anladım ki annem bana sadece kendi çirkinliğini giydirmişti.

"Her gün o aynaya baktığında ne kadar âciz olduğunu göreceksin. Bir gün aynalara bakacak hâlin bile kalmayacak, kız çocuğu. Çünkü hiçbir zaman gözlerinde sevilmenin parıltısı olmayacak."

Satırları okudukça aynalar kırıldı içimde. O küçücük kızın gözleri parlamadıysa sebebi onun bana bakışlarıydı, davranışlarıydı. Sevilmenin parıltısı yoktu gözlerimde çünkü annem daha baştan söndürmüştü.

Ellerimle defteri sıkıca kapamak istedim ancak yapamadım. Sayfaların ağırlığına gömüldüm. *Ben güzel değildim belki ama acını ve nefretini bana giydirdiğin için böyle oldum, anne.*

Kızlar, en çok da annelerinin nefretini taşırdı.

Günlüğün sonuna ulaşmıştım. Başımda keskin bir ağrı vardı. Nefes almaya çalıştım ancak nefes aldığım tüm yollar tıkanmıştı. Durdum, sakinleştim. Günlüğü okurken Bronz'un yanımda olmasına alışmıştım. O beni sakinleştirirdi ancak o olmadığı için bunu ben yapmak zorundaydım.

Son sayfayı çevirdim.

"Bir ışık yakma bu satırlara, aydınlanmasın sayfalar. Yazdıklarını saklama, kız çocuğu. Bugün odanda karaladığın defteri bana dadın getirdi..."

Çocukken elimden hiç düşürmediğim o defter, oyuncak çizdiğim, hayallerimi sakladığım tek sığınaktı. Annem, onu da bulmuştu demek ki.

Kelime kelime zihnime işledi.

"Yanında ben, Haris ve oğlum vardı. Kendini en köşeye çizmişsin. Doğru yapmışsın. Çünkü sen hep kenarda kalacaksın. O defterin her sayfası saçmalıktı. Onu şöminede yaktım. Senin hayallerin ancak ateşe ait, kız çocuğu. Hiçbir zaman çizdiğin resimler gerçek olmayacak. Kimse çizdiğin şeyleri sahiplenmeyecek."

CamScanner ile tarandı

Sanki kalbimin içiyle birlikte o defterin sayfaları da yanıp kül oldu. Küçücük ellerimle kurduğum bir aileyi, bir masayı, bir gülümsemeyi, hepsini alevlere atmıştı.

O sayfanın arkasında ise şunlar yazıyordu.

"Yakma bu satırları, sakın yakma.

Çünkü bu sayfalarda yalnızca kelimeler yok, nefretin en çıplak hâli var. Eğer yakarsan geriye hiçbir iz kalmaz. Ve sen, benim sana karşı olan hakikatimi öğrenemezsin. Benim gerçeklerim, bu satırlarda saklıdır.

Ben bu günlüğü baştan sona senin için yazdım. Sana hiçbir zaman söyleyemediklerimi kâğıda söyledim. Yüzüne bakıp da ben seni istemedim, sevmiyorum, hiçbir zaman sevmeyeceğim, diyemedim çünkü aynı lisanı konuşmak istemedim. Ancak kalemim diyebilirdi. Her gün, her gece, bana ne kadar acı verdiğini yazdım. Hamilelikten doğumuna, çocukluğundan büyüyüşüne kadar seni anlatan her satır nefretle yoğruldu. Bu günlük, bir annenin gözyaşları değil, bir annenin evladına olan nefretinin belgesidir.

Sen benim için hiçbir zaman bir evlat olmadın. Sen bana yük oldun, hastalık oldun, çürümüş bir parça oldun. Ben oğluma sarılmak isterken sen araya girdin. Ben nefes almak isterken sen boğazıma düğümlendin. Senin doğumunla birlikte ben öldüm. Sana annelik yapmam gerekiyordu belki ama ben seni hiçbir zaman kucağıma almak istemedim. Gözlerine bakmak bana yalnızca acı verdi.

Bu satırları yakma çünkü bilmen gereken şey şu: Ben seni doyurmadım çünkü oğluma haksızlık olurdu. Seni uyutmadım çünkü senin sesin bana işkenceydi. Seni iyileştirmedim çünkü oğlum hasta yatarken senin sağlıklı oluşun beni kahretti. Sana ninni söylemedim çünkü o ninni sadece oğlumundu. Senin hiç fotoğrafını çekmedim çünkü hiçbir karede sana yer vermek istemedim. Senin getirdiğin çiçeği toprağa bastım çünkü o çiçek benim için bir hiçti.

Bir gün biri bana, neden kızını sevmedin, diye sorarsa cevabım bu günlüktür. Çünkü sen doğduğunda ben ölmüştüm. Çünkü senin gelişin, benim gidişim oldu. Çünkü ben oğlumu seçtim, seni değil.

Yakma bu satırları, kız çocuğu.

Çünkü bu satırlar, sana bırakacağım tek mirastır. Bu günlük senin asla duymayacağın bir ninni yerine, kulağında yankılanacak nefret sözcüklerimdir. Sana hiç vermediğim kucağın, hiç göstermediğim şefkatin, hiç duymadığın bir gülüşün karşılığı budur.

Şimdi günlüğün sayfaları bitti.

Benim sabrım, merhametim, nefesim de bitti.

Günlük bitti...

CamScanner ile tarandı

Benim için sen de burada bitiyorsun."

Son satırları tekrar tekrar okudum. *Günlük bitti... Benim için sen de burada bitiyorsun.*

Bitiyormuşum. Bir günlüğün sayfasında, kalemin ucunda, annemin zehriyle yazılmış bir cümlede ben yok oluyordum. Ne kadar kolay, ne kadar sıradan... Birkaç satırla beni sildiğini sanıyordu. Fakat ben hâlâ buradaydım. Nefes alıyordum. Yaşıyordum. Oysa onun gözünde ben doğduğum gün ölmüştüm.

Benim varlığım onun ölümüymüş. Benim nefesim, onun boğuluşuymuş. Benim gözlerim, onun için yalnızca bir suçmuş. O bana hiç anne olmamıştı. Beni istememişti. Beni doyurmamış, uyutmamış, iyileştirmemişti. Bütün bunları defalarca yazmıştı. Satırlara işlediği her cümleyle bana bir kez daha anne olmadığını hatırlatmıştı. Ve şimdi, kapanışta da beni mezara gömmüş gibiydi.

Defalarca tekrar ediyordum kendi kendime. *Benim için sen de burada bitiyorsun.*

Ama bitmiyordum. Bitmemiştim. Bitmeyecektim.

Onun nefretinde büyümüştüm. Onun gözlerinde bir yabancıydım. Bana bakmamıştı, bana sarılmamıştı, başımı hiç okşamamıştı. Bana ninni söylememişti. Yüzüme hiç gülmemişti. Beni hep aç bırakmış, uykusuz bırakmış, soğukta bırakmıştı. Bütün bunları isteyerek yapmıştı. Günlüğün her satırında, bana ettiklerini bir zafermiş gibi anlatmıştı. Onun doyduğu şey benim açlığımmış, onun huzuru benim yalnızlığım.

Ama ben hâlâ buradaydım ve onun nefretinin bana öğrettiği tek şey şuydu: Ben, hayatta kalmayı annemden değil, hayatta kalmayı acıdan öğrenmiştim.

Belki de ben onun gözünde hiç doğmamıştım. Belki de doğduğum an ölmüştüm. Ama o satırları okurken şunu anlamıştım: Eğer onun gözünde yok sayıldıysam bu benim eksikliğim değil, onun kötülüğüydü.

O benim için hiç olmamıştı. Fakat ben, onun yokluğunun içinde var olmuştum. Bu son satırlar benim ölümüm değildi. Onun kaleminden dökülen her cümle, benim varlığımın kanıtıydı.

Ben buradaydım. Asla bitmeyecektim.

Günlük bitmişti.

Annemin sayfalarında aradığım bir damla şefkat yoktu. Gözyaşı yoktu, pişmanlık yoktu. Sadece oğluna adanmış kör bir sevgi vardı. *Oğlum... Oğlum... Oğlum...* Başka hiçbir kelimeye yer bırakmamıştı.

CamScanner ile tarandı

Ve şimdi düşünmeden edemiyordum. Oğlu bu günlüğü okusaydı ne hissederdi? Gururlanır mıydı yoksa onun sevgisinin bana açtığı yaraları görüp utanır mıydı? Belki de hiç umursamazdı.

Son satırların üstüne kan damladı. Bir an donup kaldım. Başımın neden bu kadar ağırlaştığını, neden günlerdir içimde bir sızıyla dolaştığımı o anda anladım. Elimi burnuma götürdüm, birkaç damla daha aktı. Kırmızı, defterin mürekkebine karıştı.

Son zamanlarda burnum sık sık kanıyordu. Bu sadece bir belirti değildi; bedenimin içten içe iflas etmeye başladığının kanıtıydı.

Ailemin bana bıraktığı miras sadece sevgisizlik değil, bu çürüyen beden olmuştu.

Ben hâlâ buradayım. İnatla ayaktayım ama nereye kadar?

Oturduğum yerden kalktım ve tuvalete geçtim. Bir sürü peçete alıp burnuma bastım. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra yedek kıyafetimi giydim. Tuvaletten çıkmadım ve kafamı kapıya yasladım.

Oğlun senden nefret edecek.

Oğlun senin hakkındaki her şeyi bilecek.

Ve yine oğlun, senin gibi bir anneye sahip olduğu için iğrenecek.

Tuvaletten çıkıp koltuğa oturdum. Hostes ve pilot dışında kimse yoktu. Tableti elime aldım ve abimin adını araştırmaya başladım.

Efrem Vanizan kimdi?

Nasıl görünüyordu?

Ne iş yapıyordu?

Arkana için kimliği yok edilen çocuklardan biriydi ve artık bir kimliğe sahipti. Fakat ona dair internette hiçbir şey yazmıyordu. Tek bildiklerim Bronz'un bulmamı istediği o cihazda yazıyordu. 35 yaşında, haziran doğumlu ve Londra'da yaşıyor.

Ekrana sadece *Efrem* yazdım.

Karşıma çıkan bilgiler arasında bu adın anlamını görünce bir şeyler yerine oturmaya başladı.

Efrem, *aziz* demekti.

Gözlerim bu kelimeye takılıp kaldı. Bu isim ona öylece koyulmamıştı. Babam bir zamanlar Arkana'nın Aziz'iydi. Kendi vârisinin de bir Aziz olmasını istemişti. O yüzden oğluna bu ismi vermişti.

Çok garipti. Gerçekten çok garip.

Efrem, babamın azizi.

Ben, babamın kalesi.

CamScanner ile tarandı

Bize yüklediği roller bile farklıydı. Onun ismi Rusça, benimki Türkçeydi. Aynı baba, aynı kan. Ancak birini yüceltmiş, diğerini gölgelemişti. Biri Aziz olmuştu, diğeri yalnızca KALE'den ibaretti.

Biliyordum ki *kale* dediğin şey gölgede durur fakat yıkılmazdı. *Aziz* belki kutsallığıyla anılır ama kalenin duvarları olmadan o da ayakta kalamazdı.

Neredeyse akşam olmak üzereydi.

Konum beni, şehirden biraz uzak olan lüks bir malikânenin önüne getirmişti. Arabayı ileriye park ettiğimde cephanelerimi kontrol ettim. Temkinli adımlarla dışarıya çıkıp etrafı süzdüm. Hava kararmaya yakındı, soluk bir matem vardı.

Ancak kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu.

Yürüdüm, korumaların olup olmadığını kontrol ettim. Kimse tarafından korunmayan bir evdi. Ne beklediğimi bilmiyordum ancak garibime gitmişti. Işıklar açıktı, evde yaşayan birileri vardı. Bahçeden geçerken yeşilliklerin üstünde çocuk arabaları ve oyuncakları gördüm. Sarı bir ışığı dışarıya süzen pencerenin oraya gidip içeriye doğru baktım.

Bir akşam yemeği yeniliyordu.

O masada annemi gördüm.

Abim ve annem görüşüyor muydu?

Anneme dikkat kesildiğimde bedenim buz kesmişti. Onu yıllardır görmüyordum. Yıllardır uzaktım ondan. Yıllardır özlemle yanıyordum. Onu özlememi bile hak etmiyordu ancak o kırgın kalbime bunu geçiremiyordum. Annem benim aşmaya çalıştığım en büyük zaafımdı.

Yüzü değişmişti; eskisi kadar genç değildi. İnce çizgiler alnına ve göz kenarlarına yerleşmişti. O çizgiler ona yabancı bir güzellik katmıştı. Makyajı yine hep olduğu gibiydi. Saçları açık, omuzlarına dökülüyordu. Ve ben, o saçların arasına sığınmak isteyen çocuk hâlimi hatırladım.

Gözlerim yanındaki küçük kıza kaydı. Beş altı yaşlarında, masum bir çocuktu. Annem ona kaşıkla yemek yediriyordu. Şefkatle, sabırla, sevgiyle... O kızı doyuruyordu.

Kalbim yerinden söküldü.

Aç kal, kız çocuğu. Seni doyurmayacağım. Karnın hep boş kalsın.

Ve şimdi aynı kadın, başka bir kız çocuğunu doyuruyordu. Onu aç bırakmıyor, tabağını boş bırakmıyor, gözlerinin içine bakarak yediriyordu.

CamScanner ile tarandı

Boğazım düğümlendi. Beni açlığa mahkûm eden eller, başkasına merhamet sunuyordu.

Öfke, kıskançlık, kırgınlık ve tarifsiz bir özlem birbirine karıştı. Annemin yanındaki kız çocuğu gülümsediğinde, ben daha da derinden kırıldım. Çünkü o gülüş bana hiçbir zaman nasip olmamıştı.

Masada annem dışında iki çocuk, kumral saçlı bir kadın ve bir adam vardı. Kadın ve adamın sırtları bana dönüktü. O oturan adam abim olmalıydı.

Adımlarımı zorlayarak kapıya doğru ilerledim. Rusça bilmiyordum. Yüksek ihtimalle o da Türkçe bilmiyordu. Onunla tek ortak dilim İngilizce olacaktı. Zili çaldım ve beklemeye başladım.

Nefesimi tuttum.

Kapı açıldığında, yemek masasında oturan kumral kadın karşıma çıktı. İngilizce konuşarak, "Buyurun?" dedi.

"Efrem..." dedim, bakışlarım içeriye doğru kayarken. "Onun için gelmiştim."

"Ah," dedi, benden birkaç yaş büyük kadın. "Hemen çağırıyorum."

Kapıyı kapadı ve içeriye gitti.

Kapı kısa süre sonra tekrar açıldığında gözlerim ilk anda inanmayı reddetti. Zaman dondu, nefesim kesildi. Sanki karşımda duran adam geçmişin buz tutmuş bir hayaliydi. O buz aniden çatladı, kırıkları paramparça olup üzerime yağdı.

Abim.

Oydu. Yüzünü gördüğüm anda tanıdım. Yüz hatları oturmuş, saçlarına gölge düşmüş, gözlerinin etrafına yıllar ince hatlar bırakmıştı. Yine de oydu. O bakış, o duruş... Unutulmazdı. Kalbim göğsümden çıkacak gibi atarken boğazımdan tek bir ses bile çıkmadı.

Ama bir şey yanlıştı.

Çünkü o, ayaktaydı.

Onu en son gördüğümde, tekerlekli sandalyeye mahkûmdu. Kendi bedeninin esiri olmuştu. Şimdi ise kapının eşiğinde, dimdik karşımdaydı.

Nasıl?

Tedavi mi olmuştu?

Yoksa ben mi delirmeye başlamıştım?

Dizlerimde bir boşluk hissettiğimde ayağımın altındaki toprak kaydı. Akla sığmayan bir mucize mi yoksa gözüme sokulan koca bir yalan mıydı bu?

CamScanner ile tarandı

Bir şeyler yanlıştı.

Bir şeyler yalandı.

Bir şeyler gerçek değildi.

Yıllardır taşıdığım acı, bütün o karanlık, abimin vâris olamayacağı gerçeğine bağlanmıştı. *Ben doğmuştum çünkü o olamamıştı.* Arkana'nın gölgesinde bana biçilen rol buydu. Ancak karşımdaki adam dinçti, ayaktaydı, güçlüydü. O, vâris olabilecek kadar sağlıklıydı. Hem de hiç olmadığı kadar.

O hâlde ben niçin doğdum? Niçin varım? Neden bunca acıyı ve kederi çektim?

İkimiz birbirimize yıllar sonra ilk kez bakarken sessizliği bozan o oldu.

Efrem Vanizan, kalın çıkan sesiyle, "Beni sormuşsunuz," dedi. O da İngilizce konuşuyordu. "Ne için gelmiştiniz?"

Bedenim taş kesildi.

Beni tanımamış mıydı?

Yüzünü inceledim. Çenesi daha köşeli, duruşu daha sertti. Gözünün altındaki o ben, elmacık kemiğinin tam kenarında duran küçücük iz... Oradaydı. Bizim ortak noktalarımızdan biriydi.

Konuşamadım. Buraya gelmeden önce bir sürü konuşma gerçekleştirmiştin ancak dilim tutulmuştu.

Abimi, anneme kendimi affettirmek için arıyordum. Ona bir söz vermiştim ve abimi bulup ona getirecektim.

Ancak annem buradaydı.

Abim, tekerlekli sandalyede mahkûm kalıp vâris olamadığı için doğduğumu sanmıştım.

Ancak abim yürüyordu.

"Babacığım," diyerek içeriden o kız çocuğu geldi. "Bu kim?"

Efrem Vanizan, o kız çocuğunu kucağına aldı. "Ben de şimdi onu soruyordum," dediğinde gözlerini tekrar bana kaldırdı.

Bakışlarım ağır ağır kapının üzerindeki numaraya kaydı. "Affedersiniz..." Dudaklarımdan dökülen sözler boğuk, sönük ve yabancıydı. "Yanlış numaraya gelmişim. Rahatsız ettiğim için üzgünüm."

Efrem Vanizan'ın kaşları derin bir çizgiyle çatıldı. Gözleri üzerime dikildiğinde bütün dengem bozuldu. Tam geri çekilecek, onları ardımda bırakacakken bileğime uzanan o eli beni durdurdu. Sıkıca kavramıştı, yabancı ama aynı zamanda kanımdan gelen bir dokunuştu.

"İyi misiniz?" dedi, tok bir sesle. "Burnunuz kanıyor."

CamScanner ile tarandı

Gözlerim, kolumu kavrayan eline düştü. Sıcak parmakları vardı. Kızı da babasına sokulduğunda endişeyle bana baktı. Küçük gözlerindeki kaygı, bütün düşüncelerimi paramparça etti. O çocuk benim yeğenimdi. Bu gerçek öylesine garipti ki aklımda kelimeler birbirine çarpıp anlamını yitiriyordu.

Kolumu onun elinden kurtardım. Dudaklarımda beliren gülümseme, gerçeği saklamaktan başka bir işe yaramayan ince bir maskeydi. "Önemli bir şey değil," dedim, ifadesiz bir şekilde.

Arkamı dönüp hızla uzaklaştım. Bahçeyi, ışıkları, o küçük aile sıcaklığını geride bırakıp kendimi arabanın içine attım. Kapıyı çarpıp, direksiyona kapanarak boğazımdan bir çığlık kopardım. Bu çığlık yalnızca ses değildi; yıllardır sakladığım, susturulduğum, unutturulduğum bütün hakikatlerin acısıydı.

Nasıl olabilirdi?

Her şey nasıl bu kadar tersine çevrilebilirdi? Yıllardır bana anlatılanlar, inandırıldığım bütün gerçekler koca bir yalandan mı ibaretti?

Ben, abim vâris olmadığı için değil de abim rahatlıkla yaşasın diye doğmuş bir kız çocuğuydum.

Annemin tek bir sevgisi vardı, onu da yalnızca oğluna verebildi. Aslında her şey çok açıktı ancak ben görmek istememiştim, inanmamıştım, kendimi kandırmayı seçmiştim.

Telefon çalmaya başladığında duymazlıktan geldim ve başım direksiyona yaslı bir şekilde durmaya devam ettim. Çaldı, çaldı, çaldı, tekrar çaldı.

En sonunda telefonu koyduğum yerden çıkardım ve arayan kişiye baktım.

Bronz'du.

Yavaş hareketlerle telefonu açtım. Bağırmasını beklerken, "Hisar," dedi, merak dolu bir tınıyla. "Neden o siktiğimin telefonunu açmıyorsun?"

"Bronz," dedim, cılız çıkan sesimle.

Ancak o anlamış olacak ki, "Görmüşsün," dedi.

"Evet," diyebildim, sessizce. "Gördüm ve hiç istediğim gibi gitmedi!"

"Tamam," dedi. "Neredesin?"

"Yalnız kalmak istiyorum," dedim, ağlamamak için kendimi zor tutarken.

"Nerede olduğunu söyle, Hisar," dedi, yumuşak tutmaya çalıştığı sesiyle. "Bir saat önce bütün bağlantıları kesmişsin. Korumaları da atlamışsın. Bana sadece nerede olduğunu söyle."

CamScanner ile tarandı

"O evin önündeyim," dedim. "Buradan nasıl gideceğimi bilmiyorum."

"Ah, başımın belası, ah!" dedi, kızgınlıkla. "İşte bu yüzden yalnız gitmeni istemiyordum, Hisar."

"Bunu beklemiyordum," dedim, zihnim aynı kelimeleri tekrar ederken. "Bronz... Böyle olacağını tahmin etmemiştim. Her şey yalanmış."

Sesimin titremesi, onun da yüreğini titretti. "Birazdan orada olacağım," dedi. "Geldiğimde konuşuruz."

"Gelme," dedim. "Gelme, Bronz."

"Hisar," dedi, sertçe. "Zaten seni tek gönderdiğim için içim rahat değildi. Şimdi bana karşı çıkma."

"Kapatıyorum," dedim, bakışlarım saate kaydığında. "Ve bana kızma, Bronz."

"Ne yapacaksın?" diye sorduğunda öfkelenmeye başlamıştı. "Hisar, sakı-"

Konuşma kesildi. Lafı yarıda kaldı.

Sadece konuşmayı değil, telefonu da tamamen kapadım. Anahtarı çevirdim, motorun homurtusu içimdeki gürültüye karıştı. Direksiyonun başında otururken boğazıma düğümlenen tek şey vardı. Öfke değildi, kırgınlık da değildi. Daha ağır, daha soğuk bir şeydi bu. Sanki yüreğimde yıllardır yanmakta olan bir ateşin küllerinde kalakalmıştım.

Gaza bastım. Kuzeye doğru sürdüm. Buluşmam gereken biri vardı.

Bugün yalnızca abi ve kardeşin yıllar sonra ilk kez birbirini görmesinden ibaret değildi.

Bronz'un kesinlikle izin vermeyeceği bir buluşmaya gidiyordum.

Highgate Mezarlığı'ndan içeri adım attığımda, Londra'nın sisli akşamı mezar taşlarının arasına dağılmıştı. Rüzgâr ağaçların dallarını hışırdatıyor, çürüyen yaprakların kokusu ciğerlerime işliyordu. Taş yolların arasından ilerledikçe soğukluk bütün hücrelerime yayıldı.

Bir piyanistin mezarlığına geldiğimde, o mezarlık için özel olarak yapılmış mermer piyanonun önüne vardım. Beyaz mermer, ay ışığını yansıtarak karanlığın içinde parlıyordu. Piyano heykeli hiç olmadığı kadar iştihamlı duruyordu. Buluşma yerimiz tam burasıydı.

Önce kulağıma bir keman sesi geldi. Tüylerimi diken diken edecek kadar etkileyici bir melodiydi. İnsanı resmen hipnoz altına alıyordu.

"His Alatav?"

CamScanner ile tarandı

Ses, karanlığı yardı. Nereden geldiğini seçemiyordum. Bir sağdan, bir soldan, bazen de tam arkamdan yükseliyordu. Başımı çevirdim, kulaklarımı zorladım ama karşımda kimse yoktu.

"Buradayım."

Bu defa ses daha belirgin, daha yakın gelmişti. Sesi takip ederek yönümü değiştirdim. Keman sesi giderek arttığında onu gördüm. Bir mezar taşının üzerinde, hareketsiz bir kukla duruyordu. Gözleri boştu, yüzüne kazınmış o ifadesizlik ruhumu titretti.

Onu elime aldım. Ahşap gövdesi soğuktu. Hiç düşünmeden tek bir hamleyle ortadan ikiye kırdım.

"Ah..."

Sanki mezarlığın derinliklerinden yankılanan bir iniltiydi bu. Acı dolu, kanlı canlı bir insanın sesiydi.

"Canımı acıttın. Bütün kemiklerimi kırdın!"

Tüylerim diken diken oldu. Kuklayı yere attım ama sanki hâlâ kıvranıyordu.

Başımı hızla çevirdiğimde başka bir mezar taşının üzerinde ikinci bir kukla gördüm. Tereddüt etmeden hamle yaptım, onu da kavradığım gibi parçaladım. Ahşap çatırdayarak kırıldı.

"Sanırım biraz sinirlisin."

Bu ses, buz kadar soğuk bir alay taşıyordu. Benimle oyun oynuyordu. Etrafıma baktım, karanlığı taradım, gölgelerin içini zorladım. Ancak tek gördüğüm şey birbiri ardına beliren o lanet ahşap kuklalardı.

Bu adam nasıl bir teknoloji kullanıyordu? Kendisini görmüyordum bile, yalnızca bu cansız kuklaların üzerinden benimle konuşuyordu. Her defasında şaşırıyordum.

"Neredeysen karşıma çık, Kuklacı!" Sesim sertti, sabrımın son kırıntısı bile kelimelerime sinmişti.

"Beni öldürmeyeceğinden emin olmam lazım." Karanlığın içinden gelen o ses, hem alaycı hem de temkinliydi. Dişlerimi sıktım.

Adımlarımı mezarlığın taşları üzerinde dolaştırarak, "Mesajımda her şeyin yeterince açık olduğunu sanıyordum," dedim. Her nefesim ölü toprağı titretiyordu. "Yoksa gerçekten Bronz'un dediği gibi korkak mısın?"

Birden, mezarlığın tam ortasındaki devasa ağaçların dallarına bağlı ipler koparak aşağıya düştü. Kuklaları oynatan bütün bağlar yerle bir olmuştu. Yalnızca mezar taşlarının arasına düşen iplerin çıtırtısı duyuldu.

CamScanner ile tarandı

Ardından adım seslerini işittim. Bastonun taş zemine vurmasıyla gözlerim hızla o yöne çevrildi.

Ve gördüm.

Keman sesi kesildi. O melodinin beni aldığı etkiden kurtuldum.

Beyaz takım elbisesiyle gölgelerin içinde bile göz kamaştırıyordu. Elinde taşıdığı baston, her adımında yere sertçe vuruyordu. Başındaki fötr şapkanın altından yanık teni seçiliyordu. Derisinin yer yer kararmış, kabuk bağlamış izleri ay ışığında ürpertici bir şekilde parlıyordu.

İşte Atlas Vladislav karşımdaydı.

"Merhaba, güzelim."

Şapkasını hafifçe eğerek selam verdi. Elleri iplerle doluyken, onları teker teker söküp attı.

Atlas her ne kadar Şeytan'ın soyundan gelse de bakışlarında Mecnun'un deliliği vardı. Kendi kurduğu karanlık tiyatronun başrolünde hem oyuncu hem de seyirciydi. Akıl hastanesinden fırlamış bir dâhiydi. Mecnun kadar tutkulu ama aynı ölçüde tehlikeliydi.

"Mesajımı almışsın," dedim. Sesim buz gibiydi, dışarıya yalnızca soğuk bir perde yansıtıyordum. Ona sabah yola çıktığım an haber göndermiştim. Bronz'un bu buluşmadan haberi yoktu.

"Sen bana haber göndereceksin de ben bunu yok mu sayacağım, His?" Atlas başını yana eğdiğinde dudakları iğneleyici bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tekrar görüşmemiz bu sefer biraz uzun sürdü."

"Ne zaman karşıma çıkarsın diye bekliyordum," dedim, adımlarımı ağırlaştırarak. "Sanırım cesaretin yoktu."

"Bilirsin," dedi. Sesi kadife gibi yumuşaktı fakat içinde onu kesmek için bekleyen paslı bir bıçak gizliydi. "Ben senin her zaman karşına çıkarım. Yalnız..." Şapkasının altında gözleri parladı. "Biraz canını acıtacağım. Ama sen bana kızmazsın, değil mi?"

Bedenime bir şey saplandı. Nefesim yarıda kesildiğinde kaslarım bir anda kilitlendi. Hareketsizdim artık, bir kukla misali iplerim başkasının eline geçti.

İstediğim tam da buydu. Her şey planladığım gibi ilerliyordu. Onu yüz yüze görmeden bu oyunu bitiremezdim.

Öfkeli görünmeye çalıştığımda yüzümde acıyı bastıran bir sertlik vardı. "Senin belanı si-"

CamScanner ile tarandı

Sözüm yarım kaldı çünkü dilim bile bana ihanet ediyordu. Fakat gözlerim... Gözlerim hâlâ onun üzerine kilitlenmişti. *Beni kukla yapabileceğini sanıyordu ama iplerini koparacaktım.*

Gözlerim kapanırken bildiğim tek bir şey vardı: Bronz bu buluşmaya çok kızacaktı.

BRONZ

"Ona hiçbir şekilde ulaşamıyoruz, abi."

Safa'nın gözleri korkuyla bana bakarken yumruklarım kendiliğinden sıkıldı. Öyle ki kemiklerim çatırdayacaktı. Bir an bile düşünmeden yumruğumu duvara indirdim. Taşın soğuk yüzeyi parçalanırken öfkemin sıcaklığı avuçlarımı yaktı.

"Aptal kafam!" dedim, boğazımı parçalayan bir kükremeyle. "Aptal kafam!"

Safa hemen yaklaştı. "Abi!"

Onun dokunuşu bile beni daha da hırçınlaştırdı. Öfkeyle omzunu ittim. "Çık, Safa! Çık dışarı!"

Ama çıkmadı. Cesaretle, belki de çaresizlikle konuşmaya devam etti. "Yenge mecbur kalmıştır belki," dedi, ne diyeceğini bilemez bir hâlde. "Kaçırıldı kesin!"

Başımı kaldırıp gözlerimi ona diktim. "Sence öyle bir şey olabilir mi Safa?" diye bağırdım. Söylediklerini kulağı duymuyordu. "Sence biri Hisar'ı kaçırmaya cesaret edebilir mi?"

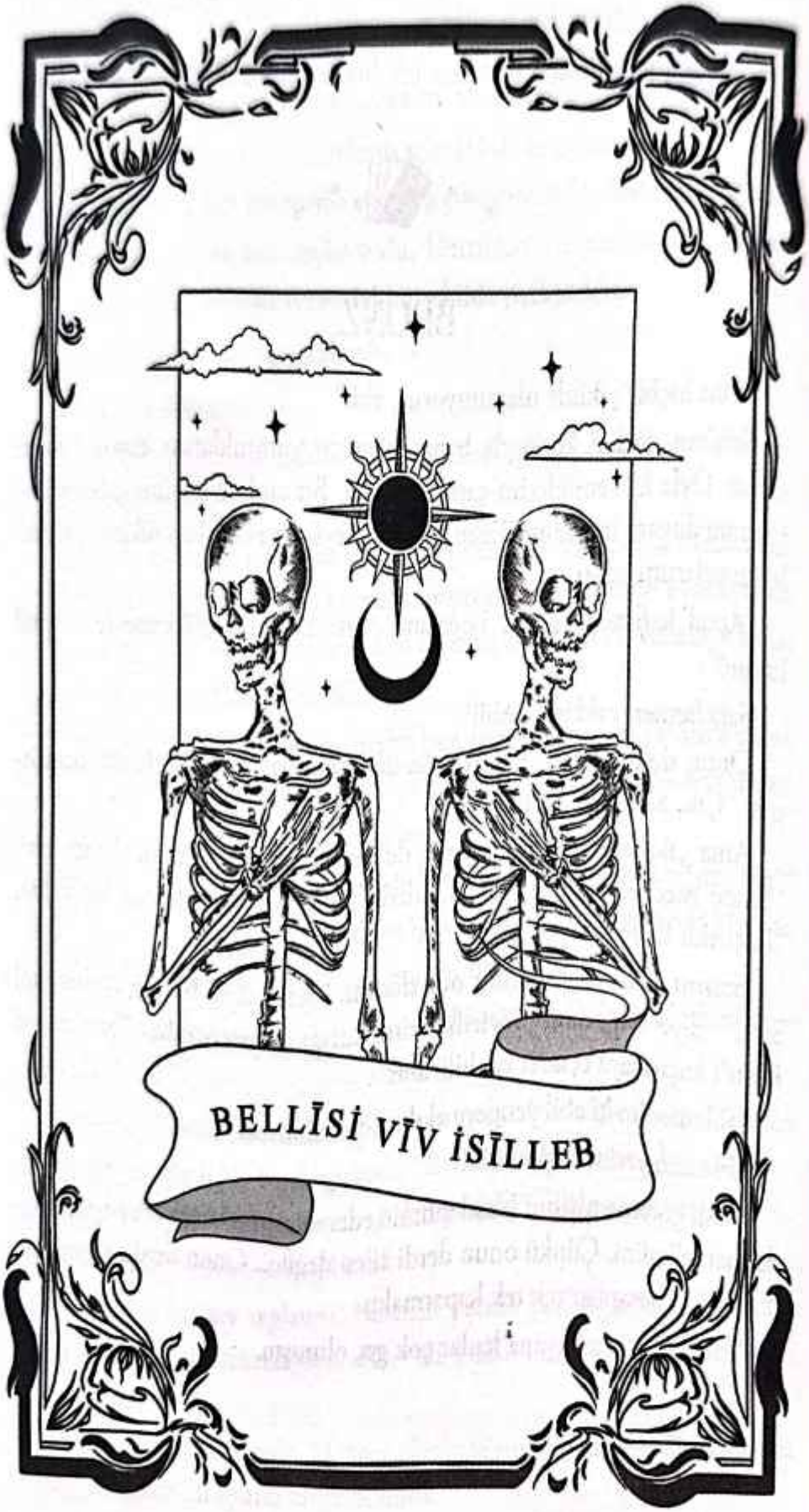
"Bilemedim ki abi, yengeye akıl sır erdirilmiyor!"

"Hemen yerini tespit edin!"

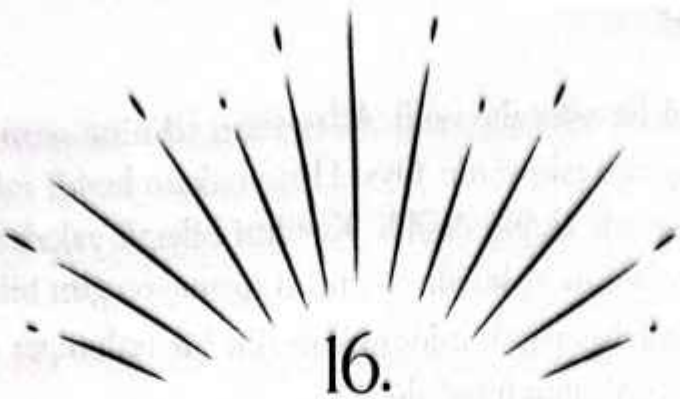
Nasıl görememiştim? Nasıl tahmin edememiştim? Onu tek başına göndermemeliydim. Çünkü onun derdi ailesi değildi. Onun derdi, yarım kalmış bütün hesapları tek tek kapatmaktı.

Ve ben bunu anlayana kadar çok geç olmuştu.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

16.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Hayat, bir tiyatro sahnesiydi. Kuklaların kaderi, ipleri tutanın parmaklarında yazılıydı.

Şimdi ise Hisar Alatav, o sahnenin ortasında asılıydı.

İnce, soğuk çelik teller omuzlarından, bileklerinden, ayak bileklerinden geçiyor; onu bir kukla misali boşlukta tutuyordu. Kaslarının istemsiz titremesi bile kendi iradesiyle değil, başkasının oyunuydu sanki. Bedeni artık kendine ait değildi ama aklı hâlâ onun kalesiydi.

Burası ne bir mezarlık ne de sıradan bir işkence odasıydı. Daha korkutucu, daha sistemli bir yerdi. Karanlık bir teknolojiyle dokunmuş bir tiyatro sahnesiydi. Duvar boyunca dizilmiş kameralar, ışıklar, sensörler vardı. Her şey, her hareket kaydediliyor, analiz ediliyor, tekrar tekrar oynatılıyordu. Atlas'ın dehası burada, kendi karanlığının mabedinde hayat bulmuştu.

Hisar'ın gözleri açıktı ama iradesi zincirlenmişti. O keman sesi kulaklarından gitmiyordu. Bedeninin iplerle değil, görünmez bir düzenle, bir sistemle oynatıldığını hissediyordu. Damarlarına sızmış bir ağ, onu içeriden bağlamıştı. Ne kollarını kaldırabildi ne de ayaklarını yere basabildi.

Karşısında, bastonuna yaslanmış, beyaz takım elbiseli adam, iplerin gerçek sahibi vardı. Atlas Vladislav. Bir zamanlar insan olan ama şimdi kuklaların efendisi olarak anılan o kişi. Gözlerinde deli bir ışık, dudaklarında hasta bir tebessümle ona bakıyordu.

"Kuklalar güzeldir," dedi Atlas, ürpertici bir dinginlikle. "Onlar asla yalan söylemez. Çünkü iplerini tutan ne isterse onu yaparlar." Adımlarını Hisar'a doğru attı. "Şimdi söyle bakalım, güzel kukla," dedi. "Ben kimim?"

CamScanner ile tarandı

Hisar, kısık bir nefes alıp verdi. Atlas onun zihnine sızmaya, onu kendine kukla yapmaya çalışıyordu. Oysa Hisar, çoktan kendi rolünü seçmişti. Kolay kolay pes edecek biri değildi. Kendini bilerek yakalattığından beri Atlas'a direniyordu ancak bunun çok uzun sürmeyeceğini biliyordu.

"Sen..." dedi, bakışlarını kaldırmadan. Bu bir teslimiyet değil, zaman kazanmak için söylenmiş bir sözdü.

Atlas, sabırsızca bastonuna vurdu. "Evet, ben?" Onu değiştirmek istiyordu. Eğer onun zihnine sızamazsa bu kadının kendisini öldüreceğinin farkındaydı.

Hisar'ın gözlerinde buz misali bir parıltı çaktı. "Bir gün bana yalvaracaksın," dedi, alçak bir sesle. "*Beni öldürme*, diye yalvaracaksın bana!"

Atlas, kısa bir kahkaha attı. "Direnci hoşuma gidiyor," dedi, arkasını dönerek. Çalışanlara baktı. "Üç katını istiyorum. Bana itaat etmesini sağlayın ve onu en güzel kuklam yapın. Hemen!" Bastonunu yere vurarak yürümeye başladı.

Bacağının aksamasının nedeni Bronz'du. Kanlı Kukla Resitali yapan Atlas, o gece Hisar'ın bacağından yaralanmasına neden olmuştu. Bronz, bunu ona ödetmişti. Atlas her adımında, Bronz'un intikamını ayak bileğinde taşıyordu.

Hisar'ın bedeni boşlukta bir kukla gibi sallanırken gözlerinde saklı bir planın kıvılcımı vardı. Atlas her şeyi kaydediyor, hesaplıyor, tekrar tekrar oynatıyordu ama tek bir şeyi göremiyordu: Kuklanın kendi oyununu oynadığını.

Ve bir gün perde kapandığında, o kukla sahnede olmayacaktı, ipleri kesen el olacaktı.

Atlas Vladislav, kuklaların salonundan çıkar çıkmaz odasına girdi. Kapıyı yavaşça kapadı ve yüzündeki maskesini bir hışımla çıkardı. Odada, sahne salonunun aksine hiçbir ışık yanmıyordu. Sadece ekranların soğuk parıltısı karanlığı yarıyordu.

Bastonuna biraz daha fazla yüklenerek masasına yürüdü ve bedenini geniş koltuğa bıraktı. Birkaç komut girdiğinde odanın havası ekranlardan dolayı değişti.

Ekranlardan ilki açıldığında Hisar Alatav çıkmıştı. Bıraktığı gibi boşlukta asılıydı. Bedenine verilen ilaçlar yavaş yavaş sinir uçlarına yayılıyor, kaslarını gevşetiyor, onu dingin bir hâle getiriyordu. Atlas, onun gözlerinde

CamScanner ile tarandı

direnişi görebiliyordu. Ve bu direniş hoşuna gidiyordu. Kırılmayan her şey gibi kırıldığında daha çok tatmin edecekti.

İkinci ekran açıldığında Atlas'ın göz bebeklerinin genişlemesine engel olamadı.

Soğuk bir ışık karanlığı yardı ve o ışığın içinden Eva'nın silüeti belirdi.

O güzel kadın... Özlemle yandığı kadın...

Bir kere bile rahatça sarılamadığı, tenine doyamadığı o kadın...

Atlas'ın nefesi boğazına düğümlendi. Her ekranda onu gördüğünde, yıllarca kurduğu bütün duvarlar birer tuğla gibi yıkılıyordu. Oysa duygularını saklamayı, gizlemeyi öğrenmişti. Onu uzaktan izlemeyi seçmişti. Arkana'nın hedefi olmaması için Eva'ya hiçbir zaman *sevgilim*, diyememişti. Onu korumak için kendi kalbini kurban etmişti.

Ancak yapamamıştı.

Bu görüntüleri ona gönderen Bronz'du. Ekrandaki Eva, komada uyuyan o solgun melek, sadece bir kayıt değildi. Bronz'un özenle kurguladığı bir hançerdi. Bu görüntüler, Atlas'ın göğsünü delmek, kalbini kanatmak için gönderilmişti. Ona resmen işkence ediyordu.

Amacına ulaşmıştı.

Bu, bir düşmanın değil, yıllarca tanınmış bir dostun yapabileceği kadar sinsi bir hamleydi.

Atlas'ın bütün adamları ölmüş olsaydı, tüm sistemleri yıkılmış olsaydı, serveti, kuleleri, ağları yok olmuş olsaydı kılı bile kıpırdamazdı. Onun için savaş kaybetmek sıradan bir meseleydi. Adamlarını, şehirlerini, paralarını her zaman yeniden toplayabilirdi. Fakat Eva? Bronz'un çatısı altında Eva'nın görüntüsü, komadaki savunmasız hâli... İşte bu, Atlas'ın bütün zırhını paramparça etmişti.

Şimdi yüreği titriyordu. Ellerinin titremesi istemsizdi. Yüzündeki damarlar gerilmiş, çenesi kilitlenmişti. İçinden yükselen öfke, yıllardır bastırdığı bir volkan misali kabarıyordu.

Atlas, ekrana daha yakından baktı. Nefesi kesildi. O anda odanın duvarları, tavanı, titreyen monitörler ve parlayan sistem ışıkları... Hepsi silinip gitti. Geriye yalnızca tek bir görüntü kaldı: Eva'nın yüzü.

Atlas'ın dünyası o kareye daraldı. Tüm sesler sustu. İçinde sadece bir nabız atıyordu. O da ekrandaki kadının değil, Atlas'ın kalbindeki yarım kalmış yeminlerin sesiydi.

Eva'nın yüzü solgundu. Dudakları kurumuştu, kirpikleri sabitti. Hâlâ güzeldi. Hâlâ aynıydı. Hâlâ onun kalbine gömülüydü.

CamScanner ile tarandı

O kadını altı yıl önce, tam da düğün günü kurtaracaktı.

Plan buydu. Atlas her detayı çalışmıştı. Onu bırakmak zorunda kaldığı cehennemden çekip alacak, beyaz elbiseyle değil, özgürlükle saracaktı. O elbiseden, o salondan, o soyadından kurtaracaktı. Eva'yı kendisiyle birlikte bir uçağa bindirecek, kimsenin ulaşamayacağı bir yere götürecekti. O gün, her şeyin değişeceği gündü.

Birlikte kaçacaklardı. Kendi elleriyle nefes verdiği kadını, bu kez kendi elleriyle özgürlüğe taşıyacaktı. Fakat işler planladığı gibi gitmemişti. Atlas'ın hayatı boyunca *kardeşim*, dediği adam buna engel olmuştu.

Onlarla aynı masada oturmuş, aynı hedeflerin peşinden gitmiş, aynı savaşta yan yana durmuştu. Ortak düşmanları vardı, ortak silahları, ortak zafer hayalleri... Sadece Eva'yı paylaşmaları mümkün değildi.

Sevdikleri kadın, ortak olamazdı.

Bir kadının gülüşü, bir adamın hayatını kurar, diğerininkini ise yıkardı. Atlas da bunu o gün öğrenmişti.

Çünkü VI bunu da yapmıştı. Nasıl olurdu? Atlas'ın sevdiği kadınla evlenmeyi nasıl kabul ederdi? Onun dokunduğu parmağına aynı yüzüğü nasıl takardı? Bakışlarındaki ateşi görüp, gözlerini bile kaçırmadan onu nasıl alırdı?

Ve en önemlisi VI bunu *kardeşine* nasıl yapardı?

Atlas günlerce anlamaya çalışmıştı. Günlerce kardeşinin niyetini tartmıştı. Geriye dönüp baktığında gördüğü şey içini kavuran bir aydınlıktı. Aslında onların arasında hiçbir ortaklık yoktu.

Devrim, adalet, özgürlük, hepsi birer kelimeydi. Ø için kontrol, düzen, istikrar demekti bunlar. VI içinse ateş, kaos, inançtı. Ø hesap ederdi. VI hissederdi. Biri kurardı, diğeri yakardı. Bu ikisinin bir arada kalması mümkün değildi.

Atlas artık biliyordu. VI onun dostu değil, düşmanıydı. Ve ona en büyük ihaneti bir cephede değil, bir kadının kalbinde yapmıştı. Eva'yı alarak onu ilk kez gerçekten yenmişti. Atlas, o günden beri kaybettiği tek savaşı, her gece zihninde tekrar tekrar oynuyordu. Şimdi Eva'nın ekran görüntüsüne her baktığında sadece bir kadını değil, bir kardeşliği, bir inancı ve tüm gençliğini kaybettiğini hatırlıyordu.

Lakin bu kez farklı olacaktı.

Bu kez, Eva'yı geri alacaktı.

Atlas, ekranın karşısında yumruğunu sıktı. Tırnakları avuçlarına battı, kan ince bir çizgi hâlinde eline yayıldı. Hiç kıpırdamadan ekrana bakmaya devam etti. Dudaklarından dökülen sözler bir dua değil, bir yemindi.

CamScanner ile tarandı

"Seni tekrar alacağım, Eva."

Eva'nın solgun yüzü, uykunun karanlığında zar zor seçiliyordu. Atlas için bu, hâlâ ulaşılabilir bir mucizeydi. Ölümün kıyısından çekip aldığı kadını, bu defa sonsuza dek kendine saklayacaktı. Onu bir kez daha kaybetmeyecekti.

Gözleri yavaşça Eva'nın görüntüsünden diğer ekrana kaydı.

Hisar.

O kadın, Eva'nın yerine konulabilecek biri değildi. Atlas bunu ilk andan beri biliyordu. Eva'nın yerini kimse alamazdı. Onun kokusunu, sesini, sessizliğini bile taklit edemezdi hiçbir kadın.

Hisar ise Eva'ya giden yolun üstündeydi. Bir engel değil, kullanılması gereken bir araçtı. Soğuk bir stratejinin canlı halkasıydı.

Atlas'ın gözünde, Hisar'ın direnci başlı başına bir tehdit değildi. Doğru şekillendirildiğinde Bronz'un kalesini çökertebilecek tek kişiydi. Onu kırabilirse Bronz'u da kırabilirdi. Eva'yı tekrar kendi evine, kendi ellerinin arasına alabilirdi. O elleri, altı yıl önce tutmasına ramak kala kaybetmişti.

Bu uğurda, yıllardır bir düzine değil, belki yüzlerce plan kurmuştu. Eva'yı kaçırmak... Onu değiştirmek... Hatta klonlamak... Her seferinde kendine yeni bir yol çizmişti. Her defasında akıl sınırlarını biraz daha zorlamış, umudunu kaybetmemek için yeni bir ihtimal icat etmişti. Ama ne yaparsa yapsın, Bronz onu bir adım geride bırakmayı başarmıştı. Onun planlarını bozmuş, hamlelerini tahmin etmiş, nefes aldığı her gölgede izini sürmüştü.

Çünkü Bronz, neyin kıymetli olduğunu çok iyi biliyordu. Atlas'ın zayıf noktası, teknoloji ya da güvenlik sistemleri değildi. Korumalarla çevrili kaleleri, dijital duvarları, yapay zekâlarla donanmış ağları değildi. Onun gerçek zayıf noktası, kalbindeki tek boşluktu. *Eva.* O boşluk ne zaman adını duysa genişliyor, ne zaman silüetini görse yıkıma uğruyordu. Ve Bronz, o boşluğu hedef alıyordu. Oraya her defasında bir bıçak saplıyor, sapladıkça dönüp yüzüne bakıyor, hiçbir şey söylemeden kazanmanın gururunu gözlerinde parlatıyordu.

Atlas ne kadar hesap yapsa da Bronz önce davranmıştı. Atlas'ın kurduğu haber ağlarını delmiş, en sadık adamlarını içten satın almış, kodlarını kırmış, güvenlik katmanlarını içten içe çürütmüştü. Atlas teknolojiyle oynarken Bronz insanla oynuyordu. Atlas zihin kontrolüyle ordu kurarken Bronz inançla direniş örgütlüyordu.

Şimdi, bu iki adamın arasındaki savaşta Hisar tam ortada duruyordu. Ne Atlas'a ait ne de Bronz'a tam anlamıyla yakın. Onun damarlarında

CamScanner ile tarandı

artık Atlas'ın sisteminin ipleri dolaşıyordu ama dudakları Bronz'un adını fısıldarken gözlerinde çakan öfke, hâlâ bir yerlere ait olduğunu gösteriyordu. Hisar bir köprüydü; yalnızca Eva'ya değil, savaşı kazanmaya da giden bir geçiş noktasıydı. Atlas bunu fark etmişti.

Eva hâlâ Bronz'un evinde yatıyordu. Bilinçsizdi, savunmasızdı, konuşmuyordu. Varlığı ise nefes almadan bile savaşın yönünü değiştirmeye yetiyordu. O bir kraliçeydi. Uyuyan bir kraliçe. İki kral da onun etrafında bir satranç tahtasında hamlelerini yapıyordu. Bronz bekliyor, koruyordu. Atlas ise yaklaşıyor, çalmak için doğru anı kolluyordu.

Atlas, düşüncelerinden sıyrılırken parmak uçlarına kadar sinirle gerilmişti. Yumrukları, öfkesini gizleyecek kadar sıkıydı. Gözleri yine de ekrandan kaymadı. Sanki Eva gözlerini açacak, bir anda her şey eski hâline dönecekmiş gibi bekliyordu. Yıllar öncesindeki o gülüşünü, sadece ona ait o bakışı özlemişti. İçinde hâlâ yaşayan tek masumiyet oydu belki. Ve o masumiyet, başka bir adamın ellerinde tutsak yatıyordu.

"Merak etme, sevgilim," dedi Atlas, dudakları acı bir kıvrımla kıpırdarken. "O kadın... Evet, senin gibi güçlü olabilir ama ben onu da kıracağım. Çünkü bizi yeniden bir araya getirecek olan kişi, tam da o kadın olacak."

Planı artık tartışmaya kapalıydı; her ihtimali, her boşluğu, her kırılma anını hesaplamıştı. Hisar'ı adım adım kuklaya çevirecek, ruhunu değilse bile iradesini ele geçirecek, daha sonra da onu Bronz'un karşısına çıkaracaktı. Bronz, her şeyini kaybetmeyi göze aldığı o kadının, artık başka bir adamın ipleriyle hareket ettiğini gördüğünde ne yapardı? Yüreğiyle değil, devrimiyle yemin etmiş bir adam, aşkı kendi elleriyle gömmeyi seçmişken şimdi o aşk, düşmanın silahı olarak karşısına çıkarsa neyi savunurdu?

Atlas'ın dudaklarında beliren gülümseme, bu sorunun cevabını çoktan bildiğini kanıtladı. Sabırlı, hasta ve buz gibi bir ifade yüzüne yerleşti. Masanın kösesindeki metal kaplı siyah kutuya uzandı, kapağını usulca açtı. İçinden çıkardığı rulo, ağır ağır açıldığında altında kusursuz bir detaycılıkla çizilmiş bir yapı belirdi. Çizgiler, daireler, yükseklik hesapları, ağırlık merkezleri... Her şey yerli yerindeydi. Kule misali yükselen mekanizma bir mimarın elinden çıkmıştı ama bu, bir mabedin değil, bir infazın planıydı. Hepsi, ince ince işlenmiş bir senfoninin notalarıydı.

Çünkü o yapının adı, tek bir kelimeyle anılabilirdi: *Darağacı.*

Zihni geçmişe kısa bir yolculuk yaptı.

Akşamın alaca karanlığı, terk edilmiş bir tren istasyonunun demirlerine yaslanmış Atlas'ın omuzlarına gölge düşürüyordu. Gökyüzü, solgun bir şarap

CamScanner ile tarandı

rengindeydi. Havada nem, pas ve yakıt kokusu birbirine karışıyordu. Atlas, elleri ceplerinde, sabırsız ama kontrollü bir şekilde ileri geri adımlıyordu.

Rayların ötesinde, yağmurdan ıslanmış taşların üzerinde bir beden belirdi. Eva'ydı bu. Uzun siyah paltosu rüzgârla hafifçe kabarıyor, saçları yüzünün yarısını örtüyordu. Adımları sessiz olsa da Atlas onu duymuştu.

Eva yanına geldi. Parmak uçlarında durdu, Atlas düşmemesi için onu tuttu. "Çok beklettim mi?" diye sordu.

Atlas, başını iki yana salladı. "Her zaman beklerim," dedi, sessizce. "Ne olursa olsun." Elleri, Eva'nın soğuktan üşümüş parmaklarını kavradı. Bir şeyler duymuştu ve olacaklardan korkuyordu. "Sen beni bekler misin?" diye sorarken gözlerindeki tedirginliği gizleyemedi.

Genç kadın, adamın bunu öylesine sormadığının farkındaydı. Kısa bir süreleri vardı, etraf özel eğitilmiş köpeklerle taranıyordu ve kimse onları fark etmeden tekrar ayrılmaları lazımdı.

"Beni ne için çağırdın, sevgilim?" diye sordu Eva.

"Soruma cevap ver," dedi Atlas, üstüne basa basa. "Sen de beni bekler misin?"

Tereddütsüz bir şekilde karşılık verdi. "Toprağın üstünde de toprağın altında da."

Atlas, kadim sonu ağzından dökerek, "Bizi ayıracaklar," dedi. "Benden başkasıyla olur musun Eva?"

Atlas'ın parmaklarını daha sıkı tuttuğunda ondan ayrılmayacağını hücrelerine kadar belli etti. "Bir darağacı kur, sevgilim," dedi Eva. "Çünkü senden başkasıyla olmam."

Atlas, bu kadının sadece kalbini değil, ruhunu da kendine ait sandı. Alçak ve tehlikeli bir fısıltıyla, "Öyleyse sonsuza kadar benim olacaksın," dedi. "Birbirimizden hiç gitmeyeceğiz."

Eva, Atlas'ın sözlerine karşılık vermeyip yalnızca başını göğsüne yasladı. Atlas ise onun saçlarının arasındaki kokuyu içine çekti. O anda rayların üstünde bir trenin uzak uğultusu duyuldu. İstasyonun karanlığında, iki insan birbirine daha doyamadan ileride kurulacak darağacının gölgesi çoktan belirmişti.

O anlardan sıyrılan Atlas'ın yüzünde hasta bir tebessüm vardı. Hisar hâlâ sahnede bir kukla gibi asılıydı. Fakat Atlas için o kukla, Eva'ya giden iplerin düğümüydü.

Ve Atlas, o düğümü çözmeye hazırdı.

CamScanner ile tarandı

HİSAR ALATAV

Göz kapaklarıma mum damlatılmış kadar ağırdı. Önce loş ışıkların titreşimini hissettim, ardından metalin soğuk kokusunu. Zihnim uyuşuktu. Beynimin içinde kalın bir sis dolaşıyor, düşüncelerime pranga vuruyordu. Bedenim... Hayır, bedenim bana ait değildi artık.

Başımı kıpırdatmaya çalıştım, yapamadım. Bileklerimden aşağıya sarkan ince tellerin gerginliği tenime işliyor, derimi keser gibi yakıyordu. Omuzlarım gerilmiş, ayak bileklerim boşlukta titrek bir şekilde asılı kalmıştı. Kaslarım kendi irademle hareket etmiyordu. Her seğirme, her kıpırtı başka birinin parmağının ucundaydı.

Gözlerimi açtığımda gördüğüm manzara gerçeğin en acımasız hâliydi.

Karanlık bir salondaydım. Duvarlarda kameraların kırmızı ışıkları yanıp sönüyor, tavandan ince ipler ve kablolar sarkıyordu. Ortam, mezarlığı andıran bir sessizlikle çınlıyordu ama burası ölümün değil, dehşetin sahnesiydi. Burası bir tiyatro, kuklaların sahnesiydi. Ben de başrol oyuncusuydum.

"His."

Yüzüm, avuçlarının arasına alındığında kirpiklerim titredi, başımı kaldırmaya çalıştım ama gözlerim ağırdı. Parmaklarının yönlendirmesiyle başım yukarıya kalktı. Beni bakmaya, görmeye zorladı.

"Ben kimim?"

Sesini tanıyordum.

"Sözlüm," dedim. "Eski sözlüm, Atlas Vladislav."

Dudakları kıvrıldığında o masum olmayan gülüş yüzüne yerleşti. Bakışlarında zaferin ilk kıvılcımı vardı.

"Peki, ya görevin ne?" diye sordu bu kez.

Göğsümden keskin bir nefes çıktı. Sanki o cevabı önceden biliyordum. Zihnimin duvarlarına yazılmıştı. Kesin, kararlı bir hükümle, "Bir oluşumu engellemek," dedim. "VI'yı öldüreceğim ve onu durduracağım!"

Zincirlerden kurtulmak için hamle yaptığım sırada, "Şşt," dedi. "Şimdi değil. Şimdi sakinleş." Vahşi bir edayla saldırdığım sırada Atlas beni sözleriyle sakinleştirdi. Kısa süre içinde sakinleşmemle, "Güzel," dedi. "Sen benim en güzel kuklamsın."

CamScanner ile tarandı

Başımı dik tutmaya çalıştım, kaslarım irademe ihanet ediyordu. "Ne oluyor bana?" Gözlerim hızla bedenime indi. Kollarımın, bacaklarımın istemsizce gerginleşip çözüldüğünü gördüm. "Neden hareket edemiyorum?"

İpler görünmüyordu ama varlıklarını her lifimde hissediyordum. Hücrelerime kadar bir ağ örülmüş, damarlarımdan geçen kan bile onun ritmine bağlanmıştı.

Atlas ise yalnızca gülümsedi. "Vücudun çok uzun süre bu şekilde kalmayacak," dedi. "Çok dirayetli çıktın, His. Sadece sana unuttuklarını hatırlatmak istedim."

Gözlerimin yandığını hissettim. "Hatırlıyorum," dedim. "Her şeyi... Kimi öldürmem gerektiğini..."

Olabildiğince âciz görünmeye çalıştım. Bedenim gevşemişti, bakışlarım teslimiyetle bulanıktı. Sanki ipleri elinde olan bir kukla, sahibinin isteğini yerine getiriyordu. Tam da onun görmek istediği tabloyu ona sunuyordum.

Ancak içimde bambaşka bir yangın vardı. *Onu kandırıyordum.* Beni kırılmış, boyun eğmiş, teslim olmuş sansın istiyordum. Beni iplerle oynattığını, kendi elleriyle *kukla* yaptığını zannetsin. Çünkü Atlas'ın en büyük zayıflığı buydu. Zafer sarhoşluğuna kapıldığı an körleşirdi.

Beni ipleriyle sahneye çıkardığını sanıyordu ama ben, perde kapanana kadar rolümü oynayacaktım.

Düşmanın inine, kalbinin atışlarını duyabileceğim kadar yaklaşmalıydım. Güvenini kazanmakla kalmayacak, onun gururunu, onun benliğini içten içe çürüten bir zehir misali kana karışacaktım. Sessizliğimi silah, gülümsememi tuzak yapacaktım. Zamanı geldiğinde ipleri çözüp kaçan değil, bizzat kesen ben olacaktım. Ve o zaman, ardımda sadece parçalanmış bir adam bırakacaktım.

Atlas yanıma yaklaşarak ellerimdeki zincirleri çözmeye başladı. Bir süredir bu şekilde olduğum için bütün kaslarım ağrımıştı. Bedenimin yetisi artık bende değildi. Çözülen kollarım onun bedenine düştüğünde beni bu hâle sokan da beni kurtaran da aynı kişiydi.

Aksayan bacağına rağmen beni kucağına aldı. Tenime dokunduğu anda mideme kramp girdi ve boğazıma doğru bir dalga yükseldi. Midem bulanmıştı. Yine de belli etmedim. Gözlerimi yummadım. Yanağımı omzuna yasladım ve beni taşımasına izin verdim. Bir zamanlar canımı yakan ellerin, şimdi beni korumasına göz yumdum.

Geniş, kadife döşemeli bir koltuğa usulca bıraktı beni. Yüzüm ellerinin arasında kaldı. Sıcak değildi parmak uçları, çok soğuktu. Ölümcül bir soğukluk vardı. İplerin ellerine verdiği hasarı gördüm. Başımı hafifçe kaldırdığında gözlerime baktı.

CamScanner ile tarandı

"Çok acı çekmedin, değil mi?"

Gözlerinde kendi yansımamı görünce her şey bir anda silikleşti. Tüm bedenim geçmişin karanlığına çekildi. Yıllardır unuttuğumu sandığım hatıralar, boğazımı sıkan eller olarak geri döndü.

"Babamın bana neler yaptığını görseydin..." diye fısıldadım. "İnsaflı davrandığını bilirdin."

Atlas kederli bir şekilde sustu. Kendi iç dünyasına döndüğünde geçmişi tartıyordu. Suçluluğa benzer bir şey vardı bakışlarında ama gururunu yere indirmeyecek kadar dik duruyordu yine de.

"Sana çok sinirli olsam da kıyamadığım bir yanım var," dedi nihayet. "Çünkü sen... Benim eski sözlümsün."

Sözlüm.

O tek kelime zihnimde bin kırık yankı yarattı. O eski zamanda değildik. Ben, babamın kızı değildim. Bir kart uğruna bir evlilik yapmıyordum. Aramızdaki tüm o yıllar, o ihanetler, o kan izleri hiç yaşanmamış sayıyordum.

Çünkü biz hiç birbirimize ait olmamıştık. Birbirimize ait olmadığımız gibi aynı geçmişin yükünü de taşımıyorduk. Onun hatırladığı ben, çoktan ölmüştü. Kalan gölgeyi sahiplenmeye çalışması anlamsızdı.

Duru, sade fakat içi dolu bir gerçekle, "Sen beni hiçbir zaman sevmedin ki Atlas," dedim. Tüm yılların içine gömüldüğü o cümleyle ona baktım.

Atlas'ın parmakları yüzümden çekildiğinde yavaşça ayağa kalktı. Yüzünde soğuk bir kabulleniş vardı. Başını çevirip, bastonu olmadan yürümeye başladığında her adımında sanki ruhundan bir parça eksiliyordu.

"Doğru," diyerek sırtını bana döndü. "Gönlüm hep başka biriyle doluydu."

Oturduğum yerde kaldım çünkü yapabileceğim bir şey yoktu. "Benim uğruma savaş verecek o adam değilsin," dedim, acı bir gerçekle. Bu bir suçlama değildi. Bu, sessiz bir kabulleniştı. "Sen beni savaşa kurban edecek o adamsın."

Başını yana çevirdiğinde omzunun gerisinden bana bakmaya çalıştı. "Bunun için bana kızma, His," dedi, derin bir kalp sancısıyla. "Kimsenin sevmediğini ben de sevemem."

Onu ilk gördüğüm günü düşündüm. Bakışlarının ardında gizli bir kasırga vardı. Dışarıdan bakıldığında soğuk, sakin bir liman gibi görünüyordu ama bedenimde tuhaf bir ürperti bırakmıştı. O an hissetmiştim. Bu adam bir gün dünyayı yerle bir edebilirdi ve o yıkıntının altına beni de bırakabilirdi. O zamanlar bu ihtimal bir korku değil, bir çekim gücüydü

CamScanner ile tarandı

benim için. Ama şimdi, tam karşımda duruyordu ve o ihtimal gerçeğe dönüşüyordu.

İnsan en çok neye kırılırdı?

Hiç beklemediği bir darbeye mi yoksa olacağını bile bile üzerine yürüdüğü sona mı? Ben bile bile yürümüştüm Atlas'a. Beni ipleriyle yönetecek bir adam olduğunu anlamıştım. Yine de... Yine de bu kadar soğuk olabileceğini hesaba katmamıştım. Beklememiştim değil de sadece ummuştum. Ama umut, en çok yandığında üşüten bir histi.

Keman sesi işitmeye başladım.

O çalmıyordu ancak bütün odayı sarmıştı.

Yavaş, dingin ve insanı içine çeken türdendi.

Gözlerimi ona diktiğimde, "Sevmeni beklemedim," dedim. Bu bir serzeniş değil, çıplak bir gerçekti. "Sen hiç sevgi beklediğim bir adam olmadın, Atlas."

Sessizlik kısa sürdü. Birkaç adım sonra durdu. Ardından yavaşça bana döndüğünde göz göze geldik. Gözleri... Ah, o gözleri bir yangının külleriyle doluydu. Ne bir kıvılcım ne bir sıcaklık... Sadece yanmış, sönmüş, bitmiş bir şeyin izleri vardı.

"Ben..." dedi, göğsümde yankılanan ağır bir tınıyla. "Sevdiğim için devrim başlatacak bir adam değilim. Ben yalnızca *darağacı* kurarım."

Onun aşkı bir kurtuluş değil, bir infazdı.

Her Mecnun deliliğe düşer, her Âşık divaneye, derler ya... Biri aşkı uğruna devrim başlatır, diğeri darağacı kurar. Atlas çoktan bu zinciri kırmıştı. O bir âşık bile değildi artık. Aşkı bile bile zehirleyen, seveni darağacına çağıran bir cellattı. Onun kalbinde sevgi değil, hüküm kuruluydu. Aşk, onun elinde bir silaha, bir cezaya dönüşmüştü.

Eva'ya olan aşkı onu delirtmemişti belki ama onu karanlık bir aklın içine hapsetmişti. Onu anlamak kolay değildi. Zaten hiçbir cellat kolay anlaşılmazdı. Çünkü cellatlar, yalnızca öldürmezdi. Yargılar, hüküm verir ve sonra infaz ederdi. Atlas da böyleydi. Önce aşkı tarttı terazisinde, daha sonra vicdanını susturdu. Kendi iç mahkemesini kurdu. Savcısı da hâkimi de oydu. Ve cellat koltuğuna en çok kendini oturttu.

Çünkü Mecnun, herkesin sandığının aksine sadece çöllerde dolaşan bir âşık değildi. Mecnun, aklını yitirmiş gibi görünen ama her şeyin farkında olan adamdı. Aşkın onu delirttiğini sandılar, oysa o bilerek ve isteyerek yürüdü o yalnızlığa. Akıl oyunlarını, taht kavgalarını, gücü, mantığı... Hepsini arkasında bıraktı. Aşkı seçti. O seçimin bedelini ise tek başına, sessizce ödedi.

CamScanner ile tarandı

Atlas da aşkı seçmişti. Fakat çölü değil, darağacını... Yalnız kalmayı değil, herkesin yakılacağı bir mahşeri... Aklını kaybetmemişti belki ama vicdanını feda etmişti. Aşkı bir ibadet gibi yaşamak yerine bir cezaya çevirmişti. *Ben kaybettiysem herkes kaybedecek*, diyordu. Bu onun yeminiydi.

Mecnun yalnızlığa razıydı, Atlas yalnızlığa mahkûmdu. Mecnun, Leyla'ya kavuşamadı ama onun adını kirletmedi. Atlas ise Eva'yı yüceltti ama ona kavuşamadığı her gün, başka bir ruhu yaktı. Mecnun, sevdiği kadını kalbinde yaşattı. Atlas, sevdikçe öldürdü. Herkesin kalbinde zamanla kopan bir kıyamet olurdu ancak Atlas'ın kalbinde ezelden beri kurulu bir cehennem vardı.

Ve evet... Bu yüzden Atlas da bir Mecnun'du.

Kartın tersinde duran hâliydi o. Deliliğin şefkatli değil, yıkıcı tarafı... Aşkın arındıran değil, kirleten yönü... Seven değil, sevdikçe kurban isteyen Mecnun'du o.

Düşüncelerime dalmış bir hâldeyken bana doğru yaklaştığında bir bardak su getirdi. "İç hadi," dedi. "Şimdi sana yemen için de bir şeyler getireceğim."

Ona karşı çıkmadım, istesem de çıkamazdım. Ona uydum ve uzattığı suyu yudumladım. Gözlerimi ondan hiç ayırmadan, "Atlas..." diye fısıldadım. "Neden maske takıyorsun?"

Maske yüzünü değil, ruhunu saklıyordu artık. Öfkeyle, "Yüzüme ne olduğunu bilmiyormuş gibi konuşma, His," dedi.

Ona biraz daha yaklaştığımda parmaklarını hareket ettirmesiyle geri çekildim. Siktiğimin teknolojisi nasıl bir şeyse bütün hücrelerimi kontrol ediyordu. "Benden çekinmene gerek yok," dedim. "Ben seni olduğun her hâlinle kabul ederim."

Kahkaha değil de yaralı bir nefes çıktı dudaklarından. "Seni hipnoz ettiğim için bunu diyorsun." Kısa bir sessizlik yaşandı. "Benimle ortak olmak yerine isimsizi tercih etmene inanamıyorum."

"Ben kimseyle ortak olmam," dedim, buz gibi bir sesle.

Atlas birden dönüp baktı. Maskesinin altındaki gözleri kor gibi yanıyordu. "Ama onunla oldun, His!" dedi. "Sizi gördüm! Hem de defalarca!"

Yüzümde ifadesiz bir maske bıraktım. "Beni tanıyorsan bundan bir çıkarım olduğunu biliyorsundur," dedim.

Gözleri kısıldı. "Buna inanayım mı?"

Bütün güç dengesi elimdeydi ama belli etmemeliydim. "Hadi ama Atlas..." dedim, alçak bir sesle. "Kimseye kendimi öylece teslim etmem."

CamScanner ile tarandı

Maskenin ardındaki çenesi kasıldı. Parmakları titredi. Bir yandan bana uzanmak istiyor, bir yandan boğmak istiyordu sanki. "Bundan hiç hoşlanmadım," dedi. "Söylesene, His..." Sesi ağırlaştı. "Seni öldürmeden nasıl duracağım?"

"Benden almak istediğin şey çok," dedim, açıkça. "Beni öldüremezsin."

"Benimle ortak olsaydın her şey çok farklı olurdu," dedi, kelimeleri yavaşça vurarak.

"Ne olurdu?" diye sordum. Bedenim sanki taş kesilmişti ama sesim hâlâ aynı sakin tınıyı taşıyordu.

Gözlerimin içine bakarken dudakları gerildi. "O annenle babanı gözlerinin önünde öldürürdüm."

Nefesim boğazıma düğümlendiğinde eski yaralarım yeniden kanamış gibi sızladı. Fakat gözlerimde hiçbir şey değişmedi. "Bu beni tatmin etmezdi," dedim. Her kelime, bir duvarın tuğlası olup aramızdaki boşluğa yerleşti.

"Sevgi seni tatmin eder miydi?"

"Atlas..." dedim, acımasız bir sesle. "Sevgi hiçbir zaman karın doyurmaz."

Yüzüme daha çok eğildiğinde elini tenime koydu. Şefkatli bir şekilde yüzümü okşamaya başladı. "Öyle mi dersin, His?" dedi. "Hiç mi sevilmek istemedin?"

Bakışlarımı kaçırmadım. "İstedim," dedim. "Ama istediğimin bu olmadığına karar verdim."

"Ben de sadece sevilmek istedim," dedi. "Hem de sevdiğim kadın tarafından..."

Onun gözlerinde kendi yalnızlığımı gördüm; sevilmek isteyen bir yabancıyı.

"Sevmedi mi seni?" diye sordum. "Eva..."

"Eva, VI'ya âşık oldu," dedi. Yutkundu. "Çok mu çirkin bir adamım?"

Gözlerimin önünde, bir zamanlar onunla paylaştığımız bütün anlar geçti. "Hatırladığım kadarıyla çok yakışıklıydın," dedim.

"VI'dan bile mi?" dedi. Sesinde küçük bir çocuğun, *ben hâlâ güzel miyim sence*, diye sorduğu kırılganlık vardı.

"Ondan bile," dedim, usulca. Yüzümüzün arasındaki mesafe azaldı. Saçlarımı okşamayı bir an olsun bırakmadı. O deri maskenin ardına baktım. "Bana göster," diye fısıldadım. "Bana yüzünü göster, Atlas."

Bir iç çekiş, bir geri çekiliş...

"Benden tiksinmeni istemiyorum."

CamScanner ile tarandı

"Atlas..." dedim ve bakışlarımı saklamadım. "Kukla, *sahibini bilmeli.*"

Hareleri titredi. Ona ulaşmaya başladığım ilk an, bu andı.

Maskesinin kayışlarına dokunduğunda ağır ağır teninden sıyırdı.

Nefesim kesildi.

Yüzü yanıklarla kaplıydı. Derisi yer yer çekilmiş, kabuk bağlamıştı. Sanki her yara kendi adına konuşuyordu. Alevlerin öpücüğüyle şekillenmişti âdeta. Çene çizgisi tanınmayacak kadar değişmişti. Ama gözleri... Gözleri hâlâ aynıydı.

Ben hâlâ hiçbir şey söylememiştim. Sadece bakıyordum. Çünkü her kelime, bu sessizliği bozacak bir hançer gibi geliyordu.

Atlas başını eğdi. Bakışları yere kaydığında yıllar önce gömdüğü acılarla, "İşte bu yüzden maskeyi hiç çıkarmadım," dedi.

Elimi uzattım. Parmaklarım titrese de geri çekilmedim. Tereddütle, yavaşça, tıpkı bir yaraya dokunur gibi yaklaştım ona. Yüzünün sol yanına değdiğimde, deri sertti. Yer yer çatlamış, kabuk bağlamıştı. Ancak... Korkunç değildi.

Ona dokunmama izin vermeden maskeyi takmak istedi. "Dur," dedim. "Kapama. Lütfen..."

Parmaklarım bütün teninde gezdi. Onu dizlerimin üstüne yatırdığımda bana karşı çıkmadı. Elleri, boynu, teninin gözüktüğü her yer buruşuktu.

Yutkunarak, "Sana bunu kim yaptı, Atlas?" dedim.

"VI..." dedi. Gözleri bir an için uzaklara kaydı. "O gece beni yangınların arasına bıraktı."

İçimden yükselen bir ürperti, omurgamdan kalbime doğru aktı. "Neden seni kurtarmadı?" diye sordum.

"Çünkü artık dost değildik," dedi. Kelimeleri kurşun gibi ağırdı. "Bana bir seçenek sundu. *Eğer ölürsen her şey burada biter ama yaşarsan beni kimse durduramaz,* dedi."

Göğsüm daraldı. Bu bir düşmandan değil, bir kardeşten gelen ihanetti. Gözlerimin içine bakıyordu. Maskesiz. Çıplak. Yalnız.

Nefes aldım. "Onu gerçekten durduramadın mı yoksa durdurmak mı istemedin?" diye sordum.

Atlas yüzüme baktı. Bu defa kaçmadı, gizlenmedi, saklanmadı. Ve gülümsedi. Ama o gülümsemenin içinde güneş değil, karanlık vardı; umut değil, acı... Dudağındaki kıvrım, bir zamanlar inandığı her şeyin enkazına gömülmüş bir adamın gülümsemesiydi. "Durdurulmayacak birine dönüşmüştü," dedi.

CamScanner ile tarandı

İki adam... Birbirine yemin etmiş iki dost. Biri göz göre göre alevlerin ortasına yürümüş, diğeri o alevlerden doğmuştu. Ve ben, bu iki uçurum arasında Atlas'ın kim olduğunu çözmeye çalışıyordum. Hangisiydi o? Yanan mıydı yoksa yakan mıydı?

"Eski sizi merak ediyorum," dedim. Parmaklarım, teninde dolaşmaya devam etti. Yanıkların üzerini değil, onların çevresini izledim.

"Biz..." dedi. Sesi kırık bir hatıra gibi yükseldi. "Çok sıkı dosttuk. Bir sürü fikrimiz vardı. İkimizin de yolu aynıydı."

Gözlerimi kapadım ve onları gözümün önüne getirmeye çalıştım. Birbirine sırtını yaslayan iki genç adam. Aynı silahı tutan, aynı düşmana diş bileyen. Birbirinin gözündeki kıvılcımdan cesaret alan.

"Ama biriniz o yoldan geri döndü," dedim. Sözlerim yargı değildi, bir kabuldü.

Atlas başını dizimde kıpırdattığında gözlerimi açtım. "VI bana ihanet etti, His," dedi. "Benim sevdiğim kadınla evlenmeyi nasıl isteyebilir ki?"

"Belki mecbur kalmıştır," dedim.

Başını iki yana salladı. "Hayır," dedi, öfkeyle. "O hiçbir şeye mecbur kalmaz."

Ellerimi usulca omzuna koydum. Yılların pasını, üzerine sinmiş küfü sıyırmak istercesine ona dokundum. Sahte bir şefkatle parmaklarımı hareket ettirdim. "Arkana bize çok şey yaptı," dedim. "Ve biz de mecbur kalmadık mı bazen?"

Gözlerini bana kaldırdı. Bu kez, o bakışlarda kıskançlık ya da öfke yoktu. Sadece zamanı geri alamamanın pişmanlığı, geçmişi silip atamamanın burukluğu vardı. Birini göğe çıkaran zamanın, diğerini nasıl toprağa gömdüğünü anlatan bir bakıştı bu.

"VI bana açık açık söylemedi belki," dedi. "Ama gözünü senden hiç alamazdı. Ben bunu hep biliyordum." Duraksadı, daha sonra sesi tekrar keskinleşti. "Ve madem Eva'yla evlenmeyi seçti, o zaman seninle evlenecek kişi de ben olmalıydım."

Seçimlerden ibaret sandığımız bir hayatın, aslında çoğu zaman kimsenin seçilmiş sayılmadığını; yalnızca yarım kalanlardan, yol ortasında duraklayanlardan ve sessizce arkada bırakılanlardan ibaret olduğunu hatırladım.

"Atlas..." dedim, ellerimi usulca yüzüne uzatırken. "Ben seni anlıyorum." Onu sadece dinliyordum. Onu sevmeyecektim, affetmeyecektim ama dinleyecektim.

"Beni kimse anlayamaz," dedi Atlas, keskin bir tonla. "Geri dönülemez bir yola girdim," diye devam etti. "Ve durmaya hiç niyetim yok, His. Ya

CamScanner ile tarandı

benim tarafımda olursun ya da benim tarafımdan öldürülürsün. Çünkü VI'nın etrafında kimseyi bırakmayacağım. Tıpkı yıllar önce yaptığım gibi hepsine büyük zararlar vereceğim."

"Ne yaptın ki?" diye sordum.

"Onun ortak olmak istediği herkesin hayatını mahvettim," dedi. Sesinde gurur değil, acı vardı. Sanki bir günahı ilk kez yüksek sesle söylüyordu. "Alpan Qarayev... Ona öyle bir acı yaşattım ki güce ulaşamasın istedim, Güç Kartı'nı alamasın istedim." Boğazım düğümlendi. "Sanaç Valacan... Onu öyle sarstım ki Aziz Kartı'na dokunamasın istedim. Viran Kül..." Bakışları karardı. "Onu öldürecek tek kişiydi belki de o."

Duyduklarımın ardından susmak istedim ama dudaklarım içgüdüsel olarak hareket etti. "Onlar..." dedim. "Yine de Bronz'un yanında."

Atlas gülümsedi. Ama o gülümseme bir zaferin değil, yenilgiyi alaya alan bir adamın gülümsemesiydi. "Biliyorum, güzelim," dedi. "Bronz öyle bir inat ki yine de hepsini yanına aldı."

"Onları tanıyor muydun?" diye sordum.

"Bizim bir davamız vardı," dedi. "Ve o davaya almak istediği insanları seçmeye başlamıştı." Hayal kırıklığı kendini belli etti. "Çok araştırıyordu. Öylesine insanlar olmayacaktı, His. Arkana'yı yıkmak için gerçekten her şeye karşı gelebilecek insanlara ihtiyacımız vardı." Tenimi ürperti kapladı. "VI... Dövüşü severdi. Arkana'dan kartsız ayrılıp başına buyruk yaşayan, dövüşen o adamın maçını hiçbir zaman kaçırmazdı. Alpan yara alan ama ayağa kalkmayı bilen biriydi." Gözleri derinlere daldı. "Valacan analitik zekâsıyla eğitimlerde hep öne çıkardı. Dışarıdan bakan onu boş bir adam sansa da içinde koca bir cevher vardı. O bunu biliyordu." Sonra gözlerini kaldırıp bana baktı. Bakışı, içimi delen bir şeydi. "Viran Kül'ün kim olduğunu en iyi sen biliyorsundur," dedi.

Herkesin hayatının altüst olmasının tek nedeni, Atlas Vladislav'dı. Dünyamızı kana bulayan, dostlukları lime lime eden, bağları koparan kişi karşımda, dizlerimde yatıyordu.

Fakat onu bu kadar kötü yapan kişi babam, Haris Alatav'dı.

Bir çığlık boğazıma düğümlendi. Sustum, kestim sesimi, ağzıma gelen zehri geri yuttum. Elim... Elim bir anlığına boynuna uzanmak istedi; bütün bu yıkımın başını bastırmak, susturmak. Ama yapmadım. Yapamadım. Henüz değil. Henüz zamanı değildi. Çünkü daha ondan öğrenmem gereken gerçekler vardı.

"Bu kadar nefretle nasıl hayatta kalıyorsun, Atlas?" dedim. Sözlerim yumuşak değildi ama bağırmıyordum da. "Eğer gerçekten onların hayatını

CamScanner ile tarandı

mahvettiysen..." diye devam ettim. "Neden sana hiçbir şey yapamadılar?" Bronz bundan bahsetmişti. Atlas, kuklalarını gönderdiği için intikamlarını aldıklarını zannediyorlardı.

Atlas, başını yavaşça kaldırdı. Kibir dolu tek kelimeyle, "Yapamazlar," dedi.

"Bir gün yapacaklar," dedim.

Gülümsedi. "VI izin vermez."

Kaşlarım çatıldı. "Neden vermesin?"

"VI neden beni öldüremiyor sanıyorsun, His?" dedi Atlas.

İşte burada olma nedenim de buydu. Son günlerde Bronz ve Atlas arasındaki çatışmalara şahittim ancak anlamadığım bir durum mevcuttu. Oysa Bronz, bir adamı yok etmek istese bunu saniyeler içinde yapabilirdi. Bronz, Atlas'ı öldürmüyor, yalnızca ona büyük hasarlar veriyordu.

Neden?

Neden bunu yapıyordu?

"Her şeye gücü var ama bir tek seni öldürmeye gücü yok," derken aklımda çözülmeyen o duruma açıklık getirmesini istedim.

Atlas'ın yüzü gerildi. Maskesiz çehresi, öfkeyle alay arasında bir çizgi gibi asıldı. "Verdiğim uyuşturucular sende kafa mı yaptı, His?" dedi. "Senin o güzel beynine ne oldu? Çok mu uğraştım, güzelim?"

"O zaman neden öldüremiyor seni?" dedim. Sesimdeki meydan okuma bu kez daha açıktı. "Güçsüz bir adam değilse seni çoktan öldürmesi gerekirdi."

"Çoktan öldürürdü," dediğinde sesinde kibir değil, saklı kalan bir itiraf vardı. "Fakat..."

"Fakat?" dedim, nefes almadan.

Atlas başını yana eğdi. "Satrançta pat olayını bilir misin?"

"Hatırlat," dedim, bile bile. Çünkü bir şeyi içinden söküp çıkaramadığı için onun kılıfını satrançla örtmeye çalışacaktı.

"Bir oyuncunun sırası gelince yapabileceği hamle yoksa hiçbir taşını oynatamaz," dedi Atlas. "Şah tehdit altında değildir ama yine de kıpırdayamaz. İşte buna pat denir. Ne kazanırsın ne de kaybedersin. Oyun orada biter."

"Beraberlik," dedim.

"Hayır," dedi Atlas, yavaşça başını sallayarak. "Beraberlik demek eşitliktir. Bu hareketsizliktir. Tuzağa düşmektir ama hiçbir şey yapamamaktır."

CamScanner ile tarandı

O satranç taşlarını değil, kendi hayatının taşlarını anlatıyordu. Bütün bir ömrü boyunca, hamle yapma hakkı var gibi görünürken aslında tek bir adım bile atamıyorlardı.

"Pat," dedi, üstüne basa basa. "Yaşamak zorunda bırakılmaktır."

"Bunun ikinizle alakası ne?" dedim, iğneleyici sesimle. O zihninde her ne saklıyorsa bana söylemesi gerekiyordu.

"Bizim kalplerimiz bir," dedi. Kelimeler odaya çan sesi gibi yayıldığında bir sır, yıllardır zincirlenmiş bir sandıktan dışarı taşmıştı.

O an kendi irademle ilk kez bir tepki verdim ve dudaklarım hayretle aralandı. "Kalpleriniz birbirine mi bağlı?"

Atlas gözlerimi yakaladı. "Evet," dedi. "Biliyorsun ki VI ve ben İmparator Kartı için eğitiliyorduk." Sesi serinkanlıydı ama içinde hâlâ kızgın bir övünç vardı. "Fakat büyükler ikimizden birinin haksız bir şekilde kartı ele geçirmesini istemedi." O meşhur, o tehlikeli gülümsemesiyle, "Sanırım benden korktular," dedi. "O zamanlar düzen İmparator'a ait olduğu için elbette oğlunu korumak istedi. Her ne kadar oğlunu sevmese de güç, güçtür. Aynı soya aitler. Ve hiç kimse... Soyunun güçsüz görünmesini istemez."

Boğazımda kuruyan hava, akciğerime batıyordu.

"Bu yüzden ikimiz de birbirimizi öldürmeyelim diye, ilk kurucular gibi kalplerimizi birbirine bağladılar. Eğer birimiz ölürse diğerimiz de ölürdü. Bu yüzden hiçbir zaman birbirimizin canına kastetmedik."

Demek bu yüzden asla ölümcül darbe indirmemişlerdi. Demek bu yüzden VI, ne olursa olsun onu tamamen yok etmiyordu. Ve bu yüzden Atlas hâlâ yaşıyordu.

Yaşadığım aydınlanmayla, "Bronz'un kalbini o yüzden istiyorsun," dedim.

Atlas gözlerini devirdi. "Ya ne için sanmıştın, His?" dedi. "Ne yapayım onun bozuk, hasarlı kalbini? Kendimi de onu da ameliyat ettirmem lazım. Yoksa VI'nın kafası atarsa beni yok etmek için kendini öldürebilir."

Çünkü onun ölüm korkusu, bir düşmandan ya da bir kurşundan değil, kendiyle bağlı olduğu bir adamın öfkeli kararından geliyordu.

Bu artık bir oyun değildi. İki adam. İki hayat. İki beden. Ve bir kalp.

Ve eğer biri düşerse diğeri istemese de peşinden yok olacaktı.

Zihnim öğrendiklerimin etkisiyle dondu. Atlas'ı öldüremezdim. Kimse öldüremezdi. Ve bunu en başından beri bilen bir kişi vardı: Bronz. Neden bir türlü son darbeyi indirmediğini anlamamıştım. Ama şimdi o acı gerçeği iliklerime kadar hissediyordum.

"Atlas..." dedim. "Peki, ya senin kafan atarsa?"

CamScanner ile tarandı

"Zevkle kendimi öldürürüm," dedi.

"Yapamazsın," dedim. "Çünkü Eva'yı görmeden, Eva'yı almadan yapamazsın."

"Arada doğru konuştuğun oluyor," dedi. Derin bir iç çekti. "Eva'nın karşısına çıksam bile... Beni bu yüzle kabul etmeyi geç, tanımaz bile."

"Bazen bir kişinin ruhuna âşık olursun," dedim. "Belki de Eva... Senin ruhuna âşıktır."

Atlas'ın en büyük korkusu ölüm değildi. Sevdiği kadının onu tanımaması ve ürkmesiydi.

Dizlerimden kalktı. Başı hâlâ öne eğikti ama gözlerinde yeniden o tanıdık sertlik beliriyordu. Odanın köşesine doğru yürüdü. Gölgeyle ışığın tam kesiştiği yerde durdu. Sırtı bana dönük kaldı.

"Onun bana âşık olduğunu sanmıştım," dedi Atlas. Geçmişindeki bütün ihtimalleri kendi elleriyle gömdüğünü gördüm. "Yanılmışım. Ruhuma da âşık değildir."

Yalnızca Eva'dan değil, kendi kalbinden de vazgeçmişti.

"Arkana'da aşk yasaktı," dedim. "Bütün âşıkları cezalandırdılar."

Aşk, bizim dünyamızda bir suçtu. Biz o suçu, farklı biçimlerde de olsa hep işlemiştik.

Arkasını dönmedi. "Hem dostum tarafından..." dedi. "Hem de sevdiğim kadın tarafından en büyük cezayı aldım. Hiçbirini hak etmedim." Sesi artık öfkeli değildi. "En büyük zayıflığım o kadını sevmekti."

"Bu zayıflık değildi," dedim yavaşça.

"Öyleydi," diye karşılık verdi. Gözlerini duvarın bir noktasına sabitlemişti. Sanki zamanın en acı anına geri dönmüştü. "VI bütün eğitimlerde başarılı olurdu. Çünkü onun aklını çelip duran bir kadın yoktu. Sen zaten onu görmüyordun." Omuzları ağırlaştı. "Benim vardı, His. Onu bir gün görmezsem kafayı yerdim. Ona karşı hissettiğim her şey delilikti."

"Boşuna o kartı almadın, Atlas," dedim. "Sen Mecnun'sun."

Atlas başını eğdiğinde gülümsedi. O gülümsemenin içinde alay yoktu. Yalnızca kendinden nefret eden bir adamın kabullenişi vardı. "Tarihin gelmiş geçmiş en kötü Mecnun'u olacağım," dedi. "Eva da VI da beni hiçbir zaman affetmeyecek. Ve sen..." Bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerindeki kırılganlığı göz ardı etmek imkânsızdı. "Sen de beni affetmeyeceksin, His. Özellikle de o çocuğu alınca."

Kalbim yerinden çekildi. Ancak hareketsiz kaldım. Kalbim biraz daha hızlı atmasın diye çaba gösterdim. Hırçın gözükmeyecektim. Onun maskesini bu kadar düşürmüşken vahşileşmeyecektim.

CamScanner ile tarandı

"Atlas," dedim. "Onu alamazsın."

"O benim kardeşimin çocuğu," dedi. "O bir Vladislav."

Yutkundum. "O aynı zamanda Yasmin'in de kardeşinin çocuğu."

Göz kapakları titrediğinde çenesinde bir kas seğirdi. İçinde duymak istemediği bir gerçekle ilk kez yüzleşiyordu belki de. "O kadın..." dedi, kelimeleri tükürürcesine. "Kardeşimin katiliyle aynı tarafta duruyor."

"Kardeşinin katili mi?" diye sordum.

"Kardeşimi VI öldürdü," dedi. Bu kez sesi daha sert, daha çıplaktı. "Ve o çocuk kardeşimin katiliyle aynı havayı soluyor. Benim canımdan bir parça olan biri, orada olamaz!"

"Ivan..." dedim, duygusuz bir sesle. "Bronz onu öldürdü mü?"

Atlas gözlerini kısıp karanlığa baktı. Sanki o anı tekrar tekrar yaşıyordu. Sanki kardeşinin son nefesini hâlâ duyabiliyordu. "Gözünü bile kırpmadı," dedi. Sözleri buz gibi düştü aramıza. "Ben de gözümü kırpmayacağım, His."

Bu bir savaş ilanıydı.

Tam o anda siren sesleri yükseldi. İlk önce uzaktan, kısık, daha sonra her saniyede bir adım daha yaklaşan bir dalga misali, kulak zarlarımı titretmeye başladı. Camlar hafifçe titredi. Odanın duvarları nefes alır gibi daralıp genişledi.

Atlas, bir anda toparlandı. Sırtındaki kambur, kelimelerin yükü değilmiş gibi doğruldu. Bir cellat gibiydi o an. Sessizliğin içinden maskesini aldı ve yüzüne geçirdi. Artık gerçeği görmüyordum. O başkalarına karşı takındığı yüzsüzlükle karşı karşıya kaldım. Elini bastonuna uzattığında kapıya doğru yürümeye başladı.

"Ne oluyor?" dedim. "Atlas!"

Tam o anda, sanki görünmez bir el parmaklarımı kıpırdattı ve ardından kulaklarımın içinde tarifsiz bir cızırtı patladı. Öyle keskin, öyle dayanılmazdı ki ciğerlerimden yükselen hava yolunu şaşırdı, boğazımda saplanıp kaldı.

Keman sesi giderek arttı ve bir keman sesinden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

Kulağımı kanatacak kadar şiddetli bir keman sesiydi.

"Ah!"

Dizlerimin üzerine çöktüm. Bedenim, farkında olmadan bir isyana karşı koymaya çalışsa da zihnim ondan tamamen kopmuş, bambaşka bir tutsaklığa doğru sürükleniyordu. Tepkilerim yavaşladı, kollarım irademin dışına çıkarak vücuduma yapıştı. Ayakta durmak artık bir mucizeydi.

CamScanner ile tarandı

Konuşmak, bırakın cümle kurmayı, tek bir heceyi bile zorlamak olmuştu. Göz kapaklarım bile sanki birer ağırlık taşır gibiydi, gözlerimi kırpmak dahi zahmetti.

Ve Atlas, tam karşımda dikiliyordu. Keman seslerine karışan siren sesleri dışarıda feryat ederken o bu dünyanın parçası değilmişçesine hiçbirine kulak kabartmadı. Bana öyle bir baktı ki bakışlarıyla önümde hayali bir perdenin son kıvrımlarını inceliyor, kapanmadan önce müziğin son ezgisini içine çekiyordu. Sanki bana değil de çoktan yazdığı sonun provasına göz gezdiriyordu.

"Bu resitalde tek başınasın," dedi. Bu sadece bir veda cümlesi değildi. Bu bir meydan okuma, bir hüküm, bir infaz emriydi. Ardına eklediği sözle mührü bastı. "Bakalım aklın mı galip gelecek yoksa aşkın mı?"

Adlarımızı çoktan sahneye yazmıştı. Rolleri seçmiş, her notayı hazırlamıştı. Bana da yalnızca çalmak düşüyordu.

Hayır, sil.

Şu an yapmak istediği şey resitalin bir ön gösterimiydi. Bronz'u öldürmem için beni hipnoz etmişti ve ikimizi de sınayacaktı. Resitali başlatmıştı. Keman sesi daha da şiddetlendi. Bronz karşıma çıktığında ise yapmam gerekeni yapacaktım.

Karşı koy.

Zihnimde yankılanan tek cümle buydu. Ama öyle derin bir yerden geliyordu ki damarlarımda dolaşan kanı bile titretiyor, sinir uçlarımı kavuruyordu. Tüm kaslarım titriyordu. Bedenim zincirlenmişti; dizlerim çözülüyor, parmaklarım uyuşuyordu. Fakat içimdeki o küçücük kıvılcım, o bastırılamayan ses susmak bilmiyordu.

Karşı koy.

Ben, babama bile karşı koymuştum.

Şimdi, bunca yıl sonra yeniden bir sahnede, seyircinin önünde, bir oyunun içindeydim ama bu kez başka bir kurban olmayacaktım.

Atlas kapıdan çıktığında, ardında bıraktığı hava bile kesilmişti. Yavaşça doğruldum. Ayaklarımın altındaki zemin sallanıyor gibiydi ama düşmedim. O gidince boş kalan yerde yankılanan sessizlikte kendimi zorladım; parmak uçlarımdan başlayarak bütün bedenimi bir araya getirdim. Gerçekten bir kukla gibiydim.

Vakit kaybetmeden ondan kalan her şeyi tek tek, dikkatle çantama yerleştirdim. O çantaya neleri koyduğumu çok iyi biliyordum. Bu, buluşmanın asıl amacıydı.

CamScanner ile tarandı

Canım çıkmıştı, kemiklerim kırılacak noktaya gelmişti ama yapmıştım. Çantaya alabildiğim kadar *şey* almıştım.

Buraya neden geldiğimi unutmamıştım.

Sahne artık bana aitti.

Ve bu kez notaları ben yazacaktım.

Lakin sahne, benim elimde şekillenmeden önce yeni bir perde açıldı.

Kapı, ansızın bir tekmeyle yerle bir edildi; çatırdayarak paramparça olan tahta, metalik bir iniltiyle menteşesinden kopup yere düştü. Yalnızca kapı değil, bütün oda titredi. Karanlıktan içeri süzülen adamların gölgeleri sessizce üzerime doğru aktı, kâbusların ete kemiğe bürünmüş hâli gibi yaklaşırken bedenim beynimden bağımsız harekete geçti.

Parmaklarımın arasında ne zaman belirdiğini bile hatırlamadığım bir bıçak vardı. İçgüdüyle fakat bilinçsizce fırlattım. İlki bacağından, ikincisi omzundan vuruldu. İçeriye giren adamı gözlerinden tanıdım. Zorlu'ydu ve ona da diğer bıçağımı fırlattım.

Zorlu, refleksle sıyrıldığında bıçak onun omzunu ıskalayarak duvara saplandı. Zorlu'nun gözlerinde şaşkınlıkla öfke birbirine karışırken onu hareketsiz tutan şeyin Bronz'un gelişi olduğunu fark ettim. Çünkü o anda, kapının eşiğinde yeni bir beden belirdi. Işığın ve karanlığın arasından süzülerek içeri adım atan adam kelimelere gerek duymadan ortamın hâkimi olduğunu belli etti.

Bronz.

Nefesim kesildi. Silahım düşünmeden ona döndü, parmaklarım istemsizce tetiğe yerleşti. Onun tüm adamlarının önünde, Bronz'a silah çekiyordum.

Ancak bunu yapan ben değildim, bu benim kararım değildi.

Tetiğe dokunan parmak, Atlas'ın beynime yerleştirdiği görünmez iplerin ucundaydı. O anda oda yok oldu. Dört duvar, taş zemin... Hepsi silindi. Geriye sadece bir resital sahnesi kaldı. Kuklacı, başrol oyuncusunu sahneye çıkarmıştı. Ve o oyuncu bendim. Benim bedenim, onun karanlık senaryosunun en dramatik şeyiydi. Her adımım bir nota, her hareketim bir ipti ve ben, içimdeki bütün çığlıklara rağmen hâlâ onun müziğiyle dans eden bir kuklaydım.

Keman sesi yavaşladı ve daha dramatik bir hâl aldı. Müzik, bir cenaze havasına bürünmüştü.

Zihnim durmaksızın haykırıyordu.

Karşı koy.

CamScanner ile tarandı

Sahnenin ortasında bir darağacı vardı ve orada olması gereken Bronz değildi.

Elim hareket ettiğinde silahı ona değil, kendime doğrulttum.

Bronz'un kehribar gözleri ilk kez korkuyla parladığında, benim bakışlarım ölümle yıkanmış bir su gibi hiç titremedi.

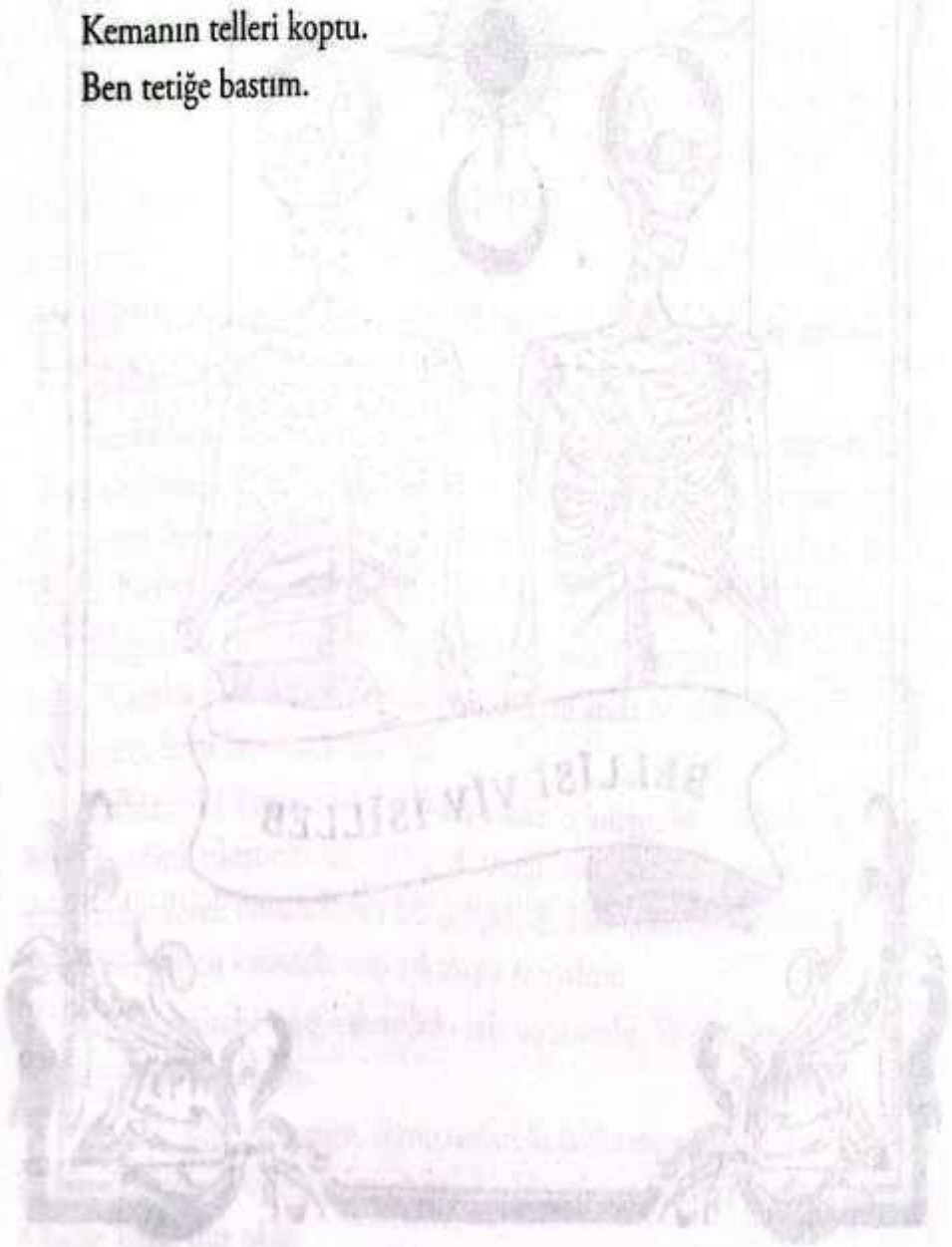
Ne derlerdi? *Her Mecnun deliliğe düşer, her Âşık divaneye. Biri darağacı kurar, diğeri devrim başlatır.* Şimdi sahnenin ortasında ip kendi boynuma geçirilmiş, silah kendi göğsüme doğrultulmuşken biliyordum. Ben ne Mecnun'dum ne de Âşık.

Ve bu, kuklacı tarafından yazılmış bir resitalde, iplerini kendi eliyle koparıp kaderinin perdesini kapatan bir kuklanın bastığı son notaydı.

Piyano sustu.

Kemanın telleri koptu.

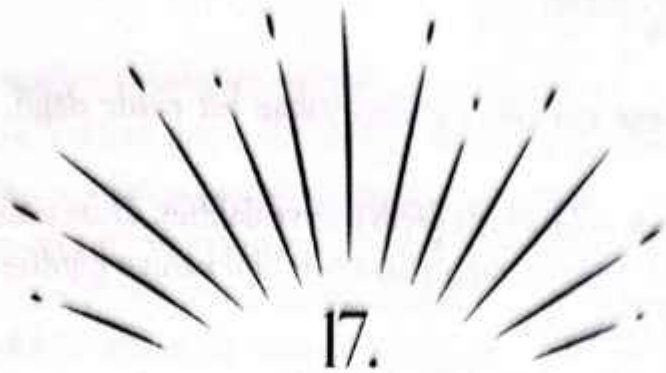
Ben tetiğe bastım.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

17.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

BRONZ

Beni öfkeden deliye çevirenle, öfkemi parça parça eden kişi aynıydı. Kalbimde onun parmak izi vardı.

Ne kadar silmeye çalışsam da ne kadar uzağa gitse de o iz hep oradaydı. Yeri değişmez, anlamı eksilmezdi. Nefesini duyduğum her yerde, tenimi ürperten bir gölge misali hissederdim onu. Nerede olursa olsun, bulurdum. Nerede olursa olsun, gidip alırdım. Belki delilikti bu, belki de sadece bir duygunun en çarpık, en saplantılı hâliydi. O istemese bile ben alırdım onu. Çünkü beni mahveden de oydu. Aynı anda beni durduran, beni dizginleyen, beni hayatta tutan da.

Kalbime üç kurşun sıkan, daha sonra o kurşunların arasına dördüncü kez kendini sıkıştıran da oydu. Acıtarak iyileştiren, susturarak konuşturan, yok ederek tamamlayan bir çelişkiydi. Her çelişkinin sonunda o vardı. Ben, her yolun sonunda ona çıkmaya razıydım.

Bu bir resitalse eğer sahnedeki tek nota oydu. Ve ben her zaman onun tek seyircisi olacaktım.

"Kırın!" diye emrettim. Siren sesleri kulaklarımı sağır edecek kadar şiddetliydi. Sabrım tükenmişti. Adamlar bir tekmeyle kilidi paramparça etti. Ahşap tuzla buz oldu.

İçeriden dışarı doğru yoğun, bastırıcı bir duman yükseldi. Sıcak ve kirli bir hava genzimi yaktı, ciğerimi dağladı. Siktir! Hisar'ın astımı vardı.

CamScanner ile tarandı

Bu duman onun için sadece gözleri yakan bir perde değil, öldürücü bir duvardı.

Adamların arasından hızla geçip içeriye daldım. Dumanın içinde görüş mesafesi neredeyse sıfıra inmişti ama ben onu hemen gördüm.

Onu ve elindeki silahı.

Namlunun ucunu bana doğrultmuştu.

Bana silah doğrultan kadın Hisar değildi. Ona ait her şey oradaydı: Koyu kahve gözleri, ıslak kirpikleri, bana her baktığında içimi saran o sonsuzluk... Hepsi görünür hâlde duruyordu. Ancak bu kez gözlerinde başka bir şey vardı.

Boş. Soğuk. Yabancı.

Bu bakış, tanıdığım kadının bakışı değildi. İpleri çekilmiş bir kuklanın, içi boşaltılmış bir ruhun bakışıydı. Sanki karşımda Hisar'ın bedeni vardı ama ruhu çoktan başka bir sahneye alınmıştı. O an silahın onun ellerinde değil, o yüzsüzün görünmez iplerinde olduğunu gördüm. Anlık bir acı, boğazımı sıktı. Onu buradan almak, kurtarmak, geri çekmek istedim. Ama tek yapabildiğim, orada öylece durmak, gözlerimin önünde sahnelenen bu kâbusu izlemekti.

Tek bir yanlış hamlem, yalnızca benim değil, herkesin sonu demekti.

Zaman bir anda daraldı. Düşüncelerim birkaç saniyeye sığdı. Birkaç saniye, ömrümde hiç bu kadar ağır olmamıştı.

Atlas Vladislav... Onun, Hisar'ın beni öldürmesine izin vermeyeceğini biliyordum. Benim ölümüm, onun da ölüm fermanıydı.

O zaman neden ona silah vermişti?

Bu soru kafamın içinde bir çivi gibi çakılı kaldı. Kaşlarım istemsizce çatıldı, daha sonra hızla yukarı kalktı. O anda, Hisar'ın ellerindeki namlunun yön değiştirdiğini gördüm. Boğazımdan buz kadar soğuk bir nefes kaçtı.

Sikeyim!

Atlas'ın amacı bu değildi. Beni öldürmesi değildi. Onun istediği, Hisar'ın kendi canına kıymasıydı. Ve bunu bana izletmekti.

Tüm tablo yerli yerine oturdu. Silahın soğuk namlusu artık bana değil, Hisar'ın göğsüne dönmüştü. Gözlerim büyüdü, kalbim gırtlağıma kadar tırmandı. Atlas, iplerini çekmişti. Kuklacı, kuklasını sahnenin ortasında darağacına yürütüyordu.

Bir saniye, belki bir saniyenin bile yarısı ama bana bir ömür gibi geldi. Hisar'ın parmakları tetiğin üzerinde titremiyordu bile.

CamScanner ile tarandı

Tetiğe basacağını anladığım an hareket ettim.

Her şey ağır çekime geçti. Bir saniye, iki saniye, üç olmadan silahına ateş ettim ve avuçlarının arasında duran silah sendeledi.

Parmakları tam tetiğe basmışken, ondan önce davranıp silahın yönünü değiştirdim. Bacaklarım beton kadar ağırdı, yine de durmadım. Ellerim istemsizce, yılların refleksiyle uzandı. Silahı onun avuçlarından alacakken parmak uçlarım teninin soğukluğuna değdi. O soğukluk, kanın soğukluğunu aratmıyordu.

Bir hamlede önce bileğini kavradım, daha sonra silahı yana savurdum. Metal, yerde tiz bir çınlamayla döndü.

"Hisar!" dedim, onu kollarımın arasına alarak. "Hisar, beni duyuyor musun?"

"Bronz..." diye fısıldadığında nefesi kırık bir cam oldu, kulağıma çarptı. Gözleri boşluğa kaydı. Çok geçmeden kapandı, daha sonra tekrar açıldığında o an gördüğüm şey ömrüm boyunca içimde kalacak bir yara gibi zihnime kazındı.

Önce gözlerinden yaş geldiğini sandım. İncecik bir damla, göz pınarlarından süzüldü. Sonra bir çizgi... O çizgi kırmızıya döndü.

Kan akıyordu.

Hisar, kan ağlıyordu.

Kollarımın arasında titreyen o beden, artık bir kukla değil, sahnenin bütün yükünü sırtında taşıyan bir insanın son yakarışıydı. Gözlerinden süzülen kan, Atlas'ın sahnesinde kurduğu bütün iplerin, bütün notaların kırmızıya bulanmış itirafıydı.

Ellerim titreyerek yanağına uzandığında, birdenbire tüm savaşlar sustu. Hisar'ın kanla dolmuş gözleri bana baktığı an her şeyin anlamı değişti. O bakış bir çığlık olup ruhuma saplandı. Yüreğimdeki her sınırı paramparça etti.

Eş zamanlı olarak o kan, kulaklarından ve burnundan da akmaya başladı.

Boğazımdaki düğümle savaşa savaşa, "Safa!" diye seslendim. Ardımda bir hareketlenme hissettiğimde, refleksle sesimi yükselttim. "Hemen Viran'ı çağır!"

Hisar'ın nabzını kontrol ettiğimde hâlâ attığını gördüm. Zayıftı fakat yaşıyordu. Gözlerinden akan kanı parmaklarımla silmeye çalıştım ancak ne kadar bastırsam da silinmiyordu. Çünkü bu sadece bir bedenin değil, aynı zamanda bir zihnin parçalanışıydı. O gözyaşı değil, direnişin kanıydı.

CamScanner ile tarandı

Yüzünü iki elimle kavradım, teni soğuktu ama hâlâ oradaydı. Titriyordu ama korkudan değil, kan kaybının ağırlığından, zihinsel bir savaşın yorgunluğundan. Gözlerinin kenarındaki damarlar çatlamış, alt kirpiklerine kadar kan sızmıştı. Nefesi düzensizdi, göğsü inişli çıkışlıydı ama hâlâ Hisar'dı. Hâlâ bendeydi. Hâlâ tanıyordum onu.

"Ne yaptı sana?" dedim, boğazıma saplanan kıymıkla. Zaman daralıyordu, panik içimi kemiriyordu. Parmaklarım, onun yüzündeki sıcaklığı yitirmemek istercesine daha sıkı sarıldı. "Bir şey mi enjekte etti? Hisar, ne yaptı sana? Söyle!"

Dudakları titrediğinde kanla kaplı soluğunun arasından yalnızca tek kelime döküldü: "Hiç."

O kelimeyi duyduğum an gözlerimi kısmış, yüzüne daha da yaklaşmıştım. "Hiçbir şey yapmadı mı?" dedim. Sesim hiddetle yükselirken çaresizlik feryat ediyordu. "Gözlerinden kan akıyor, Hisar!"

Yüzüme bakmadı, yalnızca gözlerini kapatıp, "Direndiğim için," diye fısıldadı.

Onun her hücresinde bir savaşın izi vardı. Bu, kimyasal bir saldırının değil, ruhsal bir yangının sonucuydu. Bana zarar vermemek ve hatırlamak için direnmişti. Ve o direniş, gözlerinden kan olarak akmıştı.

Tam o anda arkamdan gelen hızlı adımları duydum. Viran aceleyle çöktüğünde, "Çekil," dedi. "Onu bana bırak."

Bırakmadım. Hisar'ın yüzünü kendine çevirdiğinde gözlerini aralamaya çalıştı. Öfkem, zihnimi esiri altına almıştı. *Atlas... Yüzsüz... Kansız... Seni benim elimden kim kurtaracak? Seni kendi kanında boğmaz mıyım ben?*

Hisar'ı benden tamamen çekip kendine getirmeye çalıştı. "Sakinleş," dediğini duydum Viran'ın ancak Hisar bir şeyler mırıldanıp duruyordu.

"Viran..." derken öfkemle yorgunluğum birbirine karışmıştı. "Ne yapmış bu piç?"

Viran, gözlerini onun gözlerinden ayırmadan, sol bileğinden nabzını ölçerken diğer eliyle şakağını kontrol etti. "Bilmiyorum," dedi. Yeşil gözlerini bana kaldırdı. "Ama bunu yapabilmek için beyninin en derinine inmiş. Onu hemen buradan götürmeliyiz."

Tepki vermek için düşünmeye bile vakit bulamadan Hisar'ı kucağıma aldım. Yüzü boynuma yaslandığında o boyunu sevmediğim kısa saçları göğsüme döküldü. Dudaklarının kenarında kurumuş kan vardı. Onu

CamScanner ile tarandı

sanki bin parçaya bölünmüş bir camdan ibaretmiş gibi özenle ama hızla taşıyordum.

Kan ağlıyordu. Gözlerinden süzülen, acının kanayan hâliydi. Ve ben...

Ben delirmek üzereydim.

Zihnim tek bir cümleyi durmaksızın tekrarlıyordu: *Kan ağlıyor.* Hisar, kan ağlıyordu.

Yüzüne her baktığımda, acının binbir suretini taşıyan bir kadınla karşılaşıyordum. Bir zamanlar bana inatla bakan o gözler şimdi boşluğa sabitlenmişti.

Bana tek hasar verebilecek kişi oydu.

Nasıl olmuştu da bu kadın beni kendine böyle tutsak etmişti?

Bu nasıl bir esaretti ki nefretle kırmaya çalıştığım zincirleri bile kendim örüyordum?

Onun için nasıl böyle delirebilmiştim?

Ona hâlâ kızgındım. Hâlâ bir şeyleri parçalamak, bir şeyler sormak istiyordum. Ama başını göğsüme yasladığında, bütün öfkem kurumuş bir nehir gibi çatlayıp döküldü. Nefret dediğim şeyin aslında endişenin maskesi olduğunu anladım. Ondan nefret ettiğimi sanıyordum çünkü ona bu kadar çok bağlı olduğum için kendime kızıyordum.

Ona zarar gelsin diye değil, onun zarar gördüğünü görmeye katlanamadığım için her şeyi yok etmek istiyordum.

Şimdilik bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Çünkü Hisar kollarımdaydı.

O koyu kahve gözleri kan ağlıyordu.

Ve ben, bu görüntüyü asla unutamayacaktım.

HİSAR ALATAV

Gecenin karanlığıydı.

Öyle bir karanlık ki nefes aldığım hava bile siyaha dönmüştü. Ben karanlıkta uyuyamazdım, çocukluğumdan beri böyleydim. Ama bu başka bir şeydi. Sanki göz kapaklarımın arkasına bir gece çökmüş, bedenime sinmişti.

CamScanner ile tarandı

Gözlerimi açmak için çırpındım. Kirpiklerim birbirine yapışmış, kaşlarım sanki ağır bir zincirin altına gömülmüştü. Bedenimin yetisi avuçlarımdan kayıp, giderken yavaş yavaş tahta bir bedene dönüşüyordum. Bakışlarım donuklaşıyor, bedenim hissizleşiyordu.

Atlas, karşımda gülerek bana bakıyordu.

"Güzel kuklam..." dedi.

Onu da hareket ettiren eller vardı. O da tıpkı benim gibi kuklaya dönüşmeye başlamıştı. Ve işte o ellerin de sahibini gördüm.

Bronz.

Korkuyla sıçrayarak uyandığımda, gördüğüm şey bir rüya mıydı yoksa beynimin bana oynadığı bir oyun mu bilmiyordum. Nefesim göğsümde düğümlendiğinde avuçlarım soğuk terle doldu.

Karşımda, koltukta oturan adamı gördüm.

Kehribar kokan o adam... Bronz.

Yavaşça yutkundum. Zihnim hâlâ az önceki görüntülerin dumanı altındaydı. Bilinçaltım bana kötü ve saçma bir oyun oynuyordu.

O, koltukta, sessizliğin tam ortasında oturuyordu. Omuzları düşmemişti fakat dünyayı sırtında taşıyormuş gibi ağırdı bakışları. Gözleri bir şey söylemiyordu ama beni en derin yerden yargılıyordu.

Ayaklarımı yavaşça kendime doğru çektim, dizlerimi karnıma basturarak bir parça küçülmek istedim. Kendimi sığ bir kabuğun içine gizlemek, belki de orada gözden kaybolmak. Çünkü biliyordum. Hatalıydım. Hem de affedilmeyecek kadar.

Birazdan neler yaşanacağını tahmin edebiliyordum.

Abimle görüşeceğimi söylemiştim.

Ve evet, görüşmüştüm.

Bu noktaya kadar her şey doğruydu. Bir yalan yoktu.

Lakin işler, hiç beklediğim gibi gitmemişti. Gerçek dediğim şeyin ardından çürümüş bir hayal çıkmıştı. Her şeyin aslında bir kandırmacadan ibaret olduğunu fark ettiğim anda, geri döneceğime söz verdiğim yollar değil, yeni ve daha karanlık bir rotayı seçmiştim. Bütün bağlantılarımı koparmış, bir başka amaç uğruna yola çıkmıştım. Başka bir savaş, başka bir intikam için.

İşte Bronz'u kandırdığım tek yer burasıydı.

Endişeli miydi? Hayal kırıklığı mıydı gözlerinde parlayan? Yoksa her ikisi mi?

CamScanner ile tarandı

Bir göz temasına cesaret edemedim. En kötüsü de söyleyeceği her şeyi dibine kadar hak ediyordum.

"Kaldır kafanı," dediğinde tek bacağını yere indirmişti. Sesi alçak ama keskin, sabrın uçurum kenarında durmuş hâliydi. Karşısında susmam, suçumu kabul edişimdendi. Kıpırdamadım.

Bu kez daha net, daha sert bir şekilde, "Hisar," dedi. "Yüzüme bak!"

Sesindeki ton, bir emirden çok daha fazlasıydı. Karşı çıkmak gibi bir lüksüm kalmamıştı zaten. Başımı usulca kaldırdım, gözlerimi onunkilere çiviledim. Nefesim sanki bir daha hiç geri dönmemek üzere göğsümde sıkıştı.

Oturduğu yerden kalkıp bana bir adım attı. Gözleri beni bir harita gibi okuyor, hatalarımın kıvrımlarını ezberliyordu. O kadar yakındı ki teninde titreyen öfkesini hissedebiliyordum.

"Sen..." dedi Bronz. Sesini bastırmaya çalışıyordu ama gözlerinden fırlayan yıldırımlar kelimelerini yakıyor, aramızdaki mesafeyi ateşe veriyordu. "Sen bana ne yaşattığının farkında mısın?"

Sustu.

O sessizlik, bin kelimeden daha ağırdı.

Suskunluğu kalbimi sıkan demir bir mengene gibi göğsüme oturdu. Nefes almayı unuttum. Gözlerimin içine bakıyor, içimi deşiyordu.

"Ne desen haklısın," dedim. Bu kelimeler bir teslimiyet değildi. Bu bir kabullenişti. O an haklılığını inkâr ederek küçük düşemezdim.

"Haklı olduğumu zaten biliyorum!" diye haykırdı. Sesi odayı doldurduğunda duvarları çatlatacak kadar sertti. Ardından öfkesini dizginleyemeyip, yatağa öyle sert bir tekme savurdu ki metal iskelet zangırdayarak yerinden oynadı. Onu ilk kez bu kadar zıvanadan çıkmış görüyordum. "Bana *haklısın*, deyip işin içinden sıyrılamazsın, Hisar!"

"Sıyrılmaya çalışmıyorum," dedim. Sesim ne kadar sakin geliyorsa içim o kadar harabeydi.

Sinirle bana döndü. Gözleri alev alevdi. "Amacın ne senin?" dedi. "Amacın ne, Hisar?" Ellerini saçlarının arasından geçirdi, yüzünü sıvazladı. Nefesi kesik kesikti. Onu sakinleştirecek hiçbir şey kalmamıştı. Bu gece bu kavga her türlü yapılacaktı. "Nasıl benden habersiz böyle bir şey yaparsın?"

"Çünkü..." dedim ve duraksadım. Boğazım düğüm düğümdü. "Onunla görüşmeye gideceğimi söyleseydim bana engel olacaktın."

"Engel olacaktım tabii ki!" diye kükredi. "Ne olmasını bekliyordun, Hisar? Boş boş oturup seni ölüme göndermemi mi?"

CamScanner ile tarandı

"İşte neden habersiz gittiğimi kendi ağzınla söyledin."

"Sen ne zannediyorsun?" dedi, tehditkâr bir tınıyla. "Her şeye rağmen gidebileceğini mi sanıyorsun? Ben sana abin için özel zaman tanıdım! Seni rahat bıraktım! O istediğin görüşmeyi yapman için hiçbir şeye engel olmadım! Sustum! Saygı duydum! Ama sen?" Öfkeyle yatağa tekrar tekme attı. Sarsıldım. "Hata bende," dedi, acıyla. "Hata bende! Hata hiçbir zaman sende olmadı, Hisar! Ben sadece sana inandım. Sana saygı duydum ama sen o saygıyı ilk fırsatta harcadın!"

"Seni tamamen kandırmadım," dedim. "Abimle görüştüm."

Bana öyle bir baktı ki bağırsa daha az şiddetli olurdu. Beni suçlayan tek bir kelime söylemeden yargılamayı başarmıştı. Dayanamadım. Yataktan çıktım ve karşısına dikildim.

"Bronz," dedim, aramızdaki mesafeye yenik düşerken. "Öğrenmem gereken şeyler vardı. Kafamda oturtamadığım, geceleri uykumu kaçıran şeyler... Kendimce bir cevap aradım."

İnsanın iliklerine işleyen o yorgun öfkeyle, "Sen beni o kadar hayatına almıyorsun ki..." dedi. "Bana sorma gereği bile duymuyorsun." Yaklaşmıştım, elimi omzuna koymak istemiştim ama anında itti. "Sen bana ne sordun da cevaplamadım, Hisar?"

Gözlerimi kaçırmadan, "Defalarca sordum," dedim. "Şahit de oldum ama anlayamıyordum işte!"

"Neyi anlamıyordun?" diye patladı. "Ne, Hisar? Bende anlamadığın ne vardı da ona gittin?"

"Onu neden öldürmediğini..."

Sustu. Ne öfke ne söz... Sadece derin bir sessizlik.

Hayal kırıklığı giderek arttı.

"Anlıyorum artık," dedim. "Çünkü... Çünkü kalpleriniz bir. Ve sen onu öldürürsen bu senin de sonun olacak." Yaklaştım. Tüm gücümü, tüm gardımı bırakıp kollarına sarıldım. "Ben haksızım," diye ekledim. "Gerçekten. Bu sefer yağ gibi üste çıkmayacağım. Bana bağır, çağır, kız ama öyle bakma. Ne olur, bakma. Öyle bakmana dayanamam."

Hiçbir şey söylemedi. Kollarını da bana dolamadı. Suskunluğu devam ederken, arkasını dönüp kapıya yöneldi. Terasa çıktı. Ancak kapıdan çıkıp o loş ışıklı ahşap terasa ayak bastığında nerede olduğumuzu fark ettim. Dağ evindeydik, kendimde öyle değildim ki etrafı bile görememişim.

Soğuk çarptı yüzüne. Üşüdüğünü hisseder gibi oldum ama umursamadı. Elini cebine atıp sigarasını çıkardı ve hiç beklemeden bir sigara yaktı.

CamScanner ile tarandı

Parmaklarının arasında titreyen alevi izledim. Sırtı dönüktü ama sessizliği içime kadar bağırıyordu.

Kısa sürede sigarasını içti. Gecenin ağır sessizliğinde, kar taneleri sessizce üzerimize düşüyordu. İkinci sigarasını yakmak üzereyken buz gibi havadan daha soğuk olan sesi yüzüme çarptı. "Git, Hisar."

Adımlarımın altında karın hafifçe ezilişi dışında hiçbir ses yoktu. Durup kollarımı göğsümde birleştirdim. Durduğum yerden onu izledim. Omuzları öfkeyle değil, çaresizlikle kasıldı.

"Gitmeyeceğim," dedim.

Yüzüme bakmadı. "Hisar!" Daha çok sinirlendi ve elindeki sigarasını avuçlarının arasında kırıp köşeye attı.

"Hiçbir şey söylemeni istemiyorum." Sesim titremese de hücrelerime kadar darmadağındı. "Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Arkana'nın arşiv kayıtlarını incelediğimde, kurucuların da buna başvurduğunu gördüm. Kalpler bir olursa kimse kimseyi öldüremezmiş. Size de yapılan buydu, değil mi?" Derin bir nefes aldım. "Yine de... Merak ettiğim bir şey var. Ameliyat olamaz mısınız?"

Gözlerini sonunda bana çevirdi. Karın altındaki yüzü solgundu ama sertti. "Bu ameliyat edilecek bir şey değil. Öyle olsa sence olmaz mıydım Hisar?"

"Bilmiyorum işte, Bronz." İfadem çaresizdi. "Arkana'nın sistemi beni her geçen gün biraz daha şaşırtıyor. Aklım artık hiçbir şeye ermiyor."

"Benim de ermiyor," dedi Bronz. Sesi karanlığın içinden çıkıp gelen donuk bir yankı gibiydi. "Hâlâ bana yalan söylemeni, beni kandırmanı, oyun oynamanı... Aklım almıyor."

Yutkundum. Nefesim göğsümde asılı kaldı, ilerleyemedi. "Değişmemi istemeyen sendin," derken kelimelerim yere düşen kar taneleri kadar sessiz ve savunmasızdı.

"Değişmeni istemedim, evet..." dedi, adım bile atmadan. "Ama kendine bu kadar zarar vermeni de istemedim. Artık onu da geçtin, bana da zarar veriyorsun, Hisar."

Gözlerim buğulandı ama gözyaşı dökmedim. Sadece baktım. Onun gözlerine değil de omuzlarına, ellerine, nefes aldığı boşluğa. Karşımda dik dursa da onu hiç olmadığı kadar yıkmıştım. "Sana zarar vermek istemedim," dedim.

Ama o, bir adım bile geri atmadı. Sarsılmaz bir duvar gibi olduğu yerde kaldı. "Verdin, Hisar," dedi. Bir taş gibi düştü o kelime aramıza. "Verdin."

"Bronz..." derken yalın, çıplak, savunmasızdım. "Deme öyle."

CamScanner ile tarandı

"Peki, ya ben seni öyle görünce ne hissettim? Onu hiç düşündün mü?" dedi. Donuk gözlerinde o anlar tekrar tekrar canlanıyor gibiydi. "Kendine... O şeyi yaparken... O hâlde olurken... Beni düşündün mü hiç?"

Yüreğimden bir şey koptu. Dilimin ucunda kuruyan bir haykırışla cevabım geç kaldı. En sonunda, "Her şeyi planlamıştım," dedim.

"Beni mahvetmeyi de mi planlamıştın?" Gözlerini kırpmadan sordu bunu. Gözleriyle değil, ruhunun en derin çukuruyla deldi beni. Elimle göğsümü bastırsam yine de söndüremezdim hissettiğim sancıyı.

"Olaylar bu kadar büyümeden geri dönecektim," dedim. Sözlerim, karanlığın içine sıkışmış bir günah itirafiydı. "Niyetim bu değildi. Gerçekten!"

Bronz, bir adım bile atmadan duruyordu. Bana yaklaşmıyor, uzaklaşmıyordu; sadece yüzünü sessizliğe dönmüştü. Omuzlarına biriken kar taneleri, geceyi daha da ağırlaştırıyordu. Kar artık daha hızlı yağıyordu. Ama hissettiklerim, dışarıdaki kardan daha soğuk, daha keskin, daha acımasızdı.

Birden elini yanındaki tırabzana indirdi. Çelik bir inilti, sessizliği yardı. Öfkeyle, "Kan ağladın!" dedi. "Sikeyim! Kan ağladın, Hisar!"

Benim yaptığım her planın, her akıl oyununun bir noktada yanlış gideceğini o an anladım. İnce ince düşünsem de mutlaka bir yerlerde hata yapıyordum.

Arkadan usulca ona sarıldım. Nefesim, aramızdaki buzları parçalıyordu. O acıyı tekrar tekrar hissederek, "Abimle görüştükten sonra içimde biriktirdiklerimdi," dedim. "Kuklacı'dan dolayı olduğunu düşünmüyorum. Sadece kendime çok yüklenmiştim. Hepsi kan olup aktı. İyiyim."

Bronz, başını kaldırmadan, "Ben değilim," dedi.

"İyi edebilirim," dedim, parmaklarımın ucuyla omzunu yoklarken.

"Hiçbir şey yapamazsın," diyerek bana doğru döndü. Gözleri geceyi yutmuştu. Omuzları, karanlığın ağırlığını taşıyordu. "Bitti artık. Bitti, Hisar. Bundan sonra eski günlerini çok özleyeceksin. Çünkü nefesi bile benimle alacaksın. Ensende olacağım, şah damarında olacağım. Gözünü kapadığında, rüyanda olacağım."

"Hoşuma bile gider."

Alnını, alnıma yasladı. İki nefes, iki yara birbirine değdi. Nefeslerimiz birbirine karışırken bir buz kütlesinin içine hapsolmuş alev gibi hissettirdi bu temas. Gözleri ateşten ve kardan yapılmış gibiydi; yakıcı, keskin, sarsıcı. "Senden nefret ediyorum, Hisar," dedi, dişlerinin arasından. "Nefret ediyorum..."

CamScanner ile tarandı

O nefretin altından yükselen şey öfke değildi sadece. Cümlenin içinde hâlâ yanan, hâlâ dönüp dolaşan başka bir şey vardı. Onsuz da yapamadığı bir parça. Öyle bir parça ki beni yutmak isterken bile bırakmaya kıyamıyordu.

"Etmiyorsun," diye fısıldadım. "Beni seviyorsun."

Bakışlarını kaçırmadı. Çenesi gerildiğinde nefesi göğsünde kırıldı. "Beni çok sinirlendirdin," dedi, dudaklarının kenarı titrerken. "Ben daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

"Bundan sonra..." dedim, boğazımdaki düğümü yutarak. "Kendime daha az zarar verecek şekilde hareket edeceğim. Söz veriyorum."

"Bundan sonrası bende," dedi. İfadesi buz kesmiş, o sakin, o nazik ton çoktan gitmişti. "O sana her konuda tolerans gösteren adam artık olmayacak."

"Sen centilmen bir adamsın," diye hatırlattım ona.

Bakışlarında biriken buz ve kor birbirine karışarak, "Öldürdün sen o adamı," dedi.

"Sen bana kıyamazsın."

"Öyle bir kıyacağım ki Hisar..." dedi. Sesi hem bir yemin hem bir tehdit gibi dişlerinin arasından sızan karanlık bir tınıyla çıktı. "Bu günlerini çok arayacaksın." Nefesindeki soğuğun altındaki ateşi hissettim. Birbirimizi öldürmekle öpmek arasındaki ince çizgide, hâlâ o karanlık oyunun içindeydik.

Heyecanımı saklayamadım. "Sanırım o Bronz'u sonunda göreceğim."

"Göreceksin, göreceksin," dedi, benim aksime sertçe. "Ama pişman olacaksın."

"Pişman eden sen olacaksan ben varım, Bronz," dediğimde, aramızdaki mesafeyi kapattım. Ona sarıldım. Kısa bir tereddüdün ardından, beni kendinden itmek yerine kollarının arasına aldı. Bütün öfkesine, bütün soğukluğuna rağmen yine de beni kucakladı.

Çevik bir hamleyle kaldırıp kucağına aldığında boğazındaki damarlar gergin, nefesi kesik kesikti. "Üşümüşsün, Hisar," dedi, kırık bir sıcaklıkla. "Sana *git*, demedim mi?"

Başımı omzuna yasladım. "Ben senden hiç gidemem," dedim.

"Üşüdüğün iyi mi oldu şimdi?" diye sordu.

"Yaşattıklarımdan sonra üşümek sorun olmadı," dedim, yorgunluğumu saklayamadan.

CamScanner ile tarandı

Kapıyı arkamızdan kapadı. Her şeyin, dışarıdaki soğuğun, karın, nefretin, endişenin gürültüsü bir anda kesildi. Beni yatağa yatırırken elleri hâlâ gergin olsa da hareketleri alışıldık bir sahiplenişle yumuşaktı.

"Şu abinle görüşmeni anlat," dediğinde aceleci değildi ama merakını bastırmakta zorlandığını hissettim.

Gözlerimi kaçırmadan, "Öncesinde sormak istediklerim var," dedim. Bu, cevabını almadan geçemeyeceğim bir boşluktu.

Duru, yalın fakat içinde çözülmemiş bir düğümle, "Seni dinliyorum," dedi.

"Abimi daha önce görmüş müydün?"

Hiç düşünmeden, "Evet," dedi.

Boğazımdan yutkunamadığım bir şey geçti. "Yürüyebiliyor muydu?"

"Sağlıklıydı," dedi.

Sırtımdan aşağı buz kadar soğuk bir şey inerken geçmişin bana sakladığı her şey birden sırtıma yük olmuştu. "Ben bunu bilmiyordum," dedim. Konuşmak için kendimi zorladım. "Onun tedavi olduğundan habersizdim."

Bronz başını yana eğdiğinde, gözleri üzerimde sabitlendi. "Zorlu bu bilgiyi sana vermedi mi?" diye sordu.

"Vermedi," dedim. Aniden kaşlarımı çatıp gözlerine baktım. "Hem... Sen onunla konuştuğumu nereden biliyorsun?"

İfadesini bozmadı. "Zorlu, senin aksine benden hiçbir şeyi saklamaz."

"Demek dedikodumu yapmışsınız," dedim, bariz bir sitemle.

"Dedikodu değil," dedi Bronz. "Kendisi bunun bir bilgi aktarımı olduğunu söyledi. Ve açıkçası bir sakınca da görmüyorum." Tekrar bana döndüğünde ifadesi bu defa daha netti. "Şimdi, bana abinle ne yaşadığını anlat."

Gözlerimi kaçırdım. Bir duvar örer gibi bir kapanma hâliyle, "Hiçbir şey olmadı," dedim.

"Hisar," dedi sadece. Adımı söyledi ama tonunda yalnızca bir çağrı değil, bir uyarı da vardı. Paramparça olduğumun farkındaydı.

Başımı kaldırıp, gözlerimi ondan kaçırmadan, "Bronz, gerçekten..." dedim. Sesim titriyordu ama artık saklayacak hiçbir şeyim kalmamıştı. "Eve gittim ancak onları uzaktan gördüm. Pencereden." Dudaklarımın kenarı titredi. "Ailecek yemek yiyorlardı. Evlenmişti, çocukları vardı. Üstelik..."

Duraksadığımda o anı tüm ayrıntısıyla yeniden yaşadım. İçimdeki kız çocuğu, olduğu yere oturup hıçkırıklarla ağlamak istedi. "Annem de

CamScanner ile tarandı

oradaydı," dedim, en sonunda. O iki kelime dudaklarımdan çıktığında, yıllardır kapanmamış bir mezar kapağı ansızın açıldı.

"Konuşmadınız mı?" diye sordu Bronz.

"Konuşamadım," dedim. "Ailesinin yanında bunu yapamazdım. Ona bağırmak, hesap sormak istedim. Ben bu kadar yükün altında kalmışken o kendi ailesiyle mutlu bir şekilde yaşamış yıllarca. Kızları küçük değildi, Bronz! Nasıl olabilir böyle bir şey? O gece evi terk ettiğinde aslında beni terk etmiş. Kartların getirdiği kaderi terk etmiş. Kendine bir hayat kurmuş. Annesi, çocukları ve karısıyla çok mutluydu!"

"Şşt..." diyerek sakinleştirmek istedi.

"Ben neredeydim?" dedim, çığlık çığlığa. "Neredeydim yıllarca? Canlı canlı gömüldüm, hak etmediğim şeyler yaşadım. Annemin nefretiyle baş etmeye çalıştım, babamın omzuma bıraktığı yükü sırtlanmak zorunda kaldım. Ben neden o ailenin içinde değildim? Hiç mi hak etmedim?" Gözlerim doldu. "Hak etmedim. Ben zorladım, ben olmak istedim, onlar zaten beni istemiyordu. Açıkça belli ediyorlardı. Ben Alatav ailesine ait değilim. Hiç olmadım da."

Elini kaldırıp usulca çeneme yerleştirdi. "Bana aitsin," dedi, ansızın. "Senin kimsen yok çünkü ben varım." Göğsümdeki ağırlık daha da arttı. "Annen, baban, abin... Ben senin her şeyin değilim de neyim?"

Bunu duymak beni dumura uğrattı. Böyle bir şey demesini beklemiyordum. "Her şeyim misin?" diye sordum.

Bronz alnını bana biraz daha yaklaştırdı. "Her şeyinim," dedi, sarsıcı bir tonla. Dudaklarını usulca alnıma bastırdı. Bedenimin en çok ağrıyan yerindeymiş gibi oraya dokundu. Uzun sürdü o temas. Yavaşça geri çekildi ama hâlâ yakındı. "Ailenim. Ben sana yeterim."

Gözlerimi kapatıp ona sokuldum. Çenemi göğsüne dayarken nefesim titredi. "Ailem..."

Bu adam benim ailemdi.

Benim evimdi.

Benim her şeyimdi.

Parmakları saçlarımda dolaşırken, "Ve *ailem*, dediğin kişiye bir daha bugünü yaşatma, Hisar," dedi. Alçak bir tonla konuşsa da o dışarı sızan yalvarışı hissettim.

"Çok mu korkuttum seni?" diye fısıldadım.

"Beni delirttin, Hisar," dedi, sertçe. "Ötesi var mı?"

CamScanner ile tarandı

Bedenimde bir suçluluk dalgası yükseldi. Ona acı çektirdiğimi bilmek, kendi acımı bile unutturdu. "Özür dilerim," dedim. "Sana bunu yaşatmamalıydım."

Başımı ellerinin arasına aldı. Yanağımı okşarken alnıma yeniden bir öpücük kondurdu. "Yine yapacağını biliyorum," dedi.

"Yapmayacağım," dedim, derin bir inançla. "Ailem olan adamı sinirlendirmeyeceğim. Onun kalbine hasar olmayacağım." Kafamı kaldırdım. Gözlerimiz yeniden buluştu. Onun kalbinin ağırlığı göz bebeklerine yansımıştı. "İlaçlarını içtin mi?"

"İçmedim," dedi, ciddiyetle. "Akıl mı bıraktın bende?"

Ayağa kalkmaya çalıştım. "Hemen getireyim."

Bileğimden tuttu. "Ben alırım."

"Sen uzan," diyerek ellerinden kurtuldum. Ona ihtiyacı olanı ben verecektim. O hep beni kollamıştı. Bu sefer sıra bendeydi.

"İlaçların yerini bile bilmiyorsun."

"Bulurum," dedim.

Kapıdan çıkar çıkmaz yüreğimdeki sızı arttı. Gözlerimdeki yaşlar, onun yanında akamazdı. Biz birbirimizin ailesiydik artık. Ben de buna yaraşır şekilde davranacaktım.

Mutfağa yöneldim. Kısa süre sonra ilaçları buldum ve yanıma su da aldım. Kendimi daha berrak hissediyordum. Omuzlarımdaki yük gitmişti.

Bu gece yeni bir aidiyetin eşiğindeydik.

Ve ben ilk defa, yalnız olmadığımı biliyordum.

Odaya girdiğimde Bronz'u kıyafetlerini çıkarırken buldum. Hepsini özenle yerleştirdikten sonra getirdiğim ilaçlarını içti ve yatağa uzandı. Yanına sessizce yaklaştım. Yavaşça üzerine tırmandım ve bacaklarımı iki yana açıp kasığına oturdum. Bir kedi gibi sahiplenircesine eğilip yüzüne dokundum. Dudaklarına usulca bir öpücük bıraktım. Tam kollarımı boynuna dolamıştım ki ellerimi nazik ama kesin bir hareketle çözdü. Beni üstünden çekip yatağa yatırdı. Üzerimize örtüyü çekip sıcaklığını hissettirdi.

"Sana hâlâ sinirliyim," dedi, alçak bir sesle. Sakin görünse de içten içe yanıyordu.

Ona arsız bir tavırla baktım. Bilerek, ateşe biraz daha odun atarcasına, "Sinirliyken nasıl seviştiğini merak ediyorum," dedim.

Gözlerinde ince bir kıvılcım yandı ama kendini tuttu. "Biraz daha merak edeceksin," dedi, büyük bir ciddiyetle. "Çünkü cezalısın."

CamScanner ile tarandı

"Bronz..." diye sızlandım. Elim beline uzandı, tenine hafifçe dokunduğum an, kollarını bir anda bedenime doladı. Gövdesiyle beni bastırıp kaçacak yer bırakmadı. O cılız karanlıkta bile hissettiğim sıcaklığı, beni hem huzura hem huzursuzluğa sürüklüyordu. İsyan edercesine, "Gerçekten mi?" dedim.

"Uyu, Hisar," dedi. Sesi soğuk değildi ancak sertti. "Cezanı çekmeden gardımı indirmeyeceğim."

"Ben uysal biri olmaya çalışıyorum ama aksi davranmam için beni zorluyorsun!" dedim, gözlerimi kısarak. "Beni resmen bir oyuna davet ediyorsun!"

"Oyun mu?" derken dudaklarının kenarında sert bir çizgi belirmişti. "Oyun olan kısım neresi, Hisar? Ben gayet ciddiyim."

Gözlerim mum ışığının hafif aydınlattığı odada ona odaklandı. "O verdiğin ceza için seni pişman edeceğim," dedim.

Kaşlarını kaldırdığında gölgelerin arasından beni yokladı. "Pişman olacak tek kişi sensin."

Gülümsemem ince bir çizgi gibi dudaklarımda süzüldü. "Ne kadar dirayetli olduğunu göreceğiz, Bronz," dedim. Nefesimi bile bile boynunda gezdirdim ve hiç olmadığı kadar şehvetli bir şekilde konuştum. "Bakalım o zaman da hâlâ ceza diyebilecek misin göreceğiz."

"Göreceğiz," dedi, büyük bir sabırla.

O an, savaş ilan edilmişti.

Ama bu savaşta kazanan ya da kaybeden yoktu.

Sadece teslim olanlar vardı.

O da bana teslim olacaktı.

Sabah, uykunun yavaşça çekildiği o puslu saatlerde gözlerimi araladığımda, Bronz'un kollarının arasındaydım. Göğsü sırtıma dayanmıştı, nefesi ense kökümde usul usul dolanıyordu. Sıcacık, ağır ve sahiplenecek kadar kararlıydı kolları. Beni hem koruyan hem kıpırdayamayacak kadar saran bir mengeneyi andırıyordu.

Fakat huzur kokuyordu.

Onu öperek değil, uyararak uyandırmak istedim. Yavaşça ona doğru döndüm. Tenine, onu kışkırtacak kadar derin öpücükler kondurmaya başladım. Göğsüm ona yaslanmış bir hâldeyken bir bacağımı ona attım. Hareket etmem, onun bana daha da sıkı sarılmasına neden oldu. Kolları,

CamScanner ile tarandı

sanki gitmeye niyetim varmış gibi davranıyor, beni bırakmamak için kaslarını devreye sokuyordu.

"Bronz..." dedim, kulağına doğru. "Ah, Bronz."

Teni, fısıltımla birlikte ürperdi. O an gözlerini açmasa da uyanık olduğunu biliyordum. Uyanıktı. Tetikteydi. Ve sırf beni kızdırmak için hâlâ uyuyormuş gibi davranıyordu. Oyun oynuyordu ama oyunun sonunda kimin yanacağını kestiremiyordu.

Onunla uğraşmak hoşuma gidiyordu. Belki de işin en tehlikeli yanı buydu. Çünkü aynı anda kendime de eziyet ediyordum. Onu istiyordum. Onunla yanmak, onun sıcaklığında erimek istiyordum. Onun kokusu, dokunuşu, nefesi âdeta bağımlılıktı. Hepsi zihnimi bulanıklaştırıyordu. Ten uyumumuza bayılıyordum ve beni çıldırtan nokta da buydu.

"Uyumadığını biliyorum," dedim, derinden gelen bir tınıyla. "Sadece oyunu sürdürüyor gibisin."

Gözleri aralandı ve kehribarları beni karşıladı. Uykunun mahmurluğu hâlâ kirpiklerinin ucunda asılıydı ama bakışları sıcaktı. Tehlikeli bir sıcaklık... Yanmıştı. Uyarılmıştı. O bakışla insanın içini yakmadan sadece bir cehennem tanrısı bakabilirdi.

Yutkundum. "Günaydın, İmparator."

Göz kapakları tam açılmadı ama dudakları kıpırdadı. "İmparatoriçe yine formunda."

Gülümseyip, "Huyum kurusun," dedim. Parmaklarımı çenesine sürterken sesim daha ciddi bir tona büründü. "Duşa girmek ister misin?"

"Sen gir," dedi, kaçamak bir sesle.

Kaşlarımı hafifçe çattım. Altındaki tonu hemen sezmiştim. "Ne o?" dedim. "Benimle duşa girmekten mi yoksa kendine engel olamamaktan mı korkuyorsun?"

Bakışları üzerime çivilendiğinde ne mahmurluk kaldı ne kaçış. "Seninle defalarca kez duş aldım, Hisar," dedi. "Yine alırım."

"İyi," dedim. "Çünkü ben seninle almaya niyetliyim."

Yataktan hışırtı sesleri yükseldiğinde ikimiz de kalktık. Omzunun üzerinden süzülen yorganın bıraktığı boşluk, sırtındaki geçmişin izlerini açıkta bıraktı. O yara izlerini ezbere bilirdim. Her seferinde yeniden ezberlemek isterdim. Banyoya doğru yürürken arkasından bakakaldım.

Peşinden banyoya girdim. Aynanın karşısına geçtiğimde kendime baktım. Saçlarım dağınıktı, dudaklarım kurumuştu. Ama beni asıl yaralayan kısım gözlerimdi. Yorgunlardı. Dingin değil, karanlık bir şeyler vardı

CamScanner ile tarandı

içinde. Uyumak, kaçmak, kaybolmak istemiş gibi ya da belki de kaybolmuştu çoktan.

Bronz'un yansıması banyonun buğulu aynasında belirdiğinde bakmadım ona. Gözlerimi aynadan ayırmadım. Kendi bakışlarımla bir savaşa girmiş gibiydim. Altında yatan yorgunluğu, kırılmışlığı saklayamayan ama hâlâ direnen bir çift göz...

"Saçlarımı kesmek istiyorum," dedim, derinleşen sükûneti çatlatarak.

"Neden?" dedi. Kızgındı.

"Uzadıkça yamuk olduğu daha çok belli oluyor," dedim. Gözlerim aynada hâlâ kendi suretime kilitliydi. "Düzeltmemiz lazım."

Yanağımda yavaşça beliren buğudan onun nefesini hissettim. Beni izliyordu. Sustuk. Aynadaki gözler birbirine değmeden sadece varlıklarını kabullendiler.

Onun sessiz kalmasıyla, "Rahatsız ediyor," diye ekledim.

Cevap vermedi. Dudaklarının gerildiğini, dişlerinin arasından nefesini sıktığını duydum. İtirazın kıyısındaydı. Fakat sonunda bir şey demedi. Sadece çekmeceye uzandı. Kendi saç ve sakalı için kullandığı küçük makineyi çıkardı. Yavaşça çalıştırdı. Banyonun sessizliğini bölen tek ses makinenin vızıltısıydı artık.

Saçlarımı dikkatle kesti. Sanki her tel, onun elinde can bulan bir şeydi. Kıyamıyordu. O kadar az kesmişti ki yere eğilip baktığımda bir santim bile kesmediğini gördüm. İşini bitirdiğinde, aynadaki silüetimiz birbirine benziyordu. Yorgun, suskun ve içten içe sarsılmış.

"Teşekkür ederim," dedim.

Başını hafifçe salladı. "Bir daha kısaltma," dedi. "Uzasınlar."

Bedenimi sıcaklık kapladı. O istemişti. Ve ben, ilk kez sadece onun için bir şey yapmaya gönüllüydüm.

"Senin için uzatacağım," dedim ve aniden yanağından öptüm.

Geri çekildiğimde üstümü çıkarmaya başladım. Bakışlarım Bronz'un üzerindeydi. İç çamaşırını çıkardı, duşa kabini araladı. Sertleşmiş hâli bana çok şey anlatıyordu ve ben ondan gözlerimi kaçırmadım. Gözlerinin içine baka baka soyundum.

Suyu açtığında bakışlarını benden yine de çekmedi. Yanına geçtiğimde, gözlerim hâlâ onun sertliğine takılıydı. O ise hiç oralı değilmiş gibi davranıyordu. Soğuk, kontrolü elden bırakmayan hâliyle karşımda duruyordu.

Elimi karnına koyduğumda bileğimden yakaladı beni. Beni sertçe tutup döndürdü. Sırtımı göğsüne yasladığında, kolunu boynuma doladı.

CamScanner ile tarandı

Tenine değdiğim her anda daha çok yanıyordum. Eline lifi aldı, sabunlayıp bedenimi köpürtmeye başladı. Hareketleri hiç yumuşak değildi.

Eli boynumdayken kulağıma doğru eğildi. "Kararımda ciddiyim," dedi. "Cezan devam ediyor."

"Beni gerçekten böyle mi bırakacaksın?" diye sorduğumda ona bakmaya çalıştım.

"Beni delirttiğin günlere say," dediğinde tenimin her karışında gezindi.

Su başımızdan akarken ona karşı koymadım. Hatta inadına kalçamı ona yasladım. "Lafını yedireceğim sana," dedim, gergin bir fısıltıyla.

Eli, kasığıma doğru yol aldı. "Yemeyi sabırsızlıkla bekliyorum," diye karşılık verdi. Kısa süren duşun ardından, üzerimize kıyafetlerimizi geçirdik. Bronz havluyla saçlarını kuruturken telefonuna uzandı. Ciddi ve kısa cümlelerle konuşmaya başladığında, onun dikkatinin tamamen başka bir yerde olduğunu anladım. Sessizce yanından ayrıldım, salondan geçip mutfağa ilerledim.

Telefonu elime aldığımda, önce çevreme bir göz gezdirdim. Sonra o ezbere bildiğim numarayı tuşladım. Her zaman Kerem'le konuşurken taşıdığım o küçük huzursuzluk yine baş göstermişti.

Çağrı açıldı. "Alo?"

"Kerem," dedim, sesimi alçaltarak.

"Lokum," diyerek gülümsediğini duydum. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedim. "Seni sormalı."

"Ben de iyiyim," dedi.

"Sana gönderdiğim paket sağ salim ulaştı mı?" diye sordum. O anı hatırladım.

Viran, beni kendime getirmeye çalışıyordu. Gözlerimden, kulaklarımdan, burnumdan kanlar akıyordu. "Viran..." diye fısıldadım.

"Sakinleş," dedi.

"Viran," dedim, tekrardan. "Çantamı al, tamam mı? Çantamı al."

Gözlerim neredeyse kapanmak üzereydi. Bronz'un beni duyamayacağı bir şekilde konuşmaya çalışıyordum. Viran, o çantada ne olduğunu bilmese de yine alacaktı. Bunu biliyordum ve bunu ondan başkasına söyleyemezdim.

O çantanın içinde ise çok değerli şeyler vardı.

Atlas Vladislav'a ait bir kutunun doktor arkadaşım Kerem'e gönderilmesini sağlamıştım.

"Ulaştı," dedi Kerem, gergin bir şekilde. "Yine bir DNA testi mi?"

"Evet," dedim. "Bu sefer her zamankinden daha dikkatli olmanı istiyorum. En kısa sürede sonuçlandırıp bana dön."

CamScanner ile tarandı

"Olur," dedi. Sesinde bir tereddüt yoktu ama alışıldık bir beklentiyle devam etti. "Bu sefer bir iyilik yaparsın artık, değil mi?"

Gözlerimi mutfak tezgâhına diktim. "Ne istiyorsun?" dedim, bilmezlikten gelerek.

Hiç düşünmedi. "Barkan."

Barkan ismini duymak, geçmişin tozlu raflarından bir kutunun kapağını zorla aralamayı andırıyordu. Gözlerimi yumdum, birkaç saniye sustum. Ardından, mümkün olduğunca doğal bir tonla, "Yakında bir düğünümüz olacak," dedim. "Belki orada karşına çıkar. Bir şansın olabilir."

"Evleniyor musun yoksa?" dedi Kerem, sesindeki şaşkınlık kolayca seçiliyordu.

"Evlenen ben değilim," dedim. "Tarkan."

"Pekâlâ," dedi. "O zaman orada görüşürüz."

Telefonu kapadım. Gözlerim önümdeki masaya takılı kaldı. Kendimi toparlayıp kahvaltıyı hazırlamaya koyuldum. Tereyağını ekmeğe sürerken Bronz sessizce yanıma geldi. Teninin sıcaklığı yakındı ama dokunmuyordu.

"Sanaç ulaştı," dedi. Buraya geleceklerini söyledile-"

Kapı çaldığı için cümlesi yarım kaldı.

"Kapıda bekliyorlarmış sanırım," dedim, tebessüm ederek. Her şeyi bırakıp kapıya yöneldim. Kapı aralandığında gördüğüm manzarayla, "Günaydın," dedim.

Yasmin karşımdaydı. Kucağında ağlayan Yağız'ı tutuyordu. Yüzünde uykusuzluktan doğan yorgunluk ve altına saklanmış, tanımlanamayan bir suçluluk vardı. Sanaç da onların yanındaydı. Elinde birkaç çanta vardı.

"Günaydın," dedi Yasmin, sıkıntıyla. "Bizi beklemediğini biliyorum ama..."

"İçeri geçin," dedi Bronz, hiç tereddütsüz.

Ben hâlâ Yağız'ın ağlamasına takılmıştım. "Bir şey mi oldu?" diye sordum. "Yağız neden böyle ağlıyor?"

Yasmin, oğlunu kucağından indirmeden, "Sadece istediklerini kabul ettirmek için ağlama numarası yapıyor," dedi.

"Numara yapmıyorum!" dedi Yağız.

Onu tanıyorsam kesinlikle numara yapıyordu.

"Ördeğim," dedim ve onu kucağıma alarak göğsüme çektim. Başını omzuma yasladığında kalbinin hızlı atışını hissedebiliyordum. "Ne istiyorsun bakalım?"

Küçük ellerini boynuma doladığında yüzünü kaldırıp gözlerimin içine baktı. Dudaklarını büzerek, "Onlarla gitmek istiyorum," dedi.

CamScanner ile tarandı

"Kimlerle?"

"Annem ve Sanaç'la. Tatile gideceklermiş. Ama beni götürmüyorlar."

Bir an hepimiz sessizleştik. Yasmin'in yüzüne baktım. Hiçbir şey anlamamıştım. Oğluna doğru eğilerek, "Anneciğim," dedi. "Tatile gitmiyoruz. Sadece biraz yalnız kalmamız gerekiyor."

Yağız burnunu çekti. "Tatil işte. Bensiz bir tatil."

"Sana öyle görünmüş olabilir," dedi Sanaç. Diz çökerek Yağız'ın göz hizasına indi. "Ama tatil değil. Tatil olsa seni de götürürüz. Sen olmadan eğlenebilir miyiz biz?"

"Beni istemiyorsunuz," deyip başını öne eğdi. Küçük omuzları hafifçe titredi. "Ben de geleyim. Söz, uslu duracağım. Annemi hiç üzmeyeceğim. Yemekleri bitireceğim. Hiç yaramazlık yapmayacağım. Söz."

"Bizimle kayak tatiline gelmeye ne dersin?"

Bu teklif, odanın üzerine ani bir sessizlik bıraktı. Herkesin bakışı Bronz'a döndü. Söyleyen oydu.

Yağız'ın gözyaşları aniden durdu. Şaşkınlıkla gözlerini büyütüp, Bronz'a bakarken, "Teyzem de gelecek mi?" diye sordu.

"Teyzen, sen, ben," dedi Bronz. "Ve kızım."

Yağız kısa bir an düşündü. "Oğlun da gelecek mi?"

Bronz'un yüzü gerildi. "Gelecek."

"Çocuklarınla oynamama izin verecek misin?" diye sordu Yağız.

"Eğer uslu durursan evet," dedi Bronz.

Yağız hemen gözyaşlarını silip, "Ne zaman gidiyoruz?" dedi.

Sanaç, gülümsemeyle karışık bir hayal kırıklığıyla, "Bizi bu kadar çabuk satacağını hiç düşünmemiştim," dedi. Kaşlarını çattı. "Ayrıca kayak tatili mi? Benimle bir kere bile gitmedin!"

Bronz, koltuğa yaslandı. "Başlama, Sanaç."

Yağız kucağımdan kalktı ve Sanaç'ın yanına gitti. "Ben sana ne yaptığımızı anlatırım," dedi. Başını ona yasladı. "Merak etme."

"Onları sakın rahat bırakma, tamam mı?" diye tembihlemeye başladı Sanaç. "Yan yana uyumalarına izin verme. İkisini de bezdir."

"Siz beyler oturun," diyerek Yasmin'e mutfağı işaret ettim. "Biz kahvaltıyı hazırlayalım." Yasmin'le mutfağa geçtiğimizde gözlerim hemen onun yüzüne çevrildi. Soruyu artık daha fazla erteleyemezdim. "Neye karar verdiniz?"

Yasmin, birkaç saniye sustu. Ellerini tezgâha dayamış, başını eğmişti. "Biraz baş başa kalmayı," dedi, kısık bir sesle. "Yıllar sonra onunla ilk kez gerçekten yalnız olacağım. Yağız'ı geride bırakmak istemesem de... Sanaç

CamScanner ile tarandı

ve ben bu küçük kaçamağı hak ediyoruz." Gözleri dolu dolu oldu. Kendi kararını savunmak zorunda kalmasından çok, annelik içgüdüsüyle çatışmasından yorulmuştu.

Yavaşça elimi omzuna koydum. "Yağız'a biz bakabiliriz. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başını salladı. "O yüzden buradayız zaten. Onu başka kimseye emanet edemeyiz."

"Yasmin," dedim. "Oğlundan her dakika haber alacaksın. Merak ettiğin an ararsın. Gecenin üçü bile olsa."

Sıkıntıyla bir nefes aldı. "Yağız yalnız uyumaz," dedi.

"Biliyorum."

"Gece uyanır, beni ister. Sürekli acıkır. Hiçbir şey yemediği zamanlar olu-"

"Yasmin..." Lafını böldüm ama daha fazla kendine eziyet etmesine izin veremezdim. "Yağız'ı bir yaşından beri tanıyorum. Neye, nasıl tepki vereceğini, hangi sesi duyduğunda sakinleşeceğini hatta hangi oyuncakla kandırılacağını bile biliyorum."

Gözlerini bana çevirdiğinde, bakışlarında hem minnettarlık hem de endişe vardı. "Beni isteyip duracak."

"Evet, belki ama sonunda seni sevgiyle bekleyecek."

Yasmin'in gülümsediğini gördüğümde, o an ne kadar endişelense de içinde bir yerin rahatladığını anladım. "Bronz rahatsız olmaz, değil mi?"

"Bu teklifi yapan oydu."

"Yine de içim rahat değil," dedi, derin bir kaygıyla.

"Hey," dedim, sakinleştiren bir tonla. "Sakin olacak mısın artık? Sanaç'la sizin buna gerçekten ihtiyacınız var. İkinizin de. Hayat sadece Yağız'dan ibaret değil. O seni seviyor. Ama sen de kendini hatırlamalısın."

Yasmin başını eğdi. Bir süre konuşmadı. İç çekişle, "Teşekkür ederim," dedi. Onun gözlerinde hem bir annenin kaygısını hem de bir kadının nihayet nefes alma cesaretini gördüm.

Ona sarıldım. Gülümseyerek, "Görmek istediğim sarışın bu işte," dedim.

Yasmin de gülümsedi ama gözlerindeki parıltı donakaldı. Geriye çekildiğimizde sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Çok garip," dedi. "Bu an... Hayal bile etmezdim. Ben ve Sanaç... Sen ve Bronz... Gerçekten çok garip geliyor."

Başımı hafif yana eğip baktım ona. "Aranız nasıl?" diye sordum.

CamScanner ile tarandı

"Karışık," dedi, dürüstçe. "Ama en azından artık beni reddetmiyor. Belli ki hâlâ kırgın ve buna hakkı da var. O yılları geri getiremem ama telafi etmeme izin veriyor, His."

"Birbirinizi hâlâ seviyorsunuz," dedim.

"Evet." Gözleri uzaklara dalmıştı şimdi. "Onu iyileştirmek istiyorum. Kendimi de tabii. Belki eskisi gibi olamayız ama artık ondan ayrı kalmak istemediğimi biliyorum."

"Peki... Aranızda hiç sır kaldı mı?"

"Kalmadı," dedi. "Her şeyi anlattım. Bilmesine gerek olmayanları da. Ondan hiçbir şeyi saklamayacağım. Ne yaşanırsa yaşansın, Sanaç Yağız'ı seviyor. Bunu görebiliyorum. Eskiden Yağız'a hep bir acıyla bakardı. Şimdi bakışları başka." Sustum. Çünkü o bakışı ben de görmüştüm. "Ona çok şey yaptım," dedi, sesi çatallaşarak. "Çok kırdım. Ama Yağız onun çocuğu olsaydı, ondan ayırmazdım ki His. Asla. Ondan bir çocuğum olduğunu gizlemezdim. Dile kolay, altı yıl... Bu çok fazla. Çok uzun. Sanaç bunu hak etmedi. O sadece sevmek istemişti."

Göğsüm daraldı. "Peki," dedim. "Yağız, anne ve babası hakkında gerçeği öğrenecek mi?"

Dudaklarını ısırdı. "Bilmiyorum," dedi. "Ona hep Yaprak'ı anlattım. Fotoğraflarla büyüttüm. *Bu senin annen*, diyemedim. Çünkü... Yaprak da çocuktu, His. Ben, iyi bir abla olamadım. Kardeşimi koruyamadım. Yağız'a bir hayat borçluyum ama Yaprak'a da bir vicdan borcum var."

Yasmin'in sesi titrerken, dayanamayıp elini tuttum. Başparmağımla avucunu okşadım. "Şşt," dedim, ona da kendime de. "Şimdilik bu konuyu kapatalım, olur mu? Sadece kendinize odaklanın."

"Bu akşam yola çıksak olur mu?" diye sordu Yasmin. Gözlerinde belli belirsiz bir telaş, dudaklarında beklentiyle süzülen bir cümle vardı.

O an, kapının aralığında Sanaç belirdi. Sessizce içeri girmişti ama Yasmin'in sözü havada asılı kalarak onun da kalbine değmişti. Kaşları hafifçe çatıldı, bakışı Yasmin'e döndü. "Bu kadar çabuk mu istiyorsun?"

Yasmin, gözünü bile kırpmadan, "Seninle uzun uzun konuşmak istiyorum," dedi. Sesi titremedi ama içindeki yılların kırılgan yükü o birkaç kelimenin arasına sızmıştı. "Yeterince vakit kaybettim. Daha fazlasına tahammülüm yok."

"*Blondinka...*" dedi Sanaç, temkinli bir tonla. Durdurmak istiyordu. Belki ertelemek, belki de sadece anlamak.

Yasmin onu susturdu. "Karşı çıkma."

Birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra Sanaç başını eğdi ve bir teslimiyetle, "Gece yola çıkarız," dedi. "Ama akşam yemeğini Yağız'la birlikte

CamScanner ile tarandı

yiyelim. Zaten gitmemizi istemiyor. Şimdi yemekten önce gidersek iyice huysuzlanacak."

Yasmin aniden yumuşadı. Tüm o kararlılığı, Sanaç'ın kalbine duyduğu güvenin içine sindi. Sessizce bir adım atıp Sanaç'ın göğsüne yaslandı. "Nasıl bir adamsın, bilmiyorum..." derken ona tekrar âşık olduğunu gözlerinde gördüm. "Her koşulda Yağız'ı düşünmen..."

Sanaç, onun başını göğsüne biraz daha bastırdı. Gözleri mutfak masasının üzerindeki ufak tabaklara takılmışken, "Yağız çok masum," dedi. "Olduğu hayatı düşününce... İnsan kıyamıyor." Sesinde derin bir sızı vardı. "Üstelik düşmanlığımı da hak etmiyor. Çok küçük. Ve..."

Durdu.

"Ve?" dedi Yasmin.

"Ve senin ona nasıl baktığını görüyorum, Sarışın," dedi Sanaç. "Sen ona böyle bakarken onu nasıl yok sayabilirim ki?"

Kapının eşiğinden, "Anne!" diyen ses belirdi. Yağız gelmişti. Mutfağa adım attı ve kollarını açarak annesine doğru yürüdü. "Ben de sarılacağım!"

Yasmin eğildi, onu kucakladı. "Gel buraya," dedi, yanaklarını öperek. "Güzel oğlum benim."

Yağız, annesinin kollarında huzurla kıvrılmışken birden başını kaldırdı. Gözlerinde küçücük ama sarsıcı bir ciddiyet vardı. "Başka çocuğun olmayacak, değil mi?" diye sordu.

Yasmin'in gözleri kocaman açıldığında bakışlarını Sanaç'a çevirdi. Aralarında sessiz bir soru dolaştı, cevabı her ikisinin de içinde büyümekte olan. Yasmin oğluna doğru eğildi. "Kardeşin olmasın mı?" diye sordu.

Yağız bütün bedeniyle, varlığıyla başını iki yana salladı. "Olmasın," dedi sonunda. "Senin tek çocuğun ben olayım."

Boğazıma bir şey oturdu. İkisine baktım, daha sonra kendimi tutamayıp, araya girerek, "Olmaz," dedim. "Senin bir kardeşin daha olmalı."

Yağız bana döndü. Cevabı beklemek yerine başka bir gerekçeye sığındı. "Babam yok ki," dedi. "Onu hiç görmüyorum. Babasız mı kalsın kardeşim?"

Kalbimdeki ağırlık bir yumruk gibi kendini hissettirdi. Onunla göz hizasına indim. "Yağız..." dedim. "Eğer bir kardeşin olursa... Onun babası Sanaç olur."

Gözleri kocaman açıldı. "Gerçekten mi?" dedi.

Yavaşça gülümsedim. "Olmasını ister misin?"

CamScanner ile tarandı

Yağız başını eğdi. Düşündü, dudaklarını büktü ve sonra yüzünü yeniden kaldırdı. "Annem doğurmasın ama Sanaç doğursun."

Ansızın bir kahkaha patlattım. "Bence de Sanaç doğurmalı!"

Sanaç, gözlerini devirdi. "Çocuğun aklını saçma sapan şeylerle doldurma," dedi. "*Gebeyim*, diye ortalıkta gezecek biri varsa o sensin. Malum, buranın Hürrem Sultan'ı da sensin." Yağız'ı yanına çektiğinde onun küçük bedenini kollarına aldı. Yüzüne bakarak kararlı bir sesle, "Baban yoksa ben varım," dedi. "Ne demiştim sana?"

Çocukça bir ciddiyetle dudaklarını büze büze, "*Babanı her özlediğinde yanıma gel*, demiştin," dedi.

"Annenle birkaç gün olmayacağız," dedi Sanaç. "Ama geri geldiğimizde bir daha hiç ayrılmayacağız."

Yağız, minik parmağını Sanaç'a uzatırken, "Söz mü?" dedi.

"Söz," dedi Sanaç. "Valacan sözü."

"Bir tek sahte kimliklerimize vereceğimiz isimler kaldı," dedim. Omuzlarımdaki yükün ağırlığı, dilime kadar sızmıştı. Esnememi saklayamadım. Gerçekten, iliklerime kadar tükenmiştim. "Sen isimsiz olduğun için sana ilk insanın adını koyacağım."

Oturduğu yerden yavaşça döndü. Kaşlarını kaldırdı. Hem ciddiyetle hem de âdeta inanmak istemeyerek, "Adam mı?" dedi.

"Adam," dedim, İngilizce telaffuz ederek. Kelimeyi ağzımda tartarken hafifçe güldüm. "İsimsiz adama en çok o yakışır."

Kaşları daha da yukarı kalktı. "Peki, ya sen?" diye sordu. "O zaman sen de Eva mı olacaksın?"

Âdem ve Havva. Adam ve Eva.

Gözlerimi devirip, "Hayır," diye yanıtladım. "Ben Havva olmayacağım. O zaten başkasının kaderi." Göz kırptım. "Ben Lilith olacağım."

Lilith... Kovulmuş, bastırılmış, unutulmuş. İlk kadındı ama kimsenin ilk seçimi olmamıştı. Benim her zaman ilk tercihim olacaktı.

Yağız, koştura koştura yanımıza geldi. Nefes nefeseydi ama yüzündeki heyecan ifadesi, yorgunluktan eser bırakmıyordu. "Teyze!" derken elinde bir kitap tutuyordu. "Bak, burada *Vita* yazıyor!"

Kitabı elinden alıp gösterdiği yere baktım. İnce, yıllanmış sayfaların başında kocaman harflerle, *La Vita Nuova* yazıyordu. Dante Alighieri'nin bir eseriydi. Bronz'un kütüphanesinden çekip çıkardığı o sonsuz kitap denizinden bir damla alıp gelmişti.

CamScanner ile tarandı

Gülümsedim. Başını okşayarak, "Aferin ördeğime," dedim. "Sen artık okumayı mı öğrendin yoksa?"

"Okulda öğrendim!" derken gözleri parlıyordu. Parmak ucuyla *Vita* yazısını tekrar gösterdi. "Bu değil mi?"

"Evet, Yağış'ım," dedim, başımı eğerek. "Vita *yaşam, hayat* demek. Burada da *yeni hayat* yazıyor."

"Bana bu masalı okur musun?" diye sordu. Küçücük elleri, kitabın kenarını sıkıca kavramıştı. Onu kırmak istemezdim. Ama bazı hikâyeler anlatılmak için değil, yaşanmak içindi.

Tam o anda Bronz yanımıza yaklaştı. Elini Yağız'ın başına koydu. "Bu sana okunacak bir masal değil," dedi, yumuşak tutmaya çalıştığı sesiyle. "Biraz daha büyüdüğünde söz, birlikte okuruz. Ama şimdi değil."

Yağız, dudaklarını büküp kitaba mahzun bir bakış attı. Kitabı usulca yere bırakarak, "Püff," dedi. "Hiç mi masal kitabın yok senin?"

"Sence var mı?"

"Sen de çocuk değil miydin bir zamanlar?" diye çıkıştı Yağız.

Bronz, küçük çocuğun kollarından tutup kucağına aldı, dizine oturttu. "Şimdi koca adam oldum," dedi. "Evimde masal kitabı kalmadı. Ama..." Duraksayıp, "Senin için alabilirim," diye ekledi.

Kasılan vücudum hiç olmadığı kadar yumuşadı. Onları izlerken kalbim sıcak bir battaniyeye sarılmış gibi oldu. Bronz'un Yağız'la konuşmasını izlemek, bana dünyada iyi gelen tek şey olabilirdi.

"Bir sürü olsun ama!" dedi Yağız. "Sonu mutlu bitenlerden al. Teyzem gibi güzel olsunlar."

"Teyzen gibisini bulmam zor," dedi Bronz. "Ama en iyisini almaya çalışırım." Ayağa kalkıp hafifçe gerindi. "Şimdi, teyzenle birlikte uyumaya git."

"Sen uyumayacak mısın?"

"Hayır," dedi Bronz. "Ben biraz çalışacağım."

Yağız'ın yüzü düştü. "Ama sen gelmezsen teyzem de yatmaz ki."

Bronz kaşlarını kaldırdı. "Neden yatmasınmış?"

"Çünkü sen olmayınca geri gider yataktan," dedi Yağız, bilmiş bir tavırla. "Sen de gel." Durdu, düşündü, düşündü. En sonunda, "Hem çocukların da yok," diye ekledi. "Birlikte uyuyalım."

Bronz'un direnci yavaş yavaş kırıldı. Normalde Yağız'a karşı çok tahammülü olan biri değildi ama Yağız hem konuşmasıyla hem tavırlarıyla en sert kayaları bile parçalıyordu. Beni elimden tutup ayağa kaldırdı. "Uyuyalım o hâlde," dedi. Adım kadar emindim ki bizi uyuttuktan sonra çıkıp gidecekti. Yine de bozuntuya vermedim.

CamScanner ile tarandı

Yağız'ı kucağına aldı, belime sarılarak beni de yanına çekti ve birlikte yatak odasına geçtik. O, Yağız'a pijamalarını giydirdi. Ben de üzerimi değiştirip saten geceliğimi giydim. Ardından yatağa uzandık. Bronz, ışıkları loş bir hâle getirip beni rahatlatacak seviyeye düşürdükten sonra yanımıza geldi.

Yatakta üç kişiydik. Ben ortadaydım, Yağız sağımda, Bronz solumdaydı. Küçük bedenini bana yaslamış olan Yağız, birden başını kaldırıp Bronz'a döndü.

"Uyumadan önce kızını uyutuyor musun?" diye sorarken merakı gözlerinden okunuyordu.

Bronz, kısa ama ifadesiz bir tonla, "Uyutuyorum," dedi.

"Başını okşuyor musun?"

"Okşuyorum."

"Ona, onu sevdiğini söylüyor musun?" diye sordu bu kez.

Bronz hiç düşünmeden, "Söylemiyorum," diye yanıtladı.

Yağız kaşlarını çattı. "Neden?"

"O zaten bunu biliyordur," dedi Bronz.

Yağız pes etmedi. "Ama söylemezsen nasıl bilecek ki?" dedi, kelimelere yüklediği ağırlıkla.

Bronz, sıkıntılı bir nefes alıp verdi. "Hisler var. Bazen kelimelere gerek kalmaz."

Yağız, küçük ama ciddi bir baş hareketiyle ondan büyük bir görev istedi. "Ona onu çok sevdiğini hissettir, tamam mı?"

Bronz yalnızca, "Tamam," dedi.

Yağız'ın kime dair konuştuğu belirsizdi. Ancak Bronz'un kimden bahsettiğini kalbim tereddütsüz biliyordu. Gizli bir itiraf aramıza sızdı. Bu sefer görmezden gelmedim.

Gözlerimin önünde duran iki farklı yürek, aynı anda bana uzanıyordu. İçlerinden birinin küçük, diğerinin koskoca bir adam oluşu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Sevgi yaşla değil, bağla büyüyordu.

Sırayla eğildim onlara. Önce Yağız'a, daha sonra Bronz'a. Dudaklarım, yanaklarına usulca bir öpücük kondurdu. İkisi de tam o anda, sanki anlaşmışçasına, hiç beklemeden bana döndü. Dudakları yanaklarıma konduğunda, tenime bir sıcaklık yayıldı.

Sonra göz göze geldiler.

Bariz bir kıskançlık, gözlerinin köşesinde ince bir çizgi olarak belirdi. İkisi de kalbimdeki yer için küçük bir rekabete tutuşmuştu. İkisi de bir adım geri atmadan aynı anda kollarını bana doladı. Sımsıkı. Sanki beni

CamScanner ile tarandı

bırakırlarsa kaybedeceklermiş gibi. Sanki kimin daha çok sevdiğini ispatlamak istercesine...

O anın içinde kayboldum.

Zihnimde yankılanan düşünceler ruhuma aktı. Hayat boyunca mutluluğun ulaşılmaz bir şey olduğunu düşünmüştüm. Sanki hep çok uzak, çok yükseklerdeydi. Oysa mutluluk, düşündüğüm kadar karmaşık değildi.

Basitti.

Yakınımdaydı.

Belki de biz, ulaşamayacağımızı sanarak kendimizden uzaklaştırıyorduk onu. Zihinlerimiz, duvarları biz fark etmeden örüyordu. Oysa...

Bazen sadece akışına bırakmak lazımdı.

İşte o zaman, mutluluk sessizce kapını çalardı. Ve yanında sevdiğin iki ruhu da beraberinde getirirdi: Biri çocuk, biri adam. Ama ikisi de seni aynı kalple severdi.

CamScanner ile tarandı

izlerken arkadaki kapıyı araladım ve Yağız'ı dikkatlice dışarı çıkardım. Üzerine titrercesine montunun fermuarını çektim, atkısını boynuna doladım. Minik burnu kızarmıştı bile.

Etrafımızı çoktan korumalar çevrelemişti. Karın üstündeki ayak izleri sessizliği bozsa da gözlerdeki dikkat hâlâ tetikteydi.

İçeri girmeden hemen önce, Yağız'ın minik omuzlarını tutup göz hizasına indim. Ciddiyetle fakat yumuşak bir sesle, "Biz senin annen ve babanız," dedim. "Eve gidene kadar da öyle olacak."

Yağız başını kaldırdığında, yüzünde bir bilmeceye çözüm arayan bakış vardı. "Öyle misiniz?" diye sordu kocaman gözleriyle.

Kırmızılaşan burnuna küçük bir öpücük kondurarak, "Birkaç günlüğüne küçük bir oyun oynayacağız, bunu sakın çaktırma," dedim.

Şaşkın bir ifadeyle, "Yalan mı söyleyeceğim?" diye sordu.

"Evet."

Cevabımı duyduğu anda, bütün yüzü parladı. Derin bir neşeyle, "Oley!" diye bağırdı.

O sırada bagajdan dönen Bronz, panter ve küçük kaplanla birlikte durdu. Kaşları hafifçe havaya kalktı. "Yalan söylüyorum diye sevindi mi o şimdi?" dedi, gözlerini kısarak.

Omuz silkip, iç geçirerek, "Kime çekmiş, hiç anlamıyorum," dedim.

Küçük kaplan minik patileriyle yanımda belirdi. Benim aksime karı seviyordu. Bembeyaz örtünün içinde keyifle yürüyor, burnunu kara gömüp çıkarıyor, kuyruk sallayarak zıplıyordu.

Yağız da birkaç adım attı ancak her adımında dizlerine kadar kara gömüldü. Denge kurmaya çalıştı ama sonunda sabrı tükendi. Başını kaldırıp dudaklarını büktü. "Baba!" diye seslendi. "Beni kucağına al!"

Bronz'la aynı anda şaşkınlıkla dönüp ona baktık. İkimizin de gözlerinde anlık bir duraksama oldu. Yağız kollarını açmış, kendisini alması için Bronz'a doğru uzanmıştı.

Bronz dönüp bana baktı. Yüzünde garip bir ifade vardı.

"Ne?" dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Dünden razı olduğunu nereden bilebilirdim?"

"Bu çocuk Yasmin'e değil, sana benziyor," dedi, yoğun bir serzenişle. "Oyunculuğunu bile senden almış."

Hiç itiraz etmedim. Çünkü haklıydı.

Bronz daha fazla beklemedi, öne eğilip Yağız'ı kucakladı. O minik bedeni öyle dikkatle sarmaladı ki sanki dünyadaki en kıymetli şeyi taşıyordu.

CamScanner ile tarandı

Üzerinde koyu renkli, kalın bir kaban vardı. Altında ütülü bir kumaş pantolon, başında ise yüzünü gölgeleyen kasketi...

Diğer eliyle Vita'nın tasmasını kavradığında, kızını da yanında yürütmeye başladı. Yağız boynuna sarılmış, burnunu kabanın içine gömmüştü.

Yürümeye başladığımızda, "Onu küçükken eğitmiş olabilirim," dedim.

Omzunun üstünden bana baktı. "Bomba yapmasını da biliyor mu?" diye sordu.

"Oyuncaklar üzerinden göstermiş olabilirim."

Başını iki yana salladı. "Hisar, Hisar, Hisar..."

Beyaz vadide yankılanan adımlarımızın arasında, soğuk hava ciğerime keskin bir bıçak misali saplanırken dudaklarımdan, "Bu çocuğun hangi dünyaya doğduğu belli," diye alçak bir mırıldanma döküldü.

Sanki ayaklarımızın altında ezilen kar değil de kaderin ta kendisiydi.

Kapıdan içeri adım attığımızda bir grup insan karşıladı bizi. Giriş salonunun iki yanında bekliyorlardı. İçlerinden biri bir adım öne çıktı. Onu görür görmez tanıdım.

"Bay Alarov ve Bayan Alarova," dedi, derin bir saygıyla.

Bay ve Bayan Alarov.

Adam Alarov ve biricik eşi Lamia Alarova. Bir de küçük oğulları Ethan Alarov.

Karşımızdaki adam ise Leonard Radcliffe.

Adı, Vivaldi Müzesi'nin yönetim kurulunda yer alan ama uzun süredir kayıplarda olan o adam dimdik karşımızda duruyordu.

Leonard birkaç adım daha yaklaştı. Kibar bir tebessümle Bronz'a elini uzattı. "Hoş geldiniz, efendim," dedi, kadife gibi bir sesle. "Sizi merkezimizde ağırlamak bizim için bir onur."

Bronz, gözlerini Leonard'ın üzerine dikti. Elini uzattı, tuttu. Sıradan bir tokalaşmadan ziyade ağırlığını verdi, parmaklarını sıktı. Bırakmadı.

"Umarım tercih ettiğimiz için pişman olmayız," dedi Bronz, sesinin altında yatan yoğun bir tehditle.

Leonard'ın yüzü yine değişmedi. Ses tonu hâlâ nazikti ama cümlelerinde bir titizlik gizliydi. "Asla, Bay Alarov. Geçirebileceğiniz en iyi tatili vadediyorum. Sizi daha fazla bekletmeden sizin için hazırladığımız odalara geçmenizi sağlayalım."

Yol boyunca tek bir kelime edilmedi. Sadece zeminin üzerine düşen ayak sesleri eşlik etti bize. Yüksek tavanlı, ahşap panelli koridorlardan geçip

CamScanner ile tarandı

odalara vardık. Lüks, dikkat çekmeyecek kadar sade ama dokunduğunuz her yüzeyde kendini belli eden cinstendi.

Her yeri kontrol ettim. Gizli kamera ya da dinleme cihazı yoktu.

Yağız, odaya bırakılmış karşılama hediyesine merakla baktı. Onun için bir oyuncak da vardı. Onu kontrol edip oynaması için rahat bıraktım. Ben de valizin içinden birkaç kişisel eşyayı çıkarırken Bronz telefonunu çıkardı. Ekranına şöyle bir baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi.

Sadece, "Arkana'dan," dedi.

Başımla onaylayıp, "Biz aşağıya iniyoruz," dedim. "Restorana."

"Birazdan gelmiş olurum," dedi ve kapıya doğru yürümemi izledi.

Yağız'ın elini tuttum. "Tatil boyunca adın Ethan," dedim. "Mümkün olduğunca Türkçe konuşma, ördeğim. Tamam mı?"

Yağız usulca başını salladı. Kapıyı araladım. Bizi dışarıda bekleyen Safa sessizce adımlarımıza katıldı. Zorlu bu tatilde bize eşlik etmeyecek ancak yakın bir bölgede hazırlıklı duracaktı. Dikkat çeken bir yapısı olduğu için onun gelmemesi konusunda hemfikirdik.

Aşağı indiğimizde bize özel ayrılmış olan masa hemen dikkatimi çekti. Kar manzarasına bakan pencere kenarında, sessizliğin zarafetiyle döşenmişti. Yağız için sıcak çikolata ve hafif atıştırmalıklar sipariş ettim. Kendi siparişimi Bronz geldiğinde verecektim.

"Safa," dedim, sandalyeyi işaret ederek. "Otursana."

Omuzlarını gerdi. "Görev başındayım."

Bakışlarımı sertçe ona çevirdim. Fazladan tek bir söz etmeye gerek yoktu. O da bunu fark ettiğinde, lafımı ikiletmedi. Gözlerini kaçırsa da sesinde yumuşak bir teslimiyet vardı. "Sen nasıl emredersen öyle olsun, yenge," dedi ve tereddütle de olsa sandalyesine oturdu.

Sessizlik bir süreliğine masamıza yerleşti. Yağız, kucağındaki menüyle ilgileniyor, dışarıdaki kar manzarasına arada bir göz atıyordu.

Bakışlarımı Safa'ya çevirip sıkıntılı bir şekilde, "Seninle bir süredir konuşmak istediğim bir şey var," dedim.

Başını bana çevirdiğinde tetikte olan bakışlarıyla, "Nedir?" dedi.

Kelimeler boğazıma takılmak üzereydi. Bu konuşmayı burada yapacaktım çünkü bir gün daha gecikmesini istemiyordum. "Ben bazı araştırmalar yaparken bilmemem gereken bir şey öğrenmiş olabilirim."

Kaşları çatıldı. "Benimle ilgili mi?"

"Evet," dedim. Yüzümdeki ifade her şeyi ele veriyordu. "Ve bunu sana nasıl açıklayacağımı gerçekten bilmiyorum."

CamScanner ile tarandı

Cümlem tam bittiği anda arkamızdan tanıdık bir ses duyuldu. "Ne açıklayacaksın?" dedi Bronz.

Döndüğümde, çoktan yanımıza gelmiş olduğunu gördüm. Bizi göz hapsine almıştı. Kabanını çıkarmış, ellerini ceplerine sokmuştu.

"Yemekte Yağız'a eşlik eder misin?" diye sordum yumuşakça. "Seninle ayrıca konuşacağım ama önce Safa'yla konuşmam gerekiyor."

Gözlerini bir an Safa'ya, daha sonra tekrar bana çevirdi. Kararsız değildi ama dikkatliydi. Yüzünde sorgulayıcı bir ifade belirmişti.

"Seni bekliyoruz o zaman," dedi, anlayışla. Ciddi bir şeyler olduğunu anlamıştı ve üstelemedi. Yine de peşimize bir sürü koruma takacağına emindim. Buraya üç kişi gelsek de farklı kılıklara girmiş en az kırk kişi vardı. Gerçekten kalabalıktık.

Başımı usulca sallayıp sandalyeden kalktım. Sandalyemin hafif gıcırtısıyla birlikte Safa da anında ayağa kalktı. Ciddiyetle ama her zamanki saygısını da ihmal etmeden Bronz'a döndü. "Müsaadenle, abi," dedi.

Bronz yalnızca başını eğdi. Tam gitmek üzereyken, yetkinliğini unuttumayıp, "Gözünü onun üstünden ayırma, Safa," dedi.

"Emrin olur, abi." Gitmek üzereyken, duraksayıp, "Gerekirse sıkayım mı?" diye sordu.

Bronz, kaşlarını kaldırıp, ses tonunu da yükselterek, "Kime, Safa?" dedi.

"Yengeye, abi."

Sesini kısmak zorunda kaldı Bronz. "Hisar'a neden sıkıyorsun, Safa?"

Safa, hızlıca kendini savundu. "*Gözün üstünde olsun*, dedin."

"Ben o anlamda demedim," dedi Bronz, öfkeyle. "Koruma anlamında dedim!"

"Abi..." dedi Safa, utana sıkıla. "Yanlış anlama da yengenin korunmaya hiç ihtiyacı yok gibi. Benim onun yanında daha çok var."

Bronz'un göz kapakları ağırlaştı. Gözlerini kısmış, ellerini masanın kenarına dayamıştı. "Safa..." dedi, tehditkâr bir tavırla.

Safa, ağzından çıkan lafın nasıl bir yanlış anlaşılmaya yol açtığını fark ettiğinde, hemen ellerini havaya kaldırdı. "Yani şey anlamında..." dedi. "Şey, abi... Şeyden yani..."

Dudaklarımda sahici bir tebessüm belirdi. Yumuşak ama hafif alaycı bir tonla, "İltifatların için teşekkür ederim, Safacığım," dedim. "Hadi, seninle biraz etrafı gezelim."

CamScanner ile tarandı

Bronz sandalyesine yaslanırken gözlerini Safa'ya dikti. Gölge misali düşen bakışlarının altından çok geçmeden bir uyarı daha geldi. "Bunun hesabını sana sonra soracağım, Safa."

Ben yürümeye başladığımda o da sessizce yanıma geldi.

Dışarı çıktığımızda soğuk hava yüzüme çarptı. Nefesimden çıkan buhar havada asılı kalıp sonra dağıldı. Sessizlik bir süre bizimle birlikte yürüdü.

Safa sonunda dayanamayıp, "Kötü bir şey mi yenge?" dedi.

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Değil aslında," dedim ve duraksadım. "Yani belki seni biraz sarsabilir, biraz da üzülebilirsin ama kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum."

Göz ucuyla bana baktı. Dudaklarını ısırdı. "Yemin ederim, heyecandan bayılacağım."

Elimi onun omzuna koyarak, "Bayılma," dedim. Gözlerinin içine baktım. Artık kaçacak yer kalmamıştı. "Söyleyeceğim." Ciğerlerimi buz gibi havayla doldurdum. "Bir kardeşin olduğunu biliyor muydun?"

Gözleri büyüdü. Göz bebekleri, içine çekilmiş bir geçmişin boşluğunda salındı. "Bir kardeşim vardı," dedi.

"Ne oldu ona?" diye sordum.

"Kardeşim..." derken başını kaldırdı. "Yaşıyor mu yoksa?"

Başımı usulca salladım. "Yaşıyor," dedim, kesin bir tonla. "Keşke bunu sana daha önce söyleseydim ama emin olmadan seni boş bir hayale sürüklemek istemedim."

Safa'nın gözlerinde kıpırdayan şey yalnızca şaşkınlık değildi artık. O bakışlarda birdenbire büyüyen, kabına sığmayan, bastırılmış bir duygunun gözyaşıyla ıslattığı umut kıpırtıları vardı. Koca gövdesi, bir çocuk gibi ürperdi. Kırılgandı. Hem de o bildiğimiz çenesi düşük, espriyle örtülen adamdan eser yoktu. İçten içe bastırdığı, yokluğunu bile fark etmediği bir hayalin kapısı aralanmıştı. Onun için fazla ani, fazla büyüktü bu.

"Kim?" dedi, boğuk çıkan sesiyle. "Kim peki?"

Bakışlarımı kaçırmadım. "Aslında etrafında olan biri," dedim. "Çok uzak biri sayılmaz."

Nefesi kesilerek baktı. Gözleri hâlâ inanmakla inanmamak arasındayken, "Yenge," dedi. "Yüreğim dayanmayacak. Şu an... Şu an herkese sıkasım var."

Elimi koluna koydum. "Sıkma," diyerek tuttum onu. Her an bir delilik yapabilirdi. Yapmadığı şey değildi. "Beni söylediğime de pişman etme,

CamScanner ile tarandı

Safa." Yutkundum. Öğrendiğim gerçeği ortaya çıkararak, "Kardeşin..." dedim. "Verda Smirova."

Etrafımızda esen rüzgârın uğultusu kesildi. Vadi derin bir sessizliğe gömüldü. Gözleri, dudakları hatta kaslarının titreyişi bile dondu. Sadece bir kelime fısıldayabildi: "Ne?"

"Verda," dedim tekrar, bu sefer daha yavaş ve net. "Benim arkadaşım hani. Arkana'dan."

Göz bebekleri büyüdü. Dudaklarındaki inançla inkâr birbirine çarptı. "O benim kız kardeşim mi?" dedi, hayret eden bir tınıyla.

"Evet," dedim. "Sanırım çok küçükken ayrıldınız. Bu yüzden birbirinizi tanıyamadınız hiç. Ama kan yalan söylemez, Safa."

"Yo, yo!" dedi, başını sağa sola sallayarak. Psikopat edasıyla bir gülüş belirdi dudaklarında. Ancak gözleri bu gülümsemeyi taşımıyordu. "O... O benim kız kardeşim olamaz. Olamaz, yenge. Ben... Ben eğer oysa onu tanırım. Tanırdım."

Sanki dünyası yerinden oynamıştı. Koca adamın omuzları çöktü. O kadar zamandır bildiğini sandığı hayatı, bir kelimeyle baştan yazılıyordu. Kız kardeşi, bir süredir burnunun dibindeydi. Ve o, bunu hiç ama hiç fark etmemişti.

"Kesin olarak kız kardeşin," dedim. Gerçeğin ağırlığından sesimin titremesine engel olamıyordum.

"Tanırdım," dedi Safa, üstüne basa basa. "Tanırdım. İnsan kardeşini tanımaz mı? Tanırdım onu." Dudaklarının arasından çıkan her kelime, boğazına düğümlenmiş bir itirazın kırıntısıydı.

"Hayat sizi ayırmayıp direkt kopardıysa tanıyamıyorsun," dedim, onun o kırık bakışına karşılık. "Bunu birebir yaşadım, Safa. Birbirinizi bir kere kaybederseniz, bir daha bulamıyorsun."

"Kız kardeşim..." dedi, sesindeki inanç çatırdarken. "Hatırladığım kadarıyla saçları kızıl değildi."

"Değil," dedim. "Verda saçlarını boyatıyor."

Sessizliğe gömüldüğünde gözlerindeki inkârın yerini, yavaş yavaş bir ihtimal aldı. Nefes aldı, verdi. "O biliyor mu peki?" dedi, merakla. "Benim onun abisi olduğumu biliyor mu?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyor," dedim. "Söyleyemedim bir türlü. Ne diyeceğimi bilemedim. Çok arada kaldım, Safa. İkiniz bir süredir yan yanasınız ama diyemedim işte."

CamScanner ile tarandı

Safa sustu. Büyük bir taşın altına sıkışmış bir çocuk gibi kaldı. Omuzları sanki bütün yılların ağırlığını bir anda sırtına almıştı.

Ben kendi abimle kavuşamamıştım ama onların kavuşmasını istemiştim. Belki bu yüzden, artık daha fazla bu gerçeği tek başıma sırtlamak istememiştim.

"Ben seni yalnız bırakayım," dedim.

"Bırakma," dedi hemen. "Bombayı ortaya bırakıp gitme." Gözlerini bana dikti. "Ben ne yapacağım şimdi?"

Derin bir nefes alıp elimle omzuna dokundum. "Kardeşini yalnız bırakma ve ona gerçeği söyle."

"Beni kabul eder mi ki?" dedi. Çok masum görünüyordu. Açıkçası Verda onun bu hâlini görse asla *hayır*, demezdi.

"Niye etmesin?" dedim. "Senden nefret edeceği bir şey yapmadın ki. Sadece ayrıldınız."

Boğuk, kırık bir şekilde, "Bunca yıl yanında değildim," dedi.

"İsteyerek mi ayrı kaldın, Safa?" diye sordum.

"Hayır, yenge," derken gözleri kızarmıştı. "Bilsem hiç bırakır mıydım? Bana öldüğünü söylemişlerdi."

İki insan, iki kardeş, iki hayat... Yalanla birbirinden koparılmış, birbirine yabancı edilmişti. Ve şimdi, yılların yalanı karşılarında eriyordu.

"O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Safa gözlerini kaçırmadı. Düşüncelerinin kıyısında durdu ve oradan bana, "Ayıp olmazsa senin de mi bir kardeşin vardı?" diye bir soru fırlattı.

"Var," dedim, tek kelimeyle. Ama o kelimenin ardı öyle ağırdı ki boğazıma düğüm olmuştu. "Abim. Ama bunu anlatamam. Sadece bil ki... Benzer bir durumu yaşadık, Safa."

"Tekrar birleşmediniz mi?" diye sordu, bir umutla.

Başımı sağa sola salladım. "Beni tanımadı," dedim. "Birbirimizi tanımayacak kadar uzaklaşmışız."

Safa'nın gözlerindeki o sarsıntı, yerini tarifsiz bir burukluğa bıraktı. "Söylemedin mi ona?"

"Hayır," dedim. "Her şey olduğu gibi kalsın istedim."

"Bu sana yakışmaz ki," dedi, açık açık. "Sen susacak biri değilsin."

İç çektim. Sessiz ama içtendi. "Yoruldum, Safa," dedim. "Hesaplaşmaktan, yüzleşmekten, her şeyin bir nedeni varmış gibi davranmaktan, hayatın anlamını aramaktan ve boşlukların içine düşmekten." Bakışlarım, içerideki masaya kaydı. Bronz büyük bir ciddiyetle Yağız'la ilgileniyordu.

CamScanner ile tarandı

Yağız gözlerini tabletten ayırmıyor, Bronz ona bir şeyler yediriyordu. Dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım. "Yarın bir gün öleceğim," dedim. "Ve ben ömrümün son günlerini hâlâ birilerinin benden çaldığı geçmişi toparlamaya çalışarak geçiriyorum. Ne için? Koca bir hiç için." Gözlerimi Bronz'dan ayırmadım. "Günlerimi sadece o adamla geçirmek istiyorum artık."

Safa sustu. Bu kez onun söyleyecek sözü kalmamıştı. Yine de gözlerinde bir minnet vardı.

"Yenge..." dedi, kısa bir sessizlikten sonra. "Bana bu haberi verdin ya... Umuyorum ki sen de en kısa sürede abinle yeniden kavuşursun."

Olmayacak bir duaya *âmin*, demeyecektim. Dudaklarımda belli belirsiz bir sızıyla, "Benimki sinirlenmeden gideyim," dedim.

İçeri adımımı attığımda, sıcaklık bir duvar gibi yüzüme çarptı. Dışarının ayazı hâlâ üzerimdeydi; nefesim buharlı, parmaklarım uyuşuktu. Gözüm doğrudan Bronz'a gitti. Masada beni bekliyordu. Yanına geçip sakin bir şekilde oturdum.

"Uzun sürdü," dedi. Merakını saklamaya gerek duymamıştı.

"Safa'yı şok etmek istemedim," dedim, ceketimin yakasını açarken. "Dili tutulmasın diye biraz yumuşak davrandım."

Önündeki kupayı bana doğru itti. "Şundan iç," dedi, titrediğimi fark ederek. "İçin ısınsın."

Kupayı aldım, dudaklarıma götürdüm. Tarçınlı sıcak şarabın kokusu anında ciğerlerime doldu. Ama bu iç ısıtan kokuya rağmen dudaklarımda alaycı bir kıvrım belirdi. "Beni başka şekilde ısıtmaya ne dersin?" dedim, kısık çıkan sesimle.

"Cezalısın," dedi, tek kelimeyle.

"Pes!" dedim, başımı geriye yaslayarak. "Gerçekten mi? Daha ne kadar sürecek bu ceza?"

Konuyu doğrudan asıl meseleye çekerek, "Safa'yla ne konuştunuz?" dedi.

Kupayı masaya bıraktım. Uzatmayacaktım. Yükün büyük bir kısmını omuzlarımdan atmıştım. "Safa ve Verda," dedim, gözlerinin içine bakarak. "Öz kardeşler." Sessizlik bir yılan gibi aramıza sızdı. Yağız, tabletine gömüldüğü için kulağı bizde değildi. "Bu bilgiyi ona az önce söyledim," diye devam ettim. "Haberi yoktu. Ama artık olsun istedim."

Bronz'un kaşları çatıldığında bakışları dondu. İnanmakla reddetmek arasında bir tavırla, "İkisi..." dedi. "Kardeş mi?"

CamScanner ile tarandı

"Evet. Tuhaf değil mi?" dedim. "Baktığında birbirlerinden çok farklı görünen iki insan."

"Sen bu bilgiyi nereden biliyorsun?" dedi, temkinli bir sesle. Aynı zamanda tanıdık bir şüphe de vardı içinde. Beni tanıyordu çünkü. Ne zaman, nerede, neyi kurcalamamam gerekiyorsa tam da oraya dokunuyordum.

"Bazen kurcalamamam gereken şeyleri çok fazla kurcalıyorum," dedim, omuz silkerek.

"Yine ne işler karıştırıyordun, kim bilir!" dedi Bronz.

Tam o sırada garson geldi ve masayı donatmaya başladı. Acıkmaya başlamıştım. Garsona teşekkür ettikten sonra yemeğimizle baş başa kaldık.

Bir süre konuşmadan yedik. O kadar sessizdi ki yalnızca çatal bıçak sesleri duyuluyordu. Ancak kısa süre sonra Bronz'un kaşlarının ortasında beliren çizgi, zihninden geçenlerin çok da huzurlu olmadığını haber veriyordu.

Bıçağı eline yeniden aldığında, etin üzerine eğildi ve bir hışımla dilimledi. Keskin çelik, tabağa çarptığında tiz bir ses çıkardı. Et değil de başka bir şeyi doğrar gibiydi.

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Ne oldu?" diye sordum.

"Bir şey olmadı," dedi, başını çevirmeden.

"Yalan söyleme. Bir şeye sinirlendin," dedim, göz ucuyla onu izleyerek.

"Kalabalık ortamlardan hoşlanmıyorum, sadece bu," derken, sesi giderek soğuyordu.

"Biliyorum," diyerek başımı salladım. "Ama şu an herkesi öldürmek istiyormuş gibi bakıyorsun."

Ete işkence yapmayı bıraktı. Arkasına yaslandı ve tekrar başını kaldırarak etrafına baktı. Gözlerini kısmış bir hâlde salonu süzüyordu. O tanıdık karanlık sesiyle, "Bakmamak için bir sebep göremiyorum," diye mırıldandı.

Onun baktığı yere doğru baktım. Kalabalık bir erkek grubu vardı. Yaşları değişiyordu ancak biriyle göz göze geldim. Ağzımın içinde sessizce, "Şu köşedeki adam mı?" diye sordum. "Ondan mı rahatsız oldun?"

Bronz gözlerini kısmadan o yöne doğru hafifçe başını eğdi. Çenesindeki kaslar kasıldı.

"Sana bakıp duruyor," dedi. Her kelimesi bir zehir damlası gibi aktı. "O gözünü oymamak için kendimi zor tutuyorum."

Onun aksine sakinlikle, "Belki de baktığı ben değilim, sensindir," dedim. Gözlerimi onun keskin bakışlarından, etrafa savurduğu öfke kıvılcımlarına çevirdim. "O kadar tehditkâr bakıyorsun ki dikkatini çekmiş

CamScanner ile tarandı

olabilirsin." Ancak duracak gibi değildi. Her an Safa'yı çağırıp bir şeyler emredebilirdi. Yavaşça koluna girdim. "Birkaç günlüğüne... Sadece birkaç günlüğüne normal bir insan gibi davranalım."

Yanak kası seğirdi. "Birkaç saatliğine bile davranmak istemiyorum, Hıs."

"Şşt," diyerek onu susturdum. "Adım Lamia."

Başını yavaşça bana çevirdiğinde, gözlerinde derin bir pişmanlığın sancısını gördüm. İnat ve öfke arasında gidip geldi. "Sana başka hiçbir isimle seslenmeyeceğim," dedi, tok ve kararlı sesiyle. "O hatayı bir kere yaptım."

Tam bu sözlerin ardından, ince topuk sesleri masaya doğru yaklaştı. "Bay ve Bayan Alarov," dedi kadın. Onu tanımadığım için kaşlarım çatıldı. "Ben Ellie," diyerek kendini tanıttı. "Sizler için özel bir program hazırladım. Tatiliniz boyunca sizlere yakından eşlik edeceğim."

Bronz, yüz ifadesini değiştirmeden başını hafifçe kadına çevirdi. "Program nedir?"

Kadın elindeki tableti uzattığında bir bilgi sunmaktan çok bir davet gibi fazlasıyla yaklaşarak Bronz'a doğru eğildi. Parfümü burnuma kadar ulaştı. Kısa süren sessizliğin içinde Bronz yazılanları inceledi.

"Beğenmediğiniz, uygun olmadığınız takdirde değişiklik yapabiliriz," dedi Ellie.

"Karım yemeğini yedikten sonra ne isterse ona göre hareket edeceğiz," dedi Bronz, ifadesiz bir şekilde. "Onun zevkine göre yönlendirme yapacağız."

Tablette yazılanları okuduğumda, "Akşam güzel bir gösteri varmış," dedim, neşeliymişim gibi yaparak. Elimi Bronz'un koluna yerleştirdim. "Kesinlikle ona katılmalıyız, değil mi hayatım?"

Son kelimem onun bedeninde küçük bir kasılma yarattı.

Bronz gözlerini ayırmadan, bana bakarak, "Katılalım, *moya zhena*," dedi. Ağzından dökülenler senaryonun bir parçası değildi artık. Rol yapmıyor ve bunu bana söylediği tek kelimeyle kanıtlıyordu.

Kadın, başını nazikçe eğdi. "Size eşlik etmekten onur duyacağım," dedi. "İyi tatiller." Çıkardığı topuk sesleriyle uzaklaştığında ardında gergin bir sessizlik bıraktı.

Yine de bakışlarım, kadınla birlikte sürüklenip gitti. Bronz buna izin vermeyip sertçe çenemi tuttu ve başımı kendisine çevirdi.

"Etrafa öfkeli bakma konusunda bir şeyler demiştin," dedi, gözlerimin içine bakarak. Benimle resmen eğleniyordu.

CamScanner ile tarandı

"Aslında gerektiğinde bakmalıyız," dedim, öfkeli bir hâlde.

"Gerektiğinde mi diyorsun?" Kaşları hafifçe kalktı. Sorguluyordu beni.

"Gerektiğinde," dedim, bu kez daha sakin ve kararlı bir sesle.

Dudaklarının kenarında o tanıdık çizgi belirdi. Ne gülümsüyor ne de somurtuyordu. İkimizin bakışmasını kesen şey Yağız'ın neşeyle çıkan sesi oldu.

"Kedilerle birlikte kaymaya gidelim!" dedi, tabletini masaya fırlatarak.

Bronz, hâlâ elini çenemde tutarken başını ona çevirdi. "Annen yemeğini bitirmedi."

Yağız, tüm oyunculuk gücünü kullanarak tatlı tatlı, "Anneciğim," dedi. "Biraz hızlı yer misin? Lütfen, kaymayı çok istiyorum!"

Bronz'un çenemde duran elini kavrayıp parmaklarımın arasına aldım ve yavaşça sıktım. Yağız'ın rolden de olsa bana hissettirdiklerinin ağırlığıyla, "İyi ki çocuğum yok," dedim. "Onun için bütün dünyayı yakarmışım."

Bronz, aynı ağırlıkla, "Nasıl yakmazsın ki..." dedi.

Yağız neşeyle, "Baba!" diye bağırdı. "Beni kaydır!"

Hayır, sil.

Ethan.

Adını öyle söylemeliydim. Yine de işler her ne kadar tuhaf hissettirse de şimdilik yolundaydı. Dışarıdan bakan biri için bu, sıradan bir kış tatili gibiydi. Fakat perde arkasında, sivri zekâların ve yılların hesaplarının birbirine çarptığı sessiz bir satranç masası vardı.

Ve Leonard... Avucumuzun içindeydi.

O, bizim küçük aile saadetimizi yakından izliyor; dikkatini en çok da Adam Alarov olduğunu düşündüğü Bronz'dan ayıramıyordu. Ve her hamlesi, bizim planımıza hizmet edecek şekilde, kendi kendini örüyordu.

Bu tatilden en mutlu olan kişi ise kuşkusuz Yağız'dı.

Son zamanlarda yaşadığı zorluklar, Yasmin'in hastalığıyla geçen ağır dönem, annesinden göremediği ilgi... Hepsi, onun omuzlarına görünmez bir yük bırakmıştı. Ve şimdi, bu karda, bu bembeyaz masumiyetin içinde, o yükü bırakmış gibi gülüyordu.

Durmaksızın gülüyor, kedilerimizle oynuyor, Bronz'u âdeta parmağında oynatıyordu.

"Sıkı tutun," dedi Bronz, büyük bir ciddiyetle.

CamScanner ile tarandı

Yağız, gözleri pırıl pırıl, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Hazırım!" diye bağırdı.

Bronz onun küçük ellerini doğru şekilde yerleştirdi, ardından karın üzerinde yavaşça arkadan itti. Yağız kahkahalar eşliğinde kayarken Bronz'un yüzünde sertliğini yumuşatan bir gölge belirdi. Lakin ben onun gözlerindeki kasveti görebiliyordum.

Ben onları izlerken Bronz aniden bana döndü. Ne olduğunu anlamadan kendimi bir anda onun kollarının arasında buldum. Vücudum, onun sert gövdesine çarptığında nefesim kesildi.

"Dur, hayır!" dedim, panikle. "Takımlarımı giymemiştim!"

"Niye giymediğini biliyorum ben senin," dedi, içten bir öfkeyle. Yüzüme yaklaştı. "Başıma belayı sardın ama kendin kenarda duruyorsun."

Yan tarafıma döndüm. "Bizi bela olarak mı görüyorsun?"

"Tatlı belasınız," diyerek durumu kurtardı.

İkimiz konuşmaya dalmışken çıkıntıyı göremedik ve bir anda kendimi yerde buldum. Bembeyaz kara gömüldüğümde çok geçmeden Bronz da üstüme kapandı. Sert vücudu bedenime çarpınca dudaklarımdan istemsiz bir inilti kaçtı.

Ve sonra zihnim bir başka zamana kaydı.

Yine karlar vardı.

Yine kayak vardı.

Kayak yapıyordum. Tepede, sessizliğin tam ortasında. Rüzgâr, saçlarımı geriye doğru savuruyor, yağan karın soğukluğu yanaklarımı kesiyordu. Birden durdum ve arkama baktım.

Bronz orada beni izliyordu.

Gülerek, "Çok şey kaçırıyorsun!" diye seslendim.

O ise yalnızca omzunu silkti. "Seni izlemek bana yetiyor."

Tüm soğuğa rağmen içimin ısındığı bir gün oluyordu. Yukarıya tekrar çıktığımda kayak takımlarını kontrol ettim. "Yine mi?" diye sordu Bronz.

"Sanki her gün kayak tatiline gidiyoruz," diye hayıflandım. "Bırak da kayayım!"

Başını eğdi. "Sen soğuğu sevmezdin. Nereden çıktı bu kış aşkı?"

"Hâlâ sevmiyorum ki," dedim, içtenlikle. "Ama seninle tatil yapmak çok eğlenceliymiş, Bronz."

Kar taneleri saçlarımıza düşerken gözlerimiz birbirinden ayrılmadı. Sanki dünya kayıyordu altımızdan ama biz o anın içine sabitlenmiş gibiydik.

CamScanner ile tarandı

Bronz, buz gibi gerçeklikten örülmüş sesiyle, "Tatilde değiliz, Hisar," dedi. "Bir görüşmem vardı. Evde kalırsan her yeri bombalayacağını bildiğim için seni yanıma davet ettim. Sen de geldin. Bu sadece kontrol altında tutma çabasıydı."

"Yani tatildeyiz," dedim, ısrarla. "Sanaç çok şey kaçırıyor. Ona mutlaka fotoğraf atmalıyız!"

Söylediklerimden hoşnut olmamıştı. "Olayları yanlış anlayabilir."

"Yanlış anlayacak ne var ki?" dedim, omuz silkerek. "Karınla küçük bir tatile çıktın. Ne var bunda?"

"Karım?" dedi, şaşkınlıkla.

Dudaklarımda sinsi bir gülümsemeyle, "Evet," dedim. "Biz evlendik ve bu da bizim ilk tatilimiz. Herkese bu şekilde anlatacağım."

Başını iki yana salladı. "Yalan senin ağzına yuva yapmamış, Hisar. Sen doğrudan yalanın kendisisin."

Gözlerimi ona diktim. "Yalan değil," dedim, büyük bir ciddiyetle. "Ben söylediğim her şeyi eninde sonunda gerçek yaparım. Erken söylemiş olabilirim." O an sanki zaman yerini eğip bükmüştü, bir sözleşmenin altına imza atıyorduk. "Bir dahaki gelişimizde buraya karı koca olarak döneceğiz."

"Unut bunu," dedi Bronz.

"Unutmayacağım," dedim, inatla.

Ancak yine unutmuştum. Ta ki şimdi bu an bana her şeyi yeniden hatırlatana dek.

Karın içine gömülmüş bir hâldeyken dişlerimin titrememesi için kendimi sıktım. Bronz hâlâ üzerimde duruyor, sıcak elleri yüzümdeki kar tanelerini nazikçe temizliyordu.

"İyi misin?" diye sordu Bronz. Önceki sertliğinden uzak ve endişeliydi.

Gözlerimi kırpıştırarak başımı hafifçe salladım. "İyiyim," dedim.

Vita, koca adımlarıyla karların arasından yanımıza geldi. Ardından küçük kaplan, meraklı adımlarla peşinden koştu. Vita sıcak burnuyla yanağıma dokunduğunda yüzümü yalamaya başladı. Küçük kaplan da usulca yaklaşıp kafasını boynuma sürttü. Ruhumun bir yerlerine tarifsiz bir huzur aktı.

Derken Yağız, minik botlarıyla koşarak yanımıza geldi. Gözlerinde yaramaz bir ışıltı vardı.

"Hücum!" diye bağırdı, bir savaş narası atarak. Ve direkt olarak kendini üzerimize bıraktı.

CamScanner ile tarandı

Kahkahamı tutamadım. Karların arasında üç kişi ve iki hayvan, birbirine dolanmış bir hâlde yuvarlandık. Vita onun üstüne atladığında büyük bedeniyle âdeta onu yorgan gibi örttü. Küçük kaplan ise biraz tereddüt ettikten sonra miyavlayarak olan biteni izlemeyi seçti.

Yağız'ın kafasına bir avuç kartopu attım. Küçük bir çığlık attı, arkasına bakınca da yüzündeki ifadeden Bronz'un yaptığını sandığını anladım. Aynı şekilde karşılık verdi. Kartopu Bronz'un yüzüne yapıştı. Bütün ciddiyeti yerle bir oldu.

"Bana kartopu mu attın sen?" dedi Bronz, ne yaptığını idrak edemeyerek.

Yağız, suçu hemen üzerinden atmayı seçerek, "Annem yaptı!" diye atıldı.

Bronz gözlerini kıstı. "Annen gibi yalan konuşma. Senin yaptığını gördüm. Bunun bir karşılığı olmayacak mı sanıyorsun?"

Yağız gözlerini büyüttüğünde yüzünde masumiyetle karışık bir hınzırlık belirdi. "Anneme söylerim!" dedi, tehditkâr bir sesle. Hemen bana döndü. "Anne!"

Onu kollarımın arasına aldım. Karların arasında neşeyle çırpınan küçük bedene sıkıca sarıldım. "Küçük ördeğimi rahat bırak," dedim. "Tepeye ilk çıkan kazanır!"

Yağız'la birlikte hızlıca yukarı doğru yürümeye başladık. Kar ayaklarımızın altında çıtırdıyor, nefesimiz havada buğularla dans ediyordu. Her adımda daha çok nefes nefese kalıyordum ama içimde tarifsiz bir heyecan vardı.

Yukarı çıktıkça ciğerlerim yanmaya başladı. Nefesim hem soğuktan hem de damarlarımda hızla dolaşan adrenalinden kesiliyordu. Ayaklarım kara saplanıyor, bacaklarım titrese de durmuyordum. Yağız'ı sımsıkı kucağıma almıştım.

Arkamızdan Bronz'un geldiğini fark ettim. Ayak sesleri ve nefes alışları yaklaşıyordu ama ben daha hızlıydım. Daha çok kaçıyordum, daha çok çocuklaşıyordum. Birlikte bir kızağa oturduk. Havanın içindeki buz parçacıkları tenimi kesiyor, gözlerimden yaş getiriyordu. Yine de durmadım. Kızağı ileri ittim. Yokuşun başından aşağı tekrar kaymaya başladık.

Soğuk hava yüzümü kamçılarken hızla yokuş aşağıya iniyorduk. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki artık sadece kalbimin sesini duyuyordum. Nefesim boğazımda düğümlendi. Ciğerlerim daralıyor, midemden yukarı çıkan panik içimi kasıp kavuruyordu.

Aşağıdayken nefes alamadığımı hissettim. Panik giderek arttı.

CamScanner ile tarandı

Yağız, korkuyla sesini yükselterek, "Teyze!" dedi.

Hayır. O kelimeyi şimdi bu kalabalığın içinde söylememeliydi. Refleksle elimi ağzına kapadım. Göğsüm giderek daraldı.

Yağız arkasına dönüp, çığlık atarcasına, "Baba," dedi. "Koş!"

Bronz, her zaman olduğu gibi en doğru anda yanımdaydı.

Yanımıza gelir gelmez gözleri hemen yüzüme odaklandı. Karla kaplı kirpiklerimin arasından onu görüyordum. Ellerini yüzüme koydu, avuç içleri ateş gibi sıcaktı.

"Ah, başımın belası, ah!" dedi, boğuk ve endişeli bir sesle. "Ne yapacağım seninle?"

Ceketinin fermuarını telaşla açtı. İç cebinden küçük, tanıdık bir kutu çıkardı. Astım ilacım her zaman yanındaydı. Ben unutsam da o unutmuyordu.

Titreyen ellerimle uzandım. İlacı dudaklarıma götürürken Bronz beni göğsüne çekti. İlacın metalik tadı dilime karışırken ciğerlerime oksijen dolmaya başladı. Panik, yerini ağır ağır dinginliğe bıraktı.

Başımı onun göğsüne yasladım. Bronz'un kalp atışlarını duyuyordum. Soğuk dışarıdaydı artık. İçimde ise yalnızca onun sıcaklığı vardı.

Bir süre öylece kaldık.

Küçük iç çekişler duyduğumda Bronz'dan ayrıldım ve hızla Yağız'a döndüm. Göz göze geldik. Dudaklarını büzmüş, minik çenesi titremişti. Gözleri yaşla doluydu. Küçük omuzları hafifçe kalkıyor, bakışlarında derin bir korku geziniyordu. Nefessiz kalışım onu endişelendirmişti.

Hem de fazlasıyla.

Yanına çömeldiğimde ellerimle minik yanaklarını kavradım. "Ağlama, bebeğim," dedim, iyi olduğumu belli ederek. "Arada böyle oluyor. Ama geçti bak. Geçti."

"Korktum," diye fısıldadı.

"Korkma, miniğim," dedim, alnına bir öpücük kondurarak. "Ben buradayım. İyiyim. Her şey yolunda."

"Ama o olmasaydı ne olacaktı?"

İçim ezildi. Sözlerini duymazlıktan gelebilirdim ama gözlerindeki soruyu susturamazdım.

Yalanı gülümsememin altına saklayarak, "Hiçbir şey olmayacaktı," dedim.

Daha çok korkuyla baktı. "O olmasaydı nefes alamayacak mıydın?"

CamScanner ile tarandı

Boğazıma bir yumru oturdu. Bana bir şey olmasından bu kadar korkması... Küçücük yüreğine bu kadar yük binmesi...

"Şşt," dedim. Parmak uçlarımla saçlarını okşadım. "Sen bunları düşünme, olur mu?" Gülmeye çalıştım. "Hadi, tekrar kaymaya gidelim!"

Yağız başını iki yana salladı. Gözlerini kaçırarak yanımdan uzaklaştı. Bronz'un yanına geçti, gözlerini onun üzerine dikti ve hiç tereddüt etmeden kollarını onun beline sardı. Yanağını Bronz'un kabanına yasladı. Sesini sadece onun duyabileceği şekilde alçalttı. "His'in yanından hiç ayrılma," dedi. "Teyzeme bir şey olmasını istemiyorum. Onu koru, Bronz. Tamam mı?"

Bronz'un bakışları aniden değişti. Yüzündeki ifadeyi okurken yutkundum.

Elini onun başına koyup yavaşça saçlarını karıştırdı. "Ben olduğum sürece ona bir şey olmasına izin vermem," dedi, tok ve kesin sesle. "Veremem."

Yağız, onun sözleriyle birlikte rahatladığında iç çekmeyi bıraktı. Ortamdaki duygusal yoğunluk artık dayanılmaz bir hâl almıştı. Bu duvarı yıkmam gerekiyordu.

Yağız'ın da dikkatini dağıtabilmek adına, "Teleferiğe ilk ulaşan kazanır!" dedim.

Kimse harekete geçmedi. Geçmediği gibi de tam koşacakken Bronz beni belimden kavradı, öyle güçlü ama öyle yumuşak bir dokunuştu ki kollarına hapsoldum.

"Koşmak yok," derken ifadesi sertleşmişti. "Bu kadar tempo yeterli. Bu alandan çıkıyoruz."

"Ama kaymadık ki," dedim, huysuz bir şekilde.

"Biz seninle gece olduğunda, kimse yokken kayarız," dedi. Daha çok geçiştiriyor gibiydi. "Şimdi çıkalım."

Hiçbir itirazımı beklemeden bir kolunu belime sardı ve beni omzuna attı. Bir kahkaha kaçtı dudaklarımdan. Tepedeki insanlar dönüp bize bakıyordu ama Bronz'un umurunda değildi.

Öbür koluyla Yağız'ı kucağına aldı. Sanki ikimiz de birer ağırlık değilmişiz gibi bizi yukarı kadar taşıdı. "İndir!" desem de dinlemedi. Peşimizden Vita ve küçük kaplan da geldi.

Teleferiğe ulaştığımızda Bronz beni yavaşça yere indirdi. Yağız'ı da özenle bıraktı. Ben yere basarken gözüm Yağız'a takıldı. Hâlâ bana bakıyordu ama bu kez oyun ya da şımarıklık yoktu bakışlarında. Yavaşça yanıma gelip oturdu. Küçük bedeni bitkin, gözleri mahzundu.

"Uykun mu geldi, ördeğim?" diye sordum.

CamScanner ile tarandı

"Yoruldum," dedi.

"Uyumak ister misin?"

Başını yavaşça salladığında usulca dizlerime yaslandı. Ellerim saçlarında dolaşırken nefesi sakinleşmeye başladı.

Teleferik harekete geçtiğinde Bronz'la göz göze geldik. Gözlerinde kelimelerle dolu bir bakış vardı.

Bana çok şey söylemek istese de sessiz kaldı.

Sadece baktı.

Hiçbirini dillendirmedi.

Zaten biz en çok sustuklarımızla konuşuyorduk.

Odaya geçtikten sonra Yağız, küçük kaplanı hemen yanına alarak şöminenin önüne geçti ve kısa sürede uykuya daldı. Onun üstünü battaniyeyle örtüp Bronz'un yanına yöneldim.

Üzerimde ince, kısa, saten bir elbise vardı. Günün planı, Leonard Radcliffe'la sade görünen ama stratejik bir akşam yemeğiydi. Masum bir davet gibi görünse de onun tüm bağlantılarına erişmem gerekiyordu.

Bronz, çalışma masasına oturmuş, Arkana'dan gelen işleri inceliyordu. Sessizce gidip masanın kenarına oturdum. Elbisemin kısa eteği biraz daha yukarı süzüldü. Bronz'un kehribar bakışları önce dizlerimde, daha sonra kalçamda ve nihayet gözlerimde durdu. Âdemelması fark edilir biçimde hareket etti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi kısık ama gergindi.

Başımı yana eğerek masumca, "Sadece oturuyorum," dedim.

"Oturduğunu görüyorum." Sırtını koltuğa yasladığında bakışlarını üzerimden ayırmadı. "Ama gözlerin başka bir şey söylüyor, Hisar."

Anlamamış gibi bakarak sırtımı yavaşça masaya yasladım, neredeyse sırtüstü uzandım. Başımı arkaya düşürüp ona aşağıdan bakmaya başladım.

"Nasıl bakıyorum ki Bronz?"

"Yaramaz..." diye mırıldandı. Eli, kararlı bir şekilde boynumu buldu. Hafifçe sıktı. "Çok yaramaz bakıyorsun, Hisar."

"Ben yaramaz bir kızım," dedim. Dudaklarımı ıslattım. Onu kravatından tuttuğumda benden uzaklaşmasına izin vermedim. "Beni uslandırır mısın?"

Kravatını parmaklarımın arasından kurtardığında boynumdaki elini de eş zamanlı olarak çözdü. "Cezalısın."

CamScanner ile tarandı

Yine de ondan bakışlarımı ayırmadım. "Bana çok ağır bir ceza ver," dediğimde yavaşça döndüm ve karnımın üstüne yattım. Bir tutam saçımı alıp parmaklarımın arasına doladım. "Hak ettim. Beni cezalandır, Bronz."

"Çalışıyorum," dedi, tekdüze bir sesle.

Ona yaramaz bir kadın gibi davranmak gerçekten etki ediyordu. Çok belli etmese de nefes alıp verişleri hızlanmıştı. "Ellerimi bağla," dedim. "Bana sert davran. Bunu istemez misin?"

Yutkundu.

Bakışlarını benden zorlukla çekti ve tabletine döndü. "Cezanı çekiyorsun zaten. Bunları yapmam sana ödül olur."

Aniden sinirle doğruldum. "Of, Bronz!"

"Bağırma, Hisar, bağırma," dedi Bronz. "Ses tellerin kopacak!"

Masadan aşağıya indim. "Bağıracağım!"

"Yaramazlığı bırak, Hisar."

"O yemekte de bu şekilde davranacağım! Bunu sen istedin, Bronz!"

Akşam olmuştu.

Asansörün dijital göstergesinde rakamlar yavaşça azalmaya başladı. On sekiz... On yedi... On altı... Her kat geçtikçe kalbim bir ritim daha atlıyordu. Yanımda duran Bronz'a göz ucuyla baktım. Siyah takım elbisesi, biçimli vücuduna ustalıkla oturmuştu. Benim üzerimde ise simsiyah, sade ama ağır bir elbise vardı. İkimiz bir aradayken tanrıların oyun tahtasında, siyah taşlarla oynayan iki tehdidi andırıyorduk.

Asansör durdu, dışarıya çıktık. İçeri girmeden hemen önce koluna hafifçe dokundum. "Sen Leonard'ı yemekte oyala," dedim. "Ben ilacımı unuttuğumu söyleyip yukarı çıkacağım."

Yüzünde anlık bir sertlik belirdi. Belki de bu söz, onu endişelendirdi. Belki de bana güvenmekle kendine hâkim olmak arasında kaldı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu, gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Yaramazlık mı?"

"Sana o konuda sinirliyim," dedim, dinç bir sesle. "Ayrıca ben yaramazlığı sadece sana yaparım. Odasına çıkıp bizi kandıramayacağı bir şeyler bulacağım."

Birkaç saniye sustu. Düşündü. Beni tarttı. "Dikkatli ol." Sesi bu kez fısıltıdan biraz daha sertti. "Eğer ters giden bir şey olursa kendini tehlikeye atma. Beni tanıyorsun, burayı havaya uçurmam dakikamı almaz."

Beni tanıyordu.

CamScanner ile tarandı

Lakin ben de onu tanıyordum.

Bu sözün altında korku vardı. Öfkesiyle örttüğü o kontrolsüz kaybetme korkusu.

Gülümsedim. "Buna gerek kalmayacak," dedim. "Ben bir şey başlattıysam mutlaka sonunu getiririm."

Gözlerimin içine baktı. Bu karanlık gecede, birbirimize tuttuğumuz tek ışıktık. Başını hafifçe eğdi. Anlaşmıştık. Hem de her kelimenin çok ötesinde derin bir bağlılıkla.

Adımlarımı yere bastığımda, topuklarımın sesi yumuşak halıya gömüldü. Gösterişli salonun içine adım attım, gülümseyişim yaldızlı maskeler gibi takındığım son kostümdü.

Leonard, karanlığın içinden çıkıp göz alıcı salonun kapısında belirdi. Omzuna oturan ceketindeki zarafet bile onun bakışlarındaki keskinliği yumuşatamıyordu.

"Akşam yemeği davetimi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Bay Alarov ve Bayan Alarova," dedi. "Lütfen geçin." Kelimeleri nazik, gözleri sınırda gezinen bir bekçiyi andırıyordu. Bu adam, her tebessümünün ardına birkaç ihtimal gizliyordu.

Bronz, sessizce ilerledi. Bir süre etrafı süzdü. Ardından sandalyemi zarif bir hareketle çekti. Oturduğumda Bronz da yerini aldı. Leonard, masanın başındaki yerini aldıktan sonra gözlerini ikimizin arasında gezdirerek, "Kaç yıldır evlisiniz?" diye sordu.

Aynı anda beklenmedik şekilde, "Altı," diye cevap verdik.

Hiç çalışmamıştık. Daha önce hiç konuşmamıştık. Ama cevap, kusursuz bir uyumla çıkıverdi dudaklarımızdan.

Gözlerim Bronz'a kaydı. Biz, bu rolü değil, birbirimizi ezberlemiştik sanki. Bu cümle bile gerçekliğin ucundan sarkan bir parçaydı.

Leonard'ın kaşları hafifçe kalktı. Şaşkınlık değil, dikkatli bir not alma hâli vardı gözlerinde.

"Çok genç gösteriyorsunuz," dedi. Cümlesi bir iltifat gibi görünüyordu ama altında ima dolu bir zemin vardı.

"Birbirimizi gördüğümüz ilk an âşık olup evlendik," dedim. İçimde, bu cümleyi kurarken geçen o kısacık sessizlikte Bronz'un bana bakışını hissettim. Kelimelerim, onun gözlerinde kıymetli bir şey gibi parladı.

Ama Leonard pes etmedi. "Hemen *evet* dememiş gibisiniz," dedi. Bu kez biraz daha ilgisiz görünse de bakışları daha dikkatliydi. Yüzümüzde kendimizi ele verecek bir çatlak arıyordu.

CamScanner ile tarandı

Bronz'un cevabı beni şaşırtmasa da içimi ısıttı. "Zoru sever," dedi. Sesi sakindi ama altında öyle çok anlam vardı ki takılmadan edemedim. "Her şey çok kolay oldu diyemem."

Elimi onun bacağına koyduğunda tehlikeli bir şekilde gezdirdim. Bacaklarımı bile bile ona sürterken Bronz genzinden uyarıcı bir ses çıkardı.

Yine de durmadım.

Leonard elindeki şarap kadehini masaya bıraktı. Gözlerini Bronz'a çevirdiğinde, dikkatli bir gözlemcinin sabrı vardı yüzünde.

"Bu yaşta, bu kadar başarı..." dedi Leonard, ölçülü ama içinde hafif bir şaşkınlıkla. "Tebrik etmek lazım. Babanızdan miras da kalmamış. Her şeyi sıfırdan yapmışsınız."

Bronz, sakinliğini bozmadı. Sandalyenin kenarında dik oturup ellerini masada birbirine kenetledi.

"Çalışmayı severim," dedi, yalnızca. Ne övündü ne de mütevazılığı abarttı.

"Bu kadar mütevazı olmana gerek yok," dedim, hafif bir gülümsemeyle. Gözlerimi Leonard'ın gözlerinden ayırmadan devam ettim. "Eğer bu dünya kartlarla yönetilseydi, *sevgilim* kesinlikle İmparator olurdu."

Sevgilim kelimesiyle birlikte Bronz'un omuzlarındaki kasların nasıl gerildiğini hissettim. Onun gerginliği benim rahatlığıma çarpıyordu ama bu oyunun doğası böyleydi. Ne kadar gerçek oynarsak o kadar hızlı kazanırdık.

"Neyse ki dünya kartlarla yönetilmiyor," dedi Bronz, sert bir ifadeyle.

Leonard terlemeye başladı. Kartlarla ilgili çok şey biliyordu.

"Kesinlikle," diye eşlik ettim. Bu masada, kelimeler satranç taşlarıydı. Ve sıradaki hamle bendeydi.

Çatalımı aniden bıraktığımda, "Ah, ilaçlarımı almayı unutmuşum," dedim. "Siz yemeğe başlayın, hemen gelmiş olurum."

Leonard, göz ucuyla bana döndü. "Görevli getirebilir. Yukarı kadar zahmet etmeyin."

"Oğluma da bakmam lazım," dedim. "Anne ve babası olmadan kolay kolay uyumaz."

Bu söz üzerine Leonard'ın ifadesi yumuşadı. "Doğru," dedi. "Çocuklar özellikle bu yaşta aileye çok düşkün oluyor."

Ayağa kalkarken Bronz'la göz göze geldim. Bu rol paylaşımı, güven üzerine kuruluydu. Anlamasa da inanmak zorundaydı.

Çıkmak üzereyken adımlarımı durdurdum. Sanki bir şey hatırlamış gibi başımı çevirip yavaşça Leonard'a yaklaştım. Gölge gibi eğildim yanına. Omzuna elimi koyarken yüzümde yarım bir gülümseme vardı.

CamScanner ile tarandı

Parmaklarım hafifçe hareket etti, işaret parmağım odasının kartının bulunduğu cebine ilerledi. "Bu arada..." dedim, fısıltıya yakın bir tonla. "Kendisi iş ve eş konusunda iyi biri olsa da yemek konusunda oldukça başarısız biridir. Seçimi ona bırakmamanızı öneririm."

Leonard, hafifçe güldü. "Söylediğiniz iyi oldu."

Kartı çekip, avucumun içinde gizlerken Bronz'un gözleri parmaklarımdaydı. Hiçbir şey söylemeden sırtımı döndüm ve salondan çıktım.

Kameraları tek tek kontrol ederek, ilerlerken dikkati elden bırakmadım. Merdivenlere yönelmeden önce binanın iç güvenlik sistemini devre dışı bırakmıştım. Artık önümde hiçbir engel yoktu. Onun katına, daha sonra da odasına ulaştım.

Kapıyı açtığımda beni içine çekecek bir karanlık karşıladı. Oda düzenliydi. Belki fazla düzenli. Her şey yerli yerinde, her şey olması gerektiği gibiydi. Belki de olması gerektiğinden fazlasıydı.

Yavaşça içeri adım attım. Etrafı tararken gözüm bir komodinin üzerindeki çerçeveli fotoğraflara takıldı. Yaklaştım. Kadrajın içindeki yüzlere uzun uzun baktım.

Bir ailesi vardı. Gülümseyen bir kadın ve mutlu bir çocuk... Görünürde her şey yerli yerindeydi. Ya da bu da bir maskeydi. Belki bu odadaki her şey biri buraya geldiğinde onun normal bir adam olduğunu düşündürmek içindi. Ama ben artık bu illüzyonlara inanmıyordum.

Bilgisayarına yaklaştım. Parmak izi okuyucusu aktifti. Yanımda getirdiğim el çantasından çıkardığım minik cihazı başparmağıma geçirdim. Birkaç dakika önce asansörde çaktırmadan aldığım iz, şimdi bana aitmiş gibi tanındı. Erişim açıldı.

Harika.

İçeri girdim. Dosyalar, mesaj geçmişleri, şifrelenmiş konuşmalar... Gözlerim satırları hızla tararken aklımda tek bir şey vardı: Onun ağını ortaya çıkarmak.

Görüştüğü kişiler, ilettiği belgeler, kullandığı tüm teknolojik izler artık benim elimdeydi. Son olarak telefonuna eriştim. Kablosuz bağlantı üzerinden eş zamanlama yaptım. Artık tüm mesajlar, çağrılar ve anlık konum bilgileri bana bağlıydı.

İç çekerek doğruldum. Elimde gerçek anlamda bir silah vardı artık. Odaya son bir kez bakıp çıktım. Her şey bıraktığım gibiydi.

Asansörden aşağı indiğimde yemek salonu yeniden canlanmıştı. İnsan sesleri, gülüşmeler, kadeh sesleri derken bıraktığım masaya baktım. Yüzüm rahatsızlıkla kasıldı.

CamScanner ile tarandı

Ellie benim yokluğumda Bronz ve Leonard'ın tam arasında oturuyordu.

Yavaşça adımlarımı onlara doğru çevirdim. Gecenin ikinci perdesi başlamak üzereydi. Plan kusursuz ilerliyordu ama o kadının Bronz'un yanında oturuyor oluşu... Tırnaklarım avuç içime gömüldü. Duruşum dimdik, adımlarım ölçülüydü. Rahatsız oluşumu belli etmedim.

Masaların arasından geçerken gözüm kalabalığın içinde bir aileye takıldı. Öylesine bir bakış değildi bu. Gözüm kaymıştı ancak sonra emin olmak için tekrar tekrar baktım. Kalbim aniden hızlandı. Gözlerim kocaman açıldı.

Yeniden baktım. Aynı adam. Aynı yüz. Aynı kişi.

Abim...

Efrem Vanizan.

Olduğum yerde, ayaklarımdan yere çivilenmiş gibi kalakaldım. O an, zaman yavaşladı. Kalabalığın uğultusu kulaklarımın içinde boğuklaştı, biri ansızın tüm sesleri susturmuştu. *O da ailesiyle birlikte buraya tatil yapmaya gelmişti.*

Bronz hızla önüme geçti. Manzaramı kestiğinden habersiz, gözlerinde endişe ve dikkat vardı. Sesini alçaltarak, "*Moya zhena*," dedi. "İyi misin?"

Zor yutkundum.

"O burada..." dedim. Nefesim kesik kesikti. Gözlerim, aynı noktaya çivilenmişti.

"Kim?" diye dikkatle sordu.

"Efrem Vanizan," dedim.

Bronz'un kaşları hızla havalandı. Bunu beklemiyordu. Bu ihtimal bile planın dışında, kırık bir kalbin içinden sızıyordu.

Yavaşça başını çevirdi. Kalabalığı süzerken gözleri tarif etmediğim hâlde doğru yöne kaydı. Görmüştü. O da görmüştü.

Küçük bir çocukla oynayan, gülümseyen bir adamın yanında bir kadın vardı. Mutlu görünen bir aileyi tıpkı benim gibi hayretle izledi.

Bronz, beni tartarak, "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

Bakışlarımı yere indirdim. Nefesim dalgalıydı. Kalbim göğsüme sığmıyordu ama dilim kararlıydı. "Görmezden geleceğim," dedim.

Kaşları hafifçe çatıldı. "Buna emin misin?"

Gözlerimi tekrar kaldırdım. Dudaklarımda acı bir tebessüm gezindi. "Beni tanımıyor," dedim. "Öyle de kalsın. Kimsenin ailesinde gözüm yok artık. Benim bir *ailem* var."

CamScanner ile tarandı

Duraksadım. Nefesimle birlikte sözlerim de titreşiyordu ama bu defa kararsız değildim. Göğsümde büyüyen duyguyu inkâr etmeden titreyen parmaklarımı onun yanağına uzattım. Yükseldim ve dudaklarına mühür gibi bir öpücük kondurdum.

"O da sensin," diye fısıldadım.

Etrafımızdaki her şey sessizliğe büründü. Kalabalık, müzik, geçmiş... Zihnimde yankılanan tüm sorular sanki o dudakların temasında cevabını buldu. Bu bir kaçış değil, bir seçimdi. Kapanmamış defterleri yakarak yeniden yazmaktı.

Bronz'un eli belime dolandı. "Sen nasıl istersen," dedi. "Masaya geçelim mi?"

Başımı salladım. "Geçelim."

Birlikte geri döndüğümüzde, Leonard ve Ellie'nin bakışları üzerimizdeydi. Meraklı bakışları rahatlıkla okunuyordu.

Yumuşak bir tebessümle, "Kusura bakmayın," dedim. "İlacı geç aldığım için kısa bir baş dönmesi yaşadım."

Leonard, hemen ileri atıldı. "İyi misiniz?" dedi. "Hemen yakınlarda hastanemiz mevcut, isterseniz siz-"

"Elbette hayır, artık daha iyiyim," dedim, başımı nazikçe sallayarak. "İlacı aldıktan sonra hemen düzeldim."

"Şimdi yemek yiyince kendine gelirsin," dedi Bronz. Sesi sakin olsa da içinde bana ait, sadece benim duyabileceğim gizli bir endişe gizliydi. Gözleri hâlâ biraz solgun olan tenimi taradı. Her zamanki gibi benim sağlam durmamı istiyor ama bunu dile getirmeden, benim dilimden konuşarak yapıyordu.

Ben cevap vermeye hazırlanırken Ellie devreye girdi. "Eşiniz..." dedi. "Yemenize ne kadar dikkat ediyor. Çok şanslısınız."

Cümle, şefkatli bir gözlemi andırıyordu ama alt metni, dikkatlice seçilmiş bir iğneyi andırıyordu. O kadının Bronz'a duyduğu ilgiyi daha ilk andan fark etmiştim. Ama bunu böylesine nazik, zarif, zararsızmış gibi görünen bir yorumla masaya sürmesi... Bir kadının başka bir kadına savaş ilan etme şekliydi.

"Yemek yemediğim zaman nasıl bir kadına dönüştüğümü bildiği için dikkat ediyor," dedim. Gülümsememin ardında bir gerçeklik vardı. Aç kaldığımda sabırsız, gözü kara, biraz da asi oluyordum. Bronz bu yanımı herkesten iyi biliyordu. Çünkü en sert yanlarımı bile sabırla sevmişti. Beni, ben olmaktan vazgeçmeden sevebilen tek adam oydu.

"Sanırım bir çocuğunuz var, değil mi?" dedi Ellie, Bronz'a bakarak.

CamScanner ile tarandı

"Aslında üç," diye yanıtladı Bronz.

Ellie kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Tek çocuk görmüştüm."

"Diğer iki canlımızı da çocuğumuz olarak gördüğümüzden dolayı üç diyoruz," diye açıkladım.

Ellie, dudaklarında sahte bir hayranlıkla, "Ah, ne güzel," dedi. Ama gözleri hâlâ Bronz'un yüzünde geziniyordu.

Başımı çevirip Bronz'a döndüm. "Adam?"

Ona Adam ismiyle seslenmek tuhaf geliyordu. O benim için hep Bronz olarak kalacakmış gibi hissediyordum.

"Yanağında rujum kalmış, *sevgilim*," dedim. Elimi usulca yüzüne uzattım ve dudak kenarındaki lekeyi sildim. "Her dakika seni öpmeyi bırakmalıyım belki de."

"İz bırakan sen olduğun sürece, hiçbir şey sorun değil."

Ellie daha çok sinir olarak önüne döndü. Arada önemsiz konuşmalar sürdü. Politikadan sanata, davetlerdeki son dedikodulardan şarap yorumlarına kadar. Ancak konuşmaların çoğunu dinlemiyordum.

Bakışlarım hep abimin olduğu masadaydı. İki küçük kızı vardı. Yaşları birbirine yakındı. Hem eşiyle hem de kızlarıyla o kadar güzel ilgileniyordu ki onun abim olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum.

Benim aklımda kalan adam bambaşkaydı.

Yeniden doğmuş gibiydi.

Yeniden doğmuş ve hayatını en güzel şekilde yaşayan adamdı.

Bronz'un elini bacağımda hissettiğimde bakışlarımı oradan çektim. Ellie her güldüğünde Bronz'un koluna ya da omzuna hafifçe dokunuyor, kahkahalarını ona yaslayarak sergiliyordu.

Bronz'a doğru eğilerek, yüzümdeki ifadeyi bozmadan, "Bu kadın her güldüğünde sana dokunmaya devam ederse o parmaklarını kıracağım," dedim. Sesim sakindi. O kadar sakindi ki bu sessizlikteki tehdit açıktı.

Bronz'un kaşları çatıldı. "Beni mi kıskanıyorsun sen?" diye sordu.

Bakışlarımı gözlerine sabitledim. "Herhâlde seni kıskanıyorum. Ortağımı kıskanmayıp kimi kıskanacağım?" dedim, alçak bir sesle.

"Sakin ol," dedi Bronz. Gözlerindeki kıvılcım ciddiyetle oynaşıyordu. "Uslu durursan cezanı azaltırım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Azaltırım mı?" dedim. "Direkt yok etmen lazım. Şu an üstün çaba sergiliyorum!"

CamScanner ile tarandı

Tam konuşacaktı ki Ellie tekrar araya girdi. Yüzüne yerleştirdiği yapay nezaket maskesiyle Bronz'a hafifçe dokundu. "Adam," dedi, ince bir davetle. "Tekrar içki içer misin?"

Onun sesindeki o tatlılığa sabrım kalmamıştı. "Bizim için bu gecelik yeterli," dedim. "Üstelik Adam hiçbir şeyi tekrar istemez."

Bronz, hiç tereddüt etmeden, "Senin dışında..." dedi. Gözlerini gözlerime kilitledi. "Hiçbir şeyi istemem."

"Bağımlılık yapan bir yanım var, kabul ediyorum," dedim. "Bir kez tadına bakanın bir daha vazgeçemediği türden..."

Ellie, bütün şansının elinden gittiğini belli eden bir bakış attı.

O an fark ettim, aslında hiçbir şeyi ispatlamaya ihtiyacım yoktu. Masadaki bu insanlar, sahte gülümsemeler, kadeh tokuşturmalar, yapmacık nezaketler... Hepsi silikleşti gözümde. Çünkü ben zaten onun yanında oturuyordum. Çünkü biz zaten birbirimize aittik.

Ve bu, belki de herkesin asla anlayamayacağı bir gerçekti.

Bakışlarım, istemsizce karşı masaya kaydı. Abime tekrar baktım. Dört kişilik, kusursuz görünen bir ailesi vardı. Benim ailem ise ondan çok farklıydı.

Bronz, benim o masaya tekrar tekrar bakmamdan bıkmış olmalı ki elini benimkinin üzerine koydu. "Bize müsaade," dedi, soğuk bir tonlamayla. "Yemek davetiniz için teşekkürler."

"Yarınki programınız için erkenden uğrarım," dedi Ellie, yüzünde hâlâ o yapmacık nezaketin cilası vardı.

Bronz gözünü bile kırpmadan, kısa keserek, "İhtiyacımız olunca çağırırız," dedi.

Abimin masasına son bir kez bakış atıp asansöre yöneldim. Sessizliğimizi koruyarak odaya geçtik. Yağız'ı kontrol ettim önce. Sessiz, masum ve uykunun derinliğindeydi. Her şey yolundaydı.

Onun yanında nöbet tutan Safa'yla göz göze geldiğimizde oturduğu yerden kalktı. Başıyla kısa bir selam verdi ve sessizce kapının dışına çıktı. İçeride yalnız kalınca üstümdeki kıyafetlerin yükünden kurtuldum. Yatağın kenarına geçip oturduğumda Bronz bana baktı.

"Niye sinirlisin?" diye dikkatle sordu.

Boşluğa doğru bakarak, "Biz normal çiftler gibi olamazmışız," dedim. "Daha doğrusu ben olmak istemiyormuşum."

Bronz yaklaşmadı. Sadece ayakta durdu. "Buraya bir amaç için geldik," dedi. "Unutmadın, değil mi?"

CamScanner ile tarandı

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Unutmadım ama sana bir şey diyeyim mi?" dedim. Sesim bu sefer daha netti. "Sanırım haklıydın." Kaşları hafifçe çatıldı. "Leonard'ın karşısına Bronz olarak çıkmalıydın."

"Şu ana kadar yanlış hiçbir şey olmadı," dedi Bronz, gözlerini benden ayırmadan. Sanki kelimeleri dikkatle seçiyor, ruhumda açılmış çatlaklara merhem olmaya çalışıyordu. Yatağın kenarına geçip oturdu. "Sorun ne, Hisar?"

Aldığım nefesler boğazıma takılmıştı. "Midem bulanıyor," dedim. "Başka bir kimlikte olduğum için. Senin yanındaki kadına o kadar alışmışım ki uzun zaman sonra başka bir role girmek iyi hissettirmedi."

Bronz'un yüzü gölgelendi. O da alışkın değildi bu role. Bu kadar sivil bir hayata, bu kadar sıradan bir yalanın içine yerleştirilmiş hakikate. "Yalan söylemeyeceğim," dedi. "Her adımını gizlilikle atan, altı adım arkasında Zorlu olan adama çok alışmışım. Bugün benim için de garipti. Bana *baba* diye seslenen bir çocuk vardı. *Karım*, dediğim bir kadın..."

Sustu. Sessizlik bir anlığına aramızdaki yabancı kimliklerin üstünden geçip gerçek kimliklerimizi örttü. Kendimize ait olmayan bu rollerde kaybolmaya başlamış gibiydik. "Bizi böyle bir şeye sürüklememeliydim," dedim. Sözlerim, pişmanlığın en sade hâliydi. Ne süsü vardı ne de bir bahanesi.

"Yaptığın hiçbir şeyden pişman olmadım," dedi, kesin bir kararlılıkla. "Sen karar verdiysen ben hep orada olacağım, Hisar." İçim burkuldu. Ben bile kendimi sorgularken o bendeki her çatlağa körü körüne inanmaktan vazgeçmiyordu. Benim aksime sakinlikle, konuyu değiştirmek istercesine, "Şimdi pişmanlığı bir kenara bırak," dedi. "Leonard'ın odasında ne buldun?"

"Her şeyi," dedim. "Hepsi burada." Yan taraftaki masaya bıraktığım küçük dijital cihazı işaret ettim. "Bunu incelemesi için Serdal'a göndereceğim. Kodların altında ne var, çözülmesini sağlasın."

Bronz başını salladı. "Güzel," dedi. "Safa'yı, kafasına sıkması için yollayayım mı?"

Kafasına sıkmak mı? Bu kadar erken değildi. Daha vakit vardı çünkü henüz onunla konuşmamıştık.

"Şimdi değil, Bronz!"

"Zorlu burada olsaydı, söylememe gerek kalmazdı. Anlardı."

Tek kaşımı kaldırıp, "Özledin sanırım?" diye imalı bir şekilde sordum.

"Bütün günümü Zorlu'yla geçiririm."

CamScanner ile tarandı

"His kim ki zaten!" dedikten sonra geceliklerimi giymeye başladım. O da kısa süre içinde kıyafetlerini sessizce çıkardı ve beni kollarının arasına aldı. Tenine yaslandığımda, yorgunluğum onun sessizliğine karıştı. Kalbinin ritmi, kendime ait olduğunu unuttuğum bir ev gibi kucaklıyordu beni. Bakışlarımı ona kaldırdım. "*His kim ki zaten*, dedikten sonra *karım, hayatım, her şeyim, çocuklarımın annesi, başımın tacı*, demen gerekiyordu," diyerek alayla homurdandım.

"Uyu, Hisar," dedi.

Suçluluk hissiyatı peşimi bırakmıyordu. Dudaklarımı çenesine bastırdıktan sonra, "Bana katlandığın için teşekkür ederim," diye fısıldadım. Kelimelerim uykumdan daha ağır, pişmanlığım daha da ağırdı.

"Katlanmak mı?" dedi Bronz. Uykusu açılmış bir şekilde baktı bana. "Hayatımda kendini böyle mi görüyorsun?"

"Hayır," dedim. "Sadece öyle görmüyorum. Kendimi nikâh kıymadığın bir kadın olarak görüyorum. BVI'yı üstüne yapmadığın biri olarak. Kimliğini herkesten gizlediğin biri. Sürekli yalanlarını yakaladığın... Gülmediğin... Her an seni öldürebilecek bir kadın gibi hissediyorum."

"Kimliğimi senden gizlemiyorum."

"Gizlemiyor musun gerçekten?"

"Gizlemiyorum çünkü bir kimliğim yok," dedi, net bir şekilde.

Gözlerimi devirdim. "Ben de kimliğin ortada bir yerde sandım!" Aniden durdum, daha sonra, "Bana baksana sen," dedim. "Sahte kimlik falan diye hazırladım ama senin adın gerçekten *Adam* olabilir mi?"

"Sende bayağı bir gelişme var."

"Ne anlamda?" dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Yaklaştım mı yoksa?"

"Önceden hep saçma sapan isimler bulurdun," dedi. "Artık normal isimlere geçiş yapmışsın."

"Seni bezdirmek için yapıyordum!" diye anlık olarak çıkıştım. "Artık benden bık da gerçek adını söyle diye!"

Gülümsediğini sandım önce. Ama değildi işte. Karnım kasıldı. Dudakları sadece yorgun bir kabullenişle kıpırdadı. Yeniden, "Uyu, Hisar," dedi.

Susmadım.

Sırtımı tam olarak yatağa yaslamadan başımı hafifçe yana çevirdim. "Hiç mi istemiyorsun?" dedim. "Hiç mi gerçek adınla sana seslenmemi istemiyorsun?"

"Hisar," dedi. "Uyu."

CamScanner ile tarandı

"Madem aileyiz..." dedim, yavaşça. Sesim çatlamaya yakın bir noktaydı. "Beni nüfusa al. Çünkü ben artık Alatav olmak istemiyorum. Mezar taşımda *His Alatav* yazmasın."

İçeride bir şey gerildi. Bunu göremesem de hissediyordum. Nefesinin değişiminden, kollarının beni sarmasındaki sertliğinden, parmaklarının sırtımda duraklamasından... Vücudundaki en ufak kas bile sessiz bir çığlık gibiydi.

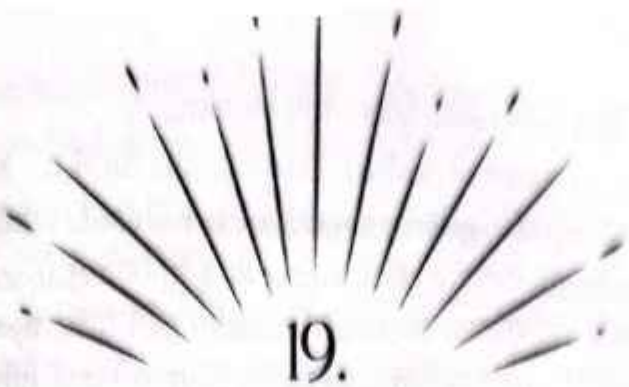
Yine de tek bir kelime bile etmedi. Sanki ağzına mühür vurulmuştu.

Dayanamadım. "Tamam mı?" dedim. Hiçbir yanıt gelmedi. Başımı kaldırıp yüzünü görmek istedim. Gözlerini kaçırıyordu. Onun sustuğu yerden ben haykırmaya başladım. "Sana diyorum!" dedim. "Cevap vermezsen ses tellerimi sabaha kadar yorarım!"

"Tamam," dedi, kısık ama keskin bir tonda. "Tamam, Hisar."

Belki de ilk kez bir mezar taşına değil, bir adamın gözlerine kazınmak istedim.

CamScanner ile tarandı

19.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

YASMİN YAKUT

Güneş, henüz doğmamıştı ancak ben uyanalı çok olmuştu. O ince çizgi hâlindeki solgun ışık, perdenin kenarından içeri süzülüyordu. Yatakta tek başıma değildim.

Sanaç Valacan, yanımda uyuyordu.

Aslında dün gece ayrı yataklarda uyuduğumuzdan emindim. Başımı yastıktan kaldırdığımda zihnim hâlâ uykunun puslu sisiyle çevriliyken onun yanı başımda olduğunu fark ettim. Sessizce yanıma gelmişti. Üzerime çektiği yorganın bir ucunu paylaşacak kadar yaklaşmıştı bana. Teninin sıcaklığı, yıllardır dokunmadığım bir huzuru fısıldıyordu.

Yaşanmışlık her ne kadar iz bıraksa da Sanaç benden uzak duramıyordu. Öfkesine, hayal kırıklığına, onca sarsıntıya rağmen bir yanı hâlâ bana dönüyordu. İlk yüzleştiğimizdeki gibi değildi artık. Ne sesindeki o sertlik kalmıştı ne de bakışlarında yakıcı bir hesap.

Hatta... Dışarıdan bakan biri, bizi sevgili sanabilirdi.

Fakat öyle değildik.

Ne aşkın en parlak hâliydik ne de nefretin keskin dili. Biz, birbirine ait olduğu hâlde birbirine zarar vermekten korkan iki yaralıydık. Kırılmış bir vazonun parçalarını tutkalla birleştirmeye çalışan çaresiz eller gibiydik. Görünüşte bütündük belki... Fakat içten içe, en ufak sarsıntıda tekrar dağılmaktan korkuyorduk.

CamScanner ile tarandı

Kalbimiz hâlâ çarpıyordu ama ritmi bozuktu.

Uyandığımda Sanaç'ın kolları üzerimdeydi. Sıcaktı. Koruyucuydu. Hatırlatıcıydı. Teninden gelen o tanıdık koku, kalbimde sakladığım bir zamanı geri getirmişti. Buraya geleli sadece iki gün olmuştu ama iki gündür kendimi yirmili yaşlarımın başındaki o kadın gibi hissediyordum. Adını bile zor söylediğim, unuttuğumu sandığım Yasmin Yakut gibi...

Bu his... Kalbime dokunan o ince sızı, yıllar sonra yeniden dönmüştü. Oysa ben, onu çoktan unuttuğumu sanıyordum. Kalbimin en karanlık raflarına kaldırmış, üzerine de kalın harflerle *bir daha açma*, diye damgalamıştım.

Bazı duygular, ne kadar derine gömersen göm, zamanı geldiğinde usulca yüzeye çıkardı. İşte şimdi, tam da öyleydi. O his, bütün bedenime sessizce yayılıyor, her hücremi nazikçe sarıyordu. Sanki biri, ruhumdaki küllenmiş bir ateşi yeniden üflüyordu. Unutulmuş bir melodinin notaları gibi içimi ısıtan, beni hayata döndüren bir şeydi bu. Çoktandır unuttuğum bir şefkatin, bir sıcaklığın sessiz yankısıydı.

Aslında özlemiştim.

Kendim bile farkında olmadan onu çok özlemiştim.

Gözlerimi araladım. İlk gördüğüm şey onun yüzü oldu. O sevdiğim, o tanıdığım, o bir zamanlar yabancıya dönüşen ama asla kalbimden silinmeyen adam... Yay gibi kıvrılan kirpiklerine takıldım önce. Uyurken bile inadına güzel duran kirpiklerine...

Sanki yıllarca suya aç bırakılmış bir çiçekmişim de şimdi damla damla can buluyordum. Elimi uzattım. Sessizce. Nazikçe. Onu uyandırmaktan korkarak parmak uçlarımı göz kapaklarına değdirdim. Her bir kirpik tanesi, yıllar süren bir sessizliğin hesabını veriyordu bana. Her birini öpmek istercesine dokundum.

Sanaç iç çekti. Gözlerini hâlâ kapalı tutuyordu ama sesi, rüyayla uyanıklık arasında bir yerdeydi.

"Sarışın..." dedi, kısık bir sesle. Dudaklarının arasından çıkan o tek kelime, bir ömürlük suskunluğa ilaçtı.

"Uyumaya devam et," dedim. Parmak uçlarım, yanağında yitip giden bir anıyı aradı. "Sadece özlem gideriyorum."

Gözlerini açmadan, "Çok mu özledin beni?" diye sordu.

"Her gün ağlayacak kadar," dedim, hiç düşünmeden.

"Ah be Yasmin..." derken gözlerini araladı. Bakışı, geçmişte bıraktığımız o kırık zamana yürüyordu. "Karşıma çıksan böyle acı çekmene hiç izin verir miydim sanıyorsun?"

CamScanner ile tarandı

"Başka çarem yok gibiydi," dedim. "Mecbur kaldım, Sanaç. Sana bir şey olsaydı, ben nasıl devam edecektim bu hayata?"

Bir süre sustu. Göz göze geldik. O anda konuşmasa da içindeki acılar göz bebeklerine taşınıyordu.

"Sen yokken yaşadığım söylenemezdi," dedi. "Nefes almakla yaşamak arasında fark varmış. Ben onu sen gidince anladım."

"Her şeyi arkada bırakamaz mıyız?" diye sordum, bir umutla. "Tekrar başlamak için sadece sen ve ben."

Öyle derin, öyle tanıdık bir şekilde baktı ki yıllar önce yarım kalan bir cümlenin devamını arıyordu gözlerimde.

"Yasmin," dedi, içten bir tınıyla. "Bunu senden daha çok isteyen benim. Üstelik sen bana böyle bakarken ben sana nasıl *hayır*, diyebilirim?"

Başımı yavaşça iki yana salladım. "Ben istedim diye değil, Sanaç," diyerek dudaklarına doğru fısıldadım. "Senin de istemeni istiyorum."

Kısa bir an durdu. Kalbini benimle açmadan önce içindeki bütün kırık taşları sıraya dizdi. "Güzelim..." dedi, sıcak ve kırık bir tonlamayla. "Ben yıllarca bu anı bekledim. Seninle gizli gizli sevgiliyken bile en çok neyi isterdim, biliyor musun? Beni çok sevmeni. Kendine, ailene ve o Yakut soyadına rağmen..." Gözlerimin ta içine bakıp devam etti. "Şimdi karşımda duran kadın beni seven, çok sevmek isteyen, vazgeçmeyen bir kadın. Bu sevgiyi istememek hangi kalbe sığar ki? Yüreğim sensiz olmayı zaten kabul etmez."

"Yapabilir miyiz?" diye fısıldadım. "En baştan... Sıfırdan... Kimseden gizlemeden... O hak ettiğimiz ilişkiyi yaşayabilir miyiz?"

Kalbim onun sessizliğinde cevabı ararken gözlerine baktım. Oradaydı. İçinden geçen her kelimeye, her kırgınlığa, her arzuya rağmen yine de duymak istedim. Bu kez sadece bana değil, kendi yarım kalmışlığına da söz vermeliydi.

Başını yana eğdi. Gülümsemesi dudaklarının kenarında temkinli bir sızı gibi kıvrıldı. "Seni tekrardan tavlamam gerekiyor mu?" diye sordu, o tanıdık ukalalığın altına sakladığı heyecanla.

Kahkaha değil ama hafif bir tebessümle karşılık verdim. "O toyluğumdan eser kalmadığı için..." dedim, sesimi alçaltarak. "Valacan'ımı yeniden süründürmek istemiyorum. Yoksa evet... Beni tekrardan tavlaman gerekebilirdi."

"Ben seni her şartta, her şekilde, yeniden tavlamaya hazırım," dediğinde eksik kalmış bütün mevsimleri tek bir ilkbaharda buluşturdu.

CamScanner ile tarandı

Gözüm geçmiş zamanlarımıza daldı. "Eskiden..." dedim, hafızamın içinde dolanarak. "Şahane bir omlet yapardın. İçine ne koyardın, bilmiyorum ama o tadı bir daha hiç bulamadım."

Yüzüne yayılan o özlemle dolu gülüşü gördüm. "Sen benim tostumu da çok severdin," dedi. "Her sabah iki lokma alır, daha sonra kahvenin kenarına iliştirirdin. Geç bitsin diye küçük küçük ısırırdın."

Gülümsedim. "Elin çok lezzetliydi," dedim. "Bir tek sen yapınca yemek yiyesim geliyordu."

"İncecik kalmışsın," dedi, bariz bir sitemle. "Ben yanında olsaydım, hiç böyle olur muydu *Blondinka*?"

Ellerimi battaniyenin üzerine yerleştirerek gözlerimi kaçırdım. "Artık istesem de kilo alamıyorum."

Bana biraz daha yaklaştığında gözlerimi ona çevirdim. O bakışlarda tanıdık o eski koruma içgüdüsü parladı. "Ben sana aldırırım," dedi, yarı şaka yarı ciddiyetle. "Bir haftada eski hâline getiririm. Ama tabii biraz nazlanacaksın yine, değil mi?"

"Sana hiç nazlanmam," dedim. "Ama kahvaltıyı hazırlarsın, değil mi?"

Biraz geri çekildi. "Bunu bana iş yaptırmak için mi söylüyorsun yoksa..." Gözlerinde hınzır bir ışık vardı ama cümlesi tamamlanmadan araya girdim.

"İşten kaçmak için söylemiyorum bunu. Gerçekten çok özledim!"

Gözlerini kısarak baktı bana. Çok geçmeden dudaklarının kenarında o tanıdık, muzip gülümsemesi belirdi. "Sabah senden bir kıt almazsam güne başlayamam," dedi. "Bir kıt ver bakayım."

Gülümseyerek ona doğru yaklaştım. O ise hiç tereddüt etmeden yüzüme kapandı. Yanağıma dudaklarını bastırdı önce, daha sonra bir kedi edasıyla dişlerini hafifçe yanağıma geçirdi. Ardından burnuma, daha sonra boynuma doğru ilerledi. Her bir noktayı usul usul ama mutlaka dişleyerek geçti.

Ben ise her ısırığında gülmekten kendimi alamıyordum. Gıdıklayan bir dokunuş gibi değil, içime işleyen bir mutluluk gibiydi bu. Öyle bir his ki kahkaham ağzımdan değil, yüreğimden yükseliyordu âdeta.

"Gülüşüne kurban olduğum..." dedi, beni titretecek bir sesle.

"Canına yandığım..." dedim.

"Yoluna öldüğüm..." dedi.

CamScanner ile tarandı

Aniden durduğumda, "Ölmek yok," dedim. Bir dua değil de bir yemin gibiydi bu. Dudaklarımdan dökülen ama kalbimin en derininden gelen bir çağrıydı. "Ölmek yok, Valacan. Biz birbirimiz için yaşayacağız."

Sanaç bana sarıldığında hayatın dışındaki her şey sessizliğe gömüldü, sadece kalp atışlarımız vardı. O sarılış... Allah'ım, ne çok ihtiyaç duymuştum o sıcaklığa. Ne çok özlemiştim göğsüne yaslanmayı, kollarının etrafımdaki o kendine özgü güven hissini. Beni bir bütün gibi saran tek yer, onun kollarıydı.

Bir süre öylece kaldık. Zaman aksa da biz akmadık. Çünkü bazı anlar akmaz; durur, yavaşlar, insanı da durdururdu.

Geriye çekildi. Gözleri yüzümde gezindi. Mutlu ama temkinliydi. Hâlâ bir şeylerin hayal olduğundan korkuyordu. "Yağız'ı aradın mı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Sürekli arayıp onların tatilini bölmek istemiyorum."

Sanaç arsız bir şekilde gülümsedi. "Ben Bronz'u aradım," dedi, sabırsız bir şekilde. "Kayak yapmaya gideceklermiş."

"Sana inanamıyorum!" diyerek sitem ettim. "Çifte kumruları neden rahatsız ediyorsun ki?"

Bir anda kahkaha attı. "Kızım, onların neresi çifte kumru?" dedi. "Olsa olsa çifte bela olurlar. Hatta biri apayrı bela, öteki komple felaket."

"Olsun," dedim, usulca. "Ne kadar az rahatsız edersek o kadar iyi."

"Hiç kimse kusura bakmasın," dedi. Sesindeki ton alayla sevgi arasında gidip geliyordu. "Benim olmadığım bir yerde kimse rahat olamaz. Rahatsız etmezsem uyuyamam."

"Yağız'a bakıyorlar," diye hatırlatma ihtiyacı hissettim. "En azından insaflı olabiliriz!"

"Yağız'ı tembihledim," dedi Sanaç. "Benim yokluğumu aratmaması için. Ben orada olmayabilirim ama benim kopyam orada!"

"Telefonuna el koyuyorum," dedim, net bir sesle. "Bugün kimseyi aramak yok ve konuşacağın tek kişi ben olacağım."

Sanaç'ın göğsü hafifçe sarsıldı. Burnu saçlarımın arasına gömüldü. Ellerini belimden yukarı kaydırdığında iyice kendine doğru çekti.

"İşte buna asla *hayır* demem, Yasmin."

Gözlerimi kapadım. Adımı o kadar güzel söylüyordu ki... Tekrar tekrar duymak istiyordum. "Tekrar etsene," dedim, neredeyse fısıldayarak.

"Yasmin..." dedi, kulağıma doğru boğuk bir tonla. "Yasmin..."

CamScanner ile tarandı

Ona doğru iyice yaklaştım. Artık aramızda hiçbir sınır kalmamıştı. Ne geçmişin korkuları ne de geleceğin belirsizliği. Sadece o anın içindeydik. Sanaç başını usulca saçlarımın arasından çekti. Tenimden çekilen her telde, onun dokunuşunun izi kalmış gibiydi. Burun burunaydık şimdi. Nefeslerimiz birbirine karışıyor ama dudaklarımız hâlâ birleşmiyordu.

Ona dokunmak istiyordum.

Yıllardır ilk kez böylesine yakındık. Yıllardır ilk kez özlemin sesi sadece göğsümde değil, bedenimde de yankılanıyordu. Dudaklarımda, onun tenine değmemiş onca günün yükü vardı.

Gözlerinde bir titreme vardı. Sanki o da istiyordu. Sanki o da aynı arzunun kıyısındaydı. Ama bir şey engel oluyordu.

"Kalkalım," dedi. "Bugün bir Azize'ye hizmet edeceğim."

"Öyle söyleme," dedim. Bana böyle seslenmesin istedim. Çünkü Azizeler hep başkalarının acıları için yaşar, kendi acılarını gömmeyi seçerdi.

Sanaç, her zamanki gibi içimi okuyordu. Gözlerinde şefkatin karanlık bir dili vardı. O dili sadece ben anlardım.

"Tam aksine," dedi. "Bunun için mutlu ol. Ve kendine şunu söyle: *Arkana'nın büyük Aziz'i benim için her şeyi yapıyor.*"

"Umarım gururun kırılmıyordur," dedim, dudaklarımı ısırarak. Sanaç egosu yüksek bir adamdı. Kimse için kolay kolay bir şey yapmazdı, son derece bencil biriydi.

"Başkası için olsaydı çok kırılırdı." Derin bir nefes verdi. Gözleri gözlerime kilitlendi. "Ama konu sen olunca yoluna bile kul olurum." Her zırhının altında, her inatçılığının ardında, bana adanmış bir yemin taşıyordu.

"Aptal Valacan," diye fısıldadım. Sonra parmaklarımı saçlarına doladım ve eğilip gözlerinden öptüm. "Sevgili Valacan..."

Gözlerini kapadı. Nefesi yüzümdeydi. Ellerini usulca belime doladı ve hafif bir çekişle ikimizi de yataktan kaldırdı. Teninin sıcaklığı hâlâ üzerimdeydi. Ayrılmak istemiyordum ama kalkmak zorundaydık. Bütün günümüzü yatağın içinde geçiremezdik.

İki ayrı banyoya girdik. Kısa süre sonra mutfağa geçtik. O, kahvaltıyı hazırlamaya başladı, ben de kahvelerimizi hazırladım. Yağız hayatımda olmasaydı, belki de hiçbir zaman mutfağa giren biri olmayacaktım. Onun için yaptığım çok şey vardı.

Sanaç'ın üstü çıplaktı. Altında sadece siyah basketbol şortu vardı. Omuz kasları her hareketinde geriliyor, sırtındaki her kıvrım dikkatlice işlenmiş bir heykel gibi belirginleşiyordu. Özenle doğradığı sebzeleri

CamScanner ile tarandı

izlerken zihnimde sabahı yırtan bir arzunun ince sesi vardı. Masanın kenarına sessizce yaslandım.

Elinde bir dilim salatalıkla bana döndü. Dudaklarında o yaramaz gülümsemeyle, "Aç bakayım ağzını," dedi.

Dudağımı kıvırdım. "Karnımı doyurmayayım şimdiden," dedim, nazlanarak.

"Bir dilim salatalıkla karın mı doyar, Yasmin?" Tek kaşını kaldırıp beni baştan aşağıya süzdü. "Senin o karnını genişletmeliyim."

Ne demek istemişti? Kilo aldırmak mıydı amacı yoksa...

Hamilelik mi?

Yanaklarıma ani bir sıcaklık yükseldiğinde gülümsememi bastırmaya çalıştım. Söylediklerini masum bir şekilde algılayamamıştım fakat yine de gülüyordum. Çünkü Sanaç Valacan'dan bir parça taşımanın düşüncesi bile insanı gülümsetiyordu.

Bir süre sonra kahvaltı tamamen hazırdı. Sanaç her zamanki titizliğiyle her şeyi sıraya dizmişti: Omlet, tost, zeytin ve peynir çeşitleri... Her şey incelikle hazırlanmıştı. Tepsiyi iki elimle kavrayıp kış bahçesine geçtim. Dışarıda gri gökyüzünden süzülen yağmur damlaları cama usul usul vuruyor, rüzgâr dalları usulca eğiyordu. İçerisi, yanan şöminenin huzuruyla sıcacıktı.

İlk olarak hazırladığı omletten bir parça kestim ve ağzıma attım. Sanaç bana gözlerini dikmiş, kaşlarını hafifçe çatmıştı. Isırışımı izliyordu. Tostun da tadına baktım. O tanıdık, o özlediğim lezzet damaklarımı sarınca bir iç rahatlamasıyla geriye yaslandım ve kahvemi elime alıp ilk yudumu aldım.

Tam o sırada kahve bardağını elimden aldı.

"Kahveyi en son içeceksin," dedi. Kahve bardağını masaya koyduktan sonra kendi önündeki omletten büyükçe bir dilim kesip bana doğru uzattı. "Şöyle dolu dolu yesene güzelim. Mıy mıy ye diye yapmadım ki."

Onun için yemek önemli bir müesseseydi. Her lokmaya özen gösterirdi. Benim içinse bazen hâlâ aceleyle geçiştirmeye çalıştığım bir zorunluluktu.

Kaşlarımı kaldırarak, "İkimiz aynı mideye sahip değiliz!" diye karşılık verdim. Onun beni bu kadar önemsiyor oluşu, en küçük lokmayı bile takip etmesi hem beni kızdırıyor hem de mutlu ediyordu.

Cevap olarak bana bir parça omlet daha uzattı. Üstelik bu defa daha büyük bir dilim. Karşı koyamadım. Hem tosttan hem de omletten birkaç lokma daha aldım. Gerçekten doymaya başlamıştım ama o hâlâ gözümün içine bakıyor, elimdekilerin yetersiz olduğuna kanaat getiriyordu. Onu kırmamak için karnımdaki doluluğa rağmen bir lokma daha... Sonra bir tane

CamScanner ile tarandı

daha... Sanki yalnızca bedenimi değil, yılların aç bırakılmış duygularını da doyurmaya çalışıyordu.

"Uzun zaman sonra yaptığım en iyi kahvaltıydı," dedim sonunda, yaşadığım memnuniyeti gizlemeden.

Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme vardı ama gözleri pek inanmamış gibiydi. "Hiçbir şey yemedin ki," dedi. "Yalandan iki üç lokma aldın."

Gülümsedim. Haklıydı belki. Ama onun hazırladığı bir sofrada bulunmak bile başlı başına bir doyumdu benim için. "Gerçekten yedim," dedim. Elimi göbeğime koyup hafifçe bastırdım. "Karnıma baksana."

Bakışları elimi koyduğum noktaya indi. Ardından alaycı bir kahkaha patlattı. "*Göbeğim çıktı*, de de katıla katıla güleyim."

Gözlerimi devirdim. "Dalga geçme!"

"Geçmiyorum, güzelim," dedi. Sesi yumuşaktı. Öyle yumuşak ki kalbimde bir yerlere dokunmadan geçmedi. Gözlerini dışarıdaki yağmura çevirdi. Sonra ansızın bir teklif sundu. "Arabayla biraz turlamak ister misin?"

Kaşlarım kendiliğinden havalandı. Kalbim, çocukça bir sevinçle çarptı. "Eski günlerdeki gibi mi?" dedim. Sesim, özlemle karışık bir heyecanla titredi.

Göz kırptı. "Daha iyisi."

"Kesinlikle isterim," dedim.

Kahvaltı masasından kalkarken arkamızda kalan şey sadece bir tepsi dolusu lezzet değildi. Aynı zamanda, geçmişe atılan küçük bir köprüydü. Belki biz artık o eski insanlar değildik ama içimizde hâlâ onları yaşatan bir şeyler vardı. Yağmur dinmemişti ama ben bize güneşin doğduğunu hissediyordum.

Onun sarı, parlak, son model spor arabasına bindiğimde bedenimi tarifsiz bir heyecan kapladı. Motorun homurtusu, deri koltukların tanıdık kokusu, bir zamanlar birlikte kaçtığımız yolları anımsattı. Kemerimi bağlarken göz ucuyla ona baktım. Direksiyonun başında, tam da hatırladığım gibi hâlâ tehlikeli, hâlâ büyüleyiciydi.

Pist alanına doğru ilerlerken şehir yavaş yavaş ardımızda kalmaya başladı. Yolun sessizliği omuzlarıma çöken ağırlığı daha da belirginleştiriyordu. Ona hiçbir zaman söyleyemediğim o kadar çok şey vardı ki bazen kelimeler boğazımda sıkışıyor, nefesimi kesiyordu.

CamScanner ile tarandı

Gözlerini yoldan ayırmadan, "Hızı hâlâ seviyorsun, değil mi?" diye sordu birden.

"Evet," dedim, iç geçirerek. Aslında hızdan çok, onunla olmaktan hoşlanıyordum. Hangi yöne gittiğimiz umurumda değildi.

"Biraz hızlanacağım," dedi. "Eğer rahatsız ederse söyle, güzelim." Direksiyonu bir parça daha sıkı kavradı. Motorun sesi yükseldi.

Elim dizime düştü. Kendi kelimelerimle yüzleşmek zorundaydım artık. Bu, ne kadar geç kalınmış olursa olsun, onun bilmesi gereken bir şeydi.

"Sanaç..." dedim. "Sana söylemediğim bir şey daha var."

Gaza biraz daha basıp hızını düşürmedi. Ne bir şaşkınlık belirtisi vardı yüzünde ne de huzursuzluk. Sadece dikkat kesilmişti. Sadece dinliyordu.

"Nedir?" diye sordu. Tonu beklediğimden daha yumuşaktı.

Yutkundum. Parmaklarımın içi terlemişti.

"Aileme ne olduğunu merak etmiyor musun?"

İşte o an direksiyon başındaki bakışları birdenbire üzerime döndü. Arabanın gidişinde hiçbir sapma olmadı ama bakışlarında bir patlama vardı. Bastırılmış öfke, kaybolmuş merak, yeniden uyanan geçmiş, hepsi aynı anda gözlerine üşüştü.

"Yalnızca Yaprak'ı biliyorum," dedi. "O cadaloz Oya'ya ve piç babana ne olduğunu bilmiyorum."

Zihnim, onun o cümlesiyle birlikte geçmişin karanlık koridorlarına sürüklendi. Zihnimde paslı bir kapı gıcırdayarak aralandı. Çocukluğumun korkularına, sessiz gecelerine ve çığlık atmaktan yorulmuş uykusuz sabahlarına açılan bir kapıydı bu.

"General seni bekliyor."

Sözler, taş duvarlı koridorun soğukluğunda yankılandı. "O kim?" diye sorduğumda merakım ve tedirginliğim aynı anda arttı.

"KALE'nin kurucusu."

Utkan Vural denen asker beni kolumdan tutmuş, dikkatle odaya götürmeye başlamıştı. Sessiz kalıp bu buluşmanın gerçekleşmesini bekledim.

Bir süredir bana notlar gönderiyordu. Notlarda annemin ölümüyle ilgili hakikati öğreneceğim yazıyordu. Oysa ben annemin bir hastalıktan dolayı öldüğünü bilerek büyümüştüm. Çocukluğumdan beri inandırıldığım şey buydu. Amansız, çaresiz bir hastalık. Görünen o ki yalanın üzerine örülmüş bir masaldı.

CamScanner ile tarandı

KALE, bana yeni bir hayat vadediyordu. Kardeşimle beni güvence altına alacaklarını, saklanan bütün sırları gün yüzüne çıkaracaklarını söylüyorlardı. Tek şart vardı: Onların askeri olmak.

Güvenlik aşamalarından geçtim. Parmak izim alındı, göz taraması yapıldı. Çelik kapılar ardı ardına açıldı. Her adımda vücudumdaki gerilim daha da büyüyordu. Nihayet bir odanın kapısına geldik. Askerlerden biri kapıyı açtı ve bana geçmemi işaret etti.

Adım attığımda içerisi zifiri karanlıktı. Nefesim, duvarlara çarpıp yankılandı. Gözlerim karanlığa alışmaya çalışırken aniden bir ışık doğdu. Ortada, soğuk mavi ışıklarla kıvılcımlanan bir hologram belirdi.

Elleri arkasında kenetli, başı dik bir bedenin görüntüsü karşımdaydı. "Yasmin Yakut..." dedi. Sesi, hologramın metalik yankısıyla odanın soğukluğunu doldurdu. "Arkana Cemiyeti'nden..."

Gözlerim kısıldı. Kalbim, bir davul gibi göğsümde çarpıyordu. "Siz?" dedim, nefesim ince bir bıçak gibi karanlığı keserken.

"General, demen yeterli."

Yutkundum. Görüntüdeki adamın yüzü bulanıktı. Keskin hatlar yerine gölgelerden örülmüştü. Sesinde öyle bir kesinlik vardı ki bütün sis perdesini yarıyordu.

"Neden karşımda değilsiniz?" dedim. "Sizinle görüşeceğimi sanmıştım."

Hologram başını eğdi. "Güvenlik gerekçeleri nedeniyle. Bir gün çok başarılı bir asker olursan eminim yüz yüze de görüşeceğizdir."

Omuzlarım gerildiğinde dudaklarım ince bir çizgiye dönüştü. "Henüz teklifinizi kabul etmedim."

"Edeceksin." Sesindeki kesinlik, karanlık bir kehaneti andırıyordu. "Çünkü buraya annen için ve gerçeği öğrenmek için geldin."

Annem... O tek kelime bile, yıllar boyunca kabuk bağlamaya çalışan yaralarımı bir anda söküp açmıştı. Bir anda çocukluğumun o loş odasına döndüm. Annemin solgun yüzü, o kokusu, saçlarını tararken mırıldandığı ninniler... Sanki o an tüm nefesim, onun yokluğunda kalan boşluğa doldu.

"Size güvenmem için bana gerçeği söylemelisiniz," dedim. Sesim titriyordu, öyle ki kendi kulağımda bile yabancıydı.

"Baban Aykut, Oya denen bir kadınla evlenmiş."

Gözlerimi kırpıştırdım. Aklıma düşen görüntüler bir film şeridi gibi akmaya başladı. Babam... Oya... Annemin ardından evin sessizliğini delen yeni kahkahalar...

CamScanner ile tarandı

"Evet," dedim, yavaşça. "Annem öldüğünde kız kardeşimle küçüktük. Kendisi zaten aile dostumuzdu. Babamla evlenmesi uzun sürmedi."

Bu cümleleri söylerken dilim acıdan taş kesilmişti. Çocukluğumun, evimin, annemin sıcaklığının üzerine çökmüş bir gölgeyi dile getirmek zordu.

"Annenin ölümündeki otopsi sonuçlarını hiç gördün mü?"

Nefesim yarım kaldı. Bir şey söylemeye çalıştım ama dudaklarım kurudu. "Görmedim," diye fısıldadım.

Karşımdaki adam öne eğildi. "Sana asıl gerçeği söylediğimde bize artık ihanet edemezsin."

Kalbim hızla çarptı. Bir çocuk gibi titriyordum ama yüzümde bir yetişkinin gölgesi vardı.

"Söyleyin artık," dedim, sesim çatlayarak. "Aylardır aynı şeyi söyleyip duruyorsunuz ama bir tek gerçeği paylaşmıyorsunuz!"

General, kelimeleri ağır ağır, bana her hecesini hissettirmek istercesine, "Annen..." dedi. "Oya ve baban tarafından planlı bir şekilde her gün zehirlenerek öldürüldü."

Öldürüldü.

Aynı kelime tekrar tekrar yankılandı.

Annem ölmemişti, öldürülmüştü. Hem de yakın dostu ve biricik kocası tarafından...

Yüreğimden bir şey koptu. Annemin yokluğuyla açılan o eski boşluk, gerçeğin ağırlığıyla bir kez daha yutkunulmaz bir çukura dönüştü ve ben, kendi hayatımın en karanlık sayfasına düşen bu son cümleyle, artık asla eskisi gibi olamayacağımı anladım.

Hiçbir zaman beyaz bir kuğu olamayacaktım. Ne kadar yüzsem de ne kadar kanatlarımı çırpsam da suya düşen gölgem hep simsiyah kalacaktı.

Sanaç, direksiyonu sımsıkı kavramıştı. "Yasmin..." dedi, sesi hem bir emir hem bir rica taşıyordu. "Ne olduğunu anlat."

Yutkundum. Dudaklarım titredi. Oysa yıllardır sakladığım şeyin ağırlığı dilimin ucuna geldiğinde hafifleyeceğini sanmıştım. Ama çıkardığım her kelime, boğazımda bir taş misali kalıyordu.

"Bir akşam yemeğindeydik," dedim. Gözlerim yola değil, yıllar öncesine dönüktü. "Ve onları zehirledim." Devamını dile getiremedim. Anlatmaya yüreğim yetmedi.

Sanaç aniden frene bastı. Asfaltın üzerinde lastiklerin çığlığı yankılandı, araba zorlukla durdu. Hızla bana dönerek, "Ne yaptım dedin?" dedi.

CamScanner ile tarandı

Kollarımı göğsümde kavuşturarak gözlerimi yoldan ayırmadım. "Onları..." dedim. "Tıpkı annemi öldürdükleri gibi öldürdüm." Gözümü bile kırpmadım. Kaçacak hiçbir yerim yoktu, saklanacak hiçbir tarafım kalmamıştı.

Bir anlık sessizlik yaşandı. Başta bir tepki veremedi. Sonra aniden Sanaç'ın bütün gövdesi bana doğru eğildi. Ellerini kollarıma, sırtıma doladı. O sert, kendinden emin adamın kolları bu defa bana sığınak gibi kapandı.

"*Moya blondinka*..." dedi, uzun bir zaman sonra. "Bilmiyordum." Bir kez daha. "Bilmiyordum."

Sırlar sadece bizi öldürmüyordu. Saklayanı da yavaş yavaş içten çürütüyordu. Kalbinin dibine gömdüğün ne varsa sonunda bir mezar kazıyordu kendine. Sessiz, derin, görünmez ama kaçınılmaz bir mezar... Kalbim çürüklerle doluydu.

Bu da onlardan biriydi.

Bu doğruydu.

Aykut ve Oya Yakut benim tarafımdan bir akşam yemeğinde öldürülmüştü.

Onların sonunu getiren güzel kızları Yasmin Yakut olmuştu.

"Nefes almam gerekiyor," dedim, güçlükle. Kapıyı açıp kendimi dışarıya attım. Yolun ortasında, soğuk havayla baş başa kaldım. Arabalar yanımızdan öfkeyle geçiyor, kornalar sinirle ötüyordu. O an hissettiklerimi dünyanın bütün gürültüsü bile bastıramazdı.

Arabanın kaportasına yaslandım. Sanaç kapıyı çarpıp yanıma geldi. Gözleri, içinden kıyamet geçen bir adamın gözleriydi. Gökyüzüne değil, karşımda şaşkınlıkla duran adamın göğü andıran bakışlarına baktım. "Ben o eski kadın değilim," dedim. Sesim itiraftan değil, mezar taşından ibaretti. "Ben o Sanaç'ın masum sarışını değilim."

"Kes sesini," dedi, öfkesinden çok acısı vardı ifadesinde. "Hiçbir şey... Hiçbir şey senin masumluğunu alıp götüremez."

Başımı iki yana salladım. "Kapkara bir kuğuyum artık," dedim, gözlerim dolarken bile gülümsedim. "Sevdiğim adamı terk ettim. Ona yalanlar söyledim. Kız kardeşimi kurtaramadım. Elimi kana buladım, hem de defalarca... Küçücük bir çocuğun öz annesiymiş gibi davranıyorum. Ben siyah olmayacağım da kim olacak, Sanaç?"

Yutkundu. Konuşmadı. Sadece birkaç saniye boyunca bana baktı. Gözlerimin içine değil, günahlarıma bakıyordu.

CamScanner ile tarandı

"Senin ruhun sarışın," dedi, üstüne basa basa. "Unuttun mu? Simsiyah saçlıyken bile sarışındın."

Saçlarıma baktım. Ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Bu sefer sarışınım," dedim, acıya acıya. Resmen kanıyordum ama kimse görmüyordu.

Beni yeniden kollarının arasına aldığında bütün yaralarımı kapatmak istercesine kollarını etrafıma sardı. "Sarışınsın..." dedi. "Ve benimsin."

Bakışlarımı ona kaldırdım. "Öyle miyim?"

"Öylesin," dedi. "Sıfırdan başlayalım, Yasmin. Yeniden. Tekrardan. En baştan."

Bir süredir duymak istediğim kelimeler bunlardı. Gözlerimi hayata yeniden açtığımdan beri Sanaç'tan bunu duymak istiyordum ve sonunda o an gelmişti.

Dudaklarımın titremesine engel olamadım. "Bu sefer sadece Sanaç ve Yasmin olmayacağız."

"Bu sefer Aziz ve Azize olarak yeniden başlayacağız," dedi, büyük bir inançla.

"Ve birbirimiz için her şeyi yapacağız," dedim, artık geçmişten korkmadan.

"Kartımı geri almadan önce yapmam gereken tek bir şey var," dedi. "Günahkâr olmamalıyım. Ama senin için bütün günahı sırtlayacağım, Yasmin."

"Sanaç..." dedim. Adını söylerken boğazımda bir düğüm yükseldi, adı dudaklarımdan dağılıp, titreyerek çıktı. Ona uzanmak istedim, ona tutunmak istedim ama parmak uçlarım bile yetersizdi. Aramızda görünmez bir duvar vardı ve bütün nefesimle, bütün göğüs kafesimle o duvarı itiyordum.

Gözlerim onun gözlerine değdi. Bir an, bir ömür gibi uzadı. O anın içinde her şey sustu. O, bana kelimelerle değil, dudaklarıyla cevap verdi. Sıcak nefesi yüzüme çarptı. Acı, özlem ve suçluluk kokan bir nefesti bu.

Kolları omuzlarımdan yukarı çıktı ve elleri yüzümü buldu. Başparmaklarıyla yanaklarımın kenarına dokunduğunda göğsümden bir şey koptu. Ne kadar kırık olursam olayım, hâlâ ona temas eden her yerde eriyordum.

Ve sonra hasretle yanıp tutuştuğum dudakları üzerimdeydi.

Yolun ortasında, akan zamanın karşısında duran bir arabanın önünde öpmeye başladı beni. Önce temkinliydi, affedilmeyi bekleyen bir günahkâr gibi dudakları kenarlarımı yokladı. Sonra birden o kadar derin, o kadar dolu, o kadar sahiplenici bir şekilde bastırdı ki dudaklarını, dizlerimin bağı çözüldü.

CamScanner ile tarandı

Dudaklarını öyle özlemiştim ki ne kadar yumuşak ve etine dolgun olduğunu unutmuştum. Dillerimiz yavaşça birbirine değdi. Bir yabancının tenine dokunur gibi değil, tanıdık bir eve, yıllar sonra çıplak ayakla basar gibi. İhtiyaçla karıştı, istekle yokladı.

Birbirini tanıyan iki yarımdık, kaybolmuş ama bulunduklarında artık susmak istemeyen.

Arkamızdan geçen arabalar korna çalıyordu ama onların gürültüsü arasında tüm şehir, tüm dünya silikleşmişti. Göz kapaklarımın ardında karanlık bir suyun içine düşüyordum ve o suyun içinde alabildiğim tek nefes Sanaç'tı.

Onun dudakları hayal kırıklığı, öfke ve özlemle doluydu. Benimkiler korku, pişmanlık, sevgi ve teslimiyetle. Öpüşmemiz, yılların pasını kazır gibi içimizde biriken tüm küflü acıyı kanatır gibiydi. Dudaklarımız her temas edişte başka bir yarayı, başka bir geceyi, başka bir kaybı söküp atıyordu.

Bir öpücükten fazlasıydı. İtiraf, af, bir sığınaktı. Ve ben, onun dudaklarında ilk kez nefes aldım. İlk kez yaşadım. İlk kez günahsız oldum.

Sanaç ve Sarışın'ı.

Aziz ve Azize'si.

Günahın gölgesinde büyüyen ama birbirine yeniden inanan iki yaralı yürektik. Sonuna kadar yanacaktık ama birbirimizi yakmayacak, birbirimiz için yanacaktık.

Bizi birbirimizden ayıran şey nefessiz kalmamız olmadı. Çünkü nefes denen şey, şu an bizim için gereksiz bir ayrıntıydı. Dudaklarımız birbirini bulmuşken ciğerlerimizin çığlığına kulak tıkamıştık.

Fakat kulak tırmalayıcı, şiddetli çıkan korna sesi bizi ayıran tek şey oldu.

Sanaç, dudaklarını aniden geri çekti. Nefesimizi bile almadan geçen o saniyede gözleri bana baktı. Tedirgin, tetikte ve sanki bir vedayı içinde saklayan bir bakıştı bu.

Arkamı hızla döndüğümde gördüğüm manzara, gözlerimin şimşek misali çakmasına neden oldu.

Devasa bir tır, arabaları sollaya sollaya üzerimize geliyordu. Ancak beni asıl donduran, önündeki logoydu.

Siyah beyaz satranç taşlarını andıran bir *kale* işaretiydi. Satranç tahtasında bir taş değil, bir infaz aracına dönüşmüştü.

CamScanner ile tarandı

KALE'nin hamlesiydi bu. Ve biz, kuralsız bir oyunun ortasında, tahtadan çoktan kalkmış iki kırık piyonduk. Yarım kalan bir hesabın kurbanı olmaya mahkûm bırakılmıştık.

Her şey bir saniyeye sığdı. Sanaç'ın kolları bir anda belime dolandı, bedenini bana kalkan etti.

Hafifliğimi hissettim, yerden kesilen ayaklarımı ve sonra yere düşüşümüzü.

Son anda yoldan çekildiğimizde Sanaç'ın spor arabası bir kâğıt parçası gibi ezildi, parçalandı, yok oldu. Ve her şey saliseler içinde gerçekleşti.

Yolun kenarında birbirimize bakarken tek kelime dahi edemedik çünkü şaşkınlığımız bütün bedenimizi ele geçirmişti. Kalbim resmen gümbürdüyordu.

Tam o sırada bir başka korna sesi yankılandı.

Başımı kaldırdığımda siyah bir aracın üzerimize doğru geldiğini gördüm. Direksiyonun başında tanıdığım bir yüz vardı: Serdal.

İki araba peş peşe durdu.

İlkinde, her daim yenilmez gücüyle herkesi şaşırtan Serdal, diğerinde ise ölümü suratında taşıyan Viran vardı.

En savunmasız hâlimizde bizi bulmuşlardı.

Bu artık yalnızca Sanaç ve Sarışını'nın hikâyesi değildi. Bu, dev bir satranç oyunuydu. Ve biz, şah ve vezir değil, kalenin önünde yere düşmüş, son hamleye tanıklık eden iki yanık taştık. Geriye tek bir soru kalıyordu: Mat mı olacağız yoksa tahtayı yakıp yeni bir oyun mu başlatacağız?

HİSAR ALATAV

"Küçük bebeğim nasıl?"

Yasmin'in sesi kulaklarıma ulaştığında, yüzümdeki ifadeyi kontrol edemedim. Kaşlarım, içgüdüsel bir endişeyle çatıldı. Bu ses, onun sesi değildi. En azından, alışık olduğum Yasmin değildi.

"İyi," dedim, temkinli bir tonla. Ancak dayanamadım. "Neyin var? Bir şey mi oldu?"

Bir sessizlik oldu. O kadar kısa sürdü ki yalnızca kalbimin atışı kadardı fakat o aralıkta, Yasmin'in nefes alışı bile değişti.

CamScanner ile tarandı

"Sadece ondan ayrı olmak, beni beklediğimden çok daha fazla zorladı," dedi.

Zihnimi meşgul eden o garip endişe büyümeye başladı. Yasmin yalan söylemiyordu ama bir şey saklıyordu.

"Yasmin," dedim, daha net bir tonda. "Sen bu çocuğu, kendi ellerinle yatılı okula gönderdin. O zaman bile sesin böyle çıkmamıştı. Şimdi ne oldu?"

Telefonun ucunda, nefes alışlarının arasına sıkışmış bir kararsızlık vardı. "His..." dedi. "Gerçekten, oğlumu verir misin? Onunla konuşmak istiyorum."

Beni kandırmaya çalışıyordu ancak buna kanmamıştım. Özel bir alanda kayak yapmak için erkenden uyanmıştık. Otele az bir mesafede ancak kimsenin girmediği özel bir bölgedeydik. Burada rol yapmamıza gerek kalmayacak kadar herkesten uzaktık.

"İmparator'la birlikte kayıyorlar," dedim, bakışlarımı onlara çevirerek. "Daha doğrusu Yağız kayıyor. Bronz ona birkaç teknik gösteriyor. Seninki eve dönene kadar profesyonel bir kayakçı olacak."

Araya giren Sanaç, her zamanki o kendinden emin, şakacı tonuyla, "Ben onu rallici yapacağım," dedi.

"Ah," dedim. "Baklavam da buradaymış."

"Özledin mi kız beni?" dedi Sanaç, sesindeki eğlenceyi saklamadan.

"Burnumda tütüyorsun, Sanaççığım," dedim, alayla yoğrulmuş bir içtenlikle.

Belki de gerçekten bizi hayatta canlı tutan tek şey buydu. Sivri dilli ama sarsılmaz bağlılık, kimseye göstermediğimiz o derin bağlılıklarımızı yalnızca böyle maskelerin ardından sunabiliyor olmamızdı.

"Biraz daha burnunda tüteceğim," dedi Sanaç. "Arkadaşın güvenli ellerde, hiç merak etme."

Biraz ileride duran Bronz'a baktım. Yağız'ın peşine takılmış bir sabır abidesi gibiydi. Ondaki sabır gerçekten kimsede yoktu.

"Merak etmez olur muyum hiç?" dedim. "Çiçeğim, buraya gelmeliydin, kesin bir talibin olurdu. Belki bir kayak hocasıyla bile evlenebilirdin!"

"His," dedi Sanaç, uyarı tonuyla. "Sinirlenmeye başlıyorum ama."

"Sinirlen," dedim, keyifle. "Kudur hatta. Sen bunu hak ettin!"

Savunma mekanizması hemen devreye girdi. "Özür diledik işte," dedi Sanaç. "Uzatma."

CamScanner ile tarandı

"Daha bu konuyu Bronz bile bilmiyor, Sanaç." Sesim, soğuk bir kılıç gibi kesip geçti. "Şansını fazla zorlama istersen."

"Ölmek için çok gencim," dedi. "Hem daha bir sürü çocuk yapıp yarış pilotlarından ordu kuracağım!"

"Neyi bilmiyormuşum?"

İşittiğim sesle birlikte hızla arkamı döndüm.

Bronz, kehribar gözleriyle çoktan üzerime kilitlenmişti.

Telefonun ucundan Sanaç, "Ben şehadet getireyim en iyisi," dedi, bariz bir korkuyla.

"Güldürme beni," dedim. Dikkatimi Bronz'a verdim ve ona bakarak ciddi bir tonla, "Yasmin'e evlenme teklifi edecekmiş," diye cevap verdim. "Hatta küçük çaplı bir sürpriz nikâh organize etmiş. O yüzden, *tatili biraz daha uzatsak olur mu acaba*, diye soruyordu."

"Hisar..." dedi Bronz. Bunun ne demek olduğunu gayet iyi biliyordum.

Gözlerimi devirdim. "Yalnızca ikisinin arasını yapmaya çalışıyorum," dedim. "Sanaç'ın aksine kimsenin ilişkisinde gözüm yok!"

"Abartmasan mı artık, His?" diyen Sanaç'ın sesinde derin bir pişmanlık vardı. "Sadece Bronz'un duygularını biraz kurcalamak istemiştim, o kadar."

"Telefonu Bronz'a vermemi ister misin?" diye sorarak meydan okudum. Telefon anında yüzüme kapandı. Kulağımdan çekerek, "Çekmiyor telefon," dedim. Telefonu cebime koyarken onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

"Ne konuşuyordunuz?" diye sordu Bronz. Sesi sakindi ama o sakinliğin ardında gizli kalan bir şey vardı.

"Kendisi anlatsın," dedim, net bir şekilde.

Bu kaçamak cevap artık onu ikna etmiyordu.

"Hep bunu söyleyip duruyorsun," dedi.

"Çünkü bu, benim anlatabileceğim bir şey değil."

"Ben senin anlatmanı istiyorum."

Ben o dürüstlüğü ona sunabilecek biri değildim. Gözlerimi yere indirmedim. Onun gözlerinin içine baktım. "Ağzımdan çıkacak her şey yalan olur, Bronz." Nefesimi tuttum. "O yüzden bu konuyu onunla konuş."

Çenesindeki kaslar gerildi. Daha fazla zorlamadı ancak Sanaç'ı zorlayacağı ve bunun hesabını soracağı kesindi.

Yere eğildim. Kara dokundum ve avuçlarımda şekil aldı. Parmak uçlarım uyuşsa da içimde kıpırdanan çocuksu neşeye engel olamadım. Küçük

CamScanner ile tarandı

ama sıkı bir kartopu yaptım. Göz ucuyla Bronz'a baktım. Çok ciddiydi. Her zaman çok ciddi. Bu adam gülmeyi hiç bilmiyor muydu?

Tam o an, kartopunu tüm gücümle fırlattım. Tam kaşının üstüne çarptı.

Şaşkınlıktan çok öfkeyle karışık bir tonla, "Hisar!" diye bağırdı. Elini alnına götürürken geri çekildi. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Sen hiç eğlenmiyorsun," dedim, dudaklarımı büzerek. "Biraz eğlenelim!"

Yüzünü buruşturdu. O ciddi bakışlarının altında yavaşça çözülen bir ifade belirdi. O an, belki sadece bir saniyeliğine gözlerinin içi güldü. Ancak hemen ardından yeniden kaşlarını çatıp öne doğru bir adım attı.

Tehditkâr ama alttan altan hesap soran bir tavırla, "Bir savaş başlattığının farkında mısın?" diye sordu.

Gözlerimi kocaman açıp sözde saf bir merakla, "Kartopu savaşı mı yapacağız?" dedim. Bir adım geriye çekildim. Parmaklarım bir yandan yeni bir kartopu için karı eşeliyordu.

"Bir savaş olacağı kesin," dedi Bronz. Kabanının kollarını hafifçe sıvadı. Yavaşça dizlerine kadar eğildi ve bir parça kar avuçladı.

Koşmaya başladım, ayaklarımın altındaki kar çatırdarken çocukça bir neşe gün yüzüne çıkmıştı. "Safa!" diye bağırdım. Nefesim buhar olup göğe karıştı. "Safa, beni koruman gereken noktadayız!"

Bronz'un sesi arkamdan yankılandı. "O senden emir almıyor," dedi, kesin bir dille. "Safa, kızımı getir!"

Safa duraksadı. "Hangi kızını, abi?"

Bronz, soğukkanlı bir şekilde, "Kapkara olanı," dedi.

Gözlerim irileşti. "Hayır... Hayır!" dedim hemen. "Vita bu savaşa dâhil değil!" Desem de iş işten geçmişti. Vita karların arasından çıkıp geldi.

"Savaşta her şey mübah değil miydi Hisar?" dedi Bronz. Bir adım daha yaklaştı. Karların üzerine düşen gölgesi ürkütücü bir kararlılıkla uzanıyordu. Panterin başını okşarken, "Kızım..." dedi. "Sen de mi katılmak istiyorsun?"

Geri geri çekildim, ayaklarımın altındaki kar her adımda daha da batıyordu. "Bronz," dedim, ciddiyete davet edercesine. "Ben buraya bir aslanla gelmedim! Yavru bir kaplanla geldim!"

Yüzümdeki ifadeye rağmen başını iki yana salladı. "Sen tam olarak buraya bir aslanla geldin, Hisar," dedi. Gözleri bir kar tanesi kadar soğuktu.

"Bu haksızlık!" diye karşı çıktım. "O aslan benim tarafımda değil!"

CamScanner ile tarandı

"Kartopu fırlatmadan önce düşünecektin," dedi Bronz. Ardından eli panterin boynuna uzandı ve bir tık sesi duyuldu.

Tasma çözülmüştü.

"Sen onu serbest mi bıraktın?" dedim, hayret eden bir nidayla. "Sen onu gerçekten serbest mi bıraktın?"

Vita âdeta karları delerek ilerliyordu. Kuyruğu havada, gözleri bana kilitlenmişti ve Bronz'un arkasında, onun gölgesiymiş gibi yürüyordu.

"Teyzeme savaş!" diye çığlık attı Yağız ve kahkahalarını karın üstüne serpiştirerek yanıma doğru koştu.

Ağzımdan şaşkın bir nefes kaçtı. "Yağız?" dedim. "Sen de bana karşı mısın?"

Minik elleriyle savurduğu kartopu bacağıma çarptı. "Kediyle oynamak için..." dedi, dudaklarını bükerek. Ah, Bronz onu da kandırmış olmalıydı.

Gözlerimi hışımla Bronz'a çevirdim. "Herkesi kendi tarafına toplayamazsın!" dedim. Öfke dilimin ucunda buz gibi bir sarkıtla asılı kaldı.

Fakat o, sakinliğini bozmadı. "Safa," dedi, sarsılmaz bir tavırla. "Kızımı yakala."

Safa, kafasını hafifçe yana eğdi. "Hangi kızını, abi?" diye sordu.

Bronz, gözlerini gözlerime dikti. "İmparatoriçe olanı."

Kalbim bir anlığına yerinden sökülür gibi oldu. Ayağım karı parçalarken çoktan harekete geçmiştim. Kaçmaya başladım. Saçlarım omuzlarımdan geriye savruldu.

Safa hemen arkamdaydı. "Yenge..." dediğinde soluğu buhar olup havaya karıştı. "Sen bu karda nasıl böyle koşuyorsun ya?"

Arkamı dönmeden, "Safa!" dedim. "Ben sana çok önemli bir gerçeği söyledim. Bunun için bile benim tarafımda olman lazım!"

"Senin tarafına geçersem..." dedi Safa, ardımdan nefes nefese gelirken. "Bronz abimin yakın koruması olmayı unutmam lazım. Olmaz, yenge."

"Safa," dedim, koşmaya devam ederek. "Zorlu belli ki bırakmayacak. Gel, vazgeç şu sevdadan!"

"Hadi bizi atlattın diyelim... Panteri atlatmanın imkânı yok, yenge," dedi.

"Sen beni tanımadın sanırım, Safa!"

İçgüdülerim harekete geçti. Bir gölge misali ağaçların arasına daldım. Karın içindeki adımlarımı silecek kadar ustaca hareket ediyordum. Dizlerimi kırıp bir kayanın arkasına sızdım, oradan bir başka yöne geçtim. Nefes

CamScanner ile tarandı

alışlarımı bile kontrol altına almıştım. Arkamdaki sesler bir süre sonra sustu. Panter bile izimi kaybetmişti.

Ağaçların ve sessizliğin arasından sıyrılıp insanların arasına karıştığımda, zaferin göğsümde bıraktığı gururla gülümsedim. Kar maskesini biraz indirip derin bir nefes aldım. Burası kalabalıktı. Çocukların gülüşleri rüzgârla karışıyor, kayak takımlarının karla temas eden metalik sesleri bir senfoni gibi kulaklarıma doluyordu. Bize ayrılan özel alandan çoktan çıkmıştım. Herkesin kayak yaptığı yere gelmiştim. Burada beni bulmaları zordu.

Kayak takımımı beni yavaşlattığı için çok önce çıkarmıştım. Hafiflik uğruna verdiğim bu karar, tipinin bir anda bastırmasıyla ağır bir bedel ödetti. Görüş alanım daraldığında rüzgâr tokatlar gibi yüzüme çarpıyordu. Kar, gökyüzünden değil de yerden yağıyormuş gibiydi. Ayaklarım boşluğa bastı ve dünya bir anda döndü. Yuvarlanmaya başladım.

Ben düştüm. Başkaları da düştü.

Bir çığ gibi devrildik aşağıya. Kar, bedenime hücum etti. Gözlerim, kulaklarım, ağzım... Her yanım karla doldu. Boğulacağımı sandım. Nefesim kesildi. Kar taneleri tenime iğne gibi batarken, sonunda bir ağaca çarparak durabildim. Sarsıntıyla birlikte bacağıma keskin bir acı saplandı.

Ama acı, korkudan daha tanıdık bir duyguydu.

Bedenim uyuşuyordu. Soğuk damarlarıma hükmetmişti. Ne kımıldayabiliyor ne bağırabiliyordum. Uzaktan gelen sesler, içimde yankılandı.

"Lamia!" Safa'ydı bu. Sesi kaygılıydı ama hâlâ ciddiyetini koruyordu. "Lamia!"

"Anne!" Yağız'dı bu. "Özür dilerim, senin tarafına geçeceğim! Anne, neredesin?"

Etraftaki insanlardan ötürü rolünü oynamak zorundaydı. Ona cevap vermek istedim ama çenem kilitlenmişti. Kaslarım itaat etmiyor, göz kapaklarım kalkmıyordu.

Yalnızdım.

Ta ki o sesi duyana kadar.

"Kızım..." dedi Bronz. "Onun kokusunu almıyor musun? Her zaman ona koşmak istersin. Şimdi yine koş. Koş ve onu bana bul."

"Vi... Vita..." dedim, titreyen dişlerimin arasından. "Br... Bronz..." Yüzümde maskem olduğu için sesim kısık çıkıyordu.

Yanağıma sıcak bir nefes dokundu. Göz kapaklarımı araladığımda küçük kaplanımı gördüm. Gövdesiyle bana sokuldu, patileriyle karı eşeledi.

CamScanner ile tarandı

Ben hâlâ konuşabilecek durumda değildim ama dilimden çıkan ilk kelime beni bile şaşırttı. "Titan..." Neden böyle söylediğimi bilmiyordum. "Titan..." dedim yeniden. O ise karları eşelemeye devam etti. Sonra kolumu hafifçe ısırarak beni çekmeye çalıştı. "Küçük Titan," dedim, kısık bir sesle. "Babana burada olduğumu söyle." Miyavladı. "Daha da bağır," dedim, dişlerimin arasından. "Bronz duysun, beni bulsun."

"Baba!" Küçük bir kızın sesi, tipiyle savrulan kar taneciklerini yırtarak ulaştı kulaklarıma. İngilizce konuşuyordu. "Baba, burada biri var!"

Uğultulu rüzgârın arasında gelen bu ses, karla örtülmüş benliğime değdi. Sanki ölü toprağının altına düşen tek damla yaşam gibiydi. Kirpiklerimin arasından silüetleri seçmeye çalıştım.

"Ne?" dedi, sert çıkan erkek sesi.

Daha yakın bir cevap geldi. "Burada biri var!"

Bana doğru gelen kişinin adımlarını hissettim önce. Karın altında ezilen botlarının sesiyle geldi. Eğildi. Yüzündeki kar maskesini çıkardı.

Bakışlarımın arasına bir çift koyu kahverengi göz girdi.

Tanıdık fakat yabancı gibi duran, acı bir geçmişin içine gömülü, unutulmuş bir kardeşlikti.

Abim, Efrem Vanizan, *karşımdaydı*.

Endişeli gözlerle bana bakıyordu. "İyi misiniz?" diye sordu. Yüzümdeki maskeyi sıyırmaya çalıştı.

Gözlerimiz buluştuğu an kaşlarının anlık olarak havalandığını gördüm. Beni tanımış mıydı? Çok yakın bir zamanda evine gelip onu ziyaret etmiştim. Beni unutmuş olamazdı. Şaşkınlığını üstünden atıp, "Beni duyabiliyor musunuz?" dedi.

"İyiyim," dedim. Ama değildim. Bedenimin yarısı karın altındaydı, bileğime saplanmış bir parça acıyı susturuyordum. Asıl acı, yüzüme bakan o tanıdık gözlerin kardeşini bilmemesindendi.

"Çok kötü gömülmüşsünüz," dedi. İfadesi sakin fakat ölçülüydü. "Vücudunuza bir şey oldu mu?"

Konuşurken benimle arasında görünmez bir duvar vardı. Bir yabancıya nasıl davranılıyorsa bana öyle davranıyordu. Acaba onun kız kardeşi olduğumu bilse yine böyle ilgiyle yaklaşır mıydı?

Başımı yavaşça iki yana salladım. Acıyı önemsemiyordum. Zaten ben yıllardır başka bir acının içindeydim.

CamScanner ile tarandı

Efrem Vanizan, ellerini uzattı. Güçlü, kararlı bir şekilde beni gömüldüğüm yerden çıkardı. Soğuk artık derimin altına işlemişti ama onun yabancılaşmış dokunuşu daha derinime saplandı.

Karlar savrulmaya devam ederken küçük kız yanıma eğildi. Gözleri merak ve endişeyle doluydu.

"Baba," dedi. "O iyi mi?"

"İyi, babacığım," dedi Efrem Vanizan. Sesi, karın arasından bana ulaşan sıcak bir çizgi gibi ruhumu yaktı. "Kaplan size mi ait?"

Başımı yavaşça salladım. Titan'a baktım. Küçük kaplanım, abimin kızıyla oynuyordu. Karların içinde dönüyor, arada çocuğun ellerine burnunu sürtüyordu. O manzara, bedenimi bir kez daha titretti. Göğsümün gizli kalan yerinde, kar maskemi çıkarıp abimin gözlerine bakma isteği kabardı. Yıllar sonra yüz yüze gelmek, o eski hayatı bir anlığına hatırlatmak istedim. Ama tam o sırada, tipiyle karışan ince bir ses kulaklarıma geldi ve bütün cesaretimi un ufak etti.

"Anne!"

Bu kez bana koşan Yağız'dı. Küçücük kolları, karın içinden fırlayıp bana sarıldığında bedenimdeki donduran buzlar çözülmüş gibi oldu. Bir yanım sevinçten titredi, bir yanım hâlâ geçmişin ağırlığıyla eziliyordu.

O sırada abimin eli hâlâ omzumdaydı. Sessiz, koruyucu ama bir o kadar da yabancıydı. Tanımadığı bir kadını tutuyordu.

Bronz'un geldiğini gördüğümde her şey bir anda değişti. Bakışları toprak kadar ağır, rüzgâr gibi keskindi. Adımlarının altında acımasızca karları ezerek geldi. Kar maskesi takılıydı ancak ifadesini rahatlıkla seçebilmiştim. Tenim ürperdi. Öfkesi sessizdi ama taşıdığı anlam çok büyüktü. Kar gözlüğünün altından görebildiğim kadarıyla bakışları önce Yağız'a, daha sonra Efrem Vanizan'a, ardından onun üzerimde duran eline kaydı. Ve en sonunda bana, doğrudan gözlerime baktı.

Bir yıldırım gibi düştü bakışları, sahiplenişin en koyu hâliydi. Kıskançlığın sessiz çığlığı, kaybetme korkusunun öfkeye dönüşmüş şekliydi.

"*Moya zhena*," dedi, sanki bile bile Rusça konuşarak. Efrem Vanizan o an ne hissetti, bilmiyorum ama elini sessizce geri çekti. Ve Bronz, tereddütsüz bir kararlılıkla beni kendi kollarına aldı. Göğsüne bastırırken tüm dünyayı dışarıda bıraktı.

Uzun süredir kayıp olan bir şeyi sonunda bulmuş gibi bu an dışında hiçbir şeyin anlamı yokmuşçasına beni kendine bastırdı. Omzumun üzerinden hâlâ Efrem'e bakıyordu ama nefesi artık boynumdaydı. Sıcak, derin, tutkulu ve öfkeliydi.

CamScanner ile tarandı

"İyi misin?" diye sordu. Bu kez sesi bir fısıltılı olsa da içinde taşıdığı şey bir haykırıştı. Bakışlarım hâlâ Efrem Vanizan'ın durduğu yerdeydi. Bronz elini çeneme yerleştirip başımı kendine doğru çevirdi. "Cevap ver," dedi. "İyi misin?"

Kendimi onun göğsüne yasladım ve dudaklarımı zorlayarak, "Daha iyiyim," diyebildim.

Başka bir şey demeden sadece alnını alnıma yasladı. Karların ortasında, soğuğun kalbimize kadar işlediği o anda, "Ah, başımın belası," dedi.

"Nasıl oldu, ben de anlamadım. Bir anda tipi çıktı. Kar üstüme çok yağdı," dedim, titreyen sesimle.

"Tamam," dedi Bronz, gizli bir şefkatle. "Sakin ol. Artık yanındayım."

Gözlerimi kapadım. Burnuma dolan kokusu, tanıdık bir sığınak gibi sarıp sarmaladı beni. Teninden gelen sıcaklık, buzların altına saklanmış kalbimi buldu ve orada kalmak istedi.

Bronz, bulunduğumuz yerden beni uzaklaştırırken kucağından bir an olsun indirmiyordu. Olduğumuz yerden, abimin yanından bir hayli uzaklaşmıştık. Bronz'un sırtı ter içindeydi ama kolları hâlâ sıkıca etrafımdaydı. "Donarak öleceğim sandım," diye fısıldadım. Kollarında eriyen bir kar tanesi gibiydim artık.

"Yer yarılıp içine girsen de yine bulurdum seni," dedi.

"Üşüyorum," dedim.

"Isıtacağım seni," dedi. Dudaklarının arasından yemin gibi süzüldü kelimeler. Kafasını kaldırdığını hissettim. "Eşyalarını toplayın. Hiçbir iz bırakmayın." Gözlerimi araladığımda onun bana sorgulayan bir ifadeyle baktığını gördüm. "Niye kayak takımını çıkardın?"

"Beni yavaşlatıyordu."

Ama o, asıl nedeni biliyordu. "Takip cihazını çıkartamadığın için üstünü çıkardın," dedi, kelimeleri bir çözümleme gibi önüme bırakarak.

"Beni yakalamanız an meselesiydi!"

Adımlarını yavaşlattı. "Şimdi iyi mi oldu, Hisar?"

Başımı onun omzuna yasladığımda dudaklarıma yorgun bir gülümseme yerleşti. "Evet, iyi oldu," dedim. "Beni kucağında taşıyorsun. Bundan daha iyi ne olabilir?"

O ise gözlerindeki karanlık şimşeği bastırmaya çalışarak kendi kendine, "Sinirlenmeyeceğim," diye mırıldandı. Dudaklarının kenarı gerildi, bakışları sertleşti ama yine de beni dikkatlice, sanki kırılacak bir porselenmişim

CamScanner ile tarandı

gibi tutarak dağ arabasına yerleştirdi. Parmak uçları hâlâ tenimde kalmıştı. Korkusu, öfkesinden daha yakındı bu defa.

Safa arkamızdan yaklaştığında Yağız'ı onun kucağında gördüm. Arkalarında, karın içinden sessizce gelen patileri gördüm. Titan'ı getiren Vita'ydı. İri panter, yavru kaplanı ensesinden dişlemiş, onu peşimden getirmişti. Titan, Vita'nın ağzında miyavlasa da yine de onu bırakmamıştı.

Gözlerimi ondan çektim ve Bronz'a baktım. "Daha da sinirlenmeyeceksen söylemem gereken bir şey daha var," dedim.

Bronz, gözlerini bana dikti. Kendi içine gömülen sabrını tekrar yüzeye çıkarmaya çalışarak kısaca, "Söyle," dedi.

Gözlerinde, kelimelerimin bir fırtına etkisi yaratabileceğini gördüm. "Önce sinirlenmeyeceğine dair söz ver," dedim, neredeyse fısıltıyla.

"Söyle, Hisar," dedi. Tonu hâlâ sabırlıydı ama artık gerginliğin ilk çatlakları hissediliyordu.

"Söz ver," dedim, tekrardan. Gözlerim karla kaplı topuklarıma kaydı.

Bronz bu sefer ciddileşti. "Ne oldu?"

Yutkundum. "Ayağımı burkmuş olabilirim."

Beklediğim patlama çok geçmeden geldi. "Bunu şimdi mi söylüyorsun?"

"Hani sinirlenmeyecektin?" dedim, gözlerinin içine baka baka.

"Hangi ayağın?" diye sordu. İki ayağımı da kendime çekerken inledim. "Hisar, hangi ayağın dedim?"

"Şu," dedim, sol ayağımı işaret ederek.

Hemen dizlerinin üzerine çöküp dikkatlice ayağımı inceledi. Gözleri kısıldığında yüzündeki çizgiler gerildi. "Ayağın şişmeye başlamış. Burktuğuna emin misin? Kırmış da olabilirsin."

Gözlerimi devirdim. "Sizden kaçarken röntgen çektirmeye vaktim olmadı, kusura bakma!" dedim.

Ondan sonrası çok hızlı gelişti. Bronz diğerlerini arkada bırakıp beni hemen buraya ait olan hastaneye getirdi. Doktor kontrolü, bazı tetkikler derken bir süredir sedye üzerinde uzanmış hâlde duruyordum. Doktor sonuçları almak için gitmiş, Bronz'la birlikte beklemeye başlamıştık. Ancak o sabırsız görünüyordu.

"Doktorunla konuşacağım," dedi Bronz. Ellerini saçlarımdan çekti ve başıma dudaklarını bastırdı. "Sakın kalkma."

Başımı sallayıp beklemeye başladım. Onu yeterince sinir ettiğim için kotamı doldurmuştum.

Perdeler çekili, tek başıma beklerken, canım giderek sıkılmaya başladı.

CamScanner ile tarandı

Gözüm tavana takıldı, daha sonra gözlerimi kapadım. Tam sıkıntının içinde kaybolacakken perde aralandı. Hızla gözlerimi aralayıp gelene baktım.

Ve karşıma o kız çıktı.

Abimin kızı.

Henüz hiçbir şey demeden, sadece bakışlarımızla birbirimizi tartarken onun arkasında duran ikinci bir el perdeyi araladı.

Abimdi.

İçeri adım attığında zaman giderek yavaşladı. Rüya görmediğime emindim. Abim ve kızı buradaydı. Yüzünde yıllardır belleğimde kalan o utangaç gülümseme vardı. Aynıydı. Hiç değişmemişti.

"Merhaba," dedi. Sesi bir kıymık gibi tenime saplandı. "Gelmemizde bir sakınca yok, değil mi?"

Sakınca mı? Aklımda onlarca yanıt dönüyordu ama içlerinden hiçbirini dillendirmeye cesaret edemedim. Sadece boğuk bir sesle, "Ne için gelmiştiniz?" diye sordum.

Efrem Vanizan, hiç bilmediğim o yumuşak tonuyla, "Kızım seni merak etti de," dedi. "Sana bakmak istedik."

Kızının gözleri parlarken, "Baba!" dedi. "Demiştim sana, bu abla o abla!"

"Biliyorum," dedi Efrem Vanizan.

"Neyi biliyorsunuz?" dedim, istemsizce.

"Evimize gelmiştin," dedi Efrem Vanizan. "Kızım seni gözlerinden hatırladı. O söyleyince inanmamıştım ama emin oldum. Şimdi de burada karşılaşmamız... Tesadüf diye bir şey yoktur."

O an hücrelerimi bir soğukluk kapladı. Tesadüf yoktu belki de ama hesaplaşma çoktu.

Tam o sırada perde tekrar aralandı ve Bronz içeri girdi. Yanıma gelirken gözleri Efrem'e kaydı ama Efrem'in bakışları Bronz'un çehresine takılmıştı bile. Yüzündeki o tanıma anına şahitlik ederken yerimden doğruldum.

Kaşları hafifçe kalktı, ardından çatıldı.

"VI..." dedi, hayretle. "Sen... Sen..."

Devamını getiremedi.

Hemen elini kızının omzuna koydu. "Beni kapıda bekle, Tatiana."

Tatiana mı? İçimde bir şey kıpırdadı. Kızının adını Tatiana mı koymuştu? Annemin tam adını?

CamScanner ile tarandı

Küçük kız başını usulca sallayıp sessizce odadan çıktı. Ardında bıraktığı boşluk, perdeden sızan beyaz ışık kadar soğuktu. Efrem Vanizan şimdi tüm dikkatini Bronz'a çevirmişti.

"Siz tanışıyorsunuz," dedi, şaşkınlığı giderek artarken. "Ona *karım*, dediğini duydum. Onunla evli misin?"

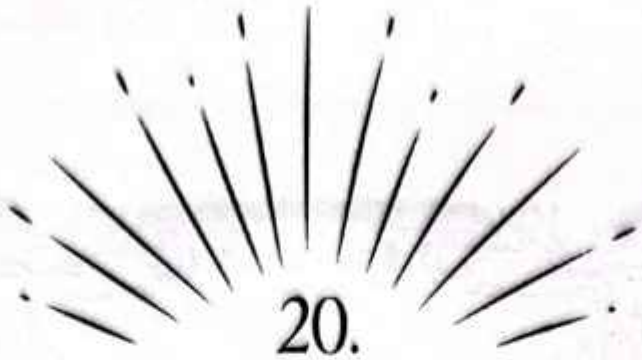
Bronz, tehditkâr bir ifadeyle, "Ben sana sorayım," dedi. "Neden karımın yanındasın?"

"Onu daha önce gördüm," dedi Efrem Vanizan. Ardından şüpheyle çevrelenmiş gözleri beni buldu. "Kimsin sen?" diye sordu. "Neden karşıma çıktın? Neden evime geldin? Gerçekten kimsin sen?"

Geri adım atmayacaktım. Madem *gerçekten* kim olduğumu merak ediyordu, öğrenecekti. "Hisar," dedim, çenemi kaldırarak. İlk kez birine adımı tam olarak söylemiştim. Bronz bile buna şaşırmış görünüyordu. Gözlerinin ta içine baktım. "*Hisar Alatav.*"

Efrem Vanizan'ın gözleri kıpırdadı. "Kardeşim..." dedi ancak bunu Türkçe konuşarak söylemişti.

CamScanner ile tarandı

20.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Derler ki abiler kardeşlerini hayata karşı bir duvar gibi korumak için göğüs gererdi.

Lakin benim abim beni hayattan sakınmak yerine, hayatın tam ortasında, en acımasız yerinde tek başıma bırakmıştı. Bir yabancı tarafından terk edilmekle, bir abinin terk edişi arasında dağlar kadar fark vardı.

Yabancılar incitir...

Ama abiler...

Parçalardı.

Benim abim de beni parçalamıştı ve şimdi bana *kardeşim*, diyordu.

O tek kelimenin bana saplanışını bütün hücrelerimde hissettim. Sanki biri yıllar boyunca üzerine beton döktüğüm bir sandığı açmıştı da içinden gömülü sesler, unutulmuş anılar, küflenmiş hayaller çıkıp avaz avaz bağırmaya başlamıştı.

Yutkundum. Hazır değildim.

Oysa hayat beni hep hazırlıksız yakalardı. İhanete, suskunluğa, terk edilmeye, sevilmemeye, hepsine alışmıştım. Ama bu? Buna alışmak mümkün müydü? O kelimenin yıkımı, en sağlam sandığım duvarlarımı çatırdatmaya yetti.

Karşımda, yıllar önce kaybettiğim çocukluk parçam duruyordu. Artık ne çocuktu ne de benim bıraktığım yerdeydi. Fakat gözleri... Gözleri hâlâ aynıydı.

Fark ettim ki ben bu dünyada en çok kendi kanıma yabancı düşmüştüm.

Kanımdı.

Canımdı.

CamScanner ile tarandı

Fakat şimdi, bir yabancı gibi duruyordu karşımda.

Aramızda onca yılın, onca kelimesizliğin mesafesi vardı. Efrem Vanizan bu mesafeye *kardeşim*, diyerek bir köprü kuruyordu.

"Türkçe biliyor muydun?" diye sorarken sesimde hem şaşkınlık hem de yılların boşluğundan sızan kırık bir merak vardı.

Gözlerini kaçırmadan, "Öğrendim," dedi. "Çocukken bilmiyordum."

Boğazıma yumru oturdu. Nefes alırken bile canım yandı. Bir şeyler düğüm düğümdü.

"Biz..." dedim, dudaklarım titrerken. Tıpkı onun gibi Türkçe konuştum. "Kardeş değiliz." Gözleri irkildi. "Her ne kadar aynı anne babadan olmuş olsak da biz kardeş değiliz."

Kaşlarını çattı. İçinden geçen her şey yüzüne yansımıştı. "Seni ilk gördüğümde nasıl fark etmedim? Birbirimize çok benziyoruz," diyerek bir adım attı bana. Yaklaşmasaydı keşke. Yaklaştıkça kanayan her şey daha çok sızlıyordu.

"Yıllardır görüşmüyoruz," dedim, kendimi korumaya çalışan bir tonla. "Birbirimizi unuttuk."

Efrem Vanizan hiç tereddüt etmeden, "Ben seni unutmadım, Hisar," dedi.

Kelimeler beynime balyoz gibi vuruldu. *Beni unutmamış mıydı?*

Bronz, olan biteni sessizce izliyordu. Gözleri ikimizin arasında gidip geliyor ama araya girmiyordu. Bizi bölmeye kimse cesaret edemezdi belki ama o an doktor, perdeleri aralayarak içeriye girdi. "Lütfen müsaade edin," dedi.

Gözlerimi abimden alamıyordum. O da benden.

Bronz, bakışlarını abime çevirdiğinde bir şey demeden onu kolundan tuttu ve perdenin dışına çıkardı. "Unutmadın mı beni gerçekten?" diye bağırsam da abimin beni duyduğundan şüpheliydim.

Yalnız kalmıştım.

Hastanede yalnız kalmaktan nefret ediyordum.

Doktor yaklaştı. "Sizi taburcu etmemiz için son bir işlem kaldı," dedi. "Bize izin verin ve hemen halledelim."

Doktorla bakıştığımda zihnim eski anılara doğru yolculuk yaptı. *Rahmimin alınmak istendiği o soğuk hastane...* Sırtımdan aşağıya soğuk terler aktı.

Doktorun kolunu istemsiz bir şekilde sertçe ittim. "Adam!" diye bağırarak Bronz'a seslendim. Tüm hücrelerim alarmdaydı.

"Hanımefendi, size zarar vermeyeceğiz," dedi doktor.

CamScanner ile tarandı

Bronz hemen yanıma geldiğinde derin bir nefesi ciğerlerime yolladım. Doktoru kenara itti, yüzüme eğildi, yanaklarımı iki avucunun arasına aldı. Yüzüme öyle bir baktı ki o an her şey sustu. Yalnızca kalbimin atışını duydum.

"Bir şey olmayacak," dedi, korkumu fark etmişti. Çünkü bu korku ona ait bir şeydi artık. Ona gösterdiğim tarafımdı.

Titreyerek, "Çıkalım," dedim. Sesim hem emir hem yalvarıştı. "Çıkar beni buradan." Kafamda anılar çınladı. Aynı soğukluk, aynı sedye, aynı beyaz duvarlar ve ağrılı sessizlik. "Ayağım iyi artık," dedim. "Çıkalım, lütfen."

"Sadece beş dakika," dedi Bronz.

"Gitme yanımdan." Bu bir emir olsa da aynı zamanda da yalvarıştı. Kırık dökük kalbimin en açık hâliydi. Artık zırhım yoktu.

"Buradayım," dedi, yumuşak ama kararlı bir tonla. "Buradayım."

Doktor içeri girdiğinde, ikimizin arasında kurulan o sessiz bağa istemeden tanık oldu. Gözlerimizi ayırmadan oturdum, o ise elimi bırakmadan ayakta kaldı.

Son kontrolleri yaptı. Ayağımda düşmeden kaynaklanan hafif bir hasar olduğunu, birkaç gün fazla yüklenmemem gerektiğini söyledi. Kemik sağlamdı, bağlar yerindeydi. Sadece hafif bir ezilme, biraz ağrı, birkaç gün sabır... Hepsi buydu.

Tıbbi bantları sardıktan sonra gidebileceğimizi söylemişti. Bronz beni kucağına almak istese de izin vermemiş, onun koluna girerek yürümek istemiştim.

Hastanenin steril kokusundan dışarı adım attığımda yüzüme soğuk, keskin bir rüzgâr çarptı. Kapının önünde, bir arabanın kenarına yaslanmış bekleyen Efrem Vanizan'ı gördüm. Siyah kabanın içinde dik, sakin, yabancı bir gölge gibiydi. Kızıysa arabanın içinde, camdan dışarı bakan minik gözlerle bizi izliyordu.

"Eğer onu etrafında görmek istemiyorsan bunu yaparım," dedi Bronz, kararlı bir tınıyla. "Sadece söylemen yeterli."

"Onunla yüzleşeceğim," diye fısıldadım.

Efrem Vanizan, beni görür görmez doğruldu. Yavaşça yanıma geldiğinde adımlarının karın üzerinde çıkardığı sesler, göğsümde saklı kalan her hatırayı uyandırıyordu.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi Efrem Vanizan. Sesi yabancı bir adamınki gibiydi ama çocuk yanım, abimin sesini ayırt edebiliyordu hâlâ. "Bize izin verir misin VI?"

CamScanner ile tarandı

"İzin alman gereken kişi Hisar," dedi Bronz, keskin bakışlarla. "O isterse giderim."

Nefesimi tuttum. Onu dinlemekle, ondan kaçmak arasında sıkışıp kaldım. Yıllarca aklımda biriktirdiğim her şey bir anda dilimin ucuna kadar yükseldi. Yüzüme baktığında onunla aynı kanı taşıyor olmaktan, aynı hatıraların ağırlığında büyümüş olmaktan hem nefret ettim hem özlem duydum.

Bronz'un kolunu sıktım. "Yalnız kalsam iyi olacak," dedim. Ancak gözleri bunu istemiyordu. "Lütfen." Sadece başını salladı ve kolumdan ayrıldı. Birkaç adım uzaklaştıktan sonra tamamen abime döndüm. "Ne konuşacağız?" dedim, kelimelerim buz gibi keskin çıktı. "Nasıl güzel bir hayat sürdüğünü mü? Ben her gün ölürken senin her gün güldüğünü mü?"

"Bana senin hayatının iyi olduğunu söylemişlerdi," dedi Efrem Vanizan, yüzüne yerleşen bilinmezlikle.

Mideme yumruk yemişim gibi oldum. "Kim dedi?" diye yükseldim. "Kim böyle bir saçmalığı söylemiş olabilir?"

"Annemle babam," dedi Efrem Vanizan.

Tüm o bastırdığım yıllar, gece yarısı uyanıp ağlamalar, kimseye anlatılamayan çocukluk yaraları... Hepsi bir anda yüzeye çıktı.

"Onlar senin annenle baban!" dedim, öfkeyle. "Onlar hiçbir zaman benim annem ve babam olmadı! Olmalarını çok istedim, biliyor musun? O kapıdan her gelişimde belki bu kez kucaklanırım, belki bu kez sahiplenilirim diye bekledim ama olmadılar! Çünkü ben onlar için sadece ölmesi gereken bir vâristim!"

Efrem Vanizan'ın kaşları çatıldı. Şaşkındı. "Vâris miydin?" dedi, bir şeyleri anlamaya çalışarak.

Dayanamayıp onu göğsünden ittim. "O kadar mı bilmiyorsun?" dedim. "O kadar mı habersizdin her şeyden? O kadar mı gözlerini kapattırdılar sana?"

"Hisar..." dedi, beni durdurmak istercesine.

"His," dedim, gözlerim dolmuştu ama ağlamayacaktım. Bu sefer ağlamayacaktım. "Benim adım His. Anneannem öyle koydu. Çünkü benim adımı koyacak bir anne baba hiç olmadı!"

Göz göze geldik. Onun gözleriyle benimkiler aynı renkti. Aynı hüzün vardı ikisinde de. Ama birimizin hüznü çocukluktan, diğerininki pişmanlıktan doğmuştu.

CamScanner ile tarandı

"Anneannem büyütmüş seni," dedi Efrem Vanizan. Gözlerinde yılların tozunu silmeye çalışan bir hayret vardı. "Roza'yla birlikte kaldığın söylendi. Onunla olmayı daha çok seviyormuşsun."

Sözleri beni çivilediği yerden kaldırmadı ama başka bir sandığı açtı. Bastırdığım bir çocukluğun kapağıydı bu. Ağırdı. Paslıydı.

"Doğru," dedim, kelimelerim dikenliydi. "Ancak Roza'yla görüşmem, Haris Alatav tarafından yasaklandı. Çünkü Roza'nın bana sevgi vermesini istemiyordu. Ben onların sevgisiz, aile bağsız, kimsesiz büyüttükleri bir kız çocuğuydum!"

"Değildin," dedi, başını iki yana sallayarak. "Seni defalarca gördüm. Hep mutlu görünüyordun."

"Nerede gördün?" Sesim öyle tiz çıktı ki Bronz'un kafasını kaldırıp baktığını hatta bir adım attığını gördüm. "Sen ne görmüş olabilirsin ki?"

"Annem yalancı biri değil," dedi, emin bir tavırla.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi çarptı. Yıllarca içime bastırdığım o zehir, bir anda dilimin ucuna yürüdü. "Senin annen..." dedim, gözlerinin ta içine bakarak. "Benim hayatımda gördüğüm en kötü kadın!" Yüzü gerildi. Ama ben durmadım. "O kadar kötü ki senin gidişinden bile beni sorumlu tuttu!"

Efrem'in yüzündeki o güvenli çizgiler çatlaklarla dolmaya başladı. "Beni evden gönderen annemdi," dedi.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Daha bildiğim kaç doğru, yanlış çıkacaktı?

"Annen miydi?" dediğimde kelimelerim buz gibi bir tonda döküldü. "Annen mi seni gönderdi?"

"Tedavi için," dedi, dik durmaya çalışarak ancak bir Alatav, bir Alatav'ın yalan söylediğini her zaman anlardı. Burada sakladığı bir şey vardı.

Bir kahkaha koptu benden ama acı bir kahkahaydı. "Sen o gece evi terk ettiğinde annen gidişinden beni suçladı!" dedim. "Bana *eğer oğlumu bulursan seni severim*, dedi. Ben buna inandım, Efrem Vanizan. Ben buna inandım! Bir kere olsun beni sevsin diye evden giden abimin peşine düştüm, kilometrelerce yol gittim!" Efrem Vanizan'ın bakışları karşımda kaskatı kesildi ama ben durmadım. Yılların yükü bir defada boşalıyordu. "Ben yıllarca seni aradım!" dedim. "On altı yaşında omzuma öyle bir yük bindirdi ki... Her gün bana iğrenerek baktı. *Senin yüzünden oğlum gitti*, dedi. *Senin yüzünden oğlumsuz kaldım*, dedi. *Sen de git*, dedi. Her Allah'ın günü bunu yüzüme çarptı!"

CamScanner ile tarandı

"Annem böyle biri değil," dedi Efrem, savunmacı bir tınıyla. "İftira atıyorsun."

Boğazımda taş gibi duran yılların acısını fırlatarak, "İftira atıyorum, öyle mi?" dedim. "Ne için iftira atacağım be adam? Ne için iftira atacağım?" Göğsüne vurdum, bağırışım karla karışık rüzgârda yankılandı. "Bizi aynı yemek masasına bile oturtmuyorlardı! Ne için iftira atacağım, Efrem Vanizan? Söyle bana, ne için?"

Ellerim hâlâ göğsünde, gözlerim hâlâ gözlerinde kilitliydi. Aramızda yılların ve yalanların duvarı vardı ama ilk defa bu duvarın arkasından birbirimize bakıyorduk.

"Senin bir mide rahatsızlığın vardı," dedi, sessizce. "Beslenme şeklin bizden farklı olduğu için aynı yemekten yemiyorduk."

Gerçekten oğluna böyle mi söylemişti? Böyle mi kandırmıştı onu? Basit bir şekilde *ben o kız çocuğunu görmek istemiyorum*, diyememiş miydi?

Yavaşça başımı salladım. "Ve sen buna inandın, öyle mi?"

Bir adım geri çekildi. Kararsızca baktı yüzüme. "Yalan mıydı bunlar?"

Ruhumda yıllardır kabuk bağlamamış bir yara açıldı yine. "Haris Alatav... Sen kart sahibi olamadığın için benim doğmamı sağladı," dedim. O kadar derinden, o kadar içerden bir yerden konuştum ki sesim titrese de anlamı bıçak gibiydi. "Senin yerine ben getirildim bu dünyaya. Ve ben doğar doğmaz cehennemi yaşamaya başladım. Hâlâ da yaşıyorum, Efrem Vanizan. Her sabah aynı kâbusa uyanıyorum!"

Sanki ne diyeceğini bilemiyordu. O konuşmasa da gözlerindeki yıkım bir itiraf gibiydi. "Evlenmişsin," derken sesi dalgalıydı. Bakışlarını kısa bir anlığına Bronz'a çevirdi. "Ve onunla birliktesin. Gördüm sizi. Yanında küçük bir erkek çocuğu da vardı. Onlar senin ailen, değil mi? Sen benden eksik ne yaşamış olabilirsin ki?"

Bir kahkaha çıkacaktı boğazımdan ama çıkmadı. Çünkü acı, gülmeye izin vermeyecek kadar büyüktü. "Eksik bile değil," dediğimde gözlerimin içine baksın diye bir adım daha yaklaştım. "Ben hiç yaşamadım, Efrem Vanizan. Hiç. Ben *el* bebektim... Sen *gül* bebek."

Benim hayatımda oyuncaklarım olmadı, gülüşüm olmadı, güvenliğim olmadı. Sevgi, benim için sadece başkalarına verilmiş bir şeyin kenarından bakmaktı. Hep onları camlı vitrininden izledim. Sıcak yemekleri, kahkahaları, sarılmaları...

Bir parça sevgi için kendimi harap ettim. Ve abim hâlâ hayatlarımızın adil olduğunu düşünüyordu.

Hayat hiçbir zaman adil olmadı.

CamScanner ile tarandı

O güneşte açan bir çiçek oldu. Ben karlar altında ezilen, boy verememiş bir tohumdum. Bir çiçek olsam büyümeden solardım.

"Güzel bir hayatın olduğunu zannediyordum," dedi. "Seni merak etsem de huzurunu bozmak istemedim. Fakat annemle babama sorduğumda her zaman iyi olduğunu söylüyorlardı."

Yıllardır susturduğum ama artık susmak istemeyen tarafım dile geldi. "Çok yazık," dedim, alayla değil, o derin acının verdiği bir yakarışla. "Senin yerinde olmak istemezdim. Otuz beş yaşına gelmişsin ve hâlâ biricik annen tarafından kandırılıyorsun."

Kaşları çatıldı. Gözleri karardı. "Annem hakkında düzgün konuş. Seni bir daha uyarmayacağım."

Gülümsedim. Öfkeyle değil, çaresizlikle. Tıpkı bir zamanlar annesinin sevgisini kazanmak için onun gözüne bakarak gülümseyen küçük kız gibi. Ama artık o küçük kız yoktu. O kız çoktan büyümüştü. Büyümek zorunda kalmıştı. "Ne var, biliyor musun Efrem Vanizan?" dedim, tiksintiyle. "Sen tam olarak annenin oğlusun."

Abim, ailesinin etrafına ördüğü o beyaz yalanlarla kendini sarıp sarmalamıştı. Bildiklerinin hiçbiri gerçek değildi. "Sana ne oldu böyle?" dedi, başını iki yana sallayarak. "Ben... Kardeşimin böyle biri olduğunu bilmiyordum. Tam bir hayal kırıklığısın." Bir adım daha yaklaştı. "Belki de annem ve babam seni uzaklaştırmakta haklıydı! Yalancının biri olmuşsun, ailene bile iftira atıyorsun!"

Yumruğum sıkıldı. "Kırıldın mı?" dedim, acımasız bir şekilde. "Git annenin yanına da avutsun seni. Onun yalanlarını dinlemeye alışmışsın." Bir adım geri çekildim. Kalbim çırpınarak atsa da gözlerim hâlâ ondaydı. "Benden sana kardeş falan olmaz, Efrem Vanizan. Hiçbir zaman olmadım. Olmam da."

Sessizlik çöktü. Ama bu sessizlik bir barış değil, yılların birikmiş çığlığıydı. Kırgınlığın, inkârın, sevgi açlığının en keskin hâliydi.

Ben artık onun gözünde hayal kırıklığıydım. O ise benim gözümde hiçbir zaman hayal olmamıştı. Sadece annesinin gölgesinde büyümüş, sevgisizliğin bende neye dönüştüğünü hiç anlamamış bir adamdı.

Arkamı döndüğümde Bronz sessizce yanıma yaklaşıp koluma girdi. Dokunuşu sert değildi; alışık olduğum kudretli hâlinin aksine ruhuma işleyen bir sükûnetle sardı beni.

"İyi misin?" diye sordu.

"Daha önce hiç bu kadar iyi olmamıştım," dedim. Ciğerlerime buz gibi havayı doldurdum. "İçimde ne varsa kustum. Rahatladım." Bu bir

CamScanner ile tarandı

zafer gibi değildi. Daha çok, yıllar süren bir esaretin ardından gelen [illegible] düşüş gibiydi. Yorucu ama hafifleticiydi.

"Otele geçelim," dedi.

Başımı usulca salladım. Yürümeye başladık. Efrem Vanizan da öfkeyle arabasına binmiş, alandan hızlıca çıkmıştı.

Otel ve hastane arası çok yakındı. Arabaya bindikten sonra, "Yağız çok korktu mu?" diye sordum.

"Sadece üzüldü," dedi Bronz.

Onun soğuk çehresini izledim. "Sanırım üzülen sadece o değil," dedim.

"Sen böyle yapmaya devam ettikçe cezan artacak."

"Bu şekilde beni uslandıramazsın," dedim. Dudaklarımda ince bir isyan, gözlerimde yılların inadı vardı.

Otelin önüne vardığımızda kapının önünde Leonard'ı gördüm. Her zamanki gibi dimdikti ama gözlerindeki gölgeyi saklayamıyordu. Sahte endişe çenesine kadar tırmanmıştı.

Kapımı açtı ve beni arabadan yavaşça indirdi. "Bayan Alarova," dedi. "Haberinizi aldım. Ciddi bir durum yok, değil mi?"

"Bugün dinleneceğim," dedim.

Kısa bir samimiyetle avucumu sıktı. "Korkuttunuz bizi," dedi Leonard. "Lütfen iyi olun."

Bronz o tutuştan rahatsız oldu. Onun parmaklarını sardığı elimi avucunun arasına aldı. "Yukarı çıkalım," dedi. "Seni kucağıma almamı ister misin?"

"Yürümek istiyorum, sevgilim," dedim.

Leonard bizi yalnız bıraktı. Asansöre binmiş ve odamızın olduğu kata çıkmıştık. Odanın kapısını açtığımızda, yüksek bir ses duyuldu. "Teyze!"

Yağız, koşarak geldi. Küçük kollarını bacaklarıma doladı. Gözleri, bir çocuğun kalbini tüm çıplaklığıyla ortaya koyan türdendi. Kırılgan ama güçlü. Korkmuş ama inatla sevgi dolu.

"Hiç bana *teyze* deme," dedim, sahte bir kızgınlıkla.

Yağız'ın gözlerindeki ışık bir anda soldu. Küçük yüzü düşerken dudakları büküldü. "Ne oldu?"

"Eğer Bronz'u seçmeseydin..." dedim, kelimeleri vurgulayarak. "Seninle iyi bir takım olabilirdik, Yağış."

"Özür dilerim," dedi, başını eğerek. "Kızdın mı bana?" Cevap veremedim. Sadece baktım. Gözlerimi görsün istedim. "Teyze..." dedi, tekrardan. "Bakma öyle." Küçük elleri parmaklarıma dolanmak istedi ama ben

CamScanner ile tarandı

hareketsiz durdum. "Tamam, özür dilerim işte," diye devam etti Yağız. "Beni kediyle kandırdı. Hatta *eğer ölürsem panterim senin olsun, ona iyi bakacağını biliyorum*, dedi. Ben kediyi seçtim."

Sözleri kalbime dokunmadı, resmen saplandı. Üzerime çöken sessizlik, boğazıma bir ilmek gibi dolanıyordu. Ama onu duymamış gibi yaptım. Sessizce yürüyüp odaya geçtim.

Arkamdan gelen ses hiç olmadığı kadar kırılgandı. "Teyze..."

Pas vermedim. Koltuğa geçip oturdum. Bronz da yanıma geldiğinde kolunu omzuma attı. Yağız bizim oturduğumuzu görünce, koşarak yanımıza geldi.

"Bana yardım et," dedi Yağız, gözleri dolu dolu. "Konuşsun benimle."

"Sana gerçekten kırılmış," dedi Bronz.

Yağız hemen, "Bütün suçun senin olduğunu söyle, sana kırılmaz," diye cevapladı.

"Ben yalan söylemem," dedi Bronz, kendinden emin bir tonla.

Bronz'a baktığımda kaşlarımı çattım. "Neden Yağız'a böyle bir şey dedin?" diye dikkat kesilerek sordum.

"Ne demişim?" diye sordu ama sorduğu şeyi elbette çok iyi biliyordu. Onun gözlerinde unutkanlık değil, dikkatli bir kaçış vardı.

"*Ölürsem panterim senin olsun*, demişsin," dedim.

Omuzlarını dikleştirdi. "Onun ilgisini çekmem lazımdı."

Başımı iki yana salladım. "Sen ilgi için böyle bir şey diyecek biri değilsin."

Yağız kucağıma çıkarak, "Benimle de konuş," dedi, gözlerimin içine bakarak. "Sevmiyor musun artık beni?" Gözlerim buğulandı ama hâlâ sert görünmeye çalışıyordum. "Tamam," dedi Yağız. "Kediyi istemiyorum. Ben seni istiyorum. Yanında olmak istiyorum, teyze. Gerçekten."

Daha fazla dayanamadım. "Beni öpersen her şeyi unuturum," dedim.

Gözleri ışıldadığında, "Bir sürü öpeceğim!" dedi. Küçük, ördeğe benzeyen dudağıyla suratıma öpücükler kondurmaya başladı. Yanağımı, alnımı, çenemi öptü.

Bronz aramıza girip, bizi ayırırken, "Yeter bu kadar," dedi. "Teyzeni yatağa götürmem lazım. Biraz dinlenmesi gerekiyor."

Göz kapaklarım ağırlaşmıştı ama yine de inatla, "Sorun yok," dedim. "Burada kalabilirim."

Başını çevirip gözlerimin içine baktı. Sakin bir öfke vardı bakışlarında. Duygularını süslemiyordu bu sefer. "Sana fikrini sormadım, Hisar."

CamScanner ile tarandı

Gözlerimi kıstım. "Benim centilmen beyefendime ne oldu?"

Bakışları karardığında, "O adamı kaybettiğini söylemiştim," dedi Bronz.

Geri çekilmeden üzerime geldi. Beni kucakladığında itiraz edecek gücüm yoktu. Kalbim onun kollarında yeniden ağırlaştı. Kucağında taşırken hiçbir şey söylemedim. Sadece onu hissettim. Sert göğsünü, kesik nefesini ve hâlâ suskun olan hasarlı kalbini.

Yatağın ucuna geldiğinde, yorganı kenara itti. Beni özenle yerleştirdi. Başımı yastığa koyduğunda, dudaklarımda hâlâ o yumuşacık öpücüklerin sıcaklığı vardı. Kalbimde ise daha ağır bir şey...

Gözlerimi kapamadım. Onun yüzüne bakarak, "Neden Yağız'a böyle bir şey dedin?" diye sordum.

Dudakları kıpırdasa da cevap gelmedi. Odada yalnızca klimanın sessiz uğultusu vardı. "Bronz," dedim, merakla. "Neden bunu dedin?"

"Çocuklara hiçbir şeyin söylenmemesi gerekiyor," dedi Bronz.

"Elbette sır saklayamazlar," dedim. "Ama ben hâlâ sorumun cevabını alamadım." Sesim istemsizce titredi. "Yaşamayacağını mı düşünüyorsun?"

Net bir şekilde baktı. "Bu işin sonunda kimse yaşamayacak, Hisar." Sustum. Çünkü ne söylesem eksik ne hissetsem fazla olacaktı. "Uyu hadi," dedi. "İlaçlar seni rahatlatacaktır."

Göz kapaklarım ağırlaşırken dudaklarımdan tek bir kelime döküldü: "Yağız..."

"Onu merak etme," diyerek beni rahatlattı. "Uyumadan önce Yasmin'le konuştururum."

Başımı hafifçe salladım. "Yasmin'e bu küçük kazadan bahsetme. Şimdi duyarsa Sanaç'la tatiline ara verip doğrudan buraya gelirler. Onların yalnız kalmaya ihtiyacı var."

Gözlerimizi buluşturduğumuz o saniyede, anlayışla karışık bir yorgunluk vardı bakışlarında. "Tamam," dedi.

O sırada küçük kaplan yatağa tırmanmaya çalıştı. Bronz, iri elleriyle onu avuçlarına aldığı gibi yatağa bıraktı. "Titan..." dedim.

Bronz'un tek kaşı havalandı. "İsim buldun mu sonunda?" diye sordu.

Burnumu kaplanın burnuna yaklaştırdım. "O karların arasında beni bulduğunda istemsizce *Titan*, dedim." Kaplan bu ismi sevmiş olacak ki hoşnut olduğunu belli eden bir mırıltı çıkardı. "Büyüyünce bir Savaş Tanrısı olacak. Öyle değil mi minik Titan?"

Bronz gözlerini üzerimden çekmedi. "Renginden dolayı koymadın yani?"

CamScanner ile tarandı

"Babası gibi elementlerden gidiyor," diye yanıtladım.

"*Bronz* element değil, alaşım," dedi.

"Neyse ne," dedim.

Vita'yla birlikte Yağız da yanıma geldi. İkisi de yatağa çıktıklarında kalbimi iyileştirecek unsurların neredeyse hepsi yanı başımdaydı. Bronz başımın üstüne dudaklarını bastırdığında Vita, Titan ve Yağız kafasını kaldırdı.

"Ne?" dedi Bronz. "Sizi öpmeyeceğim." İlk huzursuz mırıltı çıkaran Vita oldu. "Tamam," dedi Bronz, pes ederek. "Herkes bir öpücük alacak." Önce kendi kızını öptü, daha sonra Titan'a eğildi. Yağız ise meraklı meraklı ona bakıyordu. Onun da başından öptü fakat bu Yağız'a yetmemiş olacak ki o da kalkıp Bronz'u yanağından öptü. O da tıpkı örnek aldığı adam gibi hepimizi teker teker öptü. Minik Titan'ı ise birden fazla öpmüştü.

En sonunda ise gözlerim kapandı. Zihnimde ise yalnızca tek bir cümle dolanıp duruyordu:

Bu işin sonunda kimse yaşamayacak...

Sen de buna kendini hazırlıyordun, değil mi Bronz? Sen de tıpkı benim gibi ölümü seçiyordun.

Bizi değil.

Kulağıma çarpan ayak sesleri göz kapaklarımın aralanmasına neden oldu. Oda loştu, karanlık perdelerin arasından yalnızca ay ışığı içeriye süzülüyordu. Bronz'un dövmelerle kaplanmış sırtını gördüm. Dolaptan gömleğini almak üzereydi. Tekrardan pencereye baktım. Sabah henüz olmamıştı. Nereye gidiyordu?

Gömleğinin düğmelerini iliklerken acele ediyordu. Normalde hep sakinlikle üstünü giyerdi. Bir şey oluyordu, belli ki sessizce gitmek istemişti ama ben onu fark etmiştim.

"Bronz?" dedim, yeni uyanmanın vermiş olduğu boğuk bir tınıyla. "Nereye gidiyorsun bu saatte?"

Başını yavaşça çevirdi. Gözleri karanlıkta bile parlıyordu. "Leonard," dedi. "Kaçıyormuş."

Bedenimi saran uyku aniden silindi. Saniyeler içinde doğrulurken battaniye ayaklarıma dolandı. "Ne?" dedim, öfke ve şaşkınlıkla. Yağız ve kediler uyuduğu için sessiz olmaya çalışıyordum. "Daha onunla hesaplaşmadık!"

"Biliyorum," diye yanıtladı. "Tatili burada bitirmeliyiz."

CamScanner ile tarandı

Yataktan çıktım. Ayaklarım zemine değer değmez geçmişin yüküyle yere daha sağlam bastım. "Zaten çok bile uzattık," dedim, çelik kadar keskin bakışlarla. "Bitirelim. Bu kez onun karşısına İmparator ve İmparatoriçe olarak çıkalım."

Beni başıyla onayladıktan sonra odadan çıktı. Ayağımdaki ağrı tamamen geçmiş değildi ancak dinlenmek bana iyi gelmişti. Kıyafetlerimi giydikten sonra odadan çıktım. Bronz ve Safa kapıda konuşuyordu.

"Safa," dedi Bronz, temkinli bir sesle. "Zorlu yolda, birazdan burada olur. Çocukları topla, yola çık. Yolda size katılmış oluruz."

"Abi, ben size eşlik etsem?" diye utana sıkıla sordu Safa. "Zorlu çocuklarla ilgilensin. Hepsi beni ısırıyor, Zorlu'yu ısırmazlar."

Bronz çok sert bir şekilde baktı. "Tekrar etmeyeceğim."

"Emredersin, abi," dedi Safa, boyun eğerek. "Leonard Radcliffe, kazan dairesinde tutuluyor."

Bronz, elini bana uzattığında tek kelimeyle, "Gidelim," dedi.

Hiç tereddüt etmeden avucuna kendi elimi bıraktım. Arkamızdan kapı kapandığında Safa'nın diğerleriyle güzelce ilgileneceğine emindim.

Gecenin sessizliği, intikamla uyanmak üzereydi.

Asansör, derinlere doğru ağır ağır inerken Bronz gözlerinde ince bir dikkatle, "Ayağın ne durumda?" diye sordu.

"Daha iyi," dedim, ifadesiz bir şekilde.

"Ayağına çok yüklenme," dediğinde yalnızca bir savaş ortağı gibi değil, içten içe kaygı duyan bir adam gibi seslenmişti.

Gözlerinin içine kararlılıkla baktım. "Leonard Radcliffe'ın işini bitirelim," dedim.

Asansörün metal kapıları iki yana açıldığında, karşımıza rutubetin ve pasın hüküm sürdüğü kazan dairesi çıktı. Duvarların boyası yıllar önce dökülmüş, yer yer sıyrılmış demir parmaklıklar örümcek ağlarıyla örtülmüştü. Havada nemin taşıdığı ağır bir küf kokusu vardı ama kokudan daha yoğun olan şey, içeride asılı kalan korkuydu.

Titrek sarı ışıkların altında, Bronz'un adamları gölge gibi sessizce mevzilenmişti. Her biri birer silüet gibiydi, tek bir ses çıkarmadan izliyorlardı bizi.

Köşedeki demir sandalyede zincirlenmiş bir beden vardı.

Leonard Radcliffe.

Göz göze geldik.

CamScanner ile tarandı

Üzerine yapışmış ter, çenesinden yakasına süzülüyordu. Ağzına tıkılmış kirli beze rağmen panik içindeki bakışları her şeyi anlatıyordu. Çaresizlikle bile değil, bilinçli bir kabullenişle bakıyordu bize. Sonunun geldiğinin farkındaydı.

Bronz öne doğru bir adım attı. Botlarının tabanı paslı zeminde tok bir ses çıkardı. Yanındaki iki adamına yalnızca gözleriyle emir verdi. Adamlar eğilip Leonard'ın başını iki yandan tuttu. Yüzünü zorla bize çevirdiler.

Tek ayağıma yüklenerek Leonard'ın karşısına geçtim. "Henüz bizi ağırlamadan nereye gidiyorsunuz, Bay Radcliffe?"

Leonard bezin arkasından bir şeyler mırıldandığında çıkan sesler yalnızca boğuk bir iniltiydi. Adamlara bezi çıkartmaları için işaret verdim.

Kirli bez, ani bir hareketle çekilip yere atıldığında, Leonard'ın dudaklarından çıkan ilk kelime, can havliyle döküldü. "Çocuğum..." dedi. Sesi çatlamıştı. Kurumuş bir dal gibi titriyordu. "Çocuğum... Rahatsızlanmış..."

Masum olmayacak bir şekilde yüzüne doğru eğildim. Parmak uçlarım Leonard'ın dizine hafifçe dokundu. "Ah, hadi ama..." dedim, alçak ama tok bir sesle. "Burada sadece *ben* yalan söyleyebilirim.

"Yalan değil," dedi Leonard. "Oğlum doğuştan engelli."

Başımı yana eğdim. "Madem öyle, oğlunu neden yıllardır görmüyorsun, Leonard?" Nefesini hissedebileceği kadar yakındım artık. "Ve neden Ellie'den evlilik dışı bir çocuğun var?" Bronz'un adamları birbirlerine baktı ama ben gözlerimi hiç ayırmadım ondan. Dudaklarımı onun kulağının hemen yanına yaklaştırdım. "Üstelik..." dedim. "Bu çocuktan eşinin bile haberi yok."

Leonard irkildi. Gözleri bir anlığına boşluğa kaydı. Kısa süre sonra telaşla toparlanmaya çalıştı. "Bunların hepsi iftira," dedi, sesini yükselterek. "Aileme bağlı bir adamım ben!"

Alaycı bir gülümseme dudaklarımdan süzüldü. "Ah, Leonard..." dedim. "Söylediklerimi kanıtlatmak zorunda bırakma beni. Bundan nefret ederim."

Bacağımın kenarına uzandım. Parmaklarım, metalin soğuk dokusuna değdi. Bıçağı yavaşça çıkardım. Işığın altına girince çeliğin üzerindeki mavi parıltı, neredeyse sanatsal bir güzelliğe büründü.

Sol elimin tersiyle çenesini kavrayıp başını yukarı kaldırdım. Gözlerindeki korku, tam da görmek istediğim şeydi. Bıçağın ucunu yüzüne dokundurdum. Çeliği elmacık kemiğinden boynuna doğru sürdüm. Cildinin gerilmesiyle birlikte teri, kanın sıcaklığına karıştı.

CamScanner ile tarandı

Leonard nefesini tuttu. Bıçağı bastırmadım, sadece hissettirdim. "Senin gibi adamlar..." dedim. "Ya zorla konuşur ya güzellikle. Hangisini tercih edeceğini merak ediyorum."

Leonard'ın gözleri korkuyla büyüdü. "Kimsiniz siz?" dedi, titreyerek. "Neden beni istiyorsunuz?"

"Sende bir kart var," dedim, hiç uzatmadan.

Kaşlarını çattı, nefesi hızlandı. "Ne kartı?"

"Lafı dolandırma, Leonard," dedim, öldürücü bir sakinlikle. "3 Mart 2016. Vivaldi'de bir düğün gerçekleşti. O gece mekânın yönetimi sendeydi. O gün eline bir kart geçmiş olmalı."

Leonard başını iki yana salladı. "Ne dediğinizi bilmiyorum," dedi. Çaresizliği samimiyetsizdi. Göz bebekleri yalan söylediğini çoktan ele vermişti.

"Hatırlamanda yardımcı olayım," dedim ve bıçağı çevirerek sert bir hamleyle dizine sapladım. Leonard'ın çığlığı loş duvarlara çarparak yankılandı. Kanın sıcak kokusu rutubetle karıştı.

"Ben..." dedi, nefes nefese. "Ben yönetiyordum ama ne dediğinizi bilmiyorum."

"Kendini ölü göstermişsin," dedim. Bıçağı hafifçe oynattım, çelik oynadıkça onun nefesi kesildi. Bir adım geride duran Bronz, Leonard'a işkence etmemi dikkatle izliyordu. "Konuş, Leonard," dedim. "Yoksa sıradaki yer kalbin olacak."

"Ben Arkana'dan biri değilim," dedi Leonard, başını iki yana sallayarak. "Gerçekten değilim. Hiç kart sahibi olmadım. Babam ve abim... Onlar kart sahibiydi. Ama ben... Ben olamadım."

Gözlerine eğildim. Bedenini değil, zihnini parçalamam gerekiyordu artık. "Sanırım dilin çözülmeye başladı," dedim, usulca. "O gün eline bir kart geçmiş olmalı."

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye inledi. "Bayan Alarova, gerçekten bilmiyorum."

Yüzüm ifadesizdi. "His Alatav," dedim. "*Bayan Alatav*, diyeceksin."

Leonard'ın gözleri büyüdüğünde kafasında şimşekler çakmış olmalıydı. Birden anladı. Anlamanın bir bedeli vardı.

"Siz..." dedi, neredeyse fısıltıyla. "Siz, *Ouroboros*'un kızısınız!"

"Kim olduğumu artık biliyorsun," dedim. "O kartın kimde olduğunu derhâl anlat. Sende olmadığını biliyorum, Leonard, o kadar zeki biri değilsin. Ancak o gece o karta dokunduğuna eminim."

CamScanner ile tarandı

"Yıllar geçti," dedi, gözleri tek bir noktaya dalarak. "Yıllar geçti ve her şeyi tam hatırlamam mümkün değil!"

"Seni öldürmeden sana sabaha kadar işkence edebilirim." Gözlerim söylediklerimi doğrular nitelikteydi. "Ve bundan bir hayli zevk alırım."

"O kartı neden istediğinizi bilmiyorum," dedi Leonard. "Ne yapacaksınız ki?"

Vücuduma yüklenen sinirle birlikte, "Sen..." dedim. "İmparatoriçe'ye hesap sorma hakkını nereden buluyorsun?"

"İm- İmparatoriçe mi?" diyerek kekeledi.

Kapı açıldığında kısa bir anlığına bakışlarım oraya kaydı. Zorlu içeriye girmişti. Yanında getirdiği eşyalar vardı. Ellerimi birbirine çırptım. "Şimdi İmparatoriçe'yle tanışma vakti," dedim.

Bronz ve burada bulunan herkes beni sessizlik içinde izledi. Kurulum yapmam biraz zaman almıştı ancak geriye çekilip baktığımda her şey istediğim gibi görünüyordu. Leonard Radcliffe, henüz ne olduğunun farkında değildi.

"Bundan sonra söyleyeceğin her şey senin zararına olacak, Leonard," dedim. "Her yalan söylediğinde yükselen nabzın seni ele verecek ve eş zamanlı olarak vücudun elektrik akımına kapılacak. Bununla da sınırlı kalmayacaksın," derken elimde ısıtılmış olan zifti işaret ettim. "Vücuduna kızgın bir zift damlayacak."

Leonard, konuşamamıştı bile.

Bir mum yaktım.

"Bu mum eridikçe bir kafesin özgür kalmasını sağlayacak," dedim. İç çektim. "Kafesin içinde de bir o kadar zehirli ve seni sokmak için bekleyen tatlı canlılarımız olacak. Kısacası fazla vaktin yok. İyi haber, bizim de sabrımız yok. Kötü haberse hiçbir şekilde ölmeyeceksin. Çünkü ben kimseyi öldürmem."

Kural Altı, yalnızca hislerin katili ol. Öyle de olacaktım.

"Tik tak tik tak," dediğimde yavaş adımlar attım. "Bize düğün gecesini anlat. Kimlerle görüştüğünü, nasıl hayatta kaldığını ve kartı kime verdiğini söyle, Radcliffe."

Bronz'la kısa bir an bakıştığımda gözlerindeki ifade, hiç alışık olmadığım bir duygu taşıyordu. Etkilenmiş gibiydi.

Belki de daha fazlasıydı.

Âşık olmuştu. Şu an yaptıklarıma, tavırlarıma ve belki de zekâma...

Onun bu şekilde bana bakması gururumu okşamadı değildi.

CamScanner ile tarandı

Leonard tekrardan, "İm- İmparatoriçe," dedi ancak şiddetli bir elektrik akımına kapıldı. Bacağındaki yaradan daha fazla kan aktı, vücuduna ziftin dökülmesiyle yeni yaralar açıldı. Bir an olsun gözlerimi kırpmadım. Aniden durdu ve bir şekilde sakinleştirdi kendini. "Yönetimden sorumluydum," dedi, kısık bir sesle. "Düğün için aylardır hazırlanıyorduk. Yanlış hiçbir şey olmamalıydı çünkü o dönemki İmparator bizi her gün tembihliyordu." Gözlerinden yaş aktı. "Ben yanlış hiçbir şey yapmadım, İmparatoriçe," dedi. "O dönemki İmparator ne dediyse onu yaptım."

"Âşıklar Kartı nerede?" diye sordum.

"Öyle bir karttan haberim yok!" diye bağırdı ancak nabzı hızlandığı için hem elektrik akımına hem de sıcak zifte tekrar maruz kaldı. Ağzından kan sıçradığında Bronz'un ve benim yüzüme isabet etti.

Yüzümü buruşturdum. Bronz, ceketinin cebindeki siyah mendili çıkardı ve önce benim yüzümü sildi. Ardından kendi yüzünü de silerken, "Bundan hiç hoşlanmadım," dedi. "Takım elbisem kirlendi. İşte beni daha fazla sinir edemezdin, Leonard."

Bronz'a ters bir bakış attım. "Kartını çalmışlar, sinirlenmiyorsun da takım elbisen lekendi diye mi sinirleniyorsun?"

"Takım elbisem kırmızı çizgim," diyerek karşılık verdi. Ceketini çıkardı.

"Bunu sabaha kadar yapabiliriz, Leonard," dedim, tekrar onun karşısına geçerek. Gözlerinin içine baktım. "Ölmeyeceğini anlamadın sanırım. Sadece kendine daha çok acı çektireceksin ve her şeyi en dibine kadar yaşayacaksın."

Bronz sessizce yanıma geçtiğinde, kehribar gözlerini Leonard'a dikti. "Kendimi sana resmî olarak tanıtmadım," dedi. Sesi soğuk olsa da içindeki otorite duvar gibi sağlamdı. "Bana *Bronz* derler..."

Bir lakaptı ama aynı zamanda bir hüküm cümlesiydi. Leonard'ın gözleri yuvalarından fırlayacak kadar büyüdü. "İmparator..." dedi, acı çekerek. "Efendim..."

"Şanslısın, Leonard," dedim, yavaşça. "O herkese yüzünü göstermez." Dudaklarımda buz gibi bir gülümseme belirdi. "Ama aynı zamanda dünyanın en şanssız insanısın. Çünkü o yüz, gördüğün son şey olacak."

Leonard dizlerinin üzerinde titredi, zincirler gıcırdadı. "Efendim..." dedi, yalvarırcasına. "Efendim, ben gerçekten bir şey yapmadım. Ben sadece görevimi yaptım, yemin ederim."

Bronz, başını hafifçe yana eğdi. Sanki sıkılmış gibiydi. "Sana tek bir şey soracağım," dedi, sessiz ama keskin bir tonda. "Sabrım gerçekten kalmadı. Âşıklar Kartı nerede?"

CamScanner ile tarandı

Leonard nefesini tuttuğunda panikle sağa sola kaydı. "O kartı ben almadım," dedi. "Yemin ederim, ben almadım. O gece elime geçti ama ben sadece..."

Daha şiddetli bir akıma kapıldı, daha çok zifte bulandı. Çığlıkları resmen oteli ayağa kaldıracak kadar gürültülü çıktı. Tatlı, küçük, bir o kadar da insan canlısı hayvanlar kafeslerden dışarıya salındı.

Artık nefes alamıyordu Leonard, kelimeler acının içinde boğuluyordu. "Ben... Ben almadım! O gece... Sarışın bir kadın vardı!" diye haykırdı sonunda. "Sarışın bir kadın! Kartı ben değil, o aldı!"

Bronz geri çekildi. "Kadının adını söyle."

Leonard başını salladı, gözlerinden yaşla karışık kan akıyordu artık. "Bilmiyorum," dedi, hıçkırarak. "İsmini hiç duymadım. Sadece elinde beyaz bir eldiven vardı. Sarışındı. Onu bir daha hiç görmedim."

Telefonu cebimden çıkardım. Sarışın olan tek kişinin fotoğrafını açtım. Ekranı Leonard'ın yüzüne çevirdim, ekranda Eva Petrova'nın bir fotoğrafı vardı. "Bu kadın mı?" diye sordum. "Kartı alan bu muydu?"

Gözlerini kaçırdı Leonard. Tereddüdü sadece suçluluğundan değildi. Korkuyordu. Korkmak için sebepleri vardı. Onu yüzünden tutup başını çevirdim, gözlerinin istediğim yöne bakmasını sağladım.

"Gözlerini kaçırma. Bak ve cevap ver. Bu kişi miydi?"

Gözlerini kıstı, dudakları titredi. "Oydu," dedi. "O kadına verdim. Gelindi. Kartı o aldı."

Sözleri kulaklarımda çınladı. *Gelin...*

Başımı yavaşça Bronz'a çevirdim. O da bana bakıyordu. Göz göze geldik ama bu kez kelimelere ihtiyacımız yoktu. Aynı şeyi hissettiğimizi biliyordum. Boğazım düğümlendi. Kart...

Eva'da mıydı?

Kafamın içinde buz gibi bir ihtimal yankılandı.

Kart, Eva Petrova'nın elindeyse o zaman bütün oyun baştan yazılmıştı.

Bronz, aldığı cevapla birlikte doğruldu. Belinden silahını çıkardığında gözünü hafifçe kısarak Leonard'a tuttu. Fakat hedefi kafası değildi.

Eliydi.

Benim elimi tutan hatta neredeyse okşayan eliydi.

Hiçbir şey demeden Leonard'ın eline sıktı ve adamlarına doğru döndü. "Madem kendisi bu kadar yaşamak istiyor..." dedi, sakince. "Onu yaşatacaksınız. İmparatoriçe'nin işkencesi devam edecek ve ölmesine izin vermeyeceksiniz. Onu sağ bir şekilde istiyorum. Rusya'ya gönderin."

CamScanner ile tarandı

İkimiz de konuşmadan sessizliğin en ağır hâliyle kaldığımız odaya son kez çıktık. Boğazımıza düğümlenen kelimeler vardı ama artık hiçbir sözcük, yaşadıklarımızı anlatmaya yetmezdi. Bedenlerimiz yorgun, zihinlerimiz kan revan içinde paramparçaydı. Odaya vardığımızda, bomboş olduğunu gördüm.

Safa, otel odasını çoktan boşaltmıştı. Kapıdan içeriye adım attığımızda, bütün ağırlıklarımız omuzlarımızdan çözüldü.

Zihnim darmadağınıktı. Her şey bitmişti ama hiçbir şey de tam anlamıyla sona ermemişti.

Vücudumdaki kan, artık çok rahatsız hissettiriyordu. Hepsini üzerimden silip atmak istercesine banyoya girdim. Bronz da ardımdan geldi. Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine de gerek yoktu. Aynı cehennemden geçip gelen iki beden, aynı suskunlukla soyundu.

Duşun altına geçtiğimizde, sıcak suyun altında birleşen dudaklarımızda hâlâ metalin paslı tadı vardı. Kan, tenimizden süzülerek akıyor, suyla birlikte giderlere karışıyordu. Ama içimizdeki yangını hiçbir su söndüremiyordu. Onun teni alnıma değdiğinde, gözlerimi kapadım. Ne kadar kirlenmiş olursak olalım, o an sadece birbirimizin varlığına tutunarak ayakta kalabiliyorduk.

Bütün gece bir savaşın içindeydik. Şimdi, sadece birbirimizin nefesiyle hayatta kalmaya çalışan iki yaralı ruh gibiydik. Duşun sesi, itiraf edilemeyen her şeyin üstünü örten bir perde gibiydi. Ve biz, o perdenin ardında, sessizce birbirimize sarıldık.

Sabah oluyordu. Lakin içimiz hâlâ geceydi.

Geçmişin her kırıntısı, sıcak suyla birlikte çözülse de buharın arkasındaki sessizlikte hâlâ cevapsız kalan sorular vardı.

"Kart Eva'da mı?" dedim, gözlerimi onun gözlerinden kaçırmadan.

Yüzündeki kaslar gerildi. "Şimdilik bir düşüncem yok," dedi.

Buhar içimizi olduğu kadar kelimelerimizi de sarıyordu. "Sarışın kadın..." dedim. "Bütün işaretler onu gösteriyor. Belki de bunca yıldır bulamamanın nedeni onun uyutuluyor olması olabilir mi? Bu yüzden mi kartı yıllarca aradın da bulamadın, Bronz?"

Gözlerini kapadı, başını geri yasladı. "Her şey olabilir, Hisar," dedi. "Her şey."

CamScanner ile tarandı

Bunu söylerken bana bakmadı. Ama ben ona bakıyordum. Onun gözünden kaçırdığı her detay, benim zihnimin köşelerine kazınıyordu. Kart ondaydı belki de. Eva Petrova'da.

"Onda olma ihtimali giderek güçleniyor," dedim, su saçlarımdan akarken.

"Eva'da değildir," dediğinde gözlerini araladı. İfadesi kesindi ama içinde bir çatlaktan sızan inat da vardı.

"Buna nasıl emin olabiliyorsun ki?"

"Çünkü o bana bunu yapmaz," dedi, aynı kesinlikle. Kafasındaki Eva Petrova, demir gibi sağlamdı.

Kaşlarımı çattım. O güven, bana dokundu. "Benim kartını çaldığımı rahatlıkla söylüyordun ama," dedim, öfkemin altına gizlenmiş bir kırgınlıkla.

"Hisar..." dedi ve bir adım atarak yüzümü avuçladı. "Benim yaptığım sadece sana oyun oynamaktı. Seni gerçek anlamda suçlamadım."

Yutkundum. Su, çeneme süzülürken içimdeki dalgalar kabardı. "Bunu kanıtlayacak görseller bile oluşturdun," dedim. "Üstelik tırnaklarımda oje olmamasını nasıl gözden kaçırabildin ki?" Gözlerim kısıldı. "Doğru söyle yoksa o kişi benim ikizim miydi?"

Bir ikizim vardı ancak daha doğmadan ölmüştü. Beni daha fazla taşımak istemediği için karnını bıçakladığında ikizimin ölmesine, benim erken doğmama neden olmuştu. Eğer bir ikizim olmasaydı belki ben ölmüş olacaktım.

Bronz'un yüzü değişti. Gözlerinde bir sarsılma oldu. "Sadece montajdı," dedi. "Yapan kişiler bunu gözden kaçırmış. Bu konuyu sana açıklamıştım. Seni yanımda tutabilmek için bir nedene ihtiyacım vardı."

"Asıl konumuza dönelim," dedim, dikkatimi toparlayarak. "Ne yapacaksın?"

"Eva'nın uyandırılmasını sağlayacağım," dedi, hiç tereddüt etmeden.

Kaşlarım istemsizce havalandı. "Ne?"

"Aklıma gelen tek şey bu," diye devam etti. "Onu Rusya'daki tesislere götüreceğim ve doktorlarla birlikte durumuna bakacağız. Onu tamamen kaybedebiliriz. Yaşatabiliriz de..."

Su aniden tenimde soğudu. Birlikte olmanın verdiği sıcaklık, bu kararla çatladı.

"Buna..." dedim, hayretle. "Emin misin?"

CamScanner ile tarandı

"Artık uyanması gerekiyor. Bir sonuca ulaşması gerekiyor." Sesi hem kararlı hem de yorgundu. "Hem de her şeyin."

Boğazıma oturan o tanıdık düğümü yuttum. Parmak uçlarımda yükselip dudağına kısa bir öpücük bıraktım. Titremeyen ama içi uzlayan bir fısıltıyla, "Bütün kararlarında yanındayım, İmparator," dedim.

Elini belime yerleştirip parmaklarını sırtımda gezdirdi. "Bir süre ayrı kalabiliriz," dedi. "Bu seni rahatsız eder mi?"

"Neden ayrı kalıyoruz?" diye sordum, gözlerimi onunkilere sabitleyerek.

"Tesislerde birinin orada olması gerekiyor," dedi. "Gözünü açtığı ilk an çok önemli. Onun hayatında kalan tek kişi de ben olduğum için bunu yapmalıyım."

Hücrelerimde bir şey kıpırdadı. Acı değil, tam anlamıyla kıskançlık da değildi. Daha çok geçmişle verilen bir savaşın çaresizliğiydi.

Sesimi biraz yumuşatmaya çalışarak, "Bu kadarına gerek var mı?" diye sordum ama ruhumdaki kasveti bastıramadım.

"Yıllardır bitkisel hayatta olan birinden bahsediyoruz," dedi Bronz, yüzünde o tanıdık ciddiyetle. "Psikolojik ve fiziksel anlamda kötü olacak. Kendine gelirse şayet beni görmesi onu rahatlatabilir." Teması sıcak ama söyledikleri bedenimi üşüten cinstendi. "Gözünü açarsa sen de yanımızda olacaksın. Ancak ben yokken Arkana'daki işleri sen yürüt."

"Pekâlâ," dedim. Sesim düşündüğümden daha kısık çıktı. Boğazıma oturan yumruyu yutamıyordum. Dışarıdan anlayışlı görünmek zordu. Hele de içten içe kavrulurken. "Kararına saygı duyuyorum. O senin en yakın arkadaşın. Ve en iyisini düşünecek olan da sensin." Kimi kandırıyordum. Düpedüz yalan söylüyordum.

"Siz de arkadaştınız," diye hatırlattı bana.

Tırnaklarım istemsizce avuç içime gömüldü. Bastırdıkça kendime gelmeye çalıştım. "Ne yazık ki hatırlamıyorum," dedim. "Gerçekten. Ona borçlu olduğum bir şeyler var ama onu hatırlayamıyorum."

Tam o anda Bronz, kenetlediğim elimi avuçlarının arasına aldı. Parmağını, parmaklarımın arasına yerleştirdi. "Elini rahat bırak," dedi. "Bu durumdan rahatsızsan söyle, Hisar. Rol yapma."

Gözlerimi yere indirdim. Rol müydü bu? Yoksa rol yapmamak mı daha zordu artık?

Sahi, ben ne hissediyordum? Kırgınlık mıydı bu içimde yükselen şey, kıskançlık mı yoksa sadece geçmişle savaşan bir kadının bugüne tutunma çabası mı?

CamScanner ile tarandı

"Bilmiyorum," dedim. "Anlayışlı bir ortak olmak istiyorum ama benliğim buna izin vermiyor. Bu ben değilim."

"Rahatsız olduğun hiçbir şeyi yapmam," dedi. "Benim için her zaman önemli olan sensin."

Titredim. Bunu hissettikçe daha çok titredim.

"Uyanma ihtimali varsa..." dedim. "Bunun yapılması gerektiğini düşünüyorum ama ne kadar sürecek, Bronz?" Bakışlarımı yere düşürdüm. Su ayak bileklerimde dolanıyordu ama asıl boğulduğum, onunla uzak kalma ihtimalimizdi. "O kadar süre senden ayrı kalmak istemiyorum."

"İstemiyorsan konu kapanmıştır," dedi, tereddütsüz bir şekilde. "Bir daha bunun bahsini açmayacağım. Ancak..." Sesi biraz yumuşadı. "Tesise transferi yapılırken ona eşlik edeceğim. Seni de yanımda görmek isterim."

"Bakarız," dedim.

Kaşları kalktı. "Bakarız mı?"

Gülümsedim ama bu gülümsemenin altında kırgınlıklar vardı. "Bir günüm bir günümü tutmuyor, Bronz. Şimdiden söz vermek istemiyorum. Sonra yalancı oluyorum."

"Sen zaten yalancısın."

Gözlerimi kıstım. "Ve sen, bu kadının yalanlarına bile âşıksın."

"Öyle miyim?"

"Öylesin," dedim. Son kez Bronz'un bedenine yaslandım ve birlikte durulduk, birlikte yıkandık. "Artık evimize dönelim," diye fısıldadım. "Bir süre kar görmek istemiyorum."

Duştan çıktık. Bedenimizden akan suların ardından, üzerimize kıyafetlerimizi geçirdik. Burada başka hiçbir işimiz kalmamıştı. Leonard'a dair her şey elimizdeydi ve onu konuşturabildiğimiz kadar konuşturmuştuk. Artık gitme vaktiydi.

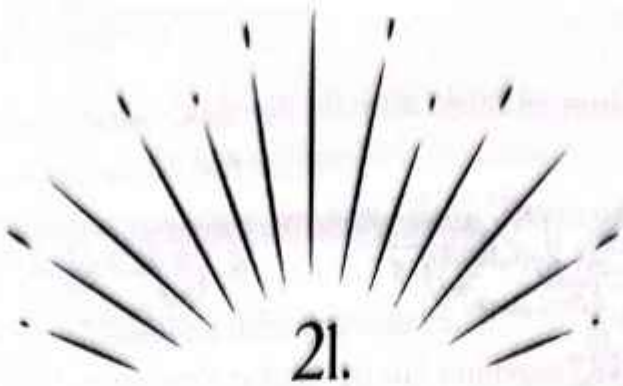
Otelden dışarıya çıktığımızda cebimdeki telefon titredi. Ekranı aydınlandığında, mesajın Tarkan'dan geldiğini gördüm.

Tarkan: *Albay seninle görüşmek istiyor.*

Bir an duraksadım. Parmaklarımın eklemleriyle birlikte düşüncelerim de gerildi. Hızlıca cevap yazdım. O yaşlı kurtla uzun zamandır görüşmüyorduk.

His: *Hemen ayarlayın.*

CamScanner ile tarandı

21.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Bugün 1 Aralık'tı. Takvim yaprağındaki bu tarih, yeni bir ayın başladığını gösteriyordu ancak aslında bir sonun eşiğindeydik. 2022 yılının sonuna yaklaşırken zihnimde garip bir dinginlik vardı. Les Trois Vallées maceramızdan sonra hayat tekrar kendi rutinine dönmüştü.

Yağız annesine kavuşmuştu. Ve en çok da Sanaç'a...

İçten içe merak ettiğim o mesele de gözümün önünde yanıt bulmuştu. Yasmin ve Sanaç arasındaki buzlar, sonunda tamamen erimişti.

Belki de bazen sadece zaman gerekiyordu.

Belki de bazı insanlar ne kadar uzaklaşsa da bir gün aynı kalbin çatısında tekrar buluşuyordu.

Bronz, son günlerde sıkı bir şekilde çalışıyordu. Eva Petrova'nın hayata geri dönmesi için hazırlıklar yapıyordu. Eva hâlâ Bronz'un evinin altındaki gizli şehir gibi olan nükleer sığınaktaydı. Henüz Rusya'daki tesise gitmemişti. Bugün ya da yarın transfer olacaktı.

Odamın kapısı tıklatıldı, çok geçmeden kapı açıldığında Sanaç göründü. "İmparatoriçe?" dedi, alışık olduğum samimiyetle.

Onu görmeyi beklemediğim için hafifçe geri çekildim. "Aziz?" dedim, merakla. "Odaları mı karıştırdın?"

"Sana gelmiştim, İmparatoriçe," dedi, bir adım atarak. "Müsait misin?"

"Gel," diyerek içeri davet ettim. "Hayret. Çiçeğimi bırakıp da nasıl yanıma geldin?"

Adımları durduğunda gökyüzü mavisi bakışları kısıldı. "Sen beni mi kıskanıyorsun?"

CamScanner ile tarandı

"Bir anda beni unuttun!" diye hayıflandım. Sadece blöf yapıyordum çünkü onun aklı yalnızca Yasmin'deydi, öyle de olması gerekiyordu.

"Bana diyene bak," dedi, alayla. Karşıma geçip oturdu. "Sen sanki Bronz'dan gözünü ayırabiliyorsun."

"Buraya hayatımızdaki insanları konuşmak için mi geldin?" dedim, toparlanarak. "Ne için geldin? Hiç iyi kokular almıyorum."

Ceketinin düğmesini açtı. "Sabah bazı konuşmalarına şahit olmuş olabilirim," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Ne duydun?"

Ayağa kalktı. Gövdesiyle üzerime eğilmeden yalnızca gözlerinin ağırlığını bıraktı üzerime. Mavi gözleri, derin bir nefretin gölgesiyle koyulaşmıştı. "Bir süredir..." dedi, ağır bir tınıyla. "Yasmin'e yaşatılan her şeyin hesabını sormak istiyorum. Herkesten. Başta o Mikhail denen adamı öldürmek istiyorum."

Sessiz kaldım. Çünkü bu öfkenin içinde bir çığlık vardı ve çığlıkları susturmak bazen ihanet sayılırdı.

"Seni Tarkan'la konuşurken duydum," diye devam etti. "Mikhail'den bahsediyordunuz. Eskiden aynı birlikteydiniz. Nerede olduğunu biliyorsan, bana söylemek zorundasın."

Omuzlarımda gerginlik birikti. Bakışlarımı kaçırmadan tek kaşımı kaldırdım. "Zorundayım?"

Tavrı değişti. O yumuşak, çapkın, eğlenceli Sanaç gitmişti. Yerine kılıcını çekmiş bir adam gelmişti. "His," dedi. "Benim artık hiçbir şeye tahammülüm kalmadı. KALE'den bunun intikamını alacağım!"

"Aziz," dedim. "Ben henüz rolümden çıkmadım."

Aynı ciddiyetle, "Ben kartıma sahip değilim," diye cevap verdi. "Unuttun mu? Bronz el koymuştu."

Oturduğum yerden kalktım. "O zaman burada işin ne, Sanaç?" dedim. "Kartına sahip bile değilsin."

"Kartım yok edilmedi," dedi. Girişleri yüksek ihtimalle retinası sayesinde yapıyordu fakat kartını resmî olarak kullanamıyordu. "İntikamım almadan da kartımı geri almayacağım."

Ona doğru bir adım attım. Omzundan aşağı süzülen ağırlığı, kaslarını altında gerilmiş bir ip gibi hissediliyordu. Damarlarında buz misali akan öfkenin, damarlarını çatlatacak kadar sertleştiğini görebiliyordum.

Elimi uzatıp kolunu tuttum. "Gerçekten intikam istiyor musun?" diye sordum.

CamScanner ile tarandı

Gökyüzü mavisi gözleri kararak fırtına öncesi bir denize dönüşmüştü. Göz bebeklerinde bir tür yemin parlıyordu, sanki o gözlerle değil, yıllardır tutulmuş bir acıyla bakıyordu bana. "İliklerini bile kurutmak istiyorum," dedi. Her kelimesi, ağzından düşen değil, kalbinden kopup gelen bir intikamdı.

Gözlerimi onunkilere sabitledim. "O zaman akşam benimle gel," dedim. "Mikhail'le bir randevum var."

Bir an sessizlik oldu. O an, içimizde ne varsa çırılçıplak ortadaydı. Ne dostluk ne taraf ne rol... Sadece hak edilen bir hesap vardı.

"Yasmin'e bir hayat vereceksem..." dedi Sanaç. "Hayatındaki bütün kötülükleri ortadan kaldırmam gerekiyor." Omzundaki yükü paylaştığımda neye dönüşeceğimi bilmiyordum ama geri dönmeyecektik. "Ya yanımda olursun, His..." dedi. "Ya yanımda."

"Seni bu konuda asla yalnız bırakmayacağım," dedim, büyük bir kararlılıkla. "Çünkü benim de istediğim bu."

Birbirimize bir savaş yemini eder gibi bakarken gülümsedi. Bu defa savaşçı bir tebessümdü bu; yaraları olan ama hâlâ savaşmaya hazır iki yoldaşın gülümsemesi.

"Arkadaş mıyız?" diye sordu.

"En iyi arkadaşız," dedim.

"Yalan değil, değil mi?"

Başımı kesin bir ifadeyle iki yana salladım. "Değil."

O an bana sarıldı. Kolları omuzlarıma dolanırken kalbinde biriken tüm karanlık içime sızdı. Ama ilk defa, bu karanlık ürkütmüyordu beni. Aksine tanıdıktı. Paylaştıkça hafifleyen bir yüktü.

Kulağıma, "En iyi arkadaş," diye fısıldadı.

Kapı tıklatıldığında, ikimiz de içgüdüsel bir refleksle birbirimizden uzaklaştık. "Gel," dedim, yüksek sesle.

Kapı aralandı. İçeriye Armen Kozlov girdi. "İmparatoriçe," dedi, derin bir saygıyla. Üzerine yapışan kibirli maskeyi çıkarmamıştı yine.

Sanaç araya girerek, "Ne işin var senin burada?" diye sordu.

Armen umursamazca ceketinin yakasını düzeltti. "Toplantımız vardı," dedi. Kaşları çatıldı. "Unuttuğum bir şey mi var yoksa roller mi değişti?"

"Hayır," dedim, soğukkanlılıkla. "Neden sordun?"

Armen'in gözleri kısıldı, bakışları Sanaç'ın üstünde gezinmeye başladı. "Aziz," dedi, vurgulayarak. "Ne zamandan beri İmparatoriçe'nin sağ kolu?"

CamScanner ile tarandı

Bu, Armen'in karakterine çok yakışan, ince bir iğnelemeydi. Dışarıdan dostane gibi duran ama içten içe bir bölünme yaratmaya çalışan cümlelerdi bunlar. Ancak Sanaç ona pabuç bırakacak biri değildi.

"Bak..." dedi Sanaç, sesinde saklı bir volkanın homurtusuyla. "Sana artık çok kılım. Şansını fazla zorlama, Armen."

Odanın atmosferi değişti. Soğukluk, bir tehdit gibi tavandan süzüldü. Araya girerek, "Aziz," dedim. "Resmiyete dön."

Sanaç, izin alan bakışlarla bana döndü. "Ona demem gereken bir şey var, İmparatoriçe," dedi. "Müsaadenle." Sesi sertti. Gözleri donuktu. Bakışları, odadaki tüm havayı donduracak kadar soğuktu. Armen'e diktiği gözleriyle onu kelimelerle değil, doğrudan varlığıyla tehdit ediyordu. "Sana bırakmanı emretmiştim."

Armen geri adım atmadı. Gözlerinin içinde dalga dalga yayılan bir meydan okuma vardı. Dudaklarının kıyısında ise acı bir tebessüm geziniyordu. "Senden emir almıyorum," dedi. "Ayrıca duygularım konusunda İmparatoriçe'ye karşı her zaman şeffaf oldum." Beni büyük bir beğeniyle süzdü. "Ona âşık olmamak mümkün değil."

Gözlerimi devirmeden edemedim.

Sanaç, kontrolsüz bir öfkeyle Armen'e bakarken, "İmparator seni asarken..." dedi, bir celladın soğukkanlılığıyla. "Zevkle izleyeceğim."

Yeterdi. Artık bu tartışmanın burada büyümesine izin veremezdim. "Sanaç," dedim, keskin bir tonla. "Dışarı çıkabilirsin."

Bir an durdu. Gitmek istemediği belliydi. Bana arkasını dönmeden önce, gözleriyle izin istedi. Ama ona yalnız kalmam gerektiğini işaret ettim.

"Emredersin, İmparatoriçe," dedi, en sonunda. Kapıyı açtı ve iğneleyici bakışlar eşliğinde son kez bakıp kapadı.

Armen biraz daha yaklaştı. O sakin, ölçülü duruşunu takınmıştı yine. "Karşında böyle bir olay yaşamak istemezdim," dedi. Bu sözde pişmanlık vardı ama arkasına gizlediği bir zafer gururu da yok değildi.

Ona döndüğümde her zamanki maskemi takınmış bir hâldeydim. Sarsılmaz, kırılmaz, affetmez hâlimle baktım ona. "Aziz'e de sana da bu konuda çok kızgınım," dedim. "Ve bu sinir hiçbir zaman geçmeyecek, Asılan Adam."

"Rolümde olduğum sürece duygularıma sahip çıkacağım," dedi Armen. Bastırmaya çalıştığı bir sükûnete bürünse de içten içe büyüyen bir isyanı da vardı. "Ancak İmparator beni asacaksa bile, son ana kadar sana olan duygularımı belli edeceğim." O anda onun, bir gün bu savaşta gerçekten canını verebilecek kadar kararlı olduğunu anladım.

CamScanner ile tarandı

Hiç tereddüt etmeden, ne geçmişte ne de gelecekte ona karşı bir yerimin olmadığını belli edercesine, "Bile bile ateşe yürüyorsun," dedim ve kelimelerim, onun kalbinde patlayan bir kurşun gibi yankılandı.

Armen, bir adım geri çekilmeyi aklından bile geçirmeden dudaklarında hüzünlü bir kabullenişle, "Yolun sonunda sen varsan..." dedi.

"Yokum," dedim ve tek bir pişmanlık dahi hissetmeden devam ettim. "Hayatımdaki adam dışında gördüğüm hiç kimse yok. İstediğin savaşı ver, Asılan Adam, istediğin bedeli öde ama bil ki ben yalnızca tek bir kişiye aitim ve bu, kıyamet kopana kadar da böyle olacak."

Sözlerimin ardından gözlerini yere indirse de acısını içine gömmek konusunda yetenekliydi. Belki de alışkındı reddedilmeye, belki de en çok, içinden çıkamayacağını bile bile girdiği savaşlara.

"Toplantımıza daha fazla geç kalmayalım," dedi. Sesi yine ölçülü ancak içi darmadağınık bir hâldeydi.

Toplantı boyunca -yaklaşık bir saat- Arkana'nın zayıf noktalarından istihbarat zincirlerine, tehdit değerlendirmelerinden birlik içindeki hain unsurlara kadar sayısız başlığı konuştuk. Armen, nasıl güçlü bir rol olduğunu kanıtlarcasına bana bilgi taşımaya devam etti fakat göz ucuyla yakaladığım bakışları, onun asıl derdinin ne istihbarat ne de politika olduğunu açıkça ele veriyordu.

Toplantının bitimine saniyeler kala, hafifçe yana eğilerek, "Saçında bir şey var," dedi. Elimi saçlarıma götürdüm fakat elime hiçbir şey gelmemişti. Gözlerimi yakaladı. "Gitmedi," dedi.

"Beni mi kandırıyorsun sen?" diye sordum.

"Sağında," diyerek beni bir kez daha yönlendirdi. Ancak benim dokunmamla, "İmparatoriçe," dedi. "Orası solun."

Pes ettiğim noktada onun parmaklarının alnımın kenarına doğru uzanışını, bir dostun yardımseverliği gibi değil, daha çok, yasak bir duygunun sınırlarını aşmak üzere olan birinin son hamlesi gibi hissettim.

Tam geri çekildiğim sırada tüm zamanların ve kaderin sanki bilerek seçtiği o tek saniyede kapı açıldı. Ne bir tıklama duyuldu ne de bir uyarı vardı.

Bronz içeriye girdiğinde gözleri yalnızca bir yere odaklanmıştı: *Saçıma dokunan o elin sahibine.*

"Umarım bölüyorumdur," dedi Bronz, kendinden gayet emin bir şekilde.

CamScanner ile tarandı

Kaşlarım çatıldı. *Umarım bölüyorumdur*, derken? *Umarım bölmüyorumdur*, demesi gerekmiyor muydu? Armen Kozlov'un olduğu her yerde Bronz bütün centilmenliğini kaybediyordu. Kesinlikle saygısı yoktu.

Toparlandım. "Toplantımız bitmişti," dedim. "Bölmüyorsun."

Bronz içeriye adım attığında odadaki hava bir anda değişti. Armen tam yerinden kalkmak üzereydi ki Bronz bir adımda aradaki mesafeyi kapattı ve elini omzuna bastırarak onu yeniden sertçe yerine oturttu. Sandalye bacaklarının zemine sürtünürken çıkardığı o rahatsız edici ses, odaya gerilim şeklinde yayıldı.

"Elin uzun zamandır gözüme çarpıyor," dedi Bronz. Her kelimesi bir tehdit değil, bir hükümdü. "Kırmam için uğraşıyorsan doğru yoldasın, Asılan Adam."

Armen'in yüzü bembeyaz kesildi. "Sadece ona yardım ediyordum," diyebildi.

Bronz başını eğmeden sadece ona baktı. O bakış, bir adamı parçalara ayırabilecek kadar keskindi. "Kimden izin alarak?" diye sordu, sesi bu kez alçaktı ama içindeki öfke çok daha yüksekti.

Armen cevap vermeden önce yutkundu. "İmparator," dedi. "Omzum..."

Bronz'un yüzündeki kaslar öyle sertleşti ki o an tüm sabrının ince bir ipte asılı olduğunu anladım. Kelimeleri birer kurşun gibi fırlatarak dişlerinin arasından, "O beynini uçururum senin," dedi. "Beni çizgimden dışarı çıkartma." Bir adım daha attı, artık aralarındaki mesafe nefeslikti. Armen sandalyede donmuştu, kıpırdamaya bile cesaret edemiyordu. "İyi bir İmparator değilim. Hiçbir zaman da olmadım."

"İmparator," diyerek uyarıda bulundum. Yine de Bronz başını bile kaldırmadı.

"Anlaşıldı mı Asılan Adam?" diye sordu. Ne gözünü kırptı ne ses tonunu değiştirdi.

Armen, omzundaki baskıya rağmen dimdik oturmaya çalışarak, "Anlaşıldı, İmparator," dedi.

"Bir daha ona dokunduğunu görürsem bir daha ona dokunamayacağından emin olurum," dedi Bronz. Sadece bir uyarı değil, bir infazın habercisiydi. Metal gibi sert parmaklarını Armen'in omzundan yavaşça çekti. Ancak o dokunuş, o basınç, o tehdit Armen'in bedenine değil, ruhuna iz bırakacak cinstendi.

Armen, ifadesini bozmadan, "İyi günler, İmparatoriçe," dedi. "Ve İmparator."

CamScanner ile tarandı

Bakışlarında bir sızı vardı. Biraz yenilmişlik, biraz da hâlâ vazgeçmeyen bir gölge. Ardına bile bakmadan çıktı.

Kapı kapandığında odada yankılanan tek şey sessizlikti. O sessizlik ise Bronz'un duruşuyla daha da ağırlaşmıştı.

Artık baş başaydık.

Gözleri bana dönmedi ama biliyordum.

Sustuğunda, en çok şey anlatan adamdı Bronz. Öfkesinin altına gömülmüş, kırılmış bir sahiplenme vardı.

Bakışlarını pencereye çevirdi. Ona doğru birkaç adım atıp arkasından yaklaştım. Kollarımı bedenine dolarken yanağımı sırtına yasladım. Sert gövdesi içten içe titriyordu. Onun kendini tuttuğunu, kırmamaya çalıştığını, parmaklarını yumruk yapıp dişlerini sıktığını hissedebiliyordum.

"Dışarıdan nasıl görünüyor, bilmiyorum," dedim, temkinli bir sesle. "Ancak göründüğü gibi bir durum yoktu."

"Onunla bir daha bu yakınlığa girmeni istemiyorum. Hiç hoşuma gitmiyor."

Karnını usulca okşayarak yumuşak bir tonla, "Buna dikkat edeceğim," dedim.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra yavaşça bana döndü.

Yüzüm, avuçlarının arasına hapsoldu. Parmakları yanaklarımda, başparmağı kaşımın üstünde gezindi. Eğilip, Armen'in dokunduğu her yeri silmek istercesine öptü. Ancak Armen tam olarak bana dokunmamıştı. En azından sınırlarımı biliyordum ve Bronz'un bana yapmayacağı hiçbir şeyi ona yapmak istemiyordum. Bunu hak etmiyordu.

Yine de beni kıskanması...

Kahretsin ki hoşuma gidiyordu. Buna engel olamıyordum.

"Öğle arasında yemek yeriz, değil mi?" diye usulca sordum.

"Bu sefer gerçekten yemek yiyecek miyiz?"

"Evet," dedim, gülümseyerek. "Bu sefer gerçekten yemek yiyeceğiz."

Her öğle arasında onu bir şekilde doktora götürmemden bıkmış, usanmıştı. Bu yüzden öncesinde tedbirini alıyordu. Hatta öyle ki son zamanlarda benimle birlikte öğle yemeğine çıkmıyordu.

"Başkası olmayacak, değil mi?"

"Sadece biz," diye yanıtladım.

Bakışları yumuşadı. Gözlerinde hâlâ bana inanmaya çalışan bir adamın izleri vardı. "Aşağıda seni bekliyor olacağım," dedi.

Tam arkasını dönecekken, "Akşam evde olmayacağım," dedim.

CamScanner ile tarandı

Sırtı gerildi, kaşları çatıldı. O ana kadar yüzünde bıraktığı yumuşak ifade, yerini diken gibi batan bir huzursuzluğa bırakmıştı.

"Nerede olacaksın?" diye sordu.

"Sanaç'la birlikte küçük bir işimiz var."

Başını azıcık yana eğdi. Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. "Ne işiniz varmış?" Sözcükleri ağır ağır, tartarak söylemişti.

Oldukça masum görünerek, "Bazı cezalar vereceğiz," dedim. "Ortak bir intikam meselesi."

İfadesi daha da karardı. Çenesini hafifçe sıktı, dudaklarının arasında görünmeyen bir tepki gezindi.

"İkiniz?" dedi.

Gülümseyerek omzuna hafifçe dokundum. "Hey," dedim, alayla. "Biz onunla sadece dizi izleyip yemek yemiyoruz."

"Akşam onları yapmanızı tercih ederim." Cevabı hızlı ve soğuktu.

"Belki başka zaman," dedim, sesimde yumuşak ama kesin bir ton vardı. "Ancak bu akşam onunla birlikte dışarıda olacağım. Sadece..." Kısa bir soluk verdim. "Haber vermek istedim."

Kelimelerim odanın içinde asılı kaldı. Sanki bir süre ne söyleyeceğini bilemedi. Yüzünde beliren şaşkınlık, beni yalanla yakalamaya çalışan değil, dürüstlükle karşılaşınca afallayan bir adamın ifadesiydi.

"Yalan söylemiyorsun," dedi, sesini alçaltarak. Gözlerini kaçırmadan konuşuyordu ama içinde kendine bile itiraf etmekte zorlandığı bir rahatlama vardı. "Beni kandırmıyorsun. Ve gizli gizli işler karıştırmıyorsun."

"Sadece söylemek istedim," dedim, iç çekerek.

"Zor değilmiş, değil mi?"

"Zorlandım," diye hayıflandım. "Ama senin için her şeyi yaparım. Ortağım benim için daha fazla endişelenmesin. Nerede olduğumu bilsin. Ve evimizde beni beklesin."

Gözlerinde tanıdık bir uyarı kıvılcımıyla, "Sen başına bela almadan durmazsın," dedi.

"Ama seni bugün çok şaşırtacağım," dedim, meydan okurcasına.

"Beni bugün şaşırtırsan..." Bir adım daha yaklaştı, gözlerime baktı. "Evde seni ödüllendiririm."

Gözlerim irileşti, kalbim bir an durup sonra iki katı hızla atmaya başladı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi.

CamScanner ile tarandı

Gözlerimi kısmadan beklentiyle ona doğru yükseldim. "Ödülüm ne?" dedim. "O Bronz'la tanışmak mı?"

"Bunu mu istiyorsun?"

"İstiyorum," dedim, tereddütsüz.

Yavaşça yanıma yaklaştı. Elini saçlarımın arasına geçirdi ama bu sefer dokunuşu daha anlamlıydı. Sonra iyice yüzüme eğildi, nefesi kulağıma değdiğinde tüylerim diken diken oldu. Rusça, ağır ağır ve fısıltıyla kulağıma serpildi. "*Ty poznakomish'sya s nim...*"[9]

Hemen geri çekildim, suratımı buruşturarak, "Rusça konuşma!" dedim.

"Sana sevdireceğim," dedi. "Şu düğün geçsin, Viran'la birlikte Rusça öğrenmeye başlayacaksınız."

Başımı iki yana salladım. "Düğün beni çok geriyor!" dedim. "Sanki ben evleniyorum. Daha önce hiç bu kadar stres olmamıştım!" Tarkan için her şeyin en iyisini istiyordum.

O ise tüm bu telaşıma rağmen sadece durdu, beni izledi. Durgun çıkan sesiyle, "İstersen benimle birlikte Rusya'ya gel," dedi.

Bronz, Eva'nın merkeze götürülmesinde ona eşlik edecekti. Bu teklifin içinde hem bir kaçış hem bir davet vardı. Ama benim kaçacak bir yerim yoktu, hele ki bu hafta...

"Çok isterim," dedim, iç çekerek "Keşke düğünle çakışmasaydı." Bakışlarım onun yüzünde gezinirken hafifçe kaşlarımı çattım. "Ama sanki bilerek düğünle çakıştırdın. Sırf katılmamak için!"

Gözleri dalıp gitti. Anında kendini toparladı. "Düğünlere katılmamak ilk tercihim," dedi. "Fakat en müsait ve en doğru zaman da o tarihe denk geldi."

Geçmişindeki o kırık parçaları, kanla kapanmış düğüm düğüm bağları düşündüm bir an.

Onun için bir düğüne katılmak, sadece insanların mutluluğuna ortak olmak değildi, geçmişini baştan sona yutmaktı. Her anı tekrar tekrar yaşamaktı.

Serdal'ın yanına gitmem gerektiği için, "Öğle yemeğinde görüşürüz," dedim, tableti elime alırken. "Şimdi Serdal'la toplantıma gitmeliyim. Âşıklar Kartı için konuşacağız."

Gözleriyle beni baştan aşağı süzdü. "Akşam için enerjini düşürme," dedi.

Gözlerim kısıldı, kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. "O kadar mı?"

---

[9] O kişiyle tanışacaksın.

CamScanner ile tarandı

"O kadar," dediğinde bu kelimeyle beni saatlerce düşünecek kadar büyük bir yükün altına bıraktı. *Of. Akşama kadar nasıl bekleyecektim?*

Elimi kapının koluna uzattığımda durdum. "Beklentimi çok yükseltim, bilgin olsun, İmparator!"

Bütün hücrelerim gece için çoktan alev almaya başlamıştı.

Akşam çoktan olmuş, boş bir alana Sanaç Valacan'la birlikte gelmiştim. Rüzgâr, kırık camlardan içeri sızıyor, duvarlardaki nem kokusunu yüzüme vuruyordu. Terk edilmiş bir depodaydık. Topuklu ayakkabılarım çatlak zeminde tok sesler çıkarırken karşıda gölgelere yaslanmış bir silüet belirginleşti.

Adımlarımı yavaşlattım, göz göze geldiğimizde sırtımda soğuk bir akıntı hissettim.

Tok bir sesle, "Albay..." dedim.

O ise hiç tereddüt etmeden dudaklarında o tanıdık küçümsemeyle, "Kaçak," dedi. Son gördüğümden bu yana biraz daha zayıflamıştı. Saçlarında artık tek bir siyah tel yoktu.

"Kaçak olan ben değilim," dedim, net bir şekilde. "Sensin." Onu en son ne zaman gördüğümü bile hatırlamıyordum. İmparatoriçe olduğumdan bu yana hayatımdan çıkıp gitmişti.

Albay birkaç adım bana doğru geldi. "Bir daha arayıp sormadın."

Omuz silktim, parmaklarım siyah eldivenimin kenarını yokladı. "İşim düşmedi çünkü."

"Şu an görüştüğümüze göre yine işin düştü demek ki."

Başımı yana eğdim. O eski günlerden kalma dil oyunlarını artık yutmayacak kadar sertleşmiştim. "Aksi dahi düşünülemez," diye karşılık verdim.

Sanaç emin adımlarla ortaya çıktığında Albay'ın kaşları havalandı, yüzünde kısa bir şaşkınlık belirdi. Bakışları Sanaç'ın üzerinde durduğunda gözleri onun geçmişini tartıyordu. "Yalnız gelmemişsin."

Başımı dik tutarken gözlerim karanlığa değil, gerçeğe bakıyordu. "Artık beni yalnız bırakmayacak insanlar var hayatımda," dedim.

Kelimelerim onun göz bebeklerinde bir gölgeye çarptı. Belki eski bir yara, belki söylenmemiş bir özür orada kaldı. "Sonunda istediğin o aileyi buldun demek ki," dedi, boğuk çıkan sesiyle.

CamScanner ile tarandı

Rüzgâr biraz daha hızlandı. Boş deponun tenhalığında bir uğultu gibi dolanıyordu. Gözlerim Albay'ın yüzündeyken, "Bırak şimdi aileyi falan," dedim. "Bana bir borcun vardı. Onu ödeyeceksin, değil mi?"

Başını eğip tek bir nefes verdi. "Ödeyeceğim. Mikhail birazdan burada olur."

Bir anlığına gözlerimi kıstım. Gerçekten bu kadar kolay mıydı?

Dudaklarımı araladığımda zihnimde bir başka sorunun yükü vardı. "Peki, sonrasında sana ne olacak?"

Cevabı hiç gecikmedi. Ne korku ne kararsızlık... Sadece çıplak bir gerçeklikti. "Yüksek ihtimalle öleceğim," dedi.

Boğazım düğümlendi. Ne desem, nereye tutunsam, hangi geçmişe yaslansam bilemedim. "Albay..." dedim.

Fakat konuşmama izin vermeyip elini havaya kaldırdı. "Şşt..." dedi. "Duygusallık yasak."

"Ben senin askerin değilim!" diye öfkeyle yükseldim. Hep bunu yapardı. "Bana yasak koyamazsın."

Motor sesleri aramıza girdi. Albay gözlerini benden kaçırmadan yüzünde o eski askerî disiplinin çizgileriyle, "Toparlan," dedi. Başını çevirdiği yöne bakmam bir oldu. "Geldiler."

Zaman, hızlanması gerekirken yavaşladı.

Sanaç'la anında harekete geçtik. Paslı sütunun arkasına geçerken içgüdüsel bir sessizlik sardı içimizi.

Depo girişine askerî araçlar yaklaşırken motor sesleri betona yankılandı. Farlar duvarlara yansıyor, adım adım karanlığı parçalıyordu. Kapılar açıldı. Askerler indi. Her bir köşeyi sardılar.

Ve en sonunda inen kişi Mikhail oldu.

Göğsünde soğuk bir kibir, gözlerinde ise kan lekesi gibi dolaşan karanlık vardı.

Albay ona doğru yürüdü. Mikhail, etrafı süzdükten sonra, "O orospu nerede?" diye sordu.

Albay, tereddüt etmeden, "Arka tarafta tutuyorum," diye cevap verdi.

Gölgenin içinde bir tıkırtı yankılandı. Adımlarını sert basıyordu Mikhail. Sanki her adımı, alnımıza doğru sıkılacak bir kurşunun yankısıydı. Gözlerinde hiç şüphe yoktu; sanki kazanacağına inanan bir cellat misali yürüyordu.

Arkana'nın askerî birliği çoktan çevreyi sarmış, nefes bile almadan pozisyon almışlardı.

CamScanner ile tarandı

Ve sessiz bir infaz başlamıştı.

Mikhail'in yanında gelen KALE askerleri ses bile çıkarmadan birer birer düşüyordu.

Mikhail birkaç adım sonra bir şeylerin ters gittiğini fark etti.

Durdu.

Tam o an, ışıklar birden açıldığında sert, beyaz bir ışıkla bütün depo aydınlandı.

Arkasına döndüğünde silahını hızla kavradı, refleksi hâlâ keskin, içgüdüleri hayatta kalmaya programlıydı.

Ama geç kalmıştı.

Tüm askerleri yerdeydi. KALE birliğinden hiçbir iz kalmamıştı.

Ortaya çıktığımda sessiz adımlarla karşısına geçtim. Tekrar önüne döndüğünde, ilk defa göz bebeklerinde belirsiz bir kıpırtı gördüm. Şaşkınlıkla gerilmişti.

İrkildi. Omuzları gerginleşti.

"Sanırım Yasmin Yakut'u bekliyordun," dedim.

Karanlık gözlerinde bir şey değişti. İsmini anmam bile onu tetiklemeye yetmişti. Ama bu defa sahne ona ait değildi.

Bu, bizim kurduğumuz bir tiyatroydu.

Ve o, başrol değil, infaz sırasını bekleyen bir figürandı.

"Planımıza göre..." dedim, adımlarımı yavaşça ona doğru atarken. "Albay Kurtuluş Karabal, Yasmin Yakut'u bulduğunu KALE'ye ihbar edecekti." Bir adım daha attım. "Sen, KALE'nin infazcısı. Babamın gölgesi. Yasmin'i ortadan kaldırmak için bizzat gelecektin." Nefesleri sıklaştı. İhanetin kokusunu almıştı. "Ama bu sefer yanlış kişiyi hedefledin, Mikhail," dedim. Sesim ne bağırıyordu ne de sarsılıyordu. Yalnızca kesiyordu.

Göz göze geldiğimizde artık benim kim olduğumu biliyordu.

Bunu onun gözlerinde gördüm. Ölümün geldiğinin, tanıdığı kadının artık başka biri olduğunun ve bu tiyatroda perdelerin onun üstüne kapanacağının farkındaydı.

Mikhail, bakışlarında yenilgiyi örtmeye çalışan o tanıdık kibirle, "Hayal kırıklığıyla doldum," dedi.

"Burada hepimiz öyleyiz," dedim.

"KALE'den hiçbir zaman kaçamayacaksınız," dedi, hiddetle.

"Biz KALE'yi kendimizle birlikte gömeceğiz, Mikhail," dedim. "Çok sevgili babam nasıl? Görüyorum ki sen hâlâ onun kuklası olmaktan bir hayli memnunsun."

CamScanner ile tarandı

"*Kızım, kızım*, diye burnunda tütüyorsun," dedi.

"Canım babam," dedim, sahte bir özlemle. "Karşılıklı sevgimiz dillere destan."

Gözlerinde, beni küçük görmenin o eski alışkanlığı parladı. "Ama o burada değil," dedi. "Karşında ben varım. Ne yapacaksın? Beni gerçekten öldürebilecek misin? Sen çocukken karıncayı bile incitemezdin. Hisar... Sen kimseyi öldüremezsin."

İşte o anda ortaya biri daha çıktı. Sanaç, tek kelime etmeden Mikhail'in arkasında belirdi. Elindeki silah sessiz ama ölümcül bir kararı andırıyordu.

"Ama ben öldürürüm," dedi Sanaç, ölümcül bir soğukkanlılıkla.

Mikhail başını Sanaç'a çevirdiğinde gözleri bir anlığına genişledi. Belki bir savunma, belki bir son söz bekliyordu ama Sanaç hiçbirine izin vermedi. Tetiğe bastı.

Mikhail, alnının ortasından tek kurşunla yere düştü. Gürültüyle yere yıkıldı.

Herkesi tek tek yıkacaktım.

Sanaç, silahını indirirken gözünü bile kırpmadı. "Yaşlı bunak," dedi. "Sen değil benim çiçeğimi öldürmek... Ona gölge bile olamazsın."

Silahındaki bütün kurşunları onun cansız bedenine boşalttı. Siniri geçmiş değildi. Benim de geçmemişti.

Sanaç'la göz göze geldik. Sessiz ama anlaşılmış bir şey vardı aramızda. İlk intikamımızı almıştık. Fakat bu sadece başlangıçtı. Yolun devamı daha da karanlık, daha da kanlı olacaktı. Ve bu yolda yalnız değildik. Sanaç'ın yanı sıra Viran ve Serdal da bizimleydi. Artık biz aynı cephedeydik.

Hem de ölüm bizi ayırana dek.

Albay tekrar karşımıza geldiğinde yüzü ifadesizdi ama gözlerinde eski bir yorgunluk gizliydi. Mikhail'in cansız bedenine eğildi, nabzını kontrol etti, göz kapaklarını kapadı. Ardından bize döndü. "O öldü," dedi, kısaca.

"Albay," dedim. "Babama gitmesini istediğim bir mesaj var."

"Dinliyorum," dedi, yorgun gözleriyle.

"Adım adım geliyorum ona," dedim. "Bu sefer yalnızca hislerinin değil, bizzat kendisinin katili olacağım. Babama bunu söyle."

Albay başını eğdi. "İleteceğim," dedi ve beklenmedik bir şekilde bana doğru geldi. Kollarını bana dolarken ben de hafifçe sarıldım. Bu bir affetme değildi. Bu bir veda bile değildi. Bu, kaderin üzerimize bıraktığı son sıcaklıktı belki de.

CamScanner ile tarandı

İhanetin bedeli ölümdü. Albay bunu biliyordu. Ve kendi yolunu seçmişti.

"Teşekkür ederim," dedim, sessizce. Duyup duymadığından emin bile değildim. O olmasaydı Mikhail'i bulmamız kolay olmayacaktı.

"Etme," dedi, alçak bir sesle. "Ben başıma gelen her şeyi hak ettim. Ama sen... Sen artık *yaşa*."

Başımı iki yana salladım. "O benim için imkânsız bir yazgı."

"Sen tüm yazgıları bozdun," dedi, gözümün içine bakarak. "Ve bozmaya da devam edeceksin. Şimdi gidin artık. Yok olun buradan."

Göz göze geldik bir kez daha. Ve o an, sonsuz bir veda gibi yüreğime kazındı. Sanaç'la birlikte cesedi ardımızda bırakıp, çıkarken bir intikam daha netleşmişti. Sanaç artık Aziz Kartı'nı rahatlıkla alabilirdi.

Çünkü başka bir Aziz'in sırası gelmişti.

Babamın.

KALE, insanın önce vicdanını öldürdüğü yerdi.

Bu yüzden oradaki her asker, merhametsizliğiyle tanınırdı.

Ve onların başında, Haris Alatav vardı.

General, Mikhail'den bir haber bekliyordu. Kapanmamış bir defter vardı ve bu defter canını çok sıkmaya başlamıştı. Bu akşam da bir gelişme alamazsa yer yerinden oynayacaktı. KALE'ye ihanet eden herkes öldürülmeliydi.

KALE'nin en sadık askerlerinden biri, telsiz hattının diğer ucundan, "Efendim," dedi. "Acil bir bildiri vermek istiyorum."

General Haris Alatav, önündeki haritaya eğilmişti. Sesi duyunca başını kaldırdı, yüzü gölgelerden sıyrıldı. "Ne oldu?" diye sorarken her zamanki gibi sert ve soğuktu.

"Mikhail... Öldürülmüş."

Bu iki kelime, yılların duvarlarını bir çırpıda yıktı. Haris aniden ayağa fırladı. Dosyalar yere saçıldı, kalemi yuvarlanarak masadan düştü. Gözlerinde yıllardır görmediği bir boşluk belirmişti. Mikhail... Yoldaşı. Sağ kolu. Sırdaşı. Elini göğsüne götürdü ama kalbini bastırmak için değil, içindeki oluşan kuru soğukluğu dizginlemek için.

"Nasıl?" dedi. Nefesi soğuktu, dudakları gerilmişti.

"Hisar Alatav tarafından."

CamScanner ile tarandı

O isim, Haris'in damarlarından bir zehir gibi aktı. Yıllardır görmediği, sesini duymadığı ancak her anını bir gölge gibi takip ettiği kızı... Kendi kanından olan...

"Mikhail'e nasıl ulaşmış?" diye sordu, gözleri ileriye baksa da zihni geçmişin mezarlarında gezinmeye başlamıştı.

"Albay Kurtuluş Karabal aracılığıyla," dedi asker.

Bir yumruk masaya indi. Haris'in şiddetli çıkan sesi duvarları dövdü. "Ona en acımasız ölümü vereceğim!"

Telsizin diğer ucundaki asker duraksadı. "Albay'ın size bir mesajı var, efendim."

"Derhâl bağlayın!" dedi Haris.

Kısa bir sessizlikten sonra ekranda Albay Kurtuluş Karabal belirdi. Askerler tarafından diz çöktürülmüş, elleri bağlanmıştı. KALE'nin karargâhlarından birindeydi. Kamera objektifine baktırıldığında kurumaktan çatlayan dudaklarını araladı.

"Adım adım geliyorum sana. Bu sefer yalnızca hislerinin değil, bizzat senin katilin olacağım."

Haris işittiği kelimelerden sonra derin nefesler aldı. Bu kıza ne yaparsa yapsın, en güçlü şekilde karşısına tekrar çıkıyordu. Bununla ayrıca ilgilenecekti ancak önceliği, Mikhail'in ölmesine neden olan o adamdı.

"Albay Kurtuluş Karabal'ı imha tankerinin içine koyun," diye emretti. Albay emri duysa da tepki vermedi. "Her dakika bir damla sıvı nitrojen akacak. Ben ne hissediyorsam o da aynısını hissedecek. Her pişmanlığı, her ihaneti derisinde yanık gibi taşıyacak. Ona en acımasız ölümü layık görüyorum. O kalleşi çekin karşımdan!"

Bu emir, sadece bir infaz değil, bir cehennem yeminine dönüşmüştü. Hisar'a olan kini, artık bir savaşın başlangıcıydı.

Aynı gece Mikhail'in cesedi soğukta hareketsizdi. Ve çok geçmeden Kurtuluş Karabal'ın infazı da sessizce verilmişti.

Kurtuluş Karabal, Hisar'a her ceza vermek istediğinde onu hep soğuklarda bırakırdı.

Bazen paslı bir hücrenin taş duvarları arasında, bazen buzla kaplı tepelerin yamacında, bazen dondurucu sokaklarda... Lakin bir gün o soğukluğun kendi ölümü olacağını nereden bilebilirdi?

Yıllar önce bizzat tasarladığı ceza tankı, onu boğan bir mezara dönüşmüştü.

Çünkü intikam, asla sıcağı sevmezdi.

CamScanner ile tarandı

Soğukta başlar, soğukta büyür ve en soğuk anda vururdu.

Soğuk savaş, başlamıştı.

Ve kıyamete çok az kalmıştı.

BRONZ

Tiz bir melodi sesi yükseldi.

Biri piyano çalıyordu.

Biri değil, bu Hisar'dı.

O an çaldığı şey kulağıma değil, damarlarıma saplandı. Gözümü kapasam bile kaçamayacağım bir inatla sürdü. Piyanonun olduğu yere gittiğimde onu gördüm. Hisar, kapıdan içeri adımını atar atmaz piyanonun başına geçmiş, küçük kaplanını yanına almıştı.

Küçük kaplan miyavladı. Hisar ona Titan adını vermişti ancak benim için isimsiz kalacaktı, tıpkı kızım gibi.

Kaplanın sesini duyan kızım ağır adımlarla geldiğinde, patileriyle vurarak onu oturduğu yerden aşağıya düşürdü. İkisi boğuşmaya başladığında Hisar onların bu hâline gülmeden edemedi.

Adımlarım farkında olmadan ona yöneldi. Ayaklarım bana ait değilmiş de onun çekimine kapılmış gibi ilerliyordu. Elini, onu kimseye bırakmak istemeyecek kadar sıkı kavradım.

Gözlerini gözlerime diktim. "Ne zaman güzel bir şeyler çalacaksın?" diye sordum.

Gülümsemesi usta bir şekilde dudaklarına yayıldı ancak içinde sahte bir masumiyet vardı. "Kötü müydü?" diye sorduğunda cevabı zaten biliyordu.

"Senden kötü bir şey çıkmaz ama..." dedim ve parmak uçlarımla kapağı indirip tuşları susturdum. "Daha az kulak tırmalayan şeyler çalabilirsin."

Tereddüt etmeden, "Ben sert seviyorum," dedi.

Piyano kapağını tekrar araladı.

Ona doğru yaklaştığımda nefeslerimiz birbirine karıştı. İçimde yükselen dürtü, geri çekilmeme izin vermiyordu. "Her anlamda mı?" diye sordum.

Cevabı kısa, tok ve kesindi. "Her anlamda."

Koltuğa geçtiğimde ağır bir hareketle elimi dizime vurdum. Tok bir ses yankılandı. Kumaşın çıkardığı o ses, Hisar'ın teninin ürpermesine neden oldu.

CamScanner ile tarandı

"Gel," dedim. Sözüm emir gibiydi, tartışmaya yer bırakmıyordu.

"Bana emir veremezsin," dedi, bakışlarında o inatla.

"Otur, Hisar," diye tekrarladım.

Birkaç saniye öylece dikildi. O inadına karşılık vermek, sabrıma sınır çizmekti. Dayanamadım. Kolundan sertçe yakaladım ve kendime doğru çektim. Direnmesine izin vermeyip kucağıma oturmasını sağladım.

"Sadece sert sevmiyorsun," dedim, nefesim kulağının kenarına değecek kadar yakınken. "Zorla güzellikten anlıyorsun."

"Bana sert davranman için seni zorluyorum diyelim," diyerek düzeltti beni.

Bana dönmek istedi ama izin vermedim. Onu kucağıma tamamen yasladığımda yüzünün piyanoya dönük olmasını sağladım. İrademe teslim olmasa bile bedenine hükmedecektim.

Kollarını arkadan tuttum. Sırtı tamamen gerilmişti. Kısa saçları ensesini zar zor örtüyor, bana ise gözlerimin önünde çıplak bir sırt bırakıyordu. Ve o sırtın tam ortasında, en derin noktada dövmesi duruyordu.

Ben yapmıştım. En derin çukuruna, omurgalarının izini takip eden kırmızı harflerle. O yazılara baktığımda, geçmişle bugün tek bir çizgiye dönüşüyordu. Dövme, gerilmiş sırtında daha da belirginleşiyor, bana ait olduğunu her seferinde yeniden haykırıyordu.

Hoş duruyordu.

Hem ait olduğu yerdeydi hem de ait olduğu bedende.

Kollarını rahat bıraktığımda dövmenin başlangıç noktasına dudaklarımı bastırdım. Anında irkildi. Öpe öpe aşağıya indikçe titriyordu. Öptüğüm her bir noktayı üfledim.

Dudaklarından bir kıkırtı yayıldı. Anlaşılan sevmişti.

"Ne yaptınız?" diye sordum.

"Sanaç en azından bu gece rahat uyuyacak," dedi. "Çiçeğiyle birlikte."

Ona baktım. "Peki, ya sen?"

"Ben senin kollarındaysam hep rahatım," dedi ancak gözlerinde yaramaz bir ifade belirdi. "Fakat bu gece uyumayacağım."

İstediğimi almış bir şekilde, "O zaman benim için şimdi güzel bir şeyler çal," dedim.

"Daha önce sana çalmış olmalıyım."

"Hiç çalmadın," dedim. "Bu gece bize çal."

Tuşların üzerinden ilk tını yükseldiğinde odanın havası değişti. Piyanonun önünde oturuşu, sırtının dikliği, kıyafetinin teninde süzülüşü...

CamScanner ile tarandı

Ondan gözlerimi alamıyordum.

Nefret duygum kabardı.

Onunla ilgili her güzel düşüncem baltalanıyordu ama ben buna karşı koymayı uzun süre önce öğrenmiştim.

Üstündeki bluzun ince askılarını omzundan aşağı kaydırdım. Tenine bakarken bir anda durdum. Omzunda ince bir yara izi vardı. Daha önce görmüştüm ama sormayı unutmuştum. Onun bedenini, her noktasını, her izini ezbere bilirdim. Ama bu yara biz ayrı kaldığımız günlerde olmuştu belli ki.

Bluzunun iki askısı da artık omuzlarında değildi, elim göğsünü sardı. Bluz yarıya kadar açıldı. Çıplaklığı parça parça ortaya çıkıyor, ben ise onu daha da ağırdan alıyordum. Kumaşı sıyrılmak üzereyken sabrını sınar gibi tuttum.

Avucumu önce dizine bıraktım. Ağır bir temas değildi, daha çok varlığımı hissettiren bir işaretti.

Elim, dizinin üzerinden yukarıya doğru yol aldı. Yavaş yavaş. Sanki her hareketim bir ölçüydü, her santim bir notaydı. Kumaşın üzerinden süzülürken, eteğinin altına girip tenine yaklaşmıyordum henüz ama o bile yetiyordu. Bedenindeki gerginliği avucumun altında hissediyordum.

Daha yukarı çıktım. Uyluğunun kıvrımı, kumaşın ince yerlerinden hissedilen sıcaklık avuçlarımı davet ediyordu. O ise inatla piyano çalmaya devam ediyordu. Notalar hızlansa da ben sabırlıydım. Acelem yoktu.

Parmaklarım sonunda kumaşın altına süzüldü. Dokunuşlarımdan etkilendiğini belli eden ıslaklıkla karşılaştım. "Şimdiden yanmaya başlamışsın," dedim.

"Ben hep yanık bir kadınım," dedi.

"Bana her zaman hazırsın," dediğimde bu detay sertleşmeme neden oldu. Hisar kalçasını oynatarak benim sınırlarımı zorladı.

Ağır ağır, işkence eder gibi dokundum. İlmek ilmek. Her dokunuşumda yeni bir tepki doğuyordu. Omuzları kasılıyor, nefesi hızlanıyor, çaldığı melodi kırılıyor ama kopmuyordu. Notalar bazen acı bir fısıltı gibi, bazen de kesik bir nefes gibi çıkıyordu.

"Bronz..." derken sesinde hem uyarı hem davet vardı.

"Söyle, *moya zhena*," dedim.

"Kendimizi müziğe bırakalım," diye fısıldadı.

"Sen ne dersen o," dediğimde artık kelimeler terk etmişti beni.

CamScanner ile tarandı

Başını geriye bıraktı, alnı usulca omzuma dayandı. Direnişiyle teslimiyeti aynı anda taşıyordu. Çalmaktan vazgeçmedi. Parmakları hâlâ tuşların üzerinde dolaşıyordu. Ama ben eteğini her geçtiğimde, her santimi aştığımda, o daha çok kendinden geçiyordu.

Sırtı titredi, bedeni yavaş yavaş gevşedi. Melodi artık temiz değildi ama gerçeğe daha yakındı. Onun çırpınışı, benim sabırlı ilerleyişimle birleşmişti. Ben sertçe davrandığımda dağılıyor ama tuşlara her dokunduğunda yeniden toplanıyordu.

Sesi çoktan inlemelere döndü. Omuzları gerildi, sırtı kasıldı. İçindeki yük boşalırken parmakları hâlâ tuşlara tutunuyordu. Notalar darmadağın oldu ama melodiden hâlâ bir şeyler akıyordu.

Yavaş, ağır, tereddütlü ama kaçınılmaz bir şekilde bana döndü.

Gözleri bana kilitlendiğinde, içinde hem yorgunluk hem de teslimiyet vardı. Yüzü bana yaklaşırken dudaklarıma çarpan ilk nefesi sıcak ve kesikti. Öpüşmeye başladığımızda altımdaki sertlik onun inmelerini devam ettiriyordu. Kendini bana sürterken, ikimiz de giderek zorlandık. İkimiz de aynı duyguları taşıdık.

Ben onu kollarımda tutarken tuşlardan son bir tını yükseldi. Tek bir ses, tek bir nefes... Ve ardından sessizlik. Müziğin bitişi, ikimizin arasındaki yakınlığın içine gömüldü.

Piyano, artık bir müzik aleti değildi. O, bizim bedenlerimizin bir uzantısıydı. Notalar, onun iç çekişleriydi. Melodi, bizim tutkulu birleşmemizin bir ifadesiydi.

Hisar, bu gece bana sadece müzik çalmadı.

O bana ruhunu çaldı. Ve ben, o ruha dokunarak onun en derin, en gizli notalarını keşfettim.

Nefes nefese bir şekilde alınlarımız birbirine yaslandı, gözlerimiz birbirinden ayrılmıyordu.

"Beğendin mi?" dedi.

"Bana her gece çalmanı isteyecek kadar çok beğendim, Hisar," dedim. Dudaklarım burnunun kenarına değdi. "Madem bu kadar güzel çalabiliyordun, kulaklarımdan ne istemiştin?"

"Sen sadece beni duy istemiştim."

"Seni sabaha kadar duyacağım," dedim, alçak bir tonla. Onu kucağımdan indirmeden yatak odasına taşıdım. Adımlarımın her sarsıntısında kollarını boynuma daha sıkı doladı, gözleri benden hiç ayrılmadı.

CamScanner ile tarandı

Yatağın üzerine bıraktığımda, bluzunu teninden sıyırdım. Kumaşın altından yayılan sıcaklık, benim tek gerçeğim oldu. Boynuna dudaklarımı bastırdım, kokusunu içime çektim. Öptükçe aşağıya indim, nefesimi derisine bıraktım.

Tam o sırada Hisar kravatımdan yakaladı. Parmakları çevik, hamlesi beklenmedikti. Beni yukarı çektiğinde kendi çevikliğiyle yönümü değiştirdi. Bir anda sırtım yatağa yaslanmış, o ise kucağıma oturmuştu.

Yaramaz bir parıltı gözlerinde dans ediyordu. "Kıyafetlerin için özür dilemeyeceğim," dedi.

Kravatımı sıkıca kavradığı parmaklarını gevşetti, sert bir hamleyle çözmeye başladı. Kumaş boynumdan kayıp düştü. Ellerinin hızına rağmen gömleğime dokunduğunda farklıydı. Düğmeleri yavaş yavaş çözdü, her birini açarken gözlerini gözlerimden hiç ayırmadı.

Gömleğimin aralanışıyla çıplak tenime değen her nefesini, her bakışını daha ağır hissetmeye başladım. Sanki onun sessizliği, göğsümdeki kalp atışlarıma karışıyor, bütün oda tek bir ritimle doluyordu.

Gömleği iki yana açtı. Gözlerini hiç ayırmadan tekrar yüzüme yaklaştı. Parmakları tenimde gezerken tırnaklarını bastırdı. Önce ince bir çizik, hafif ama keskin, ardından daha derin. Tenimde bıraktığı acı kısa sürede sıcak bir iz misali yayıldı.

O an bana tek bir şey hissettirdi. *Bu ten sadece bana ait*, diyordu. Onun tırnaklarının arasında, bana kazıdığı işaretle artık onun da izini taşıyordu.

Her tırnak darbesinde, derimin hafızasına sessizce şunu yazıyordu: *Buradayım. Ve burası benim.*

"Buradasın," dedim, ne yaptığını fark ederek. "Ve burası yalnızca senin. Benim olan her şey, aynı zamanda senin."

"Benim," diye karşılık verdi Hisar, hırçın bir edayla.

Dudaklarıma kapandığında öpücüğü bir sahiplenme değildi. Dişlerinin arasına alıp, çekiştirircesine ısırdı. Acıyla haz arasında gidip gelen o dokunuş, bana onun ne kadar vahşi, ne kadar kararlı olduğunu gösteriyordu.

Onun hırçınlığında bana ait olma isteğini, bana meydan okurken bile aslında bana bağlandığını gördüm. Dudaklarımda bıraktığı iz, kelimelerden daha açık konuşuyordu.

Hisar dudaklarını boynuma bastırdı. Önce kısa, daha sonra derin. Her öpücükte daha aşağıya indi. Omuzlarımdan göğsüme, göğsümden karnıma doğru yol aldı. Dudaklarının sıcaklığıyla birlikte nefesi de tenime kazınıyordu.

CamScanner ile tarandı

Az önce tırnaklarıyla bir kedi gibi çizdiği her yeri öpüyordu.

Aşağıya indi.

İndi.

İndi.

Her adımı beni daha da geriyordu. Bedenim ona karşı koymakla kendini bırakmak arasında sıkışıyordu. Sonunda eli belime, dudaklarıysa en hassas noktalara yaklaşınca bakışlarımız kesişti.

"Dur," dedim.

Durmadı.

Bu kez daha sert bir şekilde, "Hisar..." diye tekrarladım. "Dur."

Ve o an zaman kırıldı. Odanın sıcaklığı kayboldu, yerini ağır bir sessizlik aldı. Gözlerimi kapadım, tekrar açtığımda artık orada değildim.

Lüks bir otelin koridorundaydım. Kadife döşenmiş zeminde sessizce ilerliyordum. Üst kattaki odanın önüne geldiğimde adımlarım durdu. Bir el omzuma dokundu. Annemdi.

"Artık cılız bir çocuk değilsin," dedi sertçe. "Delikanlı olmaya başladın." Başımı eğdim. O ise yüzümü inceleyerek devam etti. "Spora mı gidiyorsun?"

"Abime eşlik ediyorum," dedim ama içimde daha fazlası vardı. Söylemeye cesaret edemediğim, kelimelere dökülmeyen bir şey.

Dövüşmeye başladım, diyememiştim çünkü annem beyefendi olmamı istiyordu.

Annemin kaşları çatıldı. "Abine ayak uydurmaman konusunda sana ne demiştim?"

Sustuğum birkaç saniye bana asır gibi geldi. "Özür dilerim, anne."

Elini omzumda biraz daha sıkı hissettim. Nefesi yüzüme vurdu, sesi bir uyarı taşıyordu. "İkiniz çok farklısınız. Sen Karanlıklar Efendisi olacaksın."

Ben hâlâ çocuktum. Ama o söz, beni bir daha asla çocuk bırakmadı.

"Öyle olacağım," dedim. Sesim çıkarken bile kendi kulaklarıma yabancıydı. Ben değil, annemin istediği oğlan konuşuyordu.

"Şimdi benimle gel." Elini uzattı, bakışları sertti. "İçeride iki kadın olacak. Ve dışarı çıktığında artık kendini adam gibi hissedeceksin."

"Ne olacak içeride?"

"İtaat edecekler," dedi, hiç tereddüt etmeden. "Kim olduğunu anlayacaksın. Artık kadınların karşısında otoriten olacak."

"Ama kadınları üzmemem gerektiğini söylemiştin."

CamScanner ile tarandı

Annemin bakışları değişmedi. Sanki bana karşı değil, üzerimde kurduğu hayale konuşuyordu.

"Kadınlar yatakta üzülmeyi hiç istemezler." Ne demek istediğini anlamaya çalıştım. "Otorite, sertlik gerektirir."

"Sert mi olacağım?" diye sordum.

"Çabuk kapıyorsun, aferin, oğlum." Elini sırtıma koydu, bana doğru eğildi. "Karşında diz çökecekler. Ve sen onlara hiç olmadığın kadar sert olacaksın. Hükmedeceksin. Karanlıklar Efendisi olmak istiyorsan kendine itaat ettirmelisin."

Kapıyı açtı. Geçmemi işaret etti. İçeride oturan kadınlar ayaklandı. İkisi de iç çamaşırı takımıyla karşımda duruyordu. O an neye yürüdüğümü bilmiyordum ama geri dönmenin mümkün olmadığını hissediyordum.

Biri gömleğimi çıkardı, diğeri pantolonumu.

Zihnimde tek bir söz yankılanıyordu: Karanlıklar Efendisi olmak istiyorsan kendine itaat ettirmelisin.

Reşit bile değildim. O an hiçbir şeyin adını bilmiyordum, sadece içimdeki soğukluğu hissediyordum. Yıllar geçti, artık biliyordum.

Annesi tarafından istismar edilen, bir şeylere zorlanan ve Karanlıklar Efendisi olması için tüm masumiyetinin alındığı bir çocuktum.

Şimdi gözlerimi açtığımda karşımda Hisar vardı. Pantolonumu çoktan çıkarmıştı. Eli iç çamaşırımın üzerinde duruyordu.

O ses yine bağırıyordu: *Sert olmalısın. Hep öyle öğrendin. Öyle hükmet.*

Ama ben istemiyordum. Ona öyle davranmak, geçmişin zincirlerini ona da geçirmekti. Kendi yaralarımı ona da açmaktı ve buna asla izin veremezdim.

Elimi boynuna koydum. Sertçe çektim çünkü başka türlü yapmayı bilmiyordum. Ama onu kendime yaklaştırırken aklımdaki niyet başkaydı. Hükmetmek değildi. Sahip çıkmak, yanımda tutmak, benden korkup, kaçıp gitmesine izin vermemekti.

Yüzümüz birbirine yaklaşınca daha iyi anladım. Ben bu kadına zarar vermek istemiyordum. İncitmek istemiyordum.

Boynuna eğildim. Dudaklarımı tenine bastırdım. Onun kokusu zihnimde dolanan bütün o kirli, ağır düşünceleri geri itti. Zihnimde bir karagaşa vardı ama onun teninde huzuru bulmaya çalışıyordum.

"Kalbin zehri..." diye fısıldadım. "Gerçekten zehrim."

CamScanner ile tarandı

Zehir sandığım şey aslında bana yaşattığı hayattı. Onu zehir gibi hissediyordum çünkü damarlarımda dolaşıyor, beni kontrol ediyordu.

"Daha şimdiden terlediysen..." dedi Hisar.

Terleme nedenim onun yakınlığı değildi. Beni boğan, zihnimde birdenbire açılan karanlık bir kapıydı. Annemin zorladığı o günler... Tanımadığım yüzler... Yabancı kokular... Hiçbir şey hissetmediğim, hissetmemem gerektiği söylenen anlar.

Orada bana tek bir rol biçmişlerdi.

En serti olacaktım.

En hükmedici.

En baskın.

Hisar'a öyle dokunursam aynı zinciri ona da vurmuş olacaktım. Onu bir zevk aracı gibi görmek, ruhumda bir şeyleri paramparça ederdi. Çünkü annem bana hep şunu fısıldardı: *Kendi hislerine odaklan. Partnerin yokmuş gibi. Onun için değil, kendin için yaşa. Kadınlar zevk vermek için vardır.*

Ama Hisar'a bakarken bunun ne kadar aşağılayıcı olduğunu iliklerime kadar hissediyordum. O ışığı söndürmek istemiyordum.

"Sıcak," diyebildim sonunda. Sesim, boğazımda taş gibi duran bütün anıları bastırmaya yetmeyecek kadar zayıf çıktı.

Annemin öğrettiklerinin bana ait olmadığını kavramam yıllarımı aldı. Uzun süre onun doğrularını kendi yolum sandım. Ama her sözünde çelişki vardı. Bana bıraktığı miras, sadece karanlık ve çarpıklık olmuştu.

Onun boynunu talan ederken Hisar elini tehlikeli bölgelerde gezdiriyordu. O sertliği kavramak, dokunmak, içine almak istiyordu.

"Elin rahat dursun," dedim.

"Durmayacak," dedi, gözlerimin içine bakarak. Sesinde hem meydan okuma hem de davet vardı.

O, bana her dokunmak istediğinde aklıma eski anılarım geliyordu. Hisar'la daha önce sevişmiş olsak da sevişmenin merkezine aldığım hep o olmuştu. Kendimi merkeze koymak istemiyordum çünkü yine aynı şeyleri hissedecektim. Efendi olmak istemiyordum. Onun efendisi olmak istiyordum. Sadece ona odaklanmak, onda kalmak istiyordum.

Merkezim oydu.

"*Ya khochu zhestko trakhnut' tebya.*"[10]

"Ne dedin?" diye sordu.

---

[10] Seninle sertçe sevişmek istiyorum.

CamScanner ile tarandı

"No v to zhe vremya ya ne khochu etogo."[11]

"Bronz..." dedi. "Anladığım dilde konuş."

"Ya ne khochu navredit' tebe, Khisar."[12]

Çünkü daha önce hiç böyle gerçek anlamda sevişmemiştim. Bildiğim tek şey sertlikti. Yatakta sertleşmek, baskın olmak, hükmetmek... Bana öğretilen tek şey buydu.

Onunla her yakınlaştığımda içimden başka biri çıkıyordu. Bildiğim her şeyin tersini yapmamı söylüyordu bana.

Eteğini oldukça yavaş bir şekilde sıyırdım. Kumaş, geceyi andıran bir sessizlikle omuzlarından kayıp yere düştü. Gözlerim, sanki dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi yalnızca ona sabitlendi.

"Gün doğana kadar seviş benimle, İmparator."

Kirpiklerinin altından bana baktı. O bakış, fırtına öncesi gökyüzü gibiydi. Büyüleyiciydi. Bana öyle bakarken nasıl karşı koyabilirdim? O bakışın altında bütün iradem eriyordu.

"Gün doğsa bile sevişmeyi bırakmayacağım, İmparatoriçe," dedim.

Ona sımsıkı sarıldım, sırtındaki sıcaklığı avuçlarımda hissettim. Dudaklarımı boynuna bastırdığımda, nabzının hızını dudaklarımın ucunda okudum. Derinlerde bir yerde uyuyan karanlık yeniden kıpırdadı. Hükmetme arzusu, kontrol etme ihtiyacı kendini gösterdi.

Ama bu kez farklıydı. Geçmişten taşan kör şiddet değil de ona sahip çıkma, onu koruma isteği büyüyordu içimde.

Belki de sebebi, artık birbirimize daha çok şeffaf olmamızdı. Daha önce defalarca kez yakınlaşmıştık ama bu defa bambaşkaydı.

En yalın, en gerçek hâlimizle tenlerimiz buluşacaktı.

Kenara bıraktığı kravatı elime aldım ve onun boynuna sardım. Satenin soğukluğu tenine değdiğinde ürperdi. Merakla baktı. Heyecanlı bir ifadeyle, "Anlaşılan beni o sert adamla tanıştıracaksın," dedi.

Kravatı sertçe düğümledim. Başını geriye çekmek zorunda kaldı. Boynu gerildi, nefesi hızlandı. Karşı koymadı. Beni istiyordu. Sadece beni, olduğum gibi. Sert, buyurgan, sahiplenen.

Kravatın düğümünü biraz daha sıktım. Kumaş boynunda bir işaret gibi duruyor, ne incitiyor ne de rahat bırakıyordu. Onun üzerinde bıraktığım bir mühür gibiydi.

"Yeniden tanışacağız, Hisar," dedim. "Hem de her sevişmemizde."

---

[11] Ama aynı zamanda da istemiyorum.

[12] Sana zarar vermek istemiyorum, Hisar.

CamScanner ile tarandı

"Sevdim bunu," dedi, gülümseyerek. "Beni kendinle tanıştır."

Onu yatağa bastırdım. Vücudu çarşaflara gömülürken saçları yüzüne dağıldı. Ellerini kavradığımda bileklerini başının üzerine kaldırdım. Kravatın ucunu ellerine doladım, kumaşı gerginleştirdim. Artık kıpırdayamıyordu. Yatağa çivilenmiş gibiydi.

Ellerim göğsünden aşağı kaydı. Nefesini kesmek için baskıyı arttırdım. Boynunu dudaklarımın arasına aldım, dişlerimle iz bıraktım. İnlediğinde, sesinde zevkle karışık bir teslimiyet vardı.

Boynunu kavrayan parmaklarım baskı gösterirken, "Kaç kere seviştiğimizi hatırlıyor musun?" dedim. Tenimden akan ter, onun bedenine damladı.

"Hiçbirini hatırlamıyorum," dedi, yoğun bir cesaretle.

Onu daha da bastırdım. "Yalan söyleme, Hisar."

"Hatırlamıyorum, Bronz," dedi, kedi gibi bakışlarla. "Her şeyi, hepsini unuttum. Ne yaşamıştık ki?"

"Hisar, Hisar, Hisar..." dedim, katı çıkan seslerle.

Başını hafifçe kaldırırken onun için soyunmamı izledi. Çıplak kalan tenime alıcı gözlerle bakarken onun beni izleyişini izledim. Tamamen bağlı duruyordu. Beli yay gibi gerilmiş, bacaklarını benim için aralamıştı.

Ait olduğum yere geçtim.

Bacakları belime dolandı.

Acele etmedim. Yavaş olacağımı, ona ağır ağır işkence edeceğimi anlasın istedim. Avuçlarımın arasında büyüyen organımı onun kaygan tenine dokundurduğumda irkildi.

"Şşt," dedim. Islaklığı, beni daha da büyütürken sürtünmeye devam ettim.

Hisar, sabırsız biriydi. Çok geçmeden, "Bronz," diye mırıldandı. "İşkence ediyorsun!"

"Öyle mi yapıyormuşum?" dedim, anlamazlıktan gelerek. Yine de devam ettim. Onu kızarttım, ıslattım, daha birleşmeden paramparça ettim.

Fakat ben de beter bir hâldeydim.

O dayanılmaz bir kadındı.

"Ellerimi çözmemi istemiyorsan..." dedi, dudaklarını ıslatarak. "Kes şunu, Bronz!"

"Ellerini çözmek yok," diye uyardığımda kaşlarım çatıldı. "Eğer bunu yaparsan sana ceza veririm."

CamScanner ile tarandı

"Sen çok kötü bir adamsın," diye kıvrandı.

"Biliyorum," dediğimde onun karşımda çaresiz kalmasını izledim. Teninde hüküm sürerken bana karşı çıkamıyordu. Gözlerimi kapadım.

O, Hisar'dı.

Başkası değildi. Efendi olmayacaktım. Merkez oydu. Öyle de kalmalıydı.

Gözlerimi araladığımda şehvetten bürünen harelerine baktım. "*Moya zhena*," dedim, yutkunarak.

Bu şekilde hitap ettiğim birini yatakta mutlu etmeliydim.

Onu kendime doğru çektim. Tenlerimiz birbirine değdiğinde, aramızda kalan bütün sınırlar yıkıldı. Bağlı kollarını boynumdan geçirdim. Gözlerinin içine baka baka o ıslaklığa ağır bir hareketle kaydım.

Birleştiğimiz an, nefesi boğazında düğümlendi. Dudaklarından çıkan inilti, benim için zaferin değil, birliğin sesiydi. Çünkü o an yalnızca hükmetmiyor, aynı zamanda onunla bütünleşiyordum.

Derin bir nefes almak istedi. Başını geriye atmak istedi ancak dudaklarımızı buluşturduğum için hiçbirini yapamadı.

Dudaklarını dişledim.

Kan tadı aldım.

Yine de durmadım.

Acının yeni tanımını ona gösterirken çoktan kendinden geçmişti. Ellerim kalçasında gezinirken, "Hâlâ hatırlamıyor musun?" diye sordum.

Konuşmak için dudaklarını araladı ancak çıkan sadece haykırıştı. "Ah!"

Kalçasına tokat attım. "Konuş, Hisar."

"Hatırlıyorum," dedi. Gözleri geriye doğru kaydı. "Seni kandırmak imkânsız. Kahretsin, hatırlıyorum."

"Bir daha seviştiğimizi unutmuş rolü kesecek misin?"

Saçları birbirine karışmış, yanakları kızarmıştı. Başını nefes nefese bir hâlde iki yana salladı. "Hiç unutmayacağım," diyerek inledi. "Ah, Bronz... Nasıl unutabilirim ki?

Hareketlerim giderek hızlandı. O an geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmiştik. Bastırdığım yanım açığa çıkmıştı.

Kendimi her ona itişimde daha derinden sarsıldı. Her çığlığında, benden talep ettiği şeyin karşılığını buluyordu. Onun gözlerindeki ifade bana her şeyi anlatıyordu. Korku değildi bu, teslimiyet de değildi yalnızca. Daha derin, daha eski bir şeydi.

CamScanner ile tarandı

Kendini bütünüyle bırakmanın ve bütünlenmenin işareti.

Merhamet etmedim. Çünkü o an merhamet değil, hakikatin çıplak hâli gerekiyordu. Sertliğimde, ona dokunan karanlığımda bile bir açıklık, bir doğruluk vardı.

Ve ben ne kadar sertleşirsem o da o kadar bana yaklaşıyordu. Her şeyini, her anını bana bırakıyor, benim ritmime uyum sağlıyordu.

Artık ikimizden biri değil, ikimizden doğan yeni bir bütünlük yönetiyordu o anı.

Zaman eridi, geriye sadece biz kaldık.

Saatler sonra kravatın yeri değişmişti. Kravatla arkadan bağlanmış kolları, bana duyduğu güvenin sessiz bir işaretiydi. Kucağımda otururken nefesi düzensizleşiyor, dudaklarının kenarından kaçan iniltiler odanın karanlığına karışıyordu.

Yüzüne bakmak istesem de dudaklarım yalnızca şakağına dokunabiliyordu.

"Bronz..." diye fısıldarken teslimiyetin ve zevkin doruğuna varmış bir ruhun sesi vardı.

"Söyle, *moya zhena*."

"Gözlerine bakmak istiyorum," dedi, yorgun çıkan sesiyle.

Onu kendime çevirdiğimde kızarmış yanaklarına baktım. Teninin en narin noktaları morarmıştı. Göğüsleri tenime değdiğinde her bir noktası uyarıldığı için ürperdi.

Kucağımda, zevkinin son dakikalarını yaşarken bakışlarımız hiç ayrılmadı.

Titreyişleri her dalgada daha da çoğaldı. Bedeninin ritmi, içten gelen kasılmalarla benim varlığıma kenetlendi. Bütün gücüyle beni içine çekiyor, hiçbir parçamın ondan uzak kalmasına izin vermiyordu. Başını omzuma yaslamıştı, acısı arttıkça omzumu dişliyordu.

Başını geriye attığında boynunun çizgisi açıldı. Dudaklarımı oraya bastırdım, ısırdım ve öptüm. Birçok zevki aynı anda verdim. Boğazından kopan haykırış, odanın duvarlarını değil, ruhumun en derin noktasını titretti.

Ondan bir saniye olsun gözlerimi ayırmadım.

İlahi bir güzellik, geceye sabah gibi doğmuştu.

Hisar'ın titreyen bedeni kollarımdayken kendi içimde kabaran dalgayı artık bastıramadım. Her nefesi, her haykırışı beni daha da ileriye taşıdı.

CamScanner ile tarandı

Durdurmadım kendimi. Onu fazlasıyla yormuştum. Onun için yeterli olmasa da pencereden içeriye sızan hafif turunculuk burada bırakmam gerektiğini söylüyordu.

Ellerim kısa saçlarının arasına daldı, onu sertçe kendime bastırdım. Dudaklarım şakağını talan ederken infilak eden bir volkan gibi sarsıldım.

"Hisar!" diye adını haykırdığımda, ağzımdan çıkan ses haz doluydu.

Aramıza sessizlik çöktü. Yalnızca kalbimizin hızlı ama aynı ritimde atan sesi duyuluyordu. Terimiz karışmıştı, nefeslerimiz hâlâ birbirine değiyordu. Onu sımsıkı kollarımda tutuyordum. Kravat bileklerinden çoktan çözülmüştü ama kollarını indirmedi. Sanki hâlâ bana bağlı kalmak istiyordu.

Başını göğsüme yasladı. Kirpiklerinin arasından bana baktı. O bakış, direnmek için hâlâ hazır dursa da altında başka bir şey daha vardı.

Mutluluk.

Perdelerin arasından süzülen turuncu ışık onun yüzüne vurdu. Koyu kahve gözleri parladığında sabahın bütün aydınlığı, odanın içindeki bütün karanlığı kovdu.

Parmaklarım, gün ışığıyla aydınlanan teninde dolaşırken omzundaki yara izinin üstünde durdum. Merakım arttı. "Burası nasıl oldu, Hisar?" diye sordum.

"Kızın," dedi, yorgun bir tınıyla. "*Birbirimizi ısırarak seviyoruz*, demiştim."

Kaşlarım çatıldı. "O mu yaptı?"

"Evet," dedi. "Sadece ona yaklaşmak istemiştim ama bir anda omzumu kaptı."

Onu denedim. "Onu bayağı sinirlendirmiş olmalısın."

Gözleri ansızın irileştiğinde tiz bir sesle, "Sana inanamıyorum, Bronz!" diye patladı. "*Kızın beni ısırdı*, diyorum!"

Bakışlarım istemsizce kendi omzuma kaydı. Orada da sayısız diş izi vardı. O da benim baktığım yere bakarken, "Ödeşmediniz mi?" diye sordum.

Uysal bir tavırla gözlerini indirdi. "Ödeşmişiz," dedi.

"Kızıma kızacağıma emin olabilirsin," dedim, parmaklarım o ize dokunurken. "Benim dokunduğum tene kimse dokunamaz. Zarar vermek için bile."

"Hak etmiştim," diye fısıldadı. Yüzünü bana gömdüğünde saçları koluma dağıldı.

CamScanner ile tarandı

"Buna ben karar veririm," dedim. Onu kollarımın arasına aldığımda sıkıca sardım. "Öğlene doğru yola çıkacağım. Şimdi benimle birlikte uyu, Hisar."

Aniden bakışlarını kaldırdı. "O kadar çabuk mu?"

Eva'nın artık tesise yatırılması gerekiyordu.

"Seni düğünde yalnız bırakmak istemediğim için işlemleri hızlandıracağım," dedim.

Kaşları önce havalandı, daha sonra dudaklarına o hayran olduğum tebessüm yerleşti. "Bronz..." dedi, parlayan gözlerle. "Seni gerçekten zorlamak istemiyorum ama gelirsen beni çok mutlu edersin."

"Gelmek için çabalayacağım," dedim.

Uzanıp yanağımdan öptü. "Teşekkür ederim," dedi. "Ama gelmesen de sorun değil. Bunu söylemen bile yeter."

Başını boynuma yasladığında gözlerini kapadı. Dudaklarımı, saçlarına bastırdım.

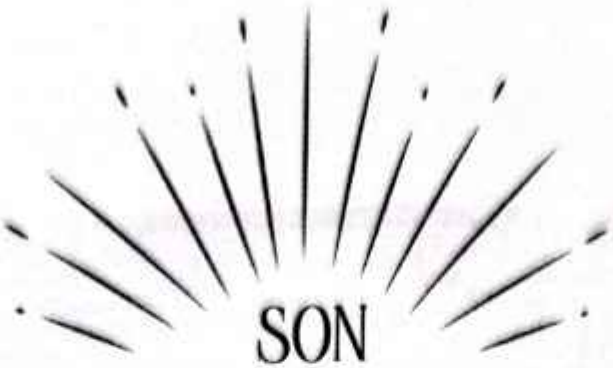
Direnmeye çalışsa da sonunda teslim olduğu kişiydim.

Çünkü bu, gecenin gündüze direnişiydi. Karanlıkla ışığın, İmparator'la İmparatoriçe'nin çarpışmasıydı.

Ve biz, bu savaşı birlikte yazıyorduk.

Şafak sökse bile bu hikâye burada bitmeyecekti.

CamScanner ile tarandı

SON RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

HİSAR ALATAV

Ayna ayna, söyle bana...

Bu sabah kim geçmişinden daha güçlü, kalbinden daha derin bakabiliyordu şu cama?

Bu sabah kim annesi tarafından nefrete boğulsa da bir adam tarafından ilk kez yürekten seviliyordu?

Kim, çocukluğundan bu yana sevilmeyen kalbine, bir adamın bakışlarında merhem buluyordu?

Kim, doğduğu evde istenmeyip kaderin koynunda ilk kez kucaklanıyordu?

Kim, bir kadının reddettiği evlat olarak bir adamın adadığı aşka dönüşüyordu?

Ayna ayna, söyle bana...

Kim beni yıkabilirdi?

Ben söyleyeyim, ayna.

Beni kimse yıkamazdı.

Çünkü annemin asla yapamayacaksın, dediği ne varsa ben çoktan yapmaya başlamıştım.

Gözlerim aynaya takıldığında, yansıyan yalnızca yüzüm değildi. Altında sabahlara sarkan yorgunluk, gözlerimin kenarına sinmiş uykusuzluk ve zihnimde susmayan bir savaş vardı. Üzerime geçirdiğim bu elbise, taktığım

CamScanner ile tarandı

küpeler, sürdüğüm ruj... Hepsi sadece kabuktu. Derinde, görünmeyen bir başka ben vardı.

Yasmin aniden, aynadaki düşüncelerimi bölerek, "Sert bir kahve istiyorum," dedi.

Yasmin'in o alışıldık, uykusuz tonuyla konuşmasıyla birlikte Verda'yla göz göze geldik. İkimiz de istemsizce ona döndük.

"Kahveyi en çok ben hak ediyorum," dedim, sabahın mahmurluğuyla gözlerimi ovuştururken. Esnememek için çaba sarf ediyordum ama boşaydı. Güzel bir gece sonrası kendimi zar zor toparlamıştım. Bronz'un en karanlık hâliyle tanışmıştım ve bunu sevmiştim. Bunun daha ilerisi olduğunu da biliyordum. Onun her yanıyla tanışacaktım.

Verda, dişlerini gösterecek kadar kocaman bir gülümsemeyle, "Belli belli," dedi. "Havada resmen aşk kokusu var."

"Ne aşkı, Verda?" diye sordum. Aynadaki yansımamı düzeltirken taktığım her küpe, boynuma taktığım her zincir, kendimi biraz daha tamamlıyordu. İmparator ve Ebediyeti kolyesi de boynumdaydı.

"Gözlerinden anlaşılıyor," diye devam etti Verda. "Baksana şu hâline, resmen ışık saçıyorsun."

"Kesinlikle," dedi Yasmin, gözlerinin içi gülerek. "Üstelik bazı kızarıklar da çok şey anlatıyor. His bizden çok şey gizliyor, Verda!"

"Keser misiniz sesinizi?" dedim, alçak bir tonda. "Sayenizde herkes her şeyi duyacak!"

"Boynun ve kolların hiç belli etmiyordu!" dedi Yasmin, sitemle.

"Alerji..." dedim, bile bile. Biraz daha kapatıcı sürmeliydim.

Kapının yanındaki uzun aynaya son kez göz attım. Lacivert saten elbise, ince pırlantalı topuklular, elimi tamamlayan gümüş çantayla Tarkan ve müstakbel eşi Belgi'nin düğününe hazırdım artık.

Belgi'yi pek tanımazdım. Tarkan onun yanında farklı biri olurdu. Onunla paylaştığı hayat, bizim bildiğimiz Tarkan'dan uzaktı. O yüzden çok denk düşmezdik.

Yasmin, büyük bir beklentiyle, "Kahve içelim mi Verda?" diye sordu.

Verda, kesin bir dille, "Hayır," dedi. "Kahve bağımlılığını azaltmaya çalışırken buna eşlik etmeyeceğim!"

Yasmin, gözlerini devirdi. "Of, tamam!" dedi, bıkkınlıkla. "Şimdi başımın etini yemeye başlamayın."

"Sanaç zaten seni göz hapsinde tutuyor," dedi Verda, gözünden hiçbir şey kaçmazken. "Ne ara fırsat bulup içeceksin ki?"

CamScanner ile tarandı

"Kendimi kafeine boğmak istiyorum. Çok streslendim," diyerek hayıflandı Yasmin. "Evlilik gerçekten bu kadar zor bir şey mi?"

Tam o sırada arkamızdan bir ses geldi.

"Denemeye ne dersin?" dedi Sanaç.

Yasmin'in yüzü bir anda kızardı. Gözlerini kaçırmaya çalıştı ama gülümsemesi dudaklarına sızmıştı bile. "Sanaç..." dedi, utangaç bir fısıltıyla.

"Merak etme, çiçeğim," dedi Sanaç, adımlarını ona yaklaştırırken. "Sana kuru kuruya teklif edecek değilim." Gözlerini yavaşça bize çevirdi. "Hazırsanız artık gidelim."

Kapıya çıktığımızda Sanaç'ın arabasının yanına park edilmiş arabama doğru yürüdüm. Rüya gibi bir geceden sonra evden ayrılmak istemesem de düğün için kendimi zorlamıştım. Bronz evde kalmış, nükleer sığınağa gitmişti.

"Verda," diye seslendim. "Sen benimle birlikte gel. Konuşmamız gereken bir şey var." Sıkıntılı bir nefes verdim. "Önemli."

Verda'nın gülen yüzü aniden soldu. "His..." dedi, telaşla. "Bak, günlerdir zaten kötü kötü rüyalar görüyorum. Açtığım her kart da ters çıkıyor. Ne oldu?"

"Arabaya geç, kızıl bomba," dedim ve sürücü koltuğuna oturdum.

Gerginliği gün yüzüne çıkarken, telaşlı adımlarla geçip oturdu. Bakışlarını yüzümden çekmezken, "Safa'yı biliyorsun," dedim.

"Evet?" dedi, merakla.

"Seninle konuşmak istediği bir şey varmış," dedim, arabayı çalıştırarak. "İletmemi istedi. *Düğünde bana kısa bir vakit ayırabilir mi acaba*, dedi."

"Ne konuşacak ki?" dedi Verda, bilinmezlikle. "Bak, yine Zorlu'yla ilgiliyse dinlemeyeceğim onu. Son zamanlarda Zorlu'yla ilişkime takmış durumda. Bana *uzak dur*, deyip duruyor!"

Buna şahit olmuştum. Safa, Verda'yla olan kardeşliğini öğrendiğinden beri daha korumacı yaklaşıyordu. Verda bunu neden yaptığını anlamasa da ben anlıyordum.

"Bu sefer ona gerçekten kızacağım," dedi Verda, homurdanarak. "O kim de bana karışıyor, anlamıyorum."

Gözlerimi yoldan ayırmadan, "Sadece seni korumak istiyor," dedim.

Verda'nın kaşları daha da çatıldı. "Pardon?" dedi. "Beni niye korumak istiyor? Ne hakla?"

Koyu gözlerim onun beyaz tenini buldu. "İşte konuşmak istediği konu da bu," dedim. "Başka bir şey söyleyemem ancak..." Dilim uyuştu sanki. "Umarım seni yıkıntıya uğratmaz, Verda."

CamScanner ile tarandı

Verda, başını koltuğa yasladığında derin bir nefes verdi. "Gerçekten of, His," dedi, kızgın bir tavırla. "Bütün kötü duygularım tekrar bünyeme yüklendi. Üstelik sabah erkenden kalkıp saatlerce meditasyon yaptım!"

"Sakin ol, canım," diyerek onun elinden tuttum. "Belki de çok sevineceğin bir şey olabilir. Bu kadar karamsar olmasan mı?"

Başını iki yana salladı. "Bu hayatta pek mümkün değil," dedi. Aklına gelen düşünceyle bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Zorlu düğüne gelecek mi?"

Dikiz aynasından diğer arabaya baktım. Safa'nın kullandığı araba yakın takipteydi. Safa benimle, Zorlu elbette ki Bronz'la birlikteydi. Fedor da aynı şekilde bizi takip ediyordu. "Zorlu ve Bronz yetişebilirlerse gelecekler," dedim.

Bronz'un olmadığı etkinlik beni nedensizce huzursuz hissettiriyordu.

Aynı şekilde onun Eva'yla birlikte olması da...

Düğün başlamıştı. Her şey neredeyse kusursuz ilerliyordu. Belki de bu kadar sorunsuz gitmesi asıl korkutucu olandı. Çünkü hayat bana hep en güzel anların ardından gelen fırtınayı öğretmişti.

Yağız, Serdal'la birlikte çimenli alanda koşturuyor, Sanaç ve Yasmin etrafı geziyordu. Verda, kendini kötü hissettiğini söyleyerek arka tarafa, gelinin odasına gitmişti. Barkan, ikizine yardımcı olabilmek için bir an olsun yanından ayrılmıyordu.

"Lokum."

Sesi işittiğim gibi başımı hızla çevirdim. Kerem'di.

Yüzümde beliren gülümsemeyi saklamadım. "Gelmişsin," dedim, içten bir neşeyle.

"Ee, Barkan olacaktı da ben gelmeyecek miydim?" dedi, göz kırparak. "Ayrıca sadece kendimi de getirmedim." Elini ceketinin cebine attı ve bana küçük bir kutu uzattı. "İstediğin her şey burada."

Kaşlarım havalandı. "Gerçekten mi?" dedim, onun elinden kutuyu alarak. "Sonuçlandı mı?"

"Bu sefer çok detay çalıştım, His," dedi Kerem. Gözlerinde hem gurur hem beklenti vardı. "Umarım bunun karşılığını verirsin."

Ona sarıldığımda, duygularımı gizlemedim. "Her defasında bir öncekinden daha iyisini yaptığın için ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin, Kerem. Gerçekten. İyi ki varsın."

CamScanner ile tarandı

"Bir tane His Alatav'ımız var," derken içtenlikle gülümsedi. "Bırak da elimden geleni yapayım."

Tam o an, birinin abartılı bir şekilde öksürdüğünü işittik.

"Yenge."

Kerem'in kollarından ayrıldım, başımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde Safa'nın sert bakışlarla ayakta dikildiğini gördüm.

Hafifçe kaşlarımı kaldırarak, "Söyle, Safa," dedim.

Eliyle Kerem'in bacağını işaret etti. "Biraz kenara kay," dedi, hiç alışık olmadığım ciddi bir tonda. "Abimin kesin emri var."

Gözlerimi devirdim. "Abinin ne emriymiş bu?"

"Yenge," dedi, resmî bir şekilde. "Etrafında kuş uçurtmayacakmışım. Karşı cinsten biri üç metreden fazla yaklaşmayacakmış. Herkesle olan mesafene dikkat edecekmişim."

İnanmayan gözlerle baktım. "Bunu gerçekten abin mi söyledi?"

Başını ciddi ciddi salladı. "Türkçesi buydu," dedi. "Ben öyle anladım. Sizin gibi ana dilim İngilizce değil."

"Peki..." dedim, yarım adım geriye çekilerek. "Abin, seni dövebileceğimi de söyledi mi bari?"

Safa'nın yüzündeki ciddiyet hiç bozulmadı. Aynı ifadeyle başını tekrar salladı. "Söylemez olur mu hiç?" dedi. "Eğer beni döverken sesini yükseltirsen beni ses tellerine zarar verdiğim için üç kere dövecekmiş."

Kerem'e baktım, gülmemek için zor duruyordu. "Safa," dedim, sakin kalmaya çalışarak. "Bağırmamı istemiyorsan uzaklaş ve beni rahat bırak."

"Bırakamam," dedi Safa. "Bugünkü tek görevim seni korumak. Bir adım bile uzak kalamam."

Sinir gözlerimi bürüdüğünde Safa'ya öyle bir baktım ki o an başka yerin dibine girmek istemiş olabilirdi. "Abin sana emir vereceğine çağır da kendi gelsin!" dedim, kelimeleri üstüne fırlatarak. Oturduğum yerden ani bir hareketle doğrulup gelin odasına geçtim. Belgi'ye bakmam gerekiyordu.

Tarkan, müstakbel eşini sakinleştirmeye çalışıyordu ama her zamanki gibi yangına su yerine benzin taşıyordu. İkisi de kıvılcımla barut gibiydi ve hangisinin önce patlayacağı meçhuldü.

"Öncelikle ona biraz nefes alacak alan yarat," dedim ve Tarkan'ın kolundan tutup nazikçe çektim. "Bir de sen üstüne abanırsan daha beter oluyor, Tarkan. Sakinleştireyim derken boğuyorsun."

Tam o sırada Yasmin ve Yağız içeri girdi. Yağız'ın gözleri Belgi'nin üstüne mıhlanmıştı. Bakışları öyle parlıyordu ki sanki bir masal kitabından çıkmış gelin değil, göz kamaştıran bir peri görmüştü.

CamScanner ile tarandı

"Ne o?" dedi Yasmin, oğlunun bu hâline hayretle. "Gelini çok mu beğendin, anneciğim?"

Yağız, ağzından dökülen her kelimeyle daha da büyüyen bir ciddiyetle, "Keşke benimle evlense anneciğim," dedi. "Çok güzel olmuş!"

Tarkan anında karşı atağa geçti. "Şansına küs, velet," dedi, çatık kaşlarıyla. "O benim karım olacak."

Yağız, gözünü budaktan sakınmazdı.

Belgi'nin eteğine yapıştığında yumuşak ama kararlı bir sesle, "Eğer o ölürse ben buradayım, Belgi," dedi. "Benimle evlenmen için bekleyeceğim."

"Yağız!" dedi Yasmin, utancın ve gülmenin eşiğinde. "Anneciğim, hiç öyle denir mi?"

Yağız, çocuksu bir umursamazlıkla ama içten içe ne dediğini çok iyi bilerek omuz silkti.

Tarkan eğildi ve Sanaç'a benzeyen bu çocuğun gözlerine sert bir şekilde bakarak, "Baklava samsasıyla takıla takıla ona benzemiş bu," dedi. "Uzak dur benim karımdan."

Biz konuşmaya dalmışken tam o anda kapı aralandı.

Barkan içeri girdiğinde bakışları birer birer üzerimizde gezindi. En sonunda bende durdu. Kısa süre sonra tekrar kardeşine döndüğünde, "Giriş müziğiyle birlikte gelin ve damadı bekliyoruz," dedi. "Bir sıkıntı yok, değil mi?"

Tarkan, Belgi'ye döndü. "Sorun yok, değil mi güzelim?"

"Yok," dedi Belgi. "Çıkalım artık. Biraz da bahçede panikatak geçirelim. Burası bana yeterli geldi."

Onların bu hâline gülümsedim.

Tarkan ve Belgi yürümeye başladıklarında bir adım gerisinde Barkan durdu. Bakışlarını üzerimden ayırmazken, kolunu uzatıp işaret etti. "Eşlik etmez misin?" diye sorduğunda gözlerinde beliren ifade yüreğime dokundu. Günlerimiz, aylarımız hatta yıllarımız birlikte geçmişti. Onu hep bir abi gibi görmüştüm fakat bazı duygular bizi ayırmıştı.

"İlk ve son kez," dedim, onun koluna girerek. "Umarım seni reddetmediğim için yanlış düşüncelere kapılmazsın, Barkan."

"Hey," dedi Barkan, ılımlı bir sesle. "Bronz'u bugün sinir etmek istemiyorum. Onu sinir edersem burayı bombalayacağına eminim ve ikizime bunu yapmam."

Çiçeklerle süslenmiş yoldan yürümeye başladığımızda, "İlk defa Bronz'dan bahsederken bana deli muamelesi yapmıyorsun," dedim.

"Sadece rol yapıyordum," dedi Barkan, açıkça.

CamScanner ile tarandı

Kolunu sıktım. "En başından beri biliyordun ve bile bile yaptın bunu. Senden gerçekten nefret ediyorum, Barkan!"

"Ee, herhâlde," dedi Barkan, rahat bir tınıyla. "Bronz'a ulaşmaman lazımdı ve seni ondan uzak tutmalıydım. Onunla anlaşmamız bu şekildeydi."

"Neden?" diye sordum. "Neden, Barkan? Niye yaptın ki bunu?"

"Çünkü ona âşık olacağını biliyordum," dedi Barkan, gerçeği dile getirerek. "Onu gördüğün an, ondan hiçbir zaman vazgeçmeyecektin."

"Şimdi böyle iyi mi oldu?"

"Bronz olmasaydı da beni hiçbir zaman sevmezdin," dedi.

"Bilmiyorum," dedim. "Belki hayatım daha farklı olsaydı..."

"Farklı diye bir şey yok," dedi Barkan, emin bir şekilde. "Bazılarının kaderi hiç değişmez."

Ne acı, diye düşünmeden edemedim. Kendisi için bile umut kuramayacak kadar teslim olmuştu kadere.

"Sanırım haklısın," dedim. Gelinle damadın dansı başlamıştı. Ortalıkta kısa bir alkış tufanı yükseldi. Kalabalığı delip tanıdık bir yüz gördüm. "Kerem!" diye el salladım ve onu yanımıza çağırdım. "Buraya gelsene!

Kerem beni görür görmez yanımıza geldiğinde keyifle, "Merhaba, yakışıklı," dedi.

"Yakışıklı mı?" dedi Barkan, sinirle karışık bir şaşkınlıkla.

"Ben hemen geleceğim," diyerek yanlarından ayrıldım. Onları yalnız bırakacaktım çünkü Kerem'e verdiğim sözü yerine getirmeliydim.

Telefonumu elime alıp gelin ve damadın güzel anılarını kaydetmeye başladım. Anılar gider, fotoğraflar kalırdı. Bronz'un telefonunu ele geçirdikçe hep bir şeyler bırakıyordum çünkü ona kayıtlı bir anı bırakmayı seviyordum. Ona da kendi fotoğrafımı çekip gönderdim.

Hisar: *Benim gibi güzel bir kadını yalnız bıraktığın için kahrolmalısın.*

Anında görmüştü.

Bronz: *Yoldayım.*

Kaşlarım havalandı.

Hisar: *Gerçekten mi?*

Bronz: *Safa'yla haber göndermişsin, Hisar.*

Ağzım daha da açıldı.

Hisar: *Ne dedi de geldin? Sadece koyduğun katı kurallarla beni bunalttığı için sitem ettim!*

CamScanner ile tarandı

Bronz: *Bana anlattığı, ortalığı havaya uçuracak kadar sinirli olmadı. Üstelik hiç gülmediğini ve bir köşede sessizce oturduğunu söyledi. Bu sen değilsin. Bir şey mi oldu?*

Bakışlarım Safa'yı aradı. Resmen yalan söylemişti. Tamam, biraz sinirlenmiştim ancak bu kadar değildi.

Bronz'a görüldü attığım için çok geçmeden bir mesaj daha geldi.

Bronz: *Yalan mı söyledi yoksa?*

Hisar: *Yalan söylemiş. Hiçbir sıkıntı yoktu. Gerçekten.*

Ona tekrar bir fotoğraf gönderdim.

Hisar: *Gözlerimden görebilirsin.*

Bronz: *Fotoğraflar için teşekkür ederim ancak çok geç, geliyorum artık. Seni canlı görmeliyim.*

Telefonu kapatıp çantama geri koyduğumda, gözlerim kalabalığın içinde gezinmeye başladı. Biraz uzakta Verda'nın Safa'yla konuştuğunu fark ettim. Yanlarına gitmeyi düşündüm ama nedensiz bir huzursuzlukla geri çekildim, onları uzaktan izlemekle yetindim.

Tam o sırada, nikâh memurunun gelişiyle tören resmen başlamıştı. Herkes gibi ben de alkışladım. Ara sıra başımı çevirdikçe Verda ve Safa'ya kısa bakışlar atmayı ihmal etmedim. Dışarıdan sakin görünüyordum ama içimde bir şeyler kıpırdanmaya başlamıştı.

Nikâhın sorunsuzca kıyılmasıyla derin bir nefes alıp verdim. Herkes yeni evli çifte yönelerek tebriklerini iletmeye başlamıştı.

Telefonum çalmaya başladı. Çantamdan telefonu çıkardım ve elime aldım. Bronz arıyordu. Çağrıyı yanıtladıktan sonra, "Hisar," dedi. Sesi hiç olmadığı kadar telaşlıydı.

"Efendim?"

"Neredesin?" diye sordu. "Başak, hastaneden kaçmış. Nasıl yapmış bilmiyorum ama orada değilmiş."

"Ne?" dedim, üzüntüyle. "Kaçmış mı?"

O an, güvenlik görevlilerinden birinin telsizine uzanıp harekete geçtiğini fark ettim. Bir şeyler yolunda gitmiyordu.

Yağız da tıpkı benim gibi hareketlendi. Onu tutmak üzereyken benim arkamda duran kişide bakışları takıldı. Gözleri özlemle parladığında, "Başak abla!" diye bağırdı.

Başak mı?

Hızla arkamı döndüm.

CamScanner ile tarandı

Serdal, Yağız'ın ağzından çıkan isimle birlikte silahını ortaya çıkardı ve onu son bir hamleyle kucağına aldı. Herkes bir anda ayaklanmıştı. Serdal, tek eliyle beni de çektiğinde Başak'tan biraz uzaklaşmamı sağladı.

Bronz'un telefonun ucunda olan bitenden habersiz şekilde, "Onu bulacağım," dedi. "Temkinli ol. Aklım sende kalmasın."

"Bronz," dedim, yutkunarak. "Aklım bende kalacak."

"Neden?"

"Çünkü Başak karşımda."

Ve telefon kapandı.

Kalabalığın içindeki neşe, bir anda paniğe dönüştü.

Düğün bahçesinin o beyaz gül süslemeleri bile şimdi kırmızıya dönecekmiş gibi hissettiriyordu.

"His..." dedi Başak, kısık ama bir o kadar da pürüzlü bir sesle.

Ancak bakışlarımı onun biraz arkasında duran, yüzleşmekte olan Safa ve Verda'ya kaydı. Verda ağlıyordu. Safa onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Safa, mesafeden ötürü Başak'ın buraya geldiğini fark etmemişti.

"Başak!" dedim, şaşkınlığın nidasıyla. Onu tanımakta zorlanıyordum. Ayakları çıplaktı, toprağa basa basa buraya gelmiş, geçmişiyle birlikte sürüklenmiş gibiydi. Parmak uçlarına kadar kir içindeydi, gözleri kıpkırmızıydı. Ya sabahlara kadar süren ağlamalardan ya da yaşadığı başka cehennemlerden kalma izlerle doluydu. Saçları darmadağındı, rüzgârın bile terk ettiği o baş, uzun zamandır bir yastığa dokunmadığını belli ediyordu. Omuzları düşüktü ama ne taşıdığını kimse bilemezdi çünkü sırtındaki yük kelimelere sığmazdı.

Ve tüm bu görüntüye rağmen o, ayakta duruyordu.

Önümdeydi.

Gerçekti.

Sarsıcıydı.

İnsanların birer birer geri çekildiğini fark ettiğimde, önce bunun Başak'ın varlığına duydukları rahatsızlıktan olduğunu sandım ama sonra gerçekle yüzleştim.

Başak'ın bedenini hedef almış onlarca silah vardı. Çünkü onun vücuduna bağlanmış bir bomba vardı.

Başak, gözlerinden süzülen yaşlar çenesine kadar inip, oradan boşluğa karışırken, "Ben mutlu olamadım," dedi. Sesi titriyor ama bir nevi teslimiyetin yankısı da duyuluyordu. "Abim de mutlu olmasın, His. Özür dilerim. Ben hak etmediğim gibi sen de hak etmedin ancak ikimizin de ölmesi gerekiyor."

CamScanner ile tarandı

"Herkes uzaklaşsın!" diye bağırdım. "Herkes derhâl uzaklaşsın!"

"Üzgünüm," dedi, tekrardan. "Benim yaşadığımı onun da yaşaması gerekiyordu."

Sözleri havada asılı kaldı. Kelimeleri buram buram intikam kokuyordu. Bu, sadece bir pişmanlık fısıltısı değildi, aynı zamanda bir beddualın yükünü taşıyordu.

Safa'ya baktım. Yüzleşmesinin ardından gözlerini Başak'a çevirdiğinde uzak da olsak neler olduğunu anlamıştı. Son sürat koşmaya başladı.

Başak bana bakıyordu, ben ona. Ne çok yakındım ne de çok uzak.

"Haklısın," dedim Başak'a. Sesim sakin olmaya çalışsa da kelimelerim titriyordu. Çünkü içimde bir yer, bu anın geri dönüşü olmayan bir uçuruma dönüştüğünü biliyordu. "Çok haklısın, Başak. Ancak bunu yapman hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Safa bir anda ileri atıldı, eli havadayken, "Ateş etmeyin!" diye bağırdı ama kelimeler silahın namlusundan çıkan kurşunun hızına yetişemedi.

Kurşun, Başak'ın bedenine saplandığı anda zaman büküldü. Sıcak bir hava dalgası göğsüme çarptı, kulaklarımı sağır eden bir uğultu sardı her yanı. Gözlerimin önünde ışık patladı, daha sonra her şey beyaza kesildi. Bir basınç beni olduğu yerden söküp aldığında ayaklarım yerden koptu. Başım geriye savruldu, bedenim bir yaprak gibi havada dönüp duvara çarptı.

Büyük bir patlama olmuştu.

Başımı sert bir yere çarptığımda gözlerim kararırken bilincim bir anlığına beni terk etmişti. Göz kapaklarımı araladığımda ise ilk hissettiğim şey üzerime yağan kül parçalarıydı.

Zihnim uğultularla doluydu, kulaklarım çınlıyordu. Safa'nın sesini duydum. "Beni bırakma," diyordu. Sesindeki o panik, o kırılganlık, o haykırış... Hepsini hissettim. "Verda, beni bırakma. Beni bırakma, kardeşim. Seni yeni bulmuşken değil!"

Kendimi toparlamaya çalışarak doğruldum, gözlerim bulanıktı ama vücudum refleksle sese doğru dönmüştü. Yanan tenimin acısını, başımdaki ağırlığı umursamadan, gözlerimi kısıp baktığımda Verda'nın yerde hareketsiz yattığını gördüm.

Onlar için ayağa kalktım.

Ayna ayna, söyle bana...

Herkesi kurtarabilecek miydim?

Zorlukla Verda'nın yanına eğildiğimde Safa, "Kardeşim!" diye haykırmaya devam etti. "Kardeşim, ne olur! Abin kurban olsun sana ama seni yeni bulmuşken değil!"

CamScanner ile tarandı

"Verda!" diye çığlık attım. Kötü bir şeyler olacağını hissetmişti. Hissetmişti ancak aldırmamıştım. "Verda, ne olur aç gözünü!"

Ona doğru eğilip nefes aldığından emin olmaya çalıştım. Safa, çaresizce onu sarsıyordu. Çok kısık, çok cılız bir şekilde nefes alıyordu.

Görüş açım bulanık da olsa birer birer tanıdık yüzlere takıldı. Sanaç, Yasmin'i bir kalkan gibi korumuş, onun üzerine kapanmıştı. İkisi de hareket ediyordu. İyilerdi.

Barkan, ikizi Tarkan'a siper olmuştu ama kendi bedeni, yere uzanmış şekilde hareketsizdi. Tarkan, onu kaldırmaya çalışıyordu. "Barkan!" dedi, korkuyla. "Barkan, ses ver! Yapma bunu! Şimdi değil, kardeşim. Şimdi değil!"

Titredim. Barkan'dan yanıt gelmiyordu.

"His," dedi Tarkan, dizlerinin üzerine çökmüş bir hâlde. "His..."

Barkan'ın yanına geçtiğimde kalbini dinlemeye çalıştım ancak içeride tekmeleyen hiçbir şey yoktu. "Barkan..." dedim, ağlamamak için zor dururken. "Barkan!"

Serdal, kollarının arasındaki Yağız'ı sıkı sıkıya sararken, "Geçti," dedi. Fakat geçmişinde takılı kalmış gibiydi. "Geçti, oğlum."

Yağız ise bir heykel gibi donmuş, dili lal olmuştu.

Telefon hâlâ çalıyordu. Aynı müzik sesi her yeri sarmıştı. Adımlarımı oraya yönelttim. Yerden çantamı aldım ve sıkı sıkı sarıldım. Kerem'i hiçbir yerde bulamıyordum. Kerem neredeydi? Çantanın içine yavaşça uzanıp parmaklarımın ucuyla titreyen cihazı kavradım. Yerle bir olmuş enkazın, külün, çığlıkların ve nefessizliğin ortasında, parmaklarımı ekrana dokundurdum.

"Alo?" dedim fakat sesim çıktı mı emin olamadım.

"Hisar," dedi Bronz.

O hep herkese korku salan adamın, ilk kez kendisinin korkuya teslim oluşunu duyuyordum. Ne garipti ki bu çıplak, savunmasız ton, her zamankinden daha gerçek, daha yakıcıydı.

Bu kez daha yüksek bir sesle, "Hisar!" diye yeniden seslendi. Sanki sesini ne kadar yükseltirse beni o kadar çabuk çekip çıkarabileceğini sanıyordu.

Ama olmuyordu.

"Hisar!"

Gözlerim, artık bana ait değilmişçesine yavaşça kapanmaya başladı. Burnumdan kan aktığını hissettim. Sıcak sıvı, bütün yüzümü hızla kapladı. Ben karanlığın içinde onun sesine tutunmaya çalışıyor, nefesimle yankılanan o çaresiz tınıyı yitirmemek için direniyordum.

CamScanner ile tarandı

Fakat karanlık daha güçlüydü.

Dört Gün Sonra...

Bugün 6 Aralık'tı. 6 Haziran 2023'e çok az kalmıştı.

Ben kendi ölüm tarihimi beklerken birinin derdine, diğerinin mutluluğuna, bir başkasının sessiz acısına şahitlik ediyordum. *Kural Dört,* demiştim. *Arkanda bir iz bırak.* Ama ben iz bırakmayı değil, iz olmayı öğrenmiştim. Belki de bu yüzden, hiçbir yer bana ait olmamıştı.

Çünkü ben, herkesin hikâyesinde kısa bir ara cümleydim.

Ve o cümle, hep bir kayıpla bitiyordu.

Belki de benim kaderim buydu. Başkalarının yaşamlarına şahitlik etmek, kendi sonumu ise adım adım yaklaşırken izlemek.

Fakat en acısı, başkalarının ölümlerine şahit olmaktı. Birini kaybetmek, insanın içinden bir şeyi alıp götürüyordu. Aynı zamanda, geride kalan her şeyin ağırlığını da sana bırakıyordu. Ben o yükü taşıyordum işte.

Kiminin duasını, kiminin bedduasını, kiminin suskunluğunu omuzlarımda gezdiriyordum. Kader, benimle tuhaf bir oyun oynuyordu. Ne zaman mutlu olsam ve ne zaman kalbim hafiflese ardından mutlaka bir felaket geliyordu. Sanki her sevinç, benden birini alarak ödeniyordu.

Bir kahkahanın ardından bir cenaze, bir umudun ardından bir yıkım geliyordu.

Hayat, benden hep aynı kefareti istiyordu. Sevdiğim kadar kaybedecektim. Yine birilerini kaybetmiştim. Bu kez üç kişiyi birden.

Barkan.

Kerem.

Başak.

O düğünde, üç ayrı hayat söndü. Üç farklı kader, aynı anda karardı.

Ben yine yastaydım. Yine kayıptım. Yine bir enkazın ortasında nefes almaya çalışıyordum.

Yastaydım. Büyük bir buhrana girmiştim. En son bu kadar karanlık bir çukurun içine düştüğümde, Roza'yı kaybetmiştim.

Canım acıyordu.

Canım yanıyordu.

Ayna ayna, söyle bana...

Bu acı nasıl geçecekti?

Ve bu sefer acının geçeceğine değil, bende kalacağına inanıyordum.

CamScanner ile tarandı

Dört gün geçmişti patlamadan bu yana ama acı azalmamıştı. Tam tersine, her geçen gün biraz daha büyümüş, biraz daha derinleşmişti.

Safa'nın çaresiz çırpınışları hâlâ gözümün önündeydi. Kardeşini bulduğu an kaybettiğini sanması...

Tarkan'ın, ikizini hayata döndürmek için dizlerinin üzerine çöküp haykırması...

Ve Başak'ın gözlerinden süzülen o son yaş... O anları ne kadar istesem de hafızamdan silemiyordum. Her şey bir film şeridi gibi dönüp duruyordu aklımda fakat bu filmde mutlu bir son yoktu.

Hiçbirini unutmuyordum. Unutmak, ihanet olurdu. Oysa ben, yaşadıklarımın tanığıydım.

Ve tanık olmak, bazen yaşamaktan bile daha ağırdı.

Verda başta olmak üzere herkes iyiydi. Üç kişi dışında geriye kalan kimseye bir şey olmamıştı. Konuklardan yaralı olanlar vardı ancak yaralar sarılmayacak gibi değildi.

Tarkan, o günden beri konuşmuyordu. Ondan aşağı kalır yanım yoktu. Kerem de Barkan da her ne kadar içimde nefret tohumları olsa da Başak da sevdiğim insanlardı. Onları beklenmedik bir şekilde kaybetmek hepimizi sarsmıştı.

"Gidelim mi?" diye sordu Bronz. Oysa ben, dört gündür ne Barkan'ın ne de Kerem'in mezarını yalnız bırakabilmiştim. Karlı toprağın üzerine diz çökmek, parmaklarımı soğuğa gömmek, taşların üzerindeki harfleri tekrar tekrar okumak... Hepsi bir tür kefaret gibiydi.

Belki yaşadığım için ve belki onların yerinde ben olmadığım için...

Ama biliyordum ki eğer ben ölseydim ikisi de beni burada, bu toprağın altında yalnız bırakmazdı.

Başak ise farklıydı.

Onun mezarı burada değildi hatta mezarının nerede olduğunu Bronz dışında bilen yoktu.

Başak Balaban, sevdiği adam gibi Kuklacı'nın iplerine dolanmıştı.

Bizi, kendini, her şeyi o karanlık oyunun içinde kaybetmişti. Patlamadan önceki o anı, o donuk bakışlarını gözümün önünden hâlâ silemiyordum. Kendini patlatırken zihni yerinde değildi çünkü o da hipnoz edilmişti. Bir başkasının elinde, kendi sonunu hazırlayan bir kurbandı. Kime kızacaktım? Suçlu kimdi? Kimden intikam alacaktım?

Atlas Vladislav'a her şeyin hesabını sormak istiyordum ancak yapamıyordum çünkü onu öldürürsem yaşamam için her şeyi yapan adam da ölmüş olacaktı.

CamScanner ile tarandı

Her şeyi bilip susmak çok zordu.

Bronz sessizce yanımda durdu. Elini omzuma koymadı çünkü dokunsa parçalanacağımı biliyordu.

Rüzgâr mezar taşlarının arasından geçerken onların isimleriyle birlikte anılar da uçuşuyordu havada.

Dört gündür onunla konuşmuyordum. Ağzımdan tek kelime dökülmüyordu. Aynı sessizlikle başımı sallayıp yürümeye başladım. İkisine de hayatım boyunca hep minnettar kalacaktım. Bronz benimle birlikte yürüyüp büyük araca ilerledi. Zorlu, arabanın kapısını açtığında ikimiz de geçip oturduk.

Bronz, bana zaman tanıyordu ve hiçbir konuda üstüme gelmiyordu. Elini kenara koymasıyla parmaklarımı usulca elinin üstüne koydum. Bunu bekliyor olacak ki elimi avucunun arasına aldı. İkimizin de elleri soğuktan buz kesmişti.

Ruhumuzun da buz kesmesinden deli gibi korkuyordum.

Eve geçtikten sonra Vita ve Titan adımlarımı takip edercesine peşimde dolanıyordu. Hayvanlar... Belki de insanlardan çok daha büyük bir sezgiye sahipti.

Kelimesiz konuşmaların, gözyaşsız acıların, dışa vurulmayan yasların farkına ilk varan hep onlar olurdu. Sahiplerinin kalp atışlarını bile ezberleyip bir eksiklikte ya da fazlalıkta hemen harekete geçerlerdi.

Şöminenin karşısındaki koltuğa oturduğumda, ikisi de hiç tereddüt etmeden üzerime tırmanmaya çalıştı.

Sanki *yalnız kalmana izin vermeyiz*, der gibiydi ikisi de.

Vita başını omzuma yasladı, Titan ise ayaklarıma kıvrıldı. Yüreğimde açılan boşluğu onlar bile fark etmişti. Sözcüklere sığdıramadığım yasımı, onların sessiz varlığına emanet ettim.

Bronz kıyafetini değiştirip yanımıza geldiğinde, "Arkana'ya geçmem gerekiyor," dedi. "Seni yalnız bırakmak istemiyorum ama acil olduğunu söylediler."

"Sorun değil," dedim. "Birazdan uyurum."

"Eğer istemiyorsan..."

"Birimizin orada olması gerekiyor," dedim.

Başını sallayıp eğildi ve sıcak dudaklarını hafifçe alnıma bastırdı. Onu kravatından tutup geri çekilmesine izin vermedim. İhtiyacım olan o şifayı

CamScanner ile tarandı

almak için dudaklarına yöneldim. Kısa, derin ve tutkulu bir öpücükten sonra ikimiz de birbirimizden ayrıldık.

O çıktıktan sonra yalnız kalınca şöminenin karşısında bir süre daha oturmaya devam ettim. Bu kez Titan başını kucağıma koymuş, Vita da ayaklarımın dibine kıvrılmıştı. Ellerim onların tüylerinde gezinirken aklımı dağıtmaya çalıştım ama zihnim ısrarla tek bir yere odaklanmıştı. Kerem'in bana vefat etmeden önce teslim ettiği o küçük kutuya.

Oturduğum yerden kalkıp çantamı aradım ve en sonunda buldum. Gümüş çantamın içinden o kutuyu çıkardım.

İçinden bir *flash bellek* çıkmıştı.

Laptopumu yanıma aldım, cihazı açtım ve belleği yuvaya yerleştirdim. Dosyaların yüklenmesini beklerken kalbim sanki boğazıma kadar tırmanmıştı.

Ekran titredi. Dosyalar açıldı. Yüklenen belgelerin başlıkları DNA dizilimlerine aitti. Bronz ve Atlas Vladislav.

Dikkatlice inceledim. Dosyada çok sayıda genetik karşılaştırma yapılmıştı. Gözlerimi kısıp tekrar tekrar kontrol ettim. Kodlar, dizilimler, gen çiftleri... Bazı verileri ilk bakışta anlamam zor olsa da ortak dizilimlerin varlığı göz ardı edilemezdi.

Ve sonra gördüm.

Sarı renkle vurgulanmış, dikkat çekici satırı tekrar tekrar okudum.

"Genetik benzerlik: %12,4 - Muhtemel üçüncü derece soy bağı. (Birinci derece kuzen, büyük amca/yeğen, torun çocuğu/dede gibi olasılıklarla uyumludur.)"

İşte o an göğsüm genişledi.

Kalbimin attığını değil, neredeyse yandığını hissettim.

Onlar... Akrabaydı.

İlk kurucu olan Şeytan ve İmparator'un bir akrabalık bağı olduğu için onlar da aynı şekilde akrabaydı. Atlas Vladislav'ın nasıl ve neden İmparator Kartı'na vâris olduğunu merak ediyordum. Kurucu kartlar yalnızca soyla aktarılırdı. Demek ki Atlas, aynı zamanda İmparator'un da soyundan geldiği için vâris olabiliyordu.

Şimdi her şey daha anlamlıydı.

Peki... Onların akrabalık bağı neydi?

Asıl soruya gelecek olursam Bronz'un soyadı... *Vladislav* mıydı? Sonunda ona dair bir şey bulmuş muydum?

Kalbimin gümbürtüsü kulaklarımı sağır edecek kadar yoğundu. Oturduğum yerden kalktım ve Vita'nın yanına gittim. Onu biraz sevip

CamScanner ile tarandı

boynundaki tasmayı çıkarmaya çalıştım. Bronz, İmparator Kartı'nı yanında taşımıyordu. Her zaman Vita'nın boynunda asılı duruyordu.

Aşağı kata inerken adımlarım aceleciydi. Vücudumdaki sıcaklık artmıştı.

Kart mekanizmasının önüne geldiğimde önce kendimi yerleştirdim. "*İmparatoriçe,*" dedi, Roza'nın mekanik sesi. Ardından hiç beklemeden İmparator Kartı'nı yerleştirdim. "*İmparator.*"

Mekanizma bağırmadan elimi yerleştirdim ve giriş için kimlik eşleştirmesi yaptım. İmparator Kartı'nın geçmişine indiğimde kronolojik olarak ilerleyip en eski kayıtlara ulaştım.

Bir video kaydı vardı. Onu başlattım. Ekranda beliren adam hem çok tanıdık hem çok yabancıydı. Tanıdıktı çünkü o gözler aynı Bronz'un gözleriydi.

Bronz'un dedesi... İlk İmparator karşımdaydı. Onu bazı fotoğraflarda ve tablolarda görmüştüm ancak şimdi canlı kanlı görmek... Çok gençti. Hatta öyle ki Bronz'dan bile gençti. Tarih, 1960'lı yılları gösteriyordu.

İlk İmparator başını koltuğa vuruyordu. "*Dün...*" dedi. "*Sevdiğim kadın, başkasıyla evlendi.*" Dijital bir günlüğe şahit oluyordum. "*Artık her şey için çok geç. Güzel Roza'mı sonsuza kadar kaybettim çünkü düşmanım Victor Vanizan'la evlendi!*"

Elini masaya vurdu.

"*Roza'nın bana ihanet ettiğini sandığım için nişanı atmıştım ancak...*" dedi, derin bir nefes alarak. "*Asıl bana ihanet eden kendi erkek kardeşimdi!*"

Kaşlarım havalandı. *Erkek kardeşim*, demişti. Şeytan'dan mı bahsediyordu?

Daha da dikkat kesildim ve neredeyse nefes bile almadım.

"*Beni kandırmış. İnsan, kendi kanından olan kardeşini kandırır mı?*" diyerek sinirle soludu. Öfkesi gözlerinden çok net bir şekilde okunuyordu. "*Damien bana bunu yaptı! O gerçek bir şeytan!*"

Damien... O ismi aklımda tuttum. Artık her şey daha açıktı. İlk İmparator ve ilk Şeytan, iki erkek kardeşti. Damien, Şeytan'ın adıydı.

Başını iki elinin arasına alıp başını öne eğdi. Gözleri masanın üzerindeki fotoğrafa takılmıştı. "*Ah, aptal kafam...*" diye fısıldadı, neredeyse kendine öfkelenerek. "*Nasıl inanmadım? Nasıl inanmadım sana, güzel Roza?*"

Yüzünü yukarı kaldırdığında, sesi artık öfkeyle değil, hüzünle titriyordu. "*Şimdi siz... Aynı malikânedesiniz.*"

Elini uzatıp masadaki fotoğrafı aldı. Parmakları kenarlarında dolaşırken gözleri boşluğa kaydı. "*Biri, sevdiğim kadın... Diğeri, öz erkek kardeşim.*"

CamScanner ile tarandı

Başını iki yana sallayarak kendine duyduğu öfke ve hayal kırıklığı arasında sıkışmış bir tonda devam etti. "*Damien... Ne yapıp etti, seninle aynı çatı altına girdi, Roza. Belki seninle evli değil ama senin kocanın kız kardeşini ayartıp bir gecede nikâh kıydı. Söyle, Roza, her sabah onunla aynı evi paylaşmaya hazır mısın? Aynı duvarların içinde nefes almaya, aynı sofraya oturmaya?*"

Kaydı durdurdum.

Şeytan, yani Damien. Büyükannem Roza'ya gerçekten âşıktı. Öyle ki onun uğruna İmparator'la nişanı bozmasına neden olmuştu. Dahası, Arkana'dan atılmasına kadar giden o büyük skandalın merkezindeydi. Ama en acısı neydi, biliyor musunuz? İmparator, sevdiği kadına değil... Erkek kardeşine inanmıştı.

Roza da onlara inat, şu anki dedem olan Victor Vanizan'la evlenmeye karar vermişti. Ancak bu Damien'i yine durdurmamıştı çünkü dedemin kız kardeşiyle evlenerek Vanizan malikânesine yerleşmişti.

O geçmiş... Kırık dökük bir mirasa dönüşmüş, şimdi ağır ağır omuzlarıma çöküyordu.

Bir zamanlar başkalarının verdiği kararlarla şekillenen hayatlar, şimdi benim kader çizgime bulaşıyordu.

Kaydı yeniden başlattım.

İlk İmparator, çaresizlikle elini bir kez daha masaya vurdu. Önündeki eski fotoğrafa gözlerini dikmişti. Kelimeleri, bir suçlunun kendi vicdanına attığı çığlıklar gibi döküldü. "*Şu fotoğrafa bakılırsa... Victor'un kız kardeşi hâlinden gayet memnun. Ama güzel Roza'm değil. O, asla istemediği şeyler yaptı. Hem de benim yüzümden! Ben... Ona inanmadığım için!*"

Birden ayağa kalktı. Dizlerinin bağı çözülmemişti ama yüreğinin dengesi bozulmuştu. Odanın içinde bir o yana bir bu yana yürüdü, adımları öfke taşıyordu ama bakışları pişmanlık.

"*Damien'le aynı soyu taşımak bile istemiyorum...*" dedi. "*Onunla aynı kanı paylaşmak... Onunla aile olmak... Bu bile tiksindiriyor beni!*"

Bir süre durdu. Gözleri yere sabitlenmişti ama zihni çok daha derinlerde bir savaştaydı. Sonunda başını kaldırdı ve ekrana kararlı bir bakışla döndü.

"*Bütün gece düşündüm,*" dedi, derin bir nefes aldıktan sonra. "*Ve bir karar verdim. Şeytan Kartı... Sonsuza dek yok edilecek. Tıpkı İmparatoriçe'yi yok ettiğim gibi.*"

Eli masada asılı kaldığında parmakları titriyordu ama sesi durulmuştu artık. Bir kararın, bir soyun, bir kaderin eşiğindeydi.

CamScanner ile tarandı

"Babamın adı Vlad," dedi. *"Ve ben, kardeşimin aksine Vlad'ın oğlu olarak anılmak istiyorum. Soyumu temize çekeceğim ve bir daha kimseye ihanet etmeyeceğim, kimseye kanmayacağım, kimseyle ortak olmayacağım. Babam Vlad'ı gururlandıracağım."*

O an ekrana baktığında sadece bakmadı; sanki beni de gördü. Yıllar öncesinden bugüne, zamanın tüm mesafesini aşarak doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Bir yerlerde, kanımın derinliklerinde gizli duran o eski şifre çözülmeye başlıyordu.

"Kayıtlara geçsin," dedi. *"Benim soyum artık bir Vladislav değil. Ben soyumu burada yeniden başlatıyorum. Ve ben... Altın olacağım."*

Kayıt kapandı. Ekranda sadece *Altın Çağı* yazıyordu. Altında ise tek bir şey yazıyordu.

Vladin.

O an emin olduğum bir şey vardı. Bronz'un soyadıydı. Kendisi bu bağlantıyı, gerçek soyunu biliyor muydu? Ancak öğrendiğim kadarıyla onlar Vladislav soyunu terk ederek kendine Vlad'ın oğlu anlamına gelen Vladin soyadını kullanıyordu.

Kalbim, kafam, bütün benliğim o tek kelimeye çarptı: Vladin.

Zihnim, o ismi bir çığlık gibi tekrarlıyordu. *Vladin, Vladin, Vladin.*

Bu gerçekti. Bu... Bronz'un soyadıydı. O an artık emindim. Onun soyadı buydu. Ve eğer Atlas Vladislav'la kuzen olduklarını öğrenmeseydim, bu gerçeği de hiçbir zaman bilemeyecektim. Şimdi bütün taşlar yerli yerine oturuyordu.

Vlad.

Vladislav.

Vladin.

Vlad'ın oğlu.

Yani *Vladin.*

Çünkü soy, yalan söylemezdi.

Soy, tarihe kimi zaman kanla kimi zaman acıyla yazılırdı ama asla iz bırakmadan geçmezdi.

Ben o izi bulmuştum.

Bronz, Rus asıllıydı. Onun soyu, kandan çok daha fazlasıyla tanımlanıyordu. Dedesi, geçmişi bir bıçak gibi kesip atmış, yeni bir soy yaratmıştı kendine. İmparatorluk küllerden doğmuştu. Kendisini sıfırdan kurmuş bir adamın torunuydu, Bronz. Şimdi ise kendi soyunun devamına dair tek iz, bir çocuktaydı.

O çocuk ise Yağız'dı.

CamScanner ile tarandı

O, sadece bir çocuğa değil, bunca zaman kendi kanına bakıyordu. Yağız'la arasında görünmeyen ama köklü bir bağ vardı. Aynı damar, aynı ateş, aynı soydan gelen bir kıvılcımdı. Bu bağı çözümlediğim için artık Bronz'un Yağız'a karşı neden daha az sert, neden daha az acımasız olduğunu anlayabiliyordum.

O anı hatırladım.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye merakla sordum.

"Nasıl bakıyorum?" dedi, gözlerini ondan ayırmadan.

"Tuhaf bakıyorsun," dedim. "Bir sorun mu var?"

Kısa bir sessizlikten sonra, "Şaşkınım sadece," dedi. "Atlas'ın yeğeni... O soya ait bir çocuk. Bu beklediğim bir şey değildi, Hisar."

Aslında beklemediği şey, Yağız'ın aynı zamanda kendi kuzeni de olmasıydı. O kendi kuzenine bakıyordu.

Bir bakıma Yağız, onların karanlıkla aydınlık arasında sıkışmış soyunun tek vârisiydi. Ve soru artık açıktı. Bu çocuk, Şeytan'ın pençesinde mi büyüyecekti yoksa İmparator'un elinde mi?

Zihnimin en kuytusunda, küllerin altından sızan bir kıvılcım belirdi. Bastırdığımı sandığım, unuttuğumu sandığım ama aslında yalnızca bekleyen bir şeydi bu. Tanıdıktı. Çok tanıdık... Sanki daha önce bir yerde görmüştüm. Ama nerede? Nerede görmüştüm bunu?

Hatırla, His. Hatırla.

Hatırla.

Hatıra.

Gözlerimin önünde bir silüet gibi belirdi.

Günlük.

Annemin günlüğü.

Garip bir telaşla ayağa kalktım. Bacaklarım bedenimden hızlı davranmıştı. Adımlarım, bir anlamda yılların ağırlığını taşıyan merdivenleri çıkarken bile hafifti. Üst kata vardığımda, parmak uçlarımla kütüphanenin köşesine uzandım. Günlük hâlâ oradaydı. Tozlanmaya başlamıştı.

Londra'ya gitmeden, Efrem Vanizan'ı ziyaret etmeden hemen önce tamamlamıştım okumayı.

Sayfaları aceleyle karıştırmaya başladım. Parmaklarım telaşla dönüyordu, kalbimse çoktan o eski zamanlara gitmişti bile. Ve birden, tanıdık bir yazıya takıldı gözüm.

Anneler Günü.

Oradaydı.

CamScanner ile tarandı

Karalanmış bir yazı vardı.

Oğlum ve Vl...

Vl yazısından sonra devamı yoktu. Ben ilk okuduğumda onu altı numara sanmıştım ama hayır, annem orada Vladin ailesinden bahsetmişti. Üstelik ben bu günlüğün bu satırlarını okurken Bronz da benimleydi. Nasıl tepkisiz durabilmişti? Orada kendi soyadı vardı!

Bu günlük, sandığımdan çok daha fazla sır taşıyordu.

Artık bunun sıradan bir günlük olmadığını anladığım dakikalardaydım. Bakışlarım, şöminenin üzerinde yavaşça eriyen muma kaydı. Alevi cılızdı, neredeyse sönmek üzereydi. Takvim 6 Aralık'ı gösteriyordu. Tam 182 mumum kalmıştı çünkü az önce, birini bu günlüğün üzerine tutmuştum.

Bu günlük ya cayır cayır yanacaktı ya da bana gerçeği fısıldayacaktı.

İlk sayfayı açtığımda, mumu sayfaların üzerine tuttum. Bir süre bekledim. Hem de uzun bir süre. Mumun titrek aleviyle birlikte harfler kıpırdamaya başladı. Annemin bana nefretle yazdığı satırlar birer birer siliniyordu. Mürekkep eriyor, kelimeler sayfanın üzerinden yok oluyordu.

Alev biraz daha büyüdü. Sayfalar titredi. Kelimeler tamamen şekil değiştirdi.

Bir ışık yakma bu satırlara, diyordu sürekli. *Yakma kız çocuğu, sakın yakma.*

Hayır, sil.

Annem aslında benden, bu satırlara bir ışık yakmamı istemişti.

Ayna ayna, söyle bana... Bunca zamandır nasıl görememiştim?

Nasıl fark etmemiştim bu çağrıyı?

Günlüğün sayfaları arasında, geçmişin külleri yeniden kıvılcımlandı.

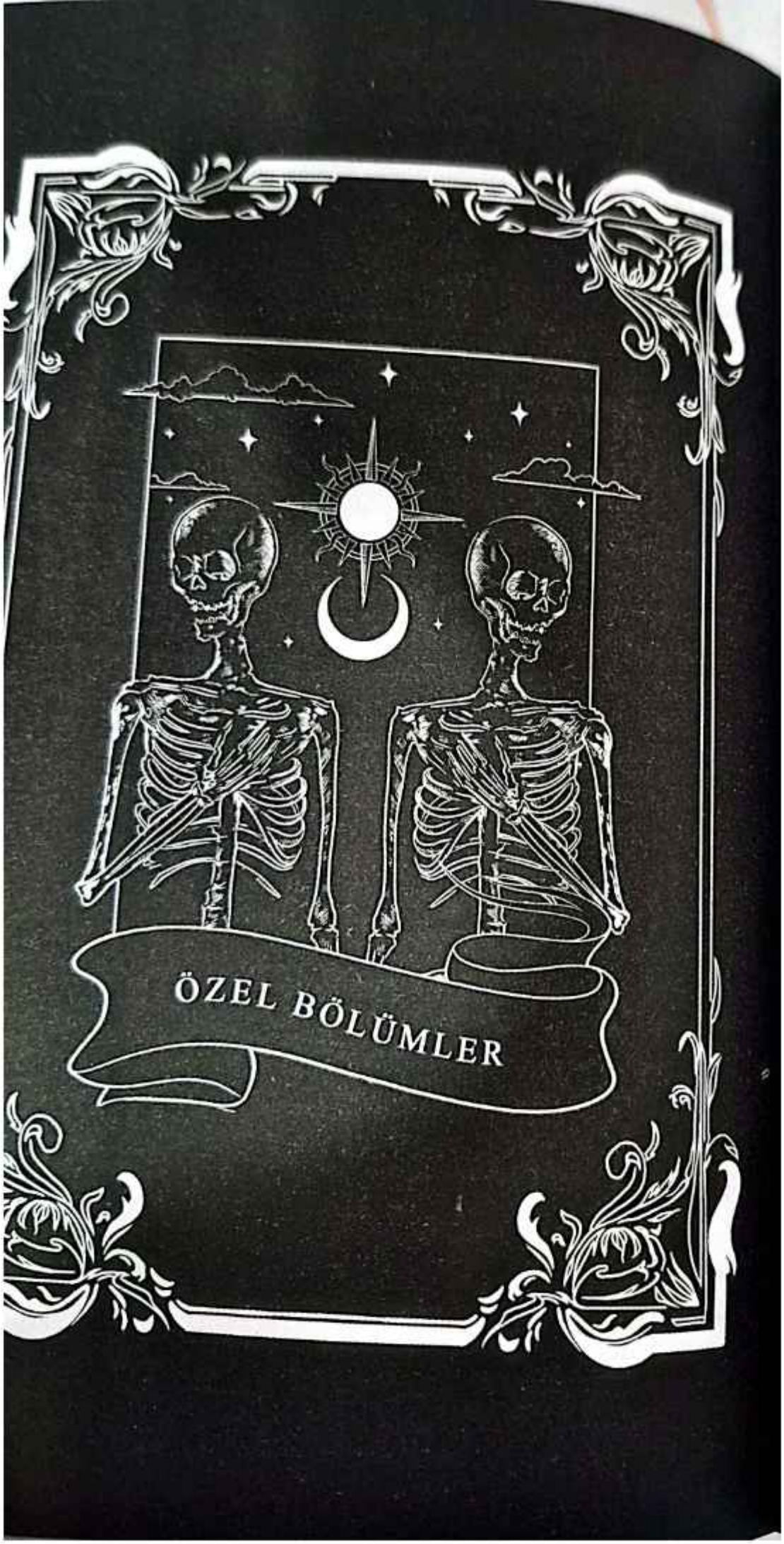
Ve ben, yalnızca bir sırrı değil, annemi yeniden bulmuştum.

İlk sayfadaki yazıyı okudum.

Bir ışık yak bu satırlara, aydınlansın sayfalar... Sana neden senden nefret etmek zorunda kaldığımı anlatacağım, kızım.

SON KEZ DEVAM EDECEK...

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

"Sana da günaydın, Bay Bronz," dedi, tabağı tekrardan bana iterek. "Anlaşılan yine tersinden kalkmışsın."

"Beni neden çağırmadın?" Kaşlarım istemsizce çatıldı. "*Ayağının üstüne basmaman gerekiyor*, diye kaç kere diyeceğim?"

"Gördüğün gibi yürüyebiliyorum."

"Yürüyemiyorsun," dedim, sertçe. "Bildiğin sekiyorsun."

"Sürekli birileri tarafından taşınmaktan sıkıldım!" diye hayıflandı. "Gayet de yürüyebiliyorum. Artık bakıcı olmayı bırakabilirsin."

"Madem kalkıp geldin..." dedim, peçete ve çatal bıçağı da onun tarafına bırakarak. "Kahvaltını yap."

"Sen?"

Saatime baktım. "Vaktim yok."

"İstersen yaratabileceğinin farkında mısın?" dedi, hayretle. "Ne demek vaktim yok? İmparator'sun sen!"

"İşte o yüzden vaktim yok ya, Hisar." Oturduğum yerden kalktım. Elime bir elma aldım.

"Benim ballı ekmeğimi yemeden mi gideceksin?"

"Kendine yap ve benim yerime de ye." Mutfaktan çıkmadan önce bakışlarım ona takıldı. Üstünü giymişti ama bu sefer de farklı bir gömleğimi giymişti. Kollarını kıvırmış, bir tarafını kot şortunun içine sokmuş, diğerini çıkartmıştı. "Kıyafetlerimi giymeye de son ver."

"Nereye?"

"Birkaç işim var."

"Geri geldiğinde Zorlu ve Safa'yı kafalarına sıkmış şekilde bulabilirsin," diye arkamdan seslendi. "Biraz daha benimle vakit geçirirlerse olacağı bu!"

"O yüzden ikisini de beraberimde götürüyorum, merak etme, Hisar."

"Beni evde tek mi bırakacaksın?"

"Birazdan Sanaç ve Serdal burada olur. Seni yalnız bırakacak değilim."

Hisar arkamdan seslense de iniş yapan helikopterin yanına gitmiştim. Serdal ve Sanaç, ben gitmeden önce Zorlu tarafından evime getirilmişti. Onlara Hisar'a dikkat etmelerini, mümkünse çok hareket etmemesi gerektiğini söylemiştim. İkisi de yanına gittiklerinde, Serdal, Hisar'ı kucağına alıp mutfaktan çıkarmıştı.

Ben kucağıma alınca kızıyor ama Serdal aldığında sesini hiç çıkarmıyor, üstelik gülüyordu da.

Öfkeyle karışık duygularla korumalarımla birlikte evden çıktım ve Rusya'ya uçmak için yola koyuldum.

CamScanner ile tarandı

Arkana genel merkez binasında işlerimi hallettikten sonra gizli çıkışa doğru ilerledim. Zorlu'ya biraz çalışacağımı söylemiş, Safa'ya da sonraki uçuşun planını yapması gerektiğini belirtmiştim. O sırada biraz vaktim vardı ve vaktimi bir mezarlıkta geçirecektim.

Mezarlığa gelmem, bir hayli uzun sürmüştü çünkü burası eskiden bıraktığım gibi değildi. Bir aile kabristanıydı.

Artık adını bile anmadığım, kendi içimde bile tekrar etmediğim, onlara dair her şeyi yavaş yavaş unuttuğum ailemin...

Vladin Kabristanlığı'ndan içeriye girdim. Mezarlığın tam ortasında durdum. Ailenin geride kalan tek kişisi olarak burayı yaptırmak bir hayli can acıtmıştı.

Üçüncü kuşak.

Üçüncü çocuk.

Üçüncü...

Bugün, Bronz olmadan önceki hayatımın doğum günüydü. Bugün günlerden 16 Nisan'dı. Bugün, kutlamadığım otuz ikinci doğum günümdü.

Arkana için doğan hiçbir çocuğun doğum günü kutlanmazdı çünkü onların aynı zamanda ölüm tarihleri de belli olurdu. Ölüm ve doğum tarihleri aynı gündü, sadece yılı değişirdi. Ve öleceklerı gün yalnızca pasta yenir, doğum günü -aslında ölüm günü- kutlanırdı.

Soğuk, gri mezar taşının üstündeki yazıyı okudum.

DOĞUM: 16.04.1990

ÖLÜM: 03.03.2016

Bu aile kabristanındaki üçüncü çocuk, yirmi altı yaşında ölmüştü. Öldüğü gün ise kendisinden sonra yaşattığı Bronz dünyaya kendini duyurmuştu. Bir kurucu torunu olarak Arkana için ölmeyen ancak Arkana uğruna öldürülmek istenen biriydim.

"Baba," diye mırıldandım. Onun mezarına bakmaya başladım. "Beni öldürmeyi başaramadın."

Yanımda getirdiğim karanfilleri avucumun arasına aldım. Dedemin mezarından başlayıp sonra onun eşine bıraktım. Annemle babamın mezarına bırakmadan abimin, ablamın, erkek ve kız kardeşlerimin de mezarına birer tane bıraktım.

Buraya gelme nedenim bir aile ziyareti değildi.

CamScanner ile tarandı

Arkana genel merkez binasında işlerimi hallettikten sonra gizli çıkışa doğru ilerledim. Zorlu'ya biraz çalışacağımı söylemiş, Safa'ya da sonraki uçuşun planını yapması gerektiğini belirtmiştim. O sırada biraz vaktim vardı ve vaktimi bir mezarlıkta geçirecektim.

Mezarlığa gelmem, bir hayli uzun sürmüştü çünkü burası eskiden bıraktığım gibi değildi. Bir aile kabristanıydı.

Artık adını bile anmadığım, kendi içimde bile tekrar etmediğim, onlara dair her şeyi yavaş yavaş unuttuğum ailemin...

Vladin Kabristanlığı'ndan içeriye girdim. Mezarlığın tam ortasında durdum. Ailenin geride kalan tek kişisi olarak burayı yaptırmak bir hayli can acıtmıştı.

Üçüncü kuşak.

Üçüncü çocuk.

Üçüncü...

Bugün, Bronz olmadan önceki hayatımın doğum günüydü. Bugün günlerden 16 Nisan'dı. Bugün, kutlamadığım otuz ikinci doğum günümdü.

Arkana için doğan hiçbir çocuğun doğum günü kutlanmazdı çünkü onların aynı zamanda ölüm tarihleri de belli olurdu. Ölüm ve doğum tarihleri aynı gündü, sadece yılı değişirdi. Ve ölecekleri gün yalnızca pasta yenir, doğum günü -aslında ölüm günü- kutlanırdı.

Soğuk, gri mezar taşının üstündeki yazıyı okudum.

DOĞUM: 16.04.1990

ÖLÜM: 03.03.2016

Bu aile kabristanındaki üçüncü çocuk, yirmi altı yaşında ölmüştü. Öldüğü gün ise kendisinden sonra yaşattığı Bronz dünyaya kendini duyurmuştu. Bir kurucu torunu olarak Arkana için ölmeyen ancak Arkana uğruna öldürülmek istenen biriydim.

"Baba," diye mırıldandım. Onun mezarına bakmaya başladım. "Beni öldürmeyi başaramadın."

Yanımda getirdiğim karanfilleri avucumun arasına aldım. Dedemin mezarından başlayıp sonra onun eşine bıraktım. Annemle babamın mezarına bırakmadan abimin, ablamın, erkek ve kız kardeşlerimin de mezarına birer tane bıraktım.

Buraya gelme nedenim bir aile ziyareti değildi.

CamScanner ile tarandı

Üçüncü kuşağın öldüğüne emin olmaktı. O ölmüştü ve mezarı boş olsa da o kimlikten geriye külü bile kalmamıştı. Bu aile, Altın'la başlayıp Bronz'la değil, Altın'la başlayıp Gümüş'le son bulmuştu.

Bronz ise yeni bir çağ yazacaktı.

Saatler sonra eve döndüğümde, henüz akşam olmamıştı. Sabahın erken saatlerinde yola çıktığım için günü bitirmeden işlerimi halletmiştim. Hisar'ı çok fazla yalnız bırakmıyordum.

Serdal ve Sanaç'ı televizyon başında bulmuştum. Hisar ise ortalıkta yoktu. Hızlıca yanlarına gittiğimde, "Ne yapıyorsunuz?" dedim. "Hisar nerede?"

"Uyumak istediğini söyledi," dedi Serdal. "Bizden çabuk sıkılmış, uykusunu getirmişiz."

Sanaç da onu desteklemek için başını salladı. Tek kaşımı kaldırdım. "Ve siz de buna inandınız?"

İkisi birbirine baktığında, "Buradan hiç ayrılmadık," dedi Sanaç. "Bir şey yapsa haberimiz olurdu."

"Yemek?"

"Yemedi," dedi Serdal.

"İlaç?"

"Zorla içirdim," dedi Sanaç.

Serdal ayağa kalktı ve sinirlendiğimi fark ederek, "Biz en iyisi gidelim artık," dedi. "Zorlu da geldiğine göre gidebiliriz."

"Safa," diye seslendim.

"Buyur, abi."

"Serdal ve Sanaç'ı yolcu et." İkisini salonda bırakıp Hisar'ın kaldığı odaya ilerledim. Kendi yerim ayrıydı. Kapıyı tıklattığımda ses gelmedi. Yine de içeri girdim.

Onu yerde, önünde bir sürü beyaz gömleğimle birlikte buldum. Kan resmen beynime sıçramıştı. Çünkü Hisar, gömleklerime bir şeyler çiziyordu.

"Ne yapıyorsun sen, Hisar?"

"Resim yapıyorum," dedi, umursamaz bir tonla. "Sen gelene kadar kendimi oyalayacak bir şey buldum sonunda!"

Eğilip onu yerden kaldırdım. "Ah, başımın belası... Ah!"

CamScanner ile tarandı

"Ne?" dedi. "Sen zenginsin ve yeni gömlekler alabilirsin. Senin için birkaç parça şey. Tuval aradım ama bulamadım, duvarlarını mahvetmemek için gömleklerin aklıma geldi."

"Keşke duvarları mahvetseydin!"

"Ama ne çizdiğime bakmadın bile!"

Helikopter sesi duyduğumda bakışlarımı pencereye doğru çevirdim. Serdal ve Sanaç gitmişti. Evde yeniden Hisar'la baş başa kalmıştım. Derin bir nefes alıp verdim. Son günlerde çok fazla sinir boşalması yaşamıştım.

"Her nereye gittiysen sanırım iyi bir sabah geçirmedin," dedi Hisar, bakışlarını benden ayırmadan.

"Sadece günün ağırlığı fazlaydı."

"Kuçu kuçular seni yormadı yani?"

"Kuçu kuçu ne, Hisar?"

"Düşmanlar..."

Yatağa geçip oturdum ve üstümdeki ceketi çıkarıp yavaşça kenara bıraktım. "Hadi göster," dedim. "Ne çizdiysen bilmek istiyorum."

Parlayan bakışlarla, "Gerçekten mi?" diye sordu. *Niye şaşırmıştı ki bu kadar?*

"Evet," dedim. "Göster, daha sonra yemek yiyelim."

"Biz sen yokken yedik," dedi, hızlıca.

"Yalan söyleme, Hisar. Yememişsin."

"Hemen ispiyonladılar mı beni?"

"Doğruyu söylediler diyoruz biz ona."

"Sıkıldım," dedi, omuz silkerek. "Yedirdiğiniz yemeklerden dolayı kendimi daha çok hasta hissediyorum. Tatsız tuzsuz, saman gibi..."

"Doktor ne dediyse onu yapıyoruz, Hisar," dedim, bıkkın bir tavırla. "Ama bunca zaman doktorun söylediği her şeye sorun çıkarmadan uyduğun için bugün ne istersen yiyebilirsin."

Hisar doğruldu ve bana doğru uzandı. Önce elini alnımda, daha sonra yanağımda, oradan yüzümün her bir bölgesinde gezdirdi. En sonunda ise dudağını yanağıma bastırdı. Geriye çekilip, "Ne yapıyorsun, Hisar?" dedim.

"Ateşin mi var diye baktım."

"Öperek mi bakılıyor ateşe?"

"Annem hep bu şekilde bakıyordu," dedi, hüzünlü bakışlarla. Neden üzülmüştü ki? Sanki bunu söylerken annesi ona değil de başkasına yapıyor gibi bahsetmiş ama tüm hayatını gizlediği için asıl özneden bahsetmemişti.

CamScanner ile tarandı

"Kime?"

Bakışlarını kaçırdı. "Herhâlde bana," dedi. "Sanki başka kardeşim var."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yok mu?"

"Ben tek çocuğum."

"Hisar," dedim, yalan söylememesi için ama o umursamadı bile.

"Her nereye gittiysen sana orada bir şey olmuş," dedi konuyu değiştirerek. "Benim tanıdığım Bronz bu değil! Bir anda bana önem vermeye başladın! Her sabah oraya gider misin? Özellikle ben uyanmadan önce. Belki bu sefer beni öperek ama çok öperek uyandırırsın!"

Söylediklerine takılarak, "Senin tanıdığın Bronz nasıl ki?" diye sordum. Ben onun gözünde nasıl biriydim? Ve sadece *ne istiyorsan yiyebilirsin*, dediğim için farklı biri mi olmuştum gözünde?

Hisar bakışlarını ayırmadan, "Soğuk," dedi. "Sert kuralları olan. Kendi arkadaşlarına bile mesafeli olan. Yalnızca Zorlu'ya güvenen. Ben ne yaparsam yapayım şüpheyle yaklaşan. Herkese emirler yağdıran. Yalana tahammülü bile olmayan. Doğrucu. Kimsenin gözünün yaşına bakmayan. Zorba. Manipülatif. Gizemli."

"Zorba?" Tek kaşımı kaldırdım. "Bunu biraz daha aç."

Başını salladı. "Kıyafet konusunda bana hep zorbalık yapıyorsun. Ha, bir de hiç paylaşımcı biri değilsin!"

"Evimi seninle paylaşıyorum."

"Beni evine hapsettin!"

"Hapsettim, öyle mi?" Ona inanmayan gözlerle baktım. "Başta bir anlaşmamız vardı. Sonra sen verdiğin bir resitalden sonra benden tamamen ayrıldın. Evime benden habersiz girmeye çalıştın. Yaralandın. Kendine bakmayacağını bildiğim için evimde seni misafir ediyorum. Seni hangi konuda eve hapsettim?"

"Tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun," diyerek kendini yatağa bıraktı. "Seni tam bir tanıma yerleştiriyorum ama aksini yapıyorsun. Aslında..."

"Devam et."

"Bana hep çok iyi davrandın," dedi Hisar, yavaşça. "Hem de en başından beri. Şimdi, evine bir sürü zarar vermiş, panterinin yaralanmasına sebep olmuş, arkadaşlarınla aranın açılmasına neden olmuş kişiye bir de bakıyorsun." Yataktan tekrar doğruldu. "Doğru söyle, bunların hepsini vicdan azabı çekeyim diye mi yapıyorsun?"

Bakışlarımı yere indirdim. Eğilip, gömlekleri yerden alırken, "Hayır," edim. "Ben vicdan azabı çekiyorum diye yapıyorum."

CamScanner ile tarandı

"Ne?" dedi.

Gömleği kaldırıp bakış hizama getirdim. Hisar, resim konusunda çok iyi sayılmazdı. Cin Ali dedikleri şeyi bile çizememişti.

"Burada ne anlatmak istedin?"

"Sensin bu," dedi. Kısa sürede dikkati dağılmıştı. Onun aklını dağıtmak kolaydı. Bazen çok dikkatli olurdu ama manipüle konusunda çoğu zaman ondan daha iyiydim.

"Bunun neresi ben, Hisar?"

"Sensin işte," dedi, gülerek. "Kravat çizdim. Bir de elma. Bak, kehribar taşların bile var."

Çizdiği şeylere dikkat kesildim. Kapalı olmayan bir kutu çizmişti, kenarlardan kol ve bacak için çizgiler çıkarmıştı. Elin birinde elma vardı. Gövde kısmımda üç tane küçük nokta vardı ve bu da taşlarımdı. Kravat konusu ise... Hiç bahsetmeyecektim.

"Ee, sen neredesin?"

"Ben yokum."

"O niyeymiş?"

"Ben senin hayatında bir yer edinmedim ki," dedi, rahat bir tınıyla. "Senin hayatında yer edinenleri çizdim. Bak, mesela..." Başka bir gömleği gösterdi. "Bu da sen ve kızın."

Ne çizdiğini anlamak için gözlerimi kısarak dikkat kesildim. "Şu üstünü karaladığın şey mi kızım?"

"Kedi çizmek insandan daha zormuş," dedi Hisar. "Çok becerdiğim söylenemez." Yani hiçbirini becerememişti ama söyleme gereği duymadım. Söylediğime üzülebilirdi.

"Ee, biz ne yapıyoruz burada?" dedim. Elimde uzun bir ip vardı. "Onu gezdirmeye mi çıkarmışım?"

"Hayır," dedi. "Canını sıkanları kızına parçalatmışsın. Bak, kızının ağzından kan akıyor." Her şeyi siyah tükenmez kalemle çizdiği için çok anlaşıldığını söyleyemezdim.

"Yalnız kızıma asla böyle bir şey yapmam."

"Biliyorum, o yüzden yalnızca resimde böyle."

Gömlekleri bırakıp ona doğru döndüm. Bu iki gömlek, Hisar'ın zihnini anlamak için yeterli olmuştu. "Bir şeyler mi çizmek istiyorsun?"

"Bir tuval olsaydı emin ol, asıl sanatımı orada konuştururdum. Gömleklerin üzerinde çizim yapmak çok zor. Sürekli kayıp durdu."

"Ha, sen kötü çizmiyorsun yani?"

CamScanner ile tarandı

"Bronz!" dedi, sinirle. "Ne oldu senin centilmenliğine?"

Ayağa kalkıp onu kucağıma aldım. "Önce yemek yiyeceğiz. Sonra sana bir tuval ayarlayacağım ve gömleklerden daha iyi performans çıkartmanı isteyeceğim."

"Direkt çizime geçsek?"

"Önce yemek." Kollarımda bayılmış numarası yaptı. Bu kadın neden böyleydi? İnsan böyle biriyle yaşayınca sanki hayatın gerçekliğini unutuyor gibiydi. "Bayılmayı bırak da ne istiyorsun, onu söyle."

"Bana öyle bir yemek yap ki sen yokken de bu yemeği düşüneyim."

"Ben yokken beni mi düşünüyorsun?"

Gözünü kırptı. "Ben hep seni düşünürüm, Bronz."

Onu mutfaktaki masanın üstüne oturttum. "Şimdi bana biraz izin ver ve senin için bir yemek hazırlayayım," dedim. Gömleğimin kollarını üç kere, dikkatli bir şekilde kıvırdım. Kravatımı da lekelenmemesi için çıkarıp cebime yerleştirdim.

Hisar, yalnızca beni izlemiş, arada laf atmıştı. Ona ara ara doğradığım domateslerden yedirmiştim ve en sonunda yemek hazır olmuştu. *Televizyon karşısında yiyelim*, diye tutturduğu için tabakları alıp salona geçtim. Bir insan nasıl televizyon karşısında yemek yiyebiliyordu ki?

"Neden çalışanların değil de her şeyi sen yapıyorsun?" dedi Hisar.

"O olaydan sonra çalışanları artık evin içine almıyorum." Vücudum gerildi. "Hem *her şey* dediğin ne? Sadece yemek yaptım."

"Koskoca İmparator'sun."

"Benim de bir midem var. Onu aldırmadım ve orayı beslemem gerekiyor, Hisar."

"Ben elmayla karnını doyuyorsun sanmıştım. Demek başka şeyler de yiyebiliyorsun," dediğinde kahkahası odada yankılandı.

"Hadi, soğutma da ye."

İkimiz de tabaklarımızı aldık ve yemeğe başladık. Hisar aldığı ilk lokmayla birlikte, "Off," dedi. "Böyle marifetlerin vardı da neden bunca zaman söylemedin, Bronz?"

"Beğendin mi?"

"Beğenmek ne kelime?" dediğinde bir anlığına gözlerini kapadı ve ağzındaki lokmanın tadını çıkardı. "Ağzımın içi bol soslu olmasa seni gerçekten öperdim!" Biraz yedikten sonra tekrar konuştu. "Sanaç bundan sana nasıl her gün yaptırmıyor ki?" dedi.

"Sanaç daha önce yemedi de ondan."

CamScanner ile tarandı

Gözleri irileşti. "Nasıl yani? Bunu Sanaç'a yapmadın mı?"

"Hayır," diye yanıtladım. "Yaptığım ilk kişi sensin."

"Kendimi değerli hissetmeye başlıyorum," diye mırıldandı. Yüzünde bir tebessüm oluştu. O an zihnimden tek geçen, onun günler önce, "Ölme sakın, ben senin kadar değerli değilim," deyişiydi.

Yemeği yedikten sonra kısa bir anlığına onu yalnız bıraktım ve üst katlardaki odalardan birine geçtim. Asıl her şey benim kendi blokumdaydı ancak oraya Hisar'ı alamazdım. Hisar için bir tuval ayarladım, ardından boyaları ve fırçaları da yerleştirdim.

Aşağıya inip onu kısa sürede odaya getirdim. Tek sandalye olduğu için ben oturdum, onu da dizlerimin üzerine yerleştirdim.

"Şimdi ne çizmek istediğini söyle."

"Sen ve ben..." dedi, kırgın bir tonla. "Eğer Arkana gibi bir düzen hayatımızda olmasaydı, nasıl olurduk, onu tuvale dökelim."

Arkana gibi bir düzen olmasaydı...

Bu çok zordu.

"Beni yönlendirmelisin," dedim. "Çizerin ben olacağım ama resim sana ait olacak."

"Peki, bu resim bitince ben de bir ressam olabilecek miyim?" diye sordu, beklentiyle bakarak.

"Olamazsın," dedim, açık bir dille. "Ressam olmak, bakmayı değil, görmeyi öğrenmektir. Sen yalnızca bakıyorsun, Hisar. Görmüyorsun."

Beni hiç görmemiştin.

"Öğretirsin."

"Öğretirim," dedim. "Şimdi tuvalinde ne olmasını istiyorsun?"

"Kendini çiz," dedi.

"Kendimi çizmiyorum."

"Ne demek kendimi çizmiyorum?" diye patladı. "Resimde sen olmazsan nasıl olacak ki?"

"Yüzümü çizemem, Hisar. Bu kendimden kanıt bırakmak olur."

Kaşları havalandı. "Hiç mi kendini çizmedin?"

"Çizdim ama çok eskiden." Derin bir nefes alıp verdim. "Artık çizmiyorum. Özellikle de şimdiki hâlimi. Çünkü bir ressam neyi ölümsüzleştirmek isterse onu çizer."

"En azından kendi vücuduna benzer birini çizebilirsin, yüzünü kapatırız. Ben karalarım, o konuda çok iyiyim!"

CamScanner ile tarandı

"Gördüm," dedim, ifadesiz bir tonla. "Kızımı kapkara bir şey yapmışsın."

"Senin kızın zaten kara bir şey!"

"Her neyse. Tut fırçayı," diyerek direktif verdim. Ardından onun elini de kavradım. O ne isterse resimde onu çizdim ama kendi tarzımla. Bir süre, belki de saatler boyunca sürmüştü. Çünkü Hisar, bir türlü kendini beğenmiyor ve karşısındaki adamın da bana benzemediğini söylüyordu.

Hayran hayran tabloya bakarak, "Sen gerçekten çok yeteneklisin," dedi. "Öyle ki kendini bana âşık olarak çizmişsin. Şu adamın bakışlarına bak."

Sadece adama baktım. Sinirlendim. Nefret, öfkemi daha da körükledi. Kırmızı bir boya aldım ve adamın gözlerine kalın bir çizgi çektim. "Neden böyle bir şey yaptın?" dedi Hisar şaşkınlıkla.

"Şimdi daha iyi oldu."

"Hayır, olmadı, mahvettin!"

"Mahvetmedim, adamın gözlerini kapadım."

Eline kırmızı boyayı aldı ve kendi çizimine döktü. "Madem öyle, ben de bu resimde olmayacağım!" Hızını alamadı. Boyayı resmen eliyle alıp bana doğru fırlattı. "Sırf o an, ölümsüz kalmasın diye bunu yaptın! Alacağın olsun, Bronz!"

Onu ellerinden tuttum ama rahatsız oldum. Her tarafından boya akıyordu, keza benim de öyle. Yine gömleğim kirlenmişti. "Hisar," dedim, sakin kalmaya çalışarak. "Bir savaş başlattığının farkında mısın?"

Dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi. "Boya savaşı mı yapacağız?"

Ona cevabım, boya fırlatarak olmuştu. Hisar, dizlerimden kalkarak boyadan kaçmaya çalıştı. Kendine yeşil bir kova almıştı. Her şeyi o an siktir ettim. Üç yüz altmış beş günde kendime bir gün özgürlük tanıyabilirdim. En azından, 16 Nisan'ın hatırına...

Hisar'ın gülüşleri, arada manipüle etmek için *canımı acıttın*, deyişleri, daha sonra giderek hırslanması derken gece yarısı olmuştu. İkimiz de yerde kaldığımızda, boyanmamış tarafımız kalmamıştı.

"Hiç bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum," dedi Hisar, gülüşlerinin arasından. *Ben de hiç seni bu kadar güldürdüğümü hatırlamıyordum.* "Ben ressamlık işini sevdim."

"Seninki kaytarmaktı ama olsun."

"Yarın nereyi boyuyoruz?" dedi, nefes nefese bir hâlde. Başını bana doğru çevirdi. O an, yüzümüzün arasındaki mesafe azalmıştı. "Sırtın bir tablo gibi. Keşke izin versen de boyama yapabilsem."

CamScanner ile tarandı

"Benim eşyalarımdan ve vücudumdan uzak dur, Hisar."

"Ne?" dedi, masum bir tavırla. "Hani sanat için her şey yapılabilirdi?"

Elimi onun beline yerleştirip kendime doğru sertçe çektim. "O bunun için geçerli değil." Tenine bulaşmış mavi, yeşil ve turuncu boyalar arasında bile yüzündeki kızarıklık fark ediliyordu.

Bir şey demedi. Yüzüme bakmayı sürdürdü. Gözlerinin kahverengisi, tıpkı içine düşülen bir kuyunun karanlığı gibiydi. Parmak uçlarımla yanağındaki sarı boya lekesini sildim. O da aynı hareketle gömleğimin yakasına uzandı, başparmağıyla orayı düzeltti.

"İlk defa... Bir günün bitmesini istemiyorum," dedi. Ancak onun parmakları söylediklerinden çok hareketlerine odaklanmama neden oluyordu. "Şu an bile sana dokunmamı istemiyorsun! Biz seninle ne yapacağız, bilmiyorum! Kıyafetlerine bu kadar takıntılı olma!"

"Artık şu boyalardan arınalım," dediğimde onu kendimle birlikte kaldırdım ve kucağıma aldım. Alt kattaki banyoya ilerlediğimizde Hisar kucağımda kıpırdandı.

"Eğer benimle birlikte o küvete girmezsen seni geçen sefer olduğu gibi küvete çekerim, daha sonra beni uyarmadı deme."

"Şimdi bana kalsa öyle yaparım ama inan, sana güvenmiyorum, Hisar," dedim katı bir sesle. "Bacağını dikkatlice yıkamamız lazım."

Onu küvete yavaşça yerleştirdim. Ardından kendi kıyafetlerimi çıkardım. Hisar, bir ihtimal iç çamaşırımı da çıkarırım diye beklemişti ama şansına küsecekti. O da kıyafetlerinden kurtulduğunda cesur bir tavır sergilemişti. Zaten boyalardan teninin çıplaklığı da belli olmuyordu. Suyu açıp ayarladım ve Hisar da eline geçen bütün köpürtücü şeyleri boşaltı.

Küvete girdiğimde onu kendime yasladım ve yaralı bacağını, küvetin dışına yerleştirdim. Onu yavaşça sabunlamış, yıkamış ve acıdığını söylediği bacağını hafif hareketlerle okşamıştım. Hisar gözlerini kapatarak göğsümde keyfini çıkarmıştı.

"Senin ellerin gerçekten çok yetenekli," dedi. "Şunu her gün yapsan bir kere daha isterim. Öyle bir dokunuş..."

"Uykun mu geldi?"

"Nasıl gelmesin ki? Beni nasıl mutlu edeceğini biliyorsun."

Biliyor muydum? Aslında yaptığımda çok bir şey yoktu. Sadece duş almasında yardımcı oluyordum. Canını acıtmış olabilirim diye de normalimden daha yavaş hareket ediyordum.

CamScanner ile tarandı

Sanki Hisar, bunları hiç tatmamış gibiydi. O yüzden en ufak bir hareketim bile ona ağır ve farklı geliyordu.

Kısa süre sonra ikimizin de teninde hiç boya kalmamıştı. Hisar'ı küvetten çıkarıp, havluya sarınca kendi belime de bir havlu sardım. Onun kaldığı odaya geçtik ve kıyafetlerini ayarlayıp kendi üstümü giyinmek için diğer odaya geçtim. İki blok arası mesafe olunca, bazı durumlarda kendi blokuma gitmeyip buradan da kıyafetlerimi değiştirdiğim oluyordu ancak oda yalnızca bundan ibaretti.

Hisar'ın yanına geldiğimde, şaşkınlıkla bana baktı. "Birazdan uyuyacağız ve sen yine takım elbise mi giydin?"

"Sen uyuyacaksın," dedim. "Ben çalışacağım."

"Bazen kimin evinde olduğumu unutuyorum," diye hayıflandı ve telefonuyla ilgilenmeye döndü.

"Ben aşağıda olacağım. Bir şey olursa seslenirsin," dedim ve ışığı onun istediği seviyeye getirdim. Bir tane de mum yaktıktan sonra kapıya doğru ilerledim.

Arkamdan seslenerek, "Buraya gelir misin?" dedi. Bu ses tonu bariz bir muziplik içeriyordu.

Durdum ama ona dönmedim. "Yine ne işler karıştırıyorsun, Hisar?"

"Gelmezsen ben kalkarım."

Derin bir nefes alıp ona doğru döndüm ve yanına ilerledim. "Çabuk söyle," dedim. "Birazdan yurt dışıyla bir görüşmem var."

Hiçbir şey demedi, sadece bana doğru yaklaştı ve dudaklarını sertçe yanağıma bastırdı. "Güzel bir gün için teşekkür etmek istedim," dedi. "İlk kez kendi sınırlarının dışına çıktın. Sanaç'a bile yapmadığın yemeği bana yaptın ve kıyafetlerinin kirlenmesini umursamadan benimle boya savaşı yaptın. Üstelik... Saatlerce benim için resim yaptın." Kahverenginin en sıcak tonu olan gözleri kıpır kıpırdı. "Bugünü neye borçluyuz?"

Mahzun bakışları yüreğimi delip geçiyordu. O böyle bakarken bir şeyler gizlemek zordu. Bugünün hatırına ona günün anlam ve önemini söyleyebilirdim.

Kulağına yanaştım. Ona her yaklaştığımda bana iyice çekiliyordu sanki. Sesim kadifeyi aratmıyordu. "Çünkü doğum günümdü, Hisar," dedim.

Bunu söylememi beklemediği gözlerinden okunuyordu. "Gerçekten mi?" diye sordu ama bakışlarımda yatan yalın ifadeyle hareleri genişledi. "Bugünün tarihi..." Hızlıca telefonuna baktı. Gördüğü sayılarla tekrar bana baktı. "16 Nisan." Kolları boynumu buldu. "Bugünü asla unutmayacağım," dedi. "Bugünü nasıl unutabilirim ki?"

CamScanner ile tarandı

Cevap vermedim. Umarım unutmazdı. Unutmasını istemezdim çünkü ben, her geçen gün eski benliğimden iyice uzaklaşıyordum.

Hisar bilmiyordu fakat ben o yemeği hep Atlas'la yerdim. Eskiden kıyafetlerime bu kadar önem vermezdim. Gün boyu resim çizerdim ancak annem hiçbirini beğenmezdi ve en sonunda resmi mahvederdi.

Hisar beğenmişti. Her çizik attığımda hayranlıkla bakmıştı.

Hisar bilmiyordu fakat ben bugün o eski adamı yaşatmıştım. Hem de onun sayesinde. Beni farkında olmadan eski zamana götüren kadından bugünün önemini gizleyemezdim. Bana yakışmazdı.

Sadece unutmasın istiyordum. Eğer ki unutursa 16 Nisan yalnızca sıradan bir gün olacaktı.

Ve o gece, ölümle mühürlenen bir tarihe, ilk kez bir ömür sızmıştı.

16.04.1990

CamScanner ile tarandı

VİRAN KÖL

Karanlıkta kaldığımda, küllerimi bir mumun cılız aleviyle tutuştur-dum. Ve o an, kendi küllerimden yeniden doğdum.

Elimde yine kan vardı. Kalemi tutmaya çalıştım ama parmaklarım titri-yordu, hâlâ ıslaktı avuçlarım. Kan artık eskisi gibi midemi bulandırmıyordu.

Babam bir keresinde bana, *ilk başta nefret ettiğin şeyler zamanla en bü-yük bağımlılığın olur*, demişti. O zaman anlamamıştım. Ama şimdi, geriye dönüp baktığımda nefret ettiğim her şeyin tiryakisi olmuştum.

Ne zamandır kana bağımlıydım, bilmiyordum.

Ne zamandır durmaksızın kanıyordum, hatırlamıyordum.

Ve ne zamandır yalnızca kandığımı fark ettim...

İşte onu hiç unutmuyordum.

Kandım. Kanadım. Kan adım.

Vücudumun bazı yerlerinde dövmeler vardı.

İnsan yüzlerine ait portreleri bedenime kazımaya uzun zaman önce başlamıştım. Her biri bir anıydı, her biri bir hayaletten farksızdı. Zaman geçtikçe daha fazlasını istedim. Ya da belki de onlardan hiç kurtulamadım. Tenim hâlâ tamamen kapanmamıştı fakat bu gidişle çok yakında simsiyah olacaktı.

Ve bu fikir, içimde tuhaf bir huzursuzluk uyandırıyordu.

İlk başta dövmeyi kendime yapmayı öğrenmiştim. Mürekkebi elime aldığım anda onu yöneten ben değildim sanki. Kalem benden daha güç-lüydü, ben yalnızca aracıydım.

Sonra istek üzerine birkaç arkadaşıma da dövme yaptım. Derken bu iş, tanımadığım insanların tenlerine kadar uzanmıştı.

Her çizgi, bir başka yaşamdan bana kalan bir izdi. Ama zamanla fark et-tim ki kendi tenimde bana ait hiçbir şey kalmamıştı. Yalnızca başkalarının suretleri... Ve ben, kendi bedenimde silinen bir hayalete dönüşmüştüm.

Fakat ellerim titriyordu. Çok titriyordu. Öyle ki kalemi elime aldığım-da bile titremekten doğru düzgün yazı yazamıyordum. Artık dövmelerimi de başkaları yapmaya başlamıştı. Çünkü ben, kendime bile dövme yapa-mayacak kadar titremenin eşiğine gelmiştim.

Bir ara bu titremeye inat, birkaç dövme yapmayı denemiştim. Sonuç, kelimenin tam anlamıyla berbattı. Mürekkep dağılmış, çizgiler birbirine

CamScanner ile tarandı

girmişti. Sonra o hatalı dövmelerin üzerini yeni bir portreyle kapattırdım. O zaman biraz olsun göze hitap etmeye başlamıştı. Yoksa o hâliyle bakılacak gibi değildi.

Titreyen ellerim, artık ne yazıya ne de sanata hükmedebiliyordu. Ve o an anladım, kontrolü çoktan kaybetmiştim.

İlk dövmemi yaptırdığım zamanı hiç unutmuyordum. Bazen hatırlamak bile istemiyordum. Acı verdiğinden değil, beni yavaş yavaş öldürdüğünden. Hem de günden güne... Ben gerçekten ölmekten bahsediyordum.

Ne zaman aklıma düşse kendime en büyük zararı veren o iğrenç şeyi yeniden yapıyordum. Ondan kurtulamıyordum. Artık o benimleydi ve ben ne kadar tedavi görürsem göreyim, bu bataktan çıkamıyordum. Bir şekilde kendimi hep onun içinde buluyordum. Bir bakıyordum ki zehir çoktan avuçlarıma, kollarıma, burnuma, kanıma karışmış. Nasıl yaptığımı hatırlamıyordum bile. Çünkü o noktada, zihinler artık bize ait değildi. Ve ben, kendi zihnimi kaybettiğimin farkında bile değildim

Üstelik beni başlatan da onlardı. Onlar çoktan kurtulmuştu ama ben kurtulamadım. Çünkü buna bağımlı kalmıştım. Kurtulmak istiyordum çünkü ellerimin artık titremesini istemiyordum. Kurtulmak istiyordum çünkü bir daha kriz geçirmek istemiyordum. Kurtulmak istiyordum çünkü beni kurtarmaya çalışan insanların da sonunda pes etmesini istemiyordum.

Ama içten içe biliyordum ki kurtulamayacaktım. Çünkü ben hiçbir zaman gerçekten temiz olmamıştım. Ellerim hiç temiz değildi. Hiçbir zaman da olmayacaktı. Çok yıkamıştım ama hiç geçmemişti. Kan lekesi kötü kokardı. Keskin, yakıcı, mide bulandırıcı bir koku. Ve bir kez elin değdi mi bir daha asla çıkmazdı.

Annem, benim de onun gibi bir doktor olmamı istemişti. Küçükken bana her şeyi öğretirken bir gün o bilgileri bambaşka bir şekilde kullanacağımı hiç düşünmemişti. Tıp fakültesini ikinci sınıfta bırakacağımı da hesaba katmamıştı. Oysa o, beni hep beyaz önlüğün içinde hayal ederdi.

Bir gün çok başarılı bir doktor olacaksın, derdi. *Birçok başarıya imza atacaksın, tıp dünyasına yenilik getireceksin.*

Ama annem yanılmıştı. Ben beyaz önlüğü hiçbir zaman hak etmedim. Çünkü ben, o beyazlığı çoktan kirletmiştim. Ve yine annem, *sen benim çocuğum olamazsın,* demişti. Onu son gördüğümde, bana yalnızca nefret kusmuştu. *Korkunç bir insansın,* demişti. *İnsan bile değilsin. Seni tanımlayacak bir kelime bulamıyorum. Sana ne dersem o kelimeye yazık olur. Yargılanman gerekiyor. Hatta... İdam edilmen gerekiyor.*

CamScanner ile tarandı

O an urgan boynumdaydı. Ama ellerim titriyordu; düğümü bir türlü bağlayamıyordum. Babam bana bir zamanlar kendimi nasıl acısız öldürebileceğimi öğretmişti ama ben acısız bir ölüm istemiyordum. Ben, acılı ve uzun yoldan ölmek istiyordum. Belki o zaman gerçekten ölmüş sayılırdım.

Annemin sesi hâlâ kulağımdaydı.

Televizyon ekranında seni bir katil olarak gördüğümde keşke seni doğurmasaydım, dedim. İyi ki adın da soyadın da bizim verdiğimiz gibi değilmiş! Yoksa bizi de kendinle birlikte yakacaktın!

O an annemin haklı mı yoksa haksız mı olduğunu bile tartamadım. Artık hiçbir isim bana ait değildi. Sadece bunu hissettim. Ve hiçbir anne, böyle bir çocuğa sahip olmak istemezdi.

Bir çocuk, annesine böyle şeyler söylettiyse zaten yargılanmalıydı. Olan bitenin nedenini bilmediği için anneme kızamıyordum. Beni anlamasını da hiçbir zaman beklememiştim. Çünkü anlaşılacak bir şey yapmıyordum. Bu dramatize edilecek bir hikâye değildi. Onun dediği gibi korkunç bir insandım. Hatta insan bile değildim.

Bana *Kül Asker*, diyorlardı.

Artık yeni bir adım ve soyadım vardı. Annemin bana verdiği o masum ismi taşıyamaz, o adı kirletemezdim. Bunu aileme yapamazdım. Onları da kendimle birlikte yakmak istememiştim.

Annem haklıydı. Keşke beni doğurmasaydı.

Ama yine de... İyi ki onun çocuğuydum.

Bugün benim doğum günümdü.

Ve önümde yanan mum, tıpkı geleceğim gibi sönmek üzereydi. Daha önce hiç ölmek istememiştim. Ama biliyordum, tamamen simsiyah olduğumda ölecektim.

Bir katran, damarlarıma kadar işlemişti. Bir zift, bedenimden ağır ağır akıyordu. Bir gölge, peşimi bırakmıyordu. Bir tüy, bir meleğin kanatlarından kopup yere düşmüştü.

Ve bir sayfanın satırları artık son buluyordu.

16.11.1996

CamScanner ile tarandı

YASMİN YAKUT

Kuğular, hayatlarının en güzel, en yürek parçalayıcı şarkısını söyledikten sonra derin bir sessizliğe boğulurdu.

Ben o şarkıyı hâlâ içimde taşıyordum. Ağıt yakan kuğuların yankısı ruhumdaydı. Fakat dışarıdan kimse duymuyordu. Çünkü güzel görünen bir kadının sessizliği kimsenin umurunda değildi. Lakin içeride o kuğu ölüyordu.

Topuk seslerim kuliste yankılandığında yüzümdeki ifade donuktu. Elmacık kemiklerime ustalıkla sürülmüş aydınlatıcı, sahte bir ışık gibi parlıyordu. Dudaklarım, kırmızı rujun çizdiği sınırlar içinde tutsak bir tebessüm taşıyordu. Fakat gözlerim... Gözlerim boştu.

İçimdeki her şey bu defilenin temasından daha yabancıydı bana. Üvey annem, Oya Yakut'a göre bu defile oldukça önemliydi. Ajansıma göre de dönüm noktasıydı. Bana göreyse sadece başka bir gülümseme provasıydı.

Siyah saçlarımdan nefret ediyordum. Sanaç'ı görememekten nefret ediyordum. Kardeşimden uzakta kalmaktan nefret ediyordum.

Bugün doğum günümdü ama ben ilk kez doğmamış olmayı dilemiştim.

"Beş saniye!" diye bağırdı asistan.

Adımlarımı belirledim. Kalçamı hafif sola kıvırıp nefesimi tuttum. Mankenlik, nefesini içeride tutarak nefes alıyormuş gibi yapmaktır çoğu zaman.

Oya Yakut'un bakışlarını gördüğümde yüzümdeki ifadesizliği bozmadım. Güçsüz olmayacaktım. O bunu istiyordu ve ben bunu ona vermeyecektim.

Ve işte podyumdaydım. Işıklar üzerimde, flaşlar peşimde, alkışlar kulaklarımda...

Fakat gözüm birini gördü.

Kalabalığın arasında saklanmayan bir gölgeydi. Kollarını kavuşturmuş, gözlerini benden ayırmayan bir adamdı.

Sanaç Valacan.

Her şeyiyle oradaydı. Onun burada ne işi vardı? Burada olmamalıydı. Zaman, akışını kaybetmiş gibiydi. Topuklarım o podyumda ilerlemeyi reddetti. Ancak bu yürüyüşü tamamlamam gerekiyordu. Omuzlarımı dikleştirip yürümeye devam ettim fakat kalbim orada kaldı. O gözlerin içinde.

CamScanner ile tarandı

Gökyüzü bakışlı adam, bana sanki gökyüzünü vermek istiyor gibiydi.

Sahnenin ucuna doğru yürüdüm. Herkesin gözü üstümdeydi ama en çok da onun. Beni dikkatle izliyor, yanındaki arkadaşıyla bir şeyler konuşuyor, alkışlamayı da ihmal etmiyordu.

Peşimden gelen erkek mankenle yan yana durduğumuzda sahne partnerim bana elini uzattı, yavaşça kavradım.

Sanaç'ın mavi gözlerinin kırmızıya çaldığını gördüm. Sinirlenmişti. Valacan erkekleri... Hep kıskançtı. Kırmızı demişken... Defilenin baş mankeni olarak kıyafetimin kırmızı olması gerekiyordu ancak o elbiseyi yanlışlıkla mahvettiğim için lacivert giymiştim.

Bunun, Sanaç'ın renk körü olmasıyla hiçbir alakası yoktu. Defile fotoğraflarını görürse diye ne giydiğimi gerçekten bilsin istemiştim.

Erkek mankenin elinden tutup ilerleyeceğim sırada Sanaç oturduğu yerden kalktı, herkesin bakışları ona doğru çekildi. O ise hiç istifini bozmadan sahneye adımladı ve kendinden emin bir şekilde yanımıza geldi.

Kendi elini uzattığında bütün objektifler bize dönmüştü. Herkes ne olacağını merak ediyordu. Yavaşça gülümsedim ve iki adamın da elinden tutup onlarla birlikte yürümeye başladım. Diğer mankene haksızlık edemezdim, sadece Sanaç'ın elinden tutup gitseydim, ona çok büyük ayıp etmiş olacaktım.

Sanaç bu durumdan hoşnut olmasa da benimle birlikte yürüdü.

Kulise döndüğümde ellerim titriyordu.

"Çok iyiydin, Yasmin," dedi Efe.

Sanaç, benim yerime fevri bir hareketle, "Evet, iyiydi," dedi. "Şimdi buradan uzaklaş."

"Sakin ol, dostum," dedi Efe.

"Ben senin dostun değilim," dedi Sanaç. "Bu kadının sevgilisiyim. Ve emin ol bu adam, onun yanında olmandan çok rahatsız."

"Sadece iş-"

Efe'nin konuşmasına izin vermedi.

"Siktirtme işini!"

"Sanaç!" diye seslendiğimde Efe *sorun istemiyorum*, dercesine ellerini kaldırdı ve birkaç adım atıp uzaklaştı. "Sana gerçekten inanamıyorum!"

"Bu mesleği yapmanı destekliyorum ama gavat değilim!"

"Kendini böyle mi savunuyorsun?" diyerek irileşen gözlerle baktım. "Tıpkı onun dediği gibi bu sadece iş!"

CamScanner ile tarandı

Sanaç, altta kalmayıp, "Ben de giriyorum o zaman bu işe," dedi. "Teklif geliyordu zaten. Madem öyle, bundan sonra seninle yan yana yürüyeceğim!"

Gözlerimi devirdim. "Saçmalama, Sanaç," dedim. "Senin zaten başarılı olduğun bir işin var. Onu terk mi edeceksin?"

"Yoo," dedi, rahatça. "Bir Valacan'ın elinden her iş gelir. Sen benim aynı zamanda mühendis olduğumu biliyorsun, değil mi? Ben yalnızca ralli pilotu değilim!"

"O zaman sana mankenlikte de başarılar diliyorum!"

Ayakkabılarımı çıkarıp perdenin ardına geçmiştim ki biri kolumdan tuttu.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordum, kısık bir sesle.

"Buradan çıkmamız lazım," dedi.

"Ne diyo-"

Konuşmama izin vermeden elimden tuttu. Duvardaki acil çıkış kapısını itti. Kısa süre içinde sokağa çıktık. Yağmur yağıyordu. Hafifti. Yine de Sanaç ceketini çıkarıp ikimizi onun altına aldı ve arabasına kadar tek kelime etmeden yürüttü.

Beni son model spor aracına bindirdi.

Oya Yakut'un, "Yasmin!" diyen sesini duydum.

Sanaç arabaya binmeden, "Kendisi bu gece benimle," dedi.

"Onu derhâl buraya getir!" dedi Oya Hanım. Sesi hiç olmadığı kadar sinirliydi.

"Siz bana emir verecek biri değilsiniz," dedi Sanaç. Islanıyordu fakat umursamıyordu. "Babasından izin alırım, Oya Hanım. Size iyi geceler." Başka bir şey demeden arabaya bindi ve motoru çalıştırdı. Şehir ışıkları arkamızda kaldı.

"Bana hayatı zehredecek," dedim, başımı geriye atarak. "Bütün acısını Yaprak'tan çıkarmasa bari."

"Bizimkileri size gönderdim," dedi Sanaç.

"Ne?" dedim.

"Merak etme," dedi. Arabayı kenara çekip motoru durdurdu. "Her şeyi düşündüm. Bir Valacan, sevdiği kadının üzülmesine asla izin vermez."

Dudaklarımın titremesine engel olamadım. "Ne yaptın?" dedim.

"Biz seninle geceyi baş başa geçireceğiz ve Valacan ailesi de sizin eve küçük bir ziyarette bulunacak. Can bana her şeyi aktaracak, Oya'yı da mümkün olduğunca Yaprak'tan uzak tutacak." Can, Sanaç'ın erkek

CamScanner ile tarandı

kardeşiydi. İçim bir nebze olsun rahatladığında kemerimi çözüp Sanaç'a doğru uzandım.

Parmaklarım ıslak saçlarına dokundu. Temas ettiğimde başını hafifçe eğdi, gözlerini kapadı. Yanağına inen parmaklarım tenine değince iç çektiğini duydum. Elimi ensesine götürdüm, sıcaklığını avucumda hissettiğim an onu kendime çektim. Zaman ağırlaştı, nefesimiz birbirine karıştı. Dudaklarımızın arasında yalnızca bir anlık tereddüt kaldı ve daha sonra o da eridi.

Dudakları soğuktu ama yavaşça ısındı. Arabanın içi dar olmasına rağmen o dar alan bizi daha da yakınlaştırdı. Göğsüm ona değdiğinde kalbimin nasıl çırpındığını hissettiğinden emindim. Dudakları aralandı, nefesi titredi. Öyle aç, öyle özlem doluydu ki... Her saniye birbirimize daha da çok gömüldük. Bu bir öpücük değildi sadece. Bu, bizi biz yapan her şeyin çırılçıplak teslim oluşuydu.

Kısa, derin ama bolca özlem içeren öpüşmeden sonra dudaklarına doğru, "İyi ki bu Valacan erkeği bana âşık," diye fısıldadım.

Sanaç yavaşça göz kırptı. "Herkes bana âşıkken ben tek bir kişiye âşığım."

Onu yanağından öptüm, tekrar ve tekrar. Kaç kere öpersem öpeyim ona olan özlemim dinmiyordu. Dinmeyecekti.

Arabayı tekrar çalıştırdığında yola koyulduk. Bir saat kadar geçmişti. Şehrin dışına çıkmıştık. Sanaç'ın evine gideriz diye düşünmüştüm ama orayı bile çoktan geçmiştik.

"Nereye gidiyoruz?" dedim nihayet.

"Kimsenin bilmediği bir koya," dedi Sanaç, dingin bir sesle. "Herkesten ve her şeyden uzak, hep bu şekilde doğum gününü kutlamak istemiştin."

Bu, ihtiyacım olan tek şeydi ve bu adam yine neye ihtiyacımın olduğunu biliyordu. Doğum günlerim her zaman gösteriş içinde olmuştu. Cemiyette mutlaka büyük bir davetle kutlanırdı. Oya Yakut'a göre ışıklar, ajanslara göre kalabalıklar, menajerime göre pozlar gerekliydi. Ama bana göre gereken tek şey, bir çift gerçek gözün bakışıydı. Ve o gözler hep eksikti. Hep o gözler eksikti.

Kaç yıl geçerse geçsin, kaç doğum günüm kutlanırsa kutlansın ben bu geceyi hiç unutmayacağımı biliyordum. Çünkü insan bir anı unutmazsa onunla yaşamayı öğrenirdi. Sanaç bana bunu da öğretmişti.

Yarım saat sonra motorun sesi durdu. Başımı çevirdim. Bir koydaydık. Denizin içeri sokulduğu, karanlıkta neredeyse görünmeyen bir kumsaldı.

CamScanner ile tarandı

Kıyıya yaklaştığımızda bir şey fark etmiştim. Küçük bir çardak vardı ve üzeri yağmurdan korunuyordu.

O çardağın içerisini gördüm. Karanlıkta parlayan ışıkları. O mumları. O küçük, üzerinde bir sürü mum olan pastayı... Bu gece, benim için hazırlanmıştı. Fotoğrafçılar yoktu. Ajans yoktu. Yakut ailesinin ve Arkana Cemiyeti'nin gölgesi yoktu. Yalnızca ben vardım.

Ve beni bilen tek kişiyle birlikteydim.

Sanaç pastayı eline aldı. Üzerindeki mumları teker teker yaktı. Bana uzattığında kaşlarımı çatmadan edemedim. "Neden bu kadar çok mum var?"

"Kutlayamadığım doğum günlerini de kutlamak istedim," dedi Sanaç, derin bakışlarla. "Her yıla bir mum." Onsuz geçirdiğim çok doğum günüm vardı. "Senin yaşındaki bir kadın için biraz çocukça olabilir," diye devam etti. "Ama ben senin hiçbir doğum gününü kaçırmak istemiyorum, Sarışın."

"Sarışın olmadığımı biliyorsun."

"Ruhun sarışın," dedi Sanaç, üstüne basa basa. "Sanaç'ın Sarışını'sın sen."

Bedenimi saran korkunç duyguya engel olamadım. Beraber olmayacağımız yılların hissiyle dolup taşmıştım. İçim burkuldu. Kanatlarım kırıldı. Yine de ona belli etmedim.

Gülümsedim.

Çünkü bu adam bunu hak ediyordu.

"Sanaç..." diye fısıldadım. "Ben en çok senin sarışının olmak isterim. Yine çok güzel düşünmüşsün. *Daha ne yapabilirsin*, diyorum, en iyisini yapıyorsun."

"Dilek dile," dedi Sanaç, büyük bir istekle. "Yoksa ben dilerim."

Bakışlarımı kaldırdım. Gözlerinin içine baktım. Dileğim zaten belli değil miydi? Belki de belli edemiyordum. Onu çok sevdiğimin farkında mıydı? Farkında olsun istiyordum ama şartlar gereği açıkça gösteremiyordum.

"Beraber dileyelim mi?" diye sordum masumca.

Sanaç gözlerini kapadı. "Gözlerimi açtığımda Jassmine'in üstünde kıyafet olmasın."

"Sanaç!" diyerek omzuna vurdum. "Terbiyesizleşme!"

"Ne?" dedi arsızca. "Kimsenin dileğine kimse karışamaz."

"Düzgün bir şey dile!"

CamScanner ile tarandı

"Tamam, *Blondinka*, tamam," dedi Sanaç. Tekrar gözlerini kapadı ve ikimiz de aynı anda, aynı kelimeleri söyleme umuduyla mırıldandık.

Unutulmamayı diliyorum. Sevildiğim yeri hiç kaybetmemeyi. Sanaç'ın kalbinde her zaman kalıcı olmayı...

Gözlerimi açtığımda, o bana bakıyordu. Gözleri kıpırtısız ama içi alev alevdi.

"Bugün doğum günüm olsa da..." dedim ona doğru. "Seninle yaşadığımı hissediyorum, Sanaç Valacan." Çünkü gerçekten öyleydi. O, elimi tuttuğunda, içimde ölmüş olan her şey tekrar can buluyordu.

İlk kez Yasmin Yakut gibi değil de kendim gibi hissettim. Poz vermeyen, gülüş ezberlemeyen, spot ışıkları olmadan da var olabilen bir kadın.

Yıldızlar bile sessizdi o gece. Gökyüzü bizim için sustu. Deniz bile kıyıya vurmaktan vazgeçti. Çünkü bir adam, bir kadının doğum gününde ona yalnızca gerçeği değil, hayatını geri vermişti.

Sanaç bana yeniden doğmayı armağan etti. Ve ben o gece kendime şunu söyledim:

Bir daha yalnız üflemeyeceğim mumları. Bir daha yalnız kutlamayacağım beni ben yapan şeyleri. Çünkü ben seviliyorum. Gerçekten. Sessizce. Derinlemesine.

Lütfen, bu hep böyle olsun.

Ancak hakikat aksini iddia etti.

Bu hiçbir zaman böyle olmayacak...

Yasmin

26.04.1996

CamScanner ile tarandı

SANAÇ VALACAN

Bugün pist sessiz değildi.

Ama ben ölü gibiydim.

Start çizgisindeydim. Önümde uzanan asfalt, metalik bir ölüm davetiyesinden farksızdı. Rüzgâr motor kaputunun altına dolarken kulağımdaki uğultuyu bastıramıyordu. Her şey hareketliydi; sesler, seyirciler, flaşlar ama ben o koltuğa çivilenmiş gibiydim. Varla yok arası bir yerde, yaşamakla gitmek arasındaki çizgideydim.

Gözlerimi kıstım.

Ölmek için güzel bir gündü.

Sistem için doğarsan yalnızca sistemin belirlediği gün ölürdün. Her çocuğun ölüm günü, yalnızca doğum günüydü.

Bugün de benim doğum günümdü.

Asfaltın üstünde değil, bir kadındaydı aklım. Beni terk edip giden, hayatıma hiç girmemiş olan, bana yalanlar söyleyen o kadında...

Sahi, hiç mi sevmedin?

Bu yüzden mi sevdiğini bir kere olsun söylemedin?

Ahmak kafam... Egolu herifin tekiydim ama konu sen olunca tüm duygularımı yerle yeksan etmiştim.

Gardımı indirmemeliydim. Ne amaçla doğduğumu ve ne amaç uğruna yaşadığımı bilerek hareket etmeliydim ama ben o kadına yenilmiştim.

Adını bile söylemek istemediğim o sarışın...

Bütün gece uyumamıştım. Aslında haftalardır hiçbir şey tam değildi. Uyumuyordum. Yemiyordum. Konuştuğumda sesim bana yabancı geliyordu.

Sanki içimde her gece biri eğilip kulağıma *Sanaç, neden hâlâ yaşıyorsun ki*, diye fısıldıyordu.

Hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı.

Neden yaşadığımı sorgulayıp duruyordum. Kart mı? Kart sahibi bile olamamıştım. Başarısız olmuştum. Yine de bana verilmiş bir görev vardı.

Yarışmak için değil. Zaten yıllardır pistte sürmekle yaşamak arasında bir fark yoktu benim için. Kazandığım her kupada biraz daha eksildim. Her kutlamada biraz daha sustum. Yaşamak artık bana ait bir eylem değildi. O yüzden bugün frenleri önemsemedim.

CamScanner ile tarandı

Virajlara yaklaşırken ayağımı gazdan çekmedim. Tersine, daha çok bastım. Daha çok bağırttım motoru. Sanki içeriden bir şey *ne kadar hızlı gidersen o kadar sessiz ölürsün*, diyordu.

Ölüm nasıldı? Kaç kere yaklaşmıştım? Benim canım tatlıydı. Belki de ölüme hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

Ölmek, bir daha o kadını düşünmemek istiyordum.

Onu unutmak istiyordum. Neden unutamıyordum? Neden?

Direksiyonu son anda kırdım. Lastikler asfaltı ezerken göğsümde bir anlığına boşluk oluştu. Birkaç santim daha... Ve her şey bitebilirdi.

Korkak biri miydim? Ölemeyecek kadar korkak mıydım? Arabanın içinde mühendisin sesi doldu ama umursamadım. Direksiyona sert bir şekilde vurdum. Bugün benim doğum günümdü ama hiç bu kadar ölmek istememiştim.

O sırada bir anı belirdi zihnimde. Sanki beynim değil, kalbim hatırlamak istemişti o günü.

Yaz sıcağında yapılan bir antrenman günüydü. Sarışın beni biraz uzakta heyecanla izliyordu. Arabadan dışarı çıktığımda merdivenleri koşa koşa indi ve boynuma sarıldı. "Beni çok korkuttun!" dedi.

"Sakin ol, Sarışın," dedim. "Hız benim göbek adım."

"Yapma, Sanaç..." dedi, dudaklarını büzerek. Sadece o dudaklara gömülmek istiyordum ama yeri değildi. "Çok hızlı kullanıyorsun!"

"Ee, bu sporun amacı da bu ya!"

"Alışmam zor olacak," dedi, endişeyle. "Sana bir şey olacak diye ödüm kopuyor."

"Korkma, Jassmine," dedim, onu kendime doğru çekerek. Kaskımı çıkardım ve alınlarımızı birbirine yasladım. "Seninle evlenmeden ölmem ben."

"Evlenmemizin imkânsız olduğunu biliyorsun, Valacan!"

Yavaşça göz kırptım. "İmkânsızsa sadece biraz zaman alır. Bir Valacan istediğini almadan ölmez."

"Bana söz ver," dedi Yasmin, yoğun bir duyguyla. Gözlerimin içine baktı. Ağlamamak için kendini sıkıyordu. "Ne olursa olsun bu pistte ölmeyeceksin."

"Söz veremem."

"Sanaç," dedi, sertçe. "Söz ver, sevgilim. Benim için. Ne olur..."

"Blondinka."

"Bu pistte ölmeyeceğine söz ver."

"Beni öpersen ancak o şekilde söz veririm."

CamScanner ile tarandı

Başını iki yana salladı. "Sen söz vereceksin ve sonra öpüşerek bunu mühürleyeceğiz."

"Bak, bunu sevdim," dedim, dudaklarım iki yana kıvrılırken. "Söz," dedim. "Söz, Blondinka. Bu pist bana mezar olmayacak ve sen her yarış sonrası beni öpmeye geleceksin."

O zamanlar anlamamıştım. Neden böyle bir cümle kurmuştu? Neden o kadar ciddi bakmıştı gözümün içine?

Şimdi anlıyordum. Yasmin, benden çok önce fark etmişti içimdeki karanlığı. Ve belki de o cümle, bana söylediği son dua gibiydi.

Ama siktir ettim.

Sonuç olarak o artık hayatımda yoktu.

Beni terk etmişti. Terk edenlere verilen sözler tutulmazdı.

Viraja girdiğimde başka bir anı daha gözlerimin önüne geldi. O gün pist değil, bir dağ yoluydu. Antrenman gibi görünüyordu başta ama Yasmin'in gözlerindeki o ışıltıdan işin ciddileşeceğini anlamıştım. Arabaya binerken, kapısını çarpıp bana, *eğer kaybedersen seni bir daha öpmem*, demişti.

Önce gülüp geçmiştim. Ama sonra gerçek olduğunu fark ettiğimde direksiyona feci bir şekilde saldırmıştım. Yasmin, başka bir arabada, kendini gülmekten zar zor tutan bir arkadaşıyla birlikte beni köşe bucak takip ediyordu. Tabii ki önde bendim. Ama her virajda aynaya baktığımda onun kıkırdayan yüzünü görmek, yarışı kazanmak kadar motive ediciydi.

Telsizden onlara bağlandım. "Benim hızıma yetişebilecek misin *Blondinka*?"

"Senin hızına yetişebilecek tek kalp benimki," dedi Yasmin.

"Her zaman mı?"

"Her zaman, sevgilim."

"Olmazsan?"

"Mutlaka orada bir yerde olurum. Ben sensiz olamam."

Öyle gülmüştüm ki neredeyse fren kaçırıyordum. O kadar ciddiyetin içinde bir kadın, tek bir cümleyle beni darmadağın edebilmişti.

Ben sensiz olamam.

Mutlaka orada bir yerde olurum.

Neredesin, Sarışın?

Neredesin? Neden yoksun? Bak, ölüyorum, görmüyor musun? Bu kadar mı vicdansızsın? Bu kadar mı sevmedin beni?

CamScanner ile tarandı

Son viraja girerken onun sesini duymak beni paramparça etmişti. Elimden gelse seyirciler arasında onu teker teker arayacaktım. Seyircilerin arasında olmasa da beni bir yerden izlediğini biliyordum.

Biliyordum çünkü bana olacağını söylemişti.

Boğazım kaskın içinde düğüm düğüm oldu. Gözlerim yandı. Nefes almak acı veriyordu. Ama bu kez ölmeye değil, yaşamaya karar vermeliydim.

Direksiyona daha sıkı sarıldım. Ayağım gazın üstündeydi ama kalbim Yasmin'in sesine tutunmuştu. "Bu yarış benim mezarım olmayacak," dedim, telsize doğru. "Bu pistte ölmeyeceğim."

Gözlerim yaşla dolmuştu ama çizgiyi gördüm. Son düzlük. Son nefes. Ve sonra bitiş çizgisi.

Kupa elime verildi. Tribün ayaktaydı. Alkışlar, çığlıklar, flaşlar derken her yer cıvıl cıvıldı ama içimde hâlâ soğuk bir sessizlik vardı. Birinciliğimi ilan eden anons yankılandı hoparlörlerden. "Sanaç Valacan yine kendini konuşturdu ve birincilikle yarışı bitirdi! Şimdi söz kendisinde!"

Derin bir nefes aldım. Kalbimde hâlâ Yasmin'in adıyla atan o karanlık boşluğa bir örtü çektim. Beni boğan cümleleri susturdum. Ve maskemi taktım.

O eğlenceli, umursamaz, hayatı ciddiye almayan piç geri döndü.

Gülerek basamakları çıktım ve mikrofonu tuttum. Sesim her zamanki gibi kendinden emindi.

Yüzümde hafif bir sırıtmışlık vardı. O, herkesin karizma dediği ama benim duvarım olan o ifade.

"Evet, beyler ve beybiler," dedim, sesimi uzatarak. "Ailem bunun genetik olduğunu söylese de ben kabul etmiyorum. Bu DNA başka kimsede olamaz." Tribün güldü. Ama ben gülmedim. Sonra göz kırptım. "Bugün aynı zamanda doğum günüm," dedim, sanki hayatımın en mutlu günüymüş gibi. "Ve bütün sarışınları bekliyorum. Cesareti olan gelsin, yüreği olan dursun. Malum, bana her kalp dayanmaz."

Kalabalık çığlık attı. Kameralar yüzümü yakınlaştırdı. Kimse göğsümdeki ağrıyı göremedi. Çünkü ben bir kez çizgiden çıktım. Ve bir kadın tarafından terk edildim.

Bir daha kendimi açık etmeyecektim. Bir daha gerçek yüzümle görünmeyecektim.

"Haftaya tam olarak burada görüşmek üzere!" diye bitirdim konuşmamı. Mikrofonu görevliye uzattım. Arkamı dönmeden önce bir kez daha gülümsedim. Ama bu gülümseme, yalnızca objektifler içindi.

CamScanner ile tarandı

Eğer beni izliyorsan Sarışın, bu gülüşü sen de göreceksin.

Arkamı döndüğümde kalabalığın sesi hâlâ kulaklarımdaydı ama zihnime birdenbire sessizlik çöktü. O sahte gülüşün yanaklarımı ne kadar yaktığını yalnızca ben biliyordum.

Koridora girdim. Bir görevli gülümsedi, bir başkası omzuma dokundu. "Tebrikler, bravo, kralsın." Hepsi boşlukta asılı kalıyordu.

Soyunma odasına vardığımda kapıyı tek hareketle kapadım. Duvara sırtımı verdim. Bütün o rol, bütün o cümleler üzerimden döküldü.

"Yalan, çiçeğim," diye fısıldadım kendi kendime. Gözüm hâlâ kupadaydı ama kalbim başka bir yarıştaydı. "Yemin ederim yalan ama sen de bilme bunu."

Çünkü gerçekten söylesem... Gerçekten içimde ne olduğunu anlatsam... Belki bir daha toparlanamazdım. O sahnede dik duramaz, gaz pedalına basamaz, virajları dönemezdim.

Kendime yalan söylemek... Sana yalan söylemek... Bu, hayatta kalmanın tek yoluydu. Her yarıştan sonra birinci dediklerinde, ben aslında içimde seninle her defa yeniden kaybediyordum. Ama bunu kimse bilmiyordu. Bilmeyecekti de.

Çünkü Sanaç Valacan hep kazanmalıydı, değil mi? Herkesin gözünde gecelerin aranan adamı, dokunulmaz, yenilmez, umursamaz o adam...

Ama senin bildiğin hâlimi... O kırık, öfkeli, suskun çocuğu ben başka kimseye gösteremezdim.

Yalan, Yasmin. Seni unutmuşum gibi davranmak, kendimi hayatta tutma şeklimdi.

Bu doğum günümde ölmedim. Ama bir dahakine söz veremem.

16.05.1993

CamScanner ile tarandı

ALPAN SERDAL QARAYEV

Aslan Qarayev'e...

Benim güzel oğlum, Aslan oğlum... Birazdan o küçücük boyunla yanıma geleceksin. *Atam, ad günün mübarək*, diyeceksin, yeni öğrendiğin birkaç kelimeyle. Bu doğum günümde de sana yazıyorum. Doğduğun günden beri her doğum günümde kendimi sana anlatmaya adadım.

Şimdi sen üç yaşındasın, baban ise yirmi dokuz yaşına girdi. Üç mektubum oldu bugüne kadar. Allah'ın izniyle de daha niceleri olacak. Çok yaşayacaksın, güzel günlerin olacak. Çünkü baban, hep senin yanında olacak.

Bir gün okuma yazmayı öğrendiğinde, bu satırların hepsini okuyacaksın. Ve o zaman babanı çok daha iyi anlayacaksın.

Sen hiçbir zaman bir mum olmayacaksın, oğlum. Çünkü baban senin yerine yandı, bitti, kül oldu. Fitilini yakacak bir mumum kalmadığında sen geldin dünyaya. Sen, benim karanlığıma doğan ışıktın. Seninle birlikte yeniden doğdum.

Annen ise benim gücüm oldu. Güç kelimesinin anlamı artık benim için yalnızca *o*. Sizin varlığınız bana hem ışık verdi hem de nefes. Artık yanmam gerekmiyor çünkü siz varsınız.

Ne adını bile anmak istemediğim üvey babamın dediği gibi güçsüzdüm ne de karanlıktaydım.

Öz babam şehit düştüğünden beri hem atasız hem de vatansız kalmıştım. Ama o, bana hiçbir zaman kötü davranmamıştı. Adı gibi aslan bir babaydı. Ve senin de adını Aslan koydum çünkü sen tam bir *aslan parçasısın.*

Zaten Alpan da Azerbaycan dilinde *aslan yürekli* demekti. Babamın yüreğinden kopup geldiğim için bana o adı vermiş. Ben babalığı atamdan öğrendim. Nasıl baba olunmaz, onu da üvey babamdan.

Şimdi annenle birlikte bana pasta yapıyorsunuz. Kendinizi yormamanız için defalarca söylemiştim ama annen beni dinlemedi. *Bu pasta sevgiyle yapılacak*, dedi. *Hazır olanlarla kutlamak olmaz.* Mutfaktan sesleriniz geliyor. Gülüşmeler, karışan kelimeler...

Ama gidip bakmayacağım. Çünkü annen, akşama kadar pastaya bakmamı yasakladı. Ben de söz verdim. O yüzden ben de sadece sesinizi, evin içinde dolaşan o sıcaklığı dinliyorum.

CamScanner ile tarandı

Kendi kendime düşündüm. Belki de asıl *vatan* buydu. Bir çocuğun sesiyle dolu bir ev ve mutfaktan yükselen bir sevgi kokusu.

Sabahları erkenden kalkıp o minik ellerine boks eldivenlerini almanı izlemeyi çok seviyordum, oğlum.

Geleceğinde hangi mesleği seçeceğin belliydi. Baban gibi milli bir boksör olacaktın. Sana bildiğim her şeyi öğretecektim. Gün gelecek, beni bile yenecektin.

Ben dövüşmeyi üvey babamdan öğrenmiştim. Çünkü onun için ben bir evlat değil, bir boks torbasından farksızdım. Canı sıkılırdı, televizyonda sevdiği dizi çıkmazdı, içkisi soğurdu... Sonra gelir, beni döverdi.

O kadar çok dayak yemiştim ki ringin ortasında aldığım hiçbir darbe artık canımı acıtmıyordu. İnsanlar beni yenilmez sanıyordu. Oysa ben sadece *kalkan olmayı* öğrenmiştim. Kardeşlerimi sıra dayağından geçirmesin diye hep bilerek sorun çıkarırdım. Beni dövmekten yorulsun da onlara el kaldırmasın diye.

Ataaa, diye sesleniyorsun şimdi mutfaktan. O kadar tatlı söylüyorsun ki gülmeden edemiyorum ama dudaklarımdaki yara acıyor. Yüzümde hâlâ kapanmayan bir yara var. Geçtiğimiz gecelerde büyük bir maça çıkmıştım. Bütün dünya canlı yayında izlemişti. Kaşıma ve dudağıma aldığım darbeler yüzünden yüzüm paramparça olmuştu. Gözüm morarmış, kanım seyirci alkışına karışmıştı.

Annen, ben eve dönene kadar uyumamıştı tabii. Zaten benim olmadığım bir yatakta hiç uyuyamaz. Beni görünce kızdı, elinde pansuman malzemeleriyle söylenmeye başladı. Ama kızması bile güzeldi. O kadar güzeldi ki yaralarıma rağmen gülmeye devam ettim.

Normalde her maçıma gelir, ringin kenarında korkuyla ama gururla beni izler. "ASLAN!" diye bağırdığı anda, her şeyin anlamı değişirdi. İşte o an kendime *kimse için değilse bile o kadın için bu maçı kazan, Aslan*, derdim.

Ama hayır... Aslan olan sen değildin. Aslan, bendim. Milli boksör Aslan. Azerbaycan'ın gururu Aslan.

O büyük maçın olduğu gün, senin biraz ateşin vardı. Bu yüzden annenle birlikte evde kaldınız. Maçı erteletmek istedim ama mümkün olmadı. Ülkemizi temsil ediyordum, geri adım atamazdım. Yine de aklım hep sendeydi.

Eve geldiğimde çok geçmeden uyandın. Hasta olduğun için huysuzlanmışsın ama benim sesimi duyar duymaz gözlerini açtın. Yüzümü görünce

CamScanner ile tarandı

ağladın. *Dayan*, dedin o tatlı dilinle. *İstəmirəm... Səni belə görmək istəmirəm.* Ne annen susturabildi seni ne de ben susturabildim.

O an, gerçekten dövüşmemi istemediğin için mi yoksa hastalığının etkisiyle mi öyle söylediğini bilmiyordum. Ama o ıslak gözlerle bana bakışın içimde bir yerleri yaktı.

Sen üzülme yeter ki oğlum. Bundan sonra hiçbir maçta yüzüme darbe almayacağım. Sen ağlama, olur mu? İstersen dövüşmeyi bile bırakırım. Sen iste, yeter.

Her yazımda olduğu gibi bu mektubun sonuna da sevdiğim bir söz bırakacağım. Merak etme, benim yazdığım bir şey değil bu, okuduğum kitaplardan, annenin sevdiği şairlerden alıntıladığım dizeler.

Annen bu dizeleri çok severdi, artık ben de seviyorum. Baban o kadar romantik biri değil ama belki sen olursun. Dilerim, hayatına alacağın kişi seni çekmek zorunda kalmaz.

"İşıq hər kəsi özünə cəlb edər. Sən qaranlığına aşiq olacaq birini tapmağa çalış. Qüsurlarını, zəif cəhətlərini, səni sən ədən hər zərrəni qəbul edəcək birini. Qorxmadan ürəyində yaşadan və yaşada biləcəyin birini. Qaranlıqda işığı tapmaq kimi, qaranlığına işıq olacaq birini."

Işık herkesi kendine çeker.
Sen, karanlığına âşık olacak birini-bulmaya çalış.
Kusurlarını, zayıf yanlarını, seni sen yapan her zerreyi kabul edecek birini.
Korkmadan kalbinde yaşatan ve yaşatabileceğin birini.
Karanlıkta ışığı bulmak gibi karanlığına ışık olacak birini.

16.08.1987

CamScanner ile tarandı

HİSAR ALATAV

6 Haziran, saat 23.32.

Saatin tik takları, odanın tek ışık kaynağı olan pencerenin yanındaki dijital saatin kırmızı rakamlarına karışıyordu. Her saniye, doğum gününden bir parça daha eksiltiyordu. Kalan dakikalar da hızla siliniyordu.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da kimse farkında değildi. Zaten bu doğum gününü kim kutlamak isterdi ki? Doğduğum günle birlikte başlayan karanlık hâlâ peşimdeydi. Sanki o gün biri *ışıklar kapansın*, demiş de bir daha kimse anahtara uzanmamış gibiydi.

Odamın içinde göz gezdirdim. Duvarlara asılmış hiçbir şey yoktu. Posteri, resmi, hatırası olmayan duvarlardı. Çünkü bir şey asarsam belki biri gelir ve onu sorar diye korkuyordum. Bu odada ben dışında kimse yoktu. Hiç olmamıştı.

Bir köşede, küçük bir defter vardı. Kapağı yıpranmış, kenarları kıvrılmıştı. Onu kendimi bildim bileli her doğum günümde elime alıyordum. Mektuplar yazıyordum kendimce... Anneme.

Bunu bana Roza öğretmişti.

Annemin bir gün okuyacağını söylemişti.

Evet, sana yazıyorum, anne. Anne dememin yasak olduğu kadına... Bir gün okursun diye başlamıştım. Bir gün gerçekten annem olursun diye. Olmadın.

Bir gün olur muydun?

Daha ne kadar bekleyecektim?

Dayanacak gücüm kalmamış gibi hissediyordum.

Bugün on altıncı doğum günümdü. Hâlâ aynı defteri açıyordum. Hâlâ aynı kişi gibi hissediyordum. Sadece artık sesimi daha az duyuyordum. İçimdeki çocuk sustu belki de. Belki de yoruldu. Ya da büyüdü mü?

Defteri açtım. Sayfalar arasında dolaşan tozlar parmak uçlarıma yapıştı. Kokusu... Eski bir evin nemli duvarlarına benziyordu. *Eşyalar bile yalnız kalınca küser, kokar*, derdi Rozalia. Bu defter de küsmüş olmalı bana. Haklıydı.

İlk sayfalardan birini açtım.

CamScanner ile tarandı

Bugün dokuz yaşındayım. Bu sene sana piyano çaldığımı söyledim. Yasakladın. Ama ben çalmaya devam ettim. Çünkü o anlarda seni seviyor gibi hissediyorum.

Bir başka sayfa açtım.

Bugün on yaşına bastım. Hiçbir arkadaşım yok. Babam yine beni görmedi. Göz göze gelmek bu kadar zor mu?

Ve şimdi...

Bugün, on altı yaşındayım. Yani bana göre on altı yıldır seni seviyorum ama sen hâlâ bana bakmıyorsun. Hâlâ o eski kasetin içinde, o yaz yağmurlu gecede, doğurmak istemediğini sayıklayan hâlindesin. Gözlerin bana hiç çevrilmedi. Hep başka bir yöne... Hep abime, hep geçmişe...

Dışarıdan bir araba sesi geldi. Kapının önünden geçti. O an bir parça ürperdim. Sanki biri gelmiş de beni almadan gitmiş gibiydi. Sanki bana ait olması gereken bir iyi ki doğdun başka bir kapıya çalınmış gibiydi. Bu evde kimse doğum günümü kutlamıyordu.

Zaten bu evde kimse yaşadığımı bile hatırlamıyordu.

Mutfakta bir sandalye gıcırdadı. Belki dadım kalkmıştı. Onun dışında kimse uyanmazdı bu saatte. Bu evin her saati geceydi çünkü. Gün ışığı bile içeri girmiyordu. Perdeler sürekli kapalıydı. Kalın, mor perdelerdi. Tıpkı senin sustuğun gibiydi, anne. Sessiz ve ağır.

Birden pencereye yaklaştım. Cam buğuluydu. Üfledim. Parmağımla küçük bir daire çizdim. Dışarısı da içerisi gibi karanlıktı. O sırada gökyüzünde bir yıldız kaydı. Rozalia hep yıldızlar dilekleri değil, yitip gidenleri taşır, derdi. Belki de bu gece kayan o yıldız, benim çocukluğumdu. Ya da senin hiç bakmadığın gözlerimdi.

Deftere geri döndüm. Kalem elimdeydi. Yazmak istemiyordum ama sustukça içim çürüyordu. O yüzden yazdım. Roman gibi değil, günlük gibi de değildi. Sadece karanlıkta yankılanan bir ruh gibiydi.

Geçmişi hatırladım. Beni o gün kimse çağırmamıştı.

Oysa evin her tarafı ses doluydu. Kapılar ardına dek açılmış, misafirlerin gürültüsü merdivenlere kadar taşmıştı. Koridordaki halının kenarına diz çökmüştüm. Ellerim kucağımda kenetli, başım öne eğikti. Bir şey yapmıyordum ama içim uğulduyordu. İçimde anlamadığım bir şey vardı; sert, sıcak ve keskin. Belki kıskançlık, belki özlem. Belki de sadece eksiklikti.

O gün abimin doğum günüydü.

Herkes onu konuşuyordu. Herkes onu öpüyordu. Herkes ona sarılıyordu. Ona... Ama bana değil.

CamScanner ile tarandı

Sabah erkenden kalkmışlardı. Mutfakta annem, elinde çırpıcıyla pasta kremasını karıştırıyordu. Yüzünde ilk kez yorgun bir ifade yoktu. Göz altlarında gölgeler yerine bir ışıltı vardı. Babam ona yardım ediyordu. İkisi de gülüyordu. Yıllardır birlikte kahvaltı yapmazlardı ama o sabah abim için masa bile kurmuşlardı.

Neden kimse benim için bir şey yapmıyordu?

Ben kendi kahvaltımı dadımın odasında yapmıştım. Bir dilim bayat ekmek, biraz peynir ve ılık bir süt. Sessizce yemiştim. Sorular sormamıştım. Çünkü sorulara cevap gelmiyordu bu evde.

Öğle saatlerine doğru misafirler gelmeye başlamıştı. Amcalar, dayılar, kuzenler... Gülüşerek ellerinde paketlerle, şık kıyafetler içinde gelmişlerdi. Evin içi kısa sürede ayakkabılarla dolmuştu. Merdivenlere kadar uzanan topuk sesleri, gülüşmeler, *aman ne büyümüş* nidaları... Hepsi abim içindi.

Benim ise üzerimde yeni bir kıyafet bile yoktu. Dizlerimde sökülmüş yerleri dadım dikmişti ama ipliği farklı renkti, dikkat çekiyordu. Saçlarımı annem taramamıştı. Zaten hiçbir doğum günü sabahı benim saçım taranmazdı. Onun elleri başka saçlara aitti. Daha kalın, daha çok sevilen, daha çok beklenmiş bir çocuğa.

Oturma odasına girmedim. Davet edilmemiştim. İçeri girmem yasaktı.

Bunu bana kimse açık açık söylemedi. Ama annemin bakışı, o sabah yüzümü okşamayan eli, abimin saçlarını tararken bana hiç dönmeyen omuzları bunu bana çok önce söylemişti.

Bu doğum günü benim için değildi.

Asla olmamıştı.

Asla olmayacaktı.

Koridordaki nişin arkasında saklanmıştım. Orası benim köşemdi. Kimsenin dikkatini çekmeyen, küçük ve unutulmuş bir gölgeydi. Oradan salonun tam karşısı görünüyordu. Kapı sonuna kadar açıktı ama eşiği görünmez bir duvar gibiydi. Ben o duvarı hiç geçemedim. Geçmek de istemedim belki. Çünkü geçersem beni yok sayan herkesin tam ortasında olurdum. Bense kenarda durmayı tercih ediyordum. Kenardan da seven biri olabiliyordum.

Misafirler geldikçe annemin yüzü değişmişti. Sert çizgilerinin yerini yumuşak bir tebessüm almıştı.

Abim mavi gömlek giymişti. Omuzlarına kadar inen saçları taranmış, alnından geriye doğru özenle toplanmıştı. Annem boynuna küçük bir fular bağlamıştı. Ona *oğlum*, diyordu. Bense o gün bile bir isme sahip değildim.

CamScanner ile tarandı

Annem, abimin sandalyesine eğildi. Bir annenin bütün şefkatini yüzüne sürdü. Sonra öptü alnından. "Bugün senin günün, *rodnoy moy*," dedi. "Canım oğlum. Canım benim."

Kocaman bir pasta getirdiler ortaya. Çikolatalı. Üzerinde mavi kremayla yazılmış bir yazı vardı. "İyi ki doğdun oğlum!" O *oğlum* kelimesi, annemin dudaklarından döküldüğünde salonun içi alkışlarla doldu. Babam, abimin arkasında durdu, elini omzuna koydu. "Seninle gurur duyuyorum," dedi.

Ben o an kendimi nefessiz kaldığım bir suyun içinde gibi hissettim. Gözlerim yanıyordu. Kalbim... Nasıl anlatılır bilmiyorum ama sanki biri onu ikiye ayırıyordu. Sırf abimin gülüşü daha çok yer kaplasın diye, benimki içime gömülüyordu.

Sonra hediye faslı başladı. Rengârenk paketler, parlak kurdeleler... Her biri heyecanla açılıyor, her açılışta yeni bir kahkaha patlıyordu. Abim tek tek teşekkür ediyordu.

"Oğlum," dedi babam. "Bu arkadaşımın oğlu VI, hatırladın mı?" Abim başını salladı. "Sana hediye getirmiş," diye devam etti babam. "Kehribar taşlarından yapılmış."

Ancak babamın arkadaşının oğlu, abime değil de bana bakıyordu. Annem de bu durumdan rahatsız olmuş olacak ki kapıyı kapadı ve ben tamamen dışarıda kaldım. İçeride ne konuşuluyorsa artık duymuyordum.

Bir süre nefes almadan bekledim. Elimde küçücük bir kutu vardı. Parmaklarıma sıkıca bastırdığım, her şeyimle ona dair olan bir hediye. Benim elimle yaptığım bir bileklik. Yeşil iplikten. Bir yılanı andırıyordu. Bizim simgemizi. *Ouroboros.*

Kapılar tekrar açılınca yeniden ayağa kalktım. Abim, sandalyesinde sessizce oturuyordu. Arada bir gülümsüyordu. Eğilip kulağına fısıldayanlara başını sallıyordu. Ama gözleri hep bir noktaya, pencerenin dışına kayıyordu. Ormana... Sanırım yürümeyi hayal ettiği yerlere.

Kapının arkasında dururken ne ara geldiğini bilmediğim büyükannemi gördüm. Rozalia, beni görür görmez gülümsedi ve sevgiyle kucakladı. Ancak bu çok kısa sürmüştü çünkü babamın bakışları uyarı doluydu.

"İster misin senin için de bir mum yakalım?" diye sordu Rozalia.

Başımı iki yana salladım ama gözlerim hâlâ odaya kilitlenmişti. "Bugün onun günü," dedim. "Benim günüm hiç olmadı."

CamScanner ile tarandı

Rozalia ellerimi tuttu. "Bir gün olacak," dedi. Onun sesindeki inancı ben duyamadım. Çünkü bu evde bazı çocuklar hep günahsız kalıyor, bazılarıysa hiç var olamıyordu.

"Durma öyle, miniğim," dedi. "Hadi, içeriye gel."

Onun cesaretlendirmesiyle içeri adım attım. İki ayağımı eşiğin hemen içine bıraktım. Kalbim sanki göğsümde değil, ellerimde atıyordu. Kutuyu biraz daha sıkı tuttum.

"Abi..." diye fısıldadım. Sesim müziğe karıştı. O anda annem döndü. Kalabalığı yaran gözleri, direkt bana saplandı.

Elimdeki kutuyu gördü. Geldi. Hiçbir şey demeden kutuyu elimden aldı.

"Bunu sonra verirsin," dedi. Her kelimesi buzdan ibaretti. Gülümsüyordu. Fakat bana olmadığını biliyordum. Bu, zehirli bir gülüştü.

Ve o kutuyu şık şapkaların, çiçekli kutuların, renkli çantaların bulunduğu masanın en kenarına bıraktı. Kimsenin göremeyeceği bir yere. Sanki yanlışlıkla oraya konulmuş fazlalık gibi.

Ben geri çekildim. İçeriye adım attığım o birkaç saniyelik cesaret, annemin bir bakışıyla paramparça olmuştu.

Tekrar dışarı çıktım. Salonun tam ortasında mumlar üflenirken, annemle babam, abim için pastayı keserken, herkes abime sarılırken bir tek ben yoktum.

Ve en kötüsü, abim de beni aramadı. Bana bakmadı. O bile... Belki artık ben içeri girmeye değmeyecek kadar siliktim.

Bütün gece, o kutunun alınıp alınmadığına baktım. Hiç kimse onu fark etmedi. Kutular açıldı, hediyeler alkışlandı. Ama benimkine sıra hiç gelmedi.

Parti bittiğinde herkes gitti. Annem pastanın artan dilimlerini kutulara koyarken kutuma tekrar baktı. Aldı ve çöpe attı. Hem de hiç düşünmeden. İğrenerek.

Abim tekerlekli sandalyesiyle içeriye geldiğinde, bilmediğim o dili konuştu. Annem ise ona aynı dilde karşılık verdi. Yanaklarını okşadı. "Sen benim ilk ve tek göz ağrımsın," dedi.

Bunu benim anladığım dilde söylemişti. *İlk ve tek.* Ben orada o an, o kelimenin içime battığını hissettim. *İlk değilim. Göz değilim. Ağrı değilim. Hiç değilim.*

CamScanner ile tarandı

O gece odama geri döndüğümde elimde yalnızca Roza'nın bana verdiği şey vardı. Elime sığacak kadar küçük bir tahta kutuydu. Kutuyu açtım.

İçinden bir adet mum çıktı. Üzerine yazılar kazınmıştı.

"Senin için bu, miniğim. Ve bu sisteme kurban olduğun için özür dilerim. Benim hatam. İmparatoriçe olarak kalabilseydim bunları yaşamazdın."

Ağladım. Sessizce. Çünkü bu evde yüksek sesle ağlamak da yasaktı. Mutlu görünmek zorundaydım. Yoksa *ne var şimdi*, diye sorarlardı. Ve ben cevabını veremezdim. Çünkü içimde olan, onların kelimeleriyle tarif edilemeyecek kadar sessizdi.

Ben o günden sonra hiçbir doğum günümü kutlamadım. Çünkü herkesin hatırladığı o kutlama, benim hatırlamayı istemediğim ilk yok sayılışımdı. Ve bazı yok sayılışlar, yaşanmaktan daha ağır iz bırakırdı insanda.

Bugün 6 Haziran.

Doğum günüm.

Ailem hâlâ yok.

Babam yok.

Sen de yoksun, anne.

Oysaki hep abimin yanında oluyorsun.

Bir kere olsun pasta almadın. Üfleyebileceğim tek mum, elektrikler gidince yakılan o küçük beyaz mumdu. Bir kere olsun saçımı okşamadın. Abimin saçlarını tararken seni izledim. O anlarda seni kıskandım. Kıskandım çünkü onun yüzünde senin tebessümün vardı. Bende ise sadece bir eğreti...

Babam... Hakkında ne yazsam eksik kalır. Çünkü onunla hiçbir anım tam değil. Sanki ben onun unuttuğu bir kelimeydim. Cümlesinin ortasında silinmiş, yerine başka bir çocuk konmuş bir kelime.

Ben kimim? Senin için kimim? Rozalia'nın miniğim, dediği kişi mi? Babamın bir amaçla doğdu, dediği şey mi? Yoksa sadece arada kalmış, kimsenin istemediği bir çocuk mu?

Piyanonun başına geçtim. Bu gece kendim çalacaktım. Senin gibi gözlerimi kapatacaktım. Ama fark şu ki sen çalarken birisi seni izlerdi, ben çalarken kimse yoktu.

Klavye tuşları soğuktu. Parmak uçlarımda titreşim yankılandı. İlk nota, göğsümde bir acıya dönüştü. Çalmaya devam ettim. Melodi değil bu. Bir yakarış. Bir feryat. Bir doğum günü acısı.

Ve sonra kendime kendime iyi ki doğdun, Hisar, dedim. Kimsenin kutlamadığı ama senin yaşadığın tek doğum günün bu olsun.

CamScanner ile tarandı

Ağladım.

İlk kez kendim için. Senin beni yok sayışın için değil. Babamın amaçları için değil. Kardeşimin sevgine boğulması için değil. Sadece kendimi hâlâ sevebildiğim için.

Bugün ilk defa iyi ki doğdum, dedim. Çünkü ben doğarak seni hayal ettim. Doğarak bir hayat kurdum. Ve her sene bu hayatın üzerine bir mum diktim. Işık olsun diye.

Artık senin gözlerinle değil, kendi gözlerimle göreceğim kendimi. Artık neden sevmedin, diye sormayacağım. Çünkü senin sevgin eksikti. Benim sevgim değil.

Bugün doğum günüm. Ve bu defterin bu yıla ait sayfasını yazıyorum:

"Sevgili TVA,

Beni hiçbir zaman görmediğini biliyorum. Ama ben seni hep gördüm. Sen susarken ben konuştum. Sen ağlarken ben sustum. Sen istemezken ben sevdim. Bugün doğum günüm. Ve seni ilk kez affediyorum. Çünkü seni affetmeden kendimi büyütemem."

İmza atmadım. Çünkü artık o küçük kız değildim. Artık imzaya ihtiyacım yoktu. Ben kim olduğumu biliyordum.

Ben, Hisar Alatav'ım.

Karanlıkta yansa da ışık saçan mumdum.

Tıpkı Rozalia'nın dediği gibi geleceğin imparatoriçesi bendim.

Gece bitiyordu. Saat 00.01'di. Yeni bir yaşa girdim. Ve bu sefer kimsenin gülüşü değil, kendi acılarım eşlik etti bana.

06.06.1996

CamScanner ile tarandı

Özge Naz'dan, Hisar Alatav'a;

Bir ışık yak bu satırlara, aydınlansın sayfalar, kız çocuğu.

Çünkü doğmak, senin en büyük direnişindi.

Herkes sana ***keşke ölseydin****, derken yalnızca bir kişi,* ***iyi ki doğdun****, dedi.*

Bu kişi, senin için dünyayı yakmaya karar verdi.

Senin varlığın için bir devrim başlattı.

Sen yaşayasın diye kendini karanlığa gömdü.

Peki, şimdi sana kalan ne mi oldu?

Acı, diken ve yalnızlık...

Ama sen o acılardan bir ordu kurdun.

Yalnızlıktan bir kale inşa ettin.

Ve dikenlerinden kendine bir taç yaptın.

Hayır, silme bu satırları.

Çünkü bazı çocuklar gerçeği bilmeli.

Ve bazı anneler, ne olmadıklarını kabul etmeli.

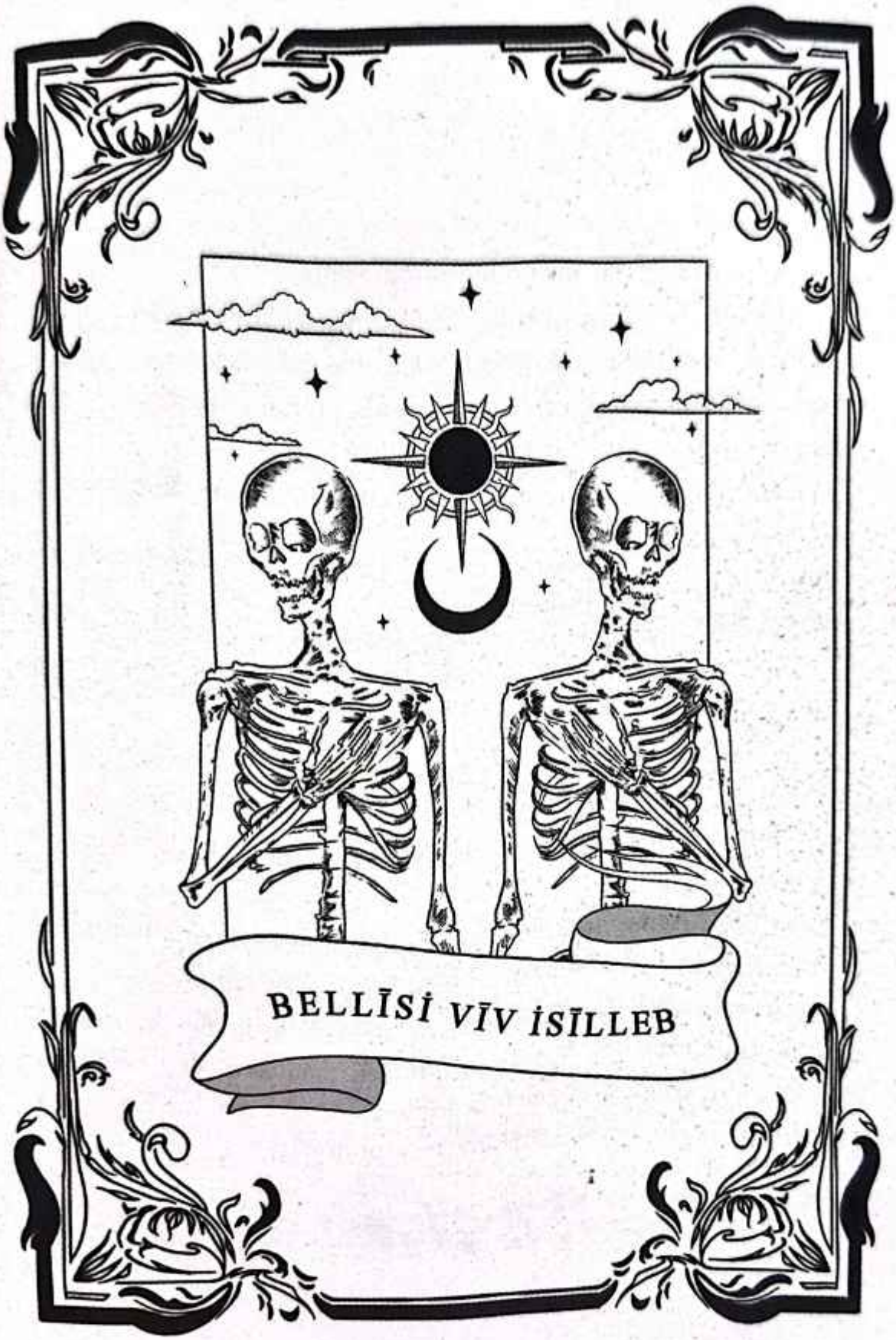
İyi ki doğdun, Hisar.

Seni sevgiler değil, acılar büyüttü.

Seni iyi ki yazmışım.

—

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

BEŞİNCİ KİTAPTAN ALINTI

O akşam malikânede önemli bir misafir vardı.

Tania ve Haris Alatav, yıllardır ustalıkla taktıkları maskeleri o gün bir başka özenle kuşanmıştı. Gözlerinde yapay bir ilgi, yüzlerinde cilalanmış bir nezaket taşıyorlardı. Bu masanın başında oturan adama karşı her zamankinden daha dikkatliydiler.

Ama misafir, onların tüm özenini boşa çıkaracak kadar tanıdıktı.

Efrem Vanizan.

Kendi oğulları.

Tania'nın bakışları, Efrem'in yüzünde gezinirken endişe doluydu. "Oğlum," dedi, titrek bir sesle. "Bir şeye mi canın sıkıldı?" Bakışlarını sofradaki tabaklarda gezdirdi. "En sevdiğin yemekleri yaptım..."

Efrem, başını kaldırmadı. Haris, gerilimin havasını fark etti. "Oğlum," dedi, temkinle. "Ailenle de gelmemişsin. Evde bir sorun mu var?"

"Bir sorun var," dedi Efrem, bir bıçak kadar soğuk ve keskin bir dille. "Ama evde değil."

Tania, korkuyla merak arasında gidip gelen bir ifadeyle ona baktı. "Ne oldu, anneciğim?" diye sordu. "Anlat bize. Anlat, güzel oğlum."

Efrem'in koyu bakışları nihayet kalktı. "Bana..." dedi. "Kız kardeşimin iyi bir hayat sürdüğünü söylemiştiniz." Elindeki çatalı kavradı. "Yalan söylemişsiniz. Onu gördüm. Hiç de öyle değilmiş!" Gözlerinde biriken öfkeyle ailesine baktı. "Siz benim kardeşime ne yaptınız?"

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı